ANTHONY RYAN
KULE EFENDİSİ
KUZGUNUN GÖLGESİ — 2
"Fantastik edebiyatın yeni ustası."
—MICHAEL J. SULLIVAN
itheki

Anthony Ryan

Kuzgun'un Gölgesi 2

Kule Efendisi

Çeviri
Barış Tanyeri

İthaki Yayınları

Kule Efendisi
Anthony Ryan

Özgün Adı
Tower Lord

İthaki Yayınları - 1062

Yayına Hazırlayan: *Tuğçe Nida Sevin*
Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*
Grafik Uygulama: *Özge Boz*
Kapak Görseli: *www.shutterstock.com*

1. Baskı, Aralık 2015, İstanbul

E-kitap
2. Sürüm, Temmuz 2018
Aralık 2015 tarihli 1. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Sertifika No: 11407

© Anthony Ryan, 2014
Türkçe Çeviri © Barış Tanyeri, 2015
© İthaki, 2015

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Group (USA) LLC, A Penguin Random House Company üyesi olan The Berkley Publishing Group ile yapılan anlaşmaya göre satın alınmıştır. Her hakkı saklıdır.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 330 93 08 - 348 36 97 / Faks: (0 216) 449 98 34

Anthony Ryan

1970'te İskoçya'da doğdu. Araştırmacılık yaparken kendi başına yayımladığı fantezi romanı *Kan Şarkısı* büyük bir ilgi görüp *Penguin Books* tarafından basıldıktan sonra tam zamanlı olarak yazarlığa başladı. Halen Londra'da yaşayıp, *Kuzgun'un Gölgesi* serisinin devam kitaplarını yazmaktadır.

İnanmaya benden uzun zaman önce başlayan annem Catherine'e...

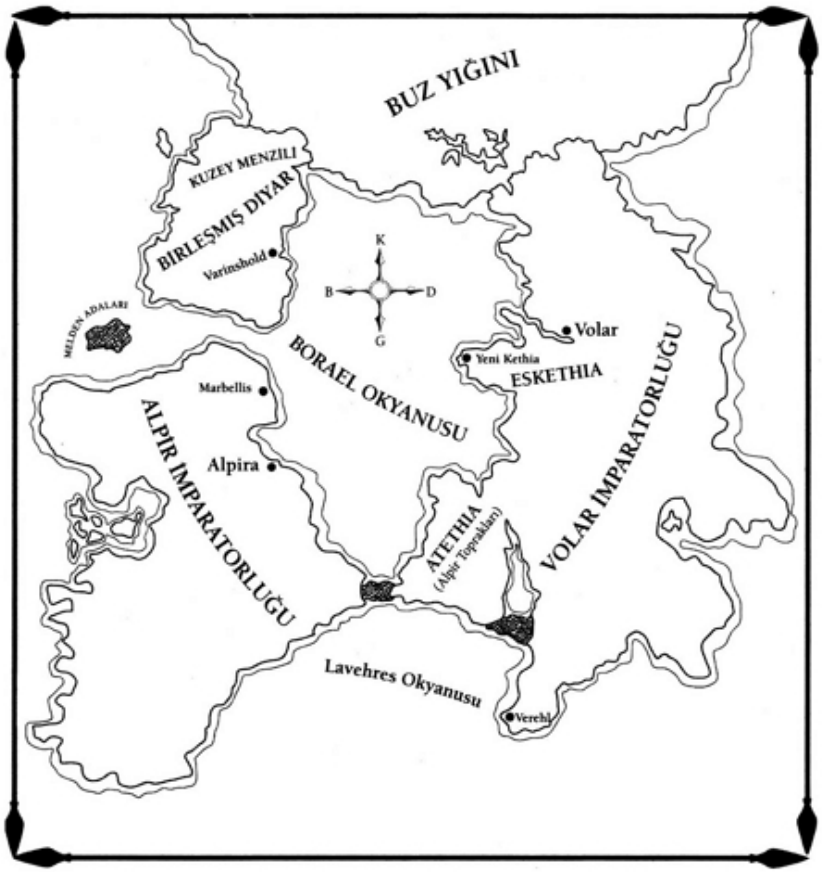
BUZ YIĞINI
KUZEY MENZILI
BIRLEŞMIŞ DIYAR
Varinshold
K
B
D
G
MELDEN ADALARI
Volar
Yeni Kethia
ESKETHIA
BORAEL OKYANUSU
Marbellis
Alpira
ALPIR IMPARATORLUĞU
ATETHIA
(Alpir Toprakları)
VOLAR IMPARATORLUĞU
Lavehres Okyanusu
Verehi

Kısım I

Alevler doğduğunda
Yaz rüzgârlarında
Kuzgun ateşten kanatlarıyla süzülür.

Seordah Şiiri, Yazarı Bilinmiyor

N
E
W
S
BORAELIN OCEAN
Volar
New Kethia
ESKETHIA
Marbellis
Janellis
Alpira
ALPIRAN EMPIRE
Raval
Varesh
Dinellis
The Twelve Sisters
Hervellis
ATETHIA
(Alpiran Territory)
Hirtesk
The Pits
VOLARIAN EMPIRE
Jarven Sea
Lavehres Ocean
Verehl

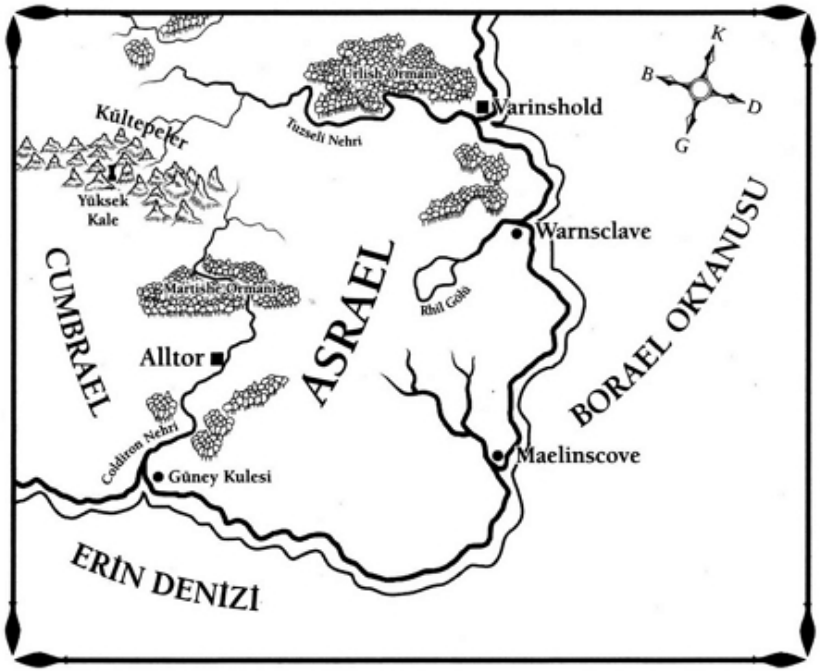
K
B
D
G
Urlish Ormanı
Varinshold
Tuzseli Nehri
Kültepeker
Yüksek Kale
Warnsclave
CUMBRAEL
ASRAEL
BORAEL OKYANUSU
Martishe Ormanı
Rhil Gölü
Alltor
Coldiron Nehri
Maelinscove
Güney Kulesi
ERİN DENİZİ

Verniers'in Kaleminden

Lüks içinde büyüdüm. Bunun bir itizar sebebi olduğunu düşünmüyorum, zira ebeveynini kim seçebiliyor ki? Pek çok hizmetkârla yetenekli ve sürekli merak içindeki zihnimi besleyecek muhteşem özel öğretmenlerle bolluk içinde geçen çocukluğum da keza. Dolayısıyla gençliğimde sıkıntı hikâyeleri ya da hayatın eşitsizlik ve adaletsizliklerine dair bir mücadele destanı yok. Asil bir soya ve hatırı sayılır bir servete sahip ebeveynlere sahiptim, seçkin bir eğitim aldım ve babamın bağlantıları sayesinde divanda hizmet vermeye başladım. Sadık okuyucular yaşantımdan gönül yarası ve kederin eksik olmadığını takdir edecektir, lakin bu metinde detaylandırılan olayların öncesindeki otuz altı yıl boyunca fiziksel olarak zorlandığım tek bir gün bile olmadı. Birleşmiş Diyar'ın tarihini bütün ve tarafsız bir şekilde yazmak üzere o korkunç ama aynı zamanda büyüleyici diyara yaptığım yolculuk sırasında önceden işçilik, aşağılanma, küçük görülme ve işkenceyi bilmediğim günlerimin sonunun geleceğini bilseydim, emin olunuz ki memnuniyetle geminin tırabzanının üzerinden atlayıp köpekbalıklarının cirit attığı sularda kilometrelerce yüzüp eve dönmeyi tercih ederdim.

Bu hikâyeye başlamayı seçtiğim gün gelip çattığında acı nedir öğrenmiştim. Kırbaç ve sopanın dersini, beraberinde dişler ve dayanma gücünü de götüren ağızdan fışkıran kanın metalik bir tadı olduğunu öğrenmiştim. Bir köle olmak nedir öğrenmiştim. Bana böyle hitap ediyorlardı, zira doğruydu ve o zamandan bu yana ne gibi bir saçmalık duymuş olursanız olun, ben kesinlikle bir kahraman değildim.

Volarlı general ve yeni sahibim olan eşi beklediğimden daha gençlerdi. "Âlime benzemiyor, temiz kalp," dedi mırıldanırcasına. Oturduğu kanepeden beni süzüyordu. "Biraz fazla genç." Kırmızı ve siyah renkli ipek kaftanların üzerine, arkasına yaslandı. Tanınmış bir askerden bekleneceği üzere uzun boylu ve atletik yapılıydı ama soluk tenli adamın kolları ve bacaklarında hiç yara izi olmaması beni çok şaşırtmıştı. Yüzünde bile hiçbir iz yoktu. O ana kadar farklı uluslardan savaşçılarla birden fazla kez karşı karşıya gelmiştim ama karşımdaki

adam dışında, daha önce hiçbir yara izi olmayan bir asker görmemiştim.

"Gerçi gözleri keskine benziyor," dedi general kendisini dikkatlice incelediğimi görerek. Derhal gözlerimi yere indirdim ve kendimi çavuşun kaçınılmaz tokat ya da kamçısına karşı hazırladım. Tutsaklığımın ilk gününde bir Diyar Muhafızı'nın yalnızca Özgür Süvariler'den bir teğmene doğru baktığı için canlı canlı derisinin yüzüldüğünü ve bağırsaklarının deşildiğini görmüştüm. Dersimi çabuk öğrenmiştim.

"Saygıdeğer kocacığım," dedi generalin eşi tiz ve kültürlü sesiyle. "Sana İmparator Aluran Maxtor Selsus'un Divanı'ndan İmparatorluk Tarihçisi Verniers Alishe Someren'i takdim ediyorum."

*"Bu gerçekten o olabilir mi, temiz kalp?" O güzel döşenmiş kamaraya girdiğimden beri ilk defa generalin ilgisi uyanmış gibiydi. Oda bir gemi kamarasına göre çok büyüktü, halı ve duvar kilimleriyle zengince dekore edilmişti. Masaların üstleri meyveler ve şaraplarla doluydu. Ayağımın altında devasa savaş gemisinin hafifçe salındığını hissetmesem bir sarayda olduğumu düşünebilirdim. General ayağa kalktı ve yüzümü inceleyerek bana doğru yaklaştı. "*Altın ve Toz Şiirleri*'nin yazarı ve Büyük Kurtuluş Savaşı'nın Tarihçisi?" İyice yanıma yaklaşıp beni kokladı ve tiksintiyle burnunu büktü. "Herhangi bir Alpirli köpekten farklı kokmuyor. Ve dik dik bakıyor."*

Geri çekildi, umursamaz bir şekilde elini çavuşa doğru salladı. Darbenin geleceğini biliyordum ve adam tecrübeli tutumuyla kırbacının fildişi ucundan tutarak sırtıma sertçe vurdu. Acı haykırışımı boğdum ve dişlerimin arkasında kafesledim. Çığlık atmak konuşmak sayılıyordu ve izin verilmeden konuşmak insanın ölümüne yol açabilecek bir suç kabul ediliyordu.

"Kocacığım, lütfen," dedi generalin eşi. Ses tonundan canının bir miktar sıkıldığı belli oluyordu. "Pahalıydı."

"Tabii ki, eminim öyledir." General elini uzattı ve bir köle çabucak eline bir şarap kadehi tutuşturdu. "Merak etme, saygın karıcığım. Aklının ve ellerinin sağlam kalmasına dikkat edeceğim. Onlar olmadan pek işe yaramaz, değil mi? Pekâlâ, çiziktiren-köle, nasıl oldu da bu yeni ele geçirdiğimiz bölgeye düştün sen bakayım?"

Gözlerimi hızlıca kırparak acıdan akmak üzere olan gözyaşlarımı sakladım. Tereddüt her daim cezalandırılırdı. "Yeni bir tarih araştırmaya geldim, efendim."

"Ya, harika. Eserlerinin büyük bir hayranıyım, değil mi temiz kalp?"

"Öyle, kocacığım. Sen kendin de bir âlimsin." Âlim sözcüğünü söylediğinde sesinde bir şey vardı, belli belirsizdi ama yine de mevcuttu. İstihfaf, *diye geçirdim içimden ne olduğunu fark ederek.* Bu adama

saygı duymuyor. Ama yine de beni ona hediye olarak veriyor.

General tekrar konuşmaya başlamadan önce bir süre durdu. Konuşmaya başladığında da ses tonunda hafif bir hiddet vardı. Hakareti duymuş ama tolere etmeyi tercih etmişti. Burada asıl güç sahibi kim?

"Peki konusu neydi?" diye sordu general. "Senin şu yeni tarihçenin."

"Birleşmiş Diyar, efendim."

"Ya, e o zaman sana büyük bir iyilik yaptık, değil mi?" Kendi esprisine hayran hayran kıkırdadı. "Hikâyene bir son sunduk."

Tekrar güldü, şarabından bir yudum aldı ve takdirle kaşlarını kaldırdı. "Hiç fena değil. Not al, Sekreter." Kamaranın köşesindeki kel köle elindeki kalemi parşömenin üzerinde tutarak öne çıktı. "Öncü gruplara emirler: Bağlara dokunulmayacak ve şarap yapma bölgelerindeki köle kotası yarıya indirilecek. Beceri gerektiren bu işi bir derebeylikte yoğunlaştıralım..." Durdu ve beklenti içinde bana baktı.

"Cumbrael, efendim," dedim.

"Evet, Cumbrael'de. Gerçi kulağa pek hoş gelmiyor. Geri dönünce Konsey'e bu bölgenin komple yeniden isimlendirilmesi önerisini götürmeyi düşünüyorum."

"Konsey'e öneri sunmak için Konsey üyesi olmak gerek, kocacığım," dedi eşi. Bu defa ses tonunda istihfaf yoktu ama adamın öfkeli bakışını şarap kadehine gömdüğünü gördüm.

"Bana böyle şeyleri hatırlatmaya hazır ve nazır olan sen olmasan halim niceydi Fornella," dedi. "Evet, Tarihçi, seni ailemize buyur etme durumu nerede vuku buldu?"

"Diyar Muhafızları ile seyahat ediyordum, efendim. Kral Malcius, ordusunun Cumbrael'deki görevinde onlara eşlik etmeme izin vermişti."

"Yani oradaydın? Zaferime şahit oldun?"

O günden bu yana rüyalarımı kâbuslara çeviren cehennemden çıkma ses ve görüntülerin aklıma gelmesini zar zor engelledim. "Evet, efendim."

"Görünüşe göre bu hediye düşündüğünden daha değerli, Fornella." Elini sekretere doğru uzatıp parmaklarını şıklattı. "Tarihçiye kalem, parşömen ve kamara. Çok rahat olmasın, bu seferdeki ilk büyük zaferimin beliğ ve etkileyici hikâyesini yazmak yerine uyuklamasını istemeyiz." Tekrar bana yaklaştı ve sevgiyle gülümsedi. "Sabaha elimde olmasını bekliyorum. Yoksa gözlerinden birini alırım."

* * *

Ellerim sızlıyor, bana verdikleri kısa ayaklı masanın üzerine kambur bir şekilde eğilmekten sırtım ağrıyordu. Mürekkep, adi köle urbamın

üzerine özgürce saçılmıştı ve bitkinlikten dolayı gözlerim bulanık görüyordu. Daha önce hiç bu kadar kısa zamanda bu kadar çok sözcük üretmemiştim. Kamaraya parşömenler doluyordu ve onların da içleri generalin istediği yalanı icra etmeye çalışırken ortaya çıkan aksak çabalarım ile doluydu. Şanlı zafer. O alanda şan yoktu; ölüm ve bok kokusunun arasında korku, acı ve katliam vardı ama şan yoktu. General de bunu biliyor olmalıydı, zira Diyar Muhafızları'nın yenilgisinin mimarı oydu ama bir yalan icra etmem istenmişti ve ben de görev bilinci olan bir köle olarak bütün enerjimle işimin üzerine eğilmiştim.

Gece yarısı geçtikten sonra bir ara uyku beni ele geçirdi ve o günü hatırlamaya zorlanmış olduğumdan dolayı yüzeye yeni çıkan görüntü ve sesler kâbus olup üzerime çöktü... Yenilginin kaçınılmaz olduğunu anladığı sırada Savaş Lordu'nun yüz ifadesi, kılıcını çekip atını direkt olarak Volar hattına sürerken asık suratındaki kararlılığı, tek bir darbe bile indiremeden Kuritai tarafından öldürülüşü...

Kamaranın kapısının önünde ayak sesleri duyunca mahmur bir şekilde ayıldım ve kapı açılırken sersemce ayağa kalktım. Üzerinde ekmek ve üzümler, bir de küçük bir şarap şişesi olan bir tepsiyle birlikte bir ev kölesi içeri girdi. Tepsiyi masanın üzerine koydu ve hiçbir şey demeden odadan çıktı.

"Acıkmış olabileceğini düşündüm."

Korku içinde, gözlerimi kapı aralığında duran generalin eşine çevirdim. Üzerinde altın ipliklerden şeritleri olan kırmızı, ipekten bir elbise vardı. Güzelliğini ön plana çıkarıyordu. Bakışlarımı yere indirdim. "Teşekkür ederim Hanımım."

İçeri girdi, arkasından kapıyı kapadı ve hummalı bir şekilde yazdığım sözcüklerle dolu kâğıtlara baktı. "Bitirdin o zaman?"

"Evet Hanımım."

Kâğıtlardan birini eline aldı. "Bu Volarca."

"Efendimin böyle isteyeceğini düşündüm Hanımım."

"Doğru düşünmüşsün." Okurken kaşları çatıldı. "Söz dizimi de zarifçe. Kocam sana imrenecek. Kendisi de şiir yazar. Eğer gerçekten talihsizsen sana okuyabilir bile. İnanılmayacak derecede can sıkıcı bir vaklaması olan bir ördeği dinlemeye benziyor. Ama bu," kâğıdı kaldırdı, "karşılaştırıldığında pek çok ünlü Volarlı âlimi utandıracak nitelikte."

"Nezaketiniz için teşekkür ederim Hanımım."

"'Diyar Muhafızları'nın komutanı akılsızca düşmanının zekâsını hafife aldı, bariz ve sıradan bir strateji izleyerek Volar ordusunun merkezine saldırırken süvarileriyle yanlardan hücum etmeyi denedi. Bütün sakarca hareketlerine hazır olan General Reklar Tokrev'in ince,

taktiksel sezgi ve zekâsına sahip değildi.'" Bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Kitlesini tanıyan bir adam olduğun belli."

"Memnun olduğunuza sevindim Hanımım."

"Memnun olmak mı? Hiç de bile. Ama saygın kocacığım aynı zamanda bir mankafa olduğundan memnun olacaktır. Yazınsal değeri olmayan bu eser yarın akşam en hızlı gemilerden birine verilip imparatorluğa geri gönderilecek, derhal dağıtılması için bin kopya çıkarılması emredilecektir." Kâğıdı bir kenara fırlattı. "Söylesene ve sana dürüstçe cevap vermeni emrediyorum. Diyar Muhafızları nasıl oldu da ona karşı yenilgiye uğradı?"

Yutkundum. Benden zorla gerçeği alabilirdi ama bu gerçeği evlilik yatağına götürdüğünde beni nasıl koruyabilirdi? "Hanımım, renkli deyişler kullanmış olabilirim..."

"Gerçeği istiyorum dedim!" Tekrar otorite dolu tiz ses tonu. Hayatı boyunca kölelere sahip olmuş bir kadının sesi.

"Diyar Muhafızları ordu büyüklüğü ve ihanetten dolayı kaybettiler. Çetince savaştılar ama sayıları azdı."

"Anlıyorum. Sen de onlarla birlikte savaştın mı?"

Savaşmak mı? *Savaşın aleyhimize döndüğünü fark ettiğimde dizginlere asılıp kanlar içindeki atımı ordunun arka tarafına doğru sürmüştüm ama arka taraf diye bir şey kalmamıştı. Her tarafta Volarlılar vardı ve herkesi öldürüyorlardı. Bir ceset yığını bulup altına girmiş, karanlık olunca çıkıp köle avcıları tarafından yakalanmıştım. Verimli çalışıyorlardı, her tutsağın değerini ölçmekte beceriklilerdi ve ilk dayaktan sonra adımı verdiğimde benim değerim de ortaya çıkmıştı. Kamptaki karmakarışık, zincirli kalabalığın içinden beni görüp satın almıştı. Görünüşe göre bütün âlimleri ona götürmek için emir almışlardı. Süslü çantasından çavuşa ödeme yapmıştı. Hatırı sayılır bir para ediyordum.*

"Ben savaşçı değilim Hanımım."

"Ben de öyle umuyorum, dövüş sanatlarındaki ustalığından dolayı almadım seni." Durdu ve bir süre bana baktı. "İyi saklıyorsun ama yine de görebiliyorum Bay Verniers. Bizden nefret ediyorsun. Seni döverek itaat etmeni sağlamış olabiliriz ama hâlâ içinde, bir kıvılcımı bekleyen kuru çıralar gibi duruyor."

Gözlerimi yerden kaldırmadım ve ahşaptaki kıvrımlı düğümlere odaklandım. Avuç içlerimin terden sırılsıklam olduğunu hissediyordum. Eli yüzüme değdi, çenemi avucunun içine aldı ve başımı kaldırdı. Beni öperken korkudan gözlerimi kapadım ve çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Dudakları yumuşak bir dokunuşla dudaklarımı okşadı.

“Sabah,” dedi, “gedikler açıldığından dolayı şehre yapılan son saldırıya tanık olmanı isteyecek. Anlatımının yeterince renkli olmasına dikkat et, olur mu? Volarlılar katliam hikâyelerinde renk olmasını isterler.”

“Olur, Hanımım.”

“Âlâ.” Geriledi ve kapıyı açtı. “Şansımız yaver giderse bu kör topraklardaki işimiz yakında bitecek. Volar’daki kütüphanemi görmeni isterim. On binden fazla cilt var ve bazıları o kadar eski ki tercüme edebilecek kimse yok. Bunu ister misin?”

“Hem de çok, Hanımım.”

İçini çekerek güldü ve başka bir şey demeden odadan çıktı.

Uzun bir süre kapalı kapıya bakakaldım. Karnım kazınıyor olmasına rağmen masanın üzerindeki yemek aklımın ucuna bile gelmedi. Neden bilmiyordum ama ellerimin terlemesi durmuştu. Bir kıvılcım bekleyen kuru bir çıra.

* * *

Tahmin ettiği gibi, ertesi günün sabahında general beni iki aydan uzun bir süredir kuşatma altında olan Alltor şehrini ele geçirmesini izlemem için ön güverteye çıkarttırdı. Etkileyici bir görüntüydü; Cihan Atası’nın Katedrali ikiz çan kuleleri, anakaraya tek bir geçitle bağlanan uzun duvarlarla çevrili adadaki sık evlerin arasından yükseliyordu. Daha önce yaptığım araştırmalardan dolayı, bu şehrin daha önce ne Birleştirme Savaşları sırasında Janus ne de daha önceki bir Kral olma heveslisi tarafından alınabildiğini biliyordum. Üç yüz yıl boyunca bütün işgalcilere karşı sürmüş olan başarılı direniş şimdi kıyıdan yaklaşık iki yüz metre uzaktaki gemilerin üzerindeki mancınıkların duvarlarda açtığı iki gedik sayesinde sona geliyordu. Mancınıklar ateşlenmeye devam ediliyor, gediklere kocaman taşlar fırlatılıyordu. Ama duvarlarda açılan yarıklar benim askeri olmayan gözüme halihazırda yeterli görünüyordu.

“Muhteşem değiller mi, Tarihçi?” diye sordu general. O gün tüm zırhını kuşanmıştı; oldukça süslü, kırmızı renkte göğüs zırhı, kalçasına kadar uzanan süvari botları ve belinde bir kısa kılıç. Her şeyiyle tam bir Volar kumandanı. Yakınlarda başka bir kölenin daha durduğunu fark ettim. Bir deri bir kemik kalmış, olağanüstü parlak gözleri olan yaşlı bir adamdı. Elindeki kömür parçasını geniş bir kanvas üzerinde oynatıyor, generali resmediyordu. General mancınıklardan birini işaret etti ve pozunu bozmadan, yalnızca başını çevirerek omzunun arkasından yaşlı köleye baktı.

“Daha önce yalnızca karada kullanılmışlardı ama bize burada galibiyet getirme potansiyelleri olduğunu gördüm. Kara ve deniz savaşının başarılı bir evliliği. Bunu yaz.” Bana verilen parşömen parçasına dediğini yazdım.

Yaşlı adam çizmeyi bıraktı ve generalin önünde yerlere kadar eğildi. General poz vermeyi bırakıp yakında duran bir harita masasına doğru gitti. “Yazdıklarını oku,” dedi bana. “Pohpohlamayı sınırlı tutman akıllıca.”

Göğsümde yeni bir korku spazmı peyda oldu ve kısa bir an için hangi gözümü çıkaracağına benim karar vermeme izin verip vermeyeceğini düşündüm.

“Ama çok fazla övgü dolu bir metin, yurtta maceralarımı okumayı bekleyenler arasında şüphe uyandırabilirdi,” diye devam etti. “Bir şekilde başarılarımı abarttığımı düşünebilirlerdi. Bunu biliyor olman zeki olduğunu gösteriyor.”

“Teşekkürler, efendim.”

“Bir iltifat değil, yalnızca bir gözlemdi. Buraya bak.” Eliyle beni çağırdı ve masanın üzerindeki haritayı işaret etti. Volarlı kartografların hatasız haritalar yapmalarıyla ünlü olduklarını biliyordum ama önümde Alltor’un olağanüstü derecede ayrıntılı bir haritası vardı. Her bir sokak tek tek öyle bir netlik ve kesinlikle çizilmişti ki İmparator’un Mesaha Loncası ne kadar uğraşsa bunun yakınına yaklaşan bir şey bile yapamazlardı. Bunu görünce Volarlıların bu işgali ne zamandır planladığını ve bu sırada ne kadar yardım almış olabileceklerini düşündüm.

“Gedikler şurada ve şurada.” Parmaklarıyla, güzelce çizilmiş duvarların üzerine kabaca kömürle atılmış iki ayrı çentiği gösterdi. “İkisine de aynı anda saldıracağım. Cumbraelliler kendilerince tatsız şeyler hazırlamışlardır elbette ama tüm dikkatlerini gediklere vermiş, duvarlara yapılacak başka bir saldırıya karşı hazırlıksız olacaklar.” Batıya bakan, üzerine küçük bir haç çizilmiş duvardaki bir noktayı işaret etti. “Bütün bir Kuritai bölüğü bu duvara tırmanacak ve en yakın gediğe arkasından girecekler. Şehre geçiş güvenlik altına alınmış olacak. Akşam çökerken şehri de geçirmiş olacağımı düşünüyorum.”

Alpirceye kayma içgüdüsüne dikkatlice karşı koyarak söylediği her şeyi yazdım. Kendi dilimde yazmam benden şüphelenmesine sebep olabilirdi.

Harita masasından uzaklaştı ve tiyatral bir havayla konuşmaya başladı. “Doğruyu söylemek gerekirse bu tanrı seviciler cesur bir düşman, gördüğüm en iyi okçulardı. Ve şu cadıları görünüşe göre

gerçekten de onlara ilham verip normalde olduklarından daha mert olmalarını sağlıyor. Onu duymuşsundur diye tahmin ediyorum?"

Kölelerin kaldığı bölmede pek haber duyulmuyordu ve duyumlar Özgür Kılıçlara kulak misafiri olup zar zor duyulan söylentilerle sınırlıydı. Çoğunlukla Volar ordularının vahşice Diyar'da ilerlemesi sırasında alınan yenilgiler ve yapılan katliamların haberleri geliyordu ama güneye, Cumbrael'e doğru yaklaştığımız sırada korkunç Alltor cadısı hakkında hikâyeler duyulmaya başlanmış, tamamen işgal edilmek üzere olan bir topraktaki tek umut ışığı haline gelmişti. "Yalnızca minik söylentiler, efendim. Sadece bir efsanenin parçası da olabilir."

"Hayır, oldukça gerçek. Gerçeği, duvarlara yapılan son saldırıdan sonra kaçan Özgür Kılıçlar bölüğünden zorla aldım. Oradaydı, dediler, yirmi yaş civarında bir kız, savaşın tam ortasında. Pek çok adam öldürüyordu, dediler. Hepsini boğdurdum tabii. İşe yaramaz korkaklar." Bir an durdu ve daldı. "Söylediğimi yaz: Korkaklık, özgürlük hediyesine yapılan en büyük ihanettir. Savaştan kaçan bir adam korkusunun kölesidir."

"Çok derin, saygın kocacığım." Generalin eşi bize katılmaya karar vermişti. Bu sabah sade giyinmişti. Üzerinde ipek elbisesinin parlaklığı yerine süssüz, muslin kumaştan bir kıyafet vardı ve kırmızı, yünden yapılma bir şal takıyordu. Sürtünerek yanımdan geçti ve tırabzanın yanına gidip mancınık mürettebatından birinin yeni bir atış için çift kolu çeken büyük çıkrıkla uğraşmasını izledi. "Birazdan dökülecek kanın hikâyesini metnine eklemeyi unutmazsın, değil mi Verniers?"

"Unutmam, Hanımım." Generalin elinin kısa kılıcının kabzasında seğirdiğini gördü. Her fırsatta generali provoke ediyor. Yine de binlerce insanı öldürmüş olan bu adam öfkesini dizginliyor. Kadının buradaki asıl rolü ne? *diye düşündüm.*

Kürekleri yavaşça nehrin durgun sularına dalıp çıkan küçük bir sandalı görünce Fornella gözlerini mancınıktan ayırıp o yöne doğru çevirdi. Bu mesafeden yüzü seçilmese de pruvada bir adam duruyordu ama kadın onu görünce kaskatı kesildi. "Müttefikimiz hayvanını gönderiyor, saygın kocacığım," dedi.

General de eşinin baktığı yöne baktı ve yüzünden korku da içeren bir öfke ifadesi geçip gitti. Bu ortamdan derhal uzaklaşmam gerektiğini hissettim; yaklaşan her kimse general ve eşi gibi insanların bile yüreklerinde korkuya sebep oluyordu ve ben de böylesi bir kişiyle tanışmak istemiyordum. Ama kaçış yoktu. Bir köleydim ve gitmem söylenmemişti. Elimden, durup izlemek dışında bir şey gelmiyordu. Sandal yaklaştı, güverteye atılan ipleri Volarlı köle-denizciler yakaladı

ve yıllar boyu süregelen korku içindeki köleliklerinin getirdiği bir beceriyle ipleri bağladılar.

Güverteye çıkan adam orta yaşlı, iri yapılı, sakallı, saçları dökülmeye yüz tutmuş, suratında herhangi bir ifade olmayan bir adamdı. "Hoş geldin," dedi general nötr bir ses tonuyla. İsim ya da selam yok, *diye geçirdim içimden.* Bu adam da kim?

"Paylaşacak bilgilerin var herhalde?" diye devam etti general.

Adam soruyu duymazlıktan geldi. "Alpirli," dedi Volarca. Hafif aksanından bu düşmüş Diyar'ın kuzeyinden geldiğini fark ettim. "Nerede?"

"Ondan ne istiyorsun?" diye sordu Fornella tiz bir sesle. Adam kadına dönüp bakmaya tenezzül bile etmeyince korkum daha da arttı. Gözleriyle güverteyi taradı ve sonra benim üzerimde durdu. İleri doğru çıktı, yıkanmamış bedeninin kokusunu alabileceğim denli bana yaklaştı. Ölüm ve herhangi bir insani temizlik standardına saygısızlık gibi kokuyordu ve nefesi gaz halindeki bir zehir gibi üzerime çullanınca korkuyla birlikte hafifçe geriledim.

"Vaelin Al Sorna nerede?"

Birinci Bölüm

Reva

Sevgisinde her şeyi gören ve herkesi bilen Cihan Atası kılıcıma rehber olsun.

Kız, uzun adamın borda iskelesinden rıhtıma geçmesini izledi. Üzerinde sıradan bir denizci kıyafeti vardı; sade, boz renk bir kumaştan bir giysi, dayanıklı ama eskimiş botlar, omuzlarında eski, yünden bir pelerin. Kız adamın belinde ya da sırtına bir kılıç olmadığını fark edip şaşırdı. Gerçi omzunda iple bağlı, keten bezinden bir çuval vardı ve içine bir kılıç sığacak büyüklükteydi.

İri, kara derili ve boynundaki kırmızı şaldan, böylesine meşhur bir yolcuyu bu küçük limana getiren geminin kaptanı olduğu anlaşılan bir adam gemiden ona seslenince uzun adam arkasını döndü. Uzun adam nazik ama sahte bir gülümsemeyle başını iki yana salladı, elini dostça ama sertçe elveda mahiyetinde salladı ve gemiye sırtını döndü. Hızlıca yürümeye başladı ve kukuletasını başının üzerine çekti. Rıhtımda pek çok seyyar satıcı, müzisyen ve fahişe vardı ve uzun adama pek aldırış etmeseler de adam boyundan dolayı üzerine birkaç bakış çekiyordu. Bir grup fahişe, uzun adamı pek parası olmayan bir tuz-köpeği zannettikleri için gönülsüzce onu ayartmaya çalıştıysalar da uzun adam gülümsedi ve yalandan özür dilercesine ve yoksulluk kendi seçimi değilmişçesine ellerini iki yana açtı.

Aptal sürtükler, diye geçirdi içinden kız. Son üç gündür evi haline gelmiş nemli ara sokakta çömelmiş bir vaziyette duruyordu. Karşılıklı binalar balık tüccarlarına aitti ve kız kokuya hâlâ alışamamıştı. *O kana susuyor, ete değil.*

Uzun adam bir köşeden döndü. Kuzey kapısına gidiyor olmalıydı. Onu takip etmek üzere saklanma yerinden çıktı.

“Ödeme zamanı aşkım.” Yine o şişman çocuk. Kız ara sokağa gelir gelmez başına musallat olmuş, o zamandan bu yana yakasını

bırakmamıştı. Onun burada olduğunu muhafızlara haber vermemenin karşılığında ondan haraç alıyordu. Rıhtım görevlileri o günlerde serserilere müsamaha göstermiyorlardı ama kız şişman çocuğun asıl istediği şeyin para olmadığını biliyordu. Yaklaşık on altı yaşında, yani kızdan iki yaş küçüktü ama ondan bir iki santim daha uzundu ve çok daha iriydi. Kızın ona verdiği paranın çoğunu şaraba yatırdığı gözlerinden belliydi. "Lamı cimi yok," dedi. "Bi gün sonra gidicem demiştin ama hâlâ burdasın. Ödeme zamanı."

"Lütfen," dedi kız gerileyerek. Yüksek sesle ve korkmuş gibi konuşuyordu. Çocuk ayık olsaydı, kızın sokaktan daha savunmasız olacağı gölgelere doğru neden gerilediğine anlam veremezdi. "Bak, biraz daha param var." Elini uzattı ve loş ışıkta bakır parıldadı.

"Bakır!" Tam da kızın tahmin ettiği gibi eline vurup bir kenara savurdu. "Cumbraelli orospu. Bakırlarını alacağım, sonra da..."

Orta parmağını bir muştaymış gibi kaldırıp en fazla acı ve sersemliğe sebep olacak yere, çocuğun burnunun altına vurdu. Çocuğun başı arkaya doğru savruldu. Burnu ve yarılmış üst dudağından kan fışkırdı. Çocuk sendelerken kız sırtındaki gizli kınından bıçağını çıkardı ama öldürücü bir darbeye gerek yoktu. Şişman çocuk diliyle patlak dudağını yalar bir şekilde, gözlerinde olanlara anlam veremeyen bir ifadeyle yere düştü. Çocuğu ayak bileklerinden tutup gölgeye doğru çekti. Ceplerinde kızın ona verip de henüz harcamamış olduğu bakırlar, küçük bir kızılçiçek şişesi ve yarısı yenmiş bir elma vardı. Bakırları aldı, kızılçiçeği bıraktı ve elmayı kemirerek uzaklaştı. Şişman çocuğu birisi bulana kadar saatler geçerdi ve bulduklarında da sarhoş bir şekilde kavgaya girdiğini düşünürlerdi.

Kısa bir süre sonra uzun adam tekrar görüş alanına girdi. Kapıdan geçerken kukuletasını çıkarmadan muhafızlara doğru başıyla nazikçe selam verdi. Uzun adam kuzey yoluna düşerken kız oyalandı ve elmasını bitirdi. Uzun adam yarım kilometre kadar uzaklaştıktan sonra tekrar peşine koyuldu.

Sevgisinde her şeyi gören ve herkesi bilen Cihan Atası kılıcıma rehber olsun.

* * *

Uzun adam günün geri kalanını yolda geçirdi. Arada sırada durup etrafına bakıyor ve gözleriyle ağaç sırasını ve ufku tarıyordu. Dikkatli bir adamın ya da deneyimli bir savaşçının hareketleri. Kız

yoldan uzak duruyor, adam görüş alanından çıkmayacak şekilde Warnsclave'in kırsal kuzey bölgesinde bol bulunan ağaçların arasından ilerliyordu. Uzun adam kilometreleri yanıltıcı bir hızla geride bırakan düzenli, uzun adımlarla belirli bir hızda ilerliyordu. Yolda onun dışında pek fazla seyahat eden yoktu. Çoğunlukla rıhtımdan ya da rıhtıma kargo taşıyan yük arabaları, birkaç da yalnız atlı vardı ama hiçbiri durup uzun adamla konuşmuyordu. Ormanlık bölgede çok fazla kaçak olduğu için bir yabancıyla konuşmak çok akıllıca değildi. Uzun adam diğerlerinin bu temkinli ilgisizliğine aldırış etmiyor gibiydi.

Karanlık bastırınca adam yoldan ayrıldı ve kamp yapacak bir yer bulmak üzere ormana girdi. Kız onu büyük bir porsukağacının dallarının altındaki küçük bir açıklığa kadar takip etti ve bir karaçalı kümesinin ardına gizlendi. Eğrelti otlarının ağları arasından adamın kampını hazırlamasını izledi. Her şeyi etkileyici bir ekonomiyle, eğitimli bir korucunun neredeyse otomatik olarak yaptığı hareketlerle yapıyordu; yalnızca birkaç dakika geçmiş gibi gelmesine karşın odun toplamış, ateşi yakmış, yeri temizlemiş ve matını yaymıştı.

Uzun adam porsukağacının gövdesine sırtını verip otururak kurutulmuş sığır etinden yemeğini yedi, matarasından bir yudum aldı ve ateşinin yanıp kül olmasını izlemeye koyuldu. Yüzünde garip bir şekilde yoğun bir ifade vardı, önemli bir konuşmayı dinliyormuş gibiydi. Kız gerildi. Fark edilmiş olmaktan korktu ve bıçağını çekti. *Benim burada olduğumu mu hissetti?* diye geçirdi aklından. Rahip kızı uyarmış, adamın içinde Karanlık olduğunu ve karşısına çıkabilecek en çetin düşman olduğunu söylemişti. Kız gülümsemiş ve rahibin onu yıllardır eğittiği ahırın duvarındaki hedef tahtasına bıçağını fırlatmıştı. Bıçak tahtanın tam merkezine saplanınca ahşap ikiye bölünüp yere düşmüştü. "Ben Ata'nın kutsamasına sahibim, unuttun mu?" demişti. Rahip onu gururu ve Cihan Atası'nın aklındakini bilmeyi iddia etme suçlarından dolayı kırbaçlamıştı.

Uzun adamı ve garip, yoğun yüz ifadesini bir saat daha izledikten sonra adam gözlerini kırptı, ormana son bir kez daha baktı ve uyumak üzere pelerinine sarındı. Kız bir saat daha durup gece göğünün iyice kararmasını ve ormanın neredeyse zifiri karanlık olmasını bekledi. Kalan tek ışık adamın kamp ateşinden yükselen küçücük kor tutamlarıydı.

Çömelmiş bir şekilde yerinden kalktı. Bıçağı parıltı yansıtmasın

diye elinde ters, kolunu da arkasında tutuyordu. Rahibin onu altı yaşından itibaren ormandaki avcılar kadar sessiz olabilmesi için döve döve öğrettiği temkin ve dikkatle uyuyan adama doğru ilerlemeye başladı. Uzun adam sırtüstü yatıyordu ve başı bir tarafa doğru eğikti. Dolayısıyla boynu açıktaydı. Onu şimdi öldürmek çok kolay olacaktı ama görevi netti. *Kılıç,* demişti rahip ona hiç durmadan. *Kılıç her şey, onun ölümü ise ikincil.*

Bıçağı darbeye hazır, düz bir şekilde tutmaya başladı. *Çoğu kişi boğazlarına bıçak dayandı mı konuşur,* demişti rahip. *Sevgisinde her şeyi gören ve herkesi bilen Cihan Atası kılıcına rehber olsun.*

Bıçağını adamın açık boynuna gelecek şekilde hedefleyerek uzun adamın üzerine doğru atıldı...

Göğsüne sert bir şey çarpınca acıyla birlikte ciğerlerinden hava boşaldı. *Botları,* diye geçirdi içinden acıyla inleyerek. Uzun adamın tekmesiyle havaya fırladı ve yaklaşık üç metre uzağa, sırtüstü düştü. Kız hemen doğruldu ve adamın saldırısına devam edeceğini bildiği noktaya doğru bıçağını savurdu... Ve havayı kesti. Uzun adam porsukağacının yanında durmuş, kızın kalbine hiddet dolmasına sebep olan bir ifadeyle ona bakıyordu. Eğlence.

Kız hırladı ve rahibin değneğinin öğrettiği ihtiyatı elden bırakarak adamın üzerine doğru atıldı. Sola doğru bir adım atarmış gibi yapıp zıpladı ve uzun adamın omzunu kesecek bir şekilde bıçağını savurdu... Havayı kesti. Saldırısının ivmesinden dolayı dengesini kaybedip sendeledi. Döndü ve adamın yakınında durduğunu ve hâlâ eğleniyor olduğunu gördü.

Tekrar saldırdı ve bıçağını karmaşık hamlelerle sallamaya, aynı zamanda sersemletici bir hızda tekme ve yumruklar savurmaya başladı... Havayı dövdü.

Kendini durdurdu. Nefes nefese kalmıştı. Öfke ve nefretini bastırmaya çalıştı. *Bir saldırı başarısız olursa, geri çekil.* Aklının içinde rahibin sözlerini rahatça duyabiliyordu. *Gölgelerin içinde başka bir fırsat kolla. Ata sabrı her daim ödüllendirir.*

Uzun adama son bir kez öfkeyle hırladı ve karanlığa doğru koşmak üzere arkasını döndü...

"Gözlerini babandan almışsın."

KOŞ! diye bağırdı aklının içinde rahibin sesi. Ama kız durdu ve yavaşça arkasını döndü. Uzun adamın yüzündeki ifade değişmiş, o durumdan zevk alan ifade gidip yerine keder gibi bir şey gelmişti.

"Nerede?" diye sordu kız sertçe. "Babamın kılıcı nerede, Karanlıkkılıç?"

Adam kaşlarını kaldırdı. “Karanlıkkılıç. Bunu yıllardır duymamıştım.” Kampa geri gitti, ateşe birkaç dal attı ve çakmaktaşını çaktı.

Kız önce ormana, sonra tekrar kampa döndü. İçinde kendine karşı duyduğu nefret ve hüsran yanıyordu. *Zayıf, korkak.*

“Kalacaksan kal,” dedi Karanlıkkılıç. “Gideceksen de git.”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı, bıçağını kınına soktu ve yükselmeye başlayan ateşin diğer tarafına geçip oturdu. “Seni Karanlık kurtardı,” dedi adama suçlarcasına. “Lanetli büyülerin Ata’nın sevgisine bir hakaret.”

Adam kızın söylediği şey hoşuna gitmişçesine homurdandı ve ateşi beslemeye devam etti. “Ayakkabılarında Warnsclave’den kalma dışkı var. Kasaba dışkısının kendine özgü bir kokusu vardır. Rüzgâr yönünde saklanmalıydın.”

Kız ayakkabılarına bakıp içinden sövdü ve temizlememek için kendini zor tuttu. “Karanlık görünün sana bilgi verdiğini biliyorum, aksi takdirde babamı tanımazdın.”

“Dediğim gibi, onun gözlerini almışsın.” Karanlıkkılıç oturdu, deri kesesine uzandı ve ateşin üzerinden kıza fırlattı. “Al, acıkmışa benziyorsun.”

Kesenin içinde kurutulmuş et ve birkaç tane de yulaflı kek vardı. Yemeğe bakmadı ve midesinden gelen protesto gurultusuna aldırış etmedi. “Bilirsin tabii,” dedi. “Sonuçta onu sen öldürdün.”

“Aslında hayır. Ama öldüren adam...” Daldı ve bir anlığına yüzü asıldı. “Eh, o da öldü.”

“Senin emrindeydi, onun kutsal görevine olan saldırın...”

“Hentes Mustor kendi babasını öldürüp bu Diyar’ı gereksiz bir savaşa sokan aklını yitirmiş bir fanatikti.”

“Şaşmazkılıç, bir haine Ata’nın adaletini getirdi ve bizi sizin Sapkın Hükmünüzden kurtarmayı denedi. Her hareketi Ata’nın sevgisine hizmet ediyordu...”

“Öyle mi? Bunu sana o mu söyledi?”

Kız sustu ve öfkesini saklamak için başını eğdi. Bu Karanlık bulaşmış kâfir, babasının ona hiçbir şey söylemediğini, onu hiç görmediğini biliyordu. “Yalnızca nerede olduğunu söyle,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. “Babamın kılıcı benim hakkım.”

“Görevin bu mu? Yarım metrelik keskin bir çelik adına çıkılmış kutsal bir görev.” Porsukağacına dayalı keten bezinden çuvala uzanıp tuttu ve kıza doğru uzattı. “İstersen bunu al. Babanınkinden daha ustaca dövüldü.”

“Şaşmazkılıç’ın kutsal bir yadigâr olduğu On Birinci Kitap’ta anlatılır. Cihan Atası tarafından kutsanmıştır. Sevilenler’e birlik getirecek ve Sapkın Hükmü’ne bir son verecek.”

Bunu duymak adama komik gelmiş gibiydi. “Doğruyu söylemek gerekirse Renfael tasarımı süssüz bir kılıçtı. Piyadelerin ya da çok parası olmayan bir şövalyenin kullanacağı türden bir şeydi. Kabzasında kılıcı değerli bir hale getirecek altın ya da mücevher yoktu.”

Adamın küçümsemesine rağmen sözleri ikna ediciydi. “Babamın şehit edilmiş cesedinden alınırken oradaydın. Nerede olduğunu söyle, yoksa Ata üzerine yemin ederim ki ömrünün sonuna kadar sana musallat olmamam için beni öldürmek zorunda kalırsın Karanlıkkılıç.”

“Vaelin,” dedi çuvalı kenara koyan adam.

“Ne?”

“İsmim bu. Bana böyle hitap etmeye ne dersin? Ya da resmiyet yanlısıysan Lord Al Sorna da diyebilirsin.”

“Kardeş olduğunu sanıyordum.”

“Artık değil.”

Şaşkınlıktan bir an için ne diyeceğini bilemedi. *Artık Nişan’a ait değil mi?* Bu saçmaydı, onu kandırmaya çalışıyor olmalıydı.

“İzimi sürmeye nereden başlayacağını nereden biliyordun?” diye sordu adam.

“Gemi Warnsclave’e doğru yola çıkmadan önce Güney Kulesi limanına uğradı. Senin kadar nefret edilen biri tanınmamayı beklememeli. Sevilenler arasında laf hızlı yayılır.”

“Demek bu büyük iştirakte yalnız değilsin.”

Ağzından öfkeli sözcükler çıkmasın diye yine kendini tutmak durumunda kaldı. *Anlat anlat, bütün sırlarını anlat, seni beş para etmez orospu.* Ayağa kalktı ve adama arkasını döndü. “Bu burada bitmedi...”

“Nerede bulabileceğini biliyorum.”

Tereddüt etti ve omzunun üzerinden baktı. Adamın suratında tamamen ciddi bir ifade vardı. “Söyle o zaman.”

“Olur ama şartlarım var.”

Kollarını sıkıca kavuşturdu. Yüzünü tiksinti ve hor gören bir ifadeyle kırıştırdı. “Demek büyük Vaelin Al Sorna diğer bütün erkekler gibi bir kadının eti için pazarlık yapıyor.”

“O değil. Senin de dediğin gibi tanınmamayı beklemiyorum. Bir tür kamuflaja ihtiyacım var.”

“Kamuflaj mı?”

“Evet, benim kamuflajım sen olacaksın. Birlikte...” Bir an için durup düşündü. “Abi kardeş olarak seyahat edeceğiz.”

Birlikte seyahat etmek. Onunla seyahat etmek. Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı. Ama kılıç... *Kılıç her şey. Atamız beni affetsin.* “Nereye kadar?” diye sordu.

“Varinshold’a kadar.”

“Üç haftalık mesafe.”

“Daha uzun sürecek, zira yol üstünde bir yerde durmam gerekiyor.”

“Varinshold’a varınca da bana kılıcın nerede olduğunu söyleyeceksin?”

“Söz veriyorum.”

Ona bakmayı reddederek tekrar oturdu. Adamın onu bu kadar rahat manipüle etmesinden nefret ediyordu. “Pekâlâ.”

“O zaman biraz uyusan iyi olur.” Ateşten uzaklaşıp uzandı ve pelerinine sarındı. “He,” dedi. “Sana nasıl hitap edeceğim?”

Sana nasıl hitap edeceğim? Adın ne değil. Adam kızın ona yalan söyleyeceğini düşünüyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmaya karar verdi. Öldüğü zaman onu öldüren kişinin adını bilmesini istiyordu. “Reva,” dedi kız. *Bana annemin ismini koymuşlar.*

* * *

Adamın ateş kalıntılarını dağıtma sesini duyarak aniden uyandı. “Bir şeyler yesen iyi olur.” Deri keseyi işaret etti. “Bugün gidecek çok yolumuz var.”

Yulaflı keklerin ikisini yedi ve adamın matarasından su içti. Açlık eski bir dosttu ve hayatında var olmadığı bir gün hatırlayamıyordu. *Gerçek Sevilenler,* demişti rahip onu ilk defa bütün gece soğukta bıraktığı zaman, *besin olarak yalnızca Atamızın sevgisini gereksinir.*

Güneş ağaçların üzerine tırmanmadan uzun bir süre önce yola düştüler. Al Sorna uzun, eşit adımlarıyla cezalandırır bir hızda ilerliyordu. “Warnsclave’de neden at almadın?” diye sordu kız. “Asiller her yere atlarıyla gitmezler mi?”

“Atı geç, neredeyse yemek alacak kadar bile param yok,” dedi. “Ayrıca yayan bir adam daha az dikkat çeker.”

Neden halkından saklanmaya bu kadar dikkat ediyor! diye geçirdi içinden. *Warnsclave’de yalnızca ismini söylese taşıyabileceği kadar*

altını yanına verir, ahırdan da istediği atı seçmesine izin verirlerdi.

Ama saklanıyordu. Yanlarından ne zaman bir yük arabası geçse başını çeviriyor, kukuletasını iyice çekiyordu. *Neden döndü bilmiyorum,* diye düşündü kız, *ama şan için dönmemiş.*

"Bıçağı oldukça iyi kullanıyorsun," dedi adam dinlenmek için durdukları kısa süre zarfında.

"Yeterince iyi değil," diye mırıldandı.

"Bu tarz beceriler eğitim gerektirir."

Sessizliğini koruyup bir yulaflı kek yedi.

"Ben senin yaşındayken başarısız olmazdım." Bu onu kızdırma amaçlı söylenmiş bir şey değil, yalnızca bir gerçeğin dile getirilmesiydi.

"Çünkü lanetli Nişanınız çocuk yaşınızdan itibaren sizi köpekler gibi dövüp ölüm ustası haline getiriyor."

Adam gülünce kız şaşırdı. "Öyle, öyle. Başka hangi silahları kullanabiliyorsun?"

Kız yüzünü asıp başını iki yana salladı. Ona gerektiğinden fazla bilgi vermek istemiyordu.

"Yay kullanmayı biliyor olmalısın," dedi adam. "Bütün Cumbraelliler bilir."

"Ama ben bilmiyorum!" diye çıkıştı kız. Doğruydu. Rahip ona tek gerekenin bıçak olacağını, yayın kadınlar için olmadığını söylemişti. Kendine ait bir yayı vardı tabii, zira rahip olsun olmasın bütün Cumbraelli erkeklerin kendilerine ait bir yayı olurdu. Gizlice kendi kendine öğrenmeye çalıştığını öğrenince rahipten yediği dayağın yanında, bir uzun yayı çekmek için onun sahip olduğundan daha fazla güç gerektiğini öğrendiği sırada duyduğu utanç önemli bile değildi. Bu konu onun bam teli sayılabilirdi.

Adam konuyu uzatmadı ve tekrar yola düştüler. Akşam bastırmadan önce yaklaşık otuz kilometre daha yol almışlardı. Adam önceki akşama nazaran daha erken bir saatte kamp kurmuş, ateşi yaktıktan sonra ona ateşin sönmemesine dikkat etmesini söyleyerek ormana girip bir saat boyunca geri dönmemişti. "Nereye gidiyorsun?" diye sormuştu, zira öylece gidip onu orada bırakacağından şüphelenmişti.

"Bu ormanın bize ne gibi hediyeler vereceğini görmeye."

Karanlık iyice çökmeye başladığı sırada elinde uzun bir dişbudak ağacı dalıyla geri dönmüştü. Yemekten sonra ateşin yanına oturup küçük bir denizci bıçağıyla dalı yontmaya, belli olduğu üzere alışık olduğu bir rahatlıkla kabuğunu soymaya başladı. Herhangi bir

açıklama yapmadığı için kız kendini tutamayıp sordu. “Ne yapıyorsun?”

“Bir yay.”

Kız burnundan soludu. Sinirleniyordu. “Senden hediye kabul etmem, Karanlıkkılıç.”

Adam gözlerini kaldırmadı. “Benim için. Bir süre sonra et için avlanmaya başlamamız gerekecek.”

Sonraki iki gece boyunca yay üzerine çalışmaya devam etti. Uçlarını sivriltti, ortasına kavis verdi ve bir tarafını düz bıraktı. Yay olarak ekstra bir ayakkabı bağcığı aldı ve uçlara işlenmiş deliklere bağladı. “Okçulukta pek iyi değildim,” dedi kendi kendine yayı parmağıyla çekip sesini dinleyerek. “Öte yandan kardeşim Dentos elinde yayla doğmuş gibiydi.”

Kız, Kardeş Dentos’un hikâyesini biliyordu, zira o da adamın efsanesinin bir parçasıydı. Karanlıkkılıç Alpir kuşatma makinelerine ateşten bir yıkım getirirken onu kurtarmış, ertesi gün korkakça bir Alpir pususunda ölen ünlü okçu kardeş. Hikâyeye göre Karanlıkkılıç kendisinden merhamet dileyen pusu kuranları öldürürken öfkesiyle kumları kırmızıya boyamıştı. Vaelin Al Sorna’nın hayatı hakkındaki gerçeküstü hikâyelerin doğru olduğu konusunda şüpheleri vardı ama ilk gece yaptığı saldırısını ne kadar kolayca savuşturduğunu gördükten sonra bütün o saçmalıklar içinde bir doğruluk payı olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Başka bir dişbudak ağacı dalından oklar yapmaya, ok ucu olarak kullanılabilecek metalleri olmadığından uçlarını sivriltmeye başladı. “Kuşlarda iş görür,” dedi. “Gerçi yaban domuzunu öldürmez, kaburgalarından geçmesi için demir uçlar lazım.”

Yayını alıp ormana girdi. Kız tam iki dakika boyunca bekledi, küfretti ve sonra arkasından gitti. Çok eski bir meşe ağacının gövdesinin arkasında çömelmiş, yayına bir ok yerleştirmiş olduğunu gördü. Mutlak bir sessizlik içinde bekliyordu ve gözlerini ilerideki küçük bir açıklıktaki uzun çimlere dikmişti. Reva dikkatlice yanına doğru yürümeye başladı ama kuru bir dala basmayı becerdi ve yüksek sesle gelen çatırtı açıklıkta yankılandı. Çimin içinden üç tane sülün çıktı ve göğe doğru çılgınca kanatlarını çırpmaya başladılar. Al Sorna yayı bıraktı ve peşinden, tüyleri süzülerek bir kuş yere düştü. Bir an için hafifçe serzenişte bulunurmuşçasına kıza baktıktan sonra kuşu almaya gitti.

Okçulukta pek iyi değilmiş sözde, diye geçirdi aklından kız. *Yalancı.*

* * *

Sabah uyandığında kampta yalnız olduğunu gördü. Karanlıkkılıç büyük ihtimalle yine avlanmaya gitmişti ama yayı, devrilmiş bir ağacın gövdesine dayalı halde duruyordu. Midesinde garip bir his vardı, tuhaf bir ağırlık hissi. İlk defa karnı tok bir halde uyanıyor olduğunu fark etti. Al Sorna sülünü şişe geçirip kızartmış, soyduğu derisine zahter katmıştı. Kız kendi payını kurt gibi aç bir şekilde yerken çenesi yağ içinde kalmıştı. Yemek yerken Al Sorna'nın ona bakıp gülümsediğini görmüş, bunun üzerine kaşlarını çatıp arkasını dönmüştü ama yemeyi bırakmamıştı.

Gözleri bir an için yayın üzerinde durdu. Yıllarca içinde ukde olmuş olan uzun yaydan daha kısa, gövdesi daha ince ve büyük ihtimalle çekmesi de daha kolaydı. Etrafına baktıktan sonra yayı eline aldı ve Al Sorna'nın uzun çimleri iç içe geçirerek hazırladığı sadağından bir ok alıp yaya yerleştirdi. Hafif ve rahattı. Yayı etraftaki en kolay hedef olan yaklaşık üç metre uzaklıktaki kayın ağacına doğrulttu. Yayı çekmesi tahmin ettiğinden daha zordu ve uzun yayla saatler boyu yaptığı nafile egzersizler aklına geldi. Ama en sonunda yayı serbest bırakmadan önce çenesine kadar çekmeyi başardı. Ok kayın ağacının yanından geçerek bir çalılığın içinde kayboldu.

"Fena değil." Al Sorna pelerininin içinde yeni toplamış olduğu mantarlarla birlikte korudan çıktı.

Reva yayı ona fırlattı, yere çöktü ve bıçağını çıkardı. "Yay düzgün değil," diye mırıldandı. "Yönü hedefimden saptı." Ensesindeki saçını tuttu ve haftada iki kez yaptığı kesme ritüeline başladı.

"Bunu yapma," dedi Al Sorna. "Benim kız kardeşimsin unuttun mu? Asraelli kadınlar saçlarını uzun tutarlar."

"Asraelli kadınların hepsi kendini beğenmiş sürtükler." Bir tutam saçını kesip yere attı.

Al Sorna içini çekti. "Eh, herhalde geri zekâlı olduğunu söylememiz gerekecek. Çocukken saçlarını kesmeye başlamıştı. Yaşlı anam onu bu alışkanlıktan vazgeçiremedi."

"Hayır!" Dik dik uzun adama baktı. Al Sorna gülümsedi. Kız dişlerini gıcırdattı ve bıçağı tekrar kınına soktu.

Al Sorna yay ve sadağı kızın yanına koydu. "Senin olsun. Ben kendime bir tane daha yaparım."

* * *

Ertesi gün tekrar yola düştüler. Al Sorna daha yavaş yürümeye başlamamıştı ama Reva ona yetişmekte artık eskisi kadar zorlanmıyordu. Bu, yakın zamanda değişen yemek düzeninin bir etkisi olmalıydı. Bir saat boyunca yürüdükten sonra Al Sorna durdu, başını yukarı kaldırdı ve hafifçe havayı kokladı. Kız da aynı şeyi yapınca kısa bir süre sonra batıdan esen rüzgârda o da bir şey yakaladı; ekşi, küf gibi bir koku. Al Sorna gibi o da daha önce pek çok kez bu kokuyu almıştı.

Al Sorna konuşmadan yoldan ayrılıp ormana doğru yürümeye başladı. Ağaçlar kuzeye doğru gittikçe seyreliyordu ama hâlâ arasında kamp yapacak ya da avlanacak sık ağaçlar vardı. Ağaçlara yaklaşırken kız Al Sorna'nın hareketlerinde bir değişim olduğunu fark etti; omuzlarını hafifçe eğmiş, kollarını gevşetmiş, parmaklarını her an bir şeye uzanacakmış gibi açmıştı. Rahibin de benzer bir şekilde hareket ettiğini görmüştü ama o Al Sorna gibi bunu bilinçsizce ve zarifçe yapmıyordu. O anda Karanlıkkılıç'ın rahipten üstün olduğunu fark etti. Böyle bir şeyin mümkün olduğu daha önce aklına bile gelmezdi. Rahipten kimse üstün olamazdı, zira onun becerileri Ata'nın lütfundan geliyordu. Ama bu kâfir, Sevilenler'in düşmanı bu adam öylesine bir avcı zarafetine sahipti ki aralarındaki bir çarpışmanın nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. *Onu öyle yakalamaya çalışarak aptallık etmişim,* diye geçirdi içinden. *Onu öldürme zamanı geldiğinde daha akıllıca davranmalıyım ya da daha beceriklice.*

Al Sorna'nın hemen arkasındaydı. Yay hâlâ ondaydı ve bir an ok takıp takmama arasında kaldı. Sonra bu fikirden vazgeçti, zira okçuluk becerileri onları ağaçların içinde bekleyen şeye karşı bir tehdit oluşturmuyordu. Bunun yerine bıçağını çekti ve gözleriyle etrafı tarayarak bir hareket görmeyi bekledi. Etraflarında yalnızca rüzgârda sallanan dallar vardı.

Yaklaşık altı metre kadar ilerlediklerinde bir erkek, bir kadın, bir de çocuk cesedi buldular. Adam bir ağaca bağlanmış ve ağzına kenevir bir ip tıkanmıştı. Çıplak göğsünde boynundan beline kadar kurumuş kan izleri vardı. Kadın çıplaktı ve derisinde uzun bir işkencenin işaretleri olan bereler ve yer yer kesikler vardı. Parmaklarından biri yoktu ve kan miktarına bakılırsa halen yaşıyorken kesilmişti. Çocuk on yaş civarındaydı, annesi gibi o da çıplaktı ve benzer şekilde örselenmişti.

“Kanun kaçakları,” dedi Reva. Ağaca bağlı olan adama yaklaştı ve ipin yanaklarını kesmiş olduğunu gördü. “Görünüşe göre ona izletmişler.”

Al Sorna’nın gözleri kızın daha önce görmediği bir şiddetle etrafı tarıyor, iz arıyordu. “Bu en az bir buçuk gün önce olmuş,” dedi Reva. “Taze iz yoktur. En yakın kasabada içip bunlardan her ne buldularsa onu harcıyorlardır.”

Sert bakışlarını kıza çevirdi. “Cihan Atası’nın sevgisi seni soğuk biri yapmışa benziyor.”

Al Sorna’nın yüzündeki öfkeyi hisseden Reva’nın parmakları bıçağı iyice kavradı. “Bu topraklarda bol bol hırsızlık ve cinayetler vuku buluyor, Karanlıkkılıç. Daha önce ölüm gördüm. Kanun kaçaklarını üstümüze çekmediğimiz için kendimizi şanslı saymamız lazım.”

Gözlerindeki şiddetli ifade soldu ve bedeni gevşeyip avcı duruşu kayboldu. “En yakını Rhansmill.”

“Ama yolumuzun dışında.”

“Biliyorum.” Adamın cesedine doğru ilerledi ve denizci bıçağıyla onu ağaca bağlayan ipleri kesti. “Odun topla,” dedi kıza. “Çok fazla odun.”

* * *

Rhansmill’e ulaşmaları bir gün sürdü. Avern Nehri’nin kıyılarındaki su değirmeninin etrafında kümelenmiş, etkileyici olmaktan uzak bir dizi ev. Kasabaya gece vardıklarında bir tür kutlama olduğunu gördüler. Pek çok meşale yakılmıştı ve kasabalılar zevksiz bir biçimde boyanmış arabaların etrafında yarım daire çizmiş bir şekilde duruyordu.

“Oyuncular,” dedi Reva tatsız bir biçimde. Arabaların üstünde hafifmeşrep ve bazen de oldukça uygunsuz çizimler vardı. Kalabalığın içinden yavaşça ilerlediler. Al Sorna kukuletasını iyice başının üzerine çekmişti ama izleyicilerin gözleri zaten yarım dairenin ortasındaki ahşap sahneden başka bir şey görmüyordu. Sahnedeki ince suratlı adamın üzerinde parlak, kırmızı ipekten bir gömlek ile sarı ve siyah kareli dar bir pantolon vardı. Bir yandan şarkı söyleyip bir yandan mandolin çalarken şifon elbiseli bir kadın dans ediyordu. Adam enstrümanını ustaca çalıyordu. Sesi tatlı ve sadeydi ama Reva’nın asıl dikkatini çeken kadının dans edişiydi. Hareketleri öyle zarif, adımları öyle emindi ki ateş karşısında

büyülenmiş bir güve gibi gözlerini ondan alamıyordu. Kadının çıplak kollarında meşale ışığı parlıyordu; parlak ve mavi gözleri şifon bir peçenin ardındaydı...

Reva başını çevirip gözlerini kapadı ve tırnaklarını avuçlarının içine soktu. *Cihan Atası, bir kez daha affına sığınıyorum...*

"Sevgilimin yumuşak elleri ellerimde," diyerek Vadiden Geçerken adlı şarkının son dörtlüğünü söylüyordu kırmızı gömlekli adam. "Yaşlar parlar gözlerinde, aşkını bekleyeceğim, Öte'ye götüreceğim onun gülümsemesini..." Kalabalığın arasında birini görünce gözlerini fal taşı gibi açtı ve durdu. Reva adamın bakışlarını takip ettiğinde Al Sorna'nın kukuletalı yüzüne baktığını gördü, "...benimle," dedi zar zor ve şarkısını bitirdi. Duraksamasına rağmen kalabalık hemen alkışlamaya başladı.

"Teşekkürler, dostlarım!" Mandolinci yerlere kadar eğildi ve elini kaldırarak dansçıyı işaret etti. "Sevgili Ellora'yla birlikte sizlere naçizane teşekkür ediyoruz. Lütfen takdirinizi alışageldiğimiz şekilde gösterin." Sahnenin önüne yerleştirilmiş kovayı işaret etti. "Ve şimdi, sevgili dostlarım..." Sesi alçaldı ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Lütfen kendinizi bu geceki son performansımız için hazırlayın! Mertçe bir macera ve namertçe bir ihanet, dökülen kan ve çalınan hazinenin hikâyesi, *Korsan'ın İntikamı*'na hazırlanın!" Kollarını genişçe açtı, sonra kızın elini tuttu ve sahneden apar topar indi. Hafif bir şekilde topallıyor gibiydi. Sahneye hızlıca Meldenli denizci urbalarına benzer giysiler giymiş iki adam çıktı.

"Bir gemi görüyorum Kaptan!" dedi kısa adam alkış dinince. Hayali ufku taramak için gözünde ahşap bir tek gözlü dürbün vardı. "Yanılmıyorsam bir Diyar gemisi. Tanrılar adına, ne ganimet vardır şimdi bunlarda."

"Ganimet tabii!" dedi uzun adam. Çenesini kaplayan gevşek yünden sahte bir sakal, başında da kırmızı bir şal vardı. "Ve tanrılarımızın susuzluğunu giderecek kadar kan!"

İki oyuncu kötü kötü kahkaha atarlarken Al Sorna kızın koluna hafifçe dokundu. Sol tarafa doğru başını eğdi ve kız kalabalığın arasında onun arkasından ilerlemeye başladı. Arabaların arasındaki bir boşluğa girdiler. Gölgelerdeki parlak gözlerini kukuletasını açan Al Sorna'ya dikmiş olan mandolincinin orada olduğunu görmek onu şaşırtmadı.

"Çavuş Norin," dedi.

"Lordum," dedi adam nefesini tutarak. "Sizin... Söylentiler vardı ama..."

Al Sorna adama doğru bir adım attı ve sıcak bir şekilde ona sarıldı. Reva oyuncunun şaşkına döndüğünü fark etti. “Seni görmek çok güzel Janril,” dedi Al Sorna geri çekilirken. “Gerçekten çok güzel.”

* * *

“Öldüğünüzü anlatan bin tane hikâye duydum,” dedi ozan. Hep beraber yemek yiyorlardı. Ellora’yla birlikte paylaştıkları arabaya buyur edilmişlerdi. Ellora şifon elbisesini çıkarıp sade, gri bir elbise giymiş, onlar için güveç ve hamur tatlısı pişirmişti. Reva ona doğru bakmamaya çalışarak yemeğine odaklanmıştı. Al Sorna onu, “Bu Reva, önümüzdeki birkaç haftalığına kız kardeşim,” diyerek tanıştırmıştı. Janril Norin yalnızca başını sallayıp kıza hoş geldin demişti. Ne tür bir ilişkileri olduğuna dair merakı vardıysa da dikkatlice gizlemişti. *Askerler kumandanlarını sorgulamazlar,* diye düşündü kız.

“Ve bin tane de kaçtığınız hakkında,” diye devam etti Norin. “Ayrılmışlar’ın yardımıyla zincirlerinizden bir gürz yapıp İmparator’un zindanından kaçtığınızı söylüyorlar. Hatta ben de bunun hakkında bir şarkı yazdım, millet seviyor.”

“Korkarım başka bir tane yazman gerekecek,” dedi Al Sorna. “Beni öylece bırakmaları hakkında.”

“Önce Melden Adaları’na gittiğini sanıyordum,” dedi Reva. Ses tonunda güvensizliğin kendini belli etmesini engellememişti. “Korsanların şampiyonunu öldürüp prensesi kurtardığını sanıyordum.”

Al Sorna omzunu silkti. “Adalar’da tek yaptığım bir oyundaki rolümü oynamaktı. Gerçi pek oyuncu olduğum söylenemez.”

“Oyuncu olun olmayın lordum,” dedi Norin. “Burada başımızın üstünde yeriniz olduğunu biliyorsunuz. İstediğiniz kadar kalabilirsiniz.”

“Varinshold’a gidiyoruz. Siz de oraya gidiyorsanız memnuniyetle eşlik ederiz.”

“Biz güneye gidiyoruz,” dedi Ellora. “Mealinscove’daki Yazgüneşi Panayırı’nda hep çok iyi para kaldırılır.” Ses tonunda, Karanlıkkılıç’ın yanında olmaktan dolayı bir temkinlilik ve apaçık bir rahatsızlık vardı. *Gittiği her yere ölüm götürdüğünü bilecek kadar zeki,* diye geçirdi içinden Reva.

“Kuzeye gidiyoruz,” dedi Norin kadına düz bir şekilde ve sonra

Al Sorna'ya bakıp gülümsedi. "Varinshold'daki panayırın da yeterince kârlı geçeceğine eminim."

"Yol için para ödeyeceğiz," dedi Vaelin, Ellora'ya.

"Söz konusu bile değil, lordum," dedi Norin. "Kılıcınızın bizi koruduğunu bilmek yeterli bir ödemedir. Bugünlerde etrafta çok kanun kaçağı var."

"Hazır konusu açılmışken, birkaç kilometre geride, kaçakların yapıtlarından birini bulduk. Soyulmuş ve katledilmiş bir aile. Aslında buraya adaleti sağlamaya geldik. Bu akşam gözünüze hiç aday çarptı mı?"

Norin bir an durup düşündü. "Öğleden sonra meyhanede maganda benzeri birileri vardı. Kıyafetleri pisti ama biraya verecek paraları vardı. Bir tanesinin boynunda zincire asılı altın bir yüzük görünce dikkatimi çekmişlerdi. Görebildiğim kadarıyla bir erkek yüzüğü olamayacak denli küçüktü. Meyhaneci, kızlarından birini onlara satmak istemeyince hafif bir yaygara koptu. Muhafızlar ya sessiz olmalarını ya da gitmelerini söylediler. Nehrin aşağı tarafında yersiz yurtsuzların bir kampı var. Ormana dönmedilerse büyük ihtimalle orada bulabiliriz."

"Biz" sözcüğünü duyan Ellora gözlerini ozana dikti.

"Sarhoş oldularsa uyuyorlardır," dedi Al Sorna. "Sabaha da orada olacaklarından eminim. Ama adaleti sağlamak muhafızları da müdahil etmek anlamına gelecek ve ben pek dikkat çekmemeye çalışıyordum."

"Başka adalet türleri de var lordum," dedi Norin. "Hatırladığım kadarıyla bir zamanlar düzenli olarak kanun kaçaklarına tattırıldık hatta."

Al Sorna arabanın köşesinde çuvala sarılı bir şekilde duran kılıca baktı. "Hayır, artık Lord Mareşal değilim, Kral'ın Sözü'nü yerine getirmiyorum. Yapacak bir şey yok. Sabah olunca muhafızların başını bulurum."

Yemekten sonra Norin arabanın basamaklarına oturdu ve mandolin çalıp şarkı söylemeye başladı. Ellora da hemen yanı başındaydı. Diğer oyuncular dinlemek üzere etraflarına toplandılar ve en sevdikleri şarkıları söylemesi için dil dökmeye başladılar. Reva ve Al Sorna kendilerine yönelmiş birkaç meraklı bakış yakaladı ve içlerinden birkaçının huşu içindeki ifadelerinden Al Sorna'yı tanıdıklarını anladılar. Ama Norin, kızın ve Kurtlakoşanlardan eski bir dostunun, misafirleri olduğunu ve rahatsız edilmemelerini istediğini söyleyince kimse onlara herhangi

bir soru yöneltmedi.

“Askere benzemiyor,” dedi Reva Al Sorna’ya. Gruptan bir miktar uzağa gitmiş, gecenin serinliğine karşı ateş yakmışlardı.

“Zaten hep ozanlığı ağır basardı,” dedi Al Sorna. “Ama gerektiği zaman gerçek bir savaşçıydı. Emekli olduğuna sevindim. Halinden memnuna benziyor.”

Reva, yanağını Norin’in dizine koymuş gülümseyen Ellora’ya kaçamak bir bakış attı. *E tabii,* diye geçirdi içinden.

Saat geç olunca grup kendi arabalarına dağıldı ve Norin ile Ellora da yataklarına gitti. Norin, Al Sorna ve Reva’ya kalın battaniyeler ve üzerinde yatacakları yumuşak kürkler verdi. Reva bu kürklerin ne kadar rahat olduğuna hayret etti. Neredeyse bütün hayatı boyunca yalnızca sert zeminde yatmıştı. *Konfor bir tuzaktır,* demişti rahip. *Ata’nın sevgisinin önünde duran bir engeldir, zira bizi zayıflatır ve Sapkın Hükmü’nün köleleri yapar.* Sonrasında da kızı ahırda üzerinde uyumak için aldığı saman torbasını saklama suçundan dolayı dövmüştü.

İki saat boyunca bekledi. Al Sorna horlamıyor, hatta uyurken ne ses çıkarıyor ne de hareket ediyordu. Emin olmak için göğsünün battaniye altında nazikçe yükselip alçalmasını bir müddet daha izledi ve sonra kendi battaniyesini sıyırdı, ayakkabılarını aldı ve çıplak ayak nehre doğru yürümeye başladı. Nehre varınca üzerinde kalmış yorgunluk varsa alsın diye yüzüne su çarptı, ayakkabılarını giydi ve nehir akıntısını izlemeye başladı.

Serserilerin kampını bulmak zor değildi. Çadır ve barakaları görmeden önce yanık odun kokusu kampın yerini zaten belli ediyordu. Kampta yalnızca bir ateş yanıyor, başındaki birkaç kişiden yüksek sesli kahkahalar yayılıyordu. Dört adam bir şişeyi paylaşıyorlardı. *Diğerlerini korkutup kaçırmış olmalılar,* diye geçirdi içinden. Söylediklerini seçebilecek kadar adamlara yaklaştı.

“O orospuya öldüğü zaman giriyordun Kella!” diyerek güldü adamlardan biri. “Ceset siktin lan hayvan.”

“En azından çocuğa giren ben değildim,” dedi karşılık olarak diğer adam. “Bu doğaya aykırı ya.”

Reva gizlice yaklaşmaya ya da daha fazla beklemeye gerek görmedi. Al Sorna onun yokluğunu fark etmeden önce bunun hızlıca olup bitmesi gerekiyordu.

Kız kampa doğru ilerlerken dört adam sustu ve şaşkınlığın yerini bir süre sonra içkinin verdiği şehvet aldı.

“Uyuyacak bir yer mi arıyorsun şeker?” dedi en iri adam.

Paspasa benzeyen saçları karmakarışıktı ve düzenli yemek ya da barınak olmadan yaşayan birinin harap, metruk görünüşüne sahipti. Boynunda bir zincire asılı altın bir yüzük vardı. *Görebildiğim kadarıyla bir erkek yüzüğü olamayacak denli küçüktü.* Reva'nın gözünün önüne ormandaki kadın ve kopmuş parmağı geldi.

Bir şey demeden adamlara baktı.

"Bol bol yer var," diye devam etti adam dengesiz bacakları üzerinde yaklaşarak. "Diğer herkes defoldu. Neden bilmem."

Reva adamın gözlerine baktı. Bir şey demedi. Adam sarhoş olmasına rağmen bir şeyden şüphelenmiş olmalıydı, zira birkaç metre önünde durdu ve gözlerini kıstı. "Burada ne arı..."

Bıçak çok hızlıca kınından çıktı, kız akıcı bir şekilde önce öne doğru eğildi ve sonra yükselerek bıçakla adamın boğazını kesti. Adamı parmaklarının arasından kanlar fışkıran bir halde bırakarak ilerlemeye devam etti.

Öldürdüğü ikinci adam tepki veremeyecek kadar şoktaydı. Kız zıplar, bacaklarını göğsüne dolar ve bıçağını omzuna önce bir, sonra iki kez sokarken herhangi bir şey yapamadı. Reva sonra onu bıraktı ve belindeki sopayı çıkarmaya çalışan üçüncü adama doğru koşmaya başladı. Adam sopasını çıkarıp bir kez savurdu, kız eğilerek rahatlıkla darbeden kurtuldu, yerde yuvarlandı ve elini arkaya atarak adamın dizinin arka tarafını kesti. Adam küfredip çığlık atarak yere düştü. Reva dördüncü adama döndü. Adam elinde uzun bir bıçakla endişeli bir şekilde etrafına bakıyor, huzursuzca kıpırdanıyordu. Reva'ya son bir defa dehşete kapılmış bir şekilde baktı ve sonra bıçağı yere atıp kaçmaya başladı. Ateş ışığının bittiği yerdeki karanlığa girmek üzereyken kızın bıçağı kürek kemiklerinin arasına saplandı.

Reva iri adamın cesedinin yanına gitti, adamı yuvarladı ve boynundaki yüzüğü aldı. Kemerinde de kaliteli bir av bıçağı vardı. Tutma yerindeki alay armasından Diyar Muhafızları'na ait olduğu belliydi. Bıçağı aldı, yüzüğü cebine koydu ve dizinin arka tarafını kesmiş olduğu adama doğru gitti. Adam salya sümük ağlıyor, bir yandan da canını bağışlaması için yalvarıyordu.

"Merak etme Kella," dedi kız. "Söz, cesedini sikmeyeceğim."

* * *

Ellora onlara tereyağında kızartmış olduğu mantarlar ve yumurtadan oluşan bir kahvaltı hazırladı. *Dansçı olduğu kadar iyi de*

bir aşçı, diye geçirdi aklından Reva. Bir yandan da afiyetle yemeği yiyordu. Ellora ve Norin arabayı çeken atlara bakmaya gittikleri sırada cebinden yüzüğü çıkardı ve Al Sorna'ya fırlattı. Adam uzun bir süre yüzüğe baktı. "Güneş ve ay," dedi usulca.

Reva kaşlarını çattı. "Ne?"

Kız görebilsin diye yüzüğü kaldırdı. Yüzüğün iç tarafında bir kabartma vardı: biri alevler içinde olan iki daire. "İnkârcılarmış."

Kız omzunu silkti ve tekrar yemeğine döndü.

"Cesetler?" dedi Al Sorna.

"Ağırlık bağlayıp nehre attım."

"Ne kadar da randımanlısın."

Adamın ses tonundaki sertliği duyan kız başını kaldırınca gözlerinde içindeki ateşi yeniden yakan bir şey gördü. Hüsran. "Buraya istediğim için gelmedim Karanlıkkılıç," dedi adama. "Buraya lanet Diyarının sonunu getirerek Ata'nın sevgisini kazanabilmek üzere Şaşmazkılıç'ın kılıcını almak için geldim. Arkadaşın, kız kardeşin ya da öğrencin değilim. Ve yaptıklarımı onaylayıp onaylamaman umurumda bile değil."

Janril Norin öksürdü ve kızın sözcüklerinin sonrasında ortaya çıkan yoğun sessizliği bozdu. "Muhafızların şefini bulsak iyi olur lordum. Bugün halletmek istiyorsak gidelim."

"Gerek yok, Janril." Al Sorna yüzüğü Reva'ya attı. "Senin olsun, hak ettin."

İkinci Bölüm

Frentis

Kafası kazılı adam kumun üstüne kan öksürdü ve hafifçe inleyerek öldü. Frentis kılıcını cesedin yanına bıraktı. Durgun ve sessizdi, yalnızca nefes nefese kalmıştı. Her zamanki iki ya da üç düşmanın yerine bu sefer dört tane vardı ve normaldekinden daha zor olmuştu. Arena duvarının karanlık oyuklarından çıkan köleler etrafı temizlemek üzere geldiler, cesetleri sürükleyerek götürdüler ve kılıcını aldılar. Frentis'ten uzak duruyorlardı. Bazen şefin içine aşıladığı öldürücü öfkenin geçmesi uzun sürüyordu.

"Fevkalade," dedi üst taraftan bir ses. Bugün üç izleyici vardı: şefin yanında efendi ve Frentis'in daha önce görmemiş olduğu bir kadın vardı. "Geliştiğine inanmak gerçekten zor, Vastir," dedi efendi. "Tebrik ederim."

"Tek dileğim size hizmet etmek, Konsey üyesi," dedi şef gerektiği miktarda yaltaklanarak. Dikkatli bir adamdı ve asla fazla yaltaklanmazdı.

"Ee?" dedi efendi yanındaki kadına. "Müttefikimizin onayını aldı mı?"

"Müttefiki temsil etmiyorum," dedi kadın. Frentis kadının sesinde yaltaklanma, hatta saygı bile duymadı. "*Benim* onayımı alıp almadığı önemli."

Frentis şaşkınlığını ya da şefin ona izin vermediği herhangi bir duygusunu gösteremezdi ama kadın üç metrelik duvarın üzerinden rahatça arenaya atladığında irkildi. Kadının üzerinde Volarlı asillerin resmi pelerini vardı ve siyah saçları kedi güzelliğine sahip yüzüne düşmesin diye arkadan toplanmıştı. Parlak gözleriyle ilgili bir şekilde Frentis'in çıplak bedenini inceledi. "Beklediğimden daha tatlı," diye mırıldandı. Şefe baktı ve sesini yükseltti. "Yüzünde neden yara izleri yok?"

"Yaralanmıyor, Saygın Leydi," dedi Vastir. "Yıllar içinde birkaç

kişi yaklaştı ama başarılı olamadılar. Bize gelmeden önce zaten oldukça becerikliydi."

"Oldukça becerikliymişsin demek tatlı şey?" diye sordu kadına Frentis. Frentis cevap vermeyince kadın sinirlenerek yüzünü astı. "Konuşmasına izin verin," diye seslendi şefe.

Vastir arenanın ucundan Frentis'e baktı ve kendisini sıkan bağın hafifçe gevşediğini hissetti. "Ee?" diye sordu kadın.

"Altıncı Nişan'ın bir kardeşiyim," dedi.

Kadın herhangi bir saygı ifadesi duymayınca bir kaşını kaldırdı.

"İçten özürlerimi kabul edin, Saygın Leydi," dedi hızlıca Vastir. "Ne kadar ceza verirsek verelim düzgün dili kullanmayı reddediyor ve karşılaşacağı tek ölümün arenada olması için uyarılmıştık."

Kadın aldırış etmeden elini salladı. "Kılıçlar!" dedi emredercesine.

Üst tarafta bir an bir şaşkınlık oldu. Efendi ve şef arasında fısıltılı bir tartışma yaşandı. Frentis bu konuşmadan yalnızca, "Haydi Vastir!" sözcüklerini ayırt edebildi. Kısa bir süre sonra arenaya iki kılıç fırlatıldı. Kılıçlar Frentis'le kadının arasındaki kumların üzerine düştü.

"E haydi o zaman," dedi kadın enerjik bir şekilde ve omuzlarından pelerinini attı. Şimdi o da Frentis gibi çıplaktı. Kıvrak bir bedeni vardı ve bilenmiş kaslarından uzun yıllarını sert eğitimle geçirmiş olduğu belliydi ama yine de oldukça güzeldi. Ama Frentis'in dikkatini çeken kalçalarının kıvrımları ya da göğüslerinin dolgunluğu değil, boynundan kasıklarına kadar uzanan ve kendisinin de yakinen bildiği dairesel yara izleriydi. Kadındaki yana izleri, kardeşleri onu kurtarmak için gelmeden önce batı mahallesinin altındaki mahzenlerde Tek Göz'ün, bedenine işlediği yaralı doku şeklinin aynısıydı.

"Güzeller, değil mi?" diye sordu kadın Frentis'in gözlerinin yara izlerinin üzerinde gezdiğini görünce. Kadın yaklaştı ve Frentis'in göğsündeki dairesel sembolü okşamak üzere elini kaldırdı. "Acıdan doğan değerli hediyeler." Avuç içini göğsüne koydu ve Frentis içine sıcaklık yayıldığını hissetti. Kadın içini çekti, gözlerini kapadı ve parmakları seğirmeye başladı. "Güçlü," diye fısıldadı. "Fazla güçlü olamaz."

Gözlerini açtı ve bir adım geriledi. Elini çekince sıcaklık hemen kayboldu. "Nişanın sana ne öğretmiş görelim," dedi. Eğilerek kılıçları yerden aldı ve bir tanesini ona attı. "Onu serbest bırak!" diye emretti Vastir'e. "Tamamen."

Frentis şefin tereddüt ettiğini hissedebiliyordu. Orada kafeslenmiş olduğu beş ya da daha fazla senedir onu yalnızca bir kez tamamen serbest bırakmışlardı ve bunun oldukça nahoş sonuçları olmuştu.

"Saygın Leydi," dedi Vastir. "Hizmet etmek isteyen birinin tereddüdünü maruz görün..."

"Söylediğimi yap, seni gidi koca bok yığını!" Kadın ilk defa gülümsedi. Gözleri hâlâ Frentis'in üzerindeydi. Olacak şeylerin beklentisiyle neşeli, ateşli bir gülümseme.

Sonra onu bağlayan irade, çocukluğundan hatırladığı gemi ızgaralarının kapakları gibi kalkıp kayboldu. Aniden bastıran özgürlük hissinin keyfine vardı ama kısa sürdü.

Kadın üzerine atıldı. Kılıcını Frentis'in kalbinin hizasında dümdüz bir çizgi halinde tutmuş, çok hızlı ve keskin bir şekilde saldırdı. Frentis kendi kılıcını kaldırarak darbeyi kıl payı savuşturdu. Arenanın duvarına doğru döndü, zıpladı, kayadan sekti, sırtını bükerek kadının savurduğu darbeden kurtuldu ve arenanın ortasına önce elleri üzerine düştü, sonra da tekrar takla atıp ayakları üzerinde durdu.

Kadın neşeli bir kahkaha attı ve birtakım düz ve çapraz darbelerle tekrar saldırdı. Frentis bunları birkaç ay önce öldürdüğü bir Kuritai'dan görmüştü. Ona böyle öğretiyorlardı; her seferinde yeni numaralar görüyor, becerileri gitgide keskinleşiyordu. Kadının her darbesini kılıcıyla savuşturdu ve bir zamanlar sert olduğunu düşündüğü ama artık birlikte hoş zamanlar geçirmiş olarak hatırladığı bir ustadan öğrenmiş olduğu hareketlerle saldırdı.

Kadının bu hareketlere aşina olmadığı belliydi, zira her darbesini saldırısına nispeten daha az akıcı bir şekilde karşılıyordu. Kadını arenanın duvarına kadar çekilmek zorunda bıraktı ve gözlerine doğru kör edici bir hamle yaparmış gibi yaptıktan sonra kılıcını kaldırdı, döndürdü ve bacağını kesmek üzere indirdi. Kadın darbeyi savuşturunca çarpışan kılıçları çınladı.

Frentis biraz gerileyerek kadının gözlerine baktı. Hâlâ gülümsüyordu. Kılıcı çok hızlı hareket etmişti. Mümkün olmayan bir hızda.

"Sonunda dikkatini çekebildim," dedi kadın.

Frentis de gülümsedi. Düzenli olarak yaptığı bir şey değildi ve dolayısıyla yüzündeki kaslar bu yeni hareketten dolayı sızladı. "Daha önce hiç kadın öldürmedim," dedi.

Kadın suratını astı. "Haydi ama."

Kadına sırtını döndü ve arenanın ortasına yürüdü. İlk defa ona bir seçenek sunmuşlardı ve o da bunu kullanıyordu.

"Bu problem olabilir," dedi kadın yumuşak sesiyle ve sonra sesli düşündüğünü fark etti.

"Saygın Leydi?" diye aşağıya seslendi Vastir.

"Bana bir ip atın!" diye bağırdı kadın. "Burada işim bitti." Frentis'i işaret etti. "Bunu gösterilerde kullanırsınız."

"Zafer kutlamalarında güzel bir şov sunacağına şüphe yok," dedi efendi. Frentis adamın ses tonundan rahatlamış olduğunu sezerek şaşırdı.

"Öyle, saygıdeğer efendim," dedi Vastir ve ipten bir merdiveni arenanın ucundan sarkıttı. "Bütün çabalarım boşa çıksa ü..."

Frentis'in kısa kılıcı adamın boynuna girdi, damarlarını ve omurgasını kesti ve kafasının arkasından çıktı. Bir an için sendeleyen adamın gözlerine dehşet doldu. Ağzından ve kesikten kanlar fışkırdı ve öne doğru yığılınca tok bir gümbürtüyle arenanın kumlarına düştü.

Frentis kılıcı fırlattığı pozisyonu ancak o zaman değiştirdi ve tekrar doğruldu. Kadına döndü. Şimdi ölüm gelecekti, zira değeri ne kadar olursa olsun bir şefi öldürmek affedemeyecekleri bir suçtu. Ama kadının tekrar gülümsediğini görünce dehşete düştü.

"Arklev," dedi kadın Frentis'e şaşkınlık ve tiksintiyle bakan efendiye dönerek. "Sanırım fikrimi değiştirdim."

* * *

Kadın arenadan tırmanıp yukarı çıktığında bağ geri döndü. O kadar güçlüydü ki sendeleyip kumların üzerine düştü. Yara izleri o kadar ateşli bir şekilde yanıyordu ki daha önce böyle bir acı hissetmemişti. Başını kaldırdığında kadının güldüğünü ve parmaklarını oynattığını gördü. Elinden bedenine yayılan sıcaklığı hatırladı. *Bu o!* diye geçirdi aklından. *Beni artık o bağlıyor.*

Kadının gülmesini ve gözden kaybolmasını izledi. Bağ, birkaç saniyelik bir işkenceden sonra tekrar ortadan kalktı. Efendi bir süre daha durdu; ince yüzünde korku ve öfke karışımı bir ifadeyle Frentis'e baktı. Adamın duyguları belli olsa da rakiplerinin yüzünü okumak konusunda usta olan biri olduğundan dolayı kendini tutuyordu.

"Bugün ölememenin ceremesini Diyarın çekecek," dedi efendi. Sonra o da gözden kayboldu ve Frentis birden, büyük ihtimalle onu

bir daha hiç görmeyeceğini fark etti. Bu kötüydü, zira onu Vastir'in yanına, Öte'ye gönderme fırsatının oluşmasını dilerdi.

Arenanın kapıları köleler içeri girsin diye açılırken ayağa kalktı. Yanlarında bir Varitai müfrezesi vardı. Köleler işlerini yapar, şefin şişmiş bedenini sürükleyip kumdan kanı temizlerken askerler ellerindeki mızrakları yere paralel tutarak Frentis'in etrafını çevirdiler. Sonra köleler geldikleri yere dönüp gittiler. Frentis daha önce hiç arena kapılarının ötesini görmemişti ama geceleri, kapıların ardından yükselen acı içindeki seslerden orada görmek isteyeceği çok bir şey olmadığını düşünüyordu.

Varitailardan biri, âdetleri olduğu üzere her zamanki gibi sessiz bir biçimde, gidip arenanın ortasına bir bohça koydu. Sonra arkasını dönüp diğer askerlere katıldı ve hep birlikte tek sıra halinde onlar da kapılardan çıktı.

Frentis bohçanın yanına gitti. Savaşlardan sonra ona hep yemek bırakırlardı. Genellikle tadı şaşırtıcı derecede güzel olan bir kâse yulaf lapası, bazen de iyi pişmiş et verirlerdi. Onun açlıktan ölmesi işlerine gelmezdi. En azından bu anlamda Nişan gibiydiler. O gün farklıydı. Yemeğe ek olarak kıyafet de verilmişti; Volarlı özgür bir adamın giyeceği türden sade ve iş görür bir tunik ve pantolon. Bir tür gezgin olduğunu belirtmesi için pantolonu maviye boyanmıştı, böylece bölgeler arasında gezebilecekti. Bunlara ek olarak bir çift dayanıklı bot, deri bir kemer ve sıkı, pamuk dokuma bir pelerin vardı.

Kıyafetlere dokundu ve yara izlerinin yanması aklına geldi. *Beni nereye götürecek?* diye merak etti ve kalbinde bir ürperti hissetti. *Bana ne yaptıracak?*

* * *

Sabah olduğunda arenaya ipten bir merdiven indirdiler. Frentis yeni kıyafetlerini giymişti. Derisinin üzerinde kıyafet olması, seneler süren zoraki çıplaklıktan sonra garip bir histi. Yara izlerini kaşındırıyordu. Tereddüt etmeden merdivenleri tırmandı, beş yıldır evi olan yere son bir kez bakma ihtiyacı duymadı. Orası hakkında hatırlamak istediği hiçbir şey yoktu ama yine de her savaşın, her ölümün sonsuza kadar onunla kalacağını biliyordu.

Kadın merdivenin başında bekliyordu. Yanında muhafız görünmüyordu, buna ihtiyacı yoktu. Önceki gün giydiği hoş pelerin yerine bugün üzerinde griye boyanmış mütevazı, orta statüye sahip

bir özgür kadın kıyafeti vardı. Frentis bu topraklar ve âdetleri hakkında pek bilgili değildi. Bildiği şeyler Untesh'ten alındıktan sonra oraya götürülürken öğrendiklerinden, efendi ve şef arasındaki konuşmalardan duyabildiği şeylerden ibaretti. Gri renginin mülk sahibi birisini belirttiğini biliyordu; genellikle köle sahibi olurlardı ama toprakları ve hayvanları da olabilirdi. Özgür bir Volarlı yeterli mülk elde ettiği takdirde, ki bu bin köle ya da buna tekabül eden değerde mal anlamına gelirdi, siyah giyinmelerine izin verilirdi. Efendi gibi, yalnızca Volar'ın en zenginleri kırmızı giyerdi.

"Umarım biraz uyuyabilmişsindir," dedi kadın. "Yolumuz uzun."

Bağ hâlâ mevcuttu ama nispeten özgürdü ve yara izlerinin üzerinde yalnızca hafif bir karıncalanma hissediyordu. Yeni kemerini çıkarıp kadını boğmasını engelleyecek kadar sıkı, başını çevirip etrafını inceleyebileceği kadar gevşekti. Etrafları arenalarla çevrilmişti; sayısı yüzü bulan arenaların her birinin çapı yaklaşık on metreydi ve üç metrelik bir derinliğe sahiplerdi. Geniş bir kayalık platonun içine oyulmuşlardı; tüneller ve konutlarla bir kovanı andırıyorlardı. Bazılarından savaş, bazılarından ise işkence sesleri geliyor, çığlıklar sabah göğüne yükseliyordu. Şefler arenaların üst tarafında volta atıyor, envai tür işkence emirleri veriyorlardı. Burası eğitim olduğu kadar, aynı zamanda bir cezalandırma yeriydi.

"Gidiyor olduğuna üzülüyor musun?" diye sordu kadın.

Konuşabilecek kadar özgürdü ama cevap vermedi.

Kadının yüzü asılınca ona işkence yapmayı düşündüğünü anlayan Frentis yara izlerinde ceza mahiyetinde bir yanma bekledi. Yine de konuşmayı ya da yalvarmayı reddederek kadının gözlerinin içine baktı.

Kadın tekrar gülünce şaşırdı. "Uzun zamandır gerçekten ilginç bir oyuncağım olmamıştı. Gel bakalım güzel şey." Arkasını döndü ve platonun ucuna doğru yürümeye başladı. Vakesh Çölü'nden kum denizindeki bir ada gibi yükseliyordu; öğlen güneşi tam tepeye vardığında yüzeydeki sıcaklık şeflerin bile görevlerini bırakmalarına sebep oluyordu. Kuzey ve batıya doğru karavan yolları vardı. Bütün bunları onu buraya getirirlerken ezberlemişti, bir gün bir kaçma planı yapabileceğini hayal edebildiği o eski günlerde.

Onu platonun batı yüzüne oyulmuş dönen merdivenlerin olduğu bir yere götürdü. Merdivenleri inip çöle çıkmaları yaklaşık bir saat sürdü. Aşağıda bir köle dört atla onları bekliyordu. İki tanesi binişe hazırdı, diğer ikisinin üzerinde ise yükler vardı. Kadın dizginleri köleden aldı ve elini sallayarak uzaklaşmasını işaret etti.

“Ben Eskethia bölgesinden dul kalmış bir toprak sahibiyim,” dedi. “Mirtesk’te işim var. Bana yolculuğumda eşlik edeceksin. Bedenime ya da namıma bir zeval gelmeden oraya güvenli bir şekilde varmamı sağlayacaksın.”

Frentis’e yük atlarının dizginini vererek en uzun ata bindi. Kadın boynunu okşarken gri atın keyiflendiğini gören Frentis belli bir zamandır birlikte olduklarını düşündü. Elbisesinde eyere düzgün binebilmek için kesikler vardı ve çıplak bacaklarının bronz teni sabah güneşinin altında parıldıyordu. Frentis başını çevirdi ve yük hayvanlarıyla ilgilendi.

Yükleri çoğunlukla yemek ve sudan oluşuyordu. Mirtesk yolculuğu için bu miktarın yeterli olacağını düşündü. Atlar iyi durumdaydı ve onları yarı yolda bırakabilecek bir sakatlığa sahip değiller gibi duruyordu. Kumda yol almaya uygun bir şekilde geniş ama ince demir nalları vardı. İmparator’un süvarilerinin demircilik işçiliğini kopyalayana kadar Alpir çölünde gözcü grubunun atlarının nasıl zorlandığını hatırladı. Alpir savaşı anıları sürekli olarak aklına geliyordu ve Kral’ın delice vizyonu adına lanetli bir savaşa girip oluk oluk kan dökülmüş olmasına rağmen Kurtlakoşanlar, kardeşleri ve Vaelin’le birlikte geçirdiği o aylar hayatının en güzel zamanlarıydı.

Kadın eyerinde sabırsızca kıpırdanınca yara izlerinde kısa süreli bir yanma oldu. Yüklerin kayışlarını sıktı ve genç, siyah bir at olan kendi atına bindi. At biraz didişkendi ve Frentis üzerine binerken şaha kalktı ve homurdandı. Öne doğru eğilip atın kulağını tuttu ve usulca fısıldadı. Hayvan birden sakinleşti ve Frentis üzengileri karnına hafifçe dokundurunca itiraz etmeden tırıs bir şekilde ilerlemeye başladı. Hemen arkalarından yük atları geliyordu.

“Etkileyici,” dedi kadın kendi atıyla birlikte ilerlemeye başlayarak. “Bunun daha önce yalnızca birkaç kez yapıldığını görmüştüm. Sana kim öğretti?”

Ses tonu buyurgan bir biçimdeydi ve bağının biraz sıkıldığını hissetti. “Bir deli,” dedi ve aklına Usta Rensial’in pis sırıtışı geldi. Frentis, bu fısıltı sırrını diğer acemi kardeşlerin hiçbirine öğretmediğini biliyordu. *Karanlık’a benziyor, değil mi?* demişti tiz sesli kıkırdamalarından biriyle. *Bir bilselerdi. Aptallar.*

Başka bir şey söylemedi ve kadın, bağın artık standart haline gelmiş karıncalanmaya kadar gevşemesine izin verdi. “Bir zaman gelecek,” dedi batıya doğru ilerlerlerken, “kalbindeki bütün sırları isteyerek bana anlatacaksın.”

Frentis'in elleri dizginleri kavradı ve içinden uluyarak yara izlerinden oluşan hapishanesine öfkelendi. Onu bağlayan şeyin yara izleri olduğunu biliyordu. Her bir şef ve usta kendi iradelerine boyun eğmesini bu şekilde sağlamışlardı. Tek Göz'ün son hediyesi ve nihai intikamı.

* * *

Öğlene kadar mola vermediler. Güneş tam tepeye çıkıp çölü pişirmeye başlayınca küçük tenteler kurup onların altında dinlendiler ve gölgeler uzayıp ısı azalınca tekrar yola koyuldular. Küçük bir vahada durdular. Etrafta gece için kamp kurmakta olan karavanlar vardı. Frentis atları suya götürdü ve geçici topluluğun kenarına gidip kendi kamplarını kurdu. Karavanla gelenler neşeli tiplerdi, hepsi özgür insanlardı; ya eski dostlara hatır soruyor ya da şarkı ve hikâyelerle eğleniyorlardı. Çoğu mavi renk giyiniyordu ama arada sırada uzun bir sakalı ve daha da uzun bir at sırası olan griler içinde kıdemliler de vardı. Birkaç kişi bir şeyler satmak ya da geniş imparatorluk hakkında haberler almak üzere yanlarına geldiler. Kadın malları reddederken bütün cazibesini ve sevecenliğini konuşturdu ve sonra Konsey'in yaptıkları ya da görünüşe göre büyük bir mesele olan son Kılıç Yarışları'nın sonuçları hakkında birazcık konuştu.

"Maviler yine kaybetti, değil mi?" diye sordu yaşlı bir grili ve hüsranla başını iki yana salladı. "Hayatım boyunca onları takip ettim. Bahislerde servet kaybettim."

Kadın güldü ve ağzına bir hurma attı. "Yeşilleri desteklemeye başla dede."

Adam ters ters bakar gibi yaptı. "Deri değiştirir gibi takım değiştirilmez öyle."

Bir süre sonra etrafındakiler dağıldı. Frentis kalan işleri yaptıktan sonra ateşin yanına oturup göğü izlemeye başladı. Usta Hutril ona Nişan'daki ilk yılında yıldızları okumayı öğretmişti ve Kılıç'ın kabzasının kuzeydoğuyu işaret ettiğini biliyordu. Ama bağdan dolayı, yol ne kadar uzun olursa olsun, onu Diyar'a kadar takip edecekti.

"Alpir İmparatorluğu'nda," dedi kadın bir battaniyenin altına girip dirseğini ipek bir minderin üzerine koyarak, "yıldızları okuyup alıklara yalanlar söyleyerek zengin olan insanlar var. Ama sanırım sizin İtikadınızda bu tür saçmalıklara yer yok."

“Yıldızlar uzaktaki güneşlerdir,” dedi Frentis. “En azından Üçüncü Nişan öyle diyor. O kadar uzaktaki bir güneşin burada herhangi bir gücü olamaz.”

“Söylesene, neden efendiyi değil de şefi öldürdün?”

“O daha yakındaydı ve zor bir atıştı.” Dönüp kadına baktı. “Ve kılıcın yönünü değiştirebileceğinizi biliyordum.”

Kadın hak vererek hafifçe başını salladı ve sonra yastığa başını koyup gözlerini kapadı. “Suyun yanına kamp kurmuş bir adam var. Yolcu gibi giyinmiş ve gri saçları, kulağında da gümüş bir küpe var. Ay tepeye çıkınca git onu öldür. Çuvalların içinde zehir var, yeşil şişe. Bedende iz olmasın. Üstünde bulduğun bütün mektupları al.”

Frentis’in konuşmasını engellememişti ama yine de ağzını açıp sebebini sormadı. Anlamı yoktu.

* * *

İtikatlılar gibi Volarlılar da ölülerini ateşe veriyorlardı. Karavanla gezenler gri saçlı adamı keten bezine sarıp gaz yağına buladılar ve bir meşaleyle ateşe verdiler. Kimse konuşmadı ve izleyicilerin hiçbiri kederli bir halde değildi, zira uykusunda ölen adamı kimse tanımıyordu. Vatandaş tabletinden yalnızca adını buldular: Verkal, genel ve tanımsız. Frentis ve kadın yollarına devam etmeye başlarken eşyaları açık arttırmayla satılıyordu.

“Bizi gözetlesin diye gönderilmişti,” dedi kadın nihayetinde. “Merak etmişsen diye söylüyorum. Arklev’in adamlarından biriydi sanırım. Görünüşe göre Konsey üyesinin büyük projemize olan şevki pek kalmamış.” Bu, Frentis durumdan haberdar olsun diye söylenmiş bir şey değildi, bunu biliyordu. Bazen düşüncelerini dillendirmeyi, kendi kendine konuşmayı seviyordu. Usta Rensial ile olan ortak noktalarından bir başkası.

Beş gün sonra kadının söylediğine göre imparatorluktaki en büyük iç deniz olan Jarven Denizi’ne geldiler. Sığ bir limanda konuşlanmış, karavan yolunun son noktası olan küçük bir gemi iskelesine geldiler. Etraf gezgin ve hayvanlarla doluydu. Bulutsuz gök altında deniz geniş ve koyu renkliydi; batı kıyısının ötesinde uzun dağlar görülebiliyordu. Gemi yolculuğu kişi başı beş kare, atlar için de beşer daireydi. “Soyguncusun resmen,” dedi kadın gemiciye sikkeleri uzatırken.

“İstersen yüz, vatandaş,” dedi adam alaylı bir şekilde eğilerek.

Kadın hafifçe güldü. “Adamıma seni öldürtmem lazım aslında da

neyse, acelemiz var.” Tekrar güldü ve atları gemiye bindirdiler.

“Bu yolu ilk kullandığımda kişi başı bir kare, at başı da bir daireydi,” dedi kadın daha sonra. Köleler bir şefin kırbacı altında çalışıyor, gemi ilerliyordu. “Bu iki yüzyıldan önceydi gerçi.”

Frentis kaşlarını çattı. *Yüzyıllar mı? Otuz yaşından büyük olamaz.*

Frentis’in kaşlarını çattığını gören kadın sırıttı ama bir şey demedi.

Yolculuk neredeyse bütün gün sürdü ve akşama doğru Mirtesk şehri göründü. Frentis görüp görebileceği en büyük şehrin Untesh olacağını düşünüyordu ama Mirtesk’le kıyaslandığında Untesh bir köye benziyordu. Kıyıdan büyük, kâse şeklinde bir ova gibi yayılarak iç taraflara uzanıyor, iki yanında gri granitten evler uzanıyor ve koca kütlenin içinden uzun kuleler yükseliyordu. Kıyıya ulaştıklarında binlerce sesin sürekli mırıltısı bir kükremeye dönüştü. Hayvanları karaya çıkarırken iskelede bir kölenin beklediğini gördüler. “Hanımım,” diyerek ve yerlere kadar eğilerek kadını selamladı.

“Bu Horvek,” dedi Frentis’e kadın. “Çok çirkin değil mi ya?”

Horvek’in burnu birkaç defa kırılmış ve kendiliğinden kaynamış gibi duruyordu, sol kulağının büyük bir kısmı yoktu ve kaslı kollarının üzeri yara izleriyle doluydu. Ama Frentis adamın duruşunu, omzunun eğikliğini ve genişliğini fark etti. Bunu arenada pek çok kez görmüştü. Bu adam Kuritai’dı, onun gibi bir katil.

“Haberci burada mı?” diye sordu Horvek’e.

“İki gün önce geldi.”

“Yaramazlık yaptı mı?”

“Rapor edilen herhangi bir olay olmadı Hanımım.”

“Etrafta çok durursa bu uzun sürmez.”

Horvek yük hayvanlarını aldı ve iskeledeki kalabalığı yararak ilerlemeye başladı. Frentis kadınla birlikte hemen peşinden gidiyordu. Bir sürü asfalt sokakta ilerleyip sayısız köşeden döndükten sonra bir meydana geldiler. Dört tarafı üç katlı ev sıralarıyla çevriliydi. Meydanın ortasında güzel bir biçimde biçilmiş çimlerin üzerinde at üstünde bir adamın heykeli bulunuyordu. Kadın atından inip heykelin yanına gitti ve başını kaldırıp atlının yüzüne baktı. Adam Frentis’in çok eski olduğunu düşündüğü bir zırh giyiyordu. Heykel bronzdan yapılmıştı ama zırhı yeşile boyanmıştı. Volarca okuyamıyordu ama heykelin altında yazan uzun listeye bakınca epey şey yapmış bir adam olduğunu düşündü.

“Kafasında yine martı boku var,” dedi kadın.

“Kölelere söylerim silerler, Hanımım,” dedi Horvek.

Kadın arkasını döndü ve heykelin tam karşısında bulunan üç katlı eve doğru yürümeye başladı. Ön basamakları çıkarken kapı açıldı ve yaşlı bir köle, kadını görünce yerlere kadar eğildi. Evin içi zarif mermer ve parlak süsler, duvarların çoğundaki bir tür savaşı betimleyen uzun kanvaslarla bir tablo gibiydi. Resimlerdeki bazı adamlar bronz heykeldeki adama benziyordu.

“Evimi sevdin mi?” diye sordu Frentis’e.

Bağ konuşabileceği kadar çözüldü ama konuşmayı reddetti. Bir kölenin nefesini tuttuğunu duydu ama kadın sadece güldü. “Banyoyu hazırla,” dedi bir köleye ve arkasını dönerek mermer zeminden yükselen süslü merdivenleri çıkmaya başladı. Merdivenleri çıkarken iradesi Frentis’i de peşi sıra sürüklüyordu. Büyük bir odaya girdiklerinde içeride uzun bir masanın başında ellili yaşlarında, grilere bürünmüş bir adamın oturduğunu gördü. Önünde pişmiş et olan bir tabak, yanında kristal bir şarap bardağı vardı ve Frentis’i görür görmez tanıdı.

“Kas yapmışsın bakıyorum,” dedi Diyar Dili’nde ve sonra şarap bardağından büyük bir yudum aldı.

Frentis adamın yüzünü inceledi. Onu tanımıyordu ama sesi tanıdık geliyordu. Sesinin tonu değil, ritmi ona bir şeyleri çağrıştırıyordu. Ayrıca Diyar Dili’ni Volar aksanı olmadan konuşuyordu.

“Genç arkadaşımız arenalarda beş sene geçirmiş,” dedi kadın Volarca. Masaya dayandı ve çölde giydiği botlarını çıkararak ayaklarını ovmaya başladı. “Kuritailar bile bir seneden sonra ölüyor.”

“Onlar Altıncı Nişan’da bir hayat geçirmiş olmanın avantajlarına sahip değiller, değil mi Frentis?” Adam ona bakıp göz kırpınca tekrar bir aşinalık dalgası bedenine yayıldı.

Kadın grilere bürünmüş adama yoğun bir şekilde baktı. “Öncekinden daha yaşlı. Bu seferkinin adı ne?”

“Karel Teklar. Orta halli bir şarap satıcısı, şişman bir eşi ve beş tane korkunç çocuğu vardı. İki gündür küçük canavarları dövmekten başka bir şey yapamadım.”

“Yetenek?”

Adam omzunu silkti. “Sahip olduğunu bilmediği az bir geleceği görme yeteneği. Gerçi kart oyunlarında neden bu kadar iyi olduğunu merak ediyordu.”

“Büyük bir kayıp değil o zaman.”

“Hayır,” dedi adam başını sallayarak. Sonra ayağa kalkıp Frentis’e yaklaştı. Onu incelerken başını eğince bir kez daha adamın aşırı derecede tanıdık geldiğini düşündü. “Untesh’te tam olarak ne oldu, kardeş? Hep merak etmişimdir.”

Kadının iradesinin ateşi sözcükleri ağzından zorla çıkartana kadar sessiz kaldı. “Konsey üyesi Arklev Entril, Alpirliler kuşatmaya başladıktan sonra Prens Malcius’la anlaşma yapmaya geldi. Beraberinde Volar İmparatorluğu’ndan selamlar ve ticaret teklifleri getirmişti. Üzerinde silah olup olmadığını kontrol ettikten sonra elimi sıktı. Son Alpir saldırısı duvarlara vurduğunda iradesi beni bağladı ve prensi terk etmeye zorladı. İskeleye gittim ve gemisine bindim.”

“Biraz acıtmış olmalı,” dedi adam. “Kendini şanlı bir şekilde feda etme şansını kaybetmen yani. Usta Grealin’in acemilere anlatacağı yeni bir hikâye çıkmamış.”

Frentis’in aklı daha da karıştı. *Bu kadar çok şeyi nasıl biliyor olabilir?*

“Ama üzülme.” Adam ondan uzaklaştı ve gözlerini odada gezdirmeye başladı. Duvardaki silah sıralarını inceledi. “Malcius ölmeyip Diyar’ı yönetmek üzere döndü ama meşhur babası kadar iyi bir iş çıkarmadığını duyuyoruz.”

“Malcius kaçtığını gördü mü?” diye sordu kadın.

Frentis başını iki yana salladı. “Ben güney bölümüne kumanda ediyordum, o ortadaydı.” *Kaçtım ve iki yüz iyi adamı ölüme terk ettim,* diye geçirdi aklından. *Kaçtığımı onlar gördü.*

“Yani,” dedi adam, “bir zamanlar hırsız olan ve Altıncı Nişan’a yaptığı hizmetle ünlenen cesur Frentis’in şehre yapılan son saldırıda kahramanlara yakışır bir şekilde öldüğünü düşünüyor.” Kadına baktı. “Yine de olur.”

Kadın başını salladı.

“Peki ya liste?”

Adam elini gömleğinin içine soktu ve katlı bir parşömen parçasını kadına fırlattı. “Beklediğimden uzunmuş,” dedi ve okumaya başladı.

“Herhalde becerilerin arasındadır,” dedi adam. Şarap bardağından büyük bir yudum daha aldı ve ekşiymiş gibi yüzünü buruşturdu. “Özellikle de buradaki ölümcül afacanın da yardımıyla.”

Afacan. Nortah ona böyle seslenirdi, Barkus da. Ama Nortah ölmüştü ve Barkus’un güvenli bir şekilde Diyar’a dönmüş olduğunu

umuyordu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu kadın.

"Yüz gün içinde Güney Kulesi'nde olman gerekiyor. Oraya vardığında birisi seni bulacak. Onu öldürmek isteyeceksin. Ama bunu yapmaman gerekiyor. Ona yalnızca Derebeyi'nin yeterli olmayacağını söyle. Fahişe de ölmeli. Ayrıca ezeli düşmanımız hakkında, onu öldürecek ya da en azından savunmasız bırakacak bir strateji konusunda da bir şeyler biliyordur. Bunun dışında..." Şarabını bitirdi ve Frentis adamın alnında ter damlaları olduğunu gördü. "Sıradan şeyler, başarısız olursan sonsuz acı vesaire. Daha önce duyduğun şeyler."

"Tehdit savurma konusunda orijinallikten hep uzaktı." Masadan kalktı ve şöminenin üzerindeki ince kılıçların bulunduğu raflara doğru yürüdü. "Öncelik var mı?"

Adam bir tırnağıyla şarap bardağına vurunca keskin bir çınlama duyuldu. Kadına bakıp gülümsedi. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Yere bıraktığı bardak parçalandı ve adam sandalyesine çöktü. Yüzü tamamen ter içindeydi. Bakışları bulandı ama Frentis'i görünce bir an için tekrar gözleri parladı. "Hepsine selamımı söylersin, olur mu kardeş? Özellikle Vaelin'e."

Vaelin. Bağ yükselip onu hareketsiz kılarken Frentis için için yanıyordu. Adama saldırmak, gerçeği zorla ondan almak istiyordu ama öfkeyle öylece durmaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Adam son bir kez sırıttı. "Son savaşı hatırlıyor musun, savaştan önceki kışın, kanun kaçağı grubunu?" diye sordu ve sesi fısıltıya dönüşerek kayboldu. "Karın üzerinde kan yakutlar gibi parlıyordu. Güzel bir gündü..."

Gözleri kapandı ve kolları cansız bir şekilde iki yanına düştü. Kısa bir süre sonra göğsünün inip kalkması da durdu.

"Şimdi," dedi kadın kıyafetlerinden silkinerek kurtulurken. "Banyo zamanı gelmedi mi sence de?"

Üçüncü Bölüm

Vaelin

Onu durdurmalıydım.

Reva hedef tahtası olarak kullandıkları saman çuvalına nişan aldı ve oku serbest bıraktı. Ok, çuvalın ortasına kömürle çizilmiş dairenin ucuna saplandı. Vaelin kızın kendinden memnun, gülümsemesini saklamaya çalıştığını gördü. Rhansmill'de sadak ve oklar satın almışlardı. Geniş, çelik uçlu ve arkası martı tüylü olan bu oklar avlanmaya en uygun olanlardı. Kız her sabah erken kalkıp antrenman yapıyordu. İlk önce tavsiyelerine burun bükmüştü ama eninde sonunda ne kadar bilgili olduğunu görüp sessizce yardımını kabul etmişti.

"Yayı tutan kolun hâlâ kaskatı," dedi. "Unutma. İt ve çek, sadece çekme."

Canı sıkıldı ve kaşlarını çattı ama yine de söylediğini yaptı ve bir sonraki ok sertçe dairenin ortasına girdi. Vaelin'e bakıp memnun bir şekilde yüzünü ekşitti, kızın yüzünde gördüğü gülümsemeye en yakın şey buydu. Kız okları geri almaya gitti. Saçları uzuyordu ve Warnsclave'in dışındaki başarısız saldırısından hatırladığı tazı inceliği kalmamıştı. Ellora'nın yemekleri kas gelişimine büyük oranda yardım ediyordu.

Rhansmill'den ayrıldıktan sonra kanun kaçakları hakkında konuşmamışlardı. Ona nutuk atmanın pek işe yaramayacağını biliyordu. Tanrısına olan bağlılığı o kadar fazlaydı ki yanlış bir şey yaptığını yalnızca ima etse bile kız ona yukarıdan bakıp söylediklerini reddedecek, Ata'nın sevgisi üzerine bir nutuk da kendisi dinlemek zorunda kalacaktı. Adamlar, kızın Şaşmazkılıç'ın kılıcına uzanan yolda Cihan Atası'nın iradesine karşı çıkan birer engeldi. Kız da bunları ortadan kaldırmıştı. İnsan öldürmenin yükü ruhunu rahatsız etmiyor gibiydi. Ama kızın bunu içten içe hissettiğini biliyordu. Düşünceleri kıza değdiğinde kan şarkısının

müziği hep kederli bir hal alıyor, notalar uyumsuz ve kasvetli bir şekilde çıkıyordu. Kız hasarlıydı, birisi tarafından çarpıtılıp bu tereddüt etmeden insan öldüren kişiye dönüştürülmüştü. Kızın da bunu er geç hissedeceğini biliyordu ama bu olana kadar kaç sene geçip kaç kişiyi öldürecekti, bunu bilmiyordu.

O zaman neden onu durdurmadın! Kız kalkıp gizlice dışarı çıkarken uyumuyordu. Kan şarkısını arkasından göndermiş, melodinin yükseliş ve düşüşlerini, her zaman için cinayeti bildiren keskin notaların yaygarasını dinlemişti. Ama arkasından gitmek üzere kalkacak gibi olduğunda şarkı gitmemesi için onu uyarmıştı. Adamları bulduklarında onları silahsız bırakıp muhafızları çağırmayı planlıyordu. Ama şarkı hayır demişti ve Vaelin müziğine kulak vermeyi öğrenmişti. Kanun kaçakları birer pislikti ve ölümü hak ettiklerine şüphe yoktu. Ayrıca kızın olduğu kadar onun görevinin de önünde engellerdi. Tanınmak boşuna eziyet olacaktı ve bunu istemiyordu. Bu yüzden uyanık bir şekilde yatmış, kız döndüğünde gözlerini kapatmış ve battaniyenin altına girip deliksiz bir uyku çekmesini dinlemişti.

"Gitmeye hazır mısınız lordum?" diye seslendi Janril Norin vagonundan; oyuncuların geri kalanı toplanmış, çoktan yola doğru seğirtmeye başlamışlardı.

"Biz yürüyeceğiz," dedi ve devam etmesi için ozana el salladı.

Reva saman çuvalını tekrar arabanın arkasına koydu ve Vaelin'le birlikte arabanın bir adım arkasından yürümeye başladılar. "Daha ne kadar var?" diye sordu. Bu soru bir tür günlük ritüel haline gelmişti.

"En az bir hafta daha."

Kız homurdandı. "Bana neden hemen söylemediğini anlamıyorum. Bunların yanında yeterince kamufle sayılırsın."

"Bir anlaşmamız var. Ayrıca daha yayda ustalaşmadın."

"Yeterince iyiyim. Geçen gece kendi başıma geyik avladım, değil mi?"

"Öyle. Ama yaydan başka silahlar da var."

Kızın gözlerinde ani bir tereddüt belirdi. Vaelin bunun kızın bir iç hesaplaşmaya girdiğinin belirtisi olduğunu biliyordu. *Niyetinin beni öldürmek olduğunu bildiğim halde neden onu eğittiğimi merak ediyor.* Bu, onun da kendisine sorduğu bir soruydu. Onun yardımı olsa da olmasa da kızın becerileri zaten gelişecekti ve halihazırda hatırı sayılır bir savaşçıydı. Ama onu eğittiği zaman kan şarkısının melodisi ısrarlı bir hale geliyordu: Bu gerekli.

“Kılıç,” dedi kız vicdanıyla birkaç dakika uğraştıktan sonra. “Bana kılıç kullanmayı öğretir misin?”

“Dilersen. Bu akşam başlarız.”

Memnun olduğu anlamına gelebilecek bir şekilde hafifçe oh çekti ve ileri atılarak vagonun arkasına atladı. Sonrasında arabanın üzerine çıktı ve etrafı izlemek üzere bağdaş kurup oturdu. *Ne kadar güzel olduğunu bilmiyor olması garip,* diye düşündü Vaelin ve kızın kestane rengi saçlarının sabah güneşinde parıldamasını izledi.

* * *

“Öğrenilecek ilk şey,” dedi Vaelin, dişbudak ağacından yapılma sopasıyla kızınkine dokundu, çok hızlıca yukarı kaldırıp etrafından döndürdü ve sopa kızın elinden kayıp havada döndü. Vaelin sopayı düşerken yakaladı ve tekrar geri veri. “Tutuş.”

Kız hızlı öğreniyordu ve Vaelin de böyle olacağını tahmin ediyordu. Tutuş, darbe savuşturma ve saplama konularında ilk akşam ustalaştı. Üçüncü günün sonunda Usta Sollis’in gösterdiği en basit kılıç hamlelerini neredeyse mükemmel bir şekilde ve oldukça zarifçe yapabiliyordu.

“Onu ne zaman kullanacağım?” diye sordu dördüncü antrenman gününün sonunda ve arabanın tekerleğine dayalı olan keten bezinden çuvalı işaret etti. Antrenmandan dolayı biraz terlemişti. En sevdiği kısım buydu, zira ona acı verme şansı yakalamış oluyordu ama Vaelin biraz zorlukla da olsa bütün saldırılarını savuşturmayı başarmıştı.

“Kullanmayacaksın.” Kız başını çevirdi ve Vaelin kan şarkısının yardımına ihtiyaç duymadan kızın niyetini okudu. “Ve ben uyurken alırsan bu dersler biter. Anladın mı?”

Kız ters ters Vaelin’e baktı. “Eğer hiç kullanmayacaksan neden yanında taşıyorsun?”

Bunun yerinde bir soru olduğunu biliyordu ama üzerine konuşmak istemiyordu. “Ellora yemek hazırlıyor,” dedi ve arabaya doğru yürümeye başladı.

Dansçının soğukluğu kuzeye giderlerken nispeten çözülmüştü ama orada olmasının hâlâ kadına huzursuzluk verdiğini biliyordu. Altı günde bir oyuncuların vagonlarının çemberinin dışına çıkıp kendi başına bir saat geçirir, gözlerini kapatır, fısıltı halinde inancına dair ilahiler okurdu. Artık bir kardeş olmamasına rağmen hikâyesi hâlâ oldukça iyi biliniyordu ve onun inancına sahip

insanların Nişan'dan korkmak için geçerli sebepleri vardı. Ama İnkârcı ritüellerini böyle açıkça icra etmesi onu şaşırtmıştı.

"Diyar'da işler değişti, lordum," dedi o akşam Janril. "Kral tahta çıktıktan bir sene sonra İnkârcı inançlarına yönelik kısıtlamaları kaldırdı. Artık darağaçlarında dilsiz bir şekilde sallandırılan talihsizler yok, Ellora da dilerse Yükselen inancını açıkça icra edebiliyor. Ama açık olmaması tabii en iyisi."

"Kral'a bunu yaptıran nedir?"

"Şey." Yalnız olmalarına rağmen Janril fısıldamaya başladı. "Kral'ın bir kraliçesi oldu ve kimileri İnkârcı şeylere karşı geçici bir ilgiden fazlasına sahip olduğunu söylüyor."

Birleşmiş Diyar'ın Kraliçesi İtikat'a sahip değil. Buna şaşırdı. *Beş yılda ne çok şey değişmiş.* "Peki Nişanların buna itirazı yok mu?"

"Dördüncü Nişan özellikle karşı çıktı. Suret Tendris bu konu üzerine çok konuştu. Halk arasında da biraz tedirginlik oldu, Kızıl El'in döneceğine dair korktular vesaire. Ama artık isyan kalmadı. Savaştan sonra uzun bir süre ihtilaf oldu. Kurtlakoşanlarla olan son iki senemi Asrael boyunca isyanları bastırarak geçirdim. O zamandan bu yana çoğu insan yalnızca sessiz bir hayat istiyor."

* * *

Ertesi gün Tuzseli Nehri'nin güneyindeki yaylalardan geçtiler. Yolun her iki tarafında büyük buğday ve altınçiçek tarlaları uzanıyordu. Vaelin, Janril'den Haeversvale'den birkaç kilometre önceki bir kavşakta durmasını istedi. "Doğu yolunda bir işim var," dedi arabadan inerken. "Bu akşam kasabada görüşürüz."

Reva arabanın üzerinden atladı ve Vaelin doğu yoluna girerken yanına gelip yürümeye başladı. "Senin gelmene gerek yok," dedi kıza.

Kız alaylı bir şekilde bir kaşını kaldırdı ve cevap vermedi. *Hâlâ kaçıp onu kılıçsız bırakacağımı düşünüyor,* diye geçirdi içinden Vaelin ve babasının kılıcı hakkındaki gerçeği ona söylediği zaman verebileceği tepkiyi düşünüp ürktü.

Birkaç kilometre yürüdükten sonra bir söğüt kümesinin arasında bulunan küçük bir köye geldiler. Binalar harap haldeydi, pencereler boştu ve kapıların ya yerinde yeller esiyordu ya da paslı menteşelerinde asılılardı. Çatı kirişleri incelmiş, sazlar belirmeye başlamıştı. "Burada kimse yaşamıyor," dedi Reva.

"Öyle, yıllardır kimse yok." Gözleri köyü taradı ve en uzun

söğüdün altındaki küçük bir kulübede takılı kaldı. İçeri girdiğinde çıplak zeminin toz kaplı olduğunu ve düşmüş tuğlaların şömineye yığılmış olduğunu gördü. Odanın ortasında durdu, gözlerini kapadı ve şarkı söylemeye başladı.

Kız çok gülerdi. Babası ona küçük kıkırdayan derdi. Zor zamanlardı, karınları çoğu zaman açtı ama kız gülmek için her zaman bir sebep bulurdu. Burada mutluydu. Daha derine girdikçe şarkı biraz değişti ve meşum melodiler duymaya başladı. *Yere sıçrayan kanlar, çığlık atan bir adam bacağındaki yarayı tutuyor. Görünüşe bakılırsa bir asker, tuniğinin üzerinde Asraelli bir asil evinin arması. On dört yaşından daha büyük olmayan bir kız ateşten bir köseği alıp yaraya banınca asker çığlık atıp bayılıyor.*

"Çok yetenekli kız," diyor başka bir asker, görünüşüne bakılırsa bir çavuş. Kıza gümüş bir sikke atıyor. Kızın hayatı boyunca sahip olmadığı bir miktar. "Bu becerileri Beşinci Nişan'ı bile kıskandırır."

Kız köşede durmuş, gergin gergin askerlere bakan kadına doğru dönüyor. "Beşinci Nişan ne anne?"

"Vardrian mı?" dedi Reva ve Vaelin'in görüsü bozuldu. Şöminenin başında durmuş, duvara çivili ahşap bir levhaya bakıyordu. "Burada yaşayan ailedir belki?"

"Evet." Levhaya doğru gitti ve parmaklarını güzelce işlenmiş, beyaza boyanmış ama rengi solmaya başlamış harflerin üzerinde gezdirdi.

"Burnun kanıyor."

Üst dudağının hemen üzerinde, yalnızca tek bir damlaydı. Hücresindeyken dinlemek yerine şarkı söylediği zamanlarda da olurdu. Şarkının sesi ne kadar yüksekse burnundan o denli çok kan akardı. Büyük okyanusun üzerinden Uzak Batı'ya ulaşmaya çalıştığı birkaç seferinde ise gözleri kanamıştı. *Ödediğim bedel bu,* demişti kör kadın. Ne kadar doğru olduğu zaman geçtikçe daha iyi anlaşılıyordu: *Yeteneklerimiz için hepimiz bedel öderiz.*

"Önemli değil," dedi. Kan damlasını sildi, levhayı bıraktı ve dışarı çıktı.

* * *

İki gün sonra Tuzseli üzerindeki köprü görüş alanlarına girdi. Köprü bir zamanlar ahşaptı, şimdi ise taştan, daha geniş ve daha sağlamdı. "Kral bir şeyler inşa etmeyi seviyor," dedi Janril arabayla köprü görevlisinin bulunduğu kulübeye giderken. Köprü bekçisine

içinde bütün oyuncu arabalarına yetecek miktarda sikke bulunan bir kese attı. “Köprü ve kütüphaneler, şifa evleri. Eskileri yıkıp yenilerini yapıyor. Bazıları ona Tuğlakoyan Malcius diyor.”

“Daha kötü bir isme de layık görülebilirdi,” dedi Vaelin. Arabanın gölgeli iç tarafında oturuyordu ve başkente bu kadar yakınken kukuletası olsa bile görünmemeye çalışıyordu. *Kasap, deli, arkadan iş çeviren, işgalci. Janus hepsini hak etmişti.*

Her sene Yazgüneşi Panayırı’nın düzenlendiği büyük çimliğe doğru yola devam ettiler. Onlardan önce pek çok karavan gelip toplanmıştı. Bunlardan başka, mallarını satmaya gelmiş olan bir sürü seyyar satıcı ve zanaatçı vardı ve bir grup marangoz Renfael Şövalyeleri’nin turnuvada birbirlerine saldıracakları ahşap arenanın yapımına başlamışlardı. Vaelin arabadan çıkmak için akşam olmasını bekledi. Reddedeceğini bilmesine rağmen Janril’e geri kalan bütün sikkelerini vermeyi teklif etti ve ozanı elveda mahiyetinde kucakladı.

“Buraya ihtiyacınız yok, lordum,” dedi Janril. Gözleri parlak, gülümsemesi zorakiydi. “Bizimle kalın. Halk sizin hakkınızda şarkılar söyler ama geri döndüğünüze yalnızca birkaç soylu sevinecektir. O duvarların içinde yalnızca kıskançlık ve ihanet var.”

“Burada yapmam gereken şeyler var Janril. Ama teşekkür ederim.” Son bir kez oyuncunun omzunu tuttu, keten bezinden çuvalını sırtladı ve şehir kapısına doğru yürümeye başladı. Reva hemen yanında belirdi.

“Ee?” dedi kız.

Vaelin yürümeye devam etti.

“Varinshold’da olduğumuzu fark etmiş olabilirsin,” diye devam etti kız ve şehir duvarlarını işaret etti. “Anlaşmamızda da koşul buydu.”

“Yakında,” dedi Vaelin.

“Şimdi!”

Durdu ve kızın gözlerinin içine baktı. Yumuşak ama keskin bir şekilde konuşmaya başladı. “Cevabını yakında alacaksın. Şimdi, ya benimle gel ya da burada kal. Janril bir dansçı daha bulduğuna memnun olacaktır.”

Kız şehir kapısına güvensizlik ve tiksintiyle baktı. “Daha içine bile girmeden şişman bir adamın tuvaleti gibi kokuyor,” diye homurdandı ama Vaelin’in peşinden yürümeye devam etti.

* * *

Babasının evi bir zamanlar kocaman gibi görünüyordu. Çocukken bu devasa kalenin içinde bir kahraman olduğunu hayal edip yorulmak nedir bilmeden koridorlarda koşar, tahta kılıcıyla hizmetçilere ve hayvanlara dehşet saçardı. Dallarını eğik çatının üzerine uzatan baş düşmanı meşe ağacı, kale duvarlarını yıkmaya gelmiş bir devdi. Çocuk kararsızlığından dolayı bazen devi bir arkadaş gibi görür, babasının ahır ve nehir kıyısı arasındaki bir buçuk dönümlük arazide savaş atını sürmesini izlemek üzere kalın dallarına otururdu.

Gerçek arkadaşları olmaması, tanıdığı tek çocukların hizmetçilerin çocukları olması ona hiç garip gelmemişti. Hizmetçi çocuklarla çok kısa bir süre oynadıktan sonra annesi gelip nazik ama kesin bir şekilde diğer çocukları uzaklaştırırdı. "Onları rahatsız etme Vaelin. Yapacak daha iyi işleri var." Daha sonra annesinin onu diğer çocuklardan bilerek uzak tuttuğunu fark etmişti. Gerçek bir dostluk bağı kurması halinde Nişan'a katılma zamanı geldiğinde gitmesi daha zor olurdu.

Geçen yıllar sonrasında ev küçülmüştü ve bunun tek sebebi artık bir yetişkin olması değildi. Tavan sarkıyordu ve acilen arduvaz döşenmesi gerekiyordu. Badana yapılmadığı için duvarlar donuk ve gri bir renkteydi. Pencerelerin en az yarısının üzerine tahta çakılmıştı ve tahta olmayanların eksik olan tek şeyleri camları değildi. Büyük meşenin dalları bile sarkıyordu. Dev yaşlanıyordu. Pencerelerin birinde bir ateş yandığını gördü, bütün evin içinde yalnızca tek bir sıcaklık parıltısı vardı.

"Burada mı büyüdün?" diye sordu Reva şaşırarak. Kuzey kısmından geçip Bekçi'nin Dönemeci'ne doğru giderlerken yağmur bastırmıştı ve kukuletasının ucundan damlalar akıyordu. "Şarkılarda halktan olduğun, sokaklardan çıktığın söyleniyor. Burası bir saray."

"Hayır," diye mırıldandı yürümeye devam ederek. "Bir kale."

Ana kapının önünde durdu. Hizmetçilerden birisi buna kaliteli kapı diyordu. Neşeli ve şişman bir kadın olan hizmetçinin adını hatırlayamadığını fark edince utandı. *Kaliteli insanlar için kaliteli kapı.* Lekeli ve donuk kapı ziline ve yıpranmış ipine bakan Vaelin son zamanlarda bu kapıdan kaç kaliteli insanın geçmiş olduğunu merak etti. Yağmurda ipin sallanmasını izlerken Reva yüksek sesle kasten burnunu çekince Vaelin de derin bir nefes aldı ve ipi çekti.

Zil çınlamayı bırakalı birkaç dakika geçmişti ki kapının arkasından boğuk bir bağırış geldi. "Defolun! Bir haftam daha var!

Sulh yargıcı böyle karar verdi! Bizi rahat bırakmazsanız gelip hemencecik o ellerinizi kesecek bir Alpir savaş kahramanı var üst katta!"

Gerileyen adım seslerinin hayal meyal sesleri duyuldu. Vaelin Reva'ya baktı ve sonra tekrar zili çaldı. Bu defa daha az beklediler.

"Pekâlâ! Uyarmadım demeyin!" Kapı içeri doğru açıldı ve genç bir kadının, içinde nemli ve kötü kokan bir şeyin bulunduğu bir kovayı geri doğru çektiğini gördüler. "Bir haftadır biriken bu dışkılar si..." Vaelin'i görünce donakaldı, kova elinden kayıp düştü ve duvara doğru yığılırken ellerini başına götürdü.

"Kız kardeşim," dedi Vaelin. "İçeri girebilir miyim?"

* * *

Kız kardeşine destek olarak mutfağa doğru gittiler. Diğer odaların içinden gelen ürpertici boşluğa bakıldığında mutfakta yaşıyor gibiydi. Onu ocağın önündeki bir tabureye oturttu, titreyen ellerini tuttu ve üşümüş olduklarını fark etti. Kız kardeşi gözlerini ondan alamıyordu. "Zannetmiştim ki... Kukuletalıydın... Bir an için düşündüm ki..." Gözlerini kırparak gözyaşlarını engellemeye çalıştı.

"Üzgünüm..."

"Hayır..." Elini Vaelin'in ellerinden kurtardı ve uzatarak yüzüne dokundu. Şimdi ağlamaya başlamıştı ve yüzünde bir gülümseme oluştu. O çok eskide kalmış kış günü tanışmış olduğu küçük kızın kara, ciddi gözleri duruyordu ama kadın olmak ona, özellikle kişi harap bir evde tek başına yaşıyorsa tehlikeli olabileceğini bildiği bir çekicilik vermişti. "Abi. Hep biliyordum... Hiç şüphe etmedim..."

Reva çamurlu kovayı köşeye bırakınca yüksek bir ses çıktı.

"Alornis, bu Reva. Benim..." Kız kukuletasının derinliklerinden bir kaşını kaldırdığında Vaelin kısa bir süreliğine durdu. "Yol arkadaşım."

"Peki." Alornis önlüğünü kullanarak gözyaşlarını sildi ve tabureden kalktı. "Yol sizi acıktırmıştır."

"Evet," dedi Reva.

"Tokuz," dedi Vaelin.

"Saçmalama," dedi Alornis aceleyle erzak dolabına giderek. "Lord Vaelin Al Sorna kendi evine ona yemek bile hazırlayamayacak sümüklü bir kız tarafından buyur ediliyor. Olmaz."

Yemek azdı: ekmek, peynir ve en fazla yarım tavuk denebilecek

etin aşırı baharatlı kalıntıları.

“Korkunç bir aşçıyım,” dedi Alornis. Vaelin kardeşinin bir şey yemediğini fark etti. “Bu annemin becerisiydi.”

Reva tabağındaki son kırıntıları da sıyırdı ve hafifçe geğirdi. “O kadar da kötü değildi.”

“Annen mi?” diye sordu Vaelin. “O burada değil mi?”

Alornis başını iki yana salladı. “Geçen Kışdönümü’nden hemen sonra. O lanet öksürük. Suret Elera çok nazikti, elinden gelen her şeyi yaptı ama...” Daldı ve sonra gözlerini yere indirdi.

“Üzgünüm, kardeşim.”

“Bana böyle dememelisin. Kral’ın Kanunu’na göre ben senin kız kardeşin değilim, bu ev benim değil ve babamın sahip olduğu her şey ona ait. İcra memurları geri kalan şeyleri almaya gelmeden önce bir ay zaman alabilmek için sulh mahkemesine yalvarmak zorunda kaldım. Ve bunu yapmasının tek sebebi Usta Benril’in ona ücretsiz portresini çizeceğini söylemesiydi.”

“Üçüncü Nişan’dan Usta Benril Lenial mi? Onu tanıyor musun?”

“Ben onun çırağıyım, gerçi daha doğrusu para ödemediği asistanı ama çok şey öğreniyorum.” Eliyle sıvanın üzerine tutturulmuş pek çok parşömen parçasının bulunduğu öte taraftaki duvarı işaret etti. Vaelin ayağa kalkıp parşömenleri incelemek üzere duvara doğru ilerledi ve çizimleri görünce şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Farklı farklı çizimler vardı: bir at, bir serçe, dışarıdaki eski meşe, ekmek sepeti taşıyan bir kadın. Hepsi neredeyse mükemmel denilecek bir kesinlikle, kömür ya da mürekkeple çizilmişti.

“Atamız adına.” Reva yanına gelip Vaelin’in ondan hiç beklemeyeceği bir hayranlıkla çizimlere baktı. Kız sonra kız kardeşine huşu içinde, hatta biraz da korku içeren bir bakış attı. “Bu Karanlık’a ait,” diye fısıldadı.

Alornis birkaç saniye boyunca kendini tutabilse de sonra kahkahayı patlattı. “Yalnızca kâğıt üzerinde çiziktirmeler bunlar. Kendimi bildim bileli yaptığım bir şey. İstersen seni de çizerim.”

Reva başını çevirdi. “Olmaz.”

“Ama çok güzelsin, güzel bir çizim olur...”

“Hayır dedim!” Sinirli ve sert bir yüz ifadesiyle kapıya gitti ve durdu. Vaelin kızın beyaz parmaklarının kapı sövesi üzerinde durduğunu gördü ve kan şarkısından hareketli bir nota duydu. Bunu daha önce de duymuştu, düşüktü ama yine de mevcuttu. Janril’in oyuncularıyla seyahat etmeye ilk başladıklarında Ellora danslarından birini çalışırken Reva’nın onu izlediği fark etmişti.

Bakışlarından önce mest ve hayran olduğu belli olsa da sonra yüzünde öfkeli bir ifade belirmişti. Gözlerini sıkıca kapayıp Cihan Atası'na bir dua mırıldandığını duymuştu.

"Özürlerimi kabul edin," dedi Alornis'e bakmadan. "Burası benim evim değil." Vaelin'e baktı. "Bu gece sen ve kız kardeşine ait. Ben yatacak bir yatak bulurum." Ses tonu daha da sertleşti. "Sabaha işimizi sonuçlandırırız." Bunu söyledikten sonra koridora çıktı. Evde ilerlerken yalnızca çok hafif sesler duyuluyordu, gizli yol alma konusunda doğuştan bir yetenek gibiydi.

"Yol arkadaşı mı?" diye sordu Alornis.

"Yolda türlü türlü insanla karşılaşabiliyorsun." Masaya doğru döndü. "Babam gerçekten sana hiçbir şey bırakmadı mı?"

"Onun suçu değildi." Sesinde bir sertlik vardı. "Hastalık geldiğinde elimizde avucumuzda ne varsa hızlıca bitti. Savaş Lordu olmayı bıraktığı anda sahibi olduğu ya da kiralama hakkı olduğu topraklar elinden alındı. Savaşa beraber gittiği arkadaşları onu tanıyamıyordu. Zor zamanlardı abi."

Bakışlarındaki sitemi görebiliyor ve bunu hak ettiğini biliyordu. "Benim burada yerim yoktu," dedi. "Ya da en azından öyle düşünüyordum. Sen onu tanıyordun, onun gözleri önünde büyüdün. Benim aksime. Savaşta olmadığı zaman atlarını ya da adamlarını eğitiyordu ve burada olduğu zaman da..." *Uzun, siyah gözlü adam tahta kılıçlı çocuğa baktı ve çocuk bir yandan güler, bir yandan da yalvarır bir şekilde üzerine atıldığında yüzüne bir gülümseme oturmadı. "Öğret bana baba! Öğret! Öğret!" Siyah gözlü adam kılıcı elinden aldı ve bir hizmetçiye çocuğu eve götürmesini söyleyip atını tımarlamaya devam etti...*

"Seni seviyordu," dedi Alornis. "Bana asla yalan söylemedi, her zaman için senin kim olduğunu, benim kim olduğumu, annemizin aynı olmadığını biliyordum. Her günün her saatinde bütün kalbiyle annenin istediği şeyi yapmamış olmayı dilediğini biliyordum. Bunu bilmeni isterdi. Hastalık kötüleşip yataktan çıkamaz hale geldiğinde sürekli senden bahsediyordu."

Üst katta aniden sert bir şey yere vurdu ve bir adam önce homurdandı, sonra da panikle bağırdı. *Reva.*

"Olamaz," dedi Alornis. "Normalde onuncu saatten önce uyanmaz."

Vaelin hızlı bir şekilde üst kata çıktı ve Reva'yı uzun, yakışıklı ama tıraşsız genç bir adamın üzerinde buldu. Kız elindeki bıçağı sert bir şekilde adamın boğazına dayamıştı. "Kanun kaçağı,

Karanlıkkılıç!” dedi kız. “Kız kardeşinin evinde bir kanun kaçağı.”

“Yalnızca bir şairim, gerçekten,” dedi genç adam.

Reva gözlerini kısıp adama baktı. “Sessiz ol bakayım sen! Genç bir kızın evine gelirsin demek! Pantolonunun içinde kaşıntı mı var?”

“Reva!” dedi Vaelin. Ona dokunmaya çekiniyordu. Mutfaktaki olaydan sonra yarası açılmış, bir yere saldırmak üzere hazır hale gelmişti. Herhangi bir dokunuş, çekilmiş bir yay gibi atmasına sebep olabilirdi. Sesini sakin tutmaya özen gösterdi. “Bu adam bir dost. Ayağa kalkmasına izin ver lütfen.”

Reva burnundan soludu ve adamın üzerinden kalkmadan önce son bir kez homurdandı. Yavaşça ayağa kalktı ve bıçağını tekrar kınına soktu.

“Her zaman için tehlikeli evcil hayvanlarınız olmuştur lordum,” dedi yerdeki genç adam.

Reva öne doğru atılmak üzereydi ki Vaelin ikisinin arasına girdi, genç adama elini uzattı ve ucuz şaraptan oluşan sersemliğinin içinden kalkmasına yardım etti. “Onu provoke etmemelisin Alucius,” dedi. “Senden çok daha iyi bir öğrenci.”

* * *

Alucius Al Hestian bahçedeki kırmızı tuğlalı kuyunun köşesine oturmuş, kara ve kırmızı gözlerini sabah güneşinde kırpıyor, bir yandan da bir şişeyi yudumluyordu ki Vaelin yanına geldi. Reva’yla yaptıkları antrenman normaldekinden daha da şiddetli olmuştu. İçinde önceki geceden kalma epey öfke vardı ve dişbudak sopasıyla ona en az bir kez vurmak için hiç olmadığı kadar kararlı gibiydi. Onu yenmek kolay olmamıştı ve gömleği terden dolayı ıslanmıştı.

“Kardeş Dostu mu?” diye sordu elindeki şişeyi işaret ederek. Bu sırada kuyudan kovayı çekti.

“Bugünlerde Kurt Kanı adı veriliyor,” dedi Alucius ve kadeh kaldırırcasına şişeyi havaya kaldırdı. “Eski askerlerinden girişimci olan bazıları emeklilik ikramiyeleriyle bir damıtma evi kurdular ve alayın en sevdiği içkiyi üretmeye başladılar. Bugünlerde Uzak Batılı Tüccarlar kadar zengin olduklarını duydum.”

“Onlar adına sevindim.” Kovayı kuyunun kenarına koydu ve tahta kepçeyle biraz su içti. “Baban iyi mi?”

“Senden hâlâ ölesiye nefret ediyor, onu soruyorsan.” Alucius’un suratındaki gülümseme kayboldu. “Ama bugünlerde daha sessiz bir adam oldu. Kral’ın artık yeni bir Savaş Lordu var.”

“Tanıdığım biri mi?”

“Öyle. Varius Al Trendil. Kanlı Tepe ve Linesh işgalinin kahramanı.”

Vaelin’in gözünün önüne hüsranla sonuçlanan açgözlülüğü sonrasında öfkeli sözlerini tek tek yutan sessiz bir adam geldi. “İsmine pek çok zafer kazandı mı?”

“Taht Gaspçısı’nın İsyanı’ndan bu yana Diyar’da pek savaş olmadı. Ama bütün isyan ve ayaklanmaları kendi başına etkili bir şekilde bastırdı.”

“Anladım.” Bir yudum su daha içtikten sonra Alucius’un yanına oturdu. “Şimdi sana kaba bir soru sormak zorundayım.”

“Sarhoş bir şair, neden kız kardeşinin evinde kalıyor?”

“Aynen öyle.”

“Beni koruduğunu düşünüyor,” dedi Alornis mutfak kapısının başından. “Kahvaltı hazır.”

Kahvaltı az miktarda jambon ve yumurtadan oluşuyordu. Yemek Reva’nın tabağına değer değmez hepsini silip süpürdü. Vaelin kızın daha fazlasını istememek için kendisini tuttuğunu görebiliyordu ama karnı yüksek sesle guruldamada bir beis görmüyordu. “Al.” Alucius dokunmamış olduğu tabağını ona doğru itti ve elindeki şişenin kapağını açtı. “Barış teklifi. Bir yemek yüzünden boğazımı kesme şimdi durduk yerde.”

Reva dudağını hafifçe büktü ve yemeği yemeye başladı.

“Babamız üç sene önce öldü,” dedi Vaelin, Alornis’e. “Kral’ın mülkünü geri istemesi neden bu kadar uzun sürdü?”

Kız omzunu silkti. “Kim bilir? Belki de sebep bürokrasinin yavaş çarklarıdır.”

Onu Melden Adaları’ndan taşıyan gemi yaklaşık bir ay önce Güney Kulesi’nde durmuştu. Birisinin başkente atıyla hızlıca gidip haber vermesi için bolca zaman vardı. *Senin kadar nefret edilen biri tanınmamayı beklememeli.* Bürokrasinin çarklarının kız kardeşinin düşündüğünden çok daha hızlı işlediğinden şüpheleniyordu.

“Bu arada hayatta olduğuna sevindim Alucius,” dedi şaire. “Daha önce söylemediysem şimdi söyleyeyim.”

“Söylememiştin, teşekkürler.”

“Sen savaşarak iskeleye giden gruptaydın herhalde?”

Alucius bakışlarını masaya indirdi ve Kurt Kanı’ndan bir yudum daha aldı. “Babama yakın durmamı söylemiştin. İyi bir tavsiyeydi.”

Ses tonunun donukluğu ve gözlerindeki gölgeden Vaelin bu konuyu daha çok uzatmamaya karar verdi. “Pekâlâ, kız kardeşimi

tam olarak neyden koruyorsun?”

Yüzü biraz aydınlandı. “Klasik işte ya, kanun kaçakları, serseriler,” dik dik Reva’ya baktı, “keskin bıçakları olan başıboş İnkârcılar, büyük Kardeş Vaelin’in akrabasından destek sözcükleri duymak isteyen Coşkululer.”

Vaelin kaşlarını çattı. “Coşkululer mı? O ne?”

“İtikat’a coşkuyla bağlı olanlar. Kral’ın Müsamaha Fermanı’ndan sonra ortaya çıktılar. Toplantılar düzenliyor, sancaklar sallıyor, bazen de İnkârcı ritüeller icra ettiklerinden şüphelendikleri insanlara saldırıyorlar. Kendilerine İtikat’ın gerçek takipçileri adını veriyorlar ve Suret Tendris de onları açıkça destekliyor. Nişanların geri kalanları ise onlara o kadar da şevkli yaklaşmıyor.” Yüz ifadesi ciddileşti. “Dönüşün onları çok sevindirecek. Al Nieren hanedanlığı tarafından ihanete uğrayarak İnkârcı zindanlarına düşen, İtikat’ın en büyük şampiyonu. Korkarım gerçekdışı beklentileri olacak, lordum.”

Reva başını tabağından kaldırıp güneye bakan duvardaki pencereye baktı ve başını bir kenara eğdi. “At geliyor.”

Vaelin arnavutkaldırımlı sokakta nalların sesini dinleyerek açık kapıya doğru baktı. Kan şarkısının notası aşinalıkla çınlıyordu ama aynı zamanda hafif bir uyarı tınısı vardı. Bunu elinden geldiğince bastırdı ve dışarı çıktı.

Kardeş Caenis Al Nysa atını durdurdu ve bahçede attan indi. Bir an durup sessizce Vaelin’e baktı ve sonra yüzünde parlak bir gülümsemeyle kollarını genişçe açarak öne çıktı. Tekrar birleşmiş kardeşlerden beklenecek bir sıcaklıkla kucaklaştılar. Caenis Vaelin’e sıkı bir şekilde sarıldı ve göğsünden hafif bir ürperti çıktı. Ama kan şarkısının uyarı tınısı hâlâ duyuluyordu...

* * *

Yüzü daha inceydi, gözlerinin köşelerinde daha çok kırışıklıklar vardı ve kısa kesilmiş saçlarının şakağa gelen bölgesinde birkaç gri saç görmek bile mümkündü. Nişan’da yaşam, uzun bir gençlik dönemi geçirme konusunda pek yardımcı olmuyordu. Ama her zamanki gibi güçlü bir görüntüsü vardı ve omuzları eskiye nazaran biraz daha genişti. Hiçbir zaman öyle görkemli bir görüntüye sahip olmamış Caenis artık elle tutulur bir otorite havasına sahipti. Bu, belki de pelerininin laciverti üzerine dikilmiş kırmızı mücevherden kaynaklanıyordu.

“Hâlâ Kardeş Kumandanı mısın?” diye sordu Vaelin. Nehir kenarındaki çimlerin üzerinde yürüyorlardı. Tuzseli önceki geceki yağmurdan sonra kabarmıştı ve babasının sellere karşı inşa ettiği toprak seti her an aşacakmış gibi duruyordu.

“Şimdi alay kumandanıyım,” dedi Caenis.

“Demek Diyar’ın Kılıcı Lord Caenis Al Nysa’ya hitap etme şerefine nail oluyorum, öyle mi?”

“Öyle.” Caenis’in yükselmiş olmaktan çok gurur duyan bir havası yoktu ama Vaelin Caenis’in eskiden böyle olmadığını biliyordu. Genç Caenis, Al Nieren soyunun isteyip isteyebileceği en sadık tebaa olmuştu. Ama sonra Janus Linesh’te ihanet etmişti ve Vaelin yaşlı komplocunun Büyük Birleşmiş Diyar hayalinin suya düştüğü belli olduğunda kardeşini saran şaşkınlığı hatırlıyordu. *Asla hata yapmaz...*

Durdular ve Caenis bir an için hızlıca akan nehre baktı sessizce. “Barkus,” dedi en sonunda. “Onu eve getiren geminin kaptanının anlatacağı uzun bir hikâye vardı. İri kardeşimiz gemiyi Alpir kıyısına geri götürmezse kafasını koparmakla tehdit etmiş adamı. Sığ sulara vardıklarında atlayıp kıyıya kadar yüzmüş.”

“Sana ne anlattılar?”

Caenis nehirden dönüp Vaelin’in gözlerinin içine baktı. “Bekleyen. Gerçekten Barkus muydu?”

Demek anlatmışlar. Daha ne kadarını biliyor? “Hayır, derisinin içinde yaşayan bir şeydi. Barkus Kır Sınavı’nda öldü.”

Caenis gözlerini kapadı, başını yere indirdi, kederli bir şekilde iç çekti. Bir süre sonra gözlerini kaldırdı ve zoraki bir şekilde gülümsedi. “Demek sadece ikimiz kaldık kardeşim.”

Vaelin de hafifçe gülümsedi. “Doğrusunu söylemek gerekirse yalnızca birimiz kaldık, kardeşim.”

Caenis ellerini birleştirdi ve ciddi bir şekilde konuşmaya başladı. “Kardeş Sherin gitti Vaelin. Suret’e hiçbir şey söylemedim...”

“Kardeş Sherin ve ben birbirimize âşıktık.” Kollarını genişçe açtı ve sözcükleri bağırarak zikretti: “Kardeş Sherin’e âşıktım!”

“Kardeşim,” diye tısladı Caenis ve panikle etrafına bakındı.

“Ve bu yanlış bir şey değildi,” diye devam etti Vaelin ses tonunu öfkeli bir fısıldamaya indirerek. “*Yanlış* değildi! Şanlıydı, kardeşim. Ve ben ondan vazgeçtim. Nişan’a son hizmetimi yaparken onu sonsuza kadar kaybettim. Ve işim bitti. İstersen Suret’e, bütün Diyar’a söyle. Artık Nişanınızın bir parçası değilim ve artık İtikat’ı takip etmiyorum.”

Caenis fısıltıyla konuşmaya başladı. “Yıllar süren tutsaklık ruhunu etkilemiş olmalı, anlıyorum ama seni bize getiren şüphesiz ki Ayrılmışlar’ın rehberliğiydi.”

“Bunlar yalan, Caenis. Hepsi birer yalan. Bir tanrı ne kadar yalansa bunlar da o kadar yalan. Barkus’un içindeki şey onu öldürmeden hemen önce ne dedi, biliyor musun?”

“Yeter!”

“Ruhsuz bir bedenin sefil, ziyan bir şey olduğunu söyledi...”

“Yeter dedim!” Caenis öfkeden bembeyaz olmuştu ve ona inanamıyormuş gibi bir adım geriledi. “Karanlık’tan bir yaratığın pisliğini duyuyorsun ve bunu doğru kabul ediyorsun. Benim kardeşim bu kadar güven duyan, kandırılabilir birisi değildi.”

“Gerçeği her zaman duyabiliyorum kardeşim. Bu benim lanetim.”

Caenis arkasını döndü ve kendisine hâkim oldu. Arkasını döndüğünde sert bakışlarını Vaelin’e dikti. “Bana kardeşim deme. Nişan ve İtikat’ı elinin tersiyle itiyorsan, beni de itmiş oluyorsun.”

“Sen benim kardeşimsin Caenis. Her zaman da öyle olacaksın. Bizi bağlayan şey hiçbir zaman İtikat değildi, bunu biliyorsun.”

Caenis gözlerinde öfke ve kırgınlıkla ona baktı ve sonra arkasını döndü. Birkaç adım sonra durdu ve omzunun üzerinden sakince konuşmaya başladı. “Suret seni görmek istiyor. Bunun bir emir değil, istek olduğunu söylememi istedi.” Yürümeye devam etti.

“Frentis!” diye seslendi arkasından Vaelin. “Ondan haber var mı? Hâlâ yaşadığını biliyorum.”

Caenis arkasını dönmedi. “Suret’le konuş!”

Dördüncü Bölüm

Lyrna

Prenses Lyrna Al Nieren hiçbir zaman at sürmekten hoşlanmamıştı. Atları sıkıcı buluyordu ve eyerin sertliği yüzünden hizmetçisinden merhem sürmesini isteyemeyeceği yerlerde bereleri oluyordu. Dolayısıyla yanındakilerle birlikte kuzeye giderken yaptığı yolculuk boyunca gittiği kilometrelerce yoldan sonra siniri tepesindeydi. Ama bu zaten son beş senenin çoğu için geçerliydi.

Yağmur hiç durmuyor mu? diye geçirdi aklından. Ermin kaplı pelerininin kukuletasının altından barut grisi manzaraya baktı. Cardurin'den çıkalı beş gün olmuştu ve yağmur bir kez olsun durmamıştı.

Lord Mareşal Nirka Al Smolen atıyla yanına geldi ve selam durdu. Yağmur göğüs zırhı üzerinde sürekli değişen bir nehirler karmaşası oluşturuyordu. "Yalnızca sekiz kilometre kaldı, Ekselans." Sesinde bir temkinlilik vardı. Bu bitmeyen yolculuk prensesin dilinin kemiğini iyice almıştı ve dilinin istediği zaman sinirli bir arının bütün haşmetini aktarabildiğini biliyordu. Adamın yüzünde ihtiyat görünce prenses içini çekti. *Adama biraz rahat ver be lanet cadı.* "Teşekkürler, Lord Mareşal."

Lord Mareşal tekrar selam durdu ve biraz rahatlayınca yanaklarına kan geldi. Yolu gözlemek üzere atını ileri doğru sürdü. Yakın koruması olarak etrafında beş adet Atlı Muhafız vardı. Prensesin ve beraberinde kuzeye götürmeyi seçtiği iki leydinin etrafında da elli Atlı Muhafız vardı. Bunlar şehir dışındaki köşklerden gelme dayanıklı kadınlardı ve hizmetçilerinin çoğundan daha üst bir statüdelerdi, dolayısıyla ne ara ara kıkırdar ne de rahatsızlıktan dolayı yakınmaya başlarlardı. Diziyle Samur'u dürttü ve ileri doğru atıldılar. Skellan Geçidi'nin karanlık, dar yoluna doğru giden patikayı çıkmaya başladılar.

"Ekselans, izin verirseniz," diye söze başladı leydilerden uzun

boylu olan Nersa. Ayrıca Lyrna'nın yakınmaları ve iğnelemelerinden sonra uzun bir süre sessiz kalan Jullsa'dan daha cesurdu.

"Ne oldu?" dedi Lyrna bir yandan eyerin kalınlığına rağmen Samur'un sırtının bütün darbelerini hissederek.

"Bugün bir tane görme şansımız var mı, Ekselans?"

Nersa Varinshold'dan ayrıldıklarından beri bir Lonak görme umuduyla yanıp tutuşuyordu. Lyrna bunu gençliğin marazi meraklılığına veriyordu, ölü bir köpeğin bağırsaklarını bir sopayla dürten küçük bir çocuğunki gibiydi. Ama o ana kadar hikâyelerde anlatılan kurtadamlar yollarına çıkmamışlardı ya da en azından onlar görmemişti. *Lonaklar saklanmakta ustadır Ekselans,* demişti Cardurin'deki parlak, açık gözlü ve iri bir adam olan Kardeş Kumandanı. *Siz onları görmezsiniz ama Ayrılmışlar sakınsın, şehirden daha on kilometre uzaklaşmadan onlar sizi görür.*

Yaklaşırken gözlerinde büyüyen, dağın içine giren gölgeli bir mağara olan geçide doğru ilerlerlerken Lyrna ilk tahkimat emaresini, güney yolunu gözeten kısa kuleyi gördü. Mazgallı siperlerde mavi bir nokta gibiydi. Yalnız bir kardeş sabah nöbetini tutuyor olmalıydı.

"Burada da görmezsek bir daha büyük ihtimalle hiç görmeyiz," dedi Nersa'ya. Kardeşinin telkinlerine rağmen bütün bu olay hakkında hâlâ şüpheleri vardı. *Geçen o kadar asırdan sonra gerçekten de barış istiyor olabilirler mi?*

* * *

Kalede bekleyen Kardeş Kumandanı kırk yaşlarında, kısa kesilmiş gümüş gri saçları ve yara izi bulunan kaşının altında parlak gözleri olan bir adamdı. Sert ve savaşlardan dolayı biraz kısılmış sesiyle onları selamladı ve resmiyetin gerektirdiği şekilde eğildi. "Ekselans."

"Kardeş Kumandanı Sollis, değil mi?" Samur'dan indi ve uyuşmuş kasıklarını ovmamak için kendini zor tuttu.

"Evet, Ekselans." Doğruldu ve yakınında duran diğer iki kardeşini işaret etti. "Kardeşler Hervil ve Ivern de bizimle birlikte kuzeye gelecekler."

Lyrna bir kaşını havaya kaldırdı. "Yalnızca üç kişi mi? Suretin Kral'a bu göreve tam destek verdiğini söylemişti."

"Bu geçişi tutan yalnızca altmış kardeş var, Ekselans. Daha fazla kişi alamam." Sesinde öyle nihai bir ton vardı ki prenses ne kadar

resmi göz korkutmada bulunsa ya da nazikçe dil dökse de adamın fikrini değiştirmeyeceğini anladı. Onun adını tabii ki duymuştu; Altıncı Nişan'ın meşhur kılıç ustası, Lonakların ve kanun kaçaklarının korkulu rüyası, Marbellis'in düşüşü sonrasında hayatta kalanlardan... Vaelin Al Sorna'nın Ustası.

Baba, sana yalvarıyorum...

"Nasıl istersen, kardeş," dedi gülümseyerek. En güzel gülümsemelerinden biriydi; zarif, çok fazla baş döndürücü olmayan, gözlerinde görevini yapan kardeşe karşı yeterli miktarda hayranlık bulunan bir gülümseme. "Böyle konularda elbette kararlarını sorgulamam."

Görev bilincine sahip kardeş soluk gözleriyle ona baktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

En azından bu farklı. "Rehber burada mı?"

"Evet, Ekselans." Kenara çekildi ve kuleyi işaret etti. "Yemek hazırlattım."

"Çok naziksin."

Kulenin içi yakın zamanda oldukça yoğun bir şekilde temizlenmişti ama hâlâ yakın mesafelerde yaşayan erkeklerin terli kokusunu duymak mümkündü. Şöminenin önündeki masanın üzerindeki sade ama çok çeşitli yemeklere baktı ve sonra odada kimsenin olmadığını fark etti. "Rehber?" diye sordu Sollis'e.

"Bu taraftan Ekselans." Odanın arka tarafındaki ağır bir kapıya doğru ilerledi ve kulpun altındaki büyük kilide bir anahtar soktu. "Onu alt katta tutmak durumunda kaldık."

Kapıyı açtığında önlerine bir dizi taş merdiven çıktı. Sollis duvardaki demir yuvasından bir meşale aldı. "Lütfen beni takip edin."

Lyrna, Nersa ve Jullsa'ya döndü. "Hanımlar, lütfen burada kalın ve kardeşlerin zahmet edip hazırladıkları yemekleri yiyin. Lord Mareşal, benimle gelin lütfen."

Smolen'le birlikte Sollis'in peşinden dönen merdivenleri indiler ve küçük bir odaya girdiler. İçerideki tek ışık dışı demir parmaklıklarla çevrili pencereden giriyordu. Odanın öte ucunda bir kadın gölgelerin içinde oturuyordu. Bordo deriyle kaplı uzun bacakları ışığa uzanıyor, gözleri loş ışıkta parıldıyordu. Lyrna'yı görünce kıpırdandı, çömer bir pozisyon aldı ve ayak bileğindeki zincir taş zeminde çınladı.

"Rehberimiz bu mu?" diye sordu Sollis'e.

"Evet Ekselans." Yüzündeki sert ifadeden bütün bu meselenin ne

kadar hoşuna gittiği belli oluyordu. “İki gün önce bizzat Yüksek Rahibe’den yazılmış bir notla birlikte geldi. Emredildiği gibi ona yatakla yemek verdik ve o gece kardeşlerimizden birini kasığından bıçakladı. Onu burada tutmanın gerekli olduğunu düşündüm.”

“Kardeşe saldırmak için sebebi var mıydı?”

Sollis hafifçe rahatsız olarak kıpırdandı. “Görünüşe göre kardeşimiz kadının, şey, iştahını dindirmeyi reddetmiş. Görünüşe göre Lonak toplumunda bu korkunç bir hakaret.”

Lyrna Lonak kadınına daha da yaklaştı. Sollis iki adım önündeydi ve ellerini iki yanında gevşekçe tutuyordu. “Bir ismin var mı?” diye sordu kadına.

“Diyar Dili’ni bilmiyor, Ekselans,” dedi Sollis. “Neredeyse hiçbiri bilmez. Sözcüklerimizi öğrenmek ruhlarını kirletiyor.” Lonak kadınına döndü. *“Esk gorin ser?”*

Kadın onu duymazlıktan geldi, hafifçe öne doğru çıkınca yüzü ışığın altına girdi. Yüksek elmacık kemikleri ve pürüzsüz bir teni olan kadının başı neredeyse keldi, yalnızca başının tepesinden uzun, siyah, örülü saçı omzunun üzerine iniyordu ve ucunda çelikten bir toka vardı. İnce deriden yapılma kolsuz bir ceket giyiyordu ve sol omzundan çenesine kadar gelen, kırmızı ve yeşil renklerden oluşan karmaşık, labirente benzeyen bir dövmesi vardı. Lyrna’yı tepeden tırnağa süzdü ve dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu. Kendi dilinde hızlıca bir şeyler söyledi.

“Ehkar!” diye bağırdı Sollis ve tehditkâr bir şekilde bir adım ileri çıktı.

Kadın ona baktı ve gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Dişleri loş ışıkta parıldadı.

“Ne dedi?” diye sordu Lyrna.

Sollis tekrar rahatsız bir biçimde içini çekti. “Şey, yemek istiyor, Ekselans.”

Lyrna Lonakçayı Büyük Kütüphane’de bulduğu en kapsamlı kaynak olan bir kitaptan öğrenmişti. Üçüncü Nişan’dan yaşlı bir usta ona bir sözcüğün ya da cümlenin anlamını değiştirebilecek farklı sesli harfleri ve hafif vurgu değişimlerini öğretmişti. Kurtadamların dili hakkındaki bilgisinin, gençken kuzeye yaptığı yolculuk sırasında tutsak alabildikleri birkaç Lonak’tan özgürlükleri karşılığında öğrendiğiyle sınırlı olduğu için artık paslanmış ve sönük olduğunu söylemişti. Lyrna yine de kadının dediklerini aşağı yukarı çevirebilecek kadar dile hâkimdi ama görev bilinci yüksek olan kardeşin bu sözcükleri söylemesini duymanın daha eğlenceli

olduğuna karar verdi.

“Bana tam olarak ne dediğini söyle, kardeş,” diye emretti. “Bu konuda ısrar etmeliyim.”

Sollis öksürdü ve elinden geldiğince ifadesizce konuşmaya başladı. “Erkekler avlanmaya gittiklerinde Lonak kadınları geceleri birbirlerine sığınırlar. Onun klanından olsaydınız avdan hiç dönmemelerini istermiş.”

Lyrna Lonak kadınına döndü ve dudaklarını büzdü. “Gerçekten mi?”

“Evet, Ekselans.”

“Öldür onu.”

Lonak kadını geri sıçradı ve bilekleri arasındaki zincirle birlikte ellerini bir darbeyi karşılamak üzere havaya kaldırdı. Gözleri savaşa hazır bir şekilde Sollis’in üzerindeydi ama Sollis kılını bile kıpırdatmamıştı.

“Görünüşe göre Diyar Dili’ni biliyor,” dedi Lyrna. “İsmin ne?”

Kadın ona bakıp kaşlarını çattı, sonra ayağa kalkarak birden güldü. Uzun bir kadındı, hatta hem Sollis hem de Smolen’den yaklaşık beş santim daha uzundu. “Davoka,” dedi çenesini kaldırarak.

“Davoka,” diye tekrarladı Lyrna usulca. *Eski dilde mızrak demek.* “Yüksek Rahibe’den aldığın emirler neler?”

Davoka’nın kaba bir aksanı vardı ama yavaşça konuştuğu için söyledikleri net bir şekilde anlaşılıyordu. “Merim Her kraliçesini Dağ’a götürmek,” dedi. “Bütün ve canlı biçimde varmasını sağlamak.”

“Ben prensesim, kraliçe değil.”

“Kraliçe dedi. Kraliçesin sen.” Kadının sözcüklerinde öyle bir kesinlik vardı ki Lyrna bu konunun üzerine gitmenin akıllıca olmayacağını düşündü. Büyük Kütüphane’deki Lonak tarihi ve kültürü hakkında yazılmış az sayıdaki kaynakta çelişkili ve belirsiz ifadeler vardı ama hepsi tek bir konuda hemfikirdi: Yüksek Rahibe’nin sözleri sorgulanmazdı.

“Seni serbest bırakırsam başka kardeşleri de bıçaklayacak ya da onların anlayışına ters tekliflerde bulunacak mısın?”

Davoka Sollis’e küçümser bir şekilde baktı ve kendi dilinde mırıldandı. *Kıçımı başımı bu yumuşak mallarla kirletmem.* “Hayır,” dedi Lyrna’ya.

“Pekâlâ.” Sollis’e bakıp başını salladı. “Yemekte bize katılabilir.”

* * *

Lyrna Jullsa'ya yer açması için başıyla işaret edince Davoka gelip Lyrna'nın yanına oturdu. Jullsa'nın beti benzi attı, iznini isteyip Lyrna'ya eğilerek selam verdi ve Nersa ile ona verilmiş olan odaya doğru hızlıca gitti. *Sabaha evine gönderirim,* diye geçirdi içinden Lyrna. *Umduğum kadar dayanıklı değilmiş.* Öte yandan Nersa Davoka'ya büyük bir ilgi duymuşa benziyordu. Masanın üzerinden kaçamak bakışlar atıyor, karşılık olarak üzerine birkaç ters bakış çekiyordu.

"Yüksek Rahibe'ye mi hizmet ediyorsun?" diye sordu Lyrna yemek yiyen Davoka'ya. Uzun kadın elindeki küçük bir bıçakla bir elmayı dilimleyerek ağzına atıyordu.

"Bütün Lonaklar ona hizmet eder," dedi Davoka dolu ağzıyla.

"Peki sen onun evinden misin?"

Davoka ulur gibi güldü. "Ev mi? Hıh!" Elmasını bitirdi ve çöpünü şömineye attı. "Onun evi yok, dağı var."

Lyrna gülümsedi ve sabırlı olmaya çalıştı. "Ama orada bir görevin var, değil mi?"

"Onu koruyorum. Onu yalnızca kadınlar korur. Yalnızca kadınlara güvenilebilir. Erkekler onun etrafında deli gibi davranıyorlar."

Lyrna Yüksek Rahibe'nin sahip olduğu söylenen güçleri hakkında afili kayıtlar görmüştü. *Lonakların Kan Törenleri* adında nispeten uçuk olan bir ciltte Yüksek Rahibe yalnızca kendilerine baktığı için çılgınca tutkulara yenik düşen asil kalpli adamlar anlatılıyordu. Doğru olsun olmasın, bütün kayıtlarda onun Karanlık güçlerine yönelik güçlü bir inanç vardı. Onun bu keşfe çıkmasını sağlayan şey de aslında kardeşinin üstelemesi değil, buydu.

Yıllar boyunca araştırmış, sessizce soruşturmuş, anlaması zor kaynakları karşılaştırmıştı ama yine de kanıt bulamamıştı. *Batı mahallelerinde tek gözlü adamın hikâyesini sor,* demişti Yazgüneşi Panayırı'ndan önce bir öpücük almadan o. Lyrna da dediğini yapmıştı. Başkentin en yoksul mahallelerinde cevap bulma konusunda güvenebileceği birkaç hizmetçisi tarafından anlatılan hikâye ilk başta abes gelmişti. Tek Göz kanun kaçaklarının kralıydı ve yalnızca iradesiyle insanları bağlayabiliyordu. Tek Göz güç kazanmak için düşmanlarının kanını içiyordu. Tek Göz şehrin altındaki mezarlıklarda yaptığı karanlık ayinlerde çocukları kirletiyordu. Hikâye hakkında kesin olan tek şey sonuydu: Tek Göz

Altıncı Nişan tarafından öldürülmüştü, hatta bazıları öldürenin bizzat Al Sorna olduğunu iddia ediyordu. Bu konuda bütün kaynaklar aynı şeyi söylüyordu ama ayrıntılar konusunda çeşitli söylentiler vardı.

O da aramaya devam etmiş, Diyar'ın dört bir yanında araştırma yapmıştı. Nilsael'de rüzgârı yönetebilen bir kız çocuğu, Güney Kulesi'nde yunuslarla konuşabilen bir erkek çocuğu, Cumbrael'de ölüleri canlandırdığı görülen bir adam. Yüzden fazla fantastik hikâye duymuştu ve çoğu abartı, yanlış anlama, dedikodu ya da düpedüz yalan çıkmış, daha fazla araştırma yapmayı zorlaştırmıştı. Kanıt yoktu. Bu onu deli ediyordu. Bu netlik yokluğu, cevap olmaması onu deli etmiş ve araştırmasını derinleştirmesine yol açmıştı. Bu da kendisinden sürekli olarak daha eski kitaplar bulmasını istediği Lord Kütüphaneci için büyük bir sıkıntı haline gelmişti.

Bu ilginin büyük bir kısmının yapacak pek başka bir şeyi olmamasından kaynaklandığını biliyordu. Kardeşinin hükmünden dolayı divanda kendisinin gerçek bir yeri yoktu. Şimdi bir kraliçesi, soyunu garantiye alan küçük bir Janus'u ile Dirna'sı ve sınırsız sayıda danışmanı vardı. Malcius tavsiye almayı seviyordu. Ne kadar çoksa o kadar iyiydi, özellikle de birinin dediği diğerinin dediğiyle çelişiyorsa. Çünkü o zaman mevzubahis meselenin daha fazla araştırılmasını emrederdi ve bu eksiksiz soruşturma bir sonuca varmadan birkaç ay sürdüğü için mesele ya kendi kendine çözülürdü ya da daha ciddi meselelerin çıkmasından dolayı bir kenara bırakılırdı. Malcius'un dinlemediği tek tavsiye kız kardeşinin verdikleriydi.

Asla unutma, demişti babası uzun yıllar önce Lyrna oyuncak bebekleriyle oynuyormuş gibi yaparken. *Tavsiye isteyen bir adam ya meseleyi değerlendiriyormuş gibi yapıyordur ya da ne yapacağını bilmeyecek kadar zayıftır.*

Ama Malcius'a da bir konuda hakkını teslim etmek gerekiyordu. İş tuğla ve harca geldiğinde, her zaman ne yapılacağını biliyordu. "Burayı bir harikalar diyarına çevireceğim Lyrna," demişti bir kez ona ve Varinshold'un batı mahallelerinin yeniden doğuşu hakkındaki büyük planını anlatmıştı: dar sokak ve eski evlerin yerine geniş sokaklar ve parklar. "Geleceği böyle güvence altına alacağız. Burayı yalnızca var olmak için değil, yaşamaya değer bir Diyar haline getireceğiz."

Lyrna kardeşini gerçekten de seviyordu ve bunu korkunç bir

şekilde göstermişti. Ama çok sevdiği kardeşi koca bir aptaldı.

"Senin kaç adamın var, Kraliçe?" diye sordu Davoka birden.

Lyrna şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Benim, şey, yanımda elli muhafız var."

"Muhafız değil. Adam... Koca diyorsunuz siz."

"Kocam yok."

Davoka gözlerini kıstı. "Bir tane bile yok mu?"

"Hayır." Şarabından bir yudum aldı. "Bir tane bile yok."

"Benim on tane var." Lonak kadınının ses tonu gururla doluydu.

"On koca mı!" dedi Nersa hayrete düşerek.

"Evet," dedi Davoka. "Hiçbirinin benden başka karısı yok. Benimle evliyken gerek de yok!" Kahkaha attı ve eliyle masaya vurunca Nersa oturduğu yerde zıpladı.

"Diline hâkim ol kadın!" diye kükredi Lord Mareşal Al Smolen. "Ekselansları'nın huzurunda böyle konuşmalar münasip değil."

Davoka gözlerini devirdi ve bir tavuk kanadına doğru uzandı. *"Merim Her."* İçini çekti. *Kelimenin telaffuz ediliş şekline göre ya denizköpüğü ya da kıyıya vuran enkazlar.*

"Yüksek Rahibe'nin Dağı kaç gün uzaklıkta?" diye sordu Lyrna.

Davoka tavuk kanadını ağzına soktu ve ellerini açıp on parmağını gösterdi, sonra hareketi tekrarladı.

Eyerde yirmi gün daha. Lyrna homurdanmamak için kendini zor tuttu ve Nersa'dan merhem istemeyi unutmamak için aklına not düştü.

* * *

Jullsa ağladı ve kalmasına izin verilmesi için yalvardı. Lyrna böyle durumlar için sakladığı göztaşı kaplı gümüş bileziklerinden birini ve on altın sikkelik bir çanta verip hizmetleri için teşekkür etti. Anne babasına şaşaalı bir mektup yazacağına dair güvence verdi ve divana istediği zaman gelebileceğini söyledi. Nersa ağlayan arkadaşını yatıştırırken Samur'a doğru yürüdü.

"Doğrusunu yapıyorsun Kraliçe," dedi Davoka balaban midillisinin arkasından. Üzerine kalın bir kurt kürkü giymişti ve elinde güneşte parlayan keskin kısmı üçgen şeklinde, siyah demirden yapılma uzun bir mızrak vardı. "O zayıf. Çocukları ilk kışlarında telef olacaklar."

"Bana Lyrna de." Eyerin üzerine çıktı. Biniş kıyafeti ata düzgün binebilsin diye katlanmıştı ama bunu yine de konforlu bulmuyordu.

“Lerhnah,” diye dikkatlice tekrarladı Davoka. “Ne anlama geliyor?”

“Annemin anneannesini sevdiği anlamına geliyor.” Davoka’nın aklı karışınca gülümsedi. “Asrael isimlerinin anlamları yoktur. Çocuklarımıza gelişigüzel isim veririz.”

“Lonak çocukları kendi isimlerini kendileri seçerler.” Davoka mızrağını salladı. “Ben de öldürdüğüm adamdan bunu aldığımda kendi ismimi seçmiştim.”

“Yanlış bir şey mi yapmıştı?”

“Pek çok kez. Babamdı!” Güldü ve midillisini ileri doğru sürdü.

Skellan Geçidi’nin istihkâmları duvar ve kulelerden oluşan karmaşık bir labirentti ve her bir büyük taş bariyer, saldıran kuvvetleri dar bir ölüm alanına sokacak bir açıya sahipti. Lyrna bu tasarımın ardındaki zekâyı takdir ediyordu. İstihkâmların bir kısmı düşmana düşse bile sürekli olarak savunmaya devam edilebiliyordu. Kuleler ve duvarlar geçitte ne kadar derinde olduklarına bağlı olarak farklı yüksekliklere sahip olacak şekilde inşa edilmiş, bir nevi basamak serisi oluşturmuşlardı.

Sollis onları, her biri geçmeleri için indirilmesi gerek kalın, demirden kale kapılarıyla korunan geçide soktu. Savunmanın gücüne rağmen adamın söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu görebiliyordu: İstihkâmlarda yeterli sayıda kardeş yoktu. Davoka’nın gözlerini kısarak duvarları incelediğini ve aynı sonuca vardığını gördü. *Bütün bunlar bir numara mı?* diye düşündü. *Savunmaların durumu hakkında rapor verebilsin diye buraya bir casus yerleştirmeye mi çalışıyorlar?*

Bu düşünceyi hızlıca aklından uzaklaştırdı ve aklına parlak gözlü kardeşin bu kadar kuzeyde Lonakların her şeyi bilmesi hakkında yaptığı uyarı geldi. *Burada ne kadar zayıf olduğumuzu biliyorlar ama saldırmak yerine Yüksek Rahibe haber gönderip barış yapmak için konuşmak istediğini söylüyor fakat yalnızca benimle konuşacağını ekliyor.*

Yalnızca tek sıra halinde derlenebilecek şekilde dar inşa edilmiş kıvrılan duvar ve kapıların arasından geçmeleri bir saat kadar sürdü. Yolun sonunda geçidin kuzey kısmına çıktılar. Yağmur durmuştu ve bulutların arasından güneş parlıyor, Lonakların dağlık bölgesine ışık perdeleri süzülüyordu. Önlerinde granit ve buzdan yapılma mavi gri canavarlara benzeyen haşmetli dağ tepeleri uzanıyordu.

Davoka başını havaya kaldırdı, derin bir nefes aldı ve sonra

hızlıca verdi. *Bizim pis kokumuzu ciğerlerinden temizliyor,* diye düşündü Lyrna.

Lonak kadını midillisini sütunun başına sürdü ve alttaki vadinin zeminine inen dar, taşlık patikadan inmeye başladı. Herhangi bir açıklama yapmadan ya da işaret vermeden ilerlemeye başladı. Sorgulamadan onu takip etmelerini bekliyormuşa benziyordu. Lyrna Smolen'in yüzünde şüphe gördü ve başını sallayarak onayladığını işaret etti. Lyrna Smolen'in adamlarına emir vermeden önce karşı çıkmamak için kendini zor tuttuğunu gördü.

Dört saat boyunca ilerlemeye devam ettiler. Çam ağaçlarının aralarına serpiştirilmiş olduğu pek çok vadi ve dağ eteğinden geçtiler. Lyrna geçidin bu tarafının sade bir güzelliğe sahip olduğunu gördü. Cardurin'in kuzeyindeki kırsal bölgenin gri monotonluğunun yerini hareketli renkler, güneş ışınlarının kayalık mostraları ve fundayla dolu tepelerini farklı paletlerle boyamasına izin veren, sürekli değişen bir gökyüzü almıştı. *Belki de bu yüzden ellerinde tutmak için bu denli çetin bir şekilde savaşıyorlardır,* diye geçirdi içinden. *Çok güzel olduğu için.*

Lonak kadını en sonunda mola verdiğinde Nersa süpürgeotları kaplı bir yere ipekten bir minder koydu ve Lyrna'ya öğle yemeğini sundu: tavuk, üzümlü ekmek ve çok sevdiği sek, beyaz Cumbrael şarabıyla dolu bir kupa. Tatlı olarak ise giderek azalan çikolatalı keklerden bir seçi hazırlamıştı.

"Tavşan bokuna benziyor," dedi Davoka keklerden birini şüpheyle kokladıktan sonra. Onların yemeğine katılmak üzere izin istemeden yanlarına çökmüştü. Görünüşe göre Lonaklar yoldayken usul yordam önemsemeden yemeklerini paylaşıyorlardı.

"Bir tadına bak," dedi Lyrna ve keki ağzına attı. *Rom ve vanilya, çok hoş.* "Seversin."

Davoka dikkatli bir şekilde kekten bir ısırık aldı ve aniden yükselen zevkle gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama bunu saklamakta gecikmedi ve kendini suçlarcasına kaşlarını çatarak kendi dilinde bir şeyler mırıldandı. *Konfor kişiyi zayıflatır.*

"Silah taşıyorsun," dedi ve Lyrna'nın boynunda bir zincirin ucunda duran süsü işaret etti. "Peki kullanabiliyor musun?"

Lyrna süsü eline aldı. Sıklıkla Altıncı Nişan'dan olanların kullandığı, bir ok ucundan çok az daha büyük olan sade bir fırlatma bıçağıydı. Büyük mücevher koleksiyonundaki en süssüz ve en azından divanın gözlerinden uzak olduğu zamanlarda en sık giydiği parçaydı.

“Hayır,” dedi. “Bu yalnızca bir yadigâr. Eski bir dosttan bir hediye.” *Baba, sana yalvarıyorum…*

“Kullanamadığın bir silahı taşımak anlamsız.” Kimse onu durdurmayı daha aklından bile geçiremeden Davoka öne doğru eğildi ve zincirle bıçağı Lyrna’nın başından çıkardı. “Gel, göstereyim. Gel.” Ayağa kalktı ve açıklığın ucundaki küçük bir çam ağacına doğru yürümeye başladı.

Nersa öfkeli bir şekilde ayağa kalktı. “Ekselansları’na hakaret ediyorsun! Birleşmiş Diyar’ın Prensesi askeri meşgalelerle uğraşıp kendini kirletmez.”

Davoka tamamen şaşkın bir şekilde ona baktı. “Bu bir şeyler diyor ama sözcükleri kafamda yok.”

“Sorun değil, Nersa.” Lyrna ayağa kalktı, kızın koluna dokunarak onu sakinleştirdi ve usulca konuştu. “Buradayken mümkün olduğunca çok arkadaş edinmeliyiz.”

Davoka’nın ardından çam ağacına doğru gitti. Lonak kadını bıçağı sert bir şekilde çekerek zincirden çıkardı ve kaldırıp güneşe doğru tuttu. “Keskin, güzel.” Çok hızlı bir şekilde hareket etti. Bıçak elinden fırladı, havada taklalar attı ve çam ağacının gövdesine saplandı.

Lyrna Sollis’in iki kardeşiyle birlikte oturduğu yere doğru baktı. Sollis onları izliyordu ve bu durumdan memnuniyet duymadığı yüzünden belliydi. Lyrna adamın yayını ucunda bir okla birlikte elinin uzanabileceği bir yere koymuş olduğunu gördü.

“Sen dene Lerhnah.” Davoka bıçağı ağaçtan çıkardıktan sonra yanına geldi.

Lyrna elindeki bıçağa onu ilk defa görüyormuş gibi baktı. Sahip olduğu onca sene boyunca bıçağı bir kere bile gerçek amacı için kullanmayı denememişti. “Nasıl?”

Davoka çam ağacını işaret etti. “Ağaca bak, bıçağı at.”

“Bunu daha önce hiç yapmadım.”

“O zaman ıskala. Tekrar at ve ıskala. Tekrar ve tekrar, ta ki vurana kadar. O zaman nasılını öğrenmiş olursun.”

“Gerçekten bu kadar kolay mı?”

Davoka güldü. “Hayır. Gerçekten zor. Herhangi bir silahı öğrenmek gerçekten zor.”

Lyrna ağaca baktı, kolunu çekti ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde bıçağı fırlattı. Nersa ve muhafızlar bıçağı etraftaki çalılıkların içinde yarım saat boyunca aradıktan sonra anca bulabildiler.

“Yarın daha büyük bir ağaçla deneriz,” dedi Davoka.

* * *

Hava kararana kadar kilometrelerce yol gitmişler gibi gelse de Lyrna aslında yaklaşık otuz kilometre ilerlemiş olduklarını biliyordu. Davoka kamp alanı olarak küçük bir vadiye bakan taşlık bir yükseltiyi seçti. Sollis ve Smolen o bölgenin her taraftan savunulabilir olduğunu söylediler. Smolen kampın etrafında adamlarını bir daire oluşturacak şekilde organize etti ve Sollis ile iki kardeşi kendi çadırlarını Lyrna’nın çadırından yaklaşık on metre uzağa kurdular. Yemekte geri kalan bütün üzümlü ekmek ve sülün kızartma vardı. Davoka herhangi bir şekilde memnuniyetini belli etmese de yemekten büyük bir keyif aldığı belliydi.

“Evet Lerhnah,” dedi yemeği yedikten sonra. Ateşin önüne geçmiş, ellerini ısıtıyordu. “Ne gibi hikâyelerin var?”

“Hikâyeler mi?” diye sordu Lyrna.

“Senin kampın, senin hikâyelerin.”

Lonak kadını “hikâyeler” sözcüğünü zikrederken sesinde bir ciddiyet vardı, kısmen kendini İtikat’a adamış olanların “Ayrılmışlar” derken takındıkları ciddiyete benziyordu. Lyrna araştırmaları sırasında Lonakların tarihe ne kadar saygı duyduklarını öğrenmişti ama dini bir şevkle yaklaştıklarını bilmiyordu.

“Bu onların âdetidir, Ekselans,” dedi Sollis ateşin öbür tarafından. “Uzun olmasına gerek yok, gerçek olsun yeter.”

“Evet,” dedi Davoka. “Yalnızca gerçek. Yazıp şiir adı verdiğiniz yalanlardan değil.”

Yalnızca gerçek. Lyrna küçümseyici bir gülümsemenin yüzüne yayılmasına engel oldu. *Bunu yapmayalı ne kadar zaman geçti acaba?* “Bir hikâyem var,” dedi Davoka’ya. “Ama çok gariptir ve pek çok kişi bunun doğru olduğuna dair yemin etse de bunu doğrulatamadım. Belki dinledikten sonra sen kendi kararını verirsin.”

Davoka kaşlarını çatıp bir süre konuşmadan durdu. Önemli bir karar vermeye çalışıyora benziyordu. En sonunda başını salladı. “Dinleyeceğim, Kraliçe. Ve doğru olduğunu düşünürsem söyleyeceğim.”

“Güzel.” Lyrna minderi üzerinde doğruldu ve alevlerin arasından Sollis’e bakıp gülümsedi. “Sen de dinle, kardeş. Bu hikâye

hakkındaki düşüncelerini almak isterim. Bu hikâyeye Tek Gözlü Adam'ın Efsanesi adını veriyorum."

Soluk gözlerinde hiçbir ifade belirmedi. "Elbette, Ekselans."

Nefes alışverişini düzenlemek üzere bir an için durdu. Belagat konusunda, babası bu sanata karşı küçümser bir tavır takınmış olmasına rağmen ısrarla ders almak istemiş ve en sonunda başarılı olmuştu; babası her daim teke tek konuşmayı yeğlerdi. "On yıl önce," diye söze girdi Lyrna, "Varinshold adı verdiğimiz şehirde bir adam çıkıp kendini şehirdeki bütün kanun kaçaklarının efendisi ilan etmiş."

Davoka gözlerini kısıp ona baktı. "Kanun kaçağı mı?"

"Varnish," dedi Sollis. *Sürgün, klansız, değersiz, hırsız veya serseri; vurguya göre değişir.*

"Heeee." Davoka başını salladı. "Devam et Kraliçe."

"Bu adam hep tehlikeli biri olarak bilinirmiş," diye devam etti Lyrna. "Hırsızlıklar yapmış ve söylenene göre kadınlara ve çocuklara tecavüz edip onları öldürürmüş. O kadar korkunç biriymiş ki bütün kanun kaçakları korku içinde kendilerini rahat bırakması için ona para ödemeye başlamışlar. Ama bir keresinde genç bir hırsız bu parayı ödememiş. Bu genç hırsızın keskin bir gözü ve benimki gibi bir bıçağı varmış." Fırlatma bıçağını kaldırınca ateş ışığında kırmızı bir şekilde parıldadı. "Ve bu genç hırsız bıçağını kanun kaçaklarının lordunun gözüne isabet ettirmiş. Adam günlerce acı çekmiş, dövünmüş ve feryat etmiş; sonra o kadar derin bir uykuya dalmış ki emrindekiler adamın öldüğünü düşünmüş. Adamı limanın en derin köşesine atmak üzere bir çadır beziyle sarmaya başlamışlar, zira Varinshold'daki kanun kaçaklarının çoğunun istirahat yeri orasıdır. Ama ölüm onu almamış ve bizim kanun kaçaklarının lordu tekrar kalkıp Tek Göz olarak bilinmeye başlamış.

"Öfkesi muazzammış ve genç hırsızı ararken onun adına korkunç eylemlerde bulunulmuş. Hırsızın Altıncı Nişan'ın bir kardeşi olduğunu, dolayısıyla en azından bir süreliğine ona ulaşamayacağını öğrenen adam öfkeden kudurmuş. Ve hikâye bu noktadan sonra garipleşiyor, zira adamın gözünü kaybetmesinin onda büyük bir güç uyandırdığı söyleniyor, bir Karanlık gücü."

"Karanlık mı?" diye sordu Davoka.

"Rova kha ertah Mahlessa," dedi Sollis. *Yalnızca Mahlessa'ya, Yüksek Rahibe'ye, malum olan şey.*

Lonak kadını ayağa kalktı. "Bunu daha fazla dinleyemem," dedi, Lyrna'yla göz göze gelmemeye özen göstererek karanlığa doğru

gitti.

“Bu, hakkında konuşmadıkları bir şey, Ekselans,” diye açıkladı Sollis. “Bir şeyi zikretmek onu maddeleştirmektir. Karanlık’ın maddeleşmesini istemiyorlar.”

“Anladım.” Lyrna pelerinine iyice sarındı. “Eh, demek hikâyemi dinleyecek tek kişi kaldı.”

“Daha önce dinlemiştim. Diğerlerini yalnızca iradesiyle bağlama gücü olan tek gözlü bir adam. Saçmalık.” Sollis ayağa kalktı ve yayını eline aldı. “İlk nöbet benim. Müsaadenizle, Ekselans.” Usule tamamen uygun bir şekilde eğildi ve uzaklaştı.

“Hikâye nasıl bitiyor, Ekselans?” diye sordu Nersa. Kız kendi çadırının girişinde oturmuş, soluk yüzünün etrafını tilki kürküne sarmıştı. “Tek gözlü adama ne oluyor?”

“Şey, dediklerine göre çirkin bir ölüme kavuşuyor. Şehrin iç kısımlarında Altıncı Nişan tarafından öldürülmüş.” Lyrna kendi çadırına gitti. “Biraz dinlensek iyi olur Nersa. Yarın da bugün gibi zor olacak korkarım.”

“Evet, Ekselans. İyi uykular.”

* * *

İyi uykular. Nasıl uyuduğu umurunda bile değildi, ister rüya dolu, ister sıkıntılı, ister kesintili olsun, yalnızca uyumak istiyordu. Kürkten oluşan kafesinde durmadan kıvranıp başının üzerindeki çadır bezinden dokumaya bakmaktan kurtulmak istiyordu. Çadıra doğru sert bir kuzey rüzgârı esiyor, bütün çadırı güçlü bir şekilde sallıyordu. Ama şimdi ve son beş senedir uykusunu kaçıran şey bu değildi. *Her gece!* dedi kendi kendine öfkeli bir şekilde. *Bu soğuk topraklarda, o lanet atla onca yol aldıktan sonra bile.*

Hep aynıydı. Her gece yatağına yatıp uykusunun gelmesini beklerdi ama bir türlü uyuyamazdı, ta ki gecelerinin çoğunu anılara dalarak geçirip aklı bitkin düşene kadar. Gecelerin işkencesine rağmen bir uyku ilacı istemek üzere bir şifacının yardımını istememiş, aşırı şarap içmemiş ya da kızılçiçekle duyularını köreltmemişti. Bu işkenceden nefret ediyor ama aynı zamanda kabul ediyordu. Sonuçta hakkıydı.

Aklı, görüsüne netlik kazandırmak için bedeninin ötesindeki dünyanın duyumunu yeterince kaybedince anısı daha berrak bir hal aldı ama uyku lütfunu bahşedecek denli bitkin değildi. *Yataktaki yaşlı adam, yaşlı ve pişmanlık dolu, neredeyse babası olduğunu*

kestiremeyecek, kral olduğuna inanılmayacak bir adam.

Elinde mührü kırılmış bir parşömenle babasının yatak odasının girişinde duruyor. Alpir İmparatoru lütfedip Diyar Dili'nde yazdırmış. Yaşlı adamın gözleri kızın yüzünden parşömene iniyor. Elini sinirli bir şekilde yatağın etrafında duran doktorlara sallıyor; boğazından kendisinden beklenmeyecek derecede sert bir bağırış çıkıyor. Doktorlar kaçıyorlar.

Yaşlı adamın bir deri bir kemik kalmış eli ona yaklaşmasını işaret ediyor ve kız öne çıkıp yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöküyor. Boğazından gelen ses kuru ama hızlı bir törpü sesi, sözcükler net. "Bu mudur?"

Lyrna parşömeni yatağın üzerine koydu. "Okumamı ister misin?"

"Eeeeh!" diye hırladı. Eli titriyordu. "Ne yazdığını biliyorum. Anlamı yok. Çocuğu istiyorlar. Umut Katili'ni istiyorlar."

Kız parşömene, güzelce, muntazaman yazılmış metne baktı. "Evet, Malcius karşılığında. Yaşıyor baba."

"Elbette yaşıyor. Lanetler asla ölmez."

Lyrna gözlerini sıkıca kapadı. "Baba, lütfen..."

"O kadar mı? Sadece çocuk mu?"

"Adamları gidebilir. Tazminat ya da vergi istemiyorlar. Yalnızca onu istiyorlar."

Nefes almaya çalışırken çıkardığı, yağlanmamış bir blok üzerinde sürüklenen kuru bir ipe benzeyen hırlamalar dışında yaşlı adam sessiz kaldı. Lyrna bakışlarını kaldırıp adamın ateşli ve parlak gözlerine baktı. Yaş ve hastalıktan oluşan hapishanesinin içindeyken bile hâlâ planlar yaptığını, hâlâ orada olduğunu gösteren gözlerine. "Hayır," dedi.

"Baba, yalvarırım..."

"Hayır!" Bağırdığı için bir öksürük krizine tutuldu ve yatağın üzerinde iki büklüm oldu. O kadar zayıf ve bitkindi ki kız adama bir şey olacağından korktu.

"Baba..." Onu sakinleştirerek tekrar yastığa başını koymasını sağlamaya çalıştı ama adam silkinerek kızın elinden kurtuldu.

"Onlara hayır diyeceksin, kızım!" Gözleri ateşli bir şekilde ona bakıyordu. Ciğerlerine zar zor nefes çekerken acı içinde olduğu belli oluyordu ve dudaklarında ve çenesinde kan izleri vardı. "Bütün bunları... şimdi bozulsun diye yapmadım. Alpir elçisini evine göndereceksin... limanlara hakkımız olduğunu ve teklifini reddettiğimizi bildiren bir bildirge ile... Sonra donanmanın geri kalanını... Linesh'e göndereceksin, emirleri Al Sorna ve ordusunu almak olacak... Bütün adamlar Diyar'a dönecek... Ben öldüğümde, ki çok zaman kalmadı...

Onunla evlenecek ve tahta çıkacaksın...”

“Abim...”

“Abin kanımın ziyanı!” diyerek onu azarladı ve yatağın üzerinden kızın üzerine atıldı. “Bunca yıl... Diyarımı on yıl içinde... enkaz haline getirecek bir aptala miras bırakmak için mi çalıştım sanıyorsun!” Tekrar öksürük nöbetine tutuldu, eğildi ve çarşafa kan döküldü. Lyrna doktorları çağırmak üzere arkasını döndü ama adamın pençe gibi eli kızın bileğini yakaladı. Yaşlı ve zayıf olmasına karşın hâlâ bir savaşçı gibiydi. “Savaş, Lyrna...” dedi ve ateşli gözlerinin daha yumuşak olduğunu gördü kız, “Diyar Muhafızları parçalanmış halde, hazineler boş... Hepsi sen düzeltebilesin, yeniden inşa edesin, bu Diyar’ın kurtarıcısı olasın diye. Hepsi senin için...”

O anda kız bir tiksintiyle doldu ve adamın ona dokunduğu yerin yandığını hissetti. Bileğini çekip kurtardı. Bu sırada adam ona yalvarmaya devam ediyor, ağzından kan fışkırıyordu. “Lütfen Lyrna... Hepsi senin için.”

Adam öfkelenip dövünürken kız orada öylece durdu. Bir süre sonra adamın içindeki bütün kan çarşafın üzerine dökülmüş gibi oldu. Yatıp titremeye başladı ve rezil ağzından başka sözcükler çıkmadı. Kız yutkundu, adamın gözleri kapanana kadar bekledi ve göğsünün çok hafifçe inip kalktığını gördü. “Efendiler!” diye seslendi ve sesinin elinden geldiğince paniklemiş ve tiz bir şekilde çıkmasına dikkat etti. “Efendiler, Kral!”

Doktorlar bir pelerin dalgası ve panik içinde içeri girdiler ve ölmüş bir atın etrafına üşüşen kargalar gibi yatağın etrafını sardılar. “Elinizden geleni yapın efendiler!” dedi onlara. Yarım saat süren bir velveleden sonra doktorlardan biri öne çıkıp eğildi.

“Evet?” diye sordu gözlerinden yaşlar akarken.

“Ekselans, son uykusuna daldı. Güneş doğmadan Ayrılmışlar’la olacak.” Onun önünde diz çökünce diğerleri de ona katıldı.

Kız gözlerini kapadı ve sonra gözyaşının akmasına izin verdi. Bunun babası için dökmüş olduğu son gözyaşı olacağını biliyordu. “Teşekkürler, beyim. Lütfen rahat etmesini sağlayın.”

Parşömeni yatağın üzerinden alıp odadan çıktı. Alpir elçisi onu bıraktığı yerde, ana avludaki bir bankta oturuyordu. Gökte dolunay vardı ve mermer kaldırım taşları soluk bir maviye boyanmıştı. Sütunlar etrafa derin gölgeler saçıyordu.

“Lord Velsus,” dedi.

Sade bir mavi ve beyaz pelerin giymiş uzun, kara sakallı bir adam olan Lord Velsus da eğildi. “Ekselans. Babanızdan ne haber getirdiniz?”

Parşömeni elinde sıkınca mührün ve güzel kaligrafinin elleri içinde parçalandığını hissetti. "Kral Janus Al Nieren teklifinizi makul buluyor."

Artık hayal gördüğünün farkındaydı; ay ışığının mavisi çok parlak, Lord Velsus'un eğilirken gördüğü gözleri fazla alaycıydı. Adam sonra öne atılıp elini kızın ağzına kapadı...

Sıçrayarak uyandığında çığlığının dudaklarını dişlerine yapıştıran bir el tarafından engellendiğini gördü. Hemen üzerinde Davoka'nın gözleri, içlerinde de elindeki bıçağın parlak ışıltısı vardı.

Beşinci Bölüm

Frentis

"Az bir mülkü olan özgür bir adamsın, ben de senin yakın zamanda evlendiğin eşinim. Çırak olarak köle yetiştiriciliği işi yapacağına dair garanti aldığın Alpir sınırına doğru gidiyoruz." Kadın öncekine nazaran daha gevşek dokunmuş gri bir kıyafet giyiyordu ve Frentis'e de benzer, ucuz bir şeyler giymesini söylemişti. "Çocuğumuz yok. Annem seninle evlenmemem için beni uyarmıştı ama onu dinlemedim. Bu son girişimin de boşa çıkarsa evlilik butlanına gideceğim, haberin olsun." Huysuzca kaşlarını çatarak parmağını ona doğru salladı.

Kadının avlusunda, sabah gelen bir midilli ve arabayla birlikte duruyorlardı. Horvek kadına aks milinin üzerinde içinde türlü türlü silah ve zehirlerin bulunduğu gizli paneli göstermişti. Kadın her bir hançer, kısa kılıç ve şişeyi tek tek inceledikten sonra tatmin olmuş bir şekilde başını sallamıştı. "Bir daha kim bilir ne zaman gelirim, bir seneyi bile bulabilir," dedi kadın arabaya binerken Kuritai'a. "Generale iyi bakıldığından emin ol."

"Elbette, Hanımım."

"Haydi gidelim o zaman seni küçük, değersiz adam," dedi Frentis'e gülerek. "Bu rol hoşuma gidecek ya."

Frentis midillinin dizginlerini eline alıp ileri doğru yürümeye başladı ve arabayı avludan geçirip meydana çıkardı. Bir grup köle, atlı adam heykelini temizlemekle meşguldü. Bir köşeden dönüp güney kapısına doğru ilerlemeye başlayana kadar kadının bakışları büyük, bronz heykelden bir an için olsun ayrılmadı. "Bilmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu arabayı kalabalığın arasından geçiren Frentis'e. "At üstündeki adamın ne olduğunu öğrenmek istiyorsun."

Omzunun arkasından kadına baktı ama bir şey söylemedi. Merak ya da şaşkınlık ifadelerinin yüzünde belirmesine izin vermemeye

çalışsa da kadının onun dile dökmediği ruh halini okuma konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. “Merak etme,” dedi Frentis’e. “Uzun hikâye ama anlatmaya üşenmiyorum. Gerçi yola çıkana kadar bekleyebilir.”

Kapıya ulaşana kadar, koşuşturan insanların arasından geçmek bir işkence gibiydi. Mirtesk sokaklarındaki bütün köleler ve özgür insanlar diğerlerine mümkün olduğunca rahatsızlık vererek her nereye gitmeleri gerekiyorsa oraya gitmeyi gerçekten çok istiyor gibilerdi.

“Yoldan çekil dilenci köpek!” diye bağırdı şişman, grilere bürünmüş bir adam. Onu iterek yanından geçerken midillilerinin burnuna vurdu. Bağ bir an için gevşeyince Frentis şişman adamın kasığına tekme attı ve adam arnavutkaldırımlı sokağa düştü.

“Terbiyesizleri hiç sevmem,” dedi kadın.

Birkaç sokak geçtikten sonra dikkatini garip bir görüntü cezbetti. Şık bir evin önünde bir kölenin eski püskü kıyafetleri içinde bir adam duruyordu. Yaklaşık kırk yaşlarındaydı ve başı eğik bir şekilde duruyordu. Boynuna asılı bir tabela, onun da üzerinde tek bir sözcük vardı. Arkasında köleler bir gözetmen denetiminde evden dışarı mobilya ve eşyalar taşıyorlardı ve küçük avluda bir kadın ve iki çocuk oturmuş onları izliyorlardı. Frentis kadının tabelalı adama gözlerinde çok büyük bir nefretle baktığını gördü. Çocuklardan daha büyük olan, yaklaşık on beş yaşındaki çocuk da aynı şekilde adama bakıyordu. Önlerinden geçerlerken Frentis gözetmenin kadına bir parşömen verdiğini gördü. Bu sırada kölelerinden bir tanesi kapıya zincir vurdu ve zincire ağır bir kilit taktı. Ev arkalarında kalmadan önce Frentis keşmekeşin arasından “butlan” sözcüğünü gördü.

“Ödeyemediği borçları olan bir adam,” dedi arabanın içinden kadın. “Ne ailesini ne evini ne de özgürlüğü hak ediyor.”

Önce şehirden çıkmak için bir kapı bekçisine üç daire, bir kere de yol üzerinde bir daire ödediler. Frentis Volarlıların geçiş ücreti almaktan hoşlandıklarını düşünmeye başladı ama yolların ücrete değer olduğunu da kabul ediyordu; yan yana iki ağır vagonun geçebileceği genişlikte, sık döşeli tuğlalardan yapılma pürüzsüz yüzeyli yollar, önlerinde toplanmakta olan sisin içinde kayboluyordu. Diyar’da buna denk yollar yoktu ve bir ordunun böylesi bir yoldan geçerek ne kadar hızlı hareket edebileceğini düşünüp hayranlık duydu.

“Etkileyici, değil mi?” dedi kadın bir kez daha çıldırtıcı bir

kolaylıkla düşüncelerini okuyarak. “Yaklaşık üç asır önce atlı adam tarafından inşa edildi.”

Frentis arkasına dönüp ona bakmamak için kendini tuttu ama daha fazlasını öğrenmek de istiyordu. “İsmi Savarek Avantir’di,” diye devam etti kadın iki tarafında turuncu portakal bahçeleri dizili yolda ilerlerlerken. “Konsey üyesi ve general, güney bölgelerinin fatihi ve belki de imparatorluğun, hatta dünyanın görmüş olduğu en büyük askeri zekâ. Ama o bile yenilgiyi tattı, sevgili kocacığım. Sizin deli kralınız gibi Alpirliler tarafından kibri kırıldı. On yıl boyunca son bölgeyi, bu kıtada elimizde olmayan son köşeyi ele geçirmeye çalıştı. Ve on yıl boyunca Alpirliler onu durdurmak için okyanuslar dolduracak kadar kan döktüler. Sürekli olarak yeniliyorlardı, Avantir’in dehası bir ordudan sonra diğerini parçalıyordu ama sürekli olarak yenilerini gönderdiler. Onların güçleri sayıları; yoksa acınası, hayali tanrıları değil. Bu dersi öğrenmek pahalıya mal oldu ve onu deliliğe, bir suikastçının kılıcına doğru itti, zira sürekli olarak daha fazla adam isteyince konsey askeri dehalarının bir problem olup olmadığını düşünmeye başladı. Büyük adamlara hep böyle olur, gölgelerinde yaşayanların bıçaklarını göremezler.”

Sustu ve akşam çökene kadar tek kelime etmedi. Mirtesk’in yaklaşık elli kilometre güneyindeki bir istirahat bölgesinde kamp yaptıklarında kadın hiç zorlanmadan ve oldukça doğal görünen bir şekilde dırdırcı eş rolüne büründü ve bir yandan yemeği hazırlarken bir yandan da Frentis’i azarlayıp ona ateş için daha çok odun getirmesini söyledi. Frentis döndükten sonra azarlamasına devam edip bir koca olarak beceriksizlikleri konusunda bir nutuk çekti ve bunu gören diğer özgür gezginler Frentis’e alaycı ya da acır bir şekilde baktılar. Köleler ise gözlerini önlerine dikmiş, suratlarında herhangi bir ifade olmadan angaryaları yapmaya devam ediyorlardı.

“Ye ye, nankör köpek,” dedi kadın ona bir kâse keçi güveci uzatırken.

Ağzına ilk lokmayı koyar koymaz kadının aşçılığının kılıç konusundaki becerisinden çok daha az olduğunu fark etti. Zar zor lokmasını yuttu. Nişan’da geçirdiği yıllardan sonra midesi hiç de hoş görünmeyen şeyleri kabul etmeyi öğrenmişti.

Kadın gök kararıp diğer gezginler çadırlarına gidene kadar tiyatroya devam etti. “Onunla olan bağımı merak ediyorsun,” dedi. Frentis ateşlerinin diğer ucunda hareket etmeden oturuyordu ve

cevap vermedi.

Kadın hafifçe gülümsedi. “Soyumdan ünlü birisi mi? Büyük-büyük-büyük babam mı?” Gülümsemesi yüzünden silindi. “Hayır. Babamdı, sevgili kocacığım. Ben Avantir soyunun sonuncusuyum, gerçi artık o ya da başka bir isme ihtiyacım yok.”

Yalan söylüyor, diye geçirdi içinden. *Numara yapıyor.* Kadın onunla oynamayı seviyordu. Bunu, onun evinde geçirdiği ilk gecede kadının onu kendi banyosuna zorla almasından anlamıştı. Kadın ellerini suyun altına uzatmış, okşamış, yumuşak dudaklarını kulağına dayamış ve fısıldamıştı. *Seni...* Frentis anıya ve bedeninin ihanetinin verdiği utanca karşın gözlerini kapadı.

“Doğru, seni temin ederim,” dedi kadın. “Gerçi batıl inançlarına saplanmış durumdasın, o yüzden inanmanı beklemiyorum. Ama zamanı gelince inanacaksın tatlım.” Gözlerinde yoğun bir ifadeyle öne doğru eğildi. “Yolculuğumuz bitmeden benim hikâyemin sıkıcı bir masal olduğunu düşündürtecek kadar çok şey göreceksin.” Tekrar gülümsedi ve ayağa kalkıp Frentis’in arabanın bir kenarına dayadığı yarım çadıra doğru ilerlemeye başladı. “Kocalık görevlerinden birini sergilemenin zamanı, tatlım,” dedi ve çadırın gölgelerinde kayboldu. Frentis ateşin yanında oturmaya devam etse de kadın bağı ona acı verecek derecede sıkınca ayağa kalktı ve kadının peşinden gitti.

* * *

On gün daha seyahat ettiler. Portakal ve limon bahçeleri zaman zaman yerini Frentis’in tanımadığı ağaçlarla dolu sık ormanlara bırakıyor, güneye gittikçe ağaçların boyu uzuyordu. Isı da yükseliyor, yolu pişiriyor ve her bir günü arabanın önünde terli bir şekilde ilerleyerek geçirmesine sebep oluyordu. O ormanı sevmemişti, zira çürük bir koku yayıyordu. Milyonlarca sinir bozucu böceğe ev sahipliği yapıyordu ve gece saatlerinde bir tımarhanedekine benzer bir çınlamayla doluyordu.

“Buna orman derler,” dedi kadın. “Sizin topraklarınızda sanırım bunlardan yok.”

Onuncu gece ormana bakarken eli kılıcını aradı, zira ağaçların arasından büyük bir çatırtı geldi ve arada sırada bir ağacın ikiye bölünmesi gibi kulakları sağır edici bir gürültü duymaya başladı.

“Ya, demek bu kadar kuzeyde hâlâ birkaç tane kalmış,” dedi kadın hafifçe şaşırarak. “Gel, tatlım.” Kadın ormana doğru yürürken

iradesi arkasından Frentis'i de çekiyordu. "Nadiren görebileceğin bir şey, hoşuna gidecek."

Kadının peşinden giderken gözleri etrafı tarıyor, siyahlığın içinde akla gelmez dehşetler görmeyi bekliyordu. Korku eski bir dosttu ama dehşet, bir yabancıydı. "Bak." Kadın durdu, çömeldi ve parmağıyla bir yer işaret etti. Tek ışık kaynağı ağaç kubbesinin üzerindeki yarım aydı ve orman zeminini soluk bir maviye boyuyordu. Gördüğü şeyi idrak etmesi biraz zaman aldı. O şeyin boyutu ve garipliği algısını aşıyordu. Hayvan en az üç metre uzunluğundaydı; baştan ayağa uzun, kabarık bir kürkle kaplıydı ve ucunda keskin görünen kancalar olan büyük, uzun uzuvları üzerinde hareket ediyordu. Başı uzun ve boru biçimindeydi, bir fidanı ezip geçerken dar ağzından hafif bir ıslık çıktı ve çatırtı ormanda yankılandı.

"Yaşlıymış," dedi kadın. "Büyük ihtimalle sen daha doğmamışken bu ormana musallat olmuş, tatlım."

Adı ne? diye sormak istiyordu ama sormadı. Her zamanki gibi, kadının Frentis'in bunu sesli bir şekilde söylemesine ihtiyacı yoktu. "Büyük tembel hayvan. Tehlikeli değildir, tabii çok yaklaşmazsan. Yalnızca ağaç kabuğu yer."

Hayvan birden durdu. Ağzından bir kabuk parçası sarkıyordu. Siyah gözleriyle direkt olarak onlara baktı. Pes, kasvetli bir şekilde ıslık çaldı ve arkasını dönüp ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

"Bir başkasını göreceğimi sanmam," dedi kadın yola döndüklerinde. "Her sene ormanlar küçülüp yollar uzuyor. E, ne yapalım?" Matına yerleşti. "Belki yarın bir kaplan görürüz."

* * *

Ertesi gün Alpir bölgesi ile sınırlarını oluşturan büyük nehrin kıyısındaki, direkler üzerine inşa edilmiş binalarla dolu olan küçük bir kasabaya geldiler. Nehir yaklaşık bir buçuk kilometre genişliğindeydi ama Mirtesk'e geçerken gördüğü gölün aksine üzerinde hiç gemi yoktu. Kıyı kasabası her birinin üzerinde konutlar kümelenmiş uzun, kıyıya nazır ve birbirine bağlı platformlardan oluşuyordu; tek ortak noktaları harap halleriydi. En büyük platformun üzerindeki köle pazarında bir yaygara kopuyordu. Çoğu griye bürülü izleyicilerden teklifler alan şefin sesi sürekli olarak yankılanıyordu. Birkaç tane de siyah pelerinli vardı ve köleleri palmiye yapraklarıyla üzerlerine bayat hava üflerken güneşin

altında terliyorlardı.

"Yetmiş üç numaralı mal!" diye bağırdı şef ve iri bir Varitai, çıplak bir kızı sürükleyerek platforma çıkardı. Frentis kızın on üç yaşlarında olduğunu fark etti. "On İki Kız Kardeş'ten yeni gelme. Becerisi yok, Volarlı değil. Zevk evi için fazla sade ama ev kölesi ya da damızlık olarak kullanılmak üzere yetiştirilebilir. Açılış dört daireden."

Kızın titreyip ağlayarak platformda durduğunu, kasıklarında çiş izi olduğunu gören Frentis birden bağının sıkılaştığını hissetti. "Haydi ama tatlım," dedi kadın elini tutarak. Dırdırcı cadının yerine sevgi dolu eş gelmişti. Yanına yaklaştı, yanağını öptü ve fısıldadı. "Kahramanlık yaptığın günler geçmişte kaldı. Ama onu kendisini bekleyen şeylerden kurtarmak istiyorsan onu senin için alırım, sen de onu öldürürsün. Bunu ister misin?"

Bunun içi boş bir tehdit olmadığını biliyordu. Kadın bunu gerçekten de yapardı ve büyük ihtimalle zalimlikten değil iyi yüreklilikten dolayı yapardı. Kadının bu ikisi arasındaki farkı anlamadığından şüphelenmeye başladı. Titreyerek başını iki yana salladı.

"Nasıl istersen."

Kız iki kare ve bir daireye satıldı. Sürüklenirken çığlık attığından dolayı şef ağzına bir bez parçası tıkayıp onu susturdu.

"74 numaralı mal," dedi platformdaki şef ve iri, geniş omuzlu, sırtı yakın zamanda kamçılandığını belli edercesine kıpkırmızı olan bir adam öne doğru çıkarıldı. "Bu bir zamanlar korsandı. Kuzeydeki birtakım adalardan. Alpirce biliyor, Volarca bilmiyor. Tarlalara çıkmamak için atar gider yapıyor ama gösterilerde güzel bir şov izletir ya da uğraşıp götüren olursa arenada da düzgün bir para eder. Açılış altı daireden."

"Gel," dedi kadın onu açık arttırmadan uzaklaştırarak. "Burada biraz fazla nostaljiye kapılıyorsun gibime geliyor."

Küçük platformlardan birinde arabayı ve midilliyi iki daireye alacak bir tüccar buldular. Frentis gizli kompartımanın içindekileri kendi çuvalına doldurdu ve bir misafirhaneye gidip fahiş bir fiyata bir oda tuttular. "Köleciler var," dedi mekânın sahibi ellerini iki yana açarak. "Yarın gelmeliydiniz, vatandaşlar."

"Söylemiştim sana, aptal!" diye hırladı kadın Frentis'e. "Annemin söylediklerini neden yabana attım ki?"

"Ama bu benden, vatandaş," dedi mekân sahibi ve Frentis'e onun durumunu anladığını belirten bir şekilde göz kırparak bir şişe

uzattı. “Gecenin daha hızlı geçmesini sağlayabilir.”

Karanlık bastırana dek küçük odalarında beklediler. Köleciler mallarını ve farklı kaderlerini alıp yola sürünce isimsiz kıyı kasabasına sessizlik çöktü.

“Sizin diyarda köleler yok, değil mi?” diye sordu kadın.

Pencereden geniş, hızlı bir şekilde akan nehre baktı ve bir şey demedi.

“Hayır, hepiniz özgürsünüz,” diye devam etti. “Ama yine de farklı batıl inançlarınızın kölesisiniz tabii. Biz bunu asırlar önce bıraktık. Söylesene, gerçekten de ölünce ölü akrabalarınla birlikte bir tür cennette sonsuza dek yaşayacağını düşünüyor musun?”

Frentis cevap vermeyince kadın bağı tekrar sıktı. Görünüşe göre o akşam gerçekten de sohbet etmek istiyordu. “Ölüm nedir?” diyerek alıntıladı. “Ölüm, Öte’ye açılan kapı ve Ayrılmışlar’la birleşmedir. Hem son, hem başlangıçtır. Ölümden korkun ve onu hoş karşılayın.”

“Bu ne? Dualarınızdan biri mi?”

“İtikatlılar dua etmezler. Dualar tanrıya tapanlar ve İnkârcılar içindir. Bu, İtikat Öğretisi’nden.”

“Ve bu inancınız herhalde ölümden sonra yaşam vadediyor?”

“Yaşam değil, yaşam bedene aittir. Öte, ruhun düzlemidir.”

“Ruh mu?” Başını iki yana salladı ve hafifçe güldü. “Eh, en azından bu konuda sizin İtikatlılar bir şey biliyor gibiler. Çocukça bir kibir ama bir tutam gerçeklik üzerine kurulu.”

Çuvala uzandı ve bir çift dar ağızlı hançer çıkardı. “Bir sandala ihtiyacımız var.” Bir hançeri ona verince Frentis bunu kolunun ön tarafına kayışla bağlı deri kınına soktu.

Sandalların bulunduğu iskele iki Varitai tarafından korunuyordu. İkisi de Volar askeriyesinin en düşük rütbelisi olan bu askerlerde yaygın olduğu üzere standart, geniş ağızlı birer mızrak taşıyorlardı. Halleri de haraptı; zırhlarının tamiri kötü yapılmıştı, üzerlerinde pek çok aralık bulunuyordu. Gözleri de boş bakıyor, doğru bir uyuşturucu karışımı hazırlama hakkında biraz bir şey bilen bir şefle görüşmüş olduklarını ele veriyordu.

“Sandal yok,” dedi nispeten daha iri olan adam ve yollarını kapadı. Mızrağının tabanını yere koydu. “Sabaha gelin.”

Frentis hançerini adamın gözüne soktu. Dar ağzı tek bir darbede oyuğa girdi, oradan da beynine saplandı. Kadın yığılan cesedin yanından atladı, ikinci askerin sıradan ve oldukça yavaş mızrak darbesinin altından geçti ve hançerini göğüs zırhı ile koltuk altı

arasındaki boşluğa soktu. Adam dizleri üzerine çökerken arka tarafına geçti, miğferli başını ileri itti ve ensesine sapladığı darbeyle adamı öldürdü.

Cesetleri önce ayakları suya girecek şekilde ve ses çıkarmasın diye çok yavaşça nehre attılar. Kadın orta büyüklükte bir sandal seçti. Düz güvertesi olan bu nehir aracının arka tarafında tek bir kürek vardı. Palamarı çözdü ve akıntının kendilerini götürmesine izin verdi. Yaklaşık bir buçuk kilometre boyunca sürüklendikten sonra Frentis'e kürek çekmeye başlamasını söyledi. Akıntı hızlıydı, hatta düz bir geçişe imkân vermeyecek denli hızlıydı ve Frentis yalnızca pruvayı karşı kıyıya dönük tutmak için bile büyük bir çaba sarf etmek zorunda kalıyordu.

"Atethia," dedi karşı kıyı gitgide büyürken. Etrafta her biri uzun hasırotları ile kaplı küçük adacıkların bulunduğu bir bataklık. "Yapacak çok işimizin bulunduğu, büyük Alpir İmparatorluğu'nun en güneyindeki bölge."

* * *

Şafak söktüğünde Frentis sandalı bitmek tükenmek bilmeyen bir tatarcık bulutu içinde bataklıktan geçiriyordu. Su, kum tabakasından dolayı donuk; sayısız adacığın arasındaki kanallar dar ve geçmesi zordu.

"Korkunç bir yer, değil mi?" dedi kadın. "Babamın son işgalinin mezarlığı. Karşı kıyıda bir donanma kurmakla tam üç yıl uğraştı. O lanet kasaba, enkazlardan bulunan tahtalarla inşa edildi. Büyük ordusunu dört yüz savaş gemisi ve bin sandal karşı kıyıya taşıdı. Bir ay boyunca bu bataklığın arasında bata çıka ilerlediler, yüzlercesi hastalıktan ya da boğularak öldü ama durmadılar. Daha sonra bataklıklarda çıkan büyük ve esrarengiz bir yangında binlercesi öldü. Çoğu Alpirli tanrıların ilahi öfkeleriyle müdahale edip işgalcileri yok ettiğine inanıyor ama Volarlı tarihçiler bataklığın kenarlarını nefte bulayıp sonra da üzerlerine yanan oklar attıkları konusunda ısrar ediyorlar. Tek bir gecede elli bin Özgür Kılıç ve köle yanıp kül oldu. Babama bir şey olmadı ama. O zamanlar deliydi, kabul ama nehrin diğer tarafında kalacak kadar zekiydi." Etraflarını görmelerini engelleyecek denli uzun olan hasırotlarına baktı. "Bugün dahi Alpirliler kıyının bu tarafında tahkimat yapmıyorlar. Sonuçta hangi general aynı taktiği deneyecek kadar delidir ki?"

Bataklığı geçip sert zemine basmaları için iki gün daha yol almak zorunda kaldılar. Sandalı hasırotlarının daha az uzun olduğu bir kumlu kıyıya bıraktılar ve önlerinde uzun, kırsal bir bölgenin uzandığını gördüler. Bataklığın monotonluğundan ve ormanın kokuşmuş tekinsizliğinden sonra önündeki yeşili görmek Frentis'in içini rahatlattı ve ona Diyar'ı hatırlattı.

"Yeni kıyafetlere ihtiyacımız olacak," dedi kadın yürümeye başlayarak. "Ben kuzey limanlarından gelen, zengin bir Alpirli tüccarın kızıyım. Müstakbel bir koca aramak üzere On İki Kız Kardeş'e gönderildim. Sen eski paralı asker, kanun kaçağı bir köleydin. Ben seni tutup özel korumam yaptım."

Yarım gün yürüdükten sonra büyük nehrin ırmak kollarından birinin kıyılarını kucaklayan orta büyüklükte bir kasabaya vardılar. Savunma amaçlı duvarları olmasa da sokaklarında Alpirli askerlerin yürüdüklerini görebiliyorlardı. "Bize göre fazla kalabalık, tatlım," dedi kadın. "Daha kuzeyde birkaç tane çiftlik olacaktı."

Bölgenin en yaygın mahsulü gibi duran pamuk tarlalarından geçerek yoldan ve dolayısıyla arada sırada devriye atan Alpirli süvarilerden kaçındılar. Çok zaman geçmeden bir çiftlik gördüler. İç içe geçmiş ev ve çiftlik binalarından oluşan geniş, iki katlı bir yerdi ve etrafta pek çok çiftçi vardı. Hava kararana kadar bir sulama arkında saklandılar. Akşam olunca kadın onu en yakın eve gönderip giyecek aramasını söyledi. "Benim için bulabildiğin en güzel şeyleri al, tatlım," dedi. "Korumam gereken bir kılık kıyafet namım var. Seni gören olursa öldür. Bir kişiden fazlalarsa evdeki herkesi öldür ve sonra da binayı yak."

Frentis batıdan ilerlemeye haşladı. Evin o tarafında daha az pencere vardı. Bir gölgeden diğerine girerek ilerledi ve dış duvara sırtını verdi. Etrafta muhafız, hatta karanlıktan gelen yabancıya havlayacak bir köpek bile yoktu. Hizmetçilerin yatakhanesinin olduğunu düşündüğü yere, evin arka tarafına doğru gitti. Evde, pencereden gelen zengin, aromalı kokudan yürüttüğü tahminle mutfak olduğunu düşündüğü yerden gelen bir şarkının belli belirsiz tınısı dışında bir ses yoktu.

Hareket edildiğini duyunca durdu ve büyük bir arabanın altına yüzükoyun yattı. Bahçeye iki kadın çıktı. Çalışırken aynı zamanda konuşuyorlar, bahçedeki iplere çamaşır asıyorlardı. Frentis savaş sırasında biraz Alpirce öğrenmişti ama bu tanımadığı bir ağızdı. Aksanları kuzey limanında duyduklarına nazaran daha sert ve boğuktu. On kelimeden yalnızca birini anlayabiliyordu ama

“Seçme” terimi birden fazla kez kullanılmış, “İmparator” sözcüğü gibi mağrur bir hürmetle zikredildiğini fark etmişti.

Kadınların işlerini bitirip içeri girmelerini izledi. Yüz kalp atışı kadar bekledikten sonra arabanın altından çıktı, çamaşır iplerinden kıyafetleri aldı ve bir yumak haline getirdi. Modadan anlamıyordu ama kadının ipek kolları olan güzel, pamuktan yapılma bir urbadan memnun olacağını düşünüyordu. Bir de lacivert, uzun bir pelerin vardı. Ayak sesleri geldiğini duyunca dondu kaldı.

Çocuk kapı aralığında durmuş, ucuna ip bağlı tahta bir sopayla oynuyordu. Yedi yaşlarındaydı, siyah saçları taranmamış ve karmakarışıktı. Gözleri dönen ipin üzerindeydi. *Seni gören olursa öldür...*

Frentis kılını bile kıpırdatmadan durdu, hatta Usta Hutril’in rehber gözleri altında ilk geyiğini avladığı ya da Kır Sınavı sırasında Tek Göz’ün haydutlarından saklandığı zamana kıyasla daha hareketsizdi.

İp döndü ve sopaya dolandı.

Seni gören olursa öldür...

Bağ yavaşça alevlenmeye başladı. *Biliyor,* diye geçirdi içinden Frentis. Nasıl oluyordu da her daim biliyordu?

Kolay olacaktı. Boynunu kırıp kuyuya götür. Trajik bir kaza.

İp döndü, döndü ve döndü... Ve bağ yeni bir ıstırapla alevlendi. Ellerindeki ıslak kıyafet yığınından bahçeye akan suyun yavaş ve düzenli sesi, bir çocuğun meraklı gözlerini çekmeye yeter de artardı.

“Neries!” diye mutfak penceresinden bir bağırış geldi ve hemen ardından anne otoritesi taşıyan bir ses tonundan gelen bir dizi kelime duyuldu.

Frentis koştu.

* * *

“İşe yarar herhalde.” Kadın gri kıyafetlerini çıkardı ve Frentis’in getirmiş olduğu ipek kollu urbayı giydi. Frentis açık mavi pantolonu ve gömleği üzerine geçirmişti bile. “Beli biraz geniş gibi gerçi. Sence ben şişman mıyım tatlım?” Frentis’e bakıp sırıttı. Güneş doğuyor, yüzüne altın bir hüzme düşüyordu. *Yüzünün arkasında,* diye geçirdi içinden kadının kedimsi güzelliğini ve zarafetini incelerken. *Bir canavar yaşadığını kim tahmin edebilir ki?*

“Bir çocuktu, değil mi?” diye sordu kadın. Frentis çuvalı omzuna

atmış, yola çıkmışlardı. “Erkek miydi, kız mıydı?”

Frentis bir şey demeden yürümeye devam etti.

“Fark etmez,” diye devam etti kadın. “Ama sakın ola ki hayallere kapılma. Listemiz uzun ve senin sıkıcı ahlak anlayışın kesinlikle her bir ismi masum kurban olarak görmeye yeltenmene yol açacaktır. Ama her birini tek tek öldüreceğiz ve sen de sana dediğim şeyi *yapacaksın,* çocuk olsun olmasın.”

İkindiye doğru başka bir kasabaya vardılar. Kadın bir terzi bulup hoşuna daha çok gidecek bir şey satın almak istiyordu. Frentis’in taşıdığı çuvalın dikiş kısmına iliştirilmiş ikmal kısmından aldığı bir Alpir altınıyla bir kıyafet satın aldı. Frentis’in önüne geçip siyah beyaz ipekten yapılma, sade ama zarif bir kıyafetle poz verdi ve Alpirce bir şeyler söyledi. Büyük ihtimalle ne düşündüğünü soruyordu. Terzi, kadına saçını yapmasında yardım etti. Yukarıdan bağlayıp ördüğü saçı Alpir tarzındaydı ve parlak, siyah kütlenin içerisinde süslü bir tarak parıldıyordu. *Yüzünün arkasında bir canavar yaşadığını kim tahmin edebilir ki...*

Bir gün seni öldüreceğim, diye geçirdi içinden ve sözcükleri dile dökmüş olmayı istediğini fark etti. *Yaptığın, yapacağın ve bana yaptıracağın her şey için. Seni öldüreceğim.*

Terzi pazarın kurulduğu meydanın yakınındaki bir hana gitmeleri yönünde tavsiyede bulundu. Hana gidip iki oda tuttular, zira Frentis’in yeni rolü onun hizmetlisi olmasını gerektiriyordu. Bu sayede kadının onu biraz rahat bırakacağını ummuştu ama onu tekrar kullanıp bıraktı. Yatakta çıplak Frentis’in üzerine çıktı. İstediği zevki alırken teninde ter damlacıkları görülüyordu. İşi bittiğinde Frentis’in üzerine çöktü. Kadının sıcak nefesini yanağında hissetti. Parmakları göğsündeki kıllarla oynuyordu. Kendisine sarılmasını sağladı. Bunu hep yapıyor, birbirini seven âşıklar tablosu yaratıyordu. Kim bilir, belki buna kendisi inanıyordu.

“Bu iş bittiğinde,” dedi kadın nefes nefese, “bana bir çocuk vereceksin.” Frentis’in boynuna sokuldu, onu öptü ve okşadı. “Kanımız çok güzel bir çocuk yaratacak, sence de öyle olmaz mı? Üç yüz yıldır bu şerefe nail olacak tek bir adam bulamadım. Ve şimdi senin içinde onu görüyorum, yakında işgal edilecek topraklardan gelme bir kölede. Dünya ne kadar garip bir yer.”

* * *

Ertesi gün tekrar yola düştüler. Kasabadan ayrılmadan önce

kadın iki at almak için bir altın harcamıştı. Kendisi gri benekli bir ata, koruması ise koyu kırmızı bir savaş atına biniyordu. Kuvvetli ve uysal hayvanlardı; Frentis eski savaş atını özlediğini fark etti. Atını onun için Usta Rensial seçmişti. Başından kuyruğuna kadar simsiyah olan hayvanın yalnızca alnında beyaz bir iz vardı. "Sadıktır ama huysuzdur," demişti deli usta dizginleri ona verirken. Frentis ona Sabre adını vermişti ve zaman içinde büyük ihtimalle Altıncı Nişan'daki en iyi ata bindiğini fark etmişti. Bu, Rensial'in kendisini kayırdığının açık bir işaretiydi. Sabre'ı en son Untesh'te Vali'nin konağının ahırında görmüş, bir saat içinde ölmeyi beklediği duvarda yerini almaya gitmeden önce son bir kez onu tımarlamıştı. *Şu anda nerede acaba?* diye geçirdi içinden. *Büyük ihtimalle bir Alpir soylusu tarafından savaş ganimeti olarak alınmıştır. Umarım ona güzel bir hayat vermiştir.*

Bir hafta boyunca at sürdüler ve yolda sık sık bulunan istirahat noktalarında uyudular. Mirtesk'ten uzanan Volar harikasına kıyasla sefil, çakıl bir yoldu ve atlarını ne zaman eşkin sürmeye başlasalar arkalarından bir toz dumanı yükseliyordu. Yolda pek çok asker gördüler. Nizami ama tozlu kollar halinde güneye gidiyorlardı. Frentis en son onlarla savaşta karşı karşıya geldiğinden beri Alpir piyadelerinin temel teçhizatı değişmemişti; dize kadar uzanan örgü zırh, koni şeklinde bir miğfer ve her bir omuzda yaklaşık iki metre uzunluğunda bir mızrak. Yolda gördükleri kadrolu askerler olmalıydı, zira tozlu yüzlerindeki yaralara ve kırışıklıklara bakıldığında aralarında pek çok kıdemli asker de vardı. Alpirliler kıyıyı korumuyor olabilirlerdi ama görünüşe göre İmparator bu bölgenin güvenliğini sağlamak konusunda titiz davranıyordu.

"İyi askerler miydi?" diye sordu kadın. Bir kolun geçmesine izin vermek için yolun kenarına geçip atlarından inmişlerdi. Üzerinde kırmızı bir yıldız bulunan yeşil bir sancak altında yaklaşık bin asker geçiyordu. "Alpirliler, şu sizin minik savaşınızda iyi savaşmışlar mıydı?"

Bağın ısrarcı bir şekilde zonklamasına bakılırsa kadın bir cevap bekliyordu. "Onların topraklarıydı," dedi Frentis. "Toprakları için savaştılar. Ve kazandılar."

"Ama bu esnada aralarından birkaç kişiyi öldürmüşsündür herhalde?"

Bağ zonklamaya devam ediyordu. *Kum tepeciklerinin savaşı, Kanlı Tepe'de uçan oklar, duvardaki çılgın keşmekeş...* "Evet."

"Hiç mi pişmanlığın yok tatlım? Kendi topraklarını savunma

suçlarından dolayı aldığın babalar ve oğulların yaşamları? Vicdanın hiç mi sızlamıyor?"

Untesh'te duvara tırmanan bir Alpir subayının bacağını kesmişti. Saldırı püskürtüldükten sonra bir Diyar Muhafızı yarayla ilgilenmek için eğildiğinde ödül olarak boynuna bir hançer yemişti. Üzerine doğrultulmuş yarım düzine balta varken bile subay hâlâ nefret kusuyordu. "Savaştaydık," dedi kadına.

Zonklama kesildi ve son Alpir kolunun geçtiğini gören kadın atına bindi. "Şimdi de başka bir savaştayız," dedi. "Ama bu sefer kazanacaksın."

* * *

Yoldaki yedinci günlerinin sonunda bir liman şehri ve ötesindeki bir okyanusun mavi parıltısı görüş alanlarına girdi. "Hervellis," dedi kadın. "Atethia'nın eyalet başkenti ve listedeki, aynı zamanda eski bir dostum olan birinin yaşadığı yer. Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum."

Hervellis'in mimarisi dönen sokaklar ve ağaçlıklı meydanlar bakımından Linesh ve Untesh'inkilere benziyordu ama çok daha ihtişamlıydı. Kapıdan geçip ana meydana doğru ilerlerken birkaç tapınağın yanından geçtiler. Tapınaklar mermer sütunlardan yapılma, rölyeflerle kaplı etkileyici binalardı ve her biri imparatorluğun sayısız tanrılarına adanmış heykellerle süslenmişti. Atlarıyla sokaklardan geçerken kadın halinden memnun bir ifade takındı ama Frentis tapınaklara bakan kadının gözlerindeki tiksintiyi görebiliyordu. *Sanrılarından dolayı ben onlara acıyorum,* diye geçirdi içinden. *Ama o onlardan nefret ediyor.*

Meydanın kuzey tarafındaki bir misafirhanede iki oda tuttular. Diğerlerinden daha pahalı olmasına karşın çok daha konforlu bir yerdi. Kadın o gece Frentis'i kullanmak yerine biraz dinlenmesini söyledi, çuvalı aldı ve kendi odasına gitti. Frentis karanlık bastırana kadar büyük yatağında uzandı ve etrafını çevrelemiş konfora rağmen uyuyamadı. *Bu gece bana birini öldürtecek.*

Birkaç saat sonra bağ alevlendi ve Frentis kadının odasına gitti. Kadın tepeden tırnağa siyah ipekle kuşanmış, saçını sıkı bir şekilde arkadan toplamıştı. Kollarının ön taraflarında birer hançer, sırtında da bir kısa kılıç vardı. Başıyla yatağın üzerinde duran silahları ve kendisininki gibi siyah olan ipek bir gömlek ve pantolonu işaret etti.

"Sakın tutukluk yapma, sevgilim," dedi kadın yüzüne kömür

sürerken. “Hayatın boyunca bu akşam göreceğin kadar kötü ve tehlikeli biriyle karşı karşıya gelmen mümkün değil. Nostaljiye kapılayım deme.”

Bağ alevlendi ve acı keskin olsa da dayanılmaz olan seviyenin hemen altındaydı. Kadının kontrolü mutlaktı ve herhangi bir tereddüdü, hatta düşünmesini bile engelliyordu. Kadın buyuracak, o da yapacaktı. Tamamen ona tabiydi.

Kadın pencereye gitti, camı açtı ve çatıya tırmandı. Etrafına baktı, sokağı inceledi ve sonra kiremitlerin üzerinden koşup karşıdaki çatıya atladı. Frentis bağ bir şey hissedebilmesine izin verse takdir edeceği bir şekilde çatıdan çatıya, duvardan duvara atlayan kadının hemen peşindeydi.

Kadın ana meydanın etrafındaki sokaklarda toplanmış kalabalıktan uzağa, limanın yakınlarındaki geniş sokakların bulunduğu kuzeye doğru gidiyordu. Etrafı ağaçlarla çevrili küçük bir tapınağın bulunduğu meydana bakan bir duvarın üzerinde durdu ve çömeldi. Tapınak sütunlardan oluşan bir dikdörtgendi; üzeri düz, piramit şeklinde olan bir çatısı vardı ve en tepesinde de yüzü mermer kukuletasında gizli bir kadın heykeli duruyordu. Frentis’in gördüğü diğerlerinin aksine bu tapınak girişin iki tarafında duran zırhlı, elleri mızraklı iki adam tarafından korunuyordu. Kapı kapalıydı ama boşluklardan sızan ışık içeride ateş yandığını gösteriyordu.

Kadın ayağa kalktı, duvar boyunca koştu ve en yakın ağaca doğru atladı. Bir dalı yakaladı, kendini yukarı çekti ve bütün bu süre boyunca yere yalnızca tek bir yaprak düştü. Frentis kadının dalın üzerinde süründüğünü ve sonra da tapınağın çatısına atladığını gördü. Bağ düşünmesine izin verseydi, bütün eğitimine ve arenada geçirmiş olduğu yıllara rağmen bunu yapamayacağına kanaat getirirdi. Ama kadının iradesi şüpheye izin vermiyordu. Frentis bir an bile oyalanmadan koşup zıpladı, dalı yakaladı ve sürünerek çatıya çıktı. Bunu daha önce bin kez yapmış gibiydi.

Kadın, heykelin yanından geçip onu tapınağın arka tarafına götürdü. Hemen yanından geçmiş olmasına rağmen heykelin yüzü yerinde yalnızca gölgeler görmüştü. Kadın tapınak çatısının ucundan baktı, bileğindeki kınından hançerini çıkardı ve aşağı doğru kendini bırakıp havada arkasını döndü. Çok hafif bir ses çıktı. Frentis çatının kenarından baktığında kadının hançerini tekrar kınına soktuğunu, üçüncü bir muhafızın cesedinin yanında durduğunu gördü. Frentis aşağı atladığında kadın tapınağın arka

duvarındaki kapıyı açmayı deniyordu. Kapı yavaş ve sessizce, yağlı menteşeleri üzerinde dönerek açıldı. Frentis kadının tereddüt ettiğini gördü. Bu, beklenmedik bir şeydi.

Tapınağın içi süssüzdü. Çıplak duvarlarda mozaikler ya da rölyefler yoktu. Köşede, üzerinde bir kalem, mürekkep ve birkaç parşömen parçası bulunan masanın yanında küçük bir yatak vardı. Ortama odanın ortasında yanan büyük ateş hâkimdi. Kömür dolu mermer tekne ısı ve ışık yayıyor, dumanı tavandaki deliklerden çıkıyordu. Sırtı onlara dönük bir adam ateşin başındaki bir sandalyede oturmuş alevleri izliyordu. Frentis adamın saçlarının ağarmış olduğunu, sandalyenin kolçaklarına dayamış olduğu kollarının yıpranmış ve lekeli olduğunu fark etti. Kadın ihtiyatı elden bırakarak kapıyı gıcırdatarak ardına kadar açtı ve içeri girdi. Frentis adamın ellerinin seğirdiğini fark etti ama onun dışında istifi bozulmadı.

"İsimsiz Kâhin'e adanmış bir tapınak," dedi kadın Volarca ve yaşlı adamın önünde durmak üzere bir kaşını kaldırarak ileri çıktı. Frentis'i hançerini çekmiş bir şekilde, emri verdiğinde sandalyenin arkasından adamı bıçaklamak üzere olduğu yerde tuttu. "Bugünlerde kendini burada mı tecrit ediyorsun?"

Sandalyedeki adam kahkaha olabilecek hafif bir ses çıkardı. Sesi kırılgan, kelimeleri aksanlıydı. "Yaşlı bir adam kendini en azından bu kadar şımartsın, çok görme." Kırlaşmış başıyla dönüp kadına baktı. "Bakıyorum da hâlâ aynı kabuğu kullanıyorsun."

"Ama sen kendininkinin solmasına izin verdin." Yaşlı adama tiksinti içinde olduğunu belli eder bir şekilde baktı.

"Müttefik'in itaatkâr köpeklerinden daha iyi koruma mı var? Dizleri üstüne çökmeden iki metre bile yürüyemeyen bir adamın bedenini almakla neden uğraşasın ki?"

"Öyle." Kadın sade tapınağa baktı. "Ondan önce gelene yaptığın büyük hizmet düşünüldüğünde İmparator'un ihtiyarlığında sana sağlığına daha iyi gelecek bir yer vermesini beklerdim."

"Önerdi. Çok güzel evler, hizmetçiler ve hatırı sayılır bir maaş bağlamayı önerdi. Bunu ben istedim. İnsanlar İsimsiz Kâhin'in hizmetkârına akıl danışmaya gelip birkaç bakır karşılığında mutlu bir şekilde ayrılıyorlar. Yalnız, yaşlı bir adama uygun bir meşgale."

Kadın dudağını büktü. "Yaşlanıp yumuşadığını düşünmemi mi bekliyorsun? Gördüklerimi, yaptığımız şeyi unutma."

"Yapmaya zorlandığımız şeyi."

"Şahsının tereddüt ettiğini hatırlamıyorum."

“Tereddüt mü? Ettim, seni bırakma zamanı geldiğinde gerçekten tereddüt ettim. Babanın ordusu bataklıktan çıktığında da. O zaman değişmiştim, yalnızca sessiz sakin bir hayat istiyordum ama İmparator yardımımı istedi, *istedi.* Emretmedi, tehdit savurmadı... İşkence etmedi. Yalnızca istedi. Becerimi en son o zaman kullandım.”

Kadın bir an için sessizce ona baktı. “Kapı neden kilitli değildi?”

“Yirmi yıldır öyle. Muhafızlar İmparator ısrar ettiği için orada duruyorlar, ben istemedim. Senin ve genç arkadaşının daha önce gelmenizi bekliyordum ama görüm artık eskisi gibi değil. Çalınmış beceriler böyledir işte, sence de öyle değil mi? Zamanla köreliyorlar.”

Kadın hançerini sıktı ve Frentis son soruyu sormadan önce kadının tereddüt ettiğini gördü. “Beni... Beni neden terk ettin?”

“Nedenini biliyorsun. Acımasız, ateşli ve güzeldin ama Müttefik seni bir canavara çevirdi. Bu kalbimi parçaladı.”

“Müttefik’in beni neye çevirdiğini bilmiyorsun, Revek. Ama yakında öğreneceksin.”

Bağ Frentis’i buyurgan bir şekilde dağladı ve elinde hançerle birlikte ileri doğru sürükledi. Yaşlı adam yaşlı bir adamdan beklenmeyecek bir hızla ayağa kalktı, parmaklarını açmış bir şekilde elini kaldırdı ve pek çok kırışıklık ama aynı zamanda üzüntü dolu bir yüzle Frentis’e döndü. Parmakları kasıldı ve ellerini ateş sarmaladı ama bu yıllar önce Tek Göz’ün yapmış olduğu gibi bir illüzyon değildi. Yüzüne vuran ısıyı hissedince bu yaşlı adamın ellerinden gerçekten ateş çıkardığına ikna oldu. Frentis üzerine doğru giderken yaşlı adam alevden yumruklarını kendine doğru çekip dövüş pozisyonu aldı.

Kadın çok büyük bir hızla hareket etti, kolunu yaşlı adamın başının üzerinden atıp boynuna doğru indirirken hançerini çıkardı ve boynunu kesti. Önüne doğru kan fışkırırken yaşlı adamın ellerindeki ateş söndü ve sendeleyerek boğazını tuttu.

Ön kapı gümbürtüyle açıldı ve iki muhafız içeri daldı. Gözlerinde dehşetle odaya baktılar. Kadın kendisine daha yakın olanı boğazına attığı bir hançerle öldürdü, kısa kılıcını çekti ve diğerinin üzerine doğru atıldı. Adam hızlı ve iyi eğitimliydi; kadının darbesini mızrağıyla savuşturduktan sonra yüzüne ve boynuna iki kez saldırı yapıp onu uzak tutmayı başardı. Frentis öne doğru çıkmıştı ki yaşlı adamın ayak bileğini tuttuğunu hissedince durdu. Bacağını çekip almayı denedi ama başaramadı. *Bağ kalkmıştı.*

Frentis aniden gelen özgürlük hissiyle sendeledi ve acısı anında geçti. Yaşlı adam ağzı kan dolarken bir şeyler geveliyor, elleriyle boynundaki yarayı tutuyordu. Frentis söylediklerini duymak üzere çömeldi. Adam Diyar Dili'nde, fısıltıyla konuşuyordu. "Tohum büyüyecek." Yaşlı adam elini Frentis'in engelleyemediği bir hızla boynundan çekip Frentis'in yüzüne sürdü. Yüzüne kan izi sürülen Frentis'in görüşü bozuldu ve bir miktar kan da ağzına kaçtı. Geri çekilince ayak bileği yaşlı adamın elinden kurtuldu ve bağ hemen geri döndü.

Arkasını döndüğünde kadının muhafızın mızrağından yana çekilerek kurtulduğunu, tutma yerini yakalayıp adamın yüzüne bir tekme yerleştirdiğini gördü. Adam geri doğru sendeledi, mızrak tutan eli gevşedi ve silah yere düştü. Hemen belindeki kılıcına davrandı. Çok yavaş kaldı, zira kadının kısa kılıcı kolaylıkla adamın göğüs zırhını deldi ve kalbini buldu.

Kılıcını cesetten çıkarıp aldı ve Frentis'e baktı. Bir süre sonra ona doğru yürüdü ve yüzünü inceledi. "Sana dokunmuş." Masanın üzerinden bir şarap sürahisi alıp Frentis'in yüzüne boca etti ve kanı yıkadı. Sonra geri çekilip dövüş pozisyonu alarak kılıcını kaldırdı. Bağı Frentis'in o ana kadar hissettiği en sert şekilde sıkınca Frentis tepeden tırnağa titredi ve aklına dudaklarından dökülmeyen çığlığı doldu. Kadın onu Frentis'e sonsuz gibi gelen bir süre boyunca öyle tuttu ve ihtiyatlı gözlerle yüzünü inceledi. En sonunda homurdandı ve bağı gevşetti. Frentis nefes nefese ve acıdan titreyerek tapınağın zeminine düştü.

Tir tir titrerken kadının yaşlı adamın cesedinin yanına gidip cansız göğsünü tekmelediğini gördü. Zayıf kaburgalarının sesli bir şekilde kırıldığını duydu. Adamın gri başını ellerinin arasına aldı, kaldırdı ve kılıcını önce bir, sonra iki kez savurarak adamın boğazını kesti. Başı yukarı kaldırıp kendi başını geri attı, ağzını açtı ve kan yağmurunu içmeye başladı.

Bağ Frentis'in kusmasına izin verecek denli gevşekti.

"Şimdi," dedi kadın ve adamın kafasını bir kenara atıp koluyla ağzını sildi. Kan ve kömür tozu kollarına bulaştı. "Müttefik'in beni ne hale getirdiğini göreceksin, Revek."

Kılıcını kınına sokup ellerini kaldırdı, gözlerini odaklanmış bir şekilde kapadı ve dişlerini sıktı. Bir an için hiçbir şey olmayacak gibiydi ama sonra ellerini ateş kapladı ve hem zafer kazanmış olmaktan hem de acıdan dolayı çığlık attı. Ateşi düz bir nehir gibi yaşlı adamın cesedine doğru gönderirken güldü. Ateş hızlıca adamın

bedenini kapladı, sonra parlak kamçılarını tapınakta etrafa doğru savurdu ve yanabilecek her şeyi ateşe verdi. Bir süre sonra bütün tapınak ateşe bulanacaktı ve ısı giderek dayanılmaz bir hal alıyordu.

Kadın kollarını indirdi ve ellerindeki ateş söndü. Bakışlarını Frentis'e dikti ve bağı sıktı. Frentis ayağa kalkıp ona doğru ilerlemek zorunda kaldı. Kadının yüzü büyük bir acıyla çarpılmıştı, burnu ve gözlerinden kan akıyordu ama yine de ateşli ve sevinçli bir şekilde gülümsüyor, gözlerinde ateşin kırmızısı parlıyordu. "Her daim ödenecek bir bedel vardır, sevgilim."

Altıncı Bölüm

Vaelin

Yazgüneşi Panayırı'nın o ilk gününde Kral'ın Noteri'nin makam odasına giden yolda bir şey talep etmek üzere gelmiş başka biri yoktu ama memur başını önündeki defterden kaldırana kadar Vaelin yaklaşık bir saat boyunca beklemek zorunda kaldı. Genç sayılabilecek bir yaşta, fazla çalışıp az kazanan birinin bezmiş ruh haline sahip bir adamdı. "Özür dilerim, efendim," dedi. "Bugün çalışanlarımız panayırdan dolayı sayıca az."

"Elbette, anlıyorum." Vaelin oturduğu yerden kalktı ve genç memurun üzerinde kâğıt ve defterlerin yığılı olduğu masasına doğru yaklaştı. Dağınık bir delikte yaşayan bir porsuğa benziyordu. "Diyar'a son geldiğimde Kral'ın kayıtlarına Dördüncü Nişan sahipti," dedi.

"Artık öyle değil. Bugünlerde Dördüncü Nişan'ın kardeşleri daha ziyade Altıncı Nişan'ın kardeşlerine benziyorlar, kılıçlarla falan etrafta kabadayı gibi geziyorlar." Memur oturduğu yerde arkasına yaslandı, esnememek için kendini tuttu ve şüpheli bir şekilde Vaelin'e baktı. "Seyahat mi ediyordunuz, efendim?"

"Öyle, uzak diyarlara."

"Egzotik bir yerlere gittiniz mi?"

"En son Melden Adaları'ndaydım. Oradan önce de Alpir İmparatorluğu'nda."

"Artık gemilerimizin oraya yanaşmasına izin vermediklerini sanıyordum."

"Dolambaçlı bir yoldan gittim."

"Anladım." Memur boş bir parşömen parçasına uzandı. "Pekâlâ, efendim. Panayırın eğlencesi kısa bir mesafe uzaktayken sizi buraya getiren şey nedir?"

"Bir İkrar Salahiyeti istiyorum, kız kardeşim için."

"Ah." Memur kalemini mürekkebe soktu ve parşömenin üzerine

birkaç şey yazdı. “Bu makamın can damarı karmaşık ailelerdir. Neyse ki prosedür oldukça basit. Benim huzurumda kız kardeşinizin meşruiyetine dair yemin ediyorsunuz, ben salahiyeti yazıyorum. İkimiz de imzalıyoruz ve bitiyor. İki gümüş ücreti var.”

İki gümüş. Neyse ki Reva yolda edindiği Diyar Muhafızı bıçağını satmaya razı olmuştu. “Pekâlâ.”

“Harika. Peki, isminiz nedir, efendim?”

“Lord Vaelin Al Sorna.”

Memurun kaleminin ucu kırıldı ve parşömenin üzerine mürekkep yayıldı. Bir an için kara lekeye baktı, yutkundu ve yavaşça başını kaldırdı. Yüzünde kuşku yoktu, yalnızca huşu vardı.

Yazık, diye geçirdi içinden Vaelin. *Onu sevmeye başlamıştım.*

“Lordum...” diye söze başladı memur, ayağa kalktı ve eğilerek selam verdi. O kadar çok eğildi ki alnını masaya çarptı.

“Yapma böyle,” dedi Vaelin.

“Öldüğünüzü söylemişlerdi...”

“Ben de öyle duydum.”

“Yalan olduğunu biliyordum. Biliyordum!”

Vaelin zoraki bir şekilde gülümsedi. “Kız kardeşimin salahiyeti.”

“Ah.” Memur önce başını eğip masasına, sonra boş makamda etrafına baktı. Terli elleri tuniğinin üzerinde iz bırakıyordu. “Korkarım bu benim konumumun üzerinde bir durum, lordum.”

“Seni temin ederim ki değil.”

“Affedersiniz, lordum.” Masadan geri çekildi. “Biraz bekleyebilirseniz.” Dairenin gölgeli derinliklerine doğru kaçtı. Bir kapı açılma sesi duyuldu ve hemen ardından önce sinirli bir bağırış, sonrasında fısıltılı bir sohbet sesi geldi. Memur kısa bir süre sonra ellili yaşlarını geçmiş, fazla kilolu bir adamla birlikte geri geldi. Adam Vaelin’i görünce bir an için sersemledi ama sonra takdire şayan bir hızla kendini toparladı.

“Lordum,” dedi adam resmiyete uygun bir şekilde eğilerek. “Gerrish Mertil, eskiden Dördüncü Nişan’daydım, şimdi ise Varinshold Şehri Baş Noteri’yim.”

Vaelin de eğilerek selam verdi. “Efendim. Bu adama açıkladığım üzere...”

“Bir İkrar Salahiyeti, evet. Bu belgeyi isteme sebebinizi öğrenebilir miyim acaba?”

“Hayır, öğrenemezsiniz.”

Baş Noter hafifçe kızardı. “Affedersiniz lordum. Ama vefat etmiş babanızın mülkü hakkındaki Kral’ın Emri ve kız kardeşinizin

davasında Sulh Yargıcı'nın hükümlerinden haberdarım. İkrar Salahiyeti hükmü geçersiz kılar ama Kral'ın Sözü'nü kılmaz, zira bildiğiniz üzere Kral'ın Sözü kanunun üzerindedir."

"Bunu biliyorum, teşekkür ederim." Elini kesesine sokup iki gümüş sikke çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Yine de kız kardeşimi ikrar etmek istiyorum. Bildiğim kadarıyla bütün Diyar tebaasının sahip olduğu haklardan birini kullanıyorum yalnızca."

Gerrish Mertil genç memura başıyla işaret verince adam belgeleri hazırlamaya koyuldu.

"Acaba, Lord Vaelin," dedi Baş Noter, "size evinize hoş geldiniz diyen Diyar'daki ilk yetkili olmak istesem bunu küstahlık olarak görür müsünüz?"

"Hayır hayır. Ama söyler misiniz, eski bir kardeş nasıl oluyor da Baş Noter olabiliyor?"

"Kral'ın lütfuyla. Diyar'ın kayıtlarının idaresine tacın devam etmesi gerektiğine karar veren Ekselans aynı zamanda Nişanımın pek çok kardeşinin haiz olduğu becerilerin değerini bilmeyi de es geçmedi."

"Nişanınızı Kral'ın emriyle mi bıraktınız?"

Mertil'in yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Orası artık benim çocukken katıldığım Nişan değildi. Suret Tendris'in yükselişi pek çok değişimi beraberinde getirdi. Acemi kardeşlere defter yerine kılıç tutma öğretilmeye başlandı. Kalem yerine yay. Ayrılmışlar beni affetsin ama ben ve pek çok kardeşim oradan ayrılmaktan memnun olduk."

Genç memur fısıltıyla küfretti ve yazı masasındaki ince bir parşömenin üzerine eğildi. Elindeki kalem titriyordu. "Ver şunu ver." Baş Noter adamı bir kenara itti, dökülmüş mürekkebi kuruladı ve akıcı bir şekilde yazmaya başladı. "Benim zamanımda bütün çengeller aynı boyda değilse kırbaçlanırdık." Belgeyi hızlıca hazırladı ve bizzat imzaladı. Vaelin kendi imzasını atmaya uğraşırken adamın sessizce sabretmesi hoşuna gitti.

"Umarım her şey dilediğiniz gibidir lordum." Mertil eğildi ve rulo haline getirip kırmızı bir kurdeleyle tutturduğu belgeyi Vaelin'e uzattı.

"Teşekkürler, beyler." Vaelin iki gümüş sikkeyi uzattı ama Baş Noter başını iki yana salladı.

"Mavi Alakargalar'da bir yeğenim vardı," dedi. "Linesh'te sizinleydi. Sizin sayenizde evine, annesine dönebildi."

Vaelin başını salladı. "İyi alaydır Mavi Alakargalar."

Baş Noter ve genç memur ellerinden geldiği kadar eğilmeye çalışırken Vaelin koşmamak için kendini tutarak kapıya doğru ilerledi.

* * *

Alornis ve Reva'yı Geçit Yolu ve Tüccar Yolu'nun kesiştiği kavşakta buldu. Panayırdan dolayı neyse ki sokaklar büyük oranda boştu ama noterdeki olaylardan sonra kukuletasıyla gezmenin daha iyi olacağını düşündü. Kavşağın ortasında baştan aşağı inşaat iskelesiyle çevreli büyük, mermer bir kaide vardı. Alornis bir duvar ustası önlüğü giymiş bir şekilde en yüksek platformda duruyor, bir bloktan geçip ucundaki sepete Reva'nın türlü şeyler doldurduğu ipi tutuyordu.

"Büyük çekiç!" diye bağırdı Alornis platformdan. "Hayır, diğeri."

"Kız kardeşin senden daha despot," diye homurdandı Reva, Vaelin yaklaşırken.

"Vaelin!" diye neşeli bir şekilde el sallayarak karşıladı onu Alornis. "Usta, abim geldi!"

Kısa bir süre sonra platformun ucundan yaşlı bir adamın başı göründü. Gür sakallıydı. Üçüncü Nişan'ın yeşil cüppesini giyiyordu ve Vaelin'e bakarken alnı sürülmüş bir tarla gibi kırış kırış oldu. Kendi kendine bir şeyler homurdandıktan sonra gözden kayboldu. Alornis özür mahiyetinde hafifçe gülümsedi.

"Ne dedi?" diye sordu Vaelin.

"Daha uzun olacağını düşünmüş."

Vaelin güldü ve parşömeni kaldırdı. "Sana bir şey getirdim."

İpe sıkı sıkı tutunarak kestirme bir şekilde platformdan atladı ve sokağa indi. Ağır alet sepeti mukabil ağırlık görevi gördü. Yaşlı adamın şaşırtıcı derecede kaslı kolu göründü ve sepeti alıp platforma yerleştirdi.

"Yani," dedi Alornis parşömene baktıktan sonra, "beni senin kız kardeşin yapan şey kan değil de mürekkep ve kâğıt."

"Ve iki gümüş sikke ücret ama benden almadılar."

"Yani bu akşam yemek yiyebilecek miyiz?" diye sordu Reva.

"Hâlâ Kral'a niyaz etmem gerekiyor ama," dedi Vaelin Alornis'e.

"Gerçekten sözünü geri almasını bekliyor musun?"

Yapmazsa çabaları boşa çıkmış olacak ama bedeli korkarım hoşuma gitmeyecek. "Eminim alacaktır."

Yakınlarındaki kaldırıma yüksek sesle bir şey düştü ve yukarıdan

bir haykırış duyuldu. “Yanlış keski!”

Alornis içini çekti. “Bugün normalde olduğundan daha huysuz.” Başını kaldırıp platforma baktı. “Geliyorum Usta Benril!” Kaidenin dibinden aletleri toplamaya başladı. “Siz ikiniz eve gidin. Ben daha bir iki saat buradayım.”

“Aslında Reva’yı panayıra götürmeni istiyordum. Daha önce hiç görmemiş.”

Reva şaşkın bir şekilde yüzünü ekşitti. “Dinsiz kutlamalarınız da çok umurumdaydı.”

“Ama kız kardeşimin umurunda. Ve yanında koruma olursa kendimi daha iyi hissederim.” Reva’ya kesesini attı. “Ve bu akşamın yemeğini sen seçebilirsin.”

“Olmaz,” dedi Alornis. “Usta Benril’in bana ihtiyacı var…”

“Usta Benril’e ben yardım ederim.” Vaelin kızın önlüğünü çözdü ve başının üzerinden çıkardı. “Haydi gidin.”

İnşaat iskelesinin üzerine tereddüt ederek baktı. “Şey, haftalardır bana ödeme yapmadı.”

“O halde anlaştık.” Onlara gitmeleri için işaret etti ve arkalarından Geçit Yolu boyunca yürümelerini izledi. Alornis Reva’nın elini tutup onu çocukluğundan beri tanıyormuşçasına konuşmaya başladığında kan şarkısı hâlâ aynı tuhaf, canlı notasını şakıyordu. Reva’nın irkildiğini gördü ama elini kaçırmamasına şaşırdı.

“Keski!” diye sabırsız bir bağırış geldi yukarıdan.

Vaelin bulabildiği bütün keskileri deri bir alet çantasına toplayıp iskelenin merdivenlerini tırmanmaya başladı. Yaşlı adam kaidenin tepesine doğru eğilmişti ve elleri mermer yüzeyin üzerinde geziniyordu. Vaelin alet çantasını yanına bıraktığında arkasını dönmedi.

“Kız kardeşim ona ödeme yapmadığını söylüyor,” dedi.

“Normalde kız kardeşinin bana yardım etmek için para ödemesi gerekir, kardeş.” Usta Benril Lenial döndü ve kaşlarını çatarak ona baktı. “Yoksa bugünlerde lordum mu demek gerekiyor?”

“Artık Altıncı Nişan’dan değilim, kastettiğin oysa.”

Usta Benril homurdandı ve tekrar kaideye döndü.

“Nedir bu?”

“Diyar’ın Kral Janus’un büyüklüğüne olan abidesi.” Yaşlı adamın ses tonundan bu projeye ne kadar hevesli bir şekilde yaklaştığı anlaşılıyordu.

“Kraliyet tarafından görevlendirildin o zaman.”

“Bunu yapınca iki sene beni rahat bırakacağına dair söz verdi. Resim yapabileceğim. Resim tek gerçek sanat. Bu...” Avucunun içini mermere vurdu. “Bu yalnızca taş işçiliği.”

“Bir zamanlar bir taş ustası ile tanışmıştım. Çok büyük bir sanatçı olduğunu söyleyebilirim.”

“Ben de kendi işine bakıp kılıcını sallamaya başlaman gerektiğini söyleyebilirim.” Tekrar ona baktı. “Nerede ki hem?”

“Evde bir çuvalın içinde, Diyar’a döndüğümden beri hiç çıkarmadım.”

“Demek vazgeçtiğin tek şey İtikat değildi.”

“Vazgeçtiğimden daha fazlasını kazandım.”

Usta Benril yaşlı bir adam olmasına rağmen eklemlerinde hiçbir katılık olmadan ayağa kalkıp ona döndü. “Ne istiyorsun?”

“Kız kardeşimi buradan götürmem gerek. Ona bunu yapmama izin vermesini söylemeni istiyorum.”

Benril kaşlarını kaldırdı. “Sözümün o kadar geçtiğini mi düşünüyorsun?”

“Bunu biliyorum. Ayrıca onun için burada ne babamın kızı ne de senin çırağın olarak bir hayat olduğunu da biliyorum.”

“Kız kardeşinin yeteneği büyük ve muhteşem bir şey. Bunun üzerine gitmesini engellemek bir suç olur.”

“Buradan uzakta, güvenli bir yerde de yapabilir.”

Benril bir elini kır sakalında gezdirdi. “Gitmesine karşı çıkmayacağım, o kadar.”

Vaelin başını eğdi. “Teşekkürler, Usta.”

“Hemen teşekkür etme.” Yaşlı adam merdivene doğru gitti. “Bir şartım var.”

* * *

“Sabit dursana ya!”

Vaelin’in sırtı ağrıyordu ve boynunun tutulmaya başladığını hissediyordu. Benril ona her biri bir öncekinden daha tiyatral olan birkaç poz verdirmişti. Bu en sonuncusunda sırtı dik ve başı yukarıda bir şekilde durmuş ufka bakıyor, elinde kılıçmış gibi bir paspas tutuyordu. Yaşlı adam çoktan birkaç eskiz çizip atmıştı. Tebeşir elinde hiç durmuyor, gözleri sürekli Vaelin ve şövalesindeki koyu kahverengi parşömen arasında gidip geliyordu.

“Kılıç böyle tutulmaz ki,” dedi Vaelin.

“Buna sanatsal lisans denir,” diye çıkıştı Benril. “Sağ kolunu

alçalt.”

Yarım saat kadar sonra Kral’ın Atlı Muhafızları’ndan beş tanesi kavşağa geldi. Hemen arkalarında binicisi olmayan bir at da vardı. Görevli yüzbaşı atından indi ve ileri çıkarak keskin bir selam çaktı. Vaelin adamın cilalı göğüs zırhındaki yansımasından ne kadar komik bir poz verdiğini görebiliyordu. “Lord Vaelin, bunun bir şeref olduğunu söyleyebilir miyim?”

“Yüzbaşı Smolen’in gelmesini bekliyordum,” dedi Vaelin.

Yüzbaşı tereddüt etti. “Lord Mareşal Al Smolen Kuzey’de, lordum.” Gururlu bir şekilde sırtını dikleştirdi. “Ekselans’tan samimi hoş geldin dilekleri getirdim...”

“Pekâlâ.” Vaelin poz vermeyi bıraktı ve pelerinine uzandı. “Usta Benril, görünüşe göre saraydan çağrılıyorum. Bunu başka bir zaman bitirmemiz gerekecek.”

“Kral’a demirci ustası için daha çok para lazım olduğunu söyle,” dedi Benril yüzbaşıya. “Tabii abidesini kış bastırmadan bitirmek istiyorsa.”

Yüzbaşı kaskatı kesildi. “Ben bir ulak değilim, kardeş.”

“Ben iletirim,” dedi Vaelin ve pelerinini giydi. Durup ustanın eskizine baktı ve şaşkınca kaşlarını çattı. “Ben bu kadar uzun değilim.”

“Tam tersine, lordum.” Benril parşömenin üzerine doğru eğilip Vaelin’in elmacık kemiklerine gölgeler ekledi. “Bence çok uzun duruyorsunuz.”

* * *

Kral Malcius Al Nieren’in başında babasının tercih ettiği sade şerit yerine süslü bir taç, parmağında da üzerinde karmaşık bir çiçek tasarımı, tam ortasında da büyük ihtimalle Diyar’ın dört derebeyliğini temsil eden dört farklı kıymetli taş olan altın bir yüzük vardı. Vaelin tahtın önünde tek dizinin üzerinden kalkarken tacın altındaki gözler sıcak gülümsemesinin samimiyetine değil, ihtiyata sahipti.

“Kayıtlara geçsin,” dedi Kral yüksek sesle ve tahtın sol tarafında hazır duran üç kâtip kalemlerini mürekkebe batırdılar. “Kral Malcius Al Nieren en sadık ve şerefli hizmetkârı Lord Mareşal Vaelin Al Sorna’yı Birleşmiş Diyar’a tekrar buyur ediyor. Önceden ona ait olan bütün paye ve sıfatların tekrar ona verildiği duyurulsun.”

Kollarını açarak öne çıktı ve Vaelin'i omuzlarından tuttu. Malcius Vaelin'e hep çok canlı biri gibi gelmişti; güçlü bir kolu ve keskin bir aklı olan deneyimli bir asker. Şimdi karşısında duran adam ise daha zayıftı, pudra tabakasının altındaki yüzü renksizdi ve omuzlarındaki elleri biraz titriyordu.

"İtikat adına, seni görmek çok güzel Vaelin!" dedi Kral.

"Sizi de, Ekselans." Kral'ın eli omuzlarındayken etrafına bakındı. Nazır olan pek çok nedim vardı. Görünüşe göre Kral beklenmedik misafirinin şerefine panayıra yapacağı kraliyet girişini ertelemişti. Tahtın sağ tarafında ellerini kucağında toplamış genç bir kadın oturuyordu. Başında Kral'ın başındaki tacın biraz daha küçüğü ama onun dışında aynısı vardı. Güzel ve zayıf bir kadındı. Kocasınınki gibi ihtiyatlı bir bakış dolu olan gözlerinde keskin bir zekânın parıltıları görülüyordu.

"Emin ol ki," dedi Kral ve Vaelin'in dikkatini kraliçeden uzaklaştırmayı başardı, "bu Diyar sana olan borcunun tamamen farkında." Elleri Vaelin'i daha da sıkı bir şekilde tuttu.

"Teşekkürler, Ekselans." Sesini alçalttı. "Ben... Küçük bir mesele hakkında konuşabilir miyiz diyecektim, babamın mülkü hakkında."

"Elbette, elbette!" Kral en sonunda onu bırakıp geri çekildi. "Ama önce sana kraliçemi sunmalıyım. Geri dönüşünün haberini aldığımızdan beri seninle tanışmayı dört gözle bekliyordu."

Kraliçe ayağa kalktı ve Vaelin kadının önünde tek dizi üzerine çöktü.

"Lord Vaelin," dedi Kral. "Sana Kraliçe Ordella Al Nieren'i sunuyorum. Lütfen bana sunarmış gibi ona da sadakatini sun."

Vaelin başını kaldırıp Malcius'a baktığında yüzündeki gülümsemenin nispeten silinmiş olduğunu fark etti. "Yalnızca bir formalite," dedi Malcius. "Geçtiğimiz dört sene içerisinde bütün Diyar'ın Kılıçları aynısını yaptı."

Vaelin başını eğerek kraliçeye doğru döndü. "Ben Lord Vaelin Al Sorna, Birleşmiş Diyar'dan Kraliçe Ordella Al Nieren'e sadık hizmetlerimi sunacağıma söz veriyorum."

"Teşekkür ederim lordum," dedi kraliçe. Kültürlü bir sese sahip olan kadın güney Asraellilerin yaptığı gibi sessiz harfleri yumuşak bir şekilde telaffuz ediyordu ama sözlerine devam ederken biraz sert bir şekilde konuşmaya başladı. "Kralınmışım gibi emirlerimi yerine getireceğine dair söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum, Kraliçem."

"Kralını koruduğun gibi beni ve çocuklarımı koruyacağına dair

söz veriyor musun? Gerektiği takdirde korumak için kendi hayatını tehlikeye atmaya? Ve bütün bunları bize karşı ne gibi yalanlar söylenirse ya da iftiralar atılırsa dahi yapacağına?"

Vaelin divanın sessizliğini ve bütün gözlerin tek dizi üzerinde olan kendisine çevrilmiş olduğunu fark etti. *Bu benim için değil,* diye geçirdi içinden. *Bu onlar için.* "Söz veriyorum, Kraliçem."

"Müşerref oldum, lordum." Kadın öpmesi için elini Vaelin'e uzattığında Vaelin kadının teninin buz gibi olduğunu hissetti.

"Mükemmel!" Malcius ellerini çırptı. "Sevgilim, nedimlerle birlikte panayıra gider misin lütfen? Lord Vaelin'le iş konuştuktan sonra ben de hemen geleceğim."

Kapıdaki iki muhafız dışında Vaelin'le baş başa kalan Malcius tacını çıkardı ve yorgun bir şekilde içini çekerek tahtının kolçağına taktı. "Bütün bunlar için üzgünüm," dedi. "Korkarım ki gerekli bir tiyatro."

"Söylediklerimi kastederek söyledim, Ekselans."

"Bundan eminim. Sözlerinde bütün Diyar'ın Kılıçları bu kadar samimi olsaydı burası yönetmesi çok daha kolay topraklar olurdu." Tahtına oturup öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine koydu ve yorgun gözlerle Vaelin'e baktı. "Yaşlanmışım, değil mi?"

"Hepimiz yaşlandık, Ekselans."

"Sen yaşlanmamışsın, bir yaş bile almışa benzemiyorsun. İmparator'un zindanının derinliklerinden çıkma pörsümüş bir yaratık olarak dönmeni beklerdim. Ama işte, panayırdaki bütün şövalyeleri terlemeden alt edebilecek bir haldesin."

"İmparator'un misafirperverliği hoştu ama yalnızdım."

"Eminim." Malcius arkasına yaslandı. "Babanın mülkünü neden aldığımı biliyorsundur diye tahmin ediyorum."

"Sadakatimi garantiye almanız gerekiyordu."

"Evet. Şimdi bunun gerekli olmadığını görüyorum. Ama emin olmak zorundaydım. Ailemi çevreleyen komplolar konusunda hiçbir fikrin yok. Her gün yeni bir grup komplocu, karanlık odalarda yapılan suikast planlarının haberleri geliyor."

"Diyar çılgınca söylentiler konusunda her zaman zengindi, Ekselans."

"Söylenti mi? Keşke öyle olsaydı. İki ay önce sarayın içinde elinde zehirli bir kılıç, sırtına ve göğsüne de İtikat Öğretisi dövmesi yaptırmış bir adam bulundu. Ona hızlı bir ölüm bahşettim ki babam olsa çok daha fenasını yapardı, değil mi?"

Janus iyi günündeyse ona bir ay işkence ederdi, tersinden kalkmışsa

iki ay. “Öyle, Ekselans. Ama bir deli adamdan komplolar olduğu sonucuna varılamaz.”

“Başkaları da var, seni temin ederim. Ve hepsiyle kendi başıma hesaplaşmak zorundayım. Suret Arlyn bulaşmak istemiyor. Savaştan sonra, eski Nişanın bağımsızlığını kazandı gibi bir şey.”

“Babanızın zamanında bile Suret Arlyn Taç ve İtikat arasındaki çizgiyi sıkı tutmaya özen gösteriyordu.”

“İtikat.” Kralın sesinde yumuşak ve acı bir ton vardı. “Bu Diyar sıkıntıyla çalkalanmaya başladığında işin altında illaki İtikat vardır. Coşkunlar ve Müsamahakârlar birbirlerini boğazlıyor. Suret Tendris bürokratlarını savaşçılara çevirmek için gülünç bir çaba veriyor. Bizi birleştirmesi gereken şey kendini ve beraberinde de bu Diyar’ı bölme riski taşıyor.” Gözlerini tekrar Vaelin’e çevirdi. “Ve bütün taraflar senin desteğini almak isteyecek.”

“O halde bütün taraflar hayal kırıklığına uğrayacak.”

Kral gözlerini kırptı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle doğruldu. “Nişan’ı arkanda bıraktığını biliyordum ama İtikat’ı da mı bıraktın? Seni buna ne zorladı? İmparator seni zorla Alpir tanrılarına mı taptırdı?”

Vaelin gülmemek için kendini zor tuttu. “Yalnızca bir gerçeği öğrendim, Ekselans. İtikat işkenceyle benden alınmadı, kendimi iyi hissetmek adına da herhangi bir tanrıya dönmüyorum.”

“Görünüşe göre Diyar’ın ahengi konusunda düşündüğümden daha büyük bir tehditsin.”

“Kimseye tehdit değilim, tabii bana ya da benim olana zarar vermedikleri sürece.”

Malcius içini çekti ve tekrar gülümsedi. “Lyrna senin bu karmaşıklığını hep sevmiştir.”

Lyrna... Garip bir şekilde prensesin o gün divanda olmadığını o anda fark etmişti. “Kendisi panayırda mı Ekselans?”

“Hayır, Lonaklarla yapılacak bir antlaşmayı karara vardırmak üzere kuzeye gitti. Böyle bir şeye inanmak bile güç, biliyorum ama durum böyle.”

Lonaklarla istişare eden Lyrna. Düşüncesi bile absürt ve korkunçtu. “Onlara barış yapmayı mı önerdiniz?”

“Aslında teklif Yüksek Rahibelerinden geldi. Ama yalnızca Lyrna ile görüşmek istedi. Görünüşe göre bir Lonak geleneğiymiş. Yüksek Rahibe yalnızca bir kadının sözüne güvenirmiş, zira erkekler kolaylıkla yozlaşırlarmış.” Vaelin’in suratında şüphe gören Malcius yüzünü ekşitti. “Şansımı denemek zorundaydım. Kurtadamlarla

savaşırken yeterince kan ve servet kaybettik, sence de öyle değil mi?"

"Onlar bizimle savaşmak için yaşıyorlar."

"Eh, belki de başka bir şey için yaşamaya başlamak istiyorlardır. Ben de öyle. Bu toprakların yeniden doğması gerek Vaelin. Daha iyi bir yer haline getirilmesi gerek. Bir kez daha ve bu defa gerçekten birleştirilmesi gerekiyor, hem de sınırlarımız ve inançlarımızla sonsuza dek bölünmeden. Müsamaha Fermanı yalnızca ilk adımdı. İkinci adım kasaba ve şehirlerimizi yeniden şekillendirmek. Diyar'ın dokusunu geliştirmek, tebaanın ruhlarını da daha sağlıklı bir hale getirecektir. Babamın bütün savaşları ve komplolarıyla yapamadığını ben yapabilirim. Bu diyarı tekrar büyük bir yer haline getirecek kalıcı bir barış sağlayabilirim. Ama yardımına ihtiyacım var."

Ve işte bedel. "Size sadığım, Ekselans. Ama kız kardeşime hak ettiği şeyler verilirse hizmetimi daha selim bir şekilde yerine getirebilirim."

Kral elini salladı. "Oldu bile, kâğıtları bugün imzalatırım. Babanın sahip olduğu her şey senin. Ama burada, Asrael'de kalamazsın."

"Aslında babamın mülkünü geri aldıktan sonra Diyar'dan ayrılmak için izninizi istemeyi planlıyordum."

Kral kaşlarını çattı. "Ayrılmak mı? Nereye?"

"Kardeş Frentis'i hatırlıyorsunuzdur. Hâlâ yaşadığını düşünüyorum. Onu bulmayı planlıyorum."

"Kardeş Frentis." Kral başını iki yana salladı ve hüzünlü bir şekilde konuşmaya başladı. "Untesh'te öldü, Vaelin. Hepsi öldü. Emrimdeki bütün adamlar."

Bir gemideydi, bir şekilde bağlı ve yara izleri yanıyordu...

"Gözlerinizle gördünüz mü Ekselans? Öldüğünü gördünüz mü?"

Kral uzaklara daldı ve aslında aklına getirmek istemediği anılara gömüldü. "Onları sürekli geri püskürttük, Frentis de çoğu zaman yanımdaydı. Ve onu görmeliydin, savaşın en hararetli yerine atılıp bizi sürekli kurtarıyordu. Adamlar ona İtikat'ın Gazabı adını taktılar. O olmasa şehir üçüncü gün değil ilk günden düşerdi. O sabah onu güney bölgesinde çarpışmaya gönderdim. Alpirliler fırtınada iskele duvarına çarpan ateşli bir dalga gibiydiler."

Elini bir zamanlar gür ve kırmızı altın, şimdi seyrelmiş ve bölge bölge griye dönmüş saçlarında gezdirdi. Vaelin Malcius'un elinin titrediğini gördü. "Beni öldürmediler. Kaç kişiyi öldürsem de, onlara

ne kadar küfredip saldırsam da öldürmediler. Sonunda beni etkisiz hale getirdiklerinde şehre dalıp bulabildikleri bütün Diyar Muhafızları'nı, kaçakları, yaralıları, hiç kimseyi ayırmadan öldürdüler. Ama beni öldürmediler. Yalnızca beni."

Bir gemideydi... "O halde, Ekselans, kardeşimin yaşadığına inanıyorum ve onu aramak üzere izninizi istiyorum."

Kral hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Hayır, lordum. Üzgünüm ama hayır. Senden başka bir şey yapmanı istiyorum."

Vaelin dişlerini gıcırdattı. *Gidebilirim,* diye geçirdi içinden. *Bu üzgün ve yorgun adamı rüyaları ve hayali komplolarına bırakarak. Pohpohçu yalakalar önünde zorla verdirilmiş bir söz İtikat gibi bir yalan sonuçta.*

Malcius tahtından kalktı ve duvara işlenmiş büyük Diyar haritasını işaret etti. Parmağı Asrael'den Büyük Kuzey Ormanı'nın üzerindeki engin bölgeye gitti. "İşte burada hizmetlerine ihtiyacım var, lordum."

"Kuzey Menzili'nde mi?"

"Evet. Kule Efendisi Al Myrna geçen kış vefat etti. O zamandan beri işleri evlat edindiği kızı yürütüyor ama ıslah edilmemiş bir Lonak olduğu için işlerin böyle devam etmesine izin veremem." Kral doğruldu ve resmi bir tonla konuşmaya başladı. "Vaelin Al Sorna, seni Kuzey Menzili'nin Kule Efendisi ilan ediyorum."

Bunu reddedebilir, istemediğini söyleyip kimse elini kaldıramadan saraydan çıkıp gidebilirdi. Malcius Diyar boyunca isyan çıkması korkusundan dolayı ona karşı herhangi bir şey yapamazdı. Ama kan şarkısı ani ve beklenmedik bir tasdik kreşendosu ile yükselince reddetme fikrini aklından çıkardı. Müzik hızlı bir şekilde kayboldu ama anlamı yeterince açıktı: *Frentis'e giden yol Kuzey Menzili'nden geçiyor.*

Kral'ın önünde eğildi ve resmi bir tonla cevap verdi. "Bu payeyi memnuniyetle kabul ediyorum, Ekselans."

Yedinci Bölüm

Lyrna

Beni neden öldürmedi?

Davoka'nın gözlerinde uyarı ateşi yanıyorken is kokan elleri sert bir şekilde Lyrna'nın ağzının üzerindeydi. Lyrna yutkundu, nefes alışverişini düzene sokmaya çalıştı ve sorgular bir şekilde bir kaşını havaya kaldırdı. Davoka'nın gözleri sağ tarafına doğru döndü. Lyrna görmeye çalışsa da yalnızca dağ rüzgârında dalgalanan çadır brandasının mat griliğini görebiliyordu. İki kaşını da kaldırarak tekrar Davoka'ya baktı. Lonak kadının gözleri başka bir yerdeydi. Bakışları çadır brandasını takip ederken kollarındaki kasların gerginliğinden bir şey için hazırlandığı belli oluyordu.

Çok hafif bir kıyafet hışırtısı duyuldu. Lyrna'nın gözleri çadır brandasının ardında parlak metalin önce ucunu, daha sonra uzayıp üç metrelik bir kılıç haline geldiğini gördü. Kılıç aşağı doğru inince fısıltının yerini yırtılan keten bezi sesi aldı, çadır brandası ikiye bölündü ve ortaya bir adam çıktı. Lyrna kel kafalı ve alnı dövmeli, sinsi gülümsemesinin ardında dişleri görünen bu adamın bir Lonak savaşçısı olduğunu tahmin etti.

Davoka zıpladı ve bıçağı adamın çenesinin altından soktu. Adamın kafası arkaya doğru yattı ve Davoka bıçağını zorlayıp adamın beynine kadar itti. Bıçağını çıkarıp başını arkaya attıktan sonra korkunç ve vahşi bir şekilde çığlık attı. Sonra acil durum bağırışı, haykırılan emirler ve savaşan adamların sesleri duyuldu.

Davoka mızrağını kaldırdı ve beyin kaplı bıçağını Lyrna'ya verdi. "Burada kal, Kraliçe." Sonra çadırdaki aralıktan ötedeki siyahlığa çıkıp kayboldu.

Lyrna ellerinde kanlı bıçakla sırtüstü uzandı ve insanın kalbinin fazla çarpmaktan patlayıp patlayamayacağını düşündü.

"EKSELANS!" Dışarıdan kulak tırmalayıcı bir bağırış. Kardeş Sollis.

“Buradayım,” demek istedi ama sesi çıkmadı. Boğazı kupkuruydu. Öksürdü ve tekrar denedi. “Buradayım! Neler oluyor?”

“İhanete uğradık! İçeride k...” Sesi kesildi ve çarpışan metal sesleri duyuldu. Hemen ardından birisi acıyla inledi. Bağırışlar arttı ve meydan okuma ya da şok olma çığlıkları yükseldi. Ses kargaşası arasında pek çok Lonak sesi duyabiliyordu.

Keskin bir darbe sesi duyunca başını çadırın tepesine kaldırdı ve brandaya saplanıp tüylü arkası dışarıda kalan bir ok sarktığını gördü.

KALK! diye bağırdı aklının içinde kendine.

Yine bir darbe sesi, başka bir ok. Bu seferki brandayı delip geçmiş, bacağının hemen yanındaki kürklere saplanmıştı.

Kalk! Burada kalırsan öleceksin!

Avuçlarının içindeki bıçağın kabzasından bir kan damlası derisine aktı. Sıcaklığını hissedince kendine gelip harekete geçti. Bıçağı tuttuğunda Lonak adamın beyni parmaklarının arasına doğru aktı ve Lyrna ayağa kalkıp gecenin içine çıktı.

Sollis yeni bir odun parçası atınca kamp ateşi kükredi. Diğer elinde kan içindeki kılıcı vardı. Eğildiğinde başının üzerinde vızlayarak bir ok geçti. Diğer iki Kardeş Hervil ve Ivern çadırının önü ve arkasında duruyorlardı; yaylarına birer ok takılıydı. Ateşin ötesindeki karanlıkta çarpışma görünmez bir şekilde sürüyor, çıkan seslerden kazanan ya da kaybedenin kim olduğu henüz anlaşılmıyordu.

“Başınızı eğik tutun, Ekselans!” dedi Sollis. Hervil uzanıp Lyrna’yı kolundan tuttu ve diz çökmesini sağladı.

“Özür dilerim, Ekselans,” dedi Hervil sırıtarak. Kıdemli bir kardeşti ve keskin yüz hatları ateş ışığında kızıla boyanmıştı.

“Kaç kişiler?” diye sordu.

“Söylemesi zor. En az on kişi öldürdük. O Lonak orospusu bizi ayakta sikti.” Tekrar sırıttı. “Alt tabakaya ait dilimi mazur görün, Ekselans.”

“O Lonak orospusu demin hayatımı kurtardı,” dedi Lyrna. “Kimse ona dokunmayacak, anladınız mı?”

Keskin bir çığlık duyunca kampın güney tarafına baktı ve üç Lonak savaşçısının ellerindeki balta ve savaş sopalarıyla ateş ışığına girdiğini gördü. Kardeş Hervil öyle hızlı iki ok attı ki ellerinin hareketi bulanık bir hale büründü. İki Lonak savaşçısı yere düştü. Sollis tek bir kılıç hamlesiyle üçüncüsüne doğru atıldı ve onun saldırısını kendi hamlesinin devamında kılıcını akıcı bir şekilde

çevirerek karşıladı. Lonak savaşçısı boğazı kesik bir şekilde geriledi ve Hervil işi garantiye almak üzere göğsüne bir ok attı.

"On üç," diyerek kıkırdadı. "Yıllardır böylesi bereketli bir gece geçirmemiştim."

Sol taraflarındaki karanlıktan bir patırtı gelince Hervil Lyrna'nın üzerine atladı ve kız boğucu ağırlığın altında yere düşerken sert bir darbe sesi duyup irkildi. Hervil'in altında kıpırdandı ve söylenmek üzere nefes almaya çalışırken kıyafetine sıcak bir şey aktığını hissetti. Hervil'in yüzü kendisinin yüzünden birkaç santim ötedeydi ve gözleri yarı açık ve cansızdı. Adamın keskin yüz hatlarına dokununca sıcaklığın çekiliyor olduğunu hissetti. *Teşekkür ederim, kardeş.*

"Ekselans!" Sollis cesedi Lyrna'nın üzerinden kaldırdı, ayağa kalkmasına yardım etti. Mide ve göğüslerinin üzerindeki kanı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yaralı mısınız?"

Lyrna başını iki yana salladı. "Lord Mareşal nerede?"

"Sanırım çarpışıyor." Karanlığa doğru döndü ve bakındı. Kılıcının ucu yere doğru çevriliydi. Savaş şarkısı azalıyor, darbe sesleri kesiliyordu. En sonunda bitmeyen kuzey rüzgârının sesi kaldı.

"Gittiler mi?" diye fısıldadı Lyrna. "Kazandık mı?"

Ateşin arkasındaki karanlık boşluktan soluk, hızlı ve kıvrak bir şey atlayıp Sollis'in kılıcının altından geçti. Kardeş Ivern'in okundan bir yana çekilerek kurtuldu ve elindeki baltayla Lyrna'ya doğru zıpladı. Lyrna o denli şok olmuştu ki o şey üzerine doğru alçalırken zaman yavaşlamış gibiydi. Gözleri kendisine saldıranın her bir ayrıntısını inceledi. Yaklaşık on altı yaşında, göğsü kurt derisiyle kaplı, kaslı kollarıyla baltasını ona doğru indiren bir kızdı. Ve yüzü... Yüzünde kötülük ya da çılgınca bir öfke yoktu. Dingin bir neşe ve bebeksi bir güzelliğe sahip bir yüz.

Lyrna geri doğru çekildi ve tamamen içgüdüsel olarak elindeki bıçağı havada savurdu. Bıçak bir şeye çarptı ve elinden düşerek karanlıkta kayboldu. Lonak kızı geri doğru sendeledi ve dönerek yere düştü. Bakışı Lyrna'yı buldu. Kızın çenesinden kaşına kadar çıkan kırmızı bir çizgi vardı. *Gözleri çok mavi,* diye geçirdi içinden.

Sollis Lonak kızına saldırdı ve kaburgalarını kesecek bir kuvvetle kılıcını savurdu ama kız zıplayarak darbeden kurtuldu ve baltasını saldırıya hazır tutarak ayağa kalktı.

"Kiral!" Davoka karanlığın içinden koşarak geldi ve elinde mızrağıyla birlikte ateşin üzerinden atladı.

Lonak kızı yüzündeki yeni yaradan akan kanın arasından parlak ve neşe dolu mavi gözleriyle tekrar Lyrna'ya baktı. Sert bir şekilde gülümsüyordu. Sonra karanlıkta söndürülmüş bir mum gibi ortadan kayboldu.

"Kiral!" diye bağırdı Davoka kızın arkasından ama ateş ışığının ucunda durdu. *"Ubeh vehla, akora!" Lütfen kardeşim, geri dön.*

* * *

Nersa ölmüştü. Üzerinde yarım düzine ok bulunan cesedi çadırından birkaç metre uzaktaydı. Lyrna Lonakların karanlıkta Nersa'yı o zannedip öldürmüş olduklarını düşündü. Öyleyse o kadar ok yiyerek leydi onun hayatını kurtarmış olabilirdi. Bir çavuşun cesedi bir pelerine sarıp büyük bir ateş yakılmak üzere hazırlıklar yapılan tepenin eteğine götürmesini izledi.

"Dur biraz," dedi Lyrna adam cesedi kaldırırken. *Suçluluk olmamalı,* diye geçirdi içinden bunun bir yalan olduğunu bilerek. Elini leydinin saçında gezdirdi ve buklelerin arasında bir şey buldu. Pek değerli olmayan, kaplumbağa kabuğundan bir tarak. *Onu ben öldürmedim.*

"Teşekkürler," dedi çavuşa, tarağı aldı ve geri çekildi.

Yüzden fazla Lonak cesedi saydılar. Çoğu, erkek çocuklar ve adamlardan oluşuyordu ama bir düzine kadar kız çocuğu ve kadın da vardı. Lord Mareşal Al Smolen bandajlı eli ve çenesinde muazzam, çok renkli bir bereyle gelip yirmi iki muhafızın öldüğünü, altısının da yaralı olduğunu rapor etti. Atlardan yarısı ortada yoktu. Ya etrafa kaçmış ya da öldürülmüşlerdi ve Samur da ölülerin arasındaydı. Lyrna hayvana çok düşkün değildi ama yine de yokluğuna üzüldü. Geri kalan atların hepsi savaş atıydı ve üzerlerinde seyahat etmek pek konforlu olmayacaktı.

Davoka omzunda mızrağıyla birlikte ateşin tüten kalıntılarının başında oturuyordu. Çarpışmadan sonra hiçbir şey söylememiş, hatta Lyrna'nın itiraz ettiği derhal idam edilmesine dair yapılan konuşmalarda bile sessizliğini korumuştu.

"Bizi buna o getirdi, Ekselans," dedi Smolen. "Bu kurt orospu yüzünden adamlarımın yarısı öldü."

"Sözümü zikrettim, Lord Mareşal," dedi Lyrna. "Tekrar söyletme bana."

Lyrna Davoka'nın karşısına oturunca yüzündeki üzüntüyü gördü. *"Artık tamamen doğruları konuşmanın zamanı geldi,"* dedi Lonakça.

Lonak kadını başını kaldırdı ve gözlerinde hafif bir şaşkınlık vardı. *“Demek öyle.”*

“Mahlessa’nın hükmü mutlak değil, değil mi?”

“Tarihimizdeki en büyük ve kötü düşmanımız Merim Her ile barış yapılması emrini verdi. Klanlar arasında anlaşmazlık oldu. Muhalif sesler yükseldi. Ona karşı gelenleri elbette öldürdük ama sonları gelmedi, çok fazlalardı. Mahlessa onları sırlı ilan etti ve klanlarından uzaklaştırılmalarını emretti. Onlar da kendi klanlarını kurdular. Lonakhim Sentar.”

“Sentar mı? Bu sözcüğü bilmiyorum.”

“Bugünlerde pek kullanılmaz, sizin halkınızın denizden topraklarımızı çalmaya geldiği zamanların öncesinden kalma bir hikâyeden kalmadır. Sentarlar en büyük Lonakhim savaşçılarından oluşan bir savaş grubuydu. Büyük bir beceri ve cesarete sahip kişiler arasından seçilip Mahlessa’nın özel parlak mızrağı haline gelirdiler. Sentarlar Seordahlara karşı en büyük zaferimizi kazandılar ve Merim Her olmasa hükmümüzü bütün bu diyara yayacaklardı. Hepsi Büyük Sancı sırasında öldüler. Lonakhim’den geri kalanlar orada kendilerine bir ev kursunlar diye dağlara kaçarken geçidi tuttular. Şimdi yeniden doğdular, geçmişteki şanın sapkın bir hali olarak.”

“Beni öldürmeye çalışan kız senin kardeşin miydi?”

Davoka gözlerini kapadı ve başını salladı. *“Kiral. Aynı anneden doğduk. Tanrılar onun ne hale geldiğini görmeden annemi alacak kadar merhametliydiler.”*

“Ne hale gelmiş ki?”

“Kötü biri oldu, mantıksızca öldürüp zehir konuşan bir şey. Onların da lideri aynı zamanda, kendisini takip eden sırlılar tarafından gerçek Mahlessa olduğu söyleniyor.” Gözlerini açtı ve Lyrna’ya baktı. *“Hep böyle değildi, bir şey onu değiştirdi.”*

“Ne gibi bir şey?”

Davoka huzursuz bir şekilde kıpırdandı. *“Yalnızca Mahlessa’ya malum olan şey.”*

Lyrna başını salladı. Davoka’nın bu konuda başka bir şey söylemeyeceğini biliyordu. *“Bizi öldürmek için tekrar gelecek mi?”*

“Beni geçide gönderdiğinde Mahlessa Sentarların peşine üç savaş grubu taktı. Bu kuvvetin onları seni öldürmek yerine kendileriyle dövüşmeye zorlayacağı umuluyordu. Görünüşe göre kız kardeşim onları atlatmayı başarmış.” Omzunun arkasından Smolen’in muhafızlarının Lonak bedenlerini yığdığı tepenin eteğine baktı. *“Sentarlar sayıca çoklar ve durmayacaklar.”*

“O halde oyalanmamalıyız,” dedi Kardeş Sollis Diyar Dili’nde. Arkasında yanan ateşin üzerinde Kardeş Hervil’in bedeni çarpılıp eriyordu. Nişan ölüleriyle ilgilenirken işi uzatmazdı. “Eğer hızlı bir şekilde ilerlersek akşam olmadan geçide dönmüş oluruz. Sizin için iyi bir at bulayım, Ekselans.” Gitmek üzere arkasını döndü.

“Kardeş Sollis,” dedi Lyrna ve adam durdu. “Bu keşif benim emrim altında ve bitmesine yönelik bir emir vermedim.”

Sollis önce Davoka’ya, sonra Lyrna’ya baktı. “Ne dediğini duydunuz, Ekselans. Başarı şansımız yok. Bu büyüklükte bir başka ataktan sağ kurtulamayız.”

“Haklı,” dedi Davoka Diyar Dili’nde. “Çok fazla adam, çok fazla yaralı. Kız kardeşimin gözleri kapalıyken bile sürebileceği bir iz bırakıyoruz.”

“Başka bir yolu var mı?” diye sordu Lyrna. “Takip etmesi daha zor, daha küçük bir grubun ilerleyebileceği bir yol?”

“Ekselans…” diye söze girdi Sollis.

“Kardeş,” diye sözünü kesti Lyrna. “Nişan Taç’tan emir almıyor, doğrudur. Bu yüzden herhangi bir itibarsızlık yaşamayacağının garantisini verip hizmetlerin için teşekkür ederek istersen ayrılmana izin veriyorum.” Tekrar Davoka’ya döndü. “Başka bir yol var mı?”

Lonak kadını yavaşça başını salladı. “Evet. Ama çok riskli ve yalnızca…” Yüzünü ekşitti, sonra parmaklarını açıp elini öne doğru uzattı. “Bu kadar. Fazlası olmaz.”

Beş, ben dahil. Yani Ayrılmışlar bilir o Sentarların bilmem kaç tanesine karşı yalnızca dört kılıç. Sollis’in aklıselim bir şekilde konuştuğunu, doğru olanın hızlıca geçide ve sarayın çok özlediği rahatlığına dönmek olduğunu biliyordu. Ama Davoka’nın kelimeleri kanıt için yanıp tutuşan aklına körükle girmişti. *Yalnızca Mahlessa’ya malum olan…* Orada kanıt vardı, bunu biliyordu ve daha fazlasını da Yüksek Rahibe’nin Dağı’nda bulacaktı.

Ayağa kalktı ve eliyle Smolen’i çağırdı. “En iyi üç adamını seç,” dedi. “Benimle kuzeye gidecekler. Kardeş Sollis sizi geçide geri götürecek.”

“Kalmayı yeğlerim, Ekselans,” dedi Sollis. Adamın sinirinin ses tonuna yansımaması için özel bir çaba sarf ettiğini fark edebiliyordu. “İzninizle Kardeş Ivern ve ben sizinle geleceğiz.”

“Ve benim en iyi adamım da benim, Ekselans,” dedi Smolen. “Ve en iyisi olmasaydım bile asla yanınızdan ayrılmayacağımı bilmelisiniz.”

“İkinize de teşekkürler.” Kürkünü omuzlarına çekti, önlerindeki

tepeleri bulutlarla kaplı haşin dağlara baktı ve uzaktan şimşek sesi duydu. *Bakalım bana neler söyleyeceksin.*

* * *

Yeni atının ismi Verka'ydı. Lonakçada bu sözcük Kuzey Yıldızı anlamına geliyordu ve göğsündeki beyaz bölümden dolayı bu isim verilmişti. Bir zamanlar Kardeş Hervil'in atıydı ve Sollis, Verka'nın Nişan'ın ahırlarındaki en uysal at olduğuna dair Lyrna'yı temin etti. Eyere çıkarken Verka'nın gerileyip başını sağa sola çevirmesini gören Lyrna görev bilinci yüksek kardeşin yalnızca onu endişelendirmemek için bunları söylediğini düşündü. Ama ilk intibasına rağmen Davoka'nın hızlı midillisinin ardından ilerlerlerken emirlerine harfiyen uyan savaş atının itaatkâr olduğunu fark etti.

Davoka onları çok hızlı bir şekilde birkaç saat süreyle güneye doğru götürdü. Hiç ara vermediler. Lyrna'nın önünde Sollis, arkasında Ivern, onun arkasında ise Smolen vardı. Adamlar gözleriyle sürekli olarak ufku ve dağın tepesini tarıyorlardı. Yolculuk yeni başladığında Lyrna da aynı şekilde ihtiyatlıydı ama yorgunluktan dolayı şevkini kaybetmişti. *Neden fiziksel meşgalelere ilgi duymadım ki?* diye homurdandı Verka'nın sert zemine her basışını hissederken. *Kitaplarımdan bir saat ayrı kalsam ölmezdim ya. Ama bu at beni öldürecek.*

Güneş batmaya yakınken tekrar kuzeye döndüler ve koca bir kayanın rüzgârlı altında rahatsız ve ateşsiz bir gece geçirdiler. Diğerleri sırayla nöbet tutarlarken Lyrna kürklerine sarınmış bir şekilde yattı ve bir kez olsun bitkinlikten dolayı rahatsız da olsa uykuya daldı. O gece rüyaları farklıydı. Ölen Kral yerine Nersa gelip önünde durdu. Sarayda Lyrna'nın özel bahçesindelerdi. Leydi sık sık yaptığı üzere gülümsedi ve kahkaha attı, çiçekleri koklamak üzere eğildi ve ellerini kirazların arasında gezdirdi. Bütün bu esnada göğsü ve boynuna saplı oklardan aşağı kanlar akıyor, nereye gitse peşinde kırmızı bir iz bırakıyordu...

Uyandığında hissettiği bütün ağrı ve sızılara rağmen Lyrna sabah olduğuna sevinmişti.

* * *

Lyrna maymunla öğleden sonra karşılaştı. Saatler boyunca dere

ve kanyonlardan geçmiş, pek çok tepe tırmanmışlardı. Hava giderek soğuyor, yolları giderek daralıyordu.

Güneş vuran kayalardan oluşan bir dağın taşlık yolunu tırmandıktan sonra Davoka mola verince Lyrna sevindi. Gidecekleri yön belliydi; geldiklerinden daha dar ve kıvrılan bir dağ sırtından geçip şimdiye kadar gördüğü en büyük iki dağa doğru gideceklerdi. Dağın sırtı iki zirvenin arasındaki boşlukta kayboluyor gibiydi. Dar ve kıvrık yolu gören Lyrna Davoka'nın neden küçük bir grupla ilerlemek istediğini daha iyi anladı. Bu yoldan tam teçhizatlı muhafızları geçirmek günler, hatta haftalar alırdı.

Artık âdet haline gelmiş inlemesiyle Verka'nın sırtından indi ve arkasına kraliyet sidiğini bırakmak üzere büyük bir kaya aramaya koyuldu. Bulduğu çukurdan tam kalkıyordu ki on adım ilerisinde onu gördü. Bir maymun. Çok büyük bir maymun.

Köpeklerinki gibi olan burnunun üzerindeki siyah gözleriyle, köseleye benzer elinde yarısını çiğnemiş olduğu bir karaçalı filiziyle durmuş, ona bakıyordu. Oturur halde en az bir buçuk metre boyundaydı ve tepeden tırnağa rüzgârda salınan gri, kalın bir kürkle kaplıydı.

"Gözlerine bakma, Kraliçe." Davoka arkasındaki kayanın üzerinde duruyordu. "Sürü lideri. Bunu bir meydan okuma olarak kabul eder."

Lyrna gözlerini kendisine söylendiği gibi maymundan uzaklaştırdı ama yine de kaçamak bakışlar atmaya devam etti. Maymun dört ayağının üzerinde durdu ve esneyince keskin dişleri gözler önüne serildi. Başını kaldırıp kısaca öksürür gibi bir ses çıkarınca etraftaki kayaların arkasından beş maymun daha belirdi. İlk gördüğü maymuna nispeten çok daha küçüklerdi ama yine de tehditkâr bir görünümleri vardı.

"Hareket etme, Kraliçe," dedi Davoka usulca. Lyrna Davoka'nın mızrağını atmak üzere ters bir şekilde tutmuş olduğunu fark etti.

Sürü lideri bir kez daha bağırdı ve uzaklaştı. Sessiz bir keskinlikle bir kayadan diğerine atlamaya başladı ve diğer beşi de aynı ustalıkla peşinden gitti. Saniyeler içinde gözden kayboldular.

"Kokumuzu sevmezler," dedi Davoka.

Lyrna zayıf bacaklarıyla ve deli gibi çarpan kalbiyle geçici kamplarına döndü ve koca bir of çekerek Smolen'in yanına çöktü.

Adam kaşlarını çatıp ona baktı. "Bir şey mi oldu Ekselans?"

* * *

“Sen çıldırmışsın kadın!” diye bağırdı Sollis. “Güvenli yol dediğin bu mu?”

Önlerinde dağ uzanıyordu. Siyah kül yokuşlarının arasında koca kayalar çamur rengi duman kaplı zirveye çıkıyor, arada bir ayaklarının altındaki toprağın titremesine yol açan bir gümbürtüyle birlikte parlayan turuncu bir ateşle aydınlanıyordu.

“Başka yol yok,” dedi Davoka ısrarlı bir şekilde. Midillisinin kolanıyla gemini çıkardı ve eyeri yokuştan aşağı attı. Önce hayvanın burnunu hafifçe okşadı, sonra da kıçına sert bir şekilde vurdu. Midilli oraya gelirken kullandıkları dağ sırtı yolundan gerisin geriye koşmaya başladı. “At almak olmaz,” dedi Lonak kadını. “Yokuş çok dik ve ateş sevmezler.”

“Ateşi ben de sevmem,” dedi Lyrna.

“Başka yol yok, Kraliçe.” Davoka mızrağını eline aldı, deri çantasını omzuna astı ve başka bir şey demeden ve arkasına bakmadan yokuşu tırmanmaya başladı.

“Ekselans,” dedi Sollis. “Beni affedin ama...”

“Biliyorum kardeş, biliyorum.” Elini sallayarak susmasını işaret etti ve Davoka’nın uzun adımlarla kül dolu yokuşu tırmanmasını izledi. “Bir ismi var mı bu dağın?”

Cevap veren Kardeş Ivern’di. Sollis’ten ya da ölmüş olan Hervil’den çok daha genç bir adam olsa da Lonaklar ve toprakları hakkında etkileyici bir bilgi birikimine sahipti. “Buna Nishak Dağı adını verirler, Ekselans,” dedi. “Nishak aynı zamanda ateş tanrılarının adı.”

Lyrna eteğini tuttu ve küle değdirmemeye çalışarak yola koyuldu. “Eh, umalım da uyuyor olsun. Atları salın beyler.”

Ama görünüşe göre Nishak o gün uyumuyordu. Dağ sallanırken Lyrna birkaç kez dizlerine kadar titrediğini hissetti ve dağ, zirvesinden göğe ateş kustuğunda bir ısı dalgası etrafa yayıldı. Havaya sülfür kokusu doldu ve küllerden dolayı öksürükleri öğürtülere döndü. Ama yine de devam etti ve Davoka’yı gözden kaybetmemeye özen gösterdi. En sonunda Lonak kadını dinlenmek üzere durdu. Bir kayanın serin olan tarafına geçti ve su matarasından bir yudum alırken Lyrna yanına gelip yığıldı.

“Bu,” Davoka elini Lyrna’nın biniş elbisesine koydu, “çok ağır. Çıkar.”

“Başka bir şeyim yok,” dedi Lyrna nefes nefese ve kendi matarasından su içti.

Davoka çantasını açtı ve yumuşak deriden yapılma bir yelek ve

pantolon çıkardı. “Benim var. Sana uzun ama ben uydururum.” Terzilik için pantolonu serdi ve bıçağını çekti. “Sen soyun.”

Lyrna yakınlarında durmuş, dikkatli bir şekilde başka yerlere bakan üç adama döndü. “İçinizden biri arkasını dönerse Karakale’de görüşürüz,” dedi.

Sollis bir şey demedi, Smolen öksürdü ve Ivern kıkırdamasını tutmaya çalıştı.

Bir Lonak kadını onu giydirirken bir volkanın sırtında çırılçıplak durmak hayatında başına gelen en garip şeylerden biriydi ve durum Davoka’nın samimi övgüleri ile daha da garip bir hal alıyordu. “Sıkı kalçalar, bel de çok dar değil. Güzel. Güçlü çocukların olacak, Kraliçe.”

Kardeş Ivern kıs kıs gülmeye başlayınca Sollis sert bir şekilde genç adama çıkıştı.

Bir saat içinde işleri bitti. Prenses Lyrna Al Nieren, Lonak kıyafetleri içinde, yüzünde kül izleriyle, yıkanmamış saçları yağlı bir kütle olarak başından sarkar bir şekilde önlerinde duruyordu. Davoka saçlarını kesmeyi teklif etmişti ama Lyrna bunu reddedip en azından gözlerinin önünden çekmek için deri bir kayışla arkadan bağlamıştı. “Nasıl görünüyorum Lord Mareşal?” diye sordu Smolen’e, zira yalan söyleme ihtimali en kuvvetli olan kişi oydu.

“Her zamanki gibi harika, Ekselans,” dedi adam etkileyici bir samimiyetle.

“Kardeşim!” diye seslendi Ivern Sollis’e ve yokuşun alt tarafını işaret etti.

Sollis gözlerinin etrafına ellerini koyarak baktı. “Görüyorum. Yaklaşık elli tane.”

“Daha ziyade altmış,” dedi Ivern. “Yaklaşık sekiz kilometre önlerindeyiz.”

Lyrna adamların gözlerini takip edince dağ sırtından gelen midilli dizisini gördü. *Sentarlar.*

“Güzel,” dedi Davoka tırmanışa devam etmeye başlayarak.

“Güzel mi?” dedi Lyrna. “Bu nasıl güzel oluyor? Buraya gelerek onları kaybetmemiz gerekiyordu.”

Davoka arkasını dönmedi. “Hayır, Kraliçe. Plan böyle değildi.”

Lyrna içini çekti, eşyalarını topladı ve Lonak kadınının arkasında ilerlemeye başladı.

* * *

Yarım kilometre çapa sahip bir volkanik çöküntü bacası olan zirveye ulaştıklarında güneş dağların arkasına doğru batmaya başlamıştı. Bitmek bilmeyen dev dalgalara benzeyen sütunlardan duman yükseliyordu ve sülfür kokusu o denli yoğundu ki Lyrna kusmamak için kendini zar zor tutuyordu. Bacanın kenarından bakmayı göze alan Lyrna üzeri tüten lav göllerinin havaya erimiş kaya parçaları püskürttüğünü gördü ve kısa bir süre sonra hissettiği ısıdan dolayı geri çekilmek zorunda kaldı. Davoka bacanın kenarında birkaç metre alçak bir yere oturmuş, dikkatli bir şekilde batıdaki zirvelerin ardına alçalan güneşi izliyordu. Gözlerini arada sırada peşindekilerin belli belirsiz gölgelerine çeviriyor, kaldırdıkları dumandan ne kadar ilerlediklerini anlıyordu.

"Yaylarınızı hazırlayın," dedi Sollis ve Ivern'e. "Onları yavaşlatmanız gerekebilir."

"Burada böyle oturacak mıyız?" diye sordu Lyrna sert bir şekilde. O ana kadar sinirlerine hâkim olmaya çalışmıştı ama şartlar sabrını zorluyordu. "Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde ilerliyor olmamız gerekmiyor mu?"

Davoka başını iki yana salladı ve Lonakça konuşmaya başladı. *"Bir adım daha atarsak Nishak bizi öldürür. Kutsamasını beklememiz gerek."* Gözlerini tekrar güneşe çevirdi, tamamen dağların arkasına girmesini bekledi, gözlerini kapadı ve bir şeyler mırıldanmaya başladı.

"Sen..." Lyrna ağzındaki külleri tükürdü ve tükürükler saçarak konuşmaya başladı. "Tanrına dua mı ediyorsun? Sen bir dağda yaşayan hayali bir büyücü adamdan yardım isteyesin diye mi seni buraya kadar izleyip kendimi ve bu adamları tehlikeye attım?"

Davoka onu duymazdan geldi ve gözleri kapalı bir şekilde mırıldanmaya devam etti.

Lyrna ayağa kalkıp Lonak kadınını silkmek istiyordu ama bunun sonucunda büyük ihtimalle kadının sinirlenip ona yumruk atacağını, ondan sonra da Smolen'in onu öldüreceğini, en azından öldürmeyi deneyeceğini düşündü. Karanlık bastırırken üzerinde durdukları dağ gibi üstünden dumanlar tüterek durup onu izlemek dışında elinden bir şey gelmiyordu.

"Dua etmiyor, Ekselans," dedi Lonak kadınını yoğun bir ilgiyle izleyen Ivern. "Sayıyor."

"Yaklaşık iki yüz elli metre," dedi elinde yayla gözleri Sentarlara dikili olan Sollis. Yokuşlar dağın ateşli nefesinin duman bulutlarından yansımasından dolayı turuncu bir parıltıya boyalıydı.

Sollis sadağından bir ok çıkarıp yayına sürdü, çekti ve hedef almak için beklemeden fırlattı. Lyrna okun bir kavis çizip peşlerindeki Sentar kümesinin üzerine doğru inmesini izledi ve herhangi bir yaralanma ya da yavaşlamaya sebep olmadığını gördü.

Ivern, Sollis'in sol tarafına geçti ve iki kardeş özellikle yavaş bir şekilde oklarını yaylarına yerleştirip fırlatmaya başladılar. Lyrna hızlı bir şekilde ilerleyen Sentar kümesinin arasından parlak bir toz dumanı yükseldiğini görünce bir ya da birkaç kişinin ölmüş olabileceğini düşündü. Yine de yavaşlamışa benzemiyorlardı.

"Beni canlı ele geçiremezler, Lord Mareşal," dedi Smolen'e.

Davoka saymayı bıraktı ve ayağa kalktı. "Sentarlar seni canlı istemiyor," dedi ve sonra Sollis ve Ivern'e seslendi. "Oklarınızı harcamayın. Artık gerek kalmadı."

"Ee, nerede peki?" diye sordu Lyrna. O kadar yorgun ve yenikti ki sinirlenemiyordu bile. "Büyük Lonak ateş tanrısı ner..."

Dağ daha önce hissetmedikleri bir şiddetle sallanınca dengelerini kaybettiler ve bacadan yepyeni siyah dumanlar yükselmeye, zirvenin yaklaşık elli metre altında bir düzine farklı yerden erimiş lav püskürmeye başladı. Parlak akıntılar olarak çıkıyor, yokuştan aşağı akıyor ve büyük bir ateş nehri oluşturuyordu. Sentarlar ateşli akıntının arasında kayboldu ve dağın kükremesi büyük ihtimalle attıkları çığlıkları boğdu.

Davoka ayağa kalktı, ısıyı iyice kucaklamak için kollarını açtı ve Lonakça tekrarlamaya başladı. *"İki yüz ve yirmi saydığında, altıncı ayın üçüncü gününde güneş battıktan sonra, Nishak konuşur ve dağın güney yüzünü kutsar. Bunu bilin ve unutmayın, zira Nishak tanrıların en cömertidir."*

* * *

Gecenin büyük bölümünü Nishak Dağı'nın kuzey kısmından inerek geçirdiler. O taraftaki yokuşlarda daha az kül vardı ve Lyrna diğer tarafa kıyasla daha az zorlanıyordu ama dağın ateşli sıcaklığını arkalarında bıraktıklarından dolayı bastıran soğuk hava, ağır biniş kıyafetini özlemesine sebep oluyordu.

Dağın eteği boyunca uzanan, bastıran yağmurdan korunmalarını sağlayan dar bir kayalığın altına sığındılar. Davoka günlerdir ilk defa ateş yakmalarına izin verdi. Kayaların arasında biten bodur karaçalıları kullanarak ateşi yaktılar. Lyrna ateşe elinden geldiğince yakın durmaya çalışıyordu. Uyuyamayacak kadar üşümüştü.

Adamlar uyurken ilk nöbeti Davoka tutacağını söyledi. Kardeşler ürkütücü bir sessizlikle, Smolen ise dönüp durarak uyumaya başladılar. Davoka mızrağını kolayca erişebileceği bir yere koyup uzun bacaklarını yüz metreden yüksek olan boşluğa doğru sarkıtarak kayalığın ucuna oturdu.

"Sinirlendiğime pişmanım," dedi Lyrna titreyen dişleri arasından. "Sözcüklerim çocukçaydı. Tanrına hakaret etmek istemedim."

Davoka omzunu silkip Lonakça cevap verdi. *"Hakaretin Nishak için hiçbir anlam ifade etmiyor. O hep oradaydı. Hep orada olacak. Lonakhim yardıma ihtiyaç duyduğu sürece."*

"A-ayrıca..." Lyrna soğuktan kasıldı ve zar zor konuşmaya devam etti. "Kız kardeşin için de üzgünüm. Kimse için öyle bir ölüm di-dilemem."

Davoka kaygılı bir şekilde kıstığı gözleriyle ona döndü. Ayağa kalktı, Lyrna'nın yanında eğildi. Ellerini tuttu ve sonra bir elini onun alnına götürdü. "Kraliçe çok soğuk."

Kürk yeleğini çıkarıp Lyrna'nın omuzlarına sardı. Sonra onu kendine doğru çekip kol ve bacaklarını etrafına doladı. Lyrna karşı çıkamayacak kadar zayıftı.

"Kız kardeşim yaşıyor, Lerhnah," diye fısıldadı Davoka. *"Kız kardeşim olmayan kız kardeşim. Bunu hissedebiliyorum. Karanlığın içinde öfkeden kuduruyor. Bizi şimdilik kaybetti ama yakında bulur. Onu her ne aldıysa seçme konusunda işini biliyormuş, becerileri gerçekten muazzam."*

"O-onu her ne aldıysa mı?"

"Hep böyle değildi. Hiçbir zaman bir savaşçı değildi. Becerikli bir avcıydı, Kiral kadim dilde yaban kedisi anlamına gelir. O denli büyük bir beceriyle avlanıyordu ki insanlar onun tanrının kutsamasına sahip olduğunu düşünürlerdi. Ama asla, hatta sizin halkınıza karşı bile asla savaşmazdı.

"Sonra günün birinde batı tepelerindeki en büyük maymunlardan biriyle karşı karşıya geldi. Doğum mevsimiydi ve maymunlar çocuklarını vahşi bir şekilde korurlar. Kiral fena halde yaralanmıştı. Günlerce can çekişti ve şamanın yapabileceği bir şey yoktu. Mahlessa Kiral ölürken yanında olmama izin vermişti. Oturup nefes alıp verişinin durmasını izledim. Öldü Lerhnah, gözlerimle gördüm. Söylemek beni utandırıyor ama kız kardeşim için ağladım, şimdiye kadar yalnızca onun için gözyaşı döktüm, çünkü benim için çok değerliydi. Sonra konuştu, ölmüştü ama konuştu. 'Bir Mahlessa muhafızına gözyaşı yakışmıyor.'

Gözlerine, canlı gözlerine baktım ve orada kız kardeşimi göremedim, o günden beridir de göremiyorum."

"Onunla savaşacak mısın? Tekrar geldiğinde?"

"Zorundayım."

"Onu... Öldürecek misin?" Bitkinlik etkisini göstermeye başladıkça Lyrna'nın başı dönmeye başladı ve görüşü bulandı.

"Hayır!" Davoka Lyrna'yı sarsınca Prenses homurdandı. "Şimdi uyumak yok. Şimdi uyu, ışığa uyanmazsın."

Işığa uyanmazsın... Gerçekten o kadar kötü mü olurdu? Zaten şimdi neydi ki? Aptal bir kralın işe yaramaz, çocuksuz, bekâr kız kardeşi. Bu çılgınca yolculukla imkânsınız kanıtını arayan biri. *Nersa öldü. Kardeş Hervil öldü. Ben neden ölmeyeyim!*

"Lerhnah!" Davoka kadının yüzünü tutup sert bir şekilde iki yana salladı. "Uyku yok."

Başı aniden havaya kalktı ve soğuktan yaşlar dolan gözlerini kırptı. "Kocalarını seviyor musun?"

Davoka'nın yüzünde anlık bir rahatlama belirdi ve sonra güldü. "Bu sizin sözcüğünüz."

"Lonakçadaki sözcük nedir?"

"Ulmessa." Kendi kanından olmayan birine karşı büyük ve derin düşkünlük.

"Onlara karşı bunu mu hissediyorsun?" diye sordu Lyrna.

"Bazen, erkeklerin yaptığı aptalca şeyleri yapmadıkları zaman."

"Yıllar önce ben de hissediyordum, hem de sürekli. Bana bakıp kötü bir şey gören bir adam için."

"O halde o bir aptalmış ve ondan kurtulmakla doğru olan şeyi yapmışsın."

"Aptal değildi, bir kahramandı ama bunun farkında değildi. Diyar'a, babamın emrettiği gibi birlikte hükmedebilirdik, o ve ben. Her şey çok kolay olurdu."

"Baban Merim Her'in lideriydi, değil mi?"

"Öyleydi, Janus Al Nieren, Asrael Lordu ve fetihle Birleşmiş Diyar'ın hükümdarı."

"Peki onun isteğini neden yerine getirmedin? Neden istediğin o adamı alıp kral ve kraliçe olmadınız?"

"Çünkü kardeşimi öldüremedim, senin kız kardeşini öldüremeyeceğin gibi."

Kardeş Sollis kıpırdanıp neredeyse hiçbir ses çıkarmadan ayağa kalktı ve Birleşmiş Diyar'ın Prensesi'ni kucaklayan yarı çıplak Davoka'yı görüp durdu.

“Kraliçe çok soğuk,” dedi Davoka. “Daha odun getir.”

* * *

Sabah olduğunda Davoka’nın arkasında sendeleyerek yürüyebilecek kadar kendine gelmişti. Önce bir vadi tabanına geldiler, oradan da kuzeye doğru ilerlemeye başladılar. Lonak kadınının daha yavaş yürüdüğünü fark etmişti ve sürekli olarak dönüp ona bakmasını kaygı verici buluyordu. Her an düşüp öleceğini bekliyormuş gibiydi. Smolen ve Ivern sırayla ona yardım ediyor, taşıyarak nehirlerden geçiriyor ve yığılacak gibi olduğunda koluna giriyorlardı. O gün daha sık ara verdiler. Çok fazla durmuyorlardı ama yine de Lyrna verilen molalar için minnettardı. Davoka ya da Sollis bu molalar sırasında neredeyse hiç iştahı olmamasına rağmen ona zorla kurutulmuş et ya da kardeşlerin taşıdığı hurmaları yediriyorlardı.

“Dinlenmeye ve korunaklı bir yere ihtiyacı var,” dedi Smolen ikindiye doğru. “Onu ilerlemesi için daha fazla zorlayamayız.” Sesinde yoğun bir kaygı vardı ve bakışları fazlasıyla korumacıydı.

“Benim adıma konuşma...” diye söze başlayan Lyrna bir öksürük nöbetine tutulunca sözünü bitiremedi.

Davoka cevap bekler şekilde Sollis’e baktı. Kardeş Kumandanı çekingen bir şekilde başını salladı.

“Şu yönde iki üç kilometre ötede,” dedi Davoka mızrağıyla doğuyu işaret ederek. “Bir köy. Orada kalırız.”

“Güvenli mi?” diye sordu Lyrna çatallaşmış sesiyle.

Davoka arkasını dönerken yüzünde beliren ihtiyatlı bakış yeterli bir cevaptı.

* * *

Köy, sağlam bir duvarın iç tarafında bulunan birkaç düzine taş evden oluşuyordu. İçinden güneye doğru hızlı akan bir nehrin geçtiği geniş bir vadiden yükselen armut şeklindeki bir tepenin zirvesinde bulunuyordu. Davoka onları önünden duvardaki bir kapıya kadar çıkan taşlık bir patikanın bulunduğu, tepenin eteğindeki işaretlenmiş taşa götürdü. Mızrağını ters çevirdi, ucunu yere koydu ve bekledi.

“Burada hangi klan yaşıyor?” diye sordu Sollis.

“Gri Şahinler,” dedi Davoka. “Merim Her’den çok nefret ederler.

Sentarların çoğu Gri Şahin köylerinden gelir."

"Ama bize yardım edeceklerini düşünüyorsun?" diye sordu Lyrna.

"Dağ'dan gelen sözü sorgulamayacaklarını düşünüyorum."

Kapı açılana kadar yaklaşık bir saat geçti. Midilliler üzerinde yaklaşık otuz tane adam dışarı çıktı ve dörtnala bir şekilde tepeyi indiler. "Silahlarınıza dokunmayın," dedi Davoka Lonak grubu onlara doğru yaklaşırken.

Grubun başındaki atlı dizginlere asılıp kısa bir mesafe önlerinde durdu ve diğerlerinin de durması için elini havaya kaldırdı. Kahverengi ayı kürkünden yapılma bir yelek giyen iri bir adamdı ve Lyrna daha önce hiç onun kadar dövmeli birini görmemişti. Adamın okunmaz bir semboller keşmekeşi olan dövmeleri alnını kaplıyor, boynundan kollarına uzanıyordu. Durup onlara yüzünde herhangi bir ifade olmadan baktı ve sonra atıyla birlikte öne çıkıp Davoka'nın hemen önünde durdu. Belinde bir savaş sopası ve bir balta vardı.

"Dağın Hizmetkârı," diyerek selamladı Davoka'yı.

"Alturk," dedi Davoka. *"Evinde barınmam gerek."*

İri adam midillisiyle Davoka'nın yanından geçip çuvallara sırtını dayamış olan Lyrna'ya doğru ilerledi. Lyrna Smolen ve kardeşlerin gerginliğini hissedebiliyor, kılıçlarına dokunmamak için kendilerini zor tuttuklarını biliyordu.

"Sen Merim Her'in Kraliçesi'sin," dedi iri adam Lyrna'ya, Diyar Dili'nde çok da kötü olmayan bir şekilde. "Sahte Mahlessa'yı yaraladığını duymuştum. Şimdi bunun bir yalan olduğunu görüyorum." Eyerinde öne doğru eğildi. Kara gözleri parıldıyordu. "Zayıfsın."

Lyrna zar zor ayağa kalktı ve öksürmemek için kendini tuttu. *"Onu yaralayan gerçekten bendim,"* dedi Lonakça. *"Bir bıçak ver, seni de yaralayayım."*

İri adamın yüzü seğirdi ve eyerinde arkasına yaslandı. Sonra homurdanarak midillisini tekrar köye doğru çevirdi. *"Dağın Hizmetkârları'na kapım her zaman açıktır,"* dedi Davoka'ya ve atını dörtnala bir şekilde sürmeye başladı.

"Güzel konuştun, Kraliçe," dedi Davoka saygılı bir şekilde.

"Tarihin yanında," dedi Lyrna, "en sevdiğim konu diplomasidir." Bunu dedikten sonra bayılarak yere yığıldı.

Sekizinci Bölüm

Reva

Cihan Atası, sana yalvarıyorum. Bu sefil günahkârdan sevgini esirgeme.

Reva evin en üst katındaki odayı seçmişti. Aslında oda bir tavan arasıydı ve çatıdaki büyük denebilecek deliği çivili tahtalarla ustaca olmasa da kapamayı başarmıştı. Odadaki tek mobilya olan küçük bir beşiğe oturdu ve bıçağını bir bileği taşına sürtmeye başladı. Karanlıkkılıç alt katta kız kardeşiyle tartışıyordu. Daha doğrusu kız onunla tartışıyordu. Alornis'in sesi yüksek ve sinirli, Vaelin'inki yumuşak ve sakinleştiriciydi. Reva Alornis'in sinirlenebileceğini tahmin bile etmezdi. Nazik, cömert, pek çok sıkıntıya rağmen gülebilen bir kızdı; sinirlenecek biri değildi.

Sarhoş şair, saat geç olduğunda sıklıkla yaptığı üzere dış bahçede şarkı söylüyordu. Reva şarkıyı tanımadı ama dinleyince bir göl kenarında sevgilisini bekleyen bir kız hakkında duygusal ve komik bir şiir olduğunu anladı. Üzerine çevrilmiş gözlerin şarkısını kesmesine sebep olacağını düşünmüştü ama aksine, Saray Muhafızları'nın ardındaki, gözlerini kocaman açmış aptallar onu daha da teşvik ediyor gibiydi.

"Teşekkürler, teşekkürler," dediğini duydu, büyük ihtimalle olmayan alkış seslerine karşılık bir de eğilerek selam veriyordu. "Her sanatçı bir kitle görmeye minnettardır."

"Senin için demesi kolay abi!" Alornis'in bağırışı döşeme tahtalarının arasından geldi. "Burası senin evin değil!" Bir kapı çarptı ve Reva merdivenlerdeki sert ayak seslerini duydu. Korku içinde kapıya doğru baktı. *Neden kilidi olmayan bir oda seçtim ki?*

Gözlerini bileği taşına sürten bıçağa sabitledi. İyi bir bıçaktı, hatta sahip olduğu en iyi bıçak olduğu söylenebilirdi. Rahip ona keskin ucunun Asrael eliyle yapıldığını ama bunun onun kullanmasını engellememesi gerektiğini söylemişti. Ata

Asraellilerden nefret etmiyor, onların sapkınlığı onların ondan nefret etmesine yol açıyordu. O bıçağa dikkat etmeli, güzel bilemeliydi, zira onunla Ata'nın işini yapacaktı...

Kapı hızlıca açıldı ve Alornis içeri daldı. "Bunu biliyor muydun?" diye sordu sertçe.

Reva bıçağı taşa sürmeye devam etti. "Hayır ama artık biliyorum."

Alornis derin bir nefes alarak kendine hâkim oldu. Küçük bir daire çizdi, yumruklarını sıktı ve bıraktı. "Kuzey Menzili. İtikat adına, Kuzey Menzili'nde ben ne yapacağım ya?"

"Kürke ihtiyacın olacak," dedi Reva. "Oralar soğukmuş."

"Kürk mürk istemiyorum ben!" Eğik tavanda bulunan çatlak pencerenin önünde durup derin bir of çekti. "Üzgünüm. Bu senin suçun değil." Geçip yatağa oturdu ve Reva'nın bacağını sıvazladı. "Üzgünüm."

Cihan Atası, sana yalvarıyorum...

"Anlamıyor ki," diye devam etti Alornis. "Bütün hayatını savaştan savaşa giderek geçirdi. Ne ev bildi ne yurt. Burayı bırakmanın benim için ruhumu geride bırakmak gibi olduğunu anlamıyor." Parlak ve nemli gözlerle Reva'ya döndü. "Sen anlıyor musun?"

Benim evim bir bıçağı doğru şekilde tutmadığım takdirde beni döven bir rahibin bulunduğu bir ahırdı. "Hayır," dedi Reva. "Burası yalnızca tuğla ve harç, o da yıkık dökük tuğla ve harç."

"Ama benim tuğlam, benim harcım. Ne yani yarısı dökülmüşse? Sevgili abim sayesinde onca yıldan sonra artık gerçekten bana ait. Ve bana ait olmaya başladığı anda da bana burayı bıraktırıyor."

"Ne yapacaktın ki? Burası büyük bir ev ve sen... Küçüksün."

Alornis gülümseyerek başını öne eğdi. "Düşüncelerim, daha doğrusu hayallerim vardı. Benim gibi pek çok kişi var. Usta Benril'in yaptığı şeyi öğrenmek ya da Nişanının sahip olduğu bilgiyi edinmek isteyen bir sürü kişi. Ama bunu cinsiyet ya da farklı inançlarından dolayı yapamıyorlar. Ben yeterince öğrendikten sonra burasını onlara öğreteceğim bir yer olarak kullanmayı düşünüyordum."

Reva kalçasını örten kumaşın üzerinde Alornis'in elinin sıcaklığını hissetti, resmen yanıyordu... Bıçağını kınına soktu ve beşikten kalktı. *Cihan Atası, bu sefil günahkârdan sevgini esirgeme.*

Pencerenin yanına gitti ve pislikten kararmış camdan kordonun arkasındaki kalabalığın yakmış olduğu ateşe baktı. *İtikatlı*

aptallardan oluşan bir saçmalık, demişti şair kendinden beklenmeyecek derecede güzel bir tespitte bulunarak.

"Her gün daha fazlası geliyor," dedi. "İki gün önce yarım düzineydi, şimdi elliden fazlalar. Hepsi kardeşinin desteğini ya da yalnızca kendileriyle konuşmasını istiyorlar. Zamanla sessizliği onları sinirlendirecek ve o Kral'ın görevine gittiğinde bu öfkeyi sana yöneltecekler."

Alornis kaşlarını kaldırıp kısaca güldü. "Bazen çok yaşlıymış gibi konuşuyorsun Reva. Hatta ondan bile yaşlıymışsın gibi. Birlikte çok zaman geçirmişsiniz."

Biliyorum. Anlaşmalarının kendine düşen kısmını yerine getirmesini çok beklemişti. Kendi dilini çok fazla tutmuş, kendini kandırmıştı, çünkü kılıçla daha çok ders istiyordu. Zamanı geldiğinde ona karşı kullanacağı daha fazla bilgi. Bu yalanı yaşayarak çok zaman geçmişti, *onunla* çok zaman geçirmişti. Her gün Ata'nın sevgisinin daha da uzaklaştığını hissediyor, rahibin haykırışları ona rüyalarında geliyordu, onu en kötü dövdüğü gün tükürükler arasından haykırdığı sözcükler: *Günahkâr! Kalbinde ne gibi bir kötülüğün bulunduğunu biliyorum. Onu gördüm. Pis, Atasız günahkâr!*

"Abin haklı," dedi Alornis'e. "Gitmelisin. Öğretecek başka birilerini bulabileceğine eminim ve kuzeyde pek çok harika şey olduğunu söylerler hem. Çizecek şey bulmakta sıkıntı çekmezsin."

Alornis kaşlarının üzerinde oluşan minicik kırışıklıkla ona uzun uzun baktı. "Sen gelmiyorsun, değil mi?"

"Gelemem."

"Neden? Pek çok harika şey var diyorsun. Beraber görelim onları."

"Olmaz. Yapmam gereken başka bir şey var."

"Başka bir şey mi? Tanrınla ilgili bir şey mi? Vaelin kendini oldukça adamış olduğunu söylüyor ama ben onun hakkında bir şey söylediğini bile duymadım."

Reva karşı çıkmak üzere ağzını açacaktı ki doğru olduğunu fark etti. Alornis'e Ata'nın sevgisi ya da ona verdiği sıcaklık, onu nasıl ateşlediği hakkında bir şey anlatmamıştı. *Neden!* Yanıt bastıramadan aklında yankılandı. *Çünkü onunlayken Ata'nın sevgisine ihtiyacın yok.*

Pis, Atasız günahkâr!

"Vadiden öteye, geniş ve derin," diye şarkı söylemeye başladı şair dışarıda. "Yanımdayken kardeşlerim..."

Reva pencerenin başına gitti, zorlukla açtı ve karanlığın içine doğru bağırdı. “Ya sus be sarhoş bok!”

Alucius sustu ve kalabalığın içinden ilk defa takdir mırıltıları yükseldi.

“Yarın gidiyoruz,” dedi Alornis usulca.

“Bir müddet sizinle geleceğim,” dedi Reva zoraki bir gülümsemeyle. “Abinin tutması gereken bir söz var.”

* * *

Kral at ve para sağlamıştı. Hatta o kadar çok parası olmuştu ki Al Sorna bir kısmını ona vermişti. “Kutsal bir arayışa kaynak lazım,” demişti sırıtarak.

Reva ters ters bakarak parayı almış, eşyalarını toplarlarken evden sıvışmıştı. Kalabalıktan uzak durmak kolaydı. Nehirde kısa bir süre ilerledikten sonra yaklaşık yüz metre kadar kıyıyı takip etti. Pazara gitti ve yeni kıyafetler aldı; yağmura karşı mum cilası yapılmış güzel bir pelerin ve ona bir dansçının ayak parmaklarına sahip olduğunu söyleyen usta bir ayakkabı tamircisinden de dayanıklı bir çift bot aldı. Adamın yüzündeki sırıtıştan Reva bunun bir iltifat olmadığı kanaatine vardı. Sesinde bir miktar şüpheyle ona bir sonraki uğrak noktasının yerini tarif etti. “Bir dansçının orada işi ne?”

“Kardeşime hediye alacağım,” dedi ve daha fazla soru sormasın diye biraz fazla para ödedi.

Demirci ustasının dükkânının önünde sürekli çeliğe vuran çekiç sesi duyulan bir bahçe vardı. Dükkândaki adam yaşlı ve şaşırtıcı derecede zayıftı ama kollarının ön tarafındaki düğüm düğüm kas öbeklerinin rengini attırmış olan yanık izlerinden adamın bütün hayatını bir demirci ustası olarak geçirdiği belli oluyordu. “Kardeşiniz kılıç kullanmayı biliyor mu, leydi?”

Leydi değilim, diye çıkışmak istedi ve yapmacık saygı gösterisinden rahatsız oldu. Kızın aksanı ve takı giymiyor oluşu bunu açıkça gösteriyordu ve adam illaki bir şeye saygı duyuyorsa o da belindeki sarkık keseyeydi. “Fena değil,” dedi. “Renfael yapımı bir kılıç istiyor, askerlerin kullandığı türden bir şey.”

Demirci ustası hafif bir şekilde başını salladı, dükkânının arka tarafına girip kayboldu ve elinde çok sade duran bir kılıçla geri döndü. Kabzası üzerinde işleme olmayan ahşaptan, el siperi ise kalın ve demirdendi. Keskin tarafı dar bir noktada sonlanan,

üzerinde herhangi bir işleme olmayan, yaklaşık bir metre uzunluğunda keskin bir çelikti.

"Renfaelliler zırhtan daha iyi anlıyor," dedi demirci ustası. "Kılıçlarında sanat yok, kılıçtan ziyade sopa gibi. Daha güzel bir şey göstereyim bak."

Ve daha pahalı, diye geçirdi içinden Reva kılıca bakarken. *O da bunun gibi bir şey taşıyordu ve yeterince sanatsal bir şekilde kullanıyordu.*

Adama doğru başını salladı. "Belki de haklısın. Kardeşim nispeten ufaktır, aşağı yukarı benim boyutlarımda işte."

"Ya. O zaman standart ağırlıkta bir kılıç olmaz, değil mi?"

"Daha hafif bir şey daha iyi olur. Ama mümkünse aynı güçte olsun tabii."

Bir an için düşündükten sonra kıza beklemesini işaret etmek üzere elini kaldırdı, tekrar gözden kayboldu ve yaklaşık bir metre uzunluğunda ahşap bir kutuyla döndü. "Belki de bu iş görür."

Kutuyu açtı ve tek tarafı keskin, yaklaşık iki buçuk santimetre genişliğinde, Asrael standardından bir el boyu kadar daha kısa, kıvrık bir kılıç çıkardı. El siperi daha önce görmediği bir tasarımda, bronz bir daireden oluşuyordu. Kabzası güçlü tutuş için sıkı deriyle kaplıydı ve iki elle birden tutulacak kadar uzundu.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Reva.

Yaşlı demirci ustası acı bir şekilde gülümsedi. "Maalesef hayır. Bu, çeliği garip işleme teknikleri olan Uzak Batı'dan geliyor. Kılıcın üzerindeki motifi görüyor musun?"

Reva daha yakından bakınca çeliğin boylu boyunca kara, düzenli daireler gördü. "Yazı mı?"

"Kendisine özgü bir yapım. Bu keskin tarafını tekrar tekrar katlayıp soğurken toprağa sokuyorlar. Çok güçlü hale getirip ağırlığını da yok ediyor."

Reva kabzasını tuttu. "İzninle."

Yaşlı adam başını yana eğdi.

Kız kılıcı aldı, tezgâhtan bir adım uzaklaştı ve Al Sorna'nın ona en son öğrettiği hamlelerden birini yapmaya başladı. Kapalı bir alanda birden fazla düşman tarafından yapılan hamleleri savuşturmak içindi. Kılıç antrenman yaparken kullandığı sopadan yalnızca biraz daha ağırdı ve dengeliydi. Havayı keserken hafif, müzikal bir nota çıkarıyordu. Hamle kısa ama yorucuydu, kolunu birkaç kere tam olarak ileri uzatması, bitirmek için de parmak uçlarında iki kez dönmesi gerekiyordu.

“Çok güzel,” dedi ve kılıcı ışığa tuttu. “Ne kadar?”

Adam ona garip bir şekilde bakıyordu. Ellora dans ettiğinde ona bakan adamların yüzündeki ifadeye benziyordu. “Ne kadar?” diye tekrarladı Reva öncekine nazaran daha sert bir şekilde.

Demirci ustası gözlerini kırptı ve kalın bir sesle cevap verdi. “Şunu bir kere daha yaparsan kınını bedavaya veririm.”

* * *

Eve dönüp paçasından sular akarak bahçeye girdiğinde Al Sorna’nın sarhoş şaire veda ediyor olduğunu gördü. “Bizimle gelebilirsin,” dedi.

Alucius gösterişli bir şekilde eğildi. “Düzgün bir bağdan uzak yalnızlık, soğuk ve sürekli yabani tehdidi düşüncesi her ne kadar güzel olsa da lordum, ben almayayım. Ayrıca ben olmasam babamın nefret edecek kimsesi kalmaz.”

El sıkıştılar ve Al Sorna atına doğru giderken Reva’yı ve sırtında duran kılıcı gördü. “Pahalı mıydı?”

“Pazarlık yaptım.”

Eyeri takılmış ve kuyunun yanında bağlı olan gri atı işaret etti. Rahip ona at binmeyi öğretmişti. Deneyimli bir rahatlıkla ata bindi, bağı çözdü ve atıyla birlikte Al Sorna’nın yanına gitti. Alornis’in Alucius’a sarılırken gözlerinde yaşlar olduğunu, şairin eliyle yaşları sildiğini ve usulca rahatlatıcı şeyler söylediğini görünce kusmamak için kendini zor tuttu.

“Onu sevdiğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu Al Sorna’ya sesini yükseltmeden. “Bu yüzden her gece buraya geliyor.”

“Alakası bile yok. Kral’ın kız kardeşimin ilgi duyduğu şeylerin sanatsal meselelerle sınırlı kalmasına yönelik almış olduğu bir önlem.”

“Bir casus mu?”

“Öyleydi. Babası gözden düşünce sanırım pek bir seçeneği kalmadı. Görünüşe göre Malcius zannettiğimden çok Janus’a çekmiş.”

“Yine de buraya gelmeye devam etmesine izin verdin öyle mi?”

“İyi bir adam, abisi de öyleydi.”

“Bir sarhoş ve yalancı.”

“Aynı zamanda bir şair ve arada sırada da bir savaşçı. Bir kişi pek çok şey olabilir.”

Onları izleyen kalabalık arasında bir kargaşa yaşandı.

Muhafızlar uyarır biçimde baltalarını havaya kaldırdılar. Kalabalığın arasından siyah pelerinli bir adam geçiyordu. Reva Al Sorna'nın dehşetle mırıldandığını gördü. Adam muhafızların önünde durdu ve otorite sahibi olduğunu bildiren yüksek bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Muhafız lideri başını ısrarlı bir şekilde iki yana salladı ve ters bir şekilde uzaklaşmasını işaret etti. Reva kalabalığın içinden başka siyah pelerinli ve tepeden tırnağa silahlı adamların çıktığını gören diğer muhafızların kaskatı kesildiğini fark etti.

"Gel," dedi Al Sorna atını ileri doğru sürerek. "Seninkine benzer ruh haline sahip biriyle tanışmanın zamanı."

At üstündeki adam aşırı derecede zayıftı ve yanakları yerinde olan boşlukların üzerinde derin gözleri vardı. Kısa kesilmiş çelik grisi saçları seyreliyordu. Al Sorna'ya bakıp saygılı bir şekilde başını sallarken bir yandan da yoğun bir biçimde inceliyordu. Kara ve delici bakışları Karanlıkkılıç'ın derisini geçip ruhunu görmeye çalışıyor gibiydi. Reva muhafızlar ve siyah pelerinli adamların birbirlerine ihtiyatlı gözlerle baktıklarını, kalabalığın ise sus pus olduğunu fark etti.

"Kardeş," dedi zayıf adam. "Güvenli bir şekilde bize döndüğünü görmek benim ve bütün gerçek İtikatlıların kalplerini ısıtıyor."

Al Sorna sıcak olmayan bir tavırla, parça parça konuşuyordu. "Suret Tendris."

"Buraya buyur edilmediğini söyledim, lordum," dedi muhafızların lideri.

"Peki neden böyle dedi, kardeşim?" diye sordu zayıf adam. "Neden kapını İtikat'tan bir kardeşine kapatasın ki?"

"Suret," dedi Al Sorna. "Her ne istiyorsan, onu sana veremem."

"Bu doğru değil, kardeş." Suret ateşli bir şekilde konuşmaya başladı ve gözlerine söylediği şeye sonuna kadar inanan bir insanın katiyeti doldu. Reva adamın sesini kalabalıktaki herkesin duyabileceği kadar yükselttiğini fark etti. "Bize katılabilirsin. Nişanım sana kollarını açıyor, hem de seninkinin aksine."

Reva eyerin üzerinde kıpırdandı ve kılıcını sırtında daha rahat bir konuma getirdi. *Bu adam delirmiş,* diye geçirdi içinden. *Sapkın inançlarının deli bir bilgesi o. Yalanlarına o kadar kapılmış ki mantığı uçmuş.*

"Artık bir Nişanım yok," dedi Al Sorna sesini hiç yükseltmeden. "Başka bir tane de istemiyorum. Kralımız tarafından Kuzey Kulesi'nin Efendisi olmak üzere görevlendirildim."

“Kral...” Tendris dişlerini gıcırdattı. “İnkârcı bir cadının büyüsüne kapılmış bir adam.”

“Sözlerine dikkat et, Suret!” diye muhafız lideri onu uyarınca adamları savaş baltalarını iki elle tutmaya başladılar. Siyah pelerinli adamlar silahlarına uzanmaya başladı.

“Yeter!” diye bağırdı Al Sorna. Sesindeki şüpheye yer bırakmayan kesinlik ve emir herhangi bir hareketi engelliyordu. Hatta kalabalık bile donmuş gibiydi. Ama Reva bu emre aldırış etmeyen birinin olduğunu gördü. Siyah pelerinli, iri, tıknaz, kaba yüz hatları ve şekilsiz bir burnu olan bir adam. Dikkatliydi, pelerinin altında bir şey yaparken yavaş yavaş hareket ediyordu.

“Söyleyeceğini söyledin ve cevabını aldın,” dedi Al Sorna Suret’e. “Şimdi git.”

“Bu mudur? Bu hale mi geldin?” dedi Tendris sıktığı dişlerinin arasından. Ruh halini anlayan atı kıpırdanmaya başladı. Suret kocaman açtığı gözlerini Al Sorna’dan Reva’ya çevirdi. “Taç’ın İtikatsız bir kölesi, tanrıtapar orospusunu utanmazca...”

Reva hızlı bir şekilde bıçağını kınından çıkardı. Eyerde yükselip öne doğru eğildi ve bıçak elinden çıktı. Suret’ten yaklaşık bir buçuk metre uzaktaydı. Sakarca bir hamleydi, zira atının hareket edeceğini hesaplamalıydı. Bıçak sallanarak Suret’in kulağının yanından geçti ve şekilsiz burunlu adamın omzuna gömüldü. Adam yüksek ve tiz bir çığlık attı. Dizleri üstüne çöktü ve doldurup çekmiş olduğu arbalet de yere düştü.

Muhafız lideri emir verince adamları kaldırmış oldukları baltalarla öne çıktılar. Diğer siyah pelerinliler kılıçlarını çekmeye başlamışlardı ama Suret’ten gelen bir emirden sonra durdular. Kalabalık, şiddeti görünce geri çekildi. Bazıları etrafa dağıldı, diğerleri de biraz dolaştıktan sonra olaya bakmak üzere geri geldiler.

Al Sorna atıyla birlikte birkaç adım öne çıktı ve yerde yuvarlanan iri kardeşe baktı. Reva’nın bıçağını omzundan çıkarırken adamın inleyip nefesini tutmasını, dehşet içinde kanlı bıçağa bakmasını izledi. “Seni tanımıyor muyum ben?” diye sordu Al Sorna.

“Nişan’ı utandırdın, Iltis,” diye azarladı düşmüş kardeşi Suret. Sonra Al Sorna’ya döndü. “Bu adam benim iznim olmadan hareket etti.”

“Eminim öyledir, Suret.” Al Sorna talihsiz Kardeş Iltis’e bakıp gülümsedi. “Ödeyecek bir borcu vardı, biliyorum.”

“Kardeş, sana yalvarırım.” Tendris Karanlıkkılıç’ın kolunu tutmak üzere uzandı. “İtikat’ın sana ihtiyacı var. Bize geri dön.”

Al Sorna atını çevirip Suret’in elinden kurtuldu. “Dönecek bir şey yok. Ve seninle işimiz bitti.”

Muhafızlar Kardeş Iltis’i tutup götürürlerken Reva bıçağını almak üzere atından indi. “Ve ben onun orospusu değilim!” diye bağırdı, Tendris ve ardından yürüyen kardeşlerin arkasından. “Ben kız kardeşiyim! Duymadınız mı?”

* * *

“Benzer ruh hali mi?”

Al Sorna omzunu silkti ve gülümsedi. “Daha iyi anlaşırsınız diye düşünmüştüm. Senin Ata’nın sevgisine olduğun kadar o da İtikat’a bağlı.”

“O adam sanrılar içinde debelenen delirmiş bir sapkın,” dedi Reva. “Ben değilim.”

Vaelin tekrar gülümsedi ve ilerlemeye devam etti. Varinshold’dan bir kilometre kadar çıkmış, kuzey yolunda ilerliyorlardı. Alornis atını kasvetli bir sessizlikle sürüyordu. Yanlarında bütün bir Atlı Muhafız grubu da vardı. Görünüşe göre Karanlıkkılıç’ın Kralı istikametine ulaşmasını gerçekten çok istiyordu.

Yaklaşık bir kilometre daha ilerledikten sonra kara granitten yapılma kasvetli bir kale gördüler. Daha önce gördüğü Cumbrael kaleleri kadar uzun değildi. İç duvarı yalnızca on metre kadar yüksekti ama daha büyüktü ve duvarlarının içinde birkaç dönüm yer vardı. Kulelerde dalgalanan flamalar olmadığını gören Reva hangi Asrael soylusunun böyle büyük bir kaleyi çekip çevirebilecek kadar zengin olduğunu merak etti.

Al Sorna kısa bir mesafe ilerilerinde durunca Reva da yanına doğru gitti. “Burası neresi?”

Al Sorna bakışlarını kaleden çevirmedi ama kızın daha önce görmediği bir hüzün yüzüne doldu. “Burada bekle,” dedi. “Yüzbaşıya bir saate kadar döneceğimi söyle.”

Atını ileri doğru sürdü ve kalenin dış duvarına doğru ilerledi. Dış duvara ulaşınca atından indi ve yakındaki bir direkte asılı zili çaldı. Bir süre sonra uzun, mavi cüppeli biri kapıya geldi. Yüz hatlarını seçemeyeceği kadar uzaktaydı ama Reva adamın hoş geldin dercesine gülümsediğini hissetti. Uzun adam kapıyı açtı ve Al

Sorna içeri girdi. Kısa bir süre sonra ikisi de gözden kayboldu.

"O kapılardan ilk geçişi, babamın onu son görüşüydü." Alornis birkaç metre uzağında atının üzerinde durmuş, derin bir şüpheyle kapıya bakıyordu.

"Burası Altıncı Nişan hanesi mi?" diye sordu Reva.

Alornis başını salladı ve atından indi. Oldukça keskin hareketler sergiliyordu, eyere yabancı olmadığı belliydi. Atının ağzına bir şey götürdü ve beyaz burunlu at memnun olduğu belli bir şekilde verdiği şeyi yedi. "Bir atın kalbini her zaman bir kesme şekerle kazanabilirsin," dedi ve hayvanın başını okşadı. Sonra eyer çantasına uzandı. "Gel, seninle yapacak çok önemli bir işimiz var."

* * *

Bu ben değilim.

Parşömende resmedilmiş kız çok güzeldi; burnu tam ortada olmasa da güzel ve gür saçları, kendilerine öz bir yaşamları varmış gibi parıldayan gözleri vardı. Alornis'in abartılı çizmiş olmasına karşın gösterdiği yetenek Reva'yı hayran bırakmış, hatta biraz ürpertmişti. *Yalnızca kömür ve parşömen,* diye geçirdi içinden. *Onları canlı bir hale getiriyor.*

"Umarım Kuzey Menzili'nde kanvas ve renklendiricileri vardır," dedi Alornis ve Reva'nın fazlasıyla mükemmel çene kavisinin altına birkaç gölge ekledi. "Bu kesinlikle boyamaya değer."

Kale duvarlarından çok da uzak olmayan bir söğüt ağacının altında oturuyorlardı. Al Sorna yaklaşık iki saattir içerideydi. "Karanlıkkılıç'ın neden buraya geldiğini biliyor musun?" diye sordu Alornis'e.

"Abimin yaptığı şeylerin benim anlayışımın ötesinde olduğunu anlamaya başlıyorum." Çizimden başını kaldırdı. "Neden ona Karanlıkkılıç diyorsun?"

"Halkımın ona verdiği isim bu. Dördüncü Kitap'ta Karanlık'ın yardımıyla kılıcını tutan sapkın, korkunç bir savaşçıdan bahsedilir."

"Bu saçmalığa inanıyor musun?"

Reva kızardı ve başını çevirdi. "Ata'nın sevgisi saçmalık değildir. Sen İtikadınızı saçma buluyor musun? Atalarınızın hayali gölgelerine tapıyorsunuz."

"Ben hiçbir şeye tapmıyorum. Ama ailem kusursuzluk ve bilgeliğe giden yol olan Yükselen inancına bağlıydı. Hedeflerine sözcüklerin doğru kombinasyonu ile erişilebileceğini düşünüyorlar,

örneğin bir şarkı ya da şiirin ruh ve ruhla beraber dünyanın bütün sırlarını açığa çıkarabileceğine inanıyorlardı. Beni de toplantılarına götürürlerdi, o zamanlar bir de gizli gizli yapılırdı bu toplantılar. Bodrum katlarında toplanır, dua benzeri şeyler okurduk. Ben okurken kıkırdayınca annem bana kızardı. Tam bir saçmalık olduğunu düşünürdüm."

"Peki seni bu günahından dolayı döver miydi?"

Alornis ona bakıp gözlerini kırptı. "Dövmek mi? Tabii ki hayır." Reva tekrar bakışlarını kaçırdı. Bir hata yaptığını fark etmişti. "Reva?" Alornis çizimini bir kenara bırakıp kızın yanına oturdu ve elini omzuna koydu. "Sen... Birisi seni..."

Pis, Atasız günahkâr! "Bırak!" Reva çekildi, ayağa kalktı ve aklında rahibin sözcükleriyle söğüdün diğer tarafına doğru yürüdü. *"Kalbinde ne gibi bir cerahat olduğunu biliyorum. Ona göz koyduğunu gördüm..." Kullandığı ceviz ağacından yapılma değnek her bir sözcükle bedenine iniyordu. Reva kıpırdaması ya da bağırması yasak bir şekilde durmuş, kollarını iki yana açmıştı. "Hikmet Kitabı'nı kirletiyorsun! Kanun Kitabı'nı kirletiyorsun! Hüküm Kitabı'nı kirletiyorsun!" Son darbesi şakağına inince yere düştü. Sersemlemiş bir şekilde, şakağından kanlar akarken samanların üzerinde etrafına bakıyordu. "Hakkımdır, seni öldürmeliyim ama kanın seni kurtarıyor. Ata'nın bizzat bize verdiği bu görev seni kurtarıyor. Ama başarılı olmak istiyorsak günahı döverek içinden çıkarmam gerek." Ve bunu yapmıştı da, ta ki acıyı hissetmeyip karanlık onu sarmalayana dek.*

Reva çimler üzerinde diz çöküp kendini kucakladı. *Pis, Atasız günahkâr.*

* * *

Al Sorna Altıncı Nişan'ın kalesinden öğlen güneşi alçalmaya başlarken döndü. Hiçbir şey demeden muhafızlara hizaya girmelerini işaret etti ve atına binip ilerlemeye başladı. Akşam olana kadar konuşmadı. En sonunda kamp kurup yavan ama doyurucu asker karavanası yerlerken sessizliğini bozdu. Reva Alornis'in karşısında oturmuş, mekanik bir şekilde yemeğini yiyor, gözlerini ondan kaçırıyordu. *Çok uzun,* diye geçiriyordu içinden sürekli. *Al Sorna'yla çok uzun. Alornis'le çok uzun.*

Deri botların yerde sürtme sesini duyunca başını kaldırdı ve Al Sorna'nın yanı başında duruyor olduğunu gördü. "Anlaşmamızın benim payıma düşen kısmını yerine getirme zamanı."

Alornis'i ateş başında bırakıp yolun kenarında, uzun çimli bir yer buldular. Kamptan kimsenin onları duyamayacağı kadar uzaklaşmışlardı. Reva bağdaş kurup çimlerin üzerine oturdu ve Al Sorna hemen yanına çömelip gözlerinin içine baktı. "Babanın ölümü hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Kafanda ne kurduğunu sormuyorum. Gerçekten ne biliyorsun?"

"On Birinci Kitap'ta senin işgaline karşın Yüksek Kale'de kuvvetlerini topladığı anlatılıyor. Sen saldırıyorsun ve Karanlık'ı kullanarak kalenin içine giriyorsun. Cesurca ölüyor ama Cihan Atası'nın Şaşmazkılıç'ı sayıca üstünlük ve Karanlık becerisinden dolayı düşüyor."

"Başka bir deyişle, hiçbir şey bilmiyorsun. Takipçilerinden hayatta kalan kimse olmadığı için şu senin On Birinci Kitap'ı her kim yazdıysa orada değildi. Baban bir ordu toplamıyordu. Benim için değerli olan bir rehineyle birlikte bekliyordu. Onu kullanarak beni yaklaşmaya zorladı. Silahımı yere attırıp beni öldürecekti. Ve cesurca ölmedi, aklı karışık ve ona babasını öldürten şey tarafından delirtilmiş bir şekilde öldü."

Reva başını iki yana salladı. Sapkınlar arasındayken rahip bunun böyle olacağını pek çok kez söylemişti. *Kazandıkları için tarihi onlar yazıyorlar.* Ama sözcükler yine de kalbine battı. Kabul etmeye çekiniyor olsa da Karanlıkkılıç'ın söylediklerinde bir doğruluk vardı. Bazı şeyleri saklıyor, pek çok şeyi söylemekten imtina ediyordu ama yine de sade bir dürüstlüğü vardı. Ve tanımadığı babasının aksine onun söylediklerini duyabiliyordu. "Yalan söylüyorsun," dedi kendi söylediğine inanmaya kendini zorlayarak.

"Öyle mi?" Gözlerini kaçırmadan ona bakıyor, bir yandan da kollarını tutuyordu. "Bence sözcüklerimin doğruluğunu biliyorsun. Bence asıl yalan olanın babanın hikâyesi olduğunu hep biliyordun."

Reva bakışını yere indirip gözlerini kapadı. *Onun gücü bu,* diye geçirdi içinden. *Karanlık'ı işte burada bulunuyor. Kılıcında değil, sözcüklerinde. Zekice, bir gerçeklik ve güven maskesi ardından yalan söylemek.* "Kılıç," dedi çatallaşmış ve kalın sesiyle.

"Yüksek Kale'de, Lord'un odasındaydık. Kardeşimin fırlattığı balta göğsüne saplandı. Oracıkta öldü. Kılıcının gölgelere doğru gidip gözden kaybolduğunu hatırlıyorum. Ben almadım ve kardeşlerimden ya da adamlarımdan birisinin aldığını da görmedim."

"Nerede bulabileceğimi bildiğini söylemiştin."

Daha bir şey söylemeden Reva cevabı biliyordu ama sözcükler

yine de ruhunu deldi. Rahibin değneğinden çok daha acı vericiydi. “Yalan söyledim, Reva.”

Reva tekrar gözlerini kapadı. Bütün vücudu ateşli bir biçimde titredi. “Neden?” diyebildi fısıldayarak sonunda.

“Halkın bende Karanlık olduğunu söylüyor. Ama bir zamanlar çok daha bilge birinin söylediği gibi, bu cahillerin kullandığı bir sözcük. Bir şarkı gibi daha ziyade, bana rehberlik eden bir şarkı. Ve beni sana getirdi. Seni o ilk gece ormanda kaybetmek çok kolay olurdu ama şarkı bana seni beklememi söyledi. Seni yakınımda tutmamı, beni öldürmek için seni gönderen kişinin öğretmediklerini sana öğretmemi öğütledi.

“Sana neden yalnızca bıçak kullanmanın öğretildiğini hiç merak etmedin mi? Yay ya da kılıç kullanmayı ya da bana karşı bir şansın olmasını sağlayacak bir şey kullanmayı öğretmediler. Seni yalnızca bir tehdit oluşturacak denli becerikli, seni öldürmemi sağlayacak kadar tehlikeli olacağın şekilde eğittiler. Karanlıkkılıç’a düşen Şaşmazkılıç’ın kanı. Yeni bir şehit. O gece benim için geldiğinde orada başka biri daha vardı. Şarkım seni bulduğunda onları da buldu. Birisi seni takip ediyor, bekliyor, izliyordu. On Birinci Kitap’ın yeni bir bölümüne susamış bir tanık.”

Reva ayağa kalkınca Vaelin de kalktı. Kızın sırtındaki kılıç saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi kıvrıldı. “Neden?” diye sordu.

“Babanın takipçilerinin bana ihtiyaçları var. Büyük, sapkın düşmanlarına ihtiyaçları var. Ben olmasam başka bir delinin hayaletine tapan bir avuç deliden başka bir şey değiller. Sen bulunamayacak bir şeyi aramak üzere gönderildin. Seni öldürmemi umuyorlardı, böylece kutsal amaçları için daha fazla nefret doğacaktı. Onlar için yalnızca kanın ve ölümün değerli. Seni umursamıyorlar ama ben umursuyorum.”

Kılıç kınından çıktı ve Reva kılıcı bir ok gibi tutarak Vaelin’e doğru atıldı. Vaelin hareket etmedi. Kenara çekilmedi, kılıçtan kaçınmadı ve öylece durdu. Kılıcın ucu kıyafetini delip etine girdiğinde de yüzündeki ifade değişmedi. Reva ağladığını fark etti. Bu, çocukluğundan hayal meyal hatırladığı bir şeydi, rahip onu ilk kez yanına alıp dayak yemenin acımasız bir şey olduğunu düşündüğü zamanlardan kalmaydı. “Neden?” dedi sıktığı dişlerinin ve gözyaşlarının arasından.

Kılıcın ucu bluzu delip iki buçuk santim kadar derinin içine girmişti. Biraz daha soktuğu takdirde Karanlıkkılıç hak ettiği, işkence dolu sonsuzluğa gidecekti.

“Seni şimdi bırakmamı söyleyen şarkımı duymazlıktan gelmemle aynı sebepten,” dedi. Yüzünde veya sesinde korkudan eser yoktu. “Beni öldürmeyecek olmanla aynı sebepten.” Elini kaldırdı ve yavaşça kızın yanağını okşadı. “Bu topraklara kız kardeşimi bulmaya geldim ve bir yerine iki tane buldum.”

“Ben senin kız kardeşin değilim. Arkadaşın değilim. Herkesi Ata’nın sevgisinde birleştirmek üzere Şaşmazkılıç’ın kılıcını arıyorum.”

Vaelin hüsran içinde hafifçe ofladı ve başını iki yana salladı. “Cihan Atan binlerce yıllık bir mit ve efsane derlemesinden başka bir şey değil. Ve gerçekten var olsaydı bile rahiplerinin dediğine göre senden nefret ederdi.”

Titremenin yerini ürperti aldı ve kılıç tutan eli gevşedi. *Tek bir darbe...* Geri çekildi ve sendeleyerek yere düştü.

“Bizimle gel Reva,” dedi Vaelin yalvarırcasına.

Reva zar zor ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Uzun çimlerin değişen gölgelerinin arasından koşarken gözlerinden yaşlar süzülüyor, kılıç tutan eli titriyordu. Ardında ise kederli bir sözcük yankılanıyordu. “REVA!”

Dokuzuncu Bölüm

Frentis

Tohum büyüyecek...

Kaşıntı, tapınaktaki yaşlı adamı öldürdüklerinin ertesi sabahında başladı. Frentis uyandığında kadının çıplak bedeninin kendisininkinin üzerinde olduğunu gördü. Yüzünde dingin ve huzurlu bir ifade vardı. Siyah bukleleri yüzüne düşüyordu ve hafifçe nefes alıp veriyordu. Onu boğmayı gönülden istiyordu. Kadın onu kullanırken zevkten uçmuş, tırnaklarıyla sırtını deşmişti. Kasıklarıyla onu sıkıca tutmuş, üzerinde inip kalkarken Volarca bir şeyler fısıldamıştı. "Artık... bütün dünya bizim... sevgilim... Müttefik oyunlarını oynasın... Yakında benim oyunum başlayacak... Ve sen..." Durmuş, alnını öperken gülümsemişti. Göğüslerinden Frentis'in yaralı göğsüne ter akıyordu. "Sen bütün tahtayı ele geçiren taş olacaksın."

Latalı pencerelerden giren güneş ışığı çizgiler halinde bedenine düşmüş, öylece yatarken kollarını hareket ettirmeye, elini kadının boğazına dolamaya çalıştı ve bedenindeki bütün gücü sarf etti. Ama kolları iki yanında kıpırdamadan kaldı. Uykuda ve aklında ne gibi kâbuslar varsa rüyasında onları gördüğü o anda bile onu bağlamaya devam ediyordu.

Gözleri hanın odasının süslü tavanını incelerken kaşıntıyı fark etti. Göğüs kafesinin hemen altında küçük, belli belirsiz bir kaşıntıydı. İmparatorluğun bu köşesindeki bitmek bilmeyen böceklerden biri olduğunu tahmin etti ama kaşıntının bir ritmi vardı. Bir böcek olamayacak denli hafif ama sürekli bir kaşıntı.

Kadın kıpırdandı, sırtüstü döndü ve gözlerini açtı. Dudaklarında tembel bir gülümseme vardı. "Günaydın, sevgilim."

Frentis cevap vermedi.

Kadın gözlerini devirdi. "Asma ya suratını. İnan bana, o adam senin soylu kaygını hak etmiyordu." Yataktan çıktı ve çıplak bir

şekilde pencerenin kenarına gidip lataların arasından sokağa baktı. “Ortalığı velveleye vermişiz. Doğal tabii. Tanrılarından bir tanesi kendi tapınağının yakılmasını engelleyemediğinde bu akılsız garibanların aklı iyice şaşıyor.”

Arkasını döndü, esnedi ve birbirine girmiş saçlarının arasına elini soktu. “Git giyin. Listemiz de yolumuz da uzun.”

Kendi odasına giderken koridordaki hizmetçi kız gözlerini kocaman açıp ona baktı. Kız utançtan kızarırken Frentis kapıyı kapadı ve giyinmeye başladı. Kaşıntı hâlâ geçmemişti ve o anda bakabilecek kadar özgürlüğü vardı. Parmaklarıyla göğüs kafesinin altındaki deriye dokundu. Hiçbir şey yoktu, yalnızca yan tarafından göğüs kafesine kadar çıkan yara izi vardı... Ama hayır. Çok küçük bir değişimdi; yaralı derisinin dokusunda çok hafif bir değişim, yumuşak bir hal almıştı. Bir fark göremiyordu ama parmakları hissediyordu. *Yoksa? İyileşiyor olabilir mi?*

Yaşlı adamın kanının yüzünde olduğunu görünce kadının paniklemesini, onu sıkıca bağlamasını, gözleriyle bir değişim olup olmadığını kontrol etmesini ve yaşlı adamın son sözlerini hatırladı. *Tohum büyüyecek...*

Bağ sabırsız bir şekilde alevlenince giyinmeyi bitirdi. İyileşiyor olsun olmasın, kadın onu hâlâ sımsıkı bağlıyordu.

* * *

Limana gidip On İki Kız Kardeş’e giden bir tüccar gemisinde yer ayırttılar. Kaptan yaşlı ve eski bir denizciydi. Frentis’e şüpheyle baktıktan sonra kadına bir şey söyledi ve kadın güldü. “Kuzeyliye benzediğini söylüyor,” dedi Volarca, sonra kaptana Alpirce bir şeyler söyledi. Adam bu yanıttan tatmin olmuş gibiydi. Onları kafeste tavuklar ve baharat varillerinin bulunduğu güvertede bir yere götürdü. Bir saat içinde limandan ayrıldılar. Yelkenlerini açmış, kuzeybatı rüzgârlarını yakalamaya çalışıyorlardı.

“Denizlerden, gemilerden ve denizcilerden nasıl nefret ediyorum var ya,” dedi kadın asık yüzüyle dalgalara bakarken. “Bir keresinde okyanusu geçip Uzak Batı’ya gitmiştim. Köleler ve aptallarla sayısız hafta geçirdim. Hepsini yolculuğun ortasında öldürmemek için kendimi çok zor tutmuştum.”

Bir denizcinin bağırışı üzerine döndüklerinde genç adamın heyecan içinde sancak tarafını işaret edip haykırdığını gördüler. Frentis ve kadın bir grup mürettebatla birlikte genç adamın yanına,

tırabzana gittiler. Herkes Alpirce bir şeyler söylüyordu. İlk başta bu kadar ilgi çeken şeyin ne olduğunu anlamasa da yaklaşık iki yüz metre uzakta dalgaların içinde bir şey gördü. Büyük, yelken benzeri bir kuyruk sudan çıktı. *Balina,* diye geçirdi içinden Frentis. Daha önce Renfael kıyısının açıklarında da balina görmüştü. Etkileyici hayvanlar oldukları aşikârdı ama denizciler için bu kadar şaşırtıcı olmasını beklemiyordu.

Hareket birden arttı ve köpüklerin içinde bir kırmızılık belirdi. Büyük, sivri bir baş suda yükseldi. Genişçe açmış olduğu çenesi parlak dişlerini gözler önüne seriyordu. Tekrar suya dalıp gözden kayboldu ama kısa bir süre sonra on beş metrelik koca kuyruğu yükseldi. Derisi güneşin altında parlıyordu. Koyu gri teninin üst tarafında açık kırmızı çizgiler vardı ve alt tarafı süt beyazdı. Kuyruk iki yana doğru hareket ettikten sonra gözden kayboldu. Su bir süre sonra sakinleşti ve kırmızımsı suyun üzerinde yalnızca derinden gelen baloncuklar kaldı.

"Kırmızı köpekbalığı," dedi kadın. "Kıyıya bu denli yaklaşmazlar pek."

Mürettebat bir süre hoşbeş ettikten sonra dağıldı. Görünüşe göre bu iyiye alametti.

"Deniz tanrısı Olbiss'in biz güvenli bir şekilde seyahat edebilelim diye köpekbalığının açlığını bastırmak için bir balina verdiğini söylüyorlar," dedi kadın ve sonra küçümseyici sırıtışını saklamak üzere denize doğru döndü. "Benim açlığımı bastırmak için bir balinadan çok daha fazlası gerekecek."

* * *

Dört gün sonra kara göründü. Büyük bir dağ, sabah sisinin arkasından haşmetli bir şekilde belirdi. Rüzgâr onları kıyıya yaklaştırırken dağ Frentis'in gözüne fazla karanlık göründü ama bir süre sonra yalnızca tepeden tırnağa ormanla kaplı olduğunu anladı. Kadın onu tekrar bir ormana getirmişti.

Gemileri adanın güney kıyısındaki doğal bir limana uzanan dar bir dalgakıranın arkasına girdi. Kadın buranın adının Ulpenna, On İki Kız Kardeş'in en doğudaki parçası olduğunu söyledi. Bu ada kıtalar arasında köprü görevi oluşturuyordu ama köprü artık yıkıktı. Gemi dalgakıranın arkasından geçerek ahşap binalardan oluşan büyük denebilecek bir kasabaya geldi. Volar'da nehir kıyısındaki derme çatma köle pazarıyla kıyaslandığında bu orman kasabası

uzun yıllardır yerleşim bulunduğunu gösteren bir zarafet ve yaşa sahipti. Evler çoğunlukla iki katlıydı ve her verandada birbirinden farklı süslü, ahşap heykeller vardı.

"Her evin kendi tanrısı var," dedi kadın tekrar düşüncelerini okuyarak. "Her eve farklı bir muhafız."

Bir tavernaya girip bol baharatlı tavuk güveci yediler. Kadın onlara hizmet eden adamla muhabbete girdi. Frentis'in Alpircesi hâlâ kötüydü ama laf arasında "yasa" ve "ev" sözcüklerini anlamayı başardı.

"Muhafız yok," dedi kadın yalnız kaldıklarında. "Bu sulh yargıcı insanlara pek güvenir biriymiş. Herkes popüler olduğunu da söylüyor. Bir yasa koyucunun böyle olmasını beklemezdim."

İkindiye kadar tavernada kaldılar. Sonra kasabadan çıkıp dağın ormanlık yokuşlarına giden kuru, kırmızı kilden bir yola, kasabanın tek yoluna girdiler. Bir saat boyunca ilerledikten sonra kadın onu bir yan yola soktu ve sık ormanın içinden geçmeye başladılar. En sonunda büyük bir ev görüş alanlarına girdi. Dağ eteğindeki bir kayalığın üzerine inşa edilmiş üç katlı bina etkileyiciydi. Panjurlu pencereler denizden gelen akşam esintisini buyur etmek üzere açık duruyorlardı.

"Yalnızca sulh yargıcı," dedi kadın. Frentis soyundu, botlarını çıkardı ve çıplak tenine toprak sürmeye başladı. "Bir eşi ve üç çocuğu varmış ama onlara bir şey yapmana gerek yok." Frentis'in burnundan hafifçe makas aldı. "Çok iyi kalpli değil miyim? Haydi bakalım, şimdi git sevgilim."

Kadının tavernada edindiği bilgiler doğruydu, muhafız yoktu. Bir hizmetçi evin arkasındaki küçük bahçeyle ilgileniyor, bir diğeri verandadaki lambaları yakıyordu. Frentis gür çalıların arasından sürünerek ilerledi ve güneye bakan duvarın yaklaşık beş metre gerisinde durdu. Karanlık bastırana kadar bitkilerin arasında bekledikten sonra duvara doğru sürünmeye devam etti. Kolay bir tırmanıştı, zira evi inşa edenler tarafından yeğlenen süslemeler tutamaç görevi görmüştü.

En üst kattaki verandaya atladı ve açık bir kapı olduğunu gördü. İçeride pikenin altındaki şeklinden küçük bir çocuk olduğunu tahmin ettiği biri büyük bir yatağın içinde uyuyordu. Sessizce odadan geçti ve koridora çıktı. O katta iki oda daha olduğunu gördü. Onların içinde de uyuyan çocuklar vardı. Alt kata indi. İkinci katta iki oda daha vardı. Bir tanesinin kitaplarla dolu olduğunu görüp oranın çalışma odası olduğunu tahmin etti. Diğeri ise bir

yatak odasıydı ve çarşaflar düzenli bir şekilde katlıydı ve birilerinin yatmaya hazırlandığını bildirir şekilde sıyrılmıştı. Tekrar koridora döndüğünde alt kattan sesler geldiğini duydu.

İnerken merdivenler gıcırdadı ama adımları dikkat çekmeyecek kadar hafifti. Sesler evin önündeki bir odadan geliyordu. Bir kadın ve bir erkek kapalı bir kapının ardında konuşuyorlardı. Frentis gölgeler içinde bir köşe buldu, çömeldi ve beklemeye başladı.

Gün içerisinde kaşıntının daha fena bir hale geldiğini fark etmişti. Tahriş oluyormuş gibiydi. Bağ, kaşınmasına izin verecek denli gevşekti ama kaşımanın bir faydası olmuyor gibiydi. Parmakları bir kez daha yara izi dokusunda bir değişim sezdi, yaralı doku arasında daha fazla yumuşak deri...

Kapı açılınca başını aniden kaldırdı. Bir kadın göründü, arkasına dönüp bir şey söyledi ve odanın ışığı yüzünü aydınlattı. Kırklı yaşlarında, güzel bir kadındı. Üzerinde açık mavi, ipekten bir gecelik, yüzünde rahat bir gülümseme vardı ve saçını arkadan toplamıştı. Açık kapıdan bir erkek sesi duyuldu, kadın hafifçe güldükten sonra arkasını döndü. Merdivene doğru yürüdü ve Frentis'i fark etmeden üst kata çıkmaya başladı.

Kadının üst kattaki yatak odasını girdiğini duyana kadar bekledikten sonra kapıya doğru gitti. Kadın kapıyı hafifçe aralık bırakmış olduğu için içerideki adamı görebiliyordu. Denize bakan bir pencerenin önünde bir masaya oturmuş, bir parşömen okurken kendi kendine mırıldanıyordu. Ortalama boyda, hafif kiloluydu ve kelleşen kafasında siyahtan çok gri saç telleri vardı. Frentis adamın adının ne olduğunu merak ederken sırtındaki kınından hançerini çıkardı.

* * *

"Tek bir darbe," dedi kadın dağa tırmanırlarken. Sabah olana kadar ormanda oturmuş, evi izlemiş ve çığlıkları beklemişlerdi. Sulh yargıcının eşinin keder dolu çığlıklarını duyduklarında dağı tırmanmaya başlamışlardı. Yoldan ve kasabadan uzak duruyorlardı, zira cinayet haberi geldiğinde insanlar yeni gelen kimler olduğu konusunda sorular sormaya başlayabilirlerdi. "Temiz ve hızlı," dedi kadın hiç zorlanmadan tırmanırken. "Onu temiz bir şekilde öldürmene izin verdiğim için bana teşekkür etmeyecek misin?"

Frentis tırmanmaya devam etti ve cevap vermedi.

Güneş tepe noktasına varırken dağın zirvesine ulaştılar. Kadın

batıya döndü ve kollarını açtı. “İşte bütün ihtişamıyla On İki Kız Kardeş.”

Denizden yükselen on bir tane orman kaplı ada sisler içinde uzanıyordu. “Yüzyıllar boyunca en cesur insanlar bile burada yaşamaya cüret edemediler,” dedi kadın. “Büyük bir afetin yaşandığı söylenir. O kadar büyükmüş ki şu anda Alpir İmparatorluğu’nun ana karası olan yer ile kıtamızın arasında köprü olan toprakları parçalamış. Bu afete neyin sebep olduğunu kimse bilmiyor ama efsanelerde binlerce farklı açıklama var. Alpirliler tanrıların isimsizlerle savaştığını söylüyor. Gazapları o denli muazzammış ki yer köprüyü yutacak denli öfkeli bir şekilde sallanmış. Güneydeki kabileler gökten yanan bir kürenin düşüp beraberinde yıkım getirdiğini söylüyorlar. Volarca eski bir hikâyeye göre büyük ama aptal bir büyücü başka bir düzlemden kontrol edemediği bir şey çağırmış ve o şey çığlıklar içindeki büyücüyü beraberinde boşluğa çekmeden önce etrafa yıkım getirmiş. Her ne sebep olmuş olursa olsun afet bittiği zaman köprü şu anda gördüğün şey haline gelmiş, on iki ada. Parçalanmadan sonra burada hâlâ büyük kötülükler ve büyülerin kaldığına dair çılgınca hikâyeler de var. İnsanlar gibi konuşabilen hayvanlar, hayvanlara benzeyen insanlar gibi şeyler. Kıyaya çıkıp pis kokan bir orman dışında bir şey bulamayan ilk Alpir kâşifleri için şoke edici olmuş olsa gerek.”

Batı yokuşundan aşağı doğru baktı. “Manzaranın tadını çıkaracak zamanımız yok, sevgilim. Akşam çökmeden bu kayadan insek iyi olacak. Yüzebiliyorsun, değil mi?”

* * *

Ulpenna ve en yakın komşusu arasındaki kanalın en dar olduğu yer en az sekiz kilometre genişliğindeydi. Kadın Frentis’e çuvalları için kıyıdaki hafif tahtaları ormandan aldığı sarmaşıklarla birleştirerek bir sal yaptırdı. Frentis iki eliyle birlikte salı önden itiyor, arkada ayaklarını çırpıyordu. Hep güçlü bir yüzücü olmuştu ama bu Nişan Hanesi’nin duvarları etrafında kıvrılan Tuzseli için geçerliydi. Burası farklıydı, zira deniz sürekli olarak kabarıyordu ve güneş batmaya başladığında kararan sular aklına balinayı yutan kırmızı çizgili köpekbalığının görüntülerini getiriyordu.

Kadın güldü ve arkasına döndü. Bacakları tembel bir şekilde suyun içinde sallanıyor, görünüşe göre hiç zorlanmıyordu. “Merak etme. Bir kırmızı köpekbalığının yemeye yeltenmeyeceği kadar

küçük bir öğünüz. Ama küçük kuzenleri var." Tekrar güldü ve Frentis'in korkusu artarken kıyıya doğru yüzmeye devam etti.

Karşı kıyıya sağ salim vardılar ama Frentis dalgaların altında bacağına sert ve pullu bir şeyin sürtündüğüne yemin edebilirdi. Kıyıya çıkınca odun topladı ve derme çatma bir koni şeklinde dizdi. Kadın elini odunlara doğru uzattı ve ellerinden ateş çıkarken hem acıdan inledi hem de memnun oldu. Ateş yanmaya başladığında burnunun altında küçük bir kan çizgisi oluştu. Parmağının ucuyla kanı silerken Frentis kadının söndürdüğü ellerini esnettiğini ve omuzlarında bastırılmış bir ıstırap ürpermesi olduğunu gördü. *Her daim ödenecek bir bedel vardır, sevgilim.*

Kurumak üzere ateşin kenarına oturduklarında karanlık iyice bastırmış, gökte yarım ay belirmişti.

"Şarkı söyleyebiliyor musun?" diye sordu kadın. "Hep sevgilimin bana ay ışığı altında şarkı söylemesini istemişimdir."

Frentis ilk defa zorlanmadan ve hoşuna giden bir cevap verdi. "Hayır."

Kadın kaşlarını çattı. "İstersem zorla söyletebilirim, bunu biliyorsun."

Frentis sessizce ateşe baktı.

"Kim olduğunu merak ediyorsun," dedi kadın. "İsminin niye listemizde olduğunu."

Kaşıntı tekrar başladı ama bu sefer yanıyor gibiydi. Kıpırdamamak için kendini zor tuttu ve ellerini dizlerinin üstünden ayırmadı. Kadın rahatsızlığını fark ettiyse de belli etmiyor, konuşmaya devam ederken ateşe kuru dallar atıyordu. "Üzülerek söylüyorum ki kötü bir adam değildi. Adil ve okumuş bir yargıç. Nüfuz ya da rüşvet geçmezmiş. Hem zengin hem de yoksulların güvendiği türden biri. Bir kriz zamanı insanların liderlik için bakacakları bir adam." Ateşe son bir dal attı ve Frentis'e bakıp üzgün bir şekilde gülümsedi. "Bu yüzden listedeydi. Onu öldüren değerli olmasıydı, sen değil. Sen yalnızca uzun zamandır planlanan bir girişimin aracısın."

Kadın ayağa kalktı ve Frentis'in yanına oturdu. Kollarını ona sardı ve başını omzuna koydu. Frentis güzel görünüyor olmaları gerektiğini düşündü; ay ışığı altında, bir sahilde sarmaş dolaş oturan genç âşıklar. Ama tekrar konuşmaya başladığında kadının sesinde güzellikten eser yoktu. Sert, ıslık gibi, neredeyse kontrolsüz, deli bir kadının sesiydi.

"Bunun sana acı verdiğini biliyorum," dedi. "O acıyı

hatırlıyorum, sevgilim. Ama pek çok ömür önceydi. Benim zalim olduğumu düşünüyorsun ama gerçek zalimlik konusunda ne biliyorsun ki? Antilobu öldüren kaplan zalim midir? Ya da balinayı alan kırmızı köpekbalığı? Seni umutsuz bir savaşa giresin diye gönderen deli kralın zalim miydi? Zalimlikle amacı birbirine karıştırıyorsun ve benim hep bir amacım vardı. Akılsız değilim. Bu listeyle işimiz bittiğinde sana söz veriyorum ki kendi listemizi yazacağız ve o zaman bir ismi sildiğinde acı çekmeyeceksin, zevk alacaksın."

Kadın Frentis'e daha da sokuldu ve memnun bir şekilde içini çekti... Kaşıntı deli gibi yanıyordu.

* * *

On İki Kız Kardeş'te iki kez daha cinayet işlediler. Alpenna'da bir tüccar kâtibi gecenin şarabını işeyecek bir yer aradığı bir ara sokakta kadın tarafından boğuldu. Astenna'da ise gözlerinin önünde elinde çevirdiği gümüşü gören taverna çalışanı kız Frentis'in odasına gitmeye karar verdi. Peşinden merdivenleri çıkarken kıkırdıyor, Frentis kapının önünde durup eğilerek odayı işaret ettiğinde kıkırdıyor, bir lamba yakıp kollarını ona doladığında kıkırdıyordu. Kadın işi hızlı bitirmesine yine izin vermişti.

Güneş doğmadan önce bir gemi bulup sabah akıntısıyla birlikte denize açıldılar. Gemi dört gün sonra Mirtesk'ten bile daha büyük ve kalabalık olan Dinellis limanında demir attı. Leydi ve özel koruması yerine karı koca rolü yapmaya başlamışlardı. Ama bu sefer kadın kocasından çekinen eş gibi davranıyordu ve Frentis'i de otoriter ve kibirli, babasının işlerinin nasıl gittiğini kontrol etmeye gelmiş Meldenli bir tüccarın oğlu olarak davranmaya zorlamıştı. Dinellis'te listelerindeki başka bir ismin üzerini çizdiler. Frentis şen şakrak bir şekilde davranıp iri hancıyı verandalarında bir kadeh şarap içmeye davet etmişti. Onu orada, görmeden limana bakar bir şekilde bıraktılar. Boş şarap kadehi, kocaman midesinin üzerinde durmaya devam ediyordu.

Kuzeye yolculuk edip yol üzerinde listedeki isimleri buldukları günler monoton bir kâbusa dönüştü. Listedeki isimler belli bir deseni takip etmiyordu, en azından Frentis isimler arasında bir bağ göremiyordu. Dinellis'in on kilometre kuzeyinde köylü bir çamaşırcı, iki gün sonra iri yarı bir rençber, ondan sonraki gün yarı kör ve sağır yaşlı bir adam. Listeyi çok tanıdık sesi olan adamın

bizzat kendi eliyle vermiş olduğunu görmese her şeyin kadının hastalıklı zihninin bir ürünü, insanları rastgele öldürmek için sanrısının verdiği bir tür izin olduğunu düşünürdü. Ama kadın öldürürken artık daha kontrollü davranıyordu. Bunu fark eden Frentis bu görevin eğlence için yapılan bir şey olmadığını düşünmeye başladı. Hervellis'te yaşlı adamı öldürürken sergilediği mide bulandırıcı vahşet yerini korkunç bir verime bırakmıştı. İster kendisi öldürsün, ister onu öldürmeye zorlasın, işleri şansa bırakmamaya dikkat ediyordu. Kurbanlarını gözlüyor, fırsat çıktığında öldürüyorlardı. Mümkünse hızlı ve temiz bir şekilde işlerini görüyor, herhangi bir alarm verilmeden bölgeden ayrılmış oluyorlardı.

Varesh'te bir marangoz. Raval'da başka bir sulh yargıcı. Batıdaki tepelerde bir haydut lideri.

"Eh, bu zordu." Kadın haydut liderinin cesedinin başında kafasını yana eğdi ve kısa kılıcından kanı silkeledi.

Frentis haydudun son adamının mızrak darbesinden kenara çekilerek kurtuldu. Diğer beş adam kanlı ve cansız bir şekilde kampın çeşitli yerlerinde yatıyorlardı. Kampı bulmak zor olmuştu ve taşlık tepelerde birkaç gün boyunca iz sürmek zorunda kalmışlardı. Kampa sonunda vardıklarında kadın karanlığa kadar beklemek yerine gidip hepsini öldürmeye karar vermişti. "Sanatsal beceriyle kaybedecek zamanımız yok, sevgilim."

Haydut lideri çetin bir şekilde çarpışsa da öldürülmesi fazla uzun sürmemişti. Öldüğünde adamları kaçmamıştı. Bunu gören Frentis bu kanun kaçakları arasında gerçek bir dostluk ve saygı olduğunu düşünmüştü.

En son haydut uzun saçlarını örmüş ve sıkıca tutturmuştu. Gözleri ve ağzının etrafında pek çok yara izi vardı. Anlaşılmaz bir sel halinde Frentis'e Alpirce küfredip daha şiddetli bir şekilde çarpışmaya başladı. Öfkesinden dolayı son mızrak hamlesine fazla güç verince kancalı silahı geniş bir kavis çizip gardında bir boşluk yarattı. Frentis adamın çenesine tekme atınca adam tozlu kayaların üzerine baygın bir şekilde düştü.

"Bizi gördü," dedi kadın ve bağı sıkarak Frentis'i kılıcını düşmüş haydudun boynuna saplamaya zorladı...

...kaşıntı parlak ve şiddetli bir şekilde yanıyordu ve o kadar ateşliydi ki kıyafetlerini yakıp kadını kör etmemesine şaşıyordu...

Kılıç indi ve adamın omurgasını kesti. Haydudun bedeni kasıldı ve öldü.

Adamların kısa ve geniş bacaklı atlarını aldılar. Midilliden biraz daha büyüklerdi. Son sürat kuzeye doğru ilerlediler. Gece bastırırken hayvanlar bitkin düşmüştü ama kadın durmadı ve ertesi sabah atlar ölene kadar devam ettiler. İki gün yürüdükten sonra imparatorluğun başkenti olan Alpira'ya vardılar.

"Çok güzel, değil mi?" dedi kadın. "Doğru düzgün yol inşa edemiyorlar ama bir şehir kurabiliyorlar."

Alpira sayısız ev ve kuleden oluşan devasa bir şehirdi. Etrafı on beş metre kalınlığında, eğik duvarlarla çevriliydi. Frentis normalde huşuya kapılırdı ama aklının içi ölüm görüntüleriyle doluydu. *Rençber onlara yüzünde bir gülümsemeyle yaklaşmış, sabanı bırakıp kollarını açarak onlara doğru gelmiş, yön arayan gezginler olduklarını düşünmüştü. Frentis'in hançeri tek bir darbede adamın boynunu kesmiş, hayat bedeninden çekilirken yerde dövünmesini izlemişlerdi.*

"Bak," dedi kadın parmağıyla işaret ederek. "İmparator'un Sarayı'nın kubbesi." Öğlen güneşini yansıtan kubbe beyaz bir ateşle yanıyor gibiydi. "Her bir zerresi gümüş kaplı. Acaba yandığında nasıl görünecek?"

Yakınlardaki bir tepede kamp yaptılar ve gece olurken şehri izlediler. Gölgeler uzarken ışıklar yanmaya başlamış, şehir olağanüstü derecede düzenli bir örümcek ağını andırmıştı.

Kadın çuvaldan balmumuyla mühürlü bir parşömen çıkardı, açtı ve içindeki isimlere kısaca baktıktan sonra ateşe attı. Parşömen karardı ve alevlerin içinde kıvrıldı. "Hâlâ anlamadın, değil mi?" diye sordu. "Bütün bunların neden olduğunu?"

Frentis parşömenin son parçalarının yanmasını izledi ve cevap vermedi.

"Müneccimlik diye bir şey duydun mu?"

Ona kulak asmamak istiyordu ama neden ona bu kadar çok kan döktürttüğünü de bilmeliydi. Bütün bu olanlara bir şekilde anlam verebilirse belki de ölüm sahneleri aklını bu denli kavurmazdı.

"Bir keresinde kardeşlerimden birinin bahsettiğini duymuştum," dedi. "Kardeş Caenis, pek çok şey bilirdi."

"Pekâlâ. Peki bu bilgili Kardeş Caenis müneccimlik konusunda ne söylemişti?"

"Karanlık'a ait bir şey olduğunu. Geleceği görmenin bir türüymüş."

"Öyle. Ama hatasız bir sanat değil ve oldukça ender bulunan bir yetenek. Konsey yüzyıllardır imparatorluğu ve dünyanın pek çok yerini karış karış arayıp bu yeteneğe sahip kişileri bulmaya

çalışıyordu. Bu toprakları bir gün almaya geldiğimiz zaman neler olacağını görmek istiyorlardı. Onyıllar boyunca müneccimleri kullandılar, çoğunu işkence altında yaptırdılar ve ortaya elimizdeki liste çıktı. Listedeki isimler, geleceği görenlerin tekrar tekrar zikrettiği isimlerden oluşuyor. Ulpenna'daki sulh yargıcı tüccar gemilerini silahlandırıp ikmal hattımızı kesecekti. Tezgâhtar deniz savaşında usta bir strateji uygulayacak, büyük bir zaferin mimarı olacaktı. Tavernadaki orospu okçuluk yeteneği olduğunu keşfedecek, sancak gemisinin güvertesinde amiralimizi öldürerek bir efsane olacaktı. Gerisini de tahmin edersin. Listemiz bir kahramanlar listesiydi, sevgilim. Onları ortadan kaldırarak Volar İmparatorluğu için başarı ve sonsuz şanı garanti altına aldık."

Göğsünden yükselen ses o kadar yabancıydı ki boğazını acıttı. Sıkılı dişlerinin arasından çıkan kahkaha ya da daha doğrusu neşeli öksürük kadının gözlerini kısmasına sebep oldu. "Seni güldürüyor muyum, sevgilim?"

Kadının sinirlenmesi onu daha da güldürdü ve kadın ellerini gevşetip öne eğildi. Bağı sıkınca Frentis öksürük nöbetine tutuldu. "Benimle dalga geçmene izin vermeyeceğim. Benimle dalga geçen son adamın kanını içtiğimi gördün. Neler yapabileceğimi unutma."

Onu konuşacak kadar özgür bırakmış olduğunu fark eden Frentis şaşırdı. "Öldürmeyeceksin," dedi nefes almaya çalışarak. "Delisin, orospusun ama bana âşıksın."

Kadın yumruklarını sıktı ve hareket etmeden durdu. Yüzü seğiriyordu. "Görünüşe göre zalimlik hakkında tahmin ettiğimden çok şey biliyorsun." Yavaşça arkasına yaslandı ve ellerini açtı. "Neyi komik bulduğunu sordum."

Bu sefer bağ sessiz kalmasına izin vermiyordu. "Bu imparatorlukta milyonlarca insan var," dedi. "Köle olmayan özgür insanlar, sayamayacağın kadar fazlalar. Janus Diyar tarafından toplanmış en büyük ve güçlü orduyu gönderdiğinde üç şehri birkaç aydan fazla süre elimizde tutamadık. Listendeki insanları öldürdüğümüz için bu imparatorluğun alınmaya müsait olduğunu mu düşünüyorsun? Milyonlarca insandan hiçbiri onların yerini almayacak mı? Umarım beş para etmez ırkın almaya çalışır ve umarım yok olduklarını görecek kadar uzun yaşarım."

Kadın da kısaca ve neredeyse hüzünlü denebilecek bir şekilde güldü. "Ah sevgilim, ne kadar çocukça konuştuğunu, aklının ne kadar küçük olduğunu bir bilseydin. Bir imparatorluğu ele geçirmekten bahsediyorsun; gerçekten de Konsey'deki o aptalların

hayallerini bir tek bu süslüyor ve kendilerini ucuz orospular gibi Müttefik'e satıyorlar. Bu imparatorluk onların olsun. Ben daha fazlasını istiyorum ve alacağım da, yanımda seninle beraber."

Günün büyük kısmında durgun olan kaşıntı tekrar başladı. O kadar acı verici olmasa da ısrarlı, zonklayan bir ağrı veriyordu.

"Ama önce," dedi kadın ayağa kalkıp üzerinden tozları silkerek, "listedeki son ismi öldürmemiz gerekiyor. Ve madem beni çok komik buluyorsun, bu defa sanırım önce onlarla biraz oynamanı istiyorum. Hedef bir çocuk ve çocuklar oyun oynamayı çok severler."

* * *

Villa şehrin batısında bir düzlüğün üzerindeydi. Büyük, nal şeklinde, iki katlı bir yapıydı ve bir ahır, bir atölye ve müsrif bir şekilde dekore edilmiş bir konuttan oluşuyordu. Etrafı, bakımlı akasya ve zeytin ağaçlarıyla çevriliydi. Etrafta beyaz pelerinli muhafızlar çiftler halinde devriye geziyorlardı. Sayılarına bakılırsa orada en az bir bölük adam olmalıydı.

Düzlüğün güney yokuşundaki dar bir çatlaktan yaklaştılar. Gün ışığı altında tehlikeli bir tırmanış olurdu ama geceleyin resmen mucizevi bir şekilde ilerlediler. Kayayı tırmanırken sergilediği akıcı hareketlerini, ellerinin ve ayaklarının hatasız bir şekilde tutunacak yer bulmasını kadına borçlu olduğunu biliyordu. Bağ sayesinde bir şekilde kadın kendi becerilerini ve huysuzluğunu ona aktarabiliyordu. Kaşıntı durmamıştı ve kaymasına sebep olacak kadar dikkatini dağıtacağından korkuyordu sürekli olarak ama bağ ve kadının Karanlık becerisi hataya yer bırakmıyordu. Herhangi bir sorun olmadan düzlüğün ucuna vardılar.

Orada beklerlerken iki muhafız üzerlerinden geçti. Parmaklarıyla kayalığa tutunuyor, zorluktan dolayı terliyordu. Ama tutuşu hiç gevşemiyordu ve kadının istediği takdirde onu orada açlıktan ölene kadar öylece tutabileceğini düşündü. Muhafızların sesleri uzaklaşana kadar bekleyen kadın kendini yukarı çekti ve peşinde, yaklaşık üç metre arkasından gelen Frentis'le birlikte bahçeye doğru koştu. Hızlı ve sessiz bir şekilde hareket ediyorlardı. Devriyelerin geçmesine izin vermek üzere ağaçların gölgelerinde duruyorlardı. İkisi de tepeden tırnağa siyah pamuktan kıyafetler giymişler, kılıç ve hançerlerinin metal kabzalarını yerlerini ele verecek şekilde parlamasın diye külle karartmışlardı. Muhafızlar

tetiktelerdi; gözleriyle sürekli etrafı tararken birbirleriyle nadiren ve kısaca fısıldaşıyorlardı. Orada yaşayan her kimse İmparator'un sağlayabileceği en iyi korumaya layık biri olduğu belliydi.

Ana binanın arka tarafına geçmeleri yaklaşık bir saatlerini aldı. Zemin katındaki pencerelerin hepsinin panjurları çekilmişti ve binanın o tarafında tutamaç görevi görebilecek herhangi bir dekoratif eşya yoktu. Kadın bileğinin alt tarafındaki ipek kınından küçük bir boğma teli çıkardı. Frentis kadının bunu daha önce On İki Kız Kardeş'te tüccar kâtibini öldürürken kullandığını görmüştü. Boğma teli iki tahta parçası arasında gerili, yaklaşık yirmi beş santimlik, parlak, çelikten bir teldi. Pencerelerden birine doğru gitti, panjurlardaki demir kilidi kısa bir süre inceledikten sonra boğma telini kilidin takılı olduğu U şeklindeki demir parçasına doladı. Elleri hızlıca hareket etti. Telin metale sürtünme sesi onca sessizlikten sonra bir çığlık gibi duyulmuştu. Kadın kilitle uğraşırken Frentis etrafı gözlüyordu. İleride iki beyaz pelerinlinin bahçede zikzak çizerek eve doğru geldiklerini gördü. Kadınla birlikte ahırın gölgesindelerdi ama beyaz pelerinliler otuz adım kadar ilerilerine geldikleri takdirde görünmeleri işten bile değildi.

Küçük bir çınlama ve kopma sesinden sonra kilit panjurdan ayrıldı ve kadın yere düşmeden kilidi yakaladı. Panjuru açtı ve Frentis'le birlikte tırmanarak içeri girdiler. Frentis arkalarından panjuru kapadı. Mutfaktalardı. Ocak ateşi hâlâ yanıyordu ve loş ışıkta etrafta asılı olan bakır çanak çömlek sıralarını görebiliyorlardı. Kadın kılıcını çekti ve kapıya doğru ilerledi.

Hizmetçilerin çoğu o saatte yan binalardan birinde uyuyor olmalılardı ama ana binada evin gece işlerini yapan birkaç hizmetçi vardı. Koridordaki lambaları yakan yaşlı bir adam gördüklerinde kadının kılıcı adam daha onları fark edemeden boynuna girdi. Güzel ve genç bir hizmetçi kız ana girişten yukarı çıkan mermer merdivenleri süpürürken Frentis'in fırlattığı hançeri görünce yalnızca nefesini tutacak kadar zamanı oldu. Merdiveni çıkarlarken Frentis kızın göğsüne saplanmış hançerini geri aldı. Kaşıntısı iğneleme haline gelmiş ve tarifsiz bir acı vermeye başlamıştı. Bağ olmasa çığlıklar atarak dizleri üzerine çökerdi.

Üst katta üç hizmetçi daha vardı; hepsinden sessiz ve çabucak kurtuldular. Art arda kapıları açan kadın en sonunda avını buldu. Koridordaki ışık içeri girince çocuk yatağında hafifçe kalktı, esnedi ve gözlerini ovuşturdu. Dokuz on yaşlarındaydı. Garip, korku içermeyen bir merakla onlara baktı ve uyku mahmuru haliyle bir

şeyler söyledi.

"Bizim gibi bir rüya daha önce hiç görmemişsindir, çocuk," dedi kadın ve sonra başıyla Frentis'e işaret etti. "Getir onu." Kadın arkasını döndü ve koridordan geçerek başka bir kapıya vardı. Kapıyı iterek açtı ve Frentis'in görmediği bir kadından şaşkın bir bağırtı duyuldu.

Frentis çocuğun odasına girdi, yatağın başına gitti ve elini uzattı. Çocuk önce ellerine, sonra ona baktı ve gözlerinden uyku silinip korkunç bir anlayış doldu. *Üzgünüm,* demek istiyordu Frentis. Bağ ve bedenindeki acı mantığının sınırlarını zorlar bir şekilde durmuş, ona bakıyordu. *Üzgünüm.*

Çocuğun başı önüne düştü ve Frentis'in elini tuttu. Odadan çıktılar. Frentis, üzerinde ipek pijamalarıyla onu takip eden çocukla birlikte kadının açtığı kapıdan içeri girdi.

Kadının başı öne düşmüş, kara saçları salınırken başka bir kadını bir sandalyeye bağladığını gördü. İp olarak pencerelerin önünden kopardığı perdeleri kullanıyordu. İşi bittiğinde kadının saçlarını tuttu ve çekerek başını arkaya itti. Kadının Alpirlilerin tanrıtapar heykellerine aitmiş gibi duran muazzam bir güzelliği vardı. İplerle bağlı olan kadının üzerinde beyaz, ipek bir gecelik vardı ve ipler bronz teninde değdiği yerlerde kırmızı çizgiler bırakıyorlardı. Kadın güzel yüze önce bir, sonra iki tokat attı. Bağlı kadının parlak yeşil gözleri ikinci tokat sırasında aniden açıldı ve panik halinde etrafına baktı.

"Sevgilim," dedi kadın Diyar Dili'nde, "hemen tanıştırayım: Leydi Emeren Nasur Ailers. Eskiden İmparator Aluran Maxtor Selsus'un vasiliğindeydi. Ayrıca bu imparatorluğun yitmiş Umudu Seliesen Maxtor Aluran'ın dul eşi."

Leydi Emeren koca bir nefes alıp başını arkaya attı.

"Çığlık atarsan çocuk ölür," dedi kadın.

Emeren gözlerini kapadı ve nefesini sıktığı dişlerinin arasından bıraktı. "Her kimseniz..." diye söze başladı. Diyar Dili'ni aksanlı ama yine de güzel bir şekilde konuşuyordu.

"Affedersin," dedi kadın. "Adabı muaşeret konusunda eskisi kadar iyi değilim. Elbette bizim kim olduğumuzu tamamen bilmelisin. Yakında kocam olacak bu yakışıklı benim sevgilim. Eskiden İtikat'ın Altıncı Nişanı'ndan olan, Birleşmiş Diyar'dan gelen Kardeş Frentis. Bana gelince, uzun yıllardır bir isme gereksinim duymadım, o yüzden en azından şu an için Volar İmparatorluğu çıkarları için didinen bir hizmetçi olduğumu söylemek kâfi."

Frentis, Leydi Emeren'in yüz ifadesinden kadının kafasında bir şeyler döndüğünü anladı. Önce kadına, sonra Frentis'e, sonra elindeki kanlı hançere, sonra da diğer elini tutan sessiz çocuğa baktı. Frentis kadının gözlerinde yalnızca çocuğa baktığında gerçek korku gördü.

Bedenindeki zonklama bir diken gibi deriye sürekli girip çıkıyordu...

"Bu imparatorlukta," dedi Emeren sakin ve kontrollü sesiyle, "herhangi bir gücüm olmadığını biliyor olmalısınız. İmparator'u etkileme gücüm yok. Ölümüm onu üzmez."

"Amacımız İmparator'u üzmek değil," dedi kadın. Büyük yatağa gitti, oturdu ve yumuşak şilte üzerinde bacakları yataktan sarkarak zıplamaya başladı. Oyun oynayan küçük bir kız gibiydi. "Bir şey bilmek isteyebileceğini düşünüyorum," dedi. "Geçenlerde yaptığın Melden Adası ziyareti hakkında. Sanatsal komplonda başarıya ulaşsaydın girişimimize muazzam bir katkı yapmış olacağını biliyor muydun? Al Sorna'yı ele geçirmeye çalışmaktan vazgeçtik, artık sadece ölümünü istiyoruz. Her müneccimlikte, işkenceyle aldığımız bütün görülerde var. Öldürmek istediklerimizi kurtaran, yaşamasını istediklerimizi öldüren koca bir engel. Örneğin yasını tuttuğumuz kocan."

Emeren'in gözleri parıldadı ve korkunun arasında öfke alevlendi.

"Evet evet," diye devam etti kadın. "Görüler oldukça netti. Al Sorna ile olan karşılaşmasından sağ kurtulsaydı Seliesen Maxtor Aluran İmparatorunuza suikast düzenletecek, bunu da Birleşmiş Diyar'ın casuslarının yaptığı bir şey olarak gösterip yeni bir savaş başlatacaktı. Bu savaş seneler sürecek, imparatorluğunun gücünü bitirecek ve onu da bir canavara, Alpir tarihindeki en büyük tirana çevirecekti. Halkının da sonunu getirmiş olacaktı. Zira kuvvetlerimiz geldiğinde onlara karşı koyacak bir kuvvet kalmamış olacaktı."

"Kocam," dedi Leydi Emeren sıktığı dişlerinin arasından, "iyi bir adamdı."

"Kocan diğer erkeklerin etine düşkündü ve seni mide bulandırıcı biri olarak görüyordu." Kadının bakışları Frentis'in yanındaki çocuğa çevrildi. "Senden bir çocuk yapması şaşırtıcı. Ama tabii görev insana korkunç şeyler yaptırabiliyor. Mesela buradaki sevgili nişanlımı ele alalım. Ona birazdan yaptıracağım şeyden dolayı büyük ve korkunç bir acı duyacak ama ben yine de ona bunu yaptıracağım. Zira onu bağımızın doğası konusunda eğitmek benim görevim. Beni sevmiyor. Bir erkeği sevmek ve bu sevginin

karşılıksız kalması…” İçini çekti ve Emeren’e bakıp üzgün bir şekilde gülümsedi. “Eh, sanırım biliyorsun. Annesinin gözleri önünde dökülecek olan oğlunun kanı onun ruhunu karaya boyayacak ve bağımızı güçlendirecek. Beraber işlediğimiz her cinayetle bağımız büyüyor. Bunu hissettiğini biliyorum, zira şarkım öyle söylüyor.”

Kocaman açtığı gözleriyle hayran bir şekilde ona bakan kadının yanağından bir yaş aktığını gören Frentis’in bütün benliğini ele geçirmiş olan berbat korku dehşete dönüştü. “Önce parmaklarını al, sevgilim. Yavaş yavaş…”

…zonklama sürekli bir hal almıştı ve ıstırap dolu batmaların arkası kesilmiyor gibiydi…

Çocuğu dizlerinin üzerine çöktürdü, elini sıktı ve parmaklarını açmasını sağladı. Hançerinin ucunu küçük parmağının üzerine koydu…

Alt kattan ani bir çatırtı, hemen ardından da Alpirce ateşli bir bağırış duyuldu.

“HEVREN!” diye bütün gücünü kullanarak çığlık attı Leydi Emeren. İplerin arasında öne çıkmıştı ve boynundaki damarlar görünüyordu.

Mermer üzerindeki botların gürültüsü açık kapıdan içeri girdi.

“Tüh be!” diye içini çekti kadın, yataktan zıplayarak kalktı ve kılıcını çekerek kapıya doğru ilerledi. “Demek oyun oynayacak zamanımız yokmuş, sevgilim. Alt katta olacağım. İkisini de öldür ve oyalanma.”

Onlarla yalnız kalan Frentis çocuğun saçını tuttu ve arkaya çekince ortaya çıkan boğazına hançeri dayadı…

Kaşıntı her şeyi yutan bir acı bombası gibi birden patladı, aklındaki bütün düşünceleri yaktı ve bağı boğdu. Sendeledi, çocuğu bıraktı ve acı içinde başını eğdi.

Çocuk annesine koştu ve onu sandalyeye bağlayan iplere asıldı. *“Unteh!”* diye bağırdı kadın başını delicesine iki yana sallayarak. *“Emmah forgalla. Unteh! UNTEH!”*

Kaçmayacak, diye geçirdi içinden Frentis. Çocuk iplere asılmaya devam ediyordu.

Tepeden tırnağa hissettiği acıya rağmen hareket edebildiğini fark edince şaşırdı. *Hareket edebiliyordu.* Bir adım attı. Gerçekten kendi isteğiyle attığı bir adımdı. Ama bağ hâlâ çocuk ve annesinin boğazlarını kesmeye zorluyordu. Bağ hâlâ duruyordu ama böğründe patlayan acıyla kıyaslandığında ancak nahoş bir şey olarak

tanımlanabilirdi.

Alt kattan çarpışma sesleri gelmeye başladı. Meydan okuma ve öfke dolu sesler yükselmiş, çelikler çarpılmaya başlamıştı. Islık benzeri bir ses duyuldu. Yağa bulanmış odunlara sıçrayan ilk kıvılcımın sesine benziyordu. Ardından çığlıklar geldi ve koridordan kapıya doğru bir duman perdesi dolmaya başladı.

Frentis sendeleyerek Emeren ve çocuğa doğru gitti. Acı içinde kontrolünü sağlamaya çalıştığı elleri ve kolları seğiriyordu. Kadın dehşet ve tiksinti içinde ondan uzak durmaya çalıştı ve Frentis hançerini kaldırdığında tekrar çığlık attı. Hançeri kontrol etmeye çalışan ve bütün iradesini bunun için kullanan Frentis'in üzerine atlayan çocuk onu tekmelemeye, yumruklamaya ve ısırmaya başladı ama Frentis bunların hiçbirini hissetmiyordu. Hançerin titreyen ucunu Emeren'in göğsündeki ipe indirdi. Kaslarını son bir kez kastığında ip kesildi ve düştü. Bıraktığı hançer kadının kucağına düştü. Yerde sırtüstü yuvarlandı ve acıyla titremeye başladı.

Bağ yeni bir ateşle yanıyor, bedenindeki acı yavaşça azalıyordu. *Yeterli değil,* diye düşündü. Yerde kıvranıyor, dişlerini sıkıyordu. *Tohum yeterince büyümedi.*

Emeren'in elinde hançeriyle başında durduğunu fark etti. Kadının yüzünde öfke ve olaylara anlam veremeyen bir bakış vardı. "Ü-üzgünüm..." demeyi başardı tükürükler arasından Frentis. "Çok ü-üzgünüm..."

Oğlunun elini tutan kadın ona baktı. "Entahla!"

Frentis ona kaçmasını söylemek istiyordu ama bağın yeniden yükselişi daha fazla yasaklı hareketleri yapmasını engelliyordu. Kadın Frentis'e son bir kez hüsranla baktıktan sonra çocuğu kollarına alıp koşarak odadan kaçtı. Sola döndü ve zekice, girişe giden merdivenlere gitmemeyi tercih etti.

Bağ bir devin yumruğu gibi etrafında daralıyor, zoraki bir emirle onu ayağa kalkmaya zorluyordu: ONA YARDIM ET!

Kılıcını çekerek merdivenlere doğru koştu. Girişe vardığında kadının beyaz pelerinli bir muhafızla çarpışmakta olduğunu gördü. Girişin duvarları ateş içindeydi ve tavanda yoğun, kara bir duman vardı. Kadın, muhafıza bütün gücüyle saldırıyor, kan dolu ağzı çarpılıyordu ama muhafız kolay lokma değildi ve kadının hamlelerini kendi kılıcının hızlı karşı hamleleriyle karşılıyordu. Uzun boylu, kara derili, biber grisi saçlara ve kıdemli bir askerin ince, yıpranmış yüz hatlarına sahip adam Frentis'e tanıdık geldi. Frentis'i gören adam yüzünü astı, kadının bir hamlesinden yana

çekilerek kurtuldu ve kendini merdivenlere doğru attı.

Frentis kılıç darbesini savuşturdu ve kılıcını adamın gözlerine doğru savurdu ama muhafız hızlıydı, birkaç santimetreyle darbeden kurtuldu. Birkaç merdiven çıkıp onlara doğru döndü. Gözlerinde öfke ve umutsuzlukla Frentis'e baktı. Çarpışmaya devam edip leydi ve oğlunun nasıl olduğuna bakmak arasında gidip geliyordu.

Güvendeler, demek istiyordu Frentis ama bağ ona izin vermiyordu.

Duyduğu bir bağırış üzerine kadına dönüp baktığında açık kapıya sıçramış alevlerin arasından geçme cesareti göstermiş iki muhafızla dövüşüyor olduğunu gördü. Gri saçlı adam bunu fırsat bilip Frentis'e doğru bir hamle yaptı. Kılıç hedefine ulaşmadan kenara çekilmeyi başarsa da siyah, pamuk kıyafetinin arkasının hafifçe çizildiğini hissetti.

Muhafızın göğsüne bir tekme attı. Göğüs zırhına çarpan ayağı adamın yere düşmesine sebep oldu. Avantajının üzerine gidecek vakti yoktu, zira kadın onu yanına çağırıyordu. Kadın iki rakibine karşı geriledi ve araya Frentis girdi. Frentis onları uzak tutarken kadın kılıcını kınına soktu ve yumruk haline getirdiği ellerini en yakındaki duvara doğrulttu. Ateş çıkarken çığlık attı ve iki adet uzun ateş sütunu duvara çarpıp parçaladı. Ellerindeki ateş sönen kadın yere yığıldı. Burnundan, kulaklarından, gözlerinden ve ağzından kan damlıyordu.

Frentis kadını düşmeden yakaladı. Omzuna aldı, muhafızlardan birinin son hamlesini savuşturdu ve duvardaki açıklıktan koşmaya başladı.

Villanın etrafında şaşkın muhafızlar koşuşuyor, kara dumanlar dönerek havaya yayılıyordu. Frentis evin arka tarafına koştu. Ahırlara doğru giderken Emeren ve oğluna rastlamamayı umuyor, aksi takdirde bağın ona ne yaptıracağını biliyordu. Ahırlar atları ana binayı yutmuş cehennemden kurtarmaya çalışan muhafızlar ve hizmetçilerle doluydu. Frentis, hizmetçi bir çocuk onu götürmeye çalışırken şaha kalkan büyük atı gözüne kestirdi. Çocuğu ensesine vurarak bayılttı ve atın dizginlerini yakaladı. Kadını atın arkasına yerleştirdikten sonra o da ata bindi. At teşvike gerek duymadan, ateş ve dehşet dolu o yerden kurtulmak için koşmaya başladı.

Birkaç kalp atımlık zamanda dumandan kurtulmuşlardı. Dörtnala bir şekilde batıya doğru ilerliyorlardı. Arkalarında villa yanıyor ve yıkılıyordu.

Kısım II

Artık Buz Hordası'nın taarruzu olarak bilinen büyük Kuzey Menzili göçünü gerçekleştiren halkın kökeni bir sır olarak kalmaya devam ediyor. Dilleri ve âdetleri hem Diyar halkına hem de işgalleriyle karşılaşan Eorhil ve Seordah savaşçılarına oldukça yabancı. Horda'nın büyük çoğunluğu ovalardaki hezimetlerinden sonraki kıyımda ölmüş, geri kalan az sayıdaki kişi de buza geri kaçmıştır. Sonuç olarak araştırmacının onların toplamları hakkında ayrıntılı bilgi edinebilme şansı Diyar'da doğmuş tanıkların deneyimleriyle sınırlıdır, ki bu hikâyeler çarpıtılıp Karanlık becerileri ve aşırı derecede korkunç savaş hayvanları ile dolu hayali ve önyargılı yorumlar olmaktan öteye gitmemektedir. Var olan kanıtlardan çıkarılabilecek yegâne şeyler Horda'nın kendi kabilelerinden olmayan bütün erkek, kadın ve çocuklara karşı acımasız bir vahşet uygulamaya eğilimli olması ve savaşta da çok sayıda kullandıkları hayvanlar üzerindeki olağanüstü kontrol seviyeleridir.

Usta Olinar Nuren, Üçüncü Nişan,
Kuzey Menzili: Tarihsel Bir Şema,
Üçüncü Nişan Arşivlerinden

W
N
S
E
PACK ICE
Steel Water Creek
NORTHERN REACHES
Mirror Summit
Lowen's Cove
Slade Hill
The Silver Tear
GREAT NORTHERN FOREST
LONAK DOMINION
Fallen City
Mellan Pass
Nehrin's Point
Beaver's Gulch
North Tower
Cardurin
RENFAEL
UNIFIED REALM
NILSAEL
Andurin

Verniers'in Kaleminden

Pis kokan adamın yoğun bakışlarından korkarak geminin tırabzanına pustum.

"Bilmiyorum," dedim.

Adam bir yerden bir bıçak çıkardı. Kıyafetinde saklı olmalıydı, zira gemiye binerken üzerinde silah görmemiştim. Mümkün olmadığını düşündüğüm bir hızla bıçağı boynuma dayadı ve diğer eliyle saçımı tutup geri doğru çekti. Kötü kokan nefesi bütün yüzümü yıkadı. "Nerede o, kâtip?"

"Ku-Kuzey Menzili'nde," diyebildim kekeleyerek. "Diyar'a dönünce Kral Malcius onu oraya gönderdi."

"Bunu biliyorum." Derime gittikçe batan kılıç parlıyordu. "Şimdi nerede? Savaş Lordu sana onun hakkında ne söyledi? Ona ne mesajlar gönderildi?"

"H-hiç! Yemin ederim. Adı neredeyse hiç geçmedi bile. Savaş Lordu ondan nefret ediyor gibiydi."

Pis kokan adam iyice sokuldu ve gözlerimin içine baktı. Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Herhalde kaybımı tazmin edersin," dedi general. "Bunu yoğun bir şekilde kullanmayı planlıyordum."

Pis kokan adam homurdandı ve geri çekilerek beni serbest bıraktı. Bir çuval gibi tırabzanın üzerine düştüm ve kendimi doğrulmaya zorladım. Güverteye yığılmak efendime bir hakaret olarak algılanırdı. Generalin eşi yaklaşıp bana ipek bir mendil verdi. Mendili boynumdaki hafif kesiğe bastırdım ve güzel mendile kan lekeleri doldu.

"Emredildiği gibi tutsakları sorguluyor musun?" diye sordu adam generale. Masanın yanına gidip kendine bir kadeh şarap koydu ve birkaç küçük yudumda içkisini bitirdi. Kırmızı sıvı çenesinden aşağı döküldü ve halihazırda pis olan kıyafetini lekeledi.

"Evet." Önündeki kirli adama bakan general gözlerini kıstı ve gönülsüz bir rızayla sert bir şekilde konuşmaya başladı. "Çok nefret ettikleri şu Karanlıkkılıç hakkında bir sürü masal. Gerçek bilgi yok.

Yardımlarına geleceği fikrini gülünç buluyorlar."

"Gerçekten mi?" Adam bakışlarını bir kez daha bana çevirdi. "Buraya gel, kâtip."

Titreyen bacaklarımla başını öne eğik bir şekilde ona doğru gittim.

"Onunla birlikte Adalar'a gittin," dedi adam. "Kendinden nefret edenleri kurtarmaya gideceği düşüncesini gülünç buluyor musun?"

Aklıma Al Sorna'nın bana yolculuk sırasında anlattığı hikâyeyi, yaşamını renklendiren savaş ve çileleri getirdim. En net anı ise meydan okuma günüydü; Kalkan'ın baygın bir şekilde yerde yatışı ve Al Sorna'nın kılıcını kınına sokarak uzaklaşması. Ondan nefret etmek için kendime has sebeplerim vardı, Seliesen'i düşünmeden tek günüm bile geçmiyordu ama tutkulu nefretim o gün ölmese de dinmiş, aynı ateşle yanması geçmişti. "Affedersiniz, efendim," dedim generale. "Ama elinden gelirse sizinle savaşmaya gelecektir. Burada ya da başka bir yerde."

"Tabii ki gelecek." Adam bir kadeh daha şarap içti ve bardağı bir kenara fırlatınca ayrıntılı haritanın üzerine birkaç damla düştü. Masadan ayrıldı ve kendi sandalına doğru yürümeye başladı.

"Verecek istihbaratın yok mu?" diye seslendi general arkasından.

Adam omzunun üzerinden baktı. "Evet, kolay olmasını bekleme." Kendi yaşlarında birine göre oldukça rahat bir şekilde tırabzanın üzerinden kendi sandalına atladı ve küreklerdeki kölelere bir emir haykırdı. Sandal ayrıldı ve kıyıya doğru ilerlemeye başladı. Adam pruvada hareket etmeden duruyordu. Bu uzaklıktan bile adamın kokusunu duyabildiğimi hissediyordum.

Fornella benim yazdığım Üçüncü Altın ve Toz Şiirleri: Politikanın Doğası Üzerine Düşünceler *adlı eserden usulca bir alıntı yaptı. "'Bir ulusun değerini biçmek isteyen, müttefiklerine bakmalıdır.'"*

* * *

Saldırı öğlen vakti başladı. Binlerce Varitai ve Özgür Kılıç taşıyan sandallar nehirden geçip Alltor duvarlarının altına vardı. Bu esnada savunmacılar ok yağmuruna başlamışlardı. Bazı sandallar kürekçileri öldüğünden dolayı karaya bile ulaşamadan akıntıya kapılıp uzaklaştılar. Sandallardan atlayıp saf oluşturmaya çalışırken de pek çok ölüm yaşandı. General askerlerine kalkan vermenin çok zekice olduğunu düşünüyordu ve benden bunu kaydetmemi istedi.

"Birbirine tutturulmuş ve iki ya da üç kişi tarafından kaldırılan birkaç tahta parçası," dedi. "Güya korkulan uzun yaylarına karşı basit

bir panzehir."

Ama panzehrine rağmen ilk bölük en yakınındaki gediğe ulaştığında ben iki yüzün üzerinde ölü saymıştım. Mancınık gemileri şehre daha da yaklaşmıştı; kayalar yerine, yağa bulanmış ve top haline getirilip duvarın üzerinden geçirmek istedikleri bez parçalarını fırlatmadan önce ateşe veriyorlardı. Yükselen dumana bakılırsa şehrin içinde birkaç yangın başlamıştı bile. "Ateş, cesur kumandanın en büyük müttefikidir," dedi nüktedan bir şekilde general. Bu lafı duyunca daha kaç tane bez topu hazırlatmış olabileceğini düşündüm. Eşinin gözlerini devirmesine bakılırsa, daha epey vardı.

Gediklerde savaş yaklaşık bir saat daha sürdü. Volar askerleri ok yağmuru altında bir düğüm olmuş, ilerleme sağlayamıyor gibi görünüyorlardı. Zamanı doğru ayarlayan general sancaktarlarına Kuritailara saldırma sinyalini vermelerini işaret etti. Bölük kendi başına koşarak geçide girdi, beraberlerinde kuşatma merdivenleri vardı. General Cumbraelli askerlerin büyük bir bölümünün gediklerde yoğunlaşacağı tahminlerinde haklı çıkmış olsa da Kuritaiların üzerine de şiddetli bir ok yağmuru çöktü ve duvarlara ulaşmadan yaklaşık iki düzinesi öldü. Sonra merdivenleri savurup mazgallı siperlere tutturdular. Merdivenleri çıkmaya çalışırlarken görebildiğim kadarıyla bölüklerinin yarısı öldü. Yaklaşık her saniye bir tanesi yere düşüyordu. Ama en sonunda sıkı bir düğüm halindeki küçük bir grup önündekileri kesip biçerek mazgallı sipere çıkmayı başardı. Onları geri püskürtmeye çalışan gri yeşil Cumbraelli keşmekeşinde bir avuç siyah giyen adamdan ibaretlerdi. General bir süre küçük dürbününden savaşı izledikten sonra sancaktarlarına emretti. "Yedekleri gönderin!"

Merdiven taşıyan iki bölük Özgür Kılıç geçitten ilerledi. Kuritailar duvardaki savunmacıları meşgul ettiğinden dolayı onlara nazaran daha az adam kaybettiler. Özgür Kılıçlar iki noktadan duvara girdiler ve içlere doğru ilerlemeye başlamış Kuritaiların başındaki bazı savunmacıları kendi üzerlerine çektiler. Cumbrael saflarında ani bir sarsıntı oldu ve birkaç saniye içerisinde duvardan kayboldular. Gediklerden birinde, Volarlı saldırganlar içeri girince bir zafer nidası yükseldi.

"Ve işte bitiyor," dedi general ve daha önceden antrenmanını yapmış olduğu zafer pozlarından birine büründü. Dürbünü yakınında duran bir köleye verdikten sonra oturdu ve dikkatlice düşünürmüş gibi çenesini sıvazladı. "Volar tarihindeki en büyük kuşatma iyi planlama ve birkaç saatlik çalışma sonrasında sona eriyor." Bana baktı. Kalemimin meşgul olduğunu görmek istiyordu.

“Belki de Konsey şehre isim koymana izin verir,” dedi Fornella. “Tokrevia?”

General kızardı ve onu duymazdan geldi.

“Gerçi Yanan Enkaz daha uygun gibi,” diye devam etti kadın şehirden yükselen pek çok duman sütununa bakarak.

“Yeniden inşa edeceğiz,” diye çıkıştı general.

Şehre bakan kadının yüzünde zafer değil, melankolik bir tiksinti bakışı vardı. “Askerlerin iş yaptıracak köle bırakırlarsa tabii.”

Generale şehrin düştüğüne dair haber gelmesi iki saat sürdü. Her geçen dakika daha sabırsızlanıyor, güvertede volta atıyor ve gözcülere köle-denizcilerin yaptıkları küçük hatalardan dolayı onları dövmelerini emrediyordu. En sonunda kıyıdan bir sandal yaklaşmaya başladı. Üzerinde bir Tümen Kumandanı’nın simsiyah zırhı vardı. Adam yüzünden bitkinlik akarak güverteye çıktı. Yüzü dumandan kararmıştı ve kolunun üst tarafında bandajlı bir kesik vardı. Generale selam durdu ve eşine eğilerek selam verdi.

“Ee?” diye sordu Tokrev.

“Duvarlar bizim, Saygıdeğer General,” dedi. “Ama görünüşe göre Cumbraellilerin başından beri orayı tutmak gibi bir planları yokmuş. Şehrin içinde barikatlar oluşturmuşlar, yolları kapamak için evleri yıkmışlar ve bir ölüm zemini yaratmışlar. Okçular çatıların üzerinde bekliyorlar. Sokaklarda gediklerde kaybettiğimizden daha çok adam kaybettik.”

“Barikatlar!” dedi Tokrev tükürürcesine. “Karşıma geçip barikatlar diye ağlıyorsun. Yıkın hemen onları!”

“Bir saat önce ilkini yıktık, Saygıdeğer General. Ama yüz metre ileride bir tane daha vardı. Ve şehirdeki bütün eller bize karşı kalkmış durumda; erkeği kadını, yaşlısı genci çarpışıyor. Her bir ev için ayrı mücadele veriyoruz ve cadıları her yerde.”

General fısıltı halinde konuştu. “Bir daha cadı dersen adamlarına ibret olsun diye derini yüzdürürüm.”

Geminin pruvasına doğru yürüyüp şehre baktı.

“Belki de yeniden organize olmak üzere dinlenmelerini emretsen iyi olur,” dedi Fornella. Sesinin keskinliğinden bunun bir öneri olmadığı izlenimini edindim. “Ele geçirdiklerimize takviye göndeririz.”

Tokrev kaskatı kesildi ve arkasında yumruklarını sıktığını gördüm. Tümen Kumandanı’na döndü. “İlerlemeyi durdurun ve safları yeniden düzene sokun. Bulabildiğiniz bütün lamba yağlarını da alın. Hava kararınca tekrar saldıracağız ve saldırdığımız zaman evler için mücadele vermeyeceğiz, evleri yakacağız. Anlaşıldı mı?”

* * *

O gece Alltor şehri büyük, turuncu bir taç taktı. Parıltı havaya yükseliyor, yıldızları görmeyi engelliyordu. General bana güvertede kalıp olayları yazmamı emrettikten sonra kıyıdan getirttiği yaklaşık on beş yaşında bir kız olan zevk kölesiyle kendi kabinine çekilmişti. Fornella güvertede kalmıştı. Şalını sıkı sıkı omuzlarına sarmıştı. Aşağıdan gelen seslerden rahatsız oluyorduysa da bunu belli etmiyordu. Pruvaya, yanıma gelip şehri yüzünde aynı kasvetli ifadeyle izlemeye başladı.

"Burası ne kadar eski?" diye sordu.

"Neredeyse Cumbrael Derebeyliği kadar, Hanımım," dedim. "En az dört asır yaşında."

"Şu ikiz kuleler tanrılarına adanmış bir tapınak, değil mi?"

"Cihan Atası Katedrali, Hanımım. Sanırım en kutsal alanları."

"Böyle bir direniş göstermelerini buna mı borçlular sence? Tanrılarının evini savunmak üzere kutsal bir görev."

"Bilmem, Hanımım." Ya da belki de sizin getireceğiniz tek şeyin kölelik ve ıstırap olduğunu bildiklerinden savaşarak ölmeyi yeğliyorlardır.

"Bugünkü o adam," dedi. "O kokan eleman. Onun kim olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Sormak haddime değil, Hanımım."

Gülümseyerek bana döndü. "Takdire şayan bir şekilde rolüne bürünmüşsün ama daha yalnızca birkaç haftadır kölesin. Yaşamayı çok fena istiyor olmalısın." Şehre sırtını döndü ve kollarını kavuşturup pruvaya yaslandı. "Bir insan bile olmadığını duymak seni şaşırtır mı? Yalnızca kokusundan daha pis bir şeyin hayaletiyle dolu bir kabuk."

"Ben öyle şeyler bilmem, Hanımım."

"Bilmezsin tabii. Yalnızca Konsey ve benim gibi birkaç kişinin bildiği, iyi saklanan bir sırdır, kimseye anlatılmayacak kadar önemlidir: Pis, utanç verici sırrımız." Konuşurken daldı, nahoş bir anının görüntüleri aklına gelmiş gibiydi.

Gözlerini kırptı ve hafifçe başını iki yana salladı. "Bana şu Al Sorna'yı anlat," dedi. "Tam olarak kim olduğunu."

Birinci Bölüm

Vaelin

“Onu ben de özlüyorum.”

Alornis ahşap işlemesinden başını kaldırdı ve son dört haftadır yapıyor olduğu gibi kara gözlerinde sert bir bakışla ona baktı. Onu bu yolculuğa çıkmaya zorlamak aralarını iyileştirmek konusunda pek yardımcı olmamıştı ve Reva’nın gidişi de işleri berbat bir hale sokmuştu. “Onu aramadın bile,” dedi.

Sesindeki suçlayıcı tona rağmen Reva’nın gittiğini öğrendiği sabahtan beri onunla bu kadar çok konuşmamış olmasından cesaret aldı. Alornis Nilsael’den geçerken yaptıkları uzun yolculuk ve Kuzey Menzili’ne gelirken bindikleri gemide geçirdikleri zaman boyunca en temel şeyler dışında herhangi bir şekilde iletişim kurmaya çalışmamıştı.

“Ne gibi bir seçeneğim vardı ki?” diye sordu Vaelin. “Onu bağlayıp bir ata mı bindirecektim?”

“Yalnız başına,” dedi Alornis ve işine geri döndü. Kısa, kıvrık bıçağıyla ahşabı yontmaya devam etti. Yontmaya gemiye ilk bindiklerinde, Buzlimanı’ndan ayrıldıkları ilk birkaç gün içinde tırabzanların başından ayrılamayacak denli gemi tuttuğu için bir meşgale olsun diye başlamıştı. O zamandan bu yana midesi yatışmıştı ama asabiyeti hâlâ üzerindeydi. Bıçak tutan eliyle hızlı ve gergin bir şekilde ahşabı yontuyordu. “Kimsesi yoktu,” dedi usulca. “Bizim dışımızda kimsesi yoktu.”

Vaelin içini çekti ve gözlerini denize çevirdi. Kuzey suları Erin sularına kıyasla çok daha hırçındı. Dalgalar dik bir şekilde yükseliyordu ve bitmek bilmeyen rüzgârlar insanın kemiğine işliyordu. Geminin adı Kral’ın kız kardeşine ithafen *Lyrna* idi. Dar güverteli, iki ana direği olan savaş gemisinde yaklaşık seksen kürekçi ve Vaelin’le birlikte bir sene geçirme emri almış Atlı Muhafız bölüğü vardı. Askerlerin komutanı, yapılı ve soylu bir genç

olan Orven Al Melna, Vaelin'e lord olduğundan dolayı gereken bütün saygıyı gösterme konusunda dikkatli davranıyor, bekçisi değilmiş de onun emri altındaymış gibi hareket ediyordu. Kral onu Vaelin fikrini değiştirmesin diye bir tür güvence olarak yanına vermişti.

"Ona ne dedin?" Alornis yüzünde temkinli ama çok da kızgın olmayan bir ifadeyle yanına geldi. "Bizi bırakıp gitmesine sebep olacak bir şey söylemiş olmalısın."

Bu, bir süredir aklına takılıyordu. Ona ne söyleyecekti? *Ne gibi yalanlar söyleyeceğim,* diyerek düzeltti kendini. *Herkese yalan söylüyorum, ona neden söylemeyeyim ki?* Kız kardeşine –yalancı olduğunu bilmeyip ona güvenen kız kardeşine– Reva'nın, inancından kaynaklanan utancı, onun himayesini kabul etmesi ve Alornis'e yönelik hisleri –rahiplerin günah saydığı hisleri– nedeniyle kaçtığını söyleyecekti. Ve bu yerinde olurdu, zira Alornis'in utancından bu konu üzerine daha fazla soru sormasını engellerdi.

Ağzını açtı ama sözcükler boğazında öldü. Alornis ona hâlâ kızgın gözlerle bakıyordu ama bakışlarında aynı zamanda güven de vardı. *Bana bakınca onu görüyor. O kardeşime hiç yalan söylemiş miydi acaba?* "Reva sana babası hakkında ne anlattı?" diye sordu.

Ve her şeyi anlattı. Altıncı Nişan Hanesi'ne götürüldüğü o günden babasının evine döndüğü geceye kadar olan her şeyi. Adalar'a yaptıkları yolculuk sırasında Alpirli araştırmacıya anlattığı hikâyenin aksine bu sefer bir şey ekleyip çıkarmadan her bir sırrı, her ölümü ve kan şarkısının her bir melodisini anlattı. Anlatması uzun sürdü, zira Alornis'in pek çok sorusu vardı. Bir hafta boyunca anlattı ve hikâyesinin bitmesinin ertesi sabahında ufukta Kuzey Menzili kıyısı göründü.

"Peki şarkı onu görmeni mi sağlıyor?" diye sordu. İkinci kaptanın, Kule Efendisi ve kız kardeşi için verdiği kabindelerdi. Alornis ranzasında bağdaş kurmuş oturuyor, kucağındaki neredeyse bitmiş figürle uğraşıyordu. Vaelin hikâyesini anlatırken kız da yontmaya devam etmiş, her geçen günle birlikte figür daha incelikli bir hal almıştı. En sonunda ortaya uzun, zayıf ve sakallı bir adam heykeli çıkmıştı. Geminin marangozundan cila ve küçük, siyah bir fırça almış, figürü bronz gibi parlatmıştı. "Sherin nerede olursa olsun yani?"

"İlk başlarda, şarkı söylemeyi ilk öğrendiğimde," dedi. "Ama görüntüler zamanla soldu. Onu en son hissettiğimden bu yana üç sene geçti."

“Peki hâlâ deniyor musun?” Kız kardeşi dikkatli bir şekilde ona bakıyordu ve sözünden hiç şüphe etmediği belliydi. Ona kan şarkısını ilk anlattığında biraz şüpheci yaklaşmıştı ama Vaelin Ahm Lin’in çıraklık hikâyesinden bir numara ödünç alıp kıza kemerindeki bıçağı gemide bir yere saklamasını söyleyip kamarasında beklemişti. Daha sonra çıkıp Alornis’in depodaki iki bira varili arasındaki bir boşluğa sakladığı bıçağı birkaç dakika içinde bulmuştu. Kız tekrar denemiş, bu sefer bir denizciden yardım alıp karga yuvasının içine saklamıştı. Vaelin direğe tırmanmak istememiş, gözcüye bıçağı oradan alıp aşağı atmasını söylemişti. Kız, sözünü o andan sonra sorgulamamıştı.

“Bir süredir denemiyorum,” dedi. “Şarkıyı duymak başka, şarkı söylemek başka. Çok ağır bir şey, fazla çaba gösterirsem kendimi öldürme riskim bile var.”

“Kardeş Barkus’u alan o şey, onu aradın mı?”

“Arada sırada gözümün önüne görüntüler geliyor. Hâlâ dünyada bir yerlerde serbestçe geziyor, aldatıyor ve hizmet ettiği şeyin emri üzerine can alıyor. Ama görüntüler puslu. Sanırım bir şekilde kendini maskeleyebiliyor. Başka türlü o kadar süre Barkus’un içinde saklanması da mümkün değildi zaten. Beni düşündüğü zaman görüntüler geliyor, yoğun nefreti maskeyi eritip dışa çıkıyor sanırım.”

“Senin peşine tekrar düşecek mi?”

“Geleceğini düşünüyorum. Bu konuda bir söz hakkı yok gibi.”

“Nişan Hanesi’nde neler oldu?”

Ona yine yalan söylemek isteğiyle doldu. Ziyaret dilinde acı bir tat bırakmıştı ve bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Ama yalan söylemek yerine gerçeği saklamayı tercih etti. “Suret’le konuştum.”

“Bunu biliyorum. Ne anlattı?”

“Yalnızca Suret Arlyn’le değil. Yedinci Nişan’ın Sureti’yle de konuştum. Ve hayır, sana kim olduğunu söylemeyeceğim. Kendi güvenliğin için.” Öne doğru eğildi ve gözlerinin içine baktı. “Alornis, her daim tetikte olmalısın. Kız kardeşim olduğun için bir hedefsin. Seni bu yüzden beraberimde getirdim, bu yüzden sana bu hikâyeyi anlatıyorum. Kuzey Menzili, Diyar’dan daha güvenli ama o şey ve yandaşlarının istedikleri takdirde bize burada da ulaşabileceğinden şüphem yok.”

“Peki kime güvenebilirim?”

Vaelin başını önüne eğdi. *Ona şimdiye kadar yalnızca gerçekleri*

söyledim, şimdi neden yalan söyleyeyim ki? "Dürüst olmak gerekirse, kimseye," dedi. "Üzgünüm, kardeşim."

Alornis elindeki heykele baktı. "Babam öldüğü zaman, sen..."

"Yalnızca yankısını. Senin için şarkı söylediğim gün çoktan ölmüştü. Sen annenle odun yığını üzerindeki ateşi izliyordun. Kar yağıyordu. Etrafta başka kimse yoktu."

"Hayır," dedi kız hafifçe gülümseyerek. "Sen de oradaydın."

* * *

İki gün sonra Kuzey Kulesi göründü. Yaklaşık yirmi metre yüksekliğinde, alt kısmı üst kısmından daha geniş, etkileyici bir yapıydı. Etrafı yarı yüksekliğinde kuvvetli bir duvarla çevriliydi. Vaelin'in Cumbrael'de gördüğü eski kalelere benziyordu, zira keskin bir mimarisi ya da heykel ve süslemeler yoktu. Başka bir çağdan kalma bir yapıydı ve zaten yaklaşık bir buçuk asırdır buradaydı.

Rıhtım tek direkli balıkçı tekneleri ve tüccar gemileriyle doluydu. Mürettebat halat atıyor, kürek çekiyor ve *Lyrna*'ya yol açıyordu. Lyrna görkemli bir şekilde iskeleye yanaştı. Yüzbaşı Orven'in ikili sıraya soktuğu adamları parlak zırhlarıyla borda tahtasından ilk inenlerdi. İskelenin karşı kısmında duran, koyu yeşil pelerinli yirmi adamla bir zıtlık oluşturuyorlardı. Koyu yeşil pelerinli adamların safları nispeten düzensiz ve çelikten ziyade sert deriden yapılma zırhları tam olarak bakımsız olmasa da en azından tertipsizdi. Çoğu kara deriliydi, Alpir İmparatorluğu'nun güneyinden sürgün edilenlerin soylarından geliyor olmalılardı ve içlerinde bir metre seksen santimetreden uzun kimse yok gibiydi. Safların önünde diğerlerinden daha uzun olan yeşil pelerinli bir adam; onun yanında da siyah, sade bir kıyafet giymiş, siyah saçları olan ufak tefek bir kadın duruyordu.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Vaelin, Alornis'e borda iskelesinin başında. Kral'ın terzisinin vermiş olduğu güzel giysilerini giymişti: yakasında şahin motifi olan beyaz, ipekten bir gömlek; iyi pamuktan yapılma pantolon ve samur kürkünden yapılma uzun, lacivert bir pelerin.

"Tam bir lord gibi," dedi Alornis. "Şunu da etrafta taşımak yerine beline taksan daha da iyi olurdu." Elindeki çuvala işaret etti.

Vaelin yüzüne bir gülümseme yerleştirip borda iskelesinde ilerlemeye başladı. Kara saçlı kadın ve uzun adama yaklaşınca ikisi de resmi bir şekilde eğilerek onu selamladı.

“Lord Vaelin,” dedi kadın. “Size Kuzey Menzili’ne hoş geldiniz diyorum.”

“Leydi Dahrena Al Myrna,” dedi Vaelin de eğilerek. “Daha önce tanışmıştık ama büyük ihtimalle hatırlamıyorsunuzdur.”

“O günü pekâlâ hatırlıyorum, lordum.” Kadın dikkatlice nötr bir ses tonu takınmıştı ve güzel Lonak yüz hatlarında herhangi bir ifade yoktu.

“Ekselansları en samimi selamlarını gönderdi,” dedi Vaelin. “Ve Taç için bu toprakların yönetimiyle sorumlu bir şekilde ilgilendiğiniz için minnettar olduğunu iletti.”

“Ekselans çok kibar,” dedi Leydi Dahrena. Yanındaki uzun adama döndü. “Sizi Yüzbaşı Adal Zenu’yla tanıştırayım, kendisi Kuzey Muhafızları’nın Kumandanı’dır.”

Yüzbaşının sesinde içten bir karşılaşmadan eser yoktu. “Lordum.”

Vaelin adamların uyumsuz saflarına baktı. “Emrinizdeki bütün adamların bu kadar olmadığını tahmin ediyorum.”

“Kuzey Muhafızları üç bin adamdan oluşuyor,” dedi yüzbaşı. “Şu anda başka bir yerde olmaları daha yararlı. Gerekli olduğundan fazla adam getirmeyi uygun bulmadım.” Vaelin’e baktı ve kısa bir süre sonra ekledi. “Lordum.”

“Oldukça doğru, Yüzbaşı.” Vaelin Alornis’e yanına gelmesini işaret etti. “Kız kardeşim Leydi Alornis Al Sorna. Kalabileceği münasip bir yere ihtiyaç var.”

“Ben ilgilenirim,” dedi Leydi Dahrena. Vaelin kadının kız kardeşi için eğilirken gülümsediğini görünce sevindi. “Hoş geldiniz, leydim.”

Alornis biraz tuhaf bir şekilde eğilerek selamına karşılık verdi; soylu davranışları onun için yeni bir şeydi. “Teşekkürler.” Yüzbaşıyı da garip bir şekilde eğilerek selamladı. “Size de, efendim.”

Yüzbaşı çok daha hünerli bir şekilde eğildi ve ses tonu yeni Kule Efendisi’yle konuşurken olduğuna kıyasla çok daha sıcaktı. “Leydimiz hoş gelmişler.”

Vaelin ileride yükselen kara bir kütle olan kuleye ve üst katlarının etrafında dönen kuşlara baktı. Kan şarkısı beklenmedik bir melodiyle çalmaya başladı, güvenlik hissi ile onu kabul etme karışımı sıcak bir mırıldanma. Onu evine buyur ettiği hissine kapıldı.

* * *

Kulenin girişi birbirine bağlı, taştan yapılma yapılar olan ahırlar ve atölyelerle çevriliydi. Bunlar kalenin düzenli bir şekilde işlemesi için gerekliydi. Vaelin ona verdikleri atla birlikte ana kapıdan geçip kulenin hizmetçilerinin onu buyur etmek üzere dizildiği bahçeye girdi. Atından indi ve birkaç tanesiyle konuşmaya çalıştığında kısa cevaplar verdiklerini, içlerinden bazılarının ise ona açık bir düşmanlıkla baktıklarını gördü.

"Ne kadar dost canlısı şu Menzil'dekiler," diye mırıldandı Alornis içeri girerlerken. Vaelin kızın kolunu sıvazladı ve tanıştıkları herkese gülümsemeye devam etti ama yüz kasları ağrımaya başlamıştı.

Lord'un odası kulenin zemin katındaydı. Girişte bir kürsünün yanında duran basit, meşe ağacından yapılma süssüz bir sandalye dışarıdaki geniş, dairesel alana bakıyordu. Duvar tarafında taş merdivenler dönerek bir sonraki kata çıkıyordu. "Muhteşem," dedi Alornis hayranlıkla odaya bakarken. "Bu kadar yüksek bir çatının sütunlar olmadan desteklenebileceğini düşünmezdim."

"Duvarda büyük, demirden kirişler var, leydim," dedi Yüzbaşı Adal. "Temelden kulenin tepesine kadar yükseliyorlar. Her kat kirişlerin üzerinde asılı duruyor ve karşı ağırlıklar kendi üzerlerine düşmelerini engelliyor."

"Atalarımızın bu kadar becerikli inşaatçılar olduğunu bilmiyordum," dedi Vaelin.

"Değillerdi," dedi yüzbaşı. "Burası aslında buraya sığınmamıza izin verildiğinde benim halkım tarafından inşa edilen ikinci Kuzey Kulesi. İlki yalnızca yarısı kadar yüksekti ve yana yatıyordu."

Vaelin'in gözleri Lord'un Sandalyesi'nin arkasında asılı duran büyük duvar halısına kaydı. Yaklaşık üç buçuk metre genişliğinde, bir buçuk metre yüksekliğindeydi ve üzerinde bir savaş sahnesi işliydi. Farklı zırhlar giymiş, farklı tür silahlar tutan savaşçılardan oluşan bir ordu, yüzlerinde vahşi bir ifade ve yanlarında hançer gibi dişleri olan büyük kediler olan kürkler içindeki bir dizi erkek ve kadına doğru ilerliyordu. Gök avcı kuşlarla doluydu. Daha önce hiç görmediği türden kuşlardı; kartallardan daha büyüklerdi ve pençelerini açmış çok uluslu orduya doğru uçuyorlardı.

"Buz Hordası'na karşı verilen büyük savaş mı?" diye sordu Dahrena'ya.

"Evet, lordum."

Kuşları işaret etti. "Bunlar nedir?"

"Onlara mızrak şahinleri adını verdik ama aslında savaş için

yetiştirilmiş, kartaldan gelme bir türler. Buz halkı onları bizim okları kullandığımız gibi kullanıyordu.”

Vaelin halıya doğru yaklaşınca eski Kule Efendisi Vanos Al Myrna’yı gördü. İri adam savaş baltasını Horda’ya doğrultmuştu. Yanında uzun, siyah saçları olan ve elinde bir yay bulunan ufak tefek biri vardı. “Bu sen misin?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Oradaydım,” dedi kadın. “Yüzbaşı Adal da oradaydı. Hepimiz oradaydık. Menzil’de silah tutabilecek yaşta olan bütün Diyarlılar oradaydı. Eorhiller ve Seordahlarla birlikte savaştık. Horda savaşçı ve sivil arasında ayrım yapmıyordu; onları püskürtmek için bütün herkese ihtiyacımız vardı.”

“Özellikle de Diyar’dan yardım gelmediği için,” dedi yüzbaşı.

Vaelin Buz Hordası’nın saflarında duran büyük savaş kedilerine bakarken kan şarkısı yükseldi ve düşüncelerini kuzeybatıya çevirdi. *Demek buraya sığınmışlar.*

Dahrena birden nefesini tuttu ve Vaelin başını kaldırdığında kadının gözlerini kocaman açmış, ona baktığını gördü.

Vaelin bir kaşını kaldırdı. “Leydim?”

Kadın kızardı ve gözlerini kaçırdı. “Size odalarınızı göstereyim, lordum.”

“Evet, lütfen.”

Oda üç kat yukarıdaydı ve pencereden kasaba ve etrafındaki kırsal alan net bir şekilde görülebiliyordu. Büyük, kürk kaplı yatak duvara dayalıydı ve güneye bakan pencerenin önünde büyük bir masa vardı. Masanın bir köşesinde bir dizi kâğıt, yanında bir tüy kalem, onun da yanında tamamen dolu bir mürekkep hokkası vardı.

“İnceleyebilmeniz için dilekçe ve raporları hazırladım, lordum,” dedi Dahrena kâğıtları işaret ederek. Yalnızlardı, zira Alornis kendisine üst kattaki odasını göstereceğini söyleyen yüzbaşıyla beraber gitmişti. “Acil olanlar kırmızı bir kurdeleyle bağlı. Önce Gemi Yapımcıları Loncası’nın mektubunu okumak isteyebilirsiniz.”

Belgelere bakınca istifin en üstünde kırmızı kurdeleli bir mektup gördü. “Titizliğin için teşekkürler, leydim.”

“Pekâlâ. İzninizle.” Eğilerek selam verdi ve kapıya doğru döndü.

“Nedir?” diye sordu, kadın kapıdan çıkamadan.

Kadın duraksadı ve çekingen bir şekilde arkasını döndü. “Lordum?”

“Yeteneğin.” Masanın önündeki sandalyeye oturdu ve ellerini ensesine koyup başını geri attı. “Bir yeteneğin olduğunu biliyorum, aksi takdirde benimkini hissedemezdin.”

Kadının herhangi bir ifadeden yoksun olan yüzüne önce korkunun gölgesi düştü ama hemen ardından öfke doldu. “Yetenek mi, lordum? Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Bence anlıyorsun.”

Sessizce birbirlerine baktılar. Kadının gözlerinde gücenmişlik parlıyordu ve bunu gören Vaelin bu topraklarda derin bir güvensizlikle karşılaşacağını hissetti. “Kardeşimi nerede bulabilirim?” diye sordu kadının cevap vermeyeceğini anlayınca. “Güzel bir eşi ve savaş kedisi olan sarışın adamı.”

Leydi Dahrena sinirli bir şekilde hafifçe burnundan soludu. “Bileceğinizi söylemişti. Size yalan söylemenin anlamsız olduğunu söylemişti.”

“Haklıymış. Sana benden korkman için bir sebep olmadığını da söyledi mi?”

“Söyledi. O sizi tanıyor ama ne ben tanıyorum ne de Kralınızın sizi yönetesiniz diye gönderdiği halk tanıyor.”

“Kralımız demek istedin sanırım.”

Bir saniye için gözlerini kapadı ve sinirlerine hâkim oldu. “Evet, lordum. Hatalı konuştum. Sella ve kocasını Nehrin’in Noktası’nda, on iki kilometre kadar kuzeybatıdaki bir köyde bulabilirsiniz. *Onların* sizi görünce gerçekten memnun olacağını biliyorum.”

Vaelin başını salladı ve yığının en üstündeki mektubu aldı. “Ne istiyor şu gemi yapımcıları?”

“Tüccarlar Loncası gemilerinin bakımı için ödedikleri ücreti azalttı. Alpir savaşı yüzünden azalan ticaretin kârlarını çok fazla azalttığını söylüyorlar. Gemi yapımcıları Kral’ın Sözü altında yeniden ilk ücrete dönüş yapılmasını emretmenizi istiyorlar.”

“Tüccarlar doğruyu mu söylüyor?”

Kadın başını iki yana salladı. “Bazı malların alımı ve satımı azaldı ama göztaşının ücreti savaştan sonra iki katına çıktı. Diğer mallarda yaşanan kayıpları karşılamaya yeter de artar bile.”

“Göztaşı ücreti herhalde az bulunduğu için artmıştır? Kral Janus her geçen sene damarların seyreldiğini söylemişti.”

Dahrena kaşlarını çattı. “Vefat etmiş kralımızın size ne söylediğini bilemem, lordum. Ama madenler yıllardır düzenli olarak taşı çıkartmaya devam ediyorlar. Hatta babam fiyatı düşmesin diye üretimi yavaşlatmak zorunda kalmıştı. Fiyatının ikiye katlanmasının sebebi Diyar gemilerinin göztaşını artık direkt olarak Alpir limanlarına taşıyamaması.”

Vaelin acı acı gülümsememek için kendini tuttu. *Yaşlı*

komplocunun ağındaki yeni bir iplik pazara çıktı. Mektubu açtı ve ismini yazıp imzaladı. Harfleri yazmaya çalışırken kadının onu izlediğini hissetti. “Gemi yapımcılarının isteğini yerine getirdim,” dedi. “Başka ne var?”

Kadın gözlerini Vaelin’in acemice imzasından mektup yığınına çevirdi. “Şey,” dedi masaya gelip bir sonraki dilekçeyi açarak, “görünüşe göre Yüzbaşı Adal’ın Kuzey Muhafızları için yeni botlar alması gerekiyor...”

* * *

O akşam Lord’un odasında onun adına bir ziyafet düzenlendi. Kasaba loncalarının liderleri, Menzil’de misyoner evleri bulunan Nişanlardan kıdemli erkek ile kız kardeşler ve büyük sayıda tüccarın katıldığı etkinlikte ortam zengin ama aynı zamanda gergindi. Yine en konuşkan olan tüccarlardı ve her fırsat bulduklarında yeni Kule Efendisi’yle sohbet ediyor, zamanı olduğunda özel olarak görüşmek istediklerini bildiriyorlardı. Dahrena onu babasının bütün görüşmeleri tanıkların huzurunda yaptığını söyleyerek uyarmış, bunun rüşvete karşı bir önlem olduğunu söylemişti. Vaelin de her bir isteğe böyle zekice bir tutumun devam etmemesi için bir sebep göremediğini söyleyerek cevap vermişti.

Kendini baş masada İtikat’ın temsilcileriyle birlikte oturur halde buldu. Menzil’de yalnızca İkinci, Dördüncü ve Beşinci Nişanların Haneleri vardı. Altıncı Nişan Menzil’e hiç girmemişti ve yerel güvenlik kraliyetin emriyle Kuzey Muhafızları’na emanet edilmişti. Dahrena resmi sebebin Altıncı Nişan’ın halihazırda uzun sorumluluk listesinde büyük Diyar’ın güvenliğinin daha yüksek bir önem arz ettiğini ama babasının Janus’un onları göztaşı stoklarından uzak tutmaya çalıştığından şüphelendiğini söylemişti.

Vaelin İtikatlılar arasında en konuşkan olanın Dördüncü Nişan’dan Kardeş Hollun olmasına şaşırmıştı. Yakın mesafeyi görmekte zorlananlara has bir şekilde sürekli olarak gözünü kısan tombul ve neşeli bir adam olan Kardeş Hollun, Menzil’in tarihi ve Nişanının yerel ticaretin ve özellikle göztaşı alım satımının kayıtlarının dürüstçe tutulmasıyla ilgilendiğini uzun uzadıya anlatmıştı. “Lordum,” dedi ve büyük ihtimalle yüzüne bakabilmek için gerektiğinden fazla bir miktar Vaelin’e yaklaştı, “bu kasabadaki üç bankada bir ay içinde dönen paranın bütün Varinshold’da bir

senede dönen paradan daha fazla olduğunu biliyor muydunuz?”

“Bilmiyordum, kardeş,” dedi Vaelin. “Söylesene, Suret Tendris’le ne sıklıkta yazışıyorsun?”

“Şey...” Siyah cüppeli kardeş omzunu silkti. “Senede bir kez bu zor zamanlarda genç kardeşlerimin İtikadının sarsılmaması için tavsiyeler içeren bir mektup geliyor. Nişan Hanesi’nden bu kadar uzaktayken ve bir sürü önemli mesele varken Suret’in bütün dikkatini bize vermesini bekleyemeyiz tabii.”

İkinci Nişan’dan Kardeş Virula ise daha az konuşkandı. Orta yaşlı, biraz aksi, ince bir kadındı ve yalnızca Eorhil Sillerin atlı kabilelerine yapmak istediği misyonerlik için Yüzbaşı Adal’ın ona eşlik etmeyi reddetmesi hakkında yakınmak üzere ağzını açıyordu. “Yalnızca irade sahibi olamadığımız için İtikat’a girişi resmen kapalı olan koca bir ulus, kardeş,” dedi Vaelin’e. Doğru şekilde hitap etme becerisinden yoksun olduğu belliydi. “Suretimin bu durumdan oldukça hoşnutsuz olduğunu söyleyebilirim.”

“Kardeş,” dedi Dahrena bitkin bir ses tonuyla. “Eorhil Sillere gönderilen son misyoner grubu kule kapısının dışında ağızları ve elleri bağlı bir şekilde bulundu. Babam bu konuyu güz at takasında açtı ve cevap oldukça netti; ölüler hakkında kötü konuşmanızı dinlemek istemiyorlar.”

Kardeş Virula gözlerini kapadı ve sessizce İtikat Öğretisi’ni mırıldanıp çorbasına döndü.

Dördüncü Nişan’ı ellili yaşlarında, yüzünde ciddi bir ifade olan Kardeş Kehlan temsil ediyordu. Vaelin’e etrafındaki diğer insanların çoğu gibi yüzünde ihtiyatlı bir şüpheyle bakıyordu.

“Senin,” dedi Vaelin şifacıya, “Menzil’de Nişanların en uzun zamandan beri hizmet veren üyesi olduğunu düşünmekte haklı mıyım, kardeş?”

“Evet, lordum,” dedi Kehlan ve kendisine biraz şarap koydu. “Otuz yıl kadar oldu.”

“Kardeş Kehlan kuzeye babamla birlikte geldi,” dedi Dahrena kardeşin koluna sevgi dolu bir şekilde dokunarak. “Kendimi bildim bileli bana öğretmenlik yapıyor.”

“Leydi Dahrena şifa sanatı hakkında muazzam bir bilgiye sahip,” dedi Kehlan. “Hatta bugünlerde ben onun değil, o benim öğretmenim. Seordahlardan, çoğu zaman fevkalade etkili olan şifalı otlar getiriyor.”

“Seordahları mı ziyaret ediyorsunuz, leydim?” diye sordu Vaelin. “Ormanlarına girişi yasaklamış olduklarını düşünüyordum.”

“Ona yasak değil,” dedi Kehlan. “Hatta bence Kuzey Menzili’ndeki bütün yollarda güven içinde yürüyebilir.” Öne doğru çıkıp Vaelin’e doğru baktı ve ağzına kadar dolu olan kadehinden birkaç damla şarap döktü. “Burada böyle bir saygı ve sevgiye mazhar.”

Vaelin içten bir şekilde başını salladı. “Ondan şüphem yok.”

“Seordahlar çok vahşiler mi, Leydi Dahrena?” diye sordu Alornis. Vaelin’in sol tarafında oturuyordu ve bütün gece boyunca neredeyse tek kelime etmemişti. Büyük ihtimalle böyle durumlara alışkın olmadığından çekingen davranıyordu. “Onlar hakkında yalnızca tarihçelerden okuduğum hayali gibi duran hikâyelerden bilgi sahibiyim.”

“Benden daha vahşi değiller,” dedi Dahrena. “Zira ben de Seordah’ım.”

“Leydinin Lonak kökenli olduğunu düşünüyordum,” dedi Vaelin.

“Öyleyim. Ama kocam Seordah’tı ve onların âdetlerine göre ben de öyleyim.”

“Seordah bir kocanız mı var?” diye sordu Alornis.

“Vardı.” Dahrena başını şarap kadehine eğdi ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Horda kuzeyden gelip babam Seordahlardan yardım istediğinde tanıştık. O, cevap veren binler içindeydi. Onunla tanıştığım gün evlenmek istedim ama babamın ısrarı üzerine reşit olana kadar bekledim. Evlendikten sonra üç yıl onlarla beraber yaşadım, ta ki...” İçini çekti ve şarabından bir yudum aldı, “Lonaklar ve Seordahlar arasındaki savaş hiç bitmedi. Sizin halkınız buraya gelmeden çok önceleri başlamıştı ve büyük ihtimalle yüzyıllar boyunca devam edecek ve pek çok kişinin kocasını elinden alacak.”

“Üzgünüm,” dedi Alornis.

Dahrena gülümsedi ve kızın elini sıvazladı. “Bir kez ve sonsuza kadar sev, Seordahlar böyle der.”

Gözlerindeki hüzün ona Sherin’le birlikte geçirdiği zamanı, onu Ahm Lin’in kollarına verdiği zamanki yüzünü, geminin onu götürmesini izleyerek geçirdiği saatleri hatırlattı...

“Lordumun yarın için ne gibi planları olduğunu sorabilir miyim?” dedi Kardeş Hollun ve masaya geri dönmesini sağladı. “Kule Efendisi’nin imzasını gerektiren birkaç aylık kayıtlar var elimde.”

“Nehrin’in Noktası’nda işlerim var,” dedi Vaelin. “Kız kardeşimi burada yaşadığını haber aldığım bazı arkadaşlarımla tanıştırmak

istiyorum. Kayıtlara döndüğüm zaman bakarız, kardeş.”

Kardeş Virula köyden bahsedildiğini duyunca irkildi. “Kardeş, Kara Anahtar’ı mı ziyaret etmek istiyorsunuz?”

Vaelin kaşlarını çattı. “Kara Anahtar mı?”

“Saçma dedikodular, lordum,” dedi Dahrena. “Aşina olmadıkları şeylerle karşılaşanların uydurduğu şeyler. Menzil her daim sürgünlerin sığınağı olmuştur ve farklı inanç ve âdetlere sahip, yurtlarında kanun kaçağı olan insanlara ev sahipliği yapmıştır. Bu, Kule Efendisi’nin bölgesinin uzun zamandır süregelen bir geleneğidir.”

“Çok dikkatli bir şekilde düşünüp taşınmadan yıkılmaması gereken bir sistem,” dedi Kardeş Kehlan ve büyük ihtimalle altıncı şarap kadehini bitirdi. “Yeni kan bizi zenginleştirir, derdi Vanos hep. Bunu unutmasanız iyi edersiniz.”

Vaelin sarhoş olsun olmasın adamın ses tonundaki tehditten rahatsız oldu. “Kardeş, bana hizmet etmek bu denli bezdirici bir görev ise en kısa zamanda Diyar’a dönmen için izin verebilirim.”

“Diyar’a dönmek mi?” Kehlan kızardı, ayağa kalktı ve Dahrena’nın onu tutan elini bıraktı. “Burası benim diyarım, benim evim. Ve sen kimsin? Deli kralın başarısızlığa uğramış savaşından gelmiş, kendiyle böbürlenen bir katil!”

“Kardeş!” Yüzbaşı Adal öne çıktı, şifacının kolunu tuttu ve uzaklaştırdı. “Kendini kaybettin. Fazla şarap, lordum,” dedi Vaelin’e.

“Yerini doldurduğunu zannettiğin adamın ne kadar büyük olduğu konusunda en ufak bir fikrin bile yok!” dedi Kehlan, Adal’ın elinden kurtularak. “Bu insanlar onu ne kadar seviyordu, biliyor musun? Onu ne kadar sevdiklerini biliyor musun?” Parmağıyla, gözlerini kapamış, biçare bir şekilde oturan Dahrena’yı işaret etti. “Burada sana ihtiyaç yok, Al Sorna! Burada istenmiyorsun!” Adal ve başka bir Kuzey Muhafızı onu odadan çıkarana kadar öfkeli bir şekilde konuşmaya devam etti ve ardında gergin bir sessizlik bıraktı.

“Bu gecenin eğlence olmadan biteceğini düşünüyordum,” dedi Vaelin.

İnsanlar bu espriye hafifçe güldüler ama her ne kadar fısıltılar halinde olsa da yeni sohbetler açılmasına yeterli oldu.

“Lordum.” Dahrena, Vaelin’e doğru yaklaştı ve ciddi bir şekilde fısıldayarak konuşmaya başladı. “Babamın ölümü Kardeş Kehlan’ı çok kötü etkiledi. Sonu olan hastalık onun şifa becerisinin

ötesindeydi. O zamandan beri kendinde değil."

"İhanet dolu sözcükler," dedi Kardeş Virula memnuniyet dolu bir ses tonuyla. "Kral Janus'un deli olduğunu söyledi. Onu duydum."

Dahrena sıktığı dişlerin arasından kadını duymazlıktan gelerek devam etti. "Bu topraklara yaptığı hizmetler paha biçilemez. Kurtardığı hayatlar..."

Vaelin şakaklarını ovdu ve birden yorulmuş olduğunu hissetti. "Yas tutan bir adamın sarhoşken söylediği şeyleri affedebilirim." Kadının gözlerinin içine baktı. "Ama tekrar edilemez."

Kadın başını salladı ve zoraki bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Lordum çok kibar. Ve böyle bir şey tekrarlanmayacak, söz veriyorum."

"Güzel." Sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Bugünkü titizliğinden dolayı teşekkür ederim, leydim. Şimdi izin verirseniz dinlenmem gerekiyor."

* * *

"Eorhiller ona yelesinden dolayı Koşarken Ardından Ateş Sürüyen adını verdi." Ahır ustası atın sırtını okşadı. Güzel ve oldukça kaslı bir hayvandı ama Diyar'da iyi şartlar altında yetişmiş bir at kadar soğukkanlı değildi. Omuzları uzundu ve bir parça kırmızı sürülmüş yelesi dışında koyu kızıl kahverengi bir rengi vardı. "Eorhiller kısa isim sevmezler. Ben ona Alev diyorum."

"Gençmiş," dedi Vaelin atın dişlerine bakarken ve sonra burnunun üzerinde hiç gri kıl olmadığını gördü.

"Ama çok zeki ve iyi eğitimli, lordum," dedi ahır ustası. Otuzlu yaşlarında, yapılı bir adamdı. Aksanı Nilsaelli olduğunu ele veriyordu, sol gözünün üzerinde bir bant vardı ve isminin Borun olduğunu söylemişti. Vaelin sabah olunca ahıra geldiğinde onu canlı ve nazik bir şekilde karşılamış, Kule Efendisi'nin yavaş yavaş alıştığı gücenmişliği göstermemişti.

"Daha tayken Eorhillerden takas karşılığı alındı," dedi Borun. "Lord Al Myrna'nın atı olacaktı. Leydi Dahrena sizin almanızı uygun gördü."

Vaelin Alev'in burnunu okşayınca hayvan memnun bir şekilde burnundan soludu. *En azından bu ısırmayacak.* "Bir eyere ihtiyacım olacak. Bir de, kardeşim için bir at lazım."

"İlgileneceğim, lordum."

Atlar bahçeye çıkarılırken kürklere sarınmış bir halde esneyen Alornis göründü. Menzil yazın bile şafak sökerken soğuk oluyordu. "Yol ne kadar uzun?" diye sordu. Kızın gözlerindeki kırmızılığı gören Vaelin önceki gece şarap içme konusunda biraz aşırıya kaçmış olduğunu düşündü.

"Genelde birkaç saat sürer," dedi Dahrena kendi atına binerken. "Ama önce bir yere uğramamız gerek. Size madenlerden birini göstermek isterim. Tabii sizin için de uygunsa lordum?"

"Elbette." Başını eğip Alornis'e, sonra da kızın atına baktı. Kız tekrar esnedi, bir şeyler mırıldandı ve büyük bir homurtuyla atına bindi.

Orven'in muhafızlarının yanında Yüzbaşı Adal ve iki adamı da onlarla birlikte geliyordu. Kuzey yolundan funda kaplı tepelere doğru ilerlediler. Yol iyi muhafaza edilmiş ince çakıldan oluşuyordu ve görünüşe göre oldukça yoğundu; yol üzerinde birkaç tane ağır yüklü arabaya geçmeleri için yol vermek zorunda kaldılar.

"Babam Lord unvanını ilk aldığında burası dar, toprak bir yoldu," dedi Dahrena, Vaelin yolun kalitesinden bahsedince. "Taşlar yük hayvanlarıyla limana taşındı. Yolu yapmak için Kral'ın parasını, bakımını tüccarların üstlenmesini sağlamak için de Kral'ın Sözü'nü kullandı."

Atlarını sütunun başında yan yana sürüyorlardı. Önceki günün duygudan yoksunluğu ve asabiyeti geçmiş gibiydi ama yine de temkinli olduğunu fark etmişti. *Büyük ihtimalle hâlâ sarhoş şifacı için endişeleniyordur,* diye geçirdi aklından.

"Kalmayı planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Vaelin.

Kadın ona yan yan bakınca kadının şarkısının ona ne söylediğini merak ettiğini anladı ama sözcükleri yalnızca dikkatli bir gözlemden kaynaklanıyordu. "Ormana dönmeyi düşünüyordum," dedi. "Bir süreliğine."

"Yazık, sana bir unvan vermek isterdim."

Bir kaşını kaldırdı. "Unvanlar Kral'ın verebileceği hediyeler değiller mi?"

"Ve bu topraklarda ben onun Sözünü talim ediyorum. Kuzey Kulesi'nin Baş Danışmanı kulağa nasıl geliyor?"

Kadın güldü ama Vaelin'in ciddi olduğunu görünce ciddileşti. "Kalmamı mı istiyorsunuz?"

"Menzil'deki insanların buna çok sevineceklerine eminim. Hatta ben de öyle."

Düşüncelere dalmış halde, bir süre sessizce atını sürdü. "Madeni

gördükten sonra bakalım bunu tekrar teklif edecek misiniz?" dedi ve atını sürmeye devam etti.

* * *

Madenin girişi küçük bir dağın bir yanına açılmış tahta destekli bir ağız gibiydi ve etrafında bir dizi ahşap bina yer alıyordu. Madencilerin çoğu tıknaz, soluk derili adamlardı ve başlarına geçirdikleri deri kayışlarda mumlar yanıyordu. Vaelin'e gelişigüzel, Dahrena'ya yerlere kadar eğilerek selam verdiler ve maden liderinin Kule Efendisi'ni karşılamak üzere doğru dürüst sıraya girme emrini duymazlıktan geldiler.

"Dağlı, küstah köpekler!" diye bağırdı adam ama Vaelin sesindeki öfkenin biraz zoraki olduğunu hissedebiliyordu. Liderleri adamlarından biraz daha uzun boyluydu, yüzü daha temizdi ve koyu bir Renfael şivesi vardı. "Onları affedin lordum," dedi. "Ne nedir anlamazlar." Sesini yükseltti. "Hayatlarını keçi sikip beş yapraklı tüttürerek geçirdi ibneler!"

"Sen git kaya maymunu sik Ultin," dedi bitkin bir sesle madencilerin biri.

Ultin kızardı ve siniri azaldı. "Benim hatam lordum. Çok yumuşak davranıyorum bunlara. Neyse, İstilacı'nın Vadisi'ne hoş geldiniz."

"Lord Vaelin çalışmaları görmek istiyor," dedi Dahrena.

"Elbette leydim, elbette."

Bir lamba yakıp onları madenin girişine götürdü. Alornis içerisinin mürekkep karalığına baktıktan sonra hemen madene inmemeyi tercih ettiğini söyledi, her daim yanında bulunan parşömen ve kömürlerden birer tane çıkardı ve çizecek ilginç bir şey aramaya başladı. Dahrena ve Vaelin Ultin'le birlikte madenin ağzından geçtiler. Nemli duvarlar lamba ışığına parıldıyordu. Kayaya çıkartılacak taşlarla dolu tekerlekli bir vagonu iten birkaç madencinin yanından geçtiler. En fazla iki yüz metre kadar aşağı inmiş olmalılardı ama yükselen ısı ve küf kokan havadan dolayı dünyanın merkezine iniyormuş gibi hissediyorlardı. Vaelin durdukları zaman Alornis gibi yüzeyde kalmış olmayı diledi.

"İşte geldik lordum." Ultin lambasını kaldırdı ve etraftaki mağaramsı yerde yaklaşık bir düzine madencinin kazmalarıyla duvara vurduklarını, birtakım diğer madencilerin de artık taşları el arabasına doldurmak üzere etrafta gezdiklerini gördüler.

“Menzil’deki en zengin damar. En iyi kalite taş aynı zamanda. Myrna Dağı’ndaki o yalancı size ne söylerse söylesin gerçek bu.”

Vaelin duvara yaklaştı. Göztaşının kayanın içinde ne kadar net bir şekilde göründüğünü; küçük, masmavi parçaların gri taşın içinde parladığını görünce şaşırdı. “Bir zamanlar elim kadar büyük bir taneye sahiptim,” diye mırıldandı. “Bir gemi kiralamak için kullanmıştım.”

“Ve diğer mesele, Ultin,” dedi Dahrena. “Lord Vaelin’in de onu görmesi gerek.”

Vaelin arkasını döndüğünde adamın kadına şüpheyle baktığını gördü. Kadın başını sallayınca adam onları mağaradan uzaklaşan küçük bir yan tünele doğru götürdü. Yaklaşık on beş dakika boyunca dar geçitte adamın peşinden gittiler ve en sonunda Ultin’in lambası altında, yaklaşık yirmi metre uzunluğunda, eğik bir kaya parçası gördüler. Liderin beklenti içindeki bakışlarını gören Vaelin eğimli yere doğru yaklaşınca taş dışında bir şey gördü. İçinde baştan başa kalın, arımsı bir damar vardı. Anlamaz gözlerle Dahrena’ya dönüp baktı. “Bu...”

“Altın,” dedi kadın. “Ve Usta Ultin’in söylediğine göre, ki kendisi böyle şeylerden çok iyi anlar, en yüksek kalite saf altınmış.”

“Evet lordum.” Ultin elini sarı damara sürttü. “Batı Renfael’de altın damarlarında çalışarak büyüdüm ve bu kadar safını tek bir yerde daha önce hiç görmemiştim.”

Vaelin damara bakıp gözlerini kıstı. “Fazlaymış gibi durmuyor.”

“Beni yanlış anladınız lordum. Tek bir yer derken Menzil’i kastetmiştim, yalnızca bu madeni değil.”

“Başka yerlerde de mi var?”

Dahrena adamın koluna dokundu. “Usta Ultin, Kule Efendisi’yle biraz yalnız görüşebilir miyim?”

Adam başını salladı, başındaki mumu yaktı ve kadına lambayı verdikten sonra geçitten geri döndü.

“Buna benzer pek çok damar bulduk,” dedi Ultin’in ayak seslerini duyamamaya başladıklarında. “Son dört senedir nereyi kazsak altın buluyoruz.”

“O halde Kral Malcius’un böyle iyi bir talihten bana bahsetmemesine şaşırdığımı itiraf etmeliyim.”

Dahrena dudaklarını büzdü. “Onun iyi talihi, bu toprakların yıkımı anlamına gelebilir.”

“Baban bunu biliyor muydu?”

“Diyar’a bu konuda hiçbir şey söylenmemesi onun emriydi. Hâlâ

daha bundan Madenciler Loncası, Kardeş Kehlan ve benim dışımda kimsenin haberi yok.”

“Bütün bir lonca bunu bilip bir şey demiyor mu?”

“Tepeliler ettikleri yeminleri ciddiye alırlar. Ufukta ilk Asrael gemisi görünmeden çok önceleri onlar buradaydı. Bunun bahsi Diyar’a yayılırsa neler olacağını biliyorlar.”

“Diyar zaten şu anda sıkıntılar yaşıyor. Böyle bir zenginlik çekilen acıları ciddi bir şekilde dindirebilir, ayrıca Kralımız da yapmak istediği pek çok şey için para bulmuş olur.”

“Olabilir, lordum. Ama aynı zamanda bütün Diyar bir veba gibi üstümüze çöker. Göztaşı başka, altın başka. Vurduğumuz her kazma darbesinde bulduğumuz bu sarı metal gibi insanların gözünü döndüren başka bir şey yok. Her şey değişir ve inanın bana bu topraklar ve halkı, korunmaya değerler.”

“Yemin olsun olmasın, böyle bir sır sonsuza kadar saklanamayacak kadar değerli. Kaza ya da ihanetten dolayı önünde sonunda açığa çıkacak.”

“Bütün çağlar boyunca saklı tutmaya çalışmamız gerektiğini söylemiyorum. Yalnızca oranını saklayalım. Kral altınını alsın, istediği bütün köprü ve okulları yapsın ama hepsini bir anda değil.”

İhanet etmeyi öneriyordu ve bakışlarındaki yoğunluğa bakılırsa bunun farkındaydı.

“Bana çok güveniyorsun,” dedi.

Kadın omzunu silkti. “Siz... Beklediğim gibi çıkmadınız. Ayrıca, sizin de dediğiniz gibi, önünde sonunda öğreneceğiniz bir sırdı.”

Tekrar damara döndü ve lambanın ışığı altında sarı metalin donuk parıltısına baktı. Hiçbir zaman açgözlü olmamış, gücünü anlamakta da her daim zorlanmıştı ama yine de inkâr edilemez bir güçtü. Kan şarkısına kulak verdi ama ne müzik ne uyarı ne de bir kabullenme notası vardı. *Görünürde bu kadar önemli olan bu karar gerçekten de alakasız olabilir.*

“Leydi Dahrena Al Myrna,” dedi ve tekrar ona doğru döndü. “Sizden önce Kuzey Kulesi’nin Baş Danışmanı unvanını kabul etmenizi istiyorum.”

Kadın yavaşça başını salladı. “Memnuniyetle kabul ediyorum, lordum.”

“Güzel.” Dar geçide doğru ilerlemeye başladı. “Kuleye döndüğümüzde Kral’a yeni bir madende çok az miktarda da olsa altın bulduğumuza dair bir mektup yazmak üzere bana yardım etmenizi istiyorum.”

* * *

Gözlerini kırparak gün ışığına çıktıklarına Yüzbaşı Adal'ın elinde bir parşömenle beklediklerini gördüler. Yakınlarında oraya yeni varmış bir Kuzey Muhafızı bitkin atının üzerinden eyerini çıkarıyordu. Yüzbaşı yüzünde ciddi bir ifadeyle parşömeni Vaelin'e verdi. "En kuzeydeki karakolumuzdan, lordum. Haber üç gün öncesine ait."

Vaelin parşömene ve üzerindeki anlamsız karalamalara baktı. "Belki de..."

"Evet lordum, sözcükler rezalet," dedi Dahrena ve omzunun üzerinden parşömeni okudu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu doğrulandı mı?"

Adal yeni gelen adamı gösterdi. "Çavuş Lemu geçişlerine bizzat şahit olmuş. Hayal gücü çok kuvvetli bir adam değildir."

"Geçiş mi?" diye sordu Vaelin.

Dahrena parşömeni aldı ve tekrar okudu. Vaelin mektubu okuyan kadının ellerinin titrediğini gördü. "Horda," dedi sessizce. "Geri geldiler."

İkinci Bölüm

Lyrna

Uyandığında, yatağının başında küçük bir kız büyük, mavi gözleriyle ona bakıyordu. Kafasının içinde, elinde büyük bir kürek olan bir adam kazı yapıyormuş gibiydi ve ağzı o kadar kurumuştu ki kıza Lonakça yalnızca çatallı sesiyle merhaba diyebildi. Kız başını yana eğdi ve ona bakmaya devam etti.

"Saçın, Kraliçe." Davoka yanındaki yatakta, üzerinde yalnızca peştamal benzeri bir kıyafetle oturuyordu. "Altın saçı olan Lonak yok."

Lyrna her tarafını sarmalayan kürklerin arasından sıyrıldı ve bacaklarını yataktan sarkıttı. Doğrulmaya çalışırken sırtından ayak parmaklarına kadar uzanan birden fazla ağrıyla birlikte inledi. Davoka ayağa kalkıp ahşap kupaya su koydu ve Lyrna'nın dudaklarına götürdü. Üzerinde giysi olmayan Davoka etkileyiciydi; bedeni kas, yara izleri ve dövmelerden oluşuyordu. Lyrna suyu içtikten sonra Davoka kupayı bir kenara koydu ve elini prensesin alnına koydu. "Ateş gitmiş. Güzel."

"Ne zamandır buradayız?"

"Üç gündür."

Lyrna bakışlarını odada gezdirdi. Taştan duvarların keçi derileri, deri kayışlardan yapılmış karmaşık süsler ve ahşap oymalarıyla dekore edilmiş olduğunu gördü. Üzerlerinde hayvanlar ve insanlar resmedilmişti, bazıları soyut denecek kadar aşina olmadığı şeylerdi.

"Burası kadınların salonu," dedi Davoka Lonakça konuşmaya başlayarak. *"Doğum zamanları kullanılır. Erkekler buraya giremez."*

Lyrna saçında bir kıpırtı hissedince başını kaldırdı ve küçük kızın gözlerinde hayranlıkla ellerini altın buklelerinden geçirdiğini gördü. *"İsmin ne?"* diye sordu kıza gülümseyerek.

Küçük kız başını kaldırdı. *"Anehla ser Alturk,"* dedi. *Alturk'un kızı.*

“Henüz bir ismi yok,” dedi Davoka. Elini sallayarak kızı kovaladı. Küçük kız bir köşeye sinip Lyrna’ya bakmaya devam ederek yere oturdu.

Davoka çantasından bir şişe çıkarıp Lyrna’ya verdi. “Kızılçiçek,” dedi Lyrna koklayarak.

“Acını alır.”

Lyrna başını iki yana sallayıp kadına şişeyi geri verdi. “Kızılçiçek içenleri kölesi yapar.”

Davoka önce kaşlarını çattı, sonra gülerek şişeden küçük bir yudum aldı. “Kraliçe işleri kendi için zorlaştırıyor. Bunu görüyorum.”

Lyrna yataktan kalktı ve temkinli birkaç adım attı. Havadaki hafif soğuk, çıplak bedenine nahoş olmayan bir ürperti yaydı. “Kardeş Sollis ve diğerleri?” diye sordu.

“Zarar görmediler ama köyden uzak tutuluyorlar. Yalnızca Alturk onlarla konuşuyor, o da gerektiği zaman.”

“Bu insanların lideri o mu?”

“Gri Şahinler’in Klan Şefi. Yirmi köy ve savaş grupları üzerinde söz sahibi. Mahlessa dışında kimsenin emrinde o kadar adam yok.”

“Sadakatine güveniyor musun?”

“Dağ’dan gelen sözü şimdiye kadar hiç sorgulamadı.”

Lyrna Davoka’nın ses tonunda hafif bir tereddüt sezdi. *“Ama böyle devam edecek mi?”*

“Halkınıza karşı pek çok kez yağmaya gitti ve sizin tanrılardan nefret eden kardeşlerinize kan ve akrabalarını kaybetti. Halkıma doğdukları günden itibaren sizden nefret etmeleri öğretilir.” Başıyla köşedeki küçük kızı işaret etti. *“Senden nefret etmediğini mi düşünüyorsun? Büyük ihtimalle babasına ne konuştuğumuzu aktarmak için burada yalnızca.*

“Ama Mahlessa ulusunuzu bölme tehlikesine rağmen barış istiyor.”

“Dağ’dan gelen sözler sorgulanmaz.” Davoka küçük kıza kilden bir çömlek atınca kız koridora kaçtı. *“Bunu babana söyle!”* diye bağırdı arkasından.

Lyrna’ya döndü ve çıplak bedenini inceledi. “Çok ince, Kraliçe. Yemen lazım.”

* * *

Sonraki üç günü kadınlar salonunda Davoka’nın hazırladığı yemekleri yiyip güç kazanarak geçirdi. İki Lonak savaşçısının

durduğu giriş kapısından dışarı birkaç adım atmasına izin verildiğinde askerler ona kaşlarını çatarak baktı ve verdiği selamı almadılar. Davoka yanında iki metreden öteye gitmiyor ve her daim silahlı geziyordu. Köyün diğer ucunda Sollis gözüne ilişti. Küçük, taştan bir kulübenin önünde, etraflarını çevirmiş on savaşçı arasında Kardeş Ivern'le birlikte kılıç hamleleri antrenmanı yapıyorlardı. El sallayınca Kardeş Kumandanı durdu ve kısa bir süre sonra hafifçe selamlamak üzere kılıcını kaldırdı. Kardeş Ivern de aynı şekilde selamladı ama kılıcını daha zarif bir şekilde savurdu. Lyrna güldü ve o da eğilerek Ivern'i selamladı.

Sürekli olarak Davoka tarafından kovalanıyor olmasına rağmen Alturk'un kızı sürekli olarak dönüyor, mavi gözlerini ona dikiyordu. Lyrna ona zavallı Nersa'nın kaplumbağa kabuğundan tarağını nasıl saçından geçireceğini gösterince bu aktiviteyi bıkmadan usanmadan yapmaya başlamıştı.

"Kardeşin var mı?" diye sordu ona Lyrna. Yatakta sırtını kıza dönerek oturmuştu ve küçük kız tarağı, yıkandığı için nemli olan saçlarının arasından geçiriyordu.

"Karmana," dedi küçük kız. *Sayılması kolay olmayan bir miktar. "Ve on tane de annem."*

"Ne kadar çok annen var," dedi Lyrna.

"Eskiden on birdi ama biri Sentarlara katılınca Alturk onu öldürdü."

"Bu çok üzücü."

"Hayır, değil. Beni diğerlerinden daha çok döverdi."

"Kan annesiydi herhalde," dedi Davoka. *"Onlar hep daha çok döverler."*

"Senin kaç annen var Kraliçe?" diye sordu küçük kız. Davoka gibi o da bir kraliçe ve prenses arasındaki farkı kavrayamıyordu.

"Yalnızca bir tane."

"Seni döver miydi?"

"Hayır. Ben çok küçükken öldü. Onu pek hatırlamıyorum."

"Avda mı öldü, savaşta mı?"

"Hastalandı." Babam gibi ama annem çok erken öldü, babam çok geç.

Girişte bir kadın belirdi. Yaşı gençti ama dışarıdaki savaşçılar kadar sert görünümlüydü. Davoka onun Alturk'un en büyük kızı olduğunu söylemişti. Kız onlara yemek ve yakacak getirmekle yükümlüydü; bu görevi ciddi suratı ve sessizliğiyle yerine getirmek konusunda ısrarlıydı. *"Bu gece Merim Her'i Tahlessa'nın ateşine getireceksin,"* dedi Davoka'ya. Gözlerini Lyrna'ya çevirdi ve genç kız

kardeşinin onun saçıyla ilgilendiğini görünce sert bir şekilde bağırdı. Küçük kız suratını assa da itaatkâr bir şekilde yataktan kalkıp yanına gitti.

“Bırak şunu,” dedi genç kadın elindeki tarağı görünce.

“Kalsın,” dedi Lyrna. *“Bir kraliçenin hediyesi.”*

“Alturk’un kanının senden hediye almaya ihtiyacı yok,” diye çıkıştı kadın ve tarağı suratını asan küçük kızın elinden zorla aldı.

“Bırak kalsın dedim!” Lyrna ayağa kalktı ve genç kadının gözlerinin içine baktı.

Lonak kadını öfkeden titriyor, elini yavaş yavaş belindeki kabzası geyik boynuzundan yapılma bıçağına doğru götürüyordu.

“Dağ’ın sözünü say,” dedi Davoka sessizce.

Kadın bir süre sinirden köpürdükten sonra öfke dolu gözlerini bir an için bile Lyrna’dan ayırmadan tarağı tekrar küçük kız kardeşinin eline tutuşturdu. Küçük kız elindeki tarağa baktıktan sonra yere atıp üzerine bastı. *“Merim Herler zayıf!”* dedikten sonra koşarak salondan çıktı.

Genç kadın Lyrna’ya son bir kez küçümseyici bir şekilde baktıktan sonra kız kardeşinin arkasından gitti.

“Burada kraliçe değilsin,” dedi Davoka. “Senden nefret ettiklerini asla unutma.”

Lyrna kaplumbağa kabuğunun parçalarına baktı. “Evet, benden nefret ediyorlar,” dedi ve sonra hafifçe gülümseyerek Davoka’ya döndü. *“Ama sen etmiyorsun, kardeşim.”*

* * *

Tahmin ettiği gibi Alturk’un evi köydeki en büyük evdi. Yaklaşık yirmi adım çapında olan taş duvarlı evin eğik çatısı damtaşından yapılmaydı. Davoka Lyrna’yı içeri soktuğunda gece olmuştu. Klan şefinin kükreyen bir ateşin önünde oturduğunu gördü. Alevler yerin ortasındaki bir çukura doldurulmuş kömürlerden yükseliyordu. İçeride yalnızca o ve hemen yanında oturan, omzuna yaslanmış genç çocuk dışında kimse yoktu. Çocuk kollarını kavuşturmuş, Lyrna’ya artık alıştığı ters bakışı atıyordu. Ayağının dibinde bir geyik kemiği kemiren büyük bir köpek vardı.

“Anladığım kadarıyla,” diye söze başladı Alturk Diyar Dili’nde. Görünüşe göre selamlaşmayı anlamsız bir davranış olarak görüyordu. “İlk kızım kraliçeye hakaret etmiş.”

“Önemli değil,” dedi Lyrna.

"Önemli olsun olmasın, Mahlessa'nın emrine tamamen uymayarak zayıf olduğunu gösterdi. Onu bizzat kırbaçladım."

"Düşünceli davrandığın için minnettarız," dedi Davoka, Lyrna bir şey diyemeden.

Adam sözcükleri başını sallayarak kabul etti ve Lyrna'yı baştan aşağı süzdü. "Seyahat edecek kadar güçlüsün." Ses tonundan bir soru sormadığı açıkça belliydi.

"Şafakla birlikte kuzeydoğu yoluna düşeceğiz," dedi Davoka. *"Midillilere ve bir refakatçiye ihtiyacım var. Tam bir savaş grubu yeterli olacaktır."*

Alturk'un omzuna dayanan genç adam küçümser bir şekilde gülümseyince klan şefi ona baktı ve çocuk hemen sus pus oldu. *"Midillileri alabilirsin ama seninle gönderebileceğim bir savaş grubu yok,"* dedi Alturk. *"Sentar avı köyleri korumak için bıraktığım birkaç savaşçı dışında bütün savaşçılarımı aldı."*

Davoka dişlerini sıktı ve ses tonunda bastırılmış bir öfke vardı. *"Bu köyde iki yüzün üzerinde savaşçı saydım."*

Alturk omzunu silkti. *"Sentarlar çoklar ve kız kardeşinin kana susamışlığı dinmiyor. Gri Şahinler korunmak için Tahlessalarına bakıyorlar ve onlardan bunu esirgemeyeceğim."*

"Ama Dağ'dan gelen sözü reddetmiş oluyorsun."

Alturk ayağa kalktı. Üzerinde silah yoktu ama güçlü adam başlı başına bir tehdit oluşturuyordu. *"Mahlessa yolculuğunuz için bana ordu toparlama emri vermedi. Kuluçkadaki bir dişi maymun gibi üzerine titrediğin bu altın saçlı amcığa yardım ederek Dağ'ın sözünü şereflendirdim."*

Davoka öfkeyle bağırdı ve mızrağını kaldırdı. Bu sırada genç Lonak'ın elinde bir savaş sopası belirdi.

"HAYIR!" dedi Lyrna ve bir elini kaldırıp Davoka'nın önüne geçti. *"Hayır, kardeşim. Bunu yapmak bir işimize yaramaz."*

Lonak kadını başını çevirdi ama savaşma arzusunu bastırmaya çalıştığını belli edercesine burnundan soluyordu. Lyrna Alturk'a döndü. "Tahlessa, misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Ben, Birleşmiş Diyar'dan Prenses Lyrna Al Nieren size borçlandım. Sabah olunca yola koyulacağız."

* * *

Ona verdikleri midilli; zavallı, katledilen Samur'un Lyrna'nın gözünde tütmesine sebep oldu. Huysuz bir hayvandı, kendi isteğine

göre harekete geçiyor, en ufak provokasyonda da şaha kalkıyordu. Ayrıca gördüğü en kemikli sırta sahipti ve Lonakların kullandıkları ince, keçi derisinden eyerler pek koruma sağlamıyorlardı. Kendini üzeri ince bir battaniye örtülü kaya üzerine oturuyor gibi hissediyordu. Smolen'in de onun gibi rahatsız olduğu belliydi, zira Gri Şahin köyünden çıkarlarken midillisinin üzerinde kıvranıyor gibiydi. Sollis ve Ivern midillilerinin üzerinde oldukça rahata benziyorlardı ve Davoka da yıllardır aynı midilliye biniyormuş gibi rahattı. Tırıs bir şekilde ilerliyor, hava kararmadan mümkün olduğunca çok ilerlemek istiyorlardı. Lyrna vadinin kuzey ucundaki bir çıkıntının üzerinden aşmadan son bir kez dönüp köye baktı ve Alturk'un kızının, onun için kadınlar salonunda taş duvarların arasındaki yalnızca küçük ellerin erişebileceği bir oyuğa sakladığı altın saç tutamını bulup bulmayacağını merak etti.

"Umarım kötü bir muamele görmediniz, beyler," dedi Lyrna üç adama sığ bir akıntıyı geçerken.

"Sessizlik bir işkence türü değilse hayır, Ekselans," dedi Ivern.

"Sana göre genellikle öyle," diye mırıldandı Sollis.

"Konuşacak zaman yok," dedi Davoka. "Güneş batmadan nehrin akıntısının kuvvetli yerini geçmiş olmamız lazım." Midillisini dörtnala sürmeye başladı.

Lyrna her zamanki gibi eyerde durmak bilmeden geçirilen saatleri rahatsız edici buluyordu ama artık eskisi kadar korkunç bir şey olmadığını düşünüyordu. Sırtı ve bacakları o kadar çok sızlamıyordu ve kasıkları dövülmeye daha dirençli hale gelmiş gibiydi. Aynı zamanda biniş becerilerinin geliştiğinin de farkındaydı. Önceleri dörtnala giderken sürekli olarak eyerin üzerinde kalma mücadelesi verirken şimdi atıyla uyum halindeydi, hatta saçları hızla rüzgârda dalgalanırken ve midillinin nalları toprağı döverken küçük bir heyecan bile hissediyordu. *Belki de Lonak oluyorumdur,* diye düşündü sırıtarak.

Akşamın geç saatlerinde akıntının hızlı olduğu yere vardılar. Elli adım genişliğinde bir akıntı gözün görebildiği yere kadar iki yanlarına doğru uzanıyordu. Davoka onları nehri izleyerek doğuya doğru götürdü ve en sonunda akıntının çok da güçlü olmadığı ama suyun daha derin olduğu bir nokta buldular.

"Burası sığ değil," dedi Sollis.

"Midilliler yüzebilir," dedi Davoka. "Biz de öyle."

"Şey," dedi Lyrna sessizce.

"Akıntı çok hızlı," dedi Sollis. "Bakınmaya devam edip daha iyi

bir nokta bulmalıyız.”

“Zaman yok,” dedi Davoka. Atından indi ve midillisinin nehrin kıyısına götürdü. “Sentarlar peşimize düşmüştür. Yüzüyoruz.”

“Ben yüzemem,” dedi Lyrna ve nehrin yüzeyinde fırıl fırıl dönen dalgalara baktı.

“Başka şansımız yok Kraliçe,” dedi Davoka suya atlamaya hazırlanarak.

“Yüzemem dedim!” diye bağırdı Lyrna.

Lonak kadını yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona döndü.

“Yüzme bilmiyorum,” dedi Lyrna sesindeki huysuz ve savunmacı tonu engelleyemeyerek.

“Biraz bile mi Ekselans?” diye sordu Ivern.

“Çocukluğumu sizin nişanınızda geçirmediğim için beni bağışla, kardeş!” dedi ona ters bir şekilde. “Benim öğretmenlerim bana yüzmeyi öğretme konusunda ihanete varacak denli ihmalkârlardı, zira böyle bir beceriyi bir prensesin edinmesinin çok da anlamlı olmadığını düşünüyorlardı.”

Tiradı duyan adam biraz çekindi ama gülümsemesini tamamen saklayamadı. “Eh, şimdi anlamlı ama.”

“Konuşmana dikkat et, kardeşim!” diye çıkıştı Sollis.

“Geçmeliyiz,” dedi Davoka.

“Şey, Kardeş Sollis’le aynı fikirdeyim,” dedi Lyrna kollarını kavuşturup sesine elinden geldiğince kraliyet otoritesi katmaya çalışarak. “Daha iyi bir nokta aramalıyız, çok derin olmayan...”

Uzaklara bakarken Davoka yüzünde kararlı bir ifadeyle ona doğru yürüdü. Lyrna ona doğru döndü. “Yapma!” diye uyardı.

Davoka eğildi ve Lyrna’yı omzuna alıp tekrar nehre döndü. “Kaya maymunları yüzebiliyor, onlara kimse öğretmiyor. Sen de yüzebilirsin.

“Kardeş Sollis, sana emrediyorum...” Lyrna kendini havada bulduğundan sözünü bitiremedi. Suyun soğuğu şok etkisi yarattı ve bir anda baştan aşağı uyuştuğunu hissetti. Bir an için sağır oldu, gözünün önünde yalnızca baloncuklar gördü ve sonra tekrar yüzeye çıktığında haykırarak nefes aldı. Sollis’in tahmin ettiği gibi akıntı çok hızlıydı ve kıyıya doğru ellerini ve ayaklarını dövünürcesine çırparak kayalık, sığ suların olduğu zemine ayaklarını basana kadar yaklaşık yirmi adım kadar sürüklendi. Sudan sürünerek, titreyerek ve öksürerek çıktı. Smolen yanında belirdi ve nazik ellerle kalkmasına yardım etti. “Prensesimizi küçük düşürüyorsun!” diye bağırdı yanlarına gelen Davoka’ya.

“Gördün mü?” dedi Lyrna’ya, Smolen’i duymazdan gelerek. “Gayet güzel yüzü...”

Lyrna kadının yüzüne yumruk attı. Bütün gücünü verdiği darbesi Lonak kadınının çenesinden hiçbir etki yaratmadan sekti ve Lyrna elinin acıdığını hissetti.

Bir an sessizlik olduktan sonra Smolen elini kılıcının kabzasına koydu, Lyrna elini sallayarak acısını dindirmeye çalıştı ve Davoka çenesindeki küçük bereyi ovdu. Homurdandı ve dudaklarında hafif bir gülümseme dolaştı. “Midillinin boynuna tutun,” dedi Lyrna’ya ve arkasını döndü. “İyi olursun.”

* * *

Geçiş Sollis’in korktuğunun aksine kazasız belasız atlatılmıştı ama Smolen yolun yarısında midillisinin üzerinden kaymış, genç Kardeş Ivern Lord Mareşal’in tuniğini yakalayarak akıntı onu götürmeden kurtarmıştı. Lyrna kollarını midillisinin boynuna dolamış ve hayvan akıntıdan geçerken sıkı sıkıya tutunmuştu. Sudan korkmuyora benziyordu ama burnundan soluması, sırtındaki fazla yükten pek memnun olmadığını gösteriyordu.

“Dinlenmek yok,” dedi Davoka, midillisine bindi ve kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

Nehirden on beş kilometre uzaklaştıktan sonra sık bir çam ağacı ormanına vardılar. Davoka derin ve dar bir yarıkta sığ bir mağara buldu ve nöbetleşe uyuyarak sabahı ettiler. Lyrna bir kez daha titremeye başlayacak kadar üşümüştü ama Nishak Dağı altında yakalandığı hastalık geri gelmemişti ve şafakla birlikte uyandı. Sızısı olsa da yola devam edebilecek kadar dinçti.

Mağaranın ağzının yanında çömelmiş, mağaranın duvarlarını inceleyen Davoka’nın yanına gitti. “Herhangi bir iz var mı?” diye sordu Lyrna.

Davoka başını iki yana salladı. “Ne iz ne koku. Bizi avlıyorlar ama bu ormanda değil.” Ses tonundan bunun iyi bir haber olmadığı anlaşılıyordu.

“Sana vurduğum için üzgünüm,” dedi Lyrna.

Davoka şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak ona döndü. “Üzzkün?”

Lyrna sözcüğün Lonakçadaki dengini aradı ama bulamadı. *“Illeha,”* dedi. *Vurguya göre pişmanlık ya da suçluluk.*

“Lonakhim sürekli birbirine vurur,” dedi Davoka omzunu silkerek.

“Beni bıçaklamaya çalışsaydın, işler o zaman değişirdi.” Ayağa kalktı ve mağaraya girip uyuyan adamların ayaklarına vurdu. *“Kalkın lan yumoşlar. Gitme zamanı geldi.”*

Öğlen olmadan ormanı geçmiş, midillilerini dörtnala kuzeydoğuya doğru sürüyorlardı. Bu kısımda önceye nazaran daha az dağ vardı ama zirvelerin arası geniş, çimlik düzlüklerle doluydu. Lyrna eyerde kazanmış olduğu beceri sayesinde Davoka’nın hızına yetişebiliyordu. Bir süre yan yana at sürdükten sonra Davoka aniden durdu ve gözleri batıdaki bir şey üzerine takılı kaldı. Lyrna başını o tarafa çevirince ufkun üzerinde yükselen bir toz bulutu gördü. “Sentarlar?” diye sordu.

“Başka kim olacak?” dedi Ivern.

“Ekselans!” Smolen üzengisi üzerinde ayağa kalkmış, başka bir toz dumanının yükseldiği güneyi işaret ediyordu.

Lyrna Davoka’ya baktığında kadının kuzeydeki dağ sırasına baktığını gördü. Büyük ihtimalle mesafeyi hesaplıyordu.

“Çok uzak,” dedi Sollis yayını eline alarak. Sesinde panik değil, hafif bir rıza vardı.

“Kraliçe gidebilir,” dedi Davoka. “Biz onları geride tutarız.”

Lyrna batıdaki dumana baktı ve içinde siyah lekeler gördü. Ellide saymayı bıraktı. “Çok fazlalar, kardeşim,” dedi. “Ama teşekkürler.”

Davoka gözlerine baktığında Lyrna kadının gözlerinde ilk defa ne yapacağını bilemediğini, anın nihayetini kavramaya çekindiğini gördü. Lyrna kadının daha önce hiç yenilginin tadına bakmamış olduğunu düşündü. “Üzzkünüm, Lerhnah,” dedi.

Lyrna zoraki olmayan, içten bir şekilde gülümseyince bu duruma kendi de şaştı. “Benim tercihimdi,” dedi ve sonra etrafında daire çizmiş üç adama baktı. Ivern ve Sollis yaylarını ellerine almışlardı, Smolen ise kılıcını çekmişti. “Efendiler, hizmetiniz için teşekkür ederim ve sizi bu delice girişime sürüklediğim için üzüntümü bildirmek isterim.”

Sollis yalnızca homurdandı, Smolen ciddi ve saygılı bir şekilde eğildi ve Ivern, “Ekselans, sanırım sizden alacağım bir öpücük Öte’ye hiç pişmanlığım olmadan gitmemi sağlar,” dedi.

Lyrna ona dik dik baktı ve kızardığını görünce sevindi. “Özür dilerim Ekselans...” dedi Ivern kekeleyerek.

Lyrna midillisini onunkinin yanına götürdü ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Geri çekilmeden önce bir süre bekledi. “Yeterli mi?” diye sordu.

Bir kez olsun söyleyecek bir şey bulamamış gibiydi.

"Sekhara ke Lessa Ilvar!" diye bağırdı Davoka ve Lyrna bakışlarını sersemlemiş kardeşten çevirdi. *Tanrıların gözü önünde yaşıyoruz. Genellikle beklenmedik tanrısal lütuflar için bir teşekkür ifadesi.*

Lonak kadını, içindeki atlıların artık görünür olduğu güneydeki toz bulutuna doğru baktı. En önde ayı derisinden bir yelek giymiş, elinde koca bir savaş sopası olan iri bir adam geliyordu. *Alturk!*

Bir an için Lyrna klan şefinin onları katletmek üzere geldiğini düşündü. Bu garipti, zira dilediği takdirde hepsini öldürmek için bolca fırsatı olmuştu. Ama Alturk atlarını dörtnala süren en az beş yüz savaşçıdan oluşan savaş grubunu batıya, Lyrna'nın grubu ile üzerlerine gelen Sentarların arasına doğru sürüyordu.

İki savaş grubu yaklaşık iki yüz adım ileride kafa kafaya çarpıştı. Sert bir rüzgâr esiyor, tozları dağıtarak savaşın rahat bir şekilde görülebilmesini sağlıyordu. Lonak savaşçıları sopalar, baltalar ve mızraklarla şiddetli bir çarpışmaya girişmişlerdi ve havada savaş naralarıyla midillilerinin çığlıkları yankılanıyordu. Lyrna Alturk'un savaşın en kızgın olduğu yerde olduğunu, elindeki sopa ve baltayla önündeki düşmanlarını tek tek öldürdüğünü gördü.

Davoka bağırarak midillisini ileri doğru sürdü ve bir süre sonra savaşın kasırgası içerisinde gözden kayboldu. Lyrna arada sırada kadının mızrağının dönüp keşmekeş içinde bir yere girdiğini görüyordu.

Çarpışmanın içerisinden üç Sentar çıkıp tiz savaş naraları ile üzerlerine doğru gelmeye başladı. Kardeşlerin okları hızlı bir şekilde ikisini eyerlerinden düşürdü ve Smolen atıyla öne çıkıp üçüncüsünü karşıladı. Savaşçının mızrağından eğilerek kurtulduktan sonra midillisinin yanına vurduğu bir darbeyle hayvanı öldürdü. Ivern yerde yuvarlanan adamı okuyla öldürdü.

Savaş başladığı kadar çabuk bitmişe benziyordu. Hayatta kalan atlılar durdular. Gri Şahin savaşçıları yaralıları öldürmek üzere atlarından indiler. Alturk belinde kanlı baltası, elinde kıpkırmızı sopasıyla atını dörtnala sürerek yanlarına doğru geldi. Son görüştüklerinde adamın omzuna yaslanan genç adam da hemen yanındaydı.

"Kraliçe," dedi Alturk başını sallayıp onu selamlayarak. "Yaralı mısın?"

Lyrna başını iki yana salladı. "Görünüşe göre size yine borçlandım, Tahlessa. Gerçi biz ayrılmadan planını bizimle

paylaşsan daha iyi olurdu.”

Alturk yalnızca dudağını büktü. Adamın bunu komik mi bulduğunu, yoksa kibirli bir şekilde mi karşıladığını anlayamadı. “Yem olmadan tuzak olmaz.”

Arkasından öfke dolu bir haykırış duyunca Lyrna Davoka’nın ceset dolu savaş alanından bir tutsağı onlara doğru getirdiğini gördü. Kızın ellerini bağlamıştı ve boynuna doladığı ipten çekerek yürütüyordu.

“Onu Dağ’a mı götüreceksin?” diye sordu Alturk, Davoka kız kardeşini tutan ipi hızlıca çekip onu yere düşürürken. Lyrna Tahlessa’nın ses tonunu duyunca şaşırdı. İhtiyatlı da olsa bir kaygı vardı.

“Mahlessa tarafından yargılanacak,” dedi Davoka.

“Beş adamımı gözlerimin önünde öldürdü.” Alturk’un gözleri yara izi olan kızın üzerindeydi. *“Kan hakkı iddiamdan…”*

“Çok geç kalınmış bir iddia,” dedi Davoka ve gözlerini bir an için Alturk’un yanındaki adama, sonra tekrar ona çevirdi. *“Hem verecek bir hükmün var zaten.”*

Alturk’un yüzüne gölge düştü ve hüzünlü bir şekilde başını salladı. *“Doğruya doğru.”*

Genç adam kaşlarını çattı. *“Baba…”*

Alturk’un savaş sopası başının yan tarafına isabet edince genç adam baygın bir şekilde yere düştü. Klan şefi iki savaşçısına yaklaşmalarını işaret etti. *“Bu sırlıyı bağlayın. Bu akşam yargılayacağız.”*

* * *

Davoka’nın savaş sırasında derin bir şekilde kesilen omzunu Sollis hünerli elleriyle temizleyip dikerken Lonak kadını bir yandan kızılçiçek içiyor, bir yandan da dişlerini sıkıyordu. Gri Şahin savaş grubunun arasında, düzlükte kamp kurmuşlardı. Zaferin gölgesinde coşkunlukları sönmüş gibiydi, zira ateş başında ne bir şarkı söyleniyor ne de zafer naraları atılıyordu. Sebebi bir sır değildi; babasının hükmünü bekleyen bir oğul Alturk’un ateşinin önünde dizleri üzerine çökmüş, elleri bağlı bir şekilde başını eğmişti. Güneş batıp gölgeler uzarken saatlerce kükremiş, eski klan üyelerine ateş püskürmüş, hakaretler yağdırmıştı. *“Lonakhim’e ihanet ediyorsunuz… Bizi Merim Her’in köleleri yapacaksınız… Savunmak için savaştığımız sınırları açıyorsunuz… Bizi kirletecekler… Zayıflatacaklar… Kendilerine*

benzetecekler... Mahlessa sahte, onun sözü tanrıların sözü değil...”

Kimse onu susturmaya çalışmıyor, değerlerine hakaret etmekten dolayı ceza verilmiyordu. Kendi kendine bitkin düşene kadar konuşmasına izin verip söylediklerini dinlemeyi reddettiler. *Sırlı,* diye geçirdi içinden Lyrna.

“Bize ihanet ettiğini nasıl anladın?” diye sordu Davoka’ya Sollis yarasıyla ilgilenmeyi bitirdiğinde.

“Babası nasıl anladıysa öyle. Yolumuzu duyan başka kulak yoktu.” Güçlü bir halatla yere sağlamca sokulmuş demir kazığa bağlı kendi tutsağına baktı. Lyrna’nın açtığı, çenesinden kaşına kadar çıkan yara ateşin parıltısında kırmızı ve ateşli bir şekilde yanıyordu. Yakalandığından bu yana ağzını bile açmamış, istenilen yere götürülmesine izin vermişti ve yüzünde korkusuz, yalnızca rahatsız olmuş bir ifade vardı.

Ay tepeye çıktığında Alturk elinde savaş sopasıyla öne çıktı ve oğlunun yanına gitti. Gri Şahinler etrafında toplanıp kollarını kaldırdılar. *“Savaş kardeşlerim, sizi hükme tanık olmaya çağırıyorum,”* dedi klan şefi. *“Bir zamanlar oğlum olan bu sefil şey rezil bir şekilde dizlerinin üzerinde. Dağ’ın sözünü umursamadı ve yalan konuştu. Bunlar Lonakhim’e yaraşır şeyler değil. Ve yargılanacak.”*

Toplanmış askerlerden onayladıklarını gösteren bir mırıltı yükseldi ve Alturk oğluna doğru yaklaşırken gergin bir şekilde beklemeye başladılar. Genç adama vurmak yerine savaş sopasını bir kenara atıp yanında diz çöktü. *“Ama o yargılanırken, siz de beni yargılamalısınız, zira bizi bu noktaya getiren benim zayıflığımdı. Merim Her’in en kötüsü tarafından yenilgiye uğratıldığında bu sefilin yaşamı için yalvaran zayıflığım. Klanımıza ihlali ya da kalbimi saran utanç hakkında bir şey demeden dönmeme yol açan zayıflığım. Dünyanın en zayıf adamı gibi yaşamı için yalvardım ve ödülüm bu oldu. Revadır bu zayıflığa. Ben Alturk, Gri Şahinler’in Tahlessası, yargınızı bekliyorum.”*

Bir an için Lyrna bunun bir numara, asil bir liderin yaptığı, pişman olduğunu gösteren bir alçakgönüllülük şovu olduğunu düşündü ama gruptan çıkan karmaşık mırıltılar ortada bir oyun olmadığını gösteriyordu. Alturk’un sözleri samimiydi. Yargılanmak istiyordu.

Savaş grubunun safları arasından yaşına bakılırsa eski bir asker olan bir savaşçı çıktı. Zayıf ve kısa boyluydu ama kaldırdığı savaş sopası yükselen sesleri susturunca yeteri derecede saygı gördüğü belli oldu. Ağırbaşlı bir pişmanlıkla, dizleri üzerindeki klan şefine baktı. *“Tahlessamız yargılanmak istiyor,”* dedi. *“Ve kendi sözlerinin*

doğruluğu, yargılanması için geçerli sebep olduğunu gösteriyor. Ben, Mustek, midillisine tırmanma yaşına geldiğinden beri bu adamın savaş kardeşiyim. Bir kez bile savaştan kaçındığını görmedim. Bir kez bile zor bir tercih ya da zor bir yoldan sakındığını görmedim. Bir kez bile zayıf olduğunu görmedim... Şu ana kadar." Yaşlı savaşçı bir an için gözlerini kapadı, yutkundu ve kendini konuşmaya zorladı. *"Ben onun zayıf olduğuna hükmediyorum. Artık Tahlessamız olmaya uygun olmadığına hükmediyorum. Yanında diz çökmüş sırlıyla aynı kaderi paylaşması gerektiğine hükmediyorum."* Gruba baktı. *"Buna karşı çıkacak kimse var mı?"*

Cevap yoktu. Lyrna adamların yüzünde sinir görmüyordu, yalnızca kasvetli bir kabulleniş vardı. Neler olduğunu anlamaya başlamıştı. Diyar tebaası ne kadar kanunlara bağlıysa bu adamlar da âdetlerine bağlıydı. Bu adamlar intikam peşinde koşan bir güruh değildi. Bu bir mahkemeydi ve karara bağlanmıştı.

Ovalarda yankılanacak kadar yüksek sesli ve sert bir kahkaha sessizliği kesti. Sonu gelmiş olan klan şefine bakan Kiral'ın gözleri parlıyor, gönülden ve titreyerek gülerken dişleri gözler önüne seriliyordu. Davoka ayağa kalktı ve kıza tokat atarak susturmak üzere aceleyle yürüdü. İşe yaramadı, zira kız gülmeye devam etti. Her bir tokatla daha gür bir kahkaha atıyor gibiydi. En sonunda Davoka kız kardeşinin ağzına bir bez parçası soktu ve ensesinden bağladı. Kahkaha kısılmış ama durmamıştı. Kiral yerlerde yuvarlanıyor, gözlerinden mutluluk gözyaşları akıyordu. Gözleri ateş ışığında parlayan Lyrna'yı gördü ve göz kırptı.

Lyrna savaş grubuna arkasını dönünce Mastek'in iki eliyle tuttuğu savaş sopasıyla eski Tahlessasına doğru yürüdüğünü gördü. *"Sana bıçağı öneriyorum, Alturk,"* dedi. *"Beraber çarpıştığımız savaşlar anısına."*

Alturk başını iki yana salladı. *"Beni öldür ama hakaret etme, Mastek."*

Savaşçı başını salladı ve sopasını kaldırdı.

"DUR!" Lyrna ayağa kalkmış, savaşçı kümesinin arasından koşarak ilerliyordu. Alturk ve üzerine doğru yürüyen Mastek'in arasına girdi.

Yaşlı savaşçı gözlerinde şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeyle Lyrna'ya baktı. *"Senin sözün burada geçmez,"* dedi.

"Ben Merim Her'in kraliçesiyim," dedi Lyrna. Herkesin duyabilmesi için yüksek sesle konuşuyordu. *"Bizzat Mahlessa tarafından barış görüşmeleri yapmak üzere çağrıldım ve topraklarından*

güvenli bir şekilde geçmeme izin verdi. Bütün bunlar unvanım sayesinde oldu."

Davoka Lyrna'nın yanına gelip ciddi bir kaygıyla adamlara baktı. "Bu makul değil, Kraliçe," diye fısıldadı Diyar Dili'nde. "Burası senin toprakların değil."

Lyrna onu duymazdan gelerek sert bakışlarını Mastek'ten ayırmadı. *"Gri Şahinler beni savunmak için kan ve savaşçı kaybettiler. Dağ'dan gelen sözü şereflendirdiler."* Diz çökmüş Alturk'u işaret etti. *"Hepsi bu adamın emirleri sayesinde oldu. Bu benim ona borçlu olduğum anlamına geliyor. Benim halkım arasında ödenmemiş bir borç en büyük onursuzluklardan biri sayılır. Eğer hesaplaşmadan onu öldürürseniz benim ve Mahlessa'nın sözünün şerefine leke sürmüş olursunuz."*

"Senden gelen sözcüklere ihtiyacım yok, kadın," dedi Alturk sıktığı dişlerinin arasından. Büyük elleri yere değiyordu ve başı eğikti. "Utancımın kuyusu yeterince derin değil mi?"

"O sırlı," dedi Lyrna Mastek'e. *"Kendi savaş grubu tarafından bu hükme varıldı. Sözcükleri artık Lonakhim için bir anlam ifade etmiyor."*

Mastek yavaşça savaş sopasını indirdi. Gözlerinde hâlâ öfke parıltıları vardı ama omuzlarının düşmesi başka bir anlama geliyordu: rahatlama. *"Ne yapmamızı dilersin?"*

"Onu bana verin," dedi Lyrna. *"Onu Mahlessa'ya ben götüreceğim. Yalnızca Mahlessa benim ona olan borcumu ödeyebilir."*

"Peki ya bunu ne yapacağız?" Mastek sopasıyla Alturk'un oğlunu işaret etti.

Lyrna genç adama, yüzündeki nefrete baktı. Genç adam ona tükürdü ve bağlarının arasından kurtulmaya, ayağa kalkmaya çalıştı. Etrafındaki savaşçılar tarafından tekrar dizlerinin üzerine çökmesi sağlandı. *"Zayıf!"* diye hırıldadı etrafındakilere. *"Bu Merim Her orospusu sizi köpeği yapmış!"*

Lyrna Mastek'e döndü. *"Ona borçlu değilim."*

* * *

Zaten bağlı olan ellerine bir ip bağlayıp Mastek'in midillisinin eyerine diğer ucunu bağladıklarında ölüm şarkısını söylüyordu. Doğan güneşe bakmak üzere dönen Alturk'un ölüme giden oğlu canlı ezgileri olan Lonakça bir ağıt yakmaya başladı. Sözcüklerin çoğu çok eskiydi ve Lyrna ne anlama geldiklerini bilmiyordu ama "tanrıların intikamı" deyişinin birkaç kez tekrarlandığını duydu.

Şarkının ortasında Mastek midillisini harekete geçirdi ve genç adamı dörtnala sürüklemeye başladı. Savaş grubunun geri kalanı, güneye giden ikilinin arkasından gidiyordu. Davoka bir keresinde bütün bir günü midillinin arkasında sürüklenerek geçirip yine de ölmeyen bir adam gördüğünü söyledi. Alturk eski klan üyelerinin göz önünden kaybolmasını izledi ve tek bir kelime bile etmedi.

Lyrna midillisine gitti ve toynaklarında yaralanma var mı diye kontrol edip fena şekilde düğümlenmiş yelesini çözerken Sollis'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. "Söyleyecek bir şeyin mi var, kardeş?" diye sordu.

Sollis'in ifadesini okumak her zamanki gibi mümkün değildi ama sesinde yeni bir ton vardı, genelde sezdiği bastırılmış öfke yerine saygı gibi bir ton. "Düşünüyordum da Ekselans, Lonaklar haklı olabilir," dedi. "Gerçekten de bir kraliçe ile seyahat ediyoruz." Hafifçe eğildikten sonra kendi bineğine doğru gitti.

Kuzeye doğru giderlerken dağlar tekrar göründü. Zirveleri daha geniş ve Skellan Geçidi'ndekilerden bile daha yükseklerdi. Tepeleri sürekli bulutlarla kaplıydı. İzledikleri patikalar gittikçe daralıyor, yamaçlarda ve dağlarda kıvrılıyor, tehlikeli bir hal alıyordu. Sentarların mağlubiyet sahnesinden sonraki ilk gecede Ivern'in yaklaşık yüz elli metre yükseklikte olduğunu söylediği bir uçurumun kenarında kamp kurdular. Geceyle birlikte nemli bir sis battaniyesi geldi.

Alturk onlardan ayrı bir şekilde sessizce uçurumun kenarında oturuyor, yemek yemek ya da ateşin yanında durmaktan kaçınıyordu. Lyrna ona yaklaşıyordu ki Davoka başını ısrarlı bir şekilde iki yana sallayınca vazgeçti. Bunun üzerine gidip Kiral'ın karşısına oturdu. Davoka kızı kendi ateşlerinden mümkün olduğunca uzakta, daha küçük bir ateşin yanına oturtmuştu. Kızı bağlayacağı bir direk ya da kazık olmadığı için de ayaklarını birbirine bağlamıştı. Lyrna'ya ilgisiz bir şekilde baktı, sırtını kayaya verdi. Tam anlamıyla canı sıkılmış bir ergendi.

"Acıyor mu?" diye sordu Lyrna yara izini işaret ederek.

Kiral kaşlarını çattı. *"Senin köpek dilini bilmiyorum, Merim Her orospusu."*

Bütün numaralar işe yaramıyor, diye içinden geçirdi Lyrna hüzünlü bir şekilde suratını asarak. *"Seni yaraladığım yer,"* dedi. *"Acıyor mu?"*

Kız omzunu silkti. *"Acı savaşçının nasibidir."*

Lyrna konuşmalarını ihtiyatlı gözlerle izleyen Davoka'ya baktı.

“Arkadaşım senin artık onun kız kardeşi olmadığını düşünüyor,” dedi. *“Kız kardeşinin senin tarafından ele geçirildiğini, gözlerinin arkasında yaşayanın onun umursadığı kız olmadığını düşünüyor.”*

“Kız kardeşim kör bir şekilde kendini sahte Mahlessa’ya adamış durumda. Gerçeği görmesi gerekirken yalanları görüyor.” Lyrna kızın yüzünde herhangi bir duygu ibaresi göremiyordu. Ses tonu İtikat’ın öğretilerini tekrar eden bir çocuğunki gibi düzdü.

“Peki gerçek nedir?” diye sordu.

“Sahte Mahlessa Lonakhim’in ruhlarını öldürmek, tanrıların bize sırt çevirmesini sağlamak, ateşlerimiz için hikâye ya da ölüm şarkıları bırakmamak istiyor. Sizinle barış, hatta sonra Seordahlarla bile. Bu bizi ne hale düşürecek? Sizin gibi toprağı mı eşeleyeceğiz? Sizin gibi kadınlarımızı mı köleleştireceğiz? Sizin gibi ölülere hizmet için mi didineceğiz?” Tutkudan yoksun bir şekilde aktarılan, hakaretler dolu aynı düz ses tonu.

Lyrna başıyla sisin arasında loş ve ümitsiz, omuzları çökmüş bir halde oturan Alturk’u işaret etti. *“Onu neden kurtardığımı biliyor musun?”*

“Merim Herler zayıf. Kalbin yumuşak ve borç yokken var olduğunu düşünüyorsun. Sahte Mahlessa’nın sözünü dinledi, ona hiçbir şey borçlu değilsin.”

Lyrna kızın yüzünü inceleyerek başını iki yana salladı. *“Hayır, onun ölmesini istediğini gördüğüm için onu kurtardım. Neden bunu istiyorsun?”*

Cevap verirken sesinde kaygı ya da aldatmacadan bir iz yoktu. *“Her daim Sentarlara karşı zulmetti. Ölmesini neden istemeyeyim ki?”*

Burada kanıt yok, diye geçirdi içinden Lyrna. Kız gerçekten de garip, büyük ihtimalle de deliydi ama bu Davoka’nın sanrısını doğrulamıyordu. Ana ateşin yanındaki yerine dönmek üzere ayağa kalktı.

“Merim Her kadınları hakkında garip bir şey duydum,” dedi Kiral, Lyrna ayağa kalkarken.

“Neymiş?”

İlk defa kızın yüzünde bir hareketlenme oldu ve dudaklarına kötücül bir gülümseme yerleşti. *“Âdetlere göre birleşene kadar bir erkekle olmaları yasakmış. Birleştikten sonra da yalnızca tek koca sahibi olmalarına izin veriliyormuş. Bu doğru mu?”*

Lyrna başını hafifçe salladı.

“Ama sen, Kraliçe, birleşmemişsin.” Gözleriyle Lyrna’yı süzdü. Lonak olsun olmasın, bakışları ergen bir kıza ait değildi. *“Hiçbir*

adamla olmamışsın."

Lyrna cevap vermedi ve kızın gülmesini, nefesi kesilircesine kahkaha atmasını izledi. *"Seninle bir anlaşma yapalım Kraliçe,"* dedi. *"Sorduğun bütün soruları dürüstçe cevaplayacağım, tek istediğim şey de bacaklarının arasındaki lekesiz şeftalinin tadına bakmak."*

Bu mu? diye geçirdi içinden Lyrna. En sonunda kanıtım bu mu? *"Nesin sen?"* diye sordu.

Kızın kahkahası bir süre sonra yatıştı ve bir süre önceki gibi yüzünde sıkkın bir ifadeyle sırtını kayaya yasladı. *"Ben Siyah Nehir Klanı'ndan Kiral, Lonakhim'in gerçek Mahlessasıyım."* Başını çevirip durgun, kayıtsız ve yüzünde ifadeden yoksun bir şekilde ateşe baktı.

Lyrna büyük ateşe geri döndü ve Davoka'nın yanına oturdu. Lonak kadını, gözlerine bakmaya çekiniyor gibiydi. "Onu öldüremem, Lerhnah," dedi kısa bir süre sonra. Özür diler gibiydi.

Lyrna kadının elini sıvazladı ve uyumak üzere uzandı. "Biliyorum."

* * *

İki gün sonra Mahlessa'nın evi olan Dağ'ı gördüler. En uzun iki dağın arasındaki küçük vadinin zemininden yükselen dairesel, taştan bir dikene benziyordu. Temeli genişti ve bir iğne ucu kadar keskin görünen tepesi en az doksan metre yükseklikteydi. Güneş ışığı altında parıldıyor gibiydi ama yaklaştıklarında Lyrna dibinden tepesine kadar her yerinde taşa oyulmuş, bal peteği gibi dizilmiş balkonlar ve pencereler olduğunu gördü. Yüzeyin aşınmasına bakılırsa gerçekten de çok eski bir yapı olmalıydı. Mimari o kadar alışılmadıktı ki modern gözlerin hiç görmediği uzak topraklardan gelme, yabancı bir şeymiş gibiydi.

"Bunu Lonakhim mi inşa etti!" diye sordu Davoka'ya.

Kadın başını iki yana salladı. *"Büyük sancının sonunda bizi bekliyordu. Tanrıların Lonakhim'e sırtlarını çevirmediğinin kanıtı. Böyle bir hediyeyi başka kim hazırlayabilir?"*

Başında zarif, taştan bir ark bulunan bir tünele girdiler. Tünelin ağzında muhafız yoktu. Karşılarına kimse çıkmadan Dağ'ın içine girdiler. Yaklaşık yüz adım attıktan sonra tünel geniş bir bahçeye açıldı. Etrafları sayısız dairesel pencereden giren güneş ışığıyla boyalı balkonlu geçitlerle çevriliydi. Orada bazıları silahlı ve Davoka'nınkine benzer kıyafetler giyen, bazıları da daha sade, siyah ya da gri cüppeler giyen kadınlar vardı. Genci de yaşlısı da vardı ve

kimse onları görünce rahatsız olmadı ama Kiral'ı gören silahlı kadınlar ona ters ters baktılar.

"İlginç bir yolculuğunuz olmuş," dedi kısa boylu ve keskin yüz hatları olan bir savaşçı ve öne çıkıp Davoka'nın midillisinin dizginlerini aldı. *"Herhalde ateşte anlatacak bir hikâyen vardır."*

"Birden fazla." Davoka atından indi ve keskin yüz hatları olan kadına bakıp sıcak bir şekilde gülümsedi. *"Odaya ihtiyacımız var, Nestal."*

"Hazır, sizi bekliyor." Nestal gruba baktı ve gözleri Lyrna üzerinde durdu. "Kraliçe," dedi başını hafifçe eğerek. "Mahlessa gelir gelmez onunla görüşmenizi istedi." Yüzünde sert bir ifadeyle Kiral'a döndü. "Bununla birlikte."

Lyrna Mahlessa'nın ona Dağ'ın üst katlarında bir yerde kendini evinde hissettireceğini düşünüyordu ama Davoka onu bahçenin ortasındaki, kıvrımları gölgelerin içine doğru alçalan bir merdivene yönlendirdi.

"Hayır!" diye kükredi Smolen'e ve iki kardeşin peşlerinden geldiklerini görerek. "Burada kalın. Erkekler ona bakamaz."

Smolen karşı çıkacak gibi oldu ama Lyrna elini kaldırdı. "Kılıcına burada ihtiyacım olacağını sanmıyorum, Lord Mareşal. Beni burada bekleyin."

Smolen eğilip geri çekildi ve hazır olda beklemeye başladı. Zırhı olmamasına, kılıcı ve botları dışında eski şıklığından bir eser kalmamış olmasına rağmen hâlâ sadık bir askerdi. Zaten kılıcının ve botlarının da eski parlaklığı yoktu. Günlerdir ilk defa kendi görünüşünün de daha iyi olmadığını fark etti. Üzerinde ermin kürkler ya da güzelce dikilmiş biniş kıyafetleri değil; sert, deri bir elbise ve patika yollarda tozlanmış, dayanıklı botlar vardı. Saçları siyah olsa Lonak olduğu bile düşünülebilirdi.

"Lütfen abla!"

Kafasını çevirdiğinde Kiral'ın Davoka'ya direndiğini gördü. Normalde hiçbir ifade olmayan yüzünden öyle bir dehşet okunuyordu ki bir maske takmış gibiydi. *"Lütfen,"* diye yalvardı hıçkırıkları arasından. *"Lütfen, beni bir zamanlar kardeşin olarak gördüysen öldür beni! Beni ona götürme!"*

Davoka kızı tutup merdivenden zorla indirirken yalvarmaya ve mücadele etmeye devam etti. Gölgelere doğru indikçe yalvarma sözcükleri yerini ısrarcı çığlıklara bıraktı. *Ölümden korkmuyor,* diye düşündü Lyrna. *Onu aşağıda bekleyen şey daha kötü.*

Ellerini tozlu, lekeli kıyafetlerine sürüp peşlerinden indi.

Üçüncü Bölüm

Reva

Ciğerleri yanıp bacakları sızlayana kadar koştu. Yoldan, ondan, *yalanlardan* uzağa, uzun çimlerin ve ağaçların arasından koştu. Kılıcı ve peleriniyle yorgunluktan bitkin düşüp yerde yuvarlanana kadar koştu. Ayağa fırladı, etrafta nerede olduğuna dair bilgi verebilecek bir işaret var mı diye baktı. Göğsü bitkinlik ve panikten hızlı bir şekilde inip kalkıyordu. *Peşimden gelecek, beni avlayacak, daha fazla yalan anlatacak...*

Tekrar koşmaya başladı ve birkaç adım sonra bitkin ayağı bir ağaç köküne takılınca tekrar yere düştü. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak kolları ve dizleri üzerine düştü. Her tarafı sızlıyor, aklından bin bir türlü şey geçiyordu. *Ve gerçekten var olsaydı bile rahiplerinin dediğine göre senden nefret ederdi... Sen bulunamayacak bir şeyi aramak üzere gönderildin... Seni öldürmemi umuyorlardı, böylece kutsal amaçları için daha fazla nefret doğacaktı... Yeni bir şehit...*

"YALANLAR!" Vahşi ve hayvanlarınkine benzer çığlığı ağaçların arasında yankılandı. Ama ağaçların rüzgârın hışırdayan yaprakları dışında ona verecekleri bir cevap yoktu.

Yere oturdu, yüzünü göğe çevirdi ve derin bir nefes alarak ağzını açtı. Al Sorna'nın peşinden gelmediğini biliyordu, zira becerileri öyle gelişmişti ki onu bulmakta hiç zorlanmazdı ve işte, yalnız başına oturuyordu. Kaçarken arkasından seslendiğinde sesindeki umutsuzluğu, yenilgi hissiyatını duymuştu... *Seni şimdi bırakmamı söyleyen şarkımı duymazlıktan geliyorum.*

Şarkını izle, Karanlıkkılıç, diye geçirdi içinden. *Ben kendi şarkımı söyleyeceğim.*

Titreyen elini sürtüklere yaraşır, fazla uzun Asrael saçında gezdirdi. *Pis, Atasız günahkâr...*

Rahip! Rahibin bu yalanlara bir cevabı olmalıydı. Ona dönecekti. Rahip doğruyu söyleyecek ve Cihan Atası bir kez daha onu

sevgisiyle kutsayacak, nefret edilmediğini, günahın dövülerek ondan çıkarıldığını, onun kutsal görevine layık olduğunu kanıtlayacaktı... Babasının kılıcını taşımaya nail olduğunu.

Kılıç. Kılıç olmadan rahibe dönmeyi düşünüp Karanlıkkılıç'ın yalanlarına cevap vermesini isteme düşüncesi bile abesti. Ama kılıcı bulduğu takdirde rahibin yüzünde ihtiyacı olan bütün gerçekler belirecekti. Kılıç gerçekti.

Gözlerini yıldızlara açtı ve Geyik'i gördü. Ön toynaklarının direkt olarak güneyi, Cumbrael'i, Kültepeleri'ni gösterdiğini biliyordu... Ve Yüksek Kale'yi. Belki de hâlâ oradaydı. Kimse tarafından dokunulmamış bir biçimde Lord'un odasında gölgeli bir köşede onu bekliyordu. Aksi takdirde başka bir yerde bulma şansı zaten yok gibiydi.

Ayağa kalkarken o düşünce aklına geldi. Zihninin içinde hızlı, hain bir fısıltı. *Geri dön. Seni hoş karşılayacaklar.*

"Yalanlarla!" diye çıkıştı.

Sevgiyle. Rahip sana ne zaman sevgi gösterdi?

"Onun ya da onların sevgileri umurumda bile değil. İhtiyacım olan tek sevgi Ata'nın sevgisi."

Ayağa kalktı, kıyafetlerinden tozu silkti ve güneye doğru yürümeye başladı.

* * *

Yay, dağ karaağacından yapılmıştı ve açık ten rengindeydi. Ahşap kısmının orta tarafı fazla kullanımdan pürüzsüz ve parlaktı; bir ucu geyik, diğer tarafı bir kurt işlemesiyle süslenmişti. Ondan kaçtığı gün bir kenara fırlattığı, Al Sorna'nın onun için yaptığı dişbudak ağacından yaydan farklıydı. Daha uzun ve biraz daha kalındı, ki bu da daha güçlü ve menzilinin daha uzun olduğunu gösteriyordu.

Yayın sahibi yaşlı bir ağacın gölgesinde, yerdeki çimlerin üzerinde yatıyordu. En yakın yoldan birkaç kilometre uzaktaydılar. Gözleri kapalıydı ve büyük ihtimalle uyukluyordu. Çoğu beyazlamış sakalında kırmızı lekeler ve kucağında boş, kilden bir şarap testisi vardı. Yanında sıkılmış gibi duran kabarık tüylü bir çoban köpeği oturuyordu. Reva yavaşça yaklaşıp sarhoş adamın kollarından yayını alırken yalnızca hüzünlü gözlerini kaldırıp merakla bakmıştı. Sadağı sırtına sıkı bir şekilde bağlanmış olduğu için ona dokunmamıştı. Okları yapmak, yay yapmaktan daha kolaydı.

Yirmi adım kadar yürüdükten sonra durup tekrar işlemelere baktı ve ilk düşündüğünden daha da güzel olduklarını gördü. Üst kısımdaki geyik, boynuzlarını savaşa hazır bir şekilde eğik tutuyor, alt taraftaki kurt ise çömelmiş hırlarken dişlerini gösteriyordu. İşçilik muazzamdı. Bu yay büyük ihtimalle çok büyük bir değere sahipti.

Önemli olan tek şey kılıç, demişti rahip. *Kılıç için işlenen günahların hepsini Ata affeder.*

Reva içini çekti, geldiği yerden geri yürümeye başladı ve yayı tekrar sarhoşun kollarına koyup uyanmasını beklemeye koyuldu. Kısa bir süre sonra çoban köpeği yanına gelip onu kokladı ve önceki gün avladığı tavşanın kalıntıları için mızırdanmaya başladı. Reva onu beslerken minnettar bir şekilde havlayan köpeğin seslerini duyan yaşlı adam aniden uyandı.

"Ne!" Yayına sarıldı ve bir ok çıkarmaya yeltendi. "Ne istiyon lan orospu?"

Reva adamın sadağından bir ok çıkarmasını ama yaya yerleştiremeyişini, sonra denemeyi bırakıp bunun yerine botundaki küçük bıçağa uzanmasını izledi. Kızın ona gösterdiği altın sikkeyi görünce ise gözleri yerinden çıkacak gibi oldu ve durdu.

"Güzel yaymış," dedi Reva.

* * *

Ok keskin bir ses çıkararak ağacın gövdesine girdi ve en az bir karış içine gömüldü. Başı ya da tüyleri olmayan, rüzgârın düşürdüğü bir dişbudak dalından yapılmış antrenman okunu kullanıyorlardı ama Reva yine de hedefini yirmi adımlık mesafeden vurmuştu.

Yaşlı adam çoban olduğunu söylemişti ama kilometrelerce mesafede bir sürü yoktu. Yayın, adam daha gençken ve lordun adamlarının onu ağlayan annesinin önünden asker olarak aldıkları, Cumbraellilere yapılan unutulmuş bir seferden kalma bir yadigâr olduğunu söylemişti. Reva bu hikâyenin pek de olası olmadığını düşündü. İyi bir yaydı ama Cumbrael tasarımına sahip değildi. Çobanın bunu ya çalmış ya da kumarda kazanmış olduğunu düşündü. Ne olursa olsun, hızlıca yayın kökenini açıklayarak yeni edindiği servetini alıp yayı bıraktıktan sonra gitmek için sabırsızlanmıştı. Elinde şarap testisi, arkasında kederli gözleri olan köpeğiyle koyunsuz çayırlara çıkmış ve gitmişti.

Reva iki haftadır yollardan uzak durup geceleri ormanda uyuyarak seyahat ediyordu. Fırsat çıktığında avlanıyor, açlığını bastırıyor ve Geyik'in güneyi gösteren toynağını izliyordu. Etrafta çok insan yoktu; sarhoş çoban son birkaç günde gördüğü tek insandı. Yoldan bu denli uzaktayken ne gezginlerle ne de kanun kaçaklarıyla karşılaşma ihtimali vardı ama etrafta haydut olma ihtimaline karşın yine de tetikteydi.

Akşam olurken yayıyla bir orman tavuğunu avladı. Sonra tavuğun tüylerini soydu, şişe geçirerek pişirdi ve güneş tamamen batmadan yiyip bitirdi. Al Sorna'yla geçirmiş olduğu zamanın onu zayıflatmış olduğunu biliyordu; haftalar boyunca tok karınla uyumak onu açlığının esiri yapmıştı. Her gece onu Karanlıkkılıç'ın yalanlarından kurtardığı için Ata'ya teşekkürlerini sunuyor, günah içinde böyle bir şeyin olmasına izin verdiği için affını diliyordu.

Yemek yedikten sonra bıçağını çekti, uzun saçlarının bir ucundan yakaladı ve kesmeye hazırlandı. Gecelik bir ritüel haline gelmişti; kılıcı sürtüklere yaraşır buklelere sürünce kararlılığı sönüyor, hiç kesmeden bırakıyordu. Kendi kendine farklı dış görünüşünü muhafaza etmesi gerektiğini söylüyordu. *Asraelli kadınlar saçlarını uzun tutarlar...* Ama Cumbrael'den geçecekti. Bunun kibirle ya da Alornis'in saçlarının güneşte ne kadar güzel parladığını söylemesiyle bir ilgisi yoktu.

Yalancı. Rahibin sesi bıçağını kınına sokup pelerinine sarınan kızı uykusuna kadar takip etti. *Atasız, günahkâr yalancı...*

* * *

Bir hafta sonra Kültepeleri ufuktaki sivri, silik mavi bir hat olarak görüş alanına girdi. Bulunduğu yerde orman daha sıktı ve güneye yürüdükçe dağ eteklerini kapladığını gördü. Avlanacak hayvan pek bulunmuyordu ve bulabildiği tek şey yalnız başına gezen bir kızıl keklik ve okun yolundan kaçamayacak kadar yavaş olan nispeten yaşlı bir tavşandı. İki gece daha geçtikten sonra dağların yarım günlük yürüme mesafesinde olduğunu düşündü. Yüksek Kale'nin yerini tam olarak bilmiyordu ama Cumbraellilerin yeri hakkında konuşmasının bile yasak olduğu günler babasının şehit düşmesiyle geride kalmıştı. Asrael sınırını oluşturan nehrin hemen yanında bir köy olduğunu biliyordu. Rahip ona yolcuların orada yardım bulabileceğini söylemişti, zira bütün Şaşmazkılıç'ın Oğulları, Ata'nın en kutlu hizmetkârını şereflendirmek üzere Yüksek

Kale'ye seyahat etmeliydi.

Küçük bir şelalenin altında suyu temiz olan bir göl bulunca soyunup yıkandı ve kıyafetlerini elinden geldiğince yıkayıp kurumaya bıraktı. Bu sırada gidip güneş ışığının altında bir kayanın üzerine uzandı ve görkemli bulutları izledi. Her zamanki gibi düşüncelere daldığında aklına Al Sorna ve dersleri, Alornis ve çizimleri, hatta sarhoş şair ve berbat şarkıları geliyordu. Bunun yanlış, günah ve bir düşkünlük olduğunu biliyor, hemen sonrasında her zaman Ata'nın affına sığınıyordu ama her gün kısa bir zaman süresince düşüncelerinin anılara dokunmasına izin veriyor, hain sesin ayartıcı konuşmasını bekliyordu: *Çok geç değil. Geri dön, kuzeye git. Menzil'e giden bir gemiye bin. Seni hoş karşılayacaklar...*

Kılıç antrenmanıyla kendini cezalandırdı. Gözleri kararıp bitkinlikten yere yığılacak hale gelene kadar hızlandıkça hızlandı. Hava kararınca üzerine yatmak üzere eğrelti otları topladı ve uyumak üzere uzandı. Bu defa kılıcını saçına tutmaya yeltenmemişti bile ama aslında gözlerine girmesin diye uçlarından hafifçe kesilebilecek kadar uzamışlardı.

* * *

Çığlıklar duyup uyanınca kılıcını kınından çıkardı, yana doğru yuvarlandı ve çömelir pozisyonda durup gözleriyle karanlık ormanda düşman aradı. Hiçbir şey yoktu... *Bir dakika.*

Önce bir şey görmese de kokusu burnuna geldi, rüzgârda bir duman kokusu. Ve sonra ağaçların arasında büyük bir ateşin sarı parıltısı. Tiz ve acı içindeki çığlık tekrar duyuldu... Bir kadın.

Kanun kaçakları, diye geçirdi içinden ve ayağa kalktı. *Beni ilgilendirmez.*

Başka çığlıklarla anlaşılmaz, yalvarır sesler ve sonra korkunç, ani bir sessizlik.

Reva'nın aklına Rhansmill'de öldürdüğü kanun kaçakları, ceset siken Kella ve o günden bu yana bir kez bile vicdanını rahatsız etmemiş olan diğerleri geldi.

Parlamasını engellemek için kılıcını kınına sokup sadağını omzuna astı, yayını aldı ve Al Sorna'nın avlanırken öğretmiş olduğu gibi ayaklarını yerden yalnızca yere değmeyecek kadar kaldırarak, kısa adımlarla ve çömelerek ilerlemeye başladı. Ateşin titrek konisine yaklaşmaya başlamıştı. Alevler bir açıklığın ortasına istiflenmiş kütüklerden yükseliyor, etrafında siluetler halinde kara

gölgeler geziniyordu. Suçlayıcı, ateşli bir ses yükseldi.

Ateşle arasında otuz adımlık mesafe kalacak kadar yaklaştığında yere yatıp yayı dirseğine, tutma yerini eline alıp sürünmeye başladı. Bir süre süründükten sonra bir şey görünce durdu. Sırtı ateşe dönük tıknaz bir adam oldukça dikkatli bir şekilde gözleriyle ormanı tarıyordu. Sırtında bir kılıç asılıydı; ellerinde ok sürülmüş ve çekilmiş yayını tutuyordu. Bir asker. Hiçbir kanun kaçağı bu kadar dikkatli ya da iyi silahlı olamazdı.

Reva eliyle ses çıkarabilecek dal ya da kuru yaprak var mı diye yeri yoklayarak yavaş ve dikkatli bir şekilde biraz daha yaklaştı. Adamın üzerinde siyah bir pelerin olduğunu gördü. *Dördüncü Nişan.*

Yaklaştıkça ses daha net duyuluyordu. Konuşan zayıf, sarı benizli adamı da görebilmeye başladı. O adam da siyah bir pelerin giyiyordu; tereddütsüz ve seri bir şekilde tiradına devam ederken sağ tarafındaki bir şeyi işaret ediyordu: "İnkârcılar olarak yaşadınız, İnkârcılar olarak öleceksiniz. Hiçliğe savrulan ruhlarınız Ayrılmışlar arasında yer bulamayacak, sizi bu hayatta sefil yapan sahte inançlarınız Öte'de sonsuza kadar yalnız kalmanızı sağlayacak..."

Reva askerin gözleri sola dönene kadar bekledi ve sonra cüret edebildiği kadar kalkıp konuşan adamın ellerini delice sallayıp işaret ettiği yere baktı. Ağızları ve elleri bağlı dört kişiydiler: bir erkek, bir kadın, on yaşlarında bir kız ve on beş on altı yaşlarında yapılı bir erkek çocuğu. İki tane siyah pelerinli kardeş kılıçları çekili bir şekilde arkalarında duruyorlardı. Çocuk grubun içinde en faal olandı. Kollarındaki etleri kesecek kadar sıkı bağlanmış olan, dirsekleri ve sırtı arasına sokulmuş tahta parçasından kurtulmaya çalışıyordu. Ağzına on beş santimetre uzunluğunda bir tahta parçası yerleştirilmiş, etrafından bağlanmıştı. Kükrerken çenesinden aşağı tükürükler akıyor, gözlerinde öfke yanıyordu. Gözleri konuşan siyah pelerinliye değil, onun arkasına çevriliydi.

Reva alevlerin arasına daha dikkatli baktığında bir şey gördü. Kararan, insan formunu belli belirsiz andıran, yanan et kokusu yayan bir şey.

"Sen!" Sarı benizli adam, çocuğun aksine bağları içinde diz çöküp teslimiyetle başını eğen adamı işaret etti. "Çocuklarını bu sahte inançların pençesine bırakan, inkârınla onları yozlaştıran sen, onlar için ektiğin kaderi biçeceksin."

Siyah pelerinli adamlardan biri adamın saçını tutup çekince başı da arkaya geldi. Adamın yüzünde korku ya da öfke yoktu. Gözleri yaşlıydı ama konuşan kardeş yaklaşırken içlerinde dehşet

parıldamıyordu.

“Bak, İnkârcı,” diye hırladı adam yüzü ateş ışığında çarpık bir şekilde. Küçük kızı tuttu ve ayağa kaldırdı. “Neye sebep olduğuna bak.”

Kız tiz bir şekilde çığlık attı ve elinden kaçmaya çalıştı ama adam kızı kolaylıkla kucağına alıp ateşe doğru ilerledi. Yapılı çocuğun çığlıkları ağız bağında kayboldu ve ayağa kalkmayı başardığında kardeşlerin biri kılıcının kabzasıyla kürek kemiklerinin arasına sert bir şekilde vurarak tekrar dizleri üstüne çökmesini sağladı.

Reva hızlı bir şekilde etrafı taradı: bir konuşan, tutsakların yanında iki tane, bir tane de gözcü. Görebildiği dört kişi vardı ama göremediği başkaları olduğundan da emindi. Hepsi iyi silahlıydı ve hiçbiri sarhoş haydutlar değillerdi. Ümitsiz bir durumdu ve görevi bu değildi. O halde yapılacak şey açıktı.

Önce karanlığın içinden çıkarken savurduğu bıçağıyla boynu kesilip ses bile çıkaramadan yüzüstü yere düşen gözcü öldü. Reva bıçağını kınına soktu, yayına bir ok sürdü ve kızı başının üzerine kaldırmış olan sarı benizli adamı öldürdü. Adam anında yere yığıldı ve kısa bacaklarıyla dövünen kız da yanına düştü.

Kalan iki kardeş şoktan kurtulup kılıçları ellerinde ona doğru gelmeden yayına bir ok daha sürecek zamanı vardı. Ona en yakın olanı, aynı zamanda adamı kızın sonunu izlemeye zorlayanı seçti. Adam hızlıydı ve göğsüne doğru ilerleyen oku görünce sola doğru çekildi ama yeterince hızlı değildi. Ok omzuna saplandı ve yere düştü. Reva kılıcını çekip diğerinin üzerine yürüdü ve geçerken yerde yatan yaralı kardeşin boynunu kesti.

Adam tutsakların arkasına geçip arbaletini kaldırdı. Yapılı çocuk uluyarak kardeşin üzerine atladı ve omzunun çarptığı kaburgalardan kırılma sesi geldi. Darbeden sonra siyah pelerinli adam ateşe düştü. Alevlerin içinde çığlık atıp dövündü, yuvarlanarak ateşten kurtuldu ve acı içinde tiz çığlıklar atmaya devam etti.

Bir bağırış duyan Reva sol tarafına döndüğünde ellerinde yaylarıyla karanlığın içinden çıkan üç kardeş daha gördü. Reva dizleri üzerine çömelmiş, gözlerini kocaman açmış, ağız bandından ne dediği anlaşılmasa da açıkça yalvaran çocuğa baktı.

Arkasını döndü ve ağaçlara doğru koştu, eğilerek yerdeki yayını alırken bir arbalet oku saçını sıyırıp geçti ve Reva karanlığın içine girdi.

Yirmi adım sonra durdu, arkasını dönüp çömeldi ve iki derin nefes alarak bedeninin sakinleşmesini bekledi. Siyah pelerinli üç adam öfkeli ve kafaları karışmış bir biçimde çocuğu tekmelediler, sonra da üzeri tüten kardeşlerinin üzerine toprak atmaya başladılar. Bir sonraki adımlarının ne olacağını konuşurken ateşe arkalarını dönmüşlerdi.

Demek o kadar da ümitsiz bir durum değilmiş, diye geçirdi içinden, yayını kaldırıp hedef alırken.

* * *

Erkek çocuğunun adı Arken, kızınki Ruala, annelerininki Eliss ve babalarınınki de Modahl'dı. Ateşin üzerindeki beden Modahl'ın annesine aitti. Kadının adı Yelna'ydı ama Ruala ve Arken ona annane diyorlardı. Reva ölmemiş olan kardeşe ismini sormaya niyetli değildi, bu yüzden ona Palavracı adım vermişti.

"Tanrıya tapan cadı!" diye bağırdı dayanmış olduğu ağaç gövdesinden. Hissiz ve cansız ayaklarını öne doğru uzatmıştı. Reva'nın oku omurgasını delip geçmiş, belden aşağısını felç etmişti. Maalesef sesi etkilenmemişti. "Yalnızca Karanlık'ın yardımıyla kardeşlerimi öldürebildin," dedi suçlarca ve titrek parmağını ona doğru salladı. Teni soluk ve soğuktu; gözleri giderek daha mat bir hal alıyordu. Onu öldürmek merhamet göstermek olurdu ama Modahl önceki gece Reva'nın bıçak tutan elini tutmuştu.

"Kızını diri diri yakacaktı," demişti Reva.

"Merhamet nedir?" demişti asık yüzünde yeni bir kederle. Ama yine de öfkeli değildi ve samimi bir soruya cevap beklermiş gibi kaşlarını kaldırmıştı.

"Ne?" demişti Reva kaşlarını çatarak.

"Merhamet en tatlı şarap ve en acı pelindir," demişti Eliss. "Zira merhametliyi ödüllendirir ve suçluyu utandırır."

"İrfan Öğretisi," demişti Arken Reva'ya, siyah pelerinli bir cesedi ateşe verirken. Sesinden dilinde acı bir tat olduğu belliydi. "Cumbraelli olduğu belli, baba," dedi Modahl'a. "Sizin derslerinizi dinlemek istediğini sanmam."

Öğreti mi? "İtikat'tan mısınız?" diye sormuştu şaşkınlıkla. Müsamaha Fermanı'ndan sonra ortaya çıkan sayısız, abuk subuk mezheplerden birinden olduklarını düşünmüştü.

"Gerçek İtikat," dedi Modahl. "Bu aldanmış ruhların takip ettiği sapkınlık değil."

Palavracı bir şey demişti. “İnkârcı yalanları!” gibi bir şeydi.

“Acırsa söyle,” demişti Reva ve uzanıp okunu adamın sırtına sokmuştu. Acımamıştı, hissedemiyordu.

Yanmış kardeş de saldırısından canlı kurtulmuştu ama güneş doğmadan ölmüştü. Bir süre çığlık attıktan sonra Modahl onu susturmak için yanına giden Reva’yı bir kez daha durdurmuştu. Reva aldırış etmeden gidip Arken’in cesetleri ateşe vermesine yardım etmişti.

“Bu iyiydi,” demişti ateşe en son verdikleri en uzun boylu kardeşin bacaklarından tutup kaldırırken. “Sanırım Dördüncü Nişan almadan önce Diyar Muhafızı’ydı.”

“Seninle kıyaslandığında hiç de iyi değildi,” demişti Arken cesedi omuzlarından kaldırırken. “Ona acı çektirdiğine sevindim.”

Yaptığı şey bu muydu? Onunla biraz oynamıştı, evet. Diğerlerini oklarıyla avladıktan sonra o son oktan kurtulmayı başarmış, ormana sığınmaya çalışmıştı. Reva açıklığın ucunda elinde kılıçla karşısına çıkmıştı. Adam hızlıydı, deneyimliydi ve pek çok numara biliyordu. Reva daha fazlasını biliyordu ve daha hızlıydı. Olması gerekenden daha uzun sürmesini sağlamış, her bir savuşturma ve kaçınma ile becerisinin geliştiğini hissetmişti. Adamın yüzünde ya da kollarına bıraktığı her bir yara izi Al Sorna’nın öğrettiği derslerin gerçeğe dökülmüş haliydi. Küçük kızın ağzı ve elleri bağlı bir şekilde yerde ağladığını gördüğü zaman da kılıcını göğsüne sokmuştu.

Şımarıklığımı mazur gör, Cihan Atası.

Modahl alevler yükselirken sözcükleri zikretti ve Yelna’ya yaşam hediyesi için teşekkür etmek; nezaketini, bilgeliğini hatırlamak ve bu talihsiz adamların sonu olan kusurlu seçimleri düşünmek üzere ailesini yanına çağırdı. Reva bir kenarda durup kılıcından kanları temizledi ve babası konuşurken Arken’in yüzünün asıldığını, ona nefretin sınırlarında gezen bir öfkeyle baktığını gördü.

Sabah olup hafif bir yağmurla birlikte Palavracı konuşmaya başlayınca Reva rahatsız uykusundan uyandı. Ateş yanıp siyah gri küle dönüşmüştü; yağmurla birlikte yıkanan yığından ortaya insan kemikleri ve sırıtan kafatasları çıkmıştı.

“Ah, düşmüş kardeşlerim!” diye ağladı Palavracı. “Karanlık tarafından alındılar. Ayrılmışlar ruhlarınızı arındırsın.”

“Karanlık değil,” dedi Reva esneyerek. “Yalnızca bir bıçak, bir yay, bir kılıç ve onları kullanma bilgisi.”

Palavracı cevap vermeye yeltendi ama öksürdü ve nefesi kesildi. “Su... Susadım,” dedi çatallı bir sesle.

“Yağmuru iç.”

Kardeşlerin iyi atları, birkaç günlük yemekleri ve hatırı sayılır miktarda sikkeleri vardı. Reva boyu en uzun, nispeten alıngan gri bir atı seçti. Av için yetiştirilmiş bir hayvan gibi uzun bacakları vardı. Diğer atları ormana saldı. Modahl’ın isteği üzerine kardeşlerin silahlarının hepsi önceki gece ateşin üzerine atılmıştı. Babası nazik ama sert bir şekilde kendine aldığı kılıcı elinden aldığında Arken iğrenç bir ses çıkarmıştı.

Aile arabası, önündeki öküzle birlikte hâlâ tek parça halindeydi ama içindekiler zarar görmüştü. Ruala oyuncak bebeğinin paramparça kalıntıları üzerinde ağladı.

“Güney Kulesi’ne gidiyorduk,” dedi Arken. “Ailemiz orada. Müsamahakârlar’ın, Güney Kıyısı’nın Kule Efendisi’nin himayesinde korkacak çok fazla şeyi olmadığı söyleniyor.”

“Sizi avladılar,” dedi Reva.

Arken başını salladı. “Babam kulak veren herkese Müsamaha sözcükleri fısıldar. Güneyde daha fazla istekli dinleyiciler bulmak istiyor. Görünüşe göre Suret Tendris bu fikri sevmiyordu.”

Modahl’ın arabanın arkasına bir battaniye serip yer açmak üzere gereksiz eşyaları arabadan atması Reva’nın dikkatini çekti. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Yaralı kardeş için,” dedi. “Onun için bir şifacı bulmamız gerek.”

Reva adama yaklaştı ve kulağına fısıldadı. “Kızınla o pisliği aynı arabaya bindirirsen kafasını kesip nehre atarım.”

Adamın anladığından emin olmak için bir an durakladı. Bitkin bir teslimiyetle Modahl’ın omuzları düşünce geri çekildi. Adam ailesini arabaya bindirmeye başladı.

“Buranın birkaç kilometre doğusunda bir köy var,” dedi Reva. “Dilerseniz sizinle oraya gelirim.”

Modahl karşı çıkacak gibi oldu ama önce eşi söz aldı. “Bu çok iyi olur, tatlım.”

Reva gri avcıya bindi ve ağaca dayalı Palavracı’nın yanına gitti.

“Beni şimdi... öldürecek misin... cadı?” dedi düzensiz nefes alışverişinin arasından. Gözleri soluk balmumu rengindeki yüzünde iki siyah kömür gibiydi.

Reva avcının eyer çantasından ağzına kadar dolu bir matara çıkardı ve kucağına bıraktı. “Seni neden öldüreyim ki?” Öne doğru eğildi ve işe yaramaz bacaklarına imalı bir bakış attı. “Umarım çok uzun bir süre yaşarsın, kardeş. Tabii kurtlar ya da ayılar seni bulmazsa.”

Avcıyla birlikte döndü ve yola düşmüş arabanın peşinden gitti.

* * *

Köy, Cumbrael ve Asraellilerin birlikte yaşadığı ve her iki derebeylikten alınmış en uyumsuz sesli harflerin birlikte kullanıldığı garip bir aksan konuştukları garip bir yerdi. Etraftaki gezgin ve arabaların sayısına bakılırsa önemli bir uğrak noktası olduğu belliydi. Kuzeye şarap, güneye çelik ve kömür gidiyordu. Hazır bulunan bir Diyar Muhafızı bölüğü vardı ve askerler köyün ortasındaki kavşakta devriye geziyorlar, ticaret yolunun tıkanmaması için etrafa emirler yağdırıyorlardı. Kavşağın güney kısmında Cihan Atası'na adanmış bir tapınak, karşısında da Beşinci Nişan'ın bir misyoner hanesi vardı.

"Nişan'da kesikleriniz için merhemler bulabilirsiniz," dedi Reva Modahl'a. "Kanun kaçaklarıyla karşılaştığınızı söylemeniz daha iyi olur. Sizden bir şeyler çaldılar ama hızlıca yollarına devam ettiler. Muhafızları rahatsız etmeye gerek yok."

Modahl başını yavaşça salladı ama gözlerinde temkinli bir bakış vardı. *Kalbinde katillere yer yok,* diye geçirdi içinden Reva. *Ama öldükleri zaman yardımına koşuyor. İnançları ne kadar da komik.*

"Teşekkürler," dedi Eliss Reva grinin dizginlerini çekerken. Kadının gözlerinde samimi bir sıcaklık ve minnettarlık vardı. "Yarın yolda bizimle yolculuk etmeni isterdik."

"Ben Kültepeleri'ne gidiyorum," dedi. "Ama teşekkürler."

Atı köyün içine doğru sürdüğünde Arken'in arabanın arkasından ona baktığını, çekingen bir şekilde el salladığını gördü. Reva da el salladı ve çocuğa arkasını döndü.

Girdiği han köydeki üç hanın en küçüğüydü ve kapının üzerindeki tabelada Arabacının Durağı yazıyordu. İçi gezgin ve arabacılarla doluydu. Çoğunun eli uzundu ama yarı çekilmiş bir bıçak gördükleri zaman pusuyorlardı. Bir köşede boş bir tabure bulup oturdu ve hizmetçi kızın gelmesini bekledi. "Buranın sahibi Shindall mı?" diye sordu.

Kız temkinli bir şekilde başını salladı.

Reva kıza bakır bir sikke verdi. "Onu görmem gerek."

Shindall sırım gibi ince ama kükrer gibi bir sesi olan bir adamdı. Reva'yı arka odaya getiren hizmetçi kıza, "Bana ne getirdin?" diye sert bir şekilde bağırdı. Adam sikkelerini sayıyordu. "Kaçtı? Unuttum şimdi, kemikli bir oro..."

Reva başparmağını göğsüne, kalbinin üzerine koydu ve aşağı doğru çekti.

Shindall belli belirsiz bir şekilde başını salladı. “Bira!” diye bağırdı hizmetçi kıza. “Ve yemek. Lapayı değil, böreği getir.”

Adam Reva’nın masaya oturabilmesi için bir sandalye çekti; kılıcını ve pelerinini çıkaran kızdan gözlerini ayırmadı. Konuşmaya başlamadan önce hizmetçi kızın gelip gitmesini bekledi. Saygılı bir şekilde fısıldadı. “Sen *osun,* değil mi?”

Reva birasından bir yudum alarak ağzına börekten büyük bir parça tıkıştırdıktan sonra bir kaşını kaldırdı.

Shindall sesini daha da kıstı ve ona doğru yaklaştı. “Şaşmazkılıç’ın kanı.”

Reva kendini tutamadan şaşkın bir şekilde güldü. Adamın ciddiliği hem komik hem de endişe vericiydi. Gözlerindeki parıltı aklına Al Sorna’nın evinde toplanmış onlarca aptal sapkını getirdi. “Şaşmazkılıç babamdı,” dedi.

Shindall nefesini tuttu ve heyecanlı bir şekilde ellerini çırptı. “Rahip bir mektup gönderip senden yakında haber alacağımızı söylemişti. Sapkın Hükmü’nün temelini sarsacak haberler. Ama seni görebileceğimi hiç düşünmemiştim, özellikle de hancı rolünü oynadığım bu pislik yuvasında.”

Rahip bir mektup göndermişti… “Sana ne söyledi?” diye sordu. Ses tonu hafifti, yalnızca ufak bir merak içeriyordu. *Yakında öleceğimi mi? Tapacak yeni bir şehidiniz olduğunu mu?*

“Rahibin mesajları kısa ve anlaşılmazdır, tabii öyle olması da gerek. Derebeyi ya da sapkın Kral mektupları ele geçirirse fazla açıklık sonumuzu getirebilir.”

Reva başını salladı ve yemeğine döndü. Börek şaşırtıcı derecede lezzetliydi. Birada marine edilmiş biftek, yumuşak hamur arasında mantarla pişirilmişti.

“Affedersin,” dedi Shindall. “Amacını sormaya cüret etmesem de görevin bitti mi? Kurtuluşumuza yakın mıyız?”

Reva hafifçe gülümsedi. “Yüksek Kale’yi bulmam gerek. Rahip bana burada ziyaretçilere yol gösterdiğini söylemişti.”

“Tabii ki,” dedi. “Tabii ki zaman varken ziyaret etmek isteyeceksin.” Ayağa kalktı ve odanın en loş köşesine gitti. Eğildi, zemindeki bir tuğlayı kaldırdı ve ardındaki boşluktan bir şey aldı.

“İpeğe çizili,” dedi önüne on beş santim kadar uzun, üçgen bir şey koyarak. “Saklaması kolay ya da gerekirse yutarsın.”

Basitçe çizilmesine karşın yeterince açık bir haritaydı. Köy

olduğunu düşündüğü bir şekiller kümesinden tek bir çizgi uzanıyor, kıvrılarak dağın ve nehrin üzerinden geçiyor, mızrak noktası gibi duran siyah bir sembolde sonlanıyordu.

"Buradan altı gün sürüyor," dedi Shindall. "Bugünlerde pek ziyaretçi olmadığı için yol açık olmalı. Orada evi barkı olmayan dilenciler rolünde arkadaşlarımız var."

"Asker yok mu?" diye sordu şaşkınca. Derebeyi'nin muhafızlarının burnunun dibindeyken kaleye fark ettirmeden nasıl gireceği bir süredir aklını kurcalıyordu.

"Şaşmazkılıç düştüğünden bu yana yok. Alltor'daki sarhoş amsalak her şeyi enkaz halinde bırakmaktan memnun."

Reva yemeğini bitirdi ve birasının geri kalanını içti. "Bu gece için bir odaya ihtiyacım var," dedi. "Ve atım için bir ahıra." Adama para uzattı ama eli havada kaldı. Hancı Reva'yı üst kattaki odasına götürdü. Küçüktü ve çok da temiz değildi ama Karanlıkkılıç'ın evinden ayrıldığından beri gördüğü ilk yatak dar da olsa yüzünü güldürdü.

"Bir keresinde onu görmüştüm," dedi Shindall. Kapıda durmuş, Reva'nın yüzüne bakmaya devam ediyordu. "Şaşmazkılıç. Ata onu kanun kaçağının okundan kurtardıktan sonraydı. Yara izi bir yakut gibi kıpkırmızı ve hâlâ tazeydi, konuşmak için ayağa kalktığında sabah güneşinde parlıyordu. Ve sözcükleri... Birkaç dakika içinde o kadar çok gerçek duymuştum ki. O zaman o sözcüklerde Ata'nın çağrısını duymuştum." Bakışları yoğundu ve, "Onun gözlerini almışsın," dediğinde sesindeki kalınlık ona Varinshold'daki demirci ustasının sesini hatırlattı.

Reva pelerinini ve kılıcını yatağın üzerine koydu. "Diyar Muhafızları dağların zirvelerinde devriye geziyor mu?"

Shindall gözlerini kırptı, sonra başını iki yana salladı. "Haydutları bulma ihtimallerinin en yüksek olduğu ovalarda geziyorlar yalnızca. Haydutlar dağlara çıkmıyor, çok soğuk herhalde." Odadaki tek masanın üzerine bir mum yakıp koydu ve kapıya gitti. "Çan sesi en erken beşinci saatte."

"O zamana kadar gitmiş olacağım. Yardımların için teşekkür ederim."

Odadan çıkmadan önce son bir kez ona baktı ve yutkunarak, "Yüzünü görmek yeterli bir teşekkür," dedi.

* * *

Daha önce Kültepeleri'ne hiç gitmemişti ve dağların yalçınlığını kaygı verici buldu. İlerledikçe her yandan yükselen uçurumlar gözünü korkutuyordu. Sık sık yağan yağmur ve çöken sisler yetmezmiş gibi havada sürekli bir soğuk vardı. Yol geniş, hızlı bir şekilde akan, doğuya doğru uzanan bir nehirde son buldu. İpek harita kaleye giden en kısa yol olduğunu gösterdiği için nehri takip etmeye başladı. Atını taşlık nehir kıyısından yürütürken gri avcı karşı çıkarcasına burnundan soluyordu.

"Burnundan Soluyan," dedi atının boynunu okşayarak. "Senin adın Burnundan Soluyan."

İlerlerken taşların tıkırtısını duyduğunda eyerinde arkasını döndü ve yolun sonunda başka bir atlının daha olduğunu gördü. Reva küçük bir at üzerindeki iri çocuğun durup yanına gelmesini bekledi.

"Çaldın mı bunu?" diye sordu Arken yaklaşırken.

"Kardeşlerin sikkeleri," dedi, öksürdü ve kendisine göre fazla küçük eyerinde titredi.

Reva sessizce durup çocuğun kızarıp öksürmesini izledi.

"Onlarla bir gün daha kalırsam onu öldüreceğim," dedi en sonunda çocuk. "Ve sana borçluyum."

Gök gürüldeyince Reva başını yukarı kaldırdı ve kara bir bulut kümesinin batıdan üzerlerine doğru geldiğini gördü. "Nehirden uzaklaşsak iyi olacak," dedi Burnundan Soluyan'ı ileri sürerek. "Yağmur yağdığında taşacaktır."

* * *

"Basit bir tekerlek tamircisiydi," dedi Arken. "Becerikli, biraz bilgili ve kasabadaki herkesten daha İtikatlıydı ama yine de yalnızca bir tekerlek tamircisiydi. Sonra bir gün İkinci Nişan'ın Sureti misyoner evini ziyarete geldi ve öğreti için babam ona gitti. Ondan sonra her şey değişti."

Yağmurdan sığınmak için bir uçurumdaki dar bir yarığa girmişlerdi. İçeri pek yağmur girmiyordu ama yine de ateş yakamayacakları kadar nemliydi. Pelerinlerine sarınmış bir şekilde oturuyor, yalnızca atların nefesleriyle ısınabiliyorlardı.

"Bütün boş saatlerini dinlemek isteyenlerle konuşarak geçirirdi," diye devam etti Arken. "İhtiyacı olmayan bütün sikkeleri risaleleri basması için baskıcıya verir, onları da almak isteyen herkese bedava dağıtırdı. O saatlerce konuşurken ben ve kız kardeşim sokakta

beklerdik. En kötüsü de bazı insanların gerçekten dinlemek için durmasıydı. Bunu yapanlardan nefret ediyordum. Kimse dinlemese vazgeçebilirdi, Dördüncü Nişan da bizi rahat bırakırdı. Senin tanrının Nişanları yok, değil mi?"

"Bu dünya tek bir Ata'nın iradesiyle yaratıldı," dedi Reva. "Sevgisini bilebilelim diye. Tek dünya, tek Ata, tek kilise." *Her ne kadar rüşvet yeseler ve yozlaşmış olsalar da.*

Arken başını salladı ve hapşırdı. Burnunun üzerinde bir damla su vardı.

"Peşinden gelirler mi?" diye sordu Reva.

Çocuğun yüzü asıldı. "Sanmam. Bazı sözcükler sarf edildi."

"Sözcükler ok değildir, geri alınabilir."

"Bize *hiçbir şey* yapmamamızı emretti!" Arken dişlerini gıcırdattı ve pelerininin altında yumruklarını sıktı. "Ormandan çıkıp üzerimize gelirlerken öylece oturdu ve öğretilerini tekrarladı. Ne tür bir adam böyle bir şey yapar?"

İnançlı bir adam, diye geçirdi içinden Reva. "Onları bu kadar sinirlendirecek ne dedi?"

"İtikat'ın yolunu kaybettiğini, büyük bir hatadan dolayı suçlu olduğumuzu, Kızıl El'in ruhlarımızı çarpıttığını, sevmemiz gereken yerde nefret ettiğimizi söyledi. İnançsızları yargılamanın ruhlarımız ve Ayrılmışlar arasına bir duvar ördüğünü söyledi. Bir gün Dördüncü'den evimize bir kardeş gelip Suret'in yazmış olduğu bir mektup verdi. Nazikçe yazılmıştı ama sertti: Konuşmayı kes. Babam adamın gözünün önünde mektubu yırtıp attı. İki gün sonra dükkân yandı."

Burnundan Soluyan toynaklarıyla kayaya vurmaya, sabırsızca başını sallamaya başladı. Reva atın ruh halini anlamaya başlamıştı ve hareketsiz durmaktan hoşlanmadığı belliydi. Ayağa kalktı, eyer çantasından bir havuç çıkardı ve atı kemirirken havucu tuttu. "Bana borçlu değilsin," dedi Arken'e. "Ve benimle seyahat etmen tehlikeli."

"Yanılıyorsun," dedi. "Borç konusunda. Ve tehlike umurumda bile değil."

Bakışlarında ciddiyet ve başka bir şey daha vardı, utanç verici bir şey. *Daha küçük bir çocuk,* diye geçirdi içinden. *Başından geçen bütün sıkıntılara rağmen.* "Bir şey arıyorum," dedi Reva. "Bulmama yardım edersen borcunu ödemiş olursun. Sonra herkes kendi yoluna."

Çocuk hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Nasıl istersen."

Eyer çantasından bir şey alıp çocuğun yanına doğru fırlattı. “Baban Palavracı’nın üzerini aramayı unuttu.”

Arken bıçağı elinde çevirdi ve kınından çıkardı. İyi çelikten yapılma, dengesi iyi, uzun bir bıçaktı ve abanozdan yapılma kabzasındaki çapraz oymalar tutuşu kuvvetlendiriyordu. “Nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Babam çocukken bile tahta kılıçlarla oynamama izin vermezdi.”

Reva yağmura baktı ve hafif bir çiselemeye dönüşüyor olduğunu gördü. Burnundan Soluyan’ın dizginlerini tuttu ve yarıktan dışarı çıktı. “Ben sana öğretirim.”

* * *

Bir çocukla oyun oynamak gibiydi, çocuk kendisinden yarım metre daha uzun ve iki katı genişliğindeydi ama yine de bir çocuktu. *Çok yavaş,* diye geçirdi içinden; Arken sendeleyerek yanından geçerken. Kınındaki bıçağı ondan kaçınan Reva’nın yarım metre yanından geçmişti. Reva çocuğun sırtına atladı ve bıçağını boğazına dayadı. “Tekrar dene,” dedi bir kenara zıplayarak.

Ona doğru dönerken çocuğun yüzünün hafifçe kızardığını gördü. Bıçağını kaldırırken hareketlerinde sersem bir çekingenlik vardı. *Mahcup değil,* diye geçirdi aklından. *Üzerine atlamamam gerek.*

Sonraki dört gün boyunca sabah ve akşamları birer saat ona bıçak kullanmanın temellerini öğretti ama çabalarının boşa gittiğini hissediyordu. İri ve güçlüydü ama hız ve çeviklikten en basit hamlelerine bile karşı koyamayacak kadar yoksundu. En sonunda bıçağı bir kenara bırakmasını ve silahsız dövüşe odaklanmasını söyledi. Bu konuda daha iyiydi; basit tekme ve yumruk kombinasyonlarını kolaylıkla öğrendi. Hatta bir keresinde koluna sert bir darbe vurmayı bile başarmıştı.

“Üzgünüm,” dedi nefesini tutup berenin üzerini sıvazlarken.

“Ne için? Fazla,” gardının altından geçip elinin tersiyle yanağına vurup çocuk tepki veremeden sıvıştı, “yavaştım. Bu akşamlık bu kadar yeter. Şimdi yemek yiyelim.”

Çocuğun kalmasına izin vermenin de bir düşkünlük olduğunun farkındaydı; Al Sorna’dan kaçtığından beri eksik olan insan refakati ihtiyacını dolduruyordu. Ayrıca çocuk hiç şikâyet etmeden hizmetçilik görevini üstlenmişti: ateşi yakıyor, atlarla ilgileniyor ve neredeyse askerlerin hızlı yemek hazırlama becerisine yakın bir beceriyle akşam yemeklerini pişiriyordu. *Bu adil değil,* diye geçirdi

içinden çocuğun tavanın içine jambon parçaları dilimlemesini izlerken. *Yardımına ihtiyacım yok. Ve bana öyle bir bakıyor ki…* Tam olarak şehvetli ya da kötü niyetli denemezdi. Daha ziyade bir tür özlem gibiydi. *Hâlâ bir çocuk.*

Ertesi gün Yüksek Kale göründü. Uzaktan sivri bir dikene benziyordu. Duyduğu hikâyelerden dolayı daha büyük, uzun, babasının şehitliğine yaraşır efsanevi bir kale bekliyordu ama görkem yoksunluğu yaklaştıkça artıyordu. Duvarlarda büyük delikler, mazgallı siperlerde gedikler vardı. Sanki bir dev gelip taştan birkaç ısırık almış gibiydi. Kapılara uzanan patikada kırık taş parçaları ve uzun boyunlu bir dağ keçisi sürüsü vardı. Hayvanlar taşların arasında biten otları yiyor, yanlarından geçen ikiliye aldırış etmiyorlardı.

"Muhteşem!" dedi Arken kapının önünde durup yüksek duvarlara bakarken. "Bu kadar yüksek bir kulenin inşa edileceğini tahmin etmezdim."

Metal bir sürgü sesi dikkatlerini büyük kapıya oyulmuş daha küçük bir kapıya kaydırdı. Yaşlı bir yüzün gölgeli iç taraftan onlara baktığını gördüler. "Burada çalmaya değer bir şey yok," dedi.

Reva Şaşmazkılıç'ın işaretini yaptı ve adamın yüzünden düşmanlık silindi. "İçeri gelin," dedi ve sonra karanlığa geri çekildi.

İçeri girerlerken yaşlı adam karşılarında duruyordu. Reva adamın yaşını tahmin etmenin imkânsız olduğunu düşündü. Yüz hatlarındaki sarkık kırışıklıklardan yetmiş yaşının üzerinde olduğu belliydi. Üzerinde Reva'nın en az birkaç aydır yıkanmamış olduğunu tahmin ettiği pis kıyafetler vardı ve göğsü eski püskü bir battaniyeyle sarılıydı. Elinde bir baston vardı ve bunun silah değil, adamın yürürken destek aldığı bir şey olduğunu düşündü. "Vantil," diyerek kendini tanıttı. "Ve sanırım senin kim olduğunu biliyorum." Başıyla atlarla birlikte dışarıda duran Arken'i işaret etti. "Onu tanımıyorum."

"Ben ona güveniyorum," dedi Reva.

Bu Vantil'in şüphelerini ortadan kaldırmış gibiydi, zira aksayarak taş merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Sanırım önce odayı görmek istersin."

"Evet." Reva kalbinin Palavracı ve kardeşlerini gördüğü zamana kıyasla çok daha hızlı bir şekilde attığını fark etti. "Evet, istiyorum."

Sadece bir odaydı. Yol üzerinde geçtikleri diğer odalara kıyasla daha büyüktü ama aynı şekilde bakımsızdı ve sadece soğuk taşlar ve gölgelerden oluşan bir odaydı. Kapıya bakan yüksek sırtlı bir

sandalye dışında boştu. İsteği üzerine Vantil Reva'ya bir meşale verdi ve kız gölgeleri taramaya başladı. Ateş duvarların üzerine, sütunların arkasına, sandalyenin altına vurdu.

"Sandalyenin önünde dua etmek istemez misin?" diye sordu Vantil. Belli ki Reva'nın davranışlarına bir anlam verememişti.

Reva soruyu duymazdan gelip odayı aramayı bitirdi. Sonra hemen tekrar aramaya koyuldu ve sonra tekrar. Odanın her köşesini, bir şey saklanmış olabilecek her deliği, meşalenin kovduğu bütün gölgeleri inceledi. *Hiçbir şey yok.*

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu Vantil'e.

"Şaşmazkılıç düştükten kısa bir süre sonra geldim."

"Burada ne aradığımı biliyor olmalısın."

Yaşlı adam omzunu silkti. "Şaşmazkılıç'a dua etmek, kutsal şehitliğinin yerinde Ata'yla konuşmak istiyor olma..."

"Bir kılıcı vardı. Öldüğü zaman bu odadaydı. Şimdi nerede?"

Vantil şaşkın bir şekilde başını iki yana salladı. "Burada kılıç yok. Bu kaleyi dünyadaki herkesten daha iyi biliyorum. Her şeyi götürdüler. Önce Karanlıkkılıç'ın katilleri, sonra da Derebeyi'nin Hane Muhafızları."

"Karanlıkkılıç almamış," diye mırıldandı. "Derebeyi'nin adamları ne zaman geldiler?"

"Her sene gelip burada ziyaretçi olmadığından emin olurlar. Onlar gidene kadar dağlarda saklanırız. En son iki ay önce geldiler."

O kadar yol bir hiç içindi. Burada değildi ve Al Sorna'nın adamları almadıysa geriye yalnızca Alltor'daki Derebeyi kalıyordu.

"Bu gece dinlenebileceğim bir yer var mı?" diye sordu.

"Şaşmazkılıç'ın kanı dilediği sürece burada kalabilir." Bir an kıpırdandıktan sonra bastonunu birkaç kez taşa vurdu. "Şey, dualar?" diye sordu.

Reva odaya son bir kez baktı. *Boş bir odadaki boş bir sandalye.* Şaşmazkılıç'tan eser yoktu, öldüğünü gösteren kan lekeli bir taş bile. *Beni hiç düşünmüş müydü?* diye geçirdi içinden. *Benim yaşadığımdan haberdar mıydı?*

"Ata Şaşmazkılıç'a duyduğum sevginin derinliğini biliyor," dedi Vantil'e ve kapıya doğru yürüdü. "Çocuk için bir yatağa daha ihtiyacım var.

Dördüncü Bölüm

Frentis

Villadan birkaç kilometre ötedeki tepelerde saklanacak bir yer buldu. Etrafını çevreleyen maki çölünü net bir şekilde görebildiği, yakıt olarak kullanılacak kadar yeterli çalılar ve sığınabileceği basit bir siper olan, bir düzlüğün üzerindeki kaya kümesine vardı. Atı serbest bırakıp kıçına vurarak peşindekileri yanlış yöne sürükleyeceği umuduyla güneye doğru yolladı. Kadın o ilk gece kanamaya devam etti. Burnundan, kulaklarından ve gözlerinden kalın, kırmızı nehirler akıyor, pantolonundaki ıslaklık ise mümkün olan her yerinden kanadığını gösteriyordu. Kadını soydu ve yavaş yavaş akıntı durulmaya başlayana kadar akan kanı silmeye devam etti. Kadın benzi atmış, çıplak ve hissiz bir şekilde yatıyor, belli belirsiz nefes alıyordu. Rüya görüyor olabileceğini gösteren iniltiler çıkarmıyor, gözleri oynamıyordu. Frentis o anda kadının bir daha hiç uyanmayabileceğini fark etti. Bu takdirde hayatı boyunca orada durup cesedine bakmak durumunda kalırdı. Bağ her zamanki gibi güçlüydü ve kaşıntı ortadan kaybolmuştu. Savunmasız ve bıçağını göğsüne tekrar tekrar sokmak istiyor olmasına rağmen hâlâ kadına aitti. Bunun yerine ona bakıyor, onu sıcak tutuyor, gecenin serinliğinden koruyordu. Üçüncü günün sabahında gözlerini birden açtı.

Onu görünce minnettar bir şekilde gülümsedi. “Beni terk edemeyeceğini biliyordum, sevgilim.”

Frentis konuşmadı ve gözlerini kaçırmadı. Bakışlarındaki nefreti görebiliyor olduğunu umuyordu.

Kadın Frentis’in onu sıcak tutmak için üzerine örtmüş olduğu pelerini bir kenara itti ve esneyip gerindi. Zayıflamıştı ama hâlâ kıvrak ve güçlüydü... Ve güzel. Bu yüzden ondan daha da nefret ediyordu.

“Asma ama yüzünü,” dedi sızlanarak. “Gereklilerdi. Bizim için

olduğu kadar Müttefik için de. Zamanla anlayacaksın.”

Kan kaplı kıyafetini görünce yüzünü ekşitti ama tereddüt etmeden siyah, pamuklu bluz ve pantolonu giydi. “Yiyeceğimiz var mı?”

Frentis yakalayabildiği tek hayvan olan kaya yılanını işaret etti. Önceki gün hayvanın derisini soymuş ve şerit halinde kesmişti. Et parçalarını hafifçe yanan bir ateşin üzerine islensin diye koymuş, tadını şaşırtıcı derecede güzel bulmuştu.

Kadın bariz bir iştahla yılanın geri kalanını yedi ve çiğneyip yutarken zevk içinde homurdandı. “Gerçekten de sınırsız yeteneklerin var,” dedi yemeğini bitirince. Dudakları yağdan dolayı parlıyordu. “Çok iyi bir koca olacaksın.”

Güneş seyahat edilemeyecek kadar ısınmadan önce kuzeydoğuya doğru ilerlemeye başladılar. Taşların arasında küçük, gölgeli bir yarıkta birikmiş yağmur suyunu yanlarına aldılar ama yine de son birkaç gündür çok fazla beslenemedikleri için ilerlemekte zorlanıyorlardı. Makilerin arasından bir buçuk gün boyunca hızlıca ilerledikten sonra uzakta bir kıyı gördüler. Kadın Alpira’nın yaklaşık otuz kilometre kuzeyinde olduklarını tahmin ettiğini söyledi.

“Janellis limanı kuzeyde, yarım günlük mesafede,” dedi. “Şu an paçavralar içindeki dilencilere benzediğimiz için biraz hırsızlık yapmamız gerekecek.”

* * *

Frentis, Varinshold sokaklarında bir cepçi olduğu günlerden beri doğru düzgün değeri olan bir şey çalmamıştı ve Nişan Hanesi’nde geçirdiği zamanda teşvik edilen hırsızlıkları da parasal anlamda kârlı olmaktan uzaktı. Görünüşe göre çocukluk becerilerini hâlâ unutmamıştı. Janellis sokaklarında birkaç saat gezdikten sonra içi ağzına kadar dolu iki adet para çantası ve hatırı sayılır miktarda mücevher bulmuşlardı. Bunlar yeni kıyafetler almalarına ve çok dikkat çekmeyen bir handa kalmalarına yetiyordu. Tekrar karı koca olmuşlardı. Bu defa yeni evlenmişler, cicim aylarını geçiriyorlardı. Akrabalarını ziyaret etmek üzere kuzey limanına gidecek bir gemi arıyorlardı. Hancı ertesi sabah Marbellis’e gidecek bir tüccar gemisi olduğunu söyledi.

“Daha büyük bir tepki bekliyordum,” dedi kadın o gece Frentis’in yanında yatarken. O gece Frentis’i daha nazikçe kullanmış ve ilk defa öpmüştü. Frentis kadının sahte yakınlıklarını gerçeğe

çevirmeye çalıştığını hissetti. Bağ onu karşılık vermeye, öpmeye ve okşamaya, titreyen bedenini kendine çekmeye zorlamıştı. Sonrasında bacaklarını onunkilere dolamış, parmaklarıyla sert karın kaslarını okşamıştı.

"Ölmüş Umut'un eşi ve çocuğu ateşli bir felakette can verdiler," dedi. "Ve kimse bahsini bile etmiyor."

Frentis kaşıntıyı geri döndürmeye çalışıyor, *hareket etmesine* izin veren harika, özgürleştirici acıyı duymak, öldüren değil kurtaran bir adam olmak istiyordu. Ama gerçeği düşüncelerine yansıtmıyor, görevlerinin gerçek sonunu maskeleme amacıyla suçluluk ve umutsuzluk uyandıran görüntüleri aklına getiriyordu. *Rençber, hancı, yatağından doğrulan çocuk...*

"Belki de İmparator haberi hasıraltı etmiştir," dedi. "İnsanlar şok olmasın diye. Önce Umut, şimdi de bu. Hem de tam yeni seçimini ilan edecekken. Gerçi şimdi o orospu öldü, seçecek biri de kalmadı." Frentis'in şaşırdığını görünce biraz kıkırdadı. "Korkarım sana karşı tamamen dürüst davranmadım, sevgilim. Listedeki isim çocuğa değil, annesine aitti. O yalnızca senin için hazırladığım küçük kıssaydı. Hayır, isminin üzerinin çizilmesi gereken Emeren Nasur Ailers'ti, İmparator'un yeni Umut seçeceği, Alpir İmparatorluğu'nun gelecekteki İmparatoriçesi." Başını Frentis'in omzuna koydu ve uykulu bir şekilde sesi soldu. "Artık kimi seçeceği önemli değil, zira bütün umut yitti..."

* * *

Marbellis yolculuğu sekiz gün sürdü. Bütün bu süre boyunca tüccar gemisinin mürettebatı için âşık genç çift rolü yaptılar. Neşeli adamlardı ve Frentis'in kocalık görevleri hakkında kaba şakalar yapıyor ve sormasa da tavsiyeler veriyorlardı ama Frentis'in Alpircesi kısıtlı olduğu için cevap olarak yalnızca utanmış bir şekilde gülüyordu. Geceleri kabinlerinde kadının işi bitince sınırlı özgürlüğünü kullanıp kaşıntının yandığı yara izini inceliyordu. Dokuda kesinlikle bir değişim vardı; yumuşaklık daha belirgindi ve yayıldığını hissediyordu. Ama hâlâ kaşıntıdan bir iz ya da özgürleştirici acı seli yoktu. *Büyü,* diyordu sürekli olarak ve kadın hissetmesin diye hüsranını kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Sabah akıntısıyla birlikte gemi Marbellis'e yanaştı, mürettebatla vedalaştılar ve borda iskelesinden geçerken denizcilerin yüksek sesle yaptıkları şakaları dinlemek zorunda kaldılar. "Pekâlâ." Kadın

limanın arkasındaki şehre baktı. “Biraz pislik bulma zamanı.”

Bütün limanlar gibi Marbellis’te de aklı olanın girmediği bölgeler vardı. Varinshold’da şehrin batı bölgesinden bütünüyle uzak dururlardı ama burada bölge daha küçüktü ve depo bölgesinin etrafında kümelenmiş harabe, aşağı doğru eğilmiş terasları olan sokaklarla sınırlıydı. Sokaklarda gezerken Diyar Muhafızları’nın yaptıkları, teraslardaki boşluklardan ve kül rengine dönmüş duvarlardan görülebiliyordu hâlâ. Limandaki koşuşturma ve insanların canlılığı şehrin savaştan bu yana yaralarını büyük oranda sardığını gösteriyordu ama yoksul bölgelerde hâlâ savaşın yaraları vardı.

“Duvarlar düştüğünde binden fazla kadına tecavüz edildiğini söylerler,” dedi kadın, bir zamanlar ev olan içi boş bir kabuğun yanından geçerlerken. “Sonrasında pek çoğunun boğazı kesilmiş. Senin halkın galibiyeti böyle mi kutlar?”

Ben burada değildim, demek istedi ama konuşmadı. *Nerede olduğum ne fark eder ki? Ordudaki bütün askerler Janus’un savaşında lekelendi.*

“Ya, demek başkalarının suçlarından dolayı suçluluk duyuyorsun.” Bir parmağını ona doğru salladı. “Olmaz böyle sevgilim. Olmaz.”

Bulabildikleri en karanlık sokaktaki bir şarap dükkânını seçti, cazip bir şekilde sikkeleriyle oynayarak bir şişe kırmızı şarap sipariş etti ve sonra kapıya bakan bir masaya gidip oturdu. Pejmürde kıyafetli birkaç müşteri onlar geldikten kısa bir süre sonra kalkıp gidince gölgelerde kendi başına oturmuş piposunu tüttüren bir adamla yalnız kaldılar.

“Her daim böyle yerlerde takılanları bul,” diye tavsiye verdi kadın, şarap kupasını adama doğru kaldırdı ve parlak bir şekilde gülümsedi. “Fırsat gördü mü değerlendirmeye çalışacaktır.”

Adam piposundan bir duman daha aldıktan sonra ayağa kalktı ve sendeleyerek onların masasına geldi. Kısa boylu ve zayıftı ama bir savaşçının yüzüne sahipti ve neşesiz gülümsemesi sırasında dişleri arasında birkaç gedik olduğunu gördüler. Frentis adamın kuzeyli olduğunu tahmin etse de kadınla Alpirce konuşmaya başladı.

“Diyar Dili’ni biliyorum,” dedi kadın. “Ve hayır, beş yaprağa ihtiyacım yok, teşekkürler.”

Adam başını yana yatırdı. “Ya, demek kızılçiçek istiyorsun.” Aksanı koyu ve tanıdıktı: Nilsael. Masaya oturmak için bir sandalye

çekti ve kendine şarap koydu. “Mümkün ama pahalı. Burası Diyar gibi değil. İmparator kızılçiçeğin büyük bir kötülük olduğunu düşünüyor.”

“Biz keyiflendirici aramıyoruz.” Dükkânı süzdükten sonra adama dönüp sessiz bir şekilde konuşmaya başladı. “Diyar’a gitmek istiyoruz.”

Zayıf adam sırtını sandalyeye yasladı ve durum hoşuna gitmiş gibi homurdandı. “İyi şanslar. Artık buraya Alpir gemileri yanaşmıyor. Duymuş olabilirsiniz. Hani küçük bir savaş olmuştu ya.”

Kadın yumuşak sesi ve yoğun bakışlarıyla ona doğru biraz daha yaklaştı. “Kiralık başka gemiler olduğunu duydum. İmparator’un kısıtlamalarına tabii olmayan gemiler.”

Adamın yüzündeki gülümseme silindi ve gözlerini kıstı. “Tehlikeli mevzular bunlar ve sen yabancısın.”

“Biliyorum.” Kadın fısıldamaya başladı. “Buradan gitmemiz gerek. Kocam...” Başıyla Frentis’i işaret etti. “O Diyarlı. Savaştan önce tanışmıştık. O zamanlar işler çok daha kolaydı, birlikteliğimizi ailelerimiz onaylıyordu ama şimdi...” Yüzünde kederli bir ifade belirdi. “Savaştan sonraki yıllar bizim için çok zordu. Ailelerimiz ve komşularımız bize sırtlarını döndüler. Diyar’da ise belki bize daha iyi davranırlar.”

Zayıf adam kaşlarını kaldırdı ve uzun uzun Frentis’i süzdü. “Diyar’dan mısın? Neresinden?”

“Varinshold.”

“Evet, konuşmandan belli. İmparatorluğa neden geldin? Tüccardan çok askere benziyorsun.”

“Denizciyim,” dedi. “Bölgede işler zorlaşınca miço oldum. Gitmem gerekti.”

“Nasıl zorlaştı?”

“Tek Göz.”

“Ya.” Zayıf adam şarabını içti. “Tanıdığım bir isim. Yıllar önce öldüğünü biliyorsun, değil mi?”

“Evet. Arkasından ağlamadım.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu. “Birkaç isim verebilirim. Ama pahalıya patlar.”

“Paramız var,” dedi kadın ve dolu para çantasını gösterdi.

Adam çenesini sıvazladı ve dikkatli bir şekilde durumu değerlendirdikten sonra hafifçe başını salladı. “Burada bekleyin. Dokuzuncu çandan önce dönmüş olurum.”

Kadın adamın gitmesini bekledikten sonra bir kaşını kaldırıp Frentis'e döndü. "Tek Göz mü?"

Frentis şarabını içti ve kadın bağı yakana kadar bir şey demedi. "Yara izlerim," dedi acıyla sıktığı dişlerinin arasından. "Yara izlerime onun sayesinde kavuştum. Kardeşlerim onu bu yüzden öldürdü."

"Ya," diye mırıldandı kadın bağı gevşeterek, "Elçi'ninkilerdendin." Konuşurken sesinde ciddiyet, nahoş bir kavrayış vardı. Üzerine çevirdiği bakışlarda yaşlı adamı öldürdükleri tapınaktaki gibi dikkatli bir tahkik vardı ama bu sefer ona işkence etmedi. Bir süre sonra gözlerini kırptı, başını iki yana salladı ve Frentis'in elini sıvazladı. "Şüphelerimi mazur gör, sevgilim. Ama yüzyıllar beni tedbirli yaptı."

Masadan kalktı ve pelerinin altındaki kısa kılıcını düzeltti. "Yardımsever adamı beklemeye başka bir yerde devam etsek daha iyi olacak."

* * *

Sokağı gören bir kulübenin çatısına tırmanıp beklemeye koyuldular. Zayıf adam yanında dört iri adamla dokuzuncu çandan çok daha önce döndü. Hızlı bir şekilde dükkâna girdiler ve girdikleri gibi hızlıca dışarı çıktılar. Zayıf adamın yanındaki en iri adam ona gidip bir yandan boğuk tehditler savururken bir yandan da göğsünü dürtmeye başladı.

"Hiçbirini öldürme," diye fısıldadı kadın. "Ve yardımsever arkadaşımız bilincini kaybetmesin."

Frentis bir insan ne kadar iri ve agresifse dövüşme kabiliyetinin de o kadar kötü olduğunu kendi deneyimlerinden biliyordu. İri adamlar, özellikle de suç dünyasının bir parçasıysalar savaştan çok sindirmeye alışkın olurlardı. Bu yüzden arkasına atladığı adamın ensesine vurduğu darbeden kaçamadığını ya da daha iri adamın bunu görünce nefesini tutup yanağına gelen tekmeyi savuşturamadığını görmek onu şaşırtmadı. Fiziksel olarak daha az etkileyici olan üçüncüsü, kadın kulağının arkasındaki sinir merkezine yumruk atmadan önce bıçağını çıkarmayı başarmıştı. Dördüncüsü ise kadına sopasını savuracak kadar hızlıydı. Kadın eğildi, arkası dönükken adamın diz kapağını parçalayan bir tekme attı ve şakağına vurduğu bir darbeyle adamı öldürdü.

Kadın kılıcını çekti ve bir duvara pusmuş, ellerini kaldırmış ve

gözlerini önüne dikmiş zayıf adama doğru ilerledi. Kılıcının ucunu çenesini altına koyup başını kaldırdı. “Şu isimleri alalım.”

* * *

“Etkilenmem mi gerekiyor?” Kaçakçı küçümseme ve memnuniyet dolu gözlerini dayak yemiş ve üstü başı kan içinde olan zayıf adama çevirmişti. Biraz ikna edildikten sonra zayıf adam onları çay sandıklarıyla dolu bir depoya götürmüştü. Kaçakçı ve birkaç mürettebatı duvar olmayan bir duvarın arkasında zar atıyorlardı. Yapılı bir adamdı ve Melden aksanıyla konuşuyordu. Kılıcı kolaylıkla ulaşabileceği bir yerdeydi. Mürettebatı da aynı şekilde iyi silahlıydı.

“Bu gösteri,” dedi kadın kaçakçıya dolgun para çantasını atarak. “Anlaşmanın kendine düşen tarafını yerine getirmediğinde olacakların bir kanıtı.”

Kaçakçı bir süre para çantasına baktıktan sonra yerde yatan zayıf adamın sırtına bir tekme attı. “Bu, dört kişiyle birlikte gezer. Onlar nerede?”

“Uykuları geldi.” Kadın diğer para çantasını ve Frentis’in çaldığı mücevherleri de çıkardı. “Diyar’a vardığımızda senindir. Şunun dediğine göre Kral’ın vergi memurlarına görünmeden bir teslimat daha yapacakmışsın. Bizi de ekstra kargo say.”

Kaçakçı yeni kazancını cebine attıktan sonra eliyle iki adamına işaret verdi ve zayıf adamı gösterdi. Zayıf adamı yerden kaldırıp sürükleyerek deponun gölgelerine götürdüler. “İş çıktığına memnunum ama size ismimi söylememeliydi.”

“Ben unuttum bile,” dedi kadın.

* * *

Kaçakçının gemisi Frentis’in çocukluğundan hatırladığı nehir mavnalarından biraz daha büyüktü ama daha derin bir gövdesi ve daha uzun bir yelkeni vardı. Mürettebat, kaptan dışında yalnızca on kişiden oluşuyordu. Adamlar görevlerini sessiz ve etkili bir şekilde yerine getiriyorlar, tüccarın denizcileri gibi kaba saba muhabbetler etmiyorlardı. Pruvanın yakınında, güvertenin küçük bir bölümüne götürülmüşlerdi ve kaçakçıların hiçbiri onlarla konuşmuyorlardı. Kasvetli bir yolculuktu ve bu da yetmezmiş gibi kadın durmadan konuşuyordu. Denize açıldıklarının dördüncü gününde, Erin

Denizi'nin yarısını geçmişken koyu bir sis tabakası onları karşıladı.

"Sizin Diyarınıza yalnızca bir kez gitmiştim," dedi kadın. "Şey, sanırım bir buçuk asır önceydi. Müneccimler, birkaç sene içerisinde komplolar kurup krallığı ele geçirmesi olası olan soylu sınıfından adı sanı pek duyulmamış birini işaret etmişlerdi. Hatırladığım kadarıyla adamı öldürmek oldukça kolay olmuştu. Adam iştahının kölesi bir domuzdu ve tek yapmam gereken sürtük rolü yapmaktı. Tabii bana dokunamadan adamı göğsünün ortasına attığım tek bir yumrukla öldürmüştüm. Yıllardır ustalaşmaya çalıştığım zor bir teknikti. Gariptir, Janus birkaç düzine yıl sonra yükselmeye başladığında Müttefik öldürülmesini emretmedi. Görünüşe göre sizin deli kralınız onun planlarına mükemmel bir şekilde uyuyordu."

Sis yedinci günün akşam saatlerinde dağılmaya başlamış, geminin sol tarafından birkaç kilometre uzakta Diyar'ın güney kıyısının karalığı gözler önüne serilmişti. Kaptan yön değişikliği emredip küçük geminin batıya doğru ilerlemesini sağladı. Frentis uzun bir süre sisli kıyıyı izledikten sonra en sonunda gözüne tanıdık bir şey çarptı; dar bir körfezin içinde duran taştan bir sütun.

"Tanıdık bir şey mi?" diye sordu kadın, Frentis'te bir aşinalık sezince.

"Uhlla'nın Düşüşü'nden İhtiyar Adam," dedi.

"Yani?"

"Güney Kulesi'nin yaklaşık elli kilometre doğusundayız."

"Oraya inebilir miyiz?"

Kurtlakoşanlar bu kıyılardan kaçakçıları kovmadan önceki aylarını Güney Kulesi'nde toplanarak geçirmişlerdi ve İhtiyar Adam'ı çevreleyen kanalın bir geminin geçemeyeceği kadar dar olduğunu biliyordu. Ama kaçakçının kayığı geçebilirdi. Başını salladı.

"Önce kaptan," dedi ve ambara inen basamakları inmeye başladı. "Ben ikinci güverteyle ilgileneceğim."

Bütün acımasızlığı ve etkileyici görünüşüne rağmen kaptan zayıf bir rakipti ve tek bir hamlesini savuşturduktan sonra kısa kılıcın göğsüne girmesine engel olamamıştı. İkinci kaptan ise daha zorlu bir rakipti ve birkaç saniye boyunca kayığın kancasıyla onu uzak tutmayı başarmış, bu sırada Frentis'in bilmediği bir dilde küfürler ederken yardım çağırmıştı. Ama küfürler ve cesaret işine yaramamıştı. Öldürmesi zor olmuştu ama mürettebatın geri kalanı gibi o da ölmüştü.

* * *

“Neden Uhlla’nın Düşüşü adı verilmiş?” diye sordu kadın. Kayığı alt taraftaki çakıllı sahile bırakmış, körfeze bakan yüksek bir kayalığa çıkmışlardı. İhtiyar Adam’ın arkasında kaçakçıların gemisi uçurumun altındaki kayalara doğru yavaşça ilerliyordu. Kadın en sıkı düğümlerinden birini atmış, dümen yekesini sabitlemişti.

“Sormak hiç aklıma gelmedi,” dedi Frentis. Kadının yalan söylediğini fark edip etmeyeceği umurunda değildi. Caenis ona hikâyeyi anlatmıştı. Körfeze; kocası, unutulmuş bir kralın savaşına çağrılınca geride bırakmış olduğu eşinin ismi verilmişti. Her gün İhtiyar Adam’ın tehlikeli kayalıklarına çıkar, zirvesinde durur, geri dönmesini beklermiş. Güneşte yağmurda, karda kışta haftalarca ve aylarca kayalıklara tırmanmış. Sonra bir gün kocasının gemisi görünmüş ve gemi adamın pruvadan ona el salladığını görebileceği kadar yaklaştığında da İhtiyar Adam’dan kendini aşağı bırakıp kayalıklarda can vermiş, zira adam denize açılmadan önce onu aldatmış ve kadın da kocasının onun sonunu görmesini istemiş.

Geminin cansız mürettebatını kayalıklara taşımasını, gövdesinin büyük bir çatırtıyla parçalanmasını ve düşen yelkenin dalgalarca sürüklenmesini izlediler. Arkalarını döndüklerinde yarısı batmıştı bile. Gece bastırıyor, sert bir rüzgâr denizin delici soğuğunu yüzlerine vuruyordu.

“Güney Kulesi’nde tanınıyor musun?” diye sordu kadın.

Bu defa cevabı doğruydu. “Orada yüzümü hatırlayan birinin kaldığını sanmıyorum.” Kral’ın büyük ordusu işgal için toplandığında Vaelin Al Sorna da oradaydı ve o varken kim Altıncı Nişan’dan başka bir kardeşi hatırlardı ki? Vaelin’le geçirdiği bütün zamanlar gözünde tütüyordu ama bir kalabalık içinde onun yanında durmak görünmez olmak gibiydi.

Gecenin geri kalanını Güney Kulesi’ne gitmekle geçirdiler. Kadın geminin enkazının başında durmak istemiyordu, zira büyük ihtimalle çok geçmeden enkazı görüp artıkları yağmalamak isteyenler oraya doğru gidecekti. Dinlenmek için durduklarında güneş kasabanın çatılarının üzerinden doğuyordu. Güney Kulesi’nin etrafı duvarla çevriliydi ve bu bölgeye ismini veren yapı diğer binaların arasından yükseliyor; ince, siperli mızrak sabah göğüne doğru uzanıyordu. Batı kapısından girdiler. Hâlâ karı koca rolü yapıyorlardı. Kadının diğer bütün kimlikleri bir kenara attığını fark etti ve bu karı koca rolünü gerçek sanıp sanmadığını düşünmeye

başladı.

Kapıdaki muhafızlar dikkatli bir şekilde üzerlerini aradılar ve herhangi bir silah bulamadılar. Kılıçlarını bir kilometre uzaktaki çimlik bir tümseğe gömmüşlerdi ve üzerlerinde yalnızca içeri girmelerine yetecek kadar paraları vardı. Bir muhafız kadının garip aksanını fark edip ona sorular sordu ama Frentis adama kadının Kuzey Menzili'nden olduğunu söyleyince adam başka bir soru sormadı. Duvarların içinde serseriliğe müsamaha gösterilmediğine yönelik sert bir uyarı yapıp onuncu çana kadar kalacak bir yer bulamadıkları takdirde kasabayı terk etmek zorunda olduklarını söyledikten sonra içeri girmelerine izin verdi.

Frentis'in altı yıl önce denize açıldığı Güney Kulesi gelişmekte olan bir limanın bütün keşmekeşine ve sesine sahipti. İskele, orduyu Erin Denizi'nden geçirmek üzere bekleyen gemilerle doluydu. Orası daha sessizdi; sokaklarda eskiden hatırladığı gibi ağzına kadar dolu yük arabaları ya da seyyar satıcılar yoktu. Ayrıca o geldiği zaman iskelede en fazla bir düzine gemi bekliyordu. *İpek ya da baharat yok artık,* diye geçirdi içinden pazarın renkleri ve kokusunu hatırlayınca. *Janus bize kandan daha fazlasına mal oldu.*

Kulenin çevresinde bir han buldular ve yapacak başka bir işi olmamasından kaynaklanan enerjisiyle kendilerine hizmet eden dolgun bir kadının önlerine koyduğu yemeği yediler. "Kuzey Menzili mi?" dedi coşkulu bir şekilde. "Evinden çok uzaktasın şekerim."

Kadın Frentis'in elini tuttu ve başparmağıyla avucunu okşadı. "İstese dünyanın öbür ucuna giderim."

"Ayyy, ne kadar şekersiniz! Benim zincirli olduğum pezevenk anca odanın diğer ucuna yürümemi istiyor." Yürek ısıtan hikâyeleri sayesinde bedava bir elmalı pasta ve oda fiyatlarında indirim almışlardı.

O gece Frentis'i kullanmadı. Kadın sessiz ve hareketsiz bir şekilde yatakta otururken Frentis de pencereden sokağı izlemişti. Kadında Frentis'in daha önce hiç hissetmediği bir bitkinlik, gözlerinde bir ihtiyatlılık vardı. *Neyin geldiğini bilmiyor,* diye geçirdi içinden.

Bunu hisseden kadın ona ters ters baktı ama bağı alevlendirmedi. Ona artık neredeyse hiç acı vermiyordu ve Marbellis'teki şarap dükkânında attığı yoğun bakışı da tekrarlamıyordu. *Tamamen onun olduğumu düşünüyor,* diye düşündü. *İdeal itaat noktasına gelene kadar kırbaçlanmış bir köpek gibi.* Ellerini

yara izinin üzerinde gezdirmek, motifi bozan pürüzsüz, iyileşmiş dokuyu hissetmek için can atıyordu. Sözcüğü aklının içinde mümkün olduğunca kısık tutuyor ama bir köşesinden hiç kaybolmamasını sağlıyordu: *Büyüsene!*

Dış sokaktaki kaldırımın üzerinde bir gölge oynadığı sırada ay yükselmişti. Gölgenin sahibi görünmüyor ve rahat ama akıcı bir şekilde hareket ediyordu. Frentis kapıya doğru dönünce kadın ayağa kalktı. Uzun zamandır ilk defa silahsızlardı ve bunun bir tesadüf mü, yoksa bir tasarının parçası mı olduğunu bilmiyordu.

Kapı hafifçe çalınınca kadın Frentis'e başıyla işaret edip açmasını söyledi. Dışarıda duran adam Frentis kadar uzun ama ondan on yaş kadar daha yaşlıydı. Keskin fakat güzel yüz hatları vardı ve siyah saçları geniş alnına düşmesin diye taranmıştı. Üzerinde sade kıyafetler vardı; uzun süre kullanılmaktan aşınmış dayanıklı botlar giyiyordu. Omuzlarının duruşundan, yeşil gözlerinin önce Frentis'e, sonra kadına bakıp sonrasında odadaki bütün ayrıntıları tek bakışta aklına kazımasından Frentis adamın şimdiye kadar karşılaştıkları en tehlikeli kişi olduğunu anlamıştı.

"Lütfen içeri gir," dedi kadın.

Adam yavaşça içeri girdi, kadına iki metreden fazla yaklaşmadan pencereye yakın bir yerde durdu.

"Bizden korkuyor, sevgilim," dedi kadın Frentis kapıyı kapatırken.

Adamın güzel gözlerinden bir öfke pırıltısı geçti. "Ata'nın sevgisini kaybetmektir tek korkum," dedi. Aksanını saklamaya çalışsa da Cumbraelli olduğu belliydi.

Kadın tiksintiyle hafifçe ofladı ama sesinde alaycı bir ton olmamasına dikkat etti. "İsmin var mı?"

"İsmimi Ata bilir."

Frentis bunu daha önce, Nilsael'deki çocuk çalan fanatikleri kovaladıkları zaman duymuştu. Başlarında Cihan Atası Kilisesi'nden sapkınlıktan dolayı aforoz edilmesine rağmen hâlâ rahip olduğunu düşünen ve Dentos adamı gözünden vurana kadar mukavemet gösterip dualarını haykıran bir adam vardı.

Kadın Frentis'in hatırladığı şeyleri hissederek bir kaşını kaldırıp ona doğru döndü. "Bir rahip," dedi Frentis kadına. "Emirlerini alınca doğuşta verilen isimlerini kullanmayı bırakırlar. Kilise yeni bir isim verir ve bunu yalnızca onlarla tanrıları bilir."

Kadın dudaklarını küçümsemeyle büktükten sonra zoraki bir gülümsemeyle rahibe döndü. "Yardımların karşılığında sana büyük

şeyler vadedildi herhalde.”

“Vaatler değil, teminatlar verildi.” Adam heyecanlandı ve yanakları kızardı. “Kanıt gösterildi. Cihan Atası’nın işini yapıyorsunuz. Bu böyle, değil mi?”

Frentis kadının gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. “Elbette. Seni sınamak için sarf ettiğim sözcüklerden dolayı beni mazur gör ama dikkatli olmalıyız. Şey, Cihan Atası’nın hizmetkârlarının düşmanı çok.”

“Ve farklı yüzleri de var görünüşe göre,” dedi rahip usulca.

“Haberlerin olduğu söylendi,” dedi kadın. “Al Sorna hakkında.”

“Bir ay önce Varinshold’daydı. Kâfir Kral onu Kule Efendisi olmak üzere Kuzey Menzili’ne gönderdi.”

“Bir strateji olduğu söylenmişti. Ölümcül ya da yaralayıcı bir şey.”

“Vardı. Sonuçlar... beklenmedikti.”

“Mevzubahis oysa genellikle öyledir.”

“Adımlar atıldı. Menzil çok uzak değil.” Küçük bir deri çanta çıkardı, yatağın üzerine koydu ve geri çekildi.

Kadın çantaya uzandı ve kısaca içine baktı. “Benim listem tamamlandı,” dedi. “Varinshold’da bir randevumuz var.”

“Yeni bir isim eklendi. Bu görev benim de yapabileceğim bir şey olsa da Elçi sana verilmesini istedi. Güney Kıyısı’nın Kule Efendisi evini sıkı tutuyor ama savunmasız kaldığı zamanlar da oluyor.”

Kadın çantadan siyah zemin üzerinde beyaz bir alev resmi olan bir kâğıt çıkardı. Frentis bunun ne olduğunu iyi biliyordu. Kurtlakoşanların avladığı fanatikler aileyi öldürüp çocukları çaldıktan sonra İtikatlıların evlerini bununla tahrif ederlerdi: Cihan Atası’nın Sevgisi’nin Saf Alevi.

“Sana sırf Derebeyi’nin yeterli olmayacağını söylemem istendi,” dedi kadın. “Fahişe de ölmeli.”

Adam gözlerinde apaçık bir düşmanlıkla kadını baştan aşağı süzdü ve söylediğine tamamen inanarak ağzını açtı. “Bütün fahişelerin ölmesi gerek.”

Kadın hızla hareket edip adamın yüzünün birkaç santim önünde durdu. Ellerini pençe gibi iki yana açmıştı.

Rahip kendine hâkim olamadan önce bir adım geriledi.

“Seni tekrar gördüğümde,” dedi kadın, “belki de şu çok sevdiğin tanrınla sana bir buluşma ayarlarım.”

Rahip önce kadına, sonra ona bakınca Frentis tehditkâr bir görünüşleri olduğunu düşündü. Kadın öfkeli, adam ise durgundu.

Bizim ne olduğumuz hakkında hiçbir fikri yok, diye geçirdi içinden. *Bu anlaşmanın gerçek içeriği konusunda da.*

Rahip sessizce kapıya doğru ilerledi ve tek kelime etmeden çıkıp gitti.

"Git ve alt kattaki domuzu öldür," dedi kadın. "Üzerinde büyük bir intiba bıraktık."

* * *

"Diyarın çılgınca bir yer," dedi ertesi sabah Güney Kıyısı'nın Kule Efendisi ve leydisinin yoksullara merhemler dağıtmalarını izlerken. Kule kapısının önünde sıraya girmiş bir sürü dilenci olmasına rağmen yanlarında yalnızca iki Güney Muhafızı vardı.

"Volar İmparatorluğu'nda," diye devam etti, "kimse aç kalmaz, çünkü karnı aç köle bir işe yaramaz. Tembellik ya da aptallıklarından dolayı yeterli kârı, karınlarını doyurmak için kullanamayan özgür doğanlar, hem özgürlüğü hak edenlere servet kazandırmaları hem de karınlarının doyması için köle yapılırlar. Burada sizin halkınız özgürlükle zincirlenmiş; açlıktan ölmeleri serbest ve zenginlere yalvarıyorlar. Bu iğrenç bir şey."

Eskiden bu kadar çok değillerdi, diye düşündü Frentis ama sesli bir şekilde söylemedi. *Ben de o az kişiden biriydim ama hiç dilenmedim.*

Liman sokaklarında sarhoşluktan sızmış birkaç aylak adamın paçavralarını alıp kokan giysileri kendi kıyafetlerinin üzerlerine geçirdiler ve yüzlerine toprak sürüp bez parçaları doladılar. Şişman hancının mutfağında buldukları iki adet iyi çelikten yapılma ve yeni bilenmiş bıçağı paçavraların altına güzelce sakladılar.

Kule Lordu üzeri temiz kıyafetlerle dolu bir masanın yanında durmuş, talih yüzüne gülmemiş bütün herkesi bir gülümseme ve hoş bir sözcükle karşılıyor, teşekkürlerine karşın önemli değil anlamında elini sallıyordu. Leydisi çocuklarla ilgileniyor, ya şekerleme veriyor ya da onları ve varsa annelerini başında Beşinci Nişan'dan bir çift gri cüppeli kardeşin bulunduğu ikinci bir sıraya götürüyordu.

Büyü, diye yalvardı kaşıntıya, sıraya girdiklerinde. Yavaş yavaş Kule Efendisi'ne yaklaşıyorlardı. Ama kaşıntıdan bir cevap yoktu. Ne o sırada ne de dün gece uyuyan şişman kadının başının üzerinde bir yastık tutarken vardı.

"Muhafızlarla ilgilen," diye fısıldadı kadın. "Cömert herif benim. İkiyüzlülükten tiksiniyorum ya."

Büyü!

Kule Efendisi'nin yüzü fazlasıyla tanıdık gelmesine rağmen Frentis adamın adını hatırlayamıyordu. Savaş sırasında mı tanışmışlardı? Katliamdan bir şekilde kurtulup evinde döndüğünde Lord olup hayır işlerine başlamış bir Diyar Kılıcı mıydı? Her yoksulu farklı şekilde selamlıyor, basmakalıp sözcükler ya da zoraki bir memnuniyet göstermiyordu. "Arkel! Bacağın nasıl oldu? Dimela, içkiye hâlâ bulaşmıyorsun umarım?"

Büyü!

Paçavraların altına uzandı ve bıçağın sandal ağacından yapılma kabzasını kavradı.

"Vay, yeni yüzler." Kule Lordu sıranın başına ulaşan ikiliye gülümsedi. "Hoş geldiniz, dostlarım. İsimleriniz nedir?"

BÜYÜSENE!

"Hentes Mustor," dedi kadın bütün kalabalığın duyabileceği bir şekilde.

Kule Efendisi kaşlarını çattı. "Ben..."

İlk darbesi öldürücü değil, onları izleyen yoksul halk arasında şok etkisi yaratmak amacıyla yapılmış bir hamleydi. Bu cinayet olduğu kadar bir gösteriydi de. Kule Efendisi acıyla ve şaşkınlıkla, omzuna gömülen bıçağa baktı. Kadın bıçağı çıkarırken bir yandan da bağırıyordu. "Şaşmazkılıç adına!" Bıçağı tekrar indirdi ama bu defa kalbine doğrultmuştu. Bir zamanlar asker olduğu belli olan Kule Efendisi zamanında kolunu kaldırınca bıçak kalbi yerine koluna girdi.

İki muhafız şoku çabuk atlatıp savaş baltalarıyla öne doğru atıldılar. Frentis'in fırlattığı bıçak, önde olanın göğüs zırhı ve boynu arasındaki boşluğa girdi ve adam yere düştü. Frentis öne atıldı, baltayı yerden aldı ve ikinci muhafızın kafasına doğru savurdu. Muhafız hamleyi hızlıca savuşturdu; kıdemli bir asker olduğundan dolayı keskin ve hızlı bir hamleyle savurduğu baltası az kalsın Frentis'i ikiye ayırıyordu. Frentis kenara kaçıp hamleyi atlattı ve muhafızın bacaklarına dönerek çelme takıp düşürdü.

Arkasından bir bağırtı geldiğini duyup o tarafa dönünce kadının Kule Efendisi'ne doğru ilerlediğini gördü. Adam kadına sırtını dönmüş, iki yarasından kanlar boşalırken uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Öl, kâfir!" diye bağırdı kadın ve bıçağını kaldırdı. "Ata'nın düşmanlarının sonu işte bu..."

Kadının etrafına bir çift zayıf kol dolandı ve geri çekti. Paçavralar içindeki dilencilerden biriydi, alkolik olan ve Kule

Efendisi'nin ismiyle çağırdığı Dimela.

Kadın başını arkaya, Dimela'nın yüzüne doğru savurdu ve kadının dişlerini kırdı. Dilenci kadın acıyla inlese ve ağzından kan boşalmaya başlamış olsa bile tutunmaya devam etti. Kule Efendisi'ne saldıran kadını tutmak üzere başka kollar da uzandı. Yaşlı bir adam bacaklarını tuttu, kötürüm bir adam değneklerini göğsüne doğru savurdu. Giderek daha fazla insan etrafını sarıyordu; bir süre sonra kadın paçavralar ve yıkanmamış deriden oluşan bir duvarın içinde kayboldu.

Lütfen! diye yalvardı Frentis. *Lütfen öl!*

Ama bağ alevlendi ve hiç olmadığı kadar sert ve güçlüydü. *ONA YARDIM ET!*

Düşmüş muhafızın miğferli başına sert bir tekme attıktan sonra kadının üzerindeki yoksullara doğru koşmaya başladı. Baltasını ölümcül bir şekilde sallayıp her saniye dört kişiyi öldürüyor, bir yandan da dilencilerin kadını öldürmesini ve bağın birden yok olmasını diliyordu.

Kalabalığın yarısını geçmişken bir ısı ve ateş patlaması ortada bir delik açınca insanlar şok ve acı içinde gerilediler ve aniden yükselen dumanın içinden panik çığlıkları yükseldi.

Frentis kalabalıktan geriye kalan sersemlemiş insanların arasından geçtiğinde kadının tam da tahmin ettiği gibi çalıntı beceriyi kullanmaktan ve kalabalığın attığı dayaktan dolayı kanlar içinde ve dizleri üzerinde olduğunu gördü. Yüzünde öfke ve kinden oluşan kırmızı bir maske vardı. Hemen arkasında Dimela'nın bedeni yanık paçavralardan ve deriden oluşan çarpık bir cesetti. Frentis kadının ayağa kalkmasına yardım etti ve kaçtılar.

* * *

"Yüz yetmiş iki yıl," dedi kadın usulca. Dalgındı ama gözlerinde hâlâ öfke vardı. "En son o zaman başarısız olmuştum, sevgilim."

Frentis zamanında pek çok kanalizasyon görmüştü, zira iyi saklanma yerleriydi ve Varinshold sokakları altında hızlı bir şekilde ilerlemeyi sağlıyordu. Daha sonra, Vaelin'in bok dolu yeraltı kanalları sayesinde Linesh'i ele geçirmesine yardım ederken de kanalizasyonları kullanmıştı. Bu şimdiye kadar gördüğü en temiz, en geniş, tuğlaları en sağlam ve üzerinde dinlenilecek birkaç kaya tabakası olanıydı. Ama koku aynen hatırladığı gibiydi.

Güney Muhafızları etrafı didik didik arıyor olmalılardı,

dolayısıyla açık alana çıkmak intihar anlamına gelirdi. Bu yüzden sokaktan kalma içgüdülerini takip edip onu kanalizasyona sokmuştu. Akıntıyı takip edip iskeleye doğru ilerlemiş, gece akıntısının yüzmelerine yardım edeceğini düşünüp geceyi beklemeye başlamışlardı.

"Yüz yetmiş iki yıl." Kadın ağız bağını gevşetip bir cevap bekleyerek Frentis'e baktı.

Teselli edilmek istiyor, diye geçirdi içinden. *Başarısız olmuş cinayet girişimi için teselli edilmek.* Kadının deliliğinin derinliğini düşününce bunun ilk defa olmadığını da fark etti.

"Bir fark var," dedi.

Kadın şaşkın bir şekilde başını iki yana sallayıp devam etmesini işaret etti.

Haftalardır ilk kez gülümsedi. "Aç bir dilenci ile karnı doymuş bir köle arasında fark var."

Beşinci Bölüm

Vaelin

“Devriyelerimiz yaklaşık dört bin kişi olduklarını söylüyor. Buradaki buzdan geçmişler.” Yüzbaşı Adal parmağıyla önlerindeki haritadaki bir noktayı işaret etti. “Güneybatıya doğru ilerliyorlarmış.”

“Geçen sefer direkt olarak Kuzey Kulesi’ne doğru ilerlemişlerdi,” dedi Dahrena. “Yollarına çıkan her şeyi öldürerek.”

“Dört bin,” dedi Vaelin. “Büyük bir güç ama çok kalabalık da sayılmaz.”

“Öncü grup olduğuna şüphe yok,” dedi Adal. “Önceki denemelerinden ders almışa benziyorlar.”

“Anladığım kadarıyla önceki denemelerinde Horda yok edilmişti.

“Hayatta kalanlar vardı,” dedi Dahrena. “Birkaç yüz kişi. Yalnızca kadınlar ve çocuklar. Babam gitmelerine izin verdi ama öldürülmeleri gerektiğini düşünen çok kişi vardı. Buzun ötesinde tekrar başımıza musallat olacak başkaları olup olmadığını merak ediyorduk.”

Adal doğruldu ve Vaelin’e dönerek resmi bir şekilde konuşmaya başladı. “Lordum, içtima emri vermek için izninizi istiyorum.”

“İçtima mı?”

“Menzil’de eli silah tutan herkes çağrılacak. Beş gün içinde altı bin adam, artı Kuzey Muhafızları’ndan oluşan bir ordumuz olacak.”

“Ayrıca Eorhillere ve Seordahlara da haber salacağız,” dedi Dahrena. “Önceki gibi çağrımıza cevap verirlerse ordumuz toplam yirmi binin üzerinde olacak. Ama orduyu dizmek haftalar alacaktır. Öncü grubu kuzeydeki köyleri yakıp yıkarken Horda’nın da güç toparlaması için yeterli bir zaman bu.”

Vaelin sandalyesine yaslandı ve Adal’ın haritaya çizmiş olduğu çizgilere baktı. Hava kararmadan kuleye dönebilmek için atlarını

durmadan, dörtnala sürmüşlerdi ve vardıklarında Adal Lord'un odasındaki koleksiyondan detaylı bir Menzil haritası getirmişti. Dışarıdan Kuzey Muhafızları ve Yüzbaşı Orven'in adamlarının çeliklerini bileyip atlarına eyerlerini yerleştirmeleri sırasında çıkan koşuşturmanın sesleri geliyordu. Haritalar ve savaş planlarıyla dolu günleri ardında bırakmış olmayı, Menzil'de katliama şeflik yapmasına gerek kalmayacağını umuyordu ama her zamanki gibi savaş bir şekilde onu bulmuştu. Kan şarkısının garip bir şekilde suskun olması en azından iyiydi. Tamamen uyarıdan yoksun değildi ama Dentos'un hayatına mal olmuş Lehlun Vahası'na planladığı saldırı sırasındaki gibi keskin bir nota vermiyordu.

"Önceki geldiğinde Horda'nın gücü ne kadardı?" diye sordu.

"Yalnızca tahmin yürütebiliriz, lordum," dedi Adal. "Büyük bir kitle halinde hareket ediyorlardı ve safları ya da bölükleri yoktu. Kardeş Hollun'un resmi tarihçesinde çocuklar ve yaşlılar dahil yüz binin üstünde oldukları aktarılıyor. Horda bir ordu değil, bir ulus gibiydi."

"Kuzeydeki köyler uyarıldı mı?"

Dahrena başını salladı. "Haberi alır almaz atlılar gönderdik. Kendi savunmalarını hazırlayacaklar ama sayıları az ve yardım olmadan uzun süre dayanamazlar."

"Pekâlâ." Vaelin ayağa kalktı. "Yüzbaşı, içtima çağrınızı yapın. Askere alacağınız adamları iyi seçin; kuleyi ve kasabayı kuşatmaya karşı hazırlayın. Kuzey Muhafızları ve Kral'ın adamlarıyla birlikte kuzeye gidip köylerdekiler için elimizden ne geliyorsa yapacağız."

"Muhafızlarımın yarısından çoğu Menzil'de konuşanmış durumda," dedi Adal bakışlarını Dahrena'ya çevirerek. "Yani elimizde yaklaşık on beş bin adam oluyor."

"Çok iyi." Vaelin masadan çuvalını aldı ve merdivenlere gitti. "Mümkün olduğunca hızlı gideceğiz. Leydi Dahrena, burada kalmak isteyeceksinizdir, bunu anlıyorum ama bizimle gelmenizi istemek zorundayım."

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çattığında Vaelin kadının arkada bırakılmaya karşı tartışmaya başlamak üzere olduğunu fark etti. "Ben... Memnuniyetle, lordum."

* * *

Gece boyunca atlarını sürdüler ve kulenin yaklaşık otuz kilometre kuzeyindeki dağın eteklerinde kamp kurdular. Alornis

kendisine kulenin merdivenlerinde veda eden Vaelin'e kızmıştı ama Vaelin geri adım atmamıştı. "Savaşta bir sanatçıya yer yok, kardeşim."

"Peki ne yapmamı bekliyorsun?" demişti. "Günlerce oturup başına ne geldi diye endişelenmek dışında ne yapacağım?"

Kızın ellerini tutmuştu. "Bu ellerin isteseler de boş durabileceklerini sanmıyorum." Alnını öpüp Alev'in dizginlerini tutan muhafızın yanına doğru yürümeye başlamıştı. "Ayrıca," demişti eyere çıkarken, "burada göz önünde olman gerek. Kule Efendisi'nin kız kardeşinin burada olduğunu bilen halk kendilerini daha iyi hissedecektir. Çoğu neler olup bittiğini bilmek de isteyecektir. Onlara her şeyin emin ellerde olduğunu söyle."

"Peki öyle mi?"

Vaelin atıyla kıza doğru yaklaşmış, hafifçe eğilmiş ve fısıldamıştı. "Hiçbir fikrim yok."

Kuzey Muhafızları çok kısa bir süre içinde ve Yüzbaşı Adal'dan hiçbir emir almadan kamp kurmuş, ateşleri hazırlamış, atları bağlamış, eyerleri dizmiş ve gözcüler dikmişlerdi. Kral'ın Muhafızları ise ateşlerini ve çadırlarını düzgünce dizmişler, üstüne üstlük Yüzbaşı Orven tarafından geceleyin denetlenmişlerdi. Orven iki adamı göğüs zırhları yeterince parlak olmadığı için cezalandırmıştı.

"Çölden sonra değişik geliyor, değil mi lordum?" dedi Orven, ateş başında oturan Vaelin, Dahrena ve Adal'ın yanına gelerek. Bir yerden kurt kürkü bulmuş ve omuzlarına atmıştı. Vaelin'in yanına otururken ellerine üfleyerek ısınmaya çalışıyordu.

"Kanlı Tepe'de miydin?" diye sordu Vaelin.

"Evet. İlk savaşımdı. Son hücum sırasında bacağıma bir Alpir mızrağı yedim. Ne şans ama, değil mi? Şifacılar beni Untesh'e götürüp Diyar'a dönen bir gemiye bindirdiler. Aksi takdirde şehir düşerken Kral'ın yanında olacaktım."

"Onun dışında herkesi öldürdüler, değil mi?" diye sordu Dahrena.

"Evet, leydim. Alayımdan bir tek ben kurtuldum."

"Görünüşe göre Alpirliler de Horda kadar vahşilermiş," dedi Adal. "Halkım arasında imparatorlarından gördükleri zulüm hakkında pek çok hikâye anlatılır."

"Vahşi değillerdi," dedi Vaelin. "Yalnızca öfkelilerdi. Ve bunun için haklı sebepleri de vardı." Dahrena'ya döndü. "Horda hakkında daha fazla bilgi edinmem gerek. Kimler? Ne istiyorlar?"

“Kan,” dedi Adal. “Hordalarından olmayan herkesin kanını.”

“Amentüleri bu mu? Tüm yabancılara ölüm?”

“Yaptıkları bu. Amentüleri konusunda hiçbir bilgimiz yok. Konuştukları dil anlaşılmaz bir şaklama ve hırlama keşmekeşi; aldığımız tutsaklardan bir şey öğrenemeden, fazla vahşi oldukları için öldürmek zorunda kaldık.”

“Hayvanlarla birlikte savaştıklarını duymuştum,” dedi Orven. “Devasa kedi ve şahinlerle.”

“Evet,” dedi Adal. “Yüzden fazla kedileri olmadığı için şanslıydık. O hayvanlar üzerinize doğru geliyorken safları bozmamak gerçekten zor iş. Mızrak şahinlerinden ise binlercesi vardı, gökten çığlıklar atarak inip gözlerinize saldırıyorlardı. Bugün dahi Menzil’de göz bandı olan bir sürü adam görebilirsiniz.”

“Onları nasıl yendiniz?” diye sordu Vaelin.

“Tüm savaşlar nasıl kazanılıyor, lordum? Cesaret, çelik ve...” Adal hafifçe gülümseyerek Dahrena’ya baktı. “Düşmanın mevzisi hakkında iyi istihbarat.”

Vaelin kaşlarını kaldırıp Dahrena’ya baktı. “İyi istihbarat mı?”

Kadın zoraki bir şekilde esnedikten sonra ayağa kalktı. “İzin verirseniz yarınki yolculuk için uyumam gerek.”

* * *

İki gün sonra güney kısmında pek çok maden olan bir dağın gölgesinde bulunan ilk köye vardılar. Kapıda bir Kuzey Muhafızı çavuşu ve oldukça kaygılı köy lideri onları karşıladı.

“Haber var mı leydim?” diye sordu köy lideri Dahrena’ya. Adam nemli elleriyle kadının elini kısaca sıkıp bıraktı. “Gelmelerine ne kadar kaldı?”

“Henüz bir işaret yok, Idiss,” dedi Dahrena. Kadının sert sesinden adamı sevmediği açıkça anlaşılıyordu. Vaelin’i işaret etti. “Kule Efendisi’ne selam vermeyecek misin?”

“He, tabii ki.” Adam aceleyle eğilerek Vaelin’i selamladı. “Özür dilerim lordum. Myrna Dağı’na hoş geldiniz. Sizi gördüğümüze *çok* sevindik.”

“Diğer köylerden haber aldınız mı?” diye sordu Vaelin.

“Hayır lordum. Onlar için endişeleniyorum.”

“O zaman oyalanmayalım.” Vaelin Alev’i kapıdan çıkardı ve köy lideri dizginlerini tutunca tekrar durdu.

“Ama lordum, bizi bırakamazsınız. Bir düzine Kuzey Muhafızı ve

kılıçlı iki yüz madenciden başka adamımız yok.”

Vaelin adam dizginleri bırakana kadar gözlerini dikip adamın ellerine baktı. “Doğru söylüyorsun bey.” Bakışlarını Kuzey Muhafızı çavuşuna çevirdi. “Adamlarını topla. Bizimle geliyorsunuz.”

Çavuş, Adal’a baktı. Adal başını sallayınca adamlarını toplamak üzere gitti.

“Bizi savunmasız bırakıyorsunuz!” diye bağırdı Idiss. “Horda’nın karşısında yapayalnız.”

“O zaman Kuzey Kulesi’ne gitmene izin veriyorum,” dedi Vaelin. “Arkamızdaki yol güvenli. Ama burayı ve yaşayanlarını önemsiyorsan belki de kalıp onlar için savaşmak istersin.”

Görünüşe göre Idiss’in hızlı bir atı vardı. Dörtnala güneye koşarken ardında büyük bir toz bulutu bırakıyordu.

“Madenciler Loncası’nın başı köy lideri görevini üstlenmeyi kabul etti,” dedi Dahrena bir saat sonra kapıdan çıkarak. “Tavsiyem üzerine kadınları da silahlandırdılar, böylece toplamda duvarı tutacak üç yüz elli kılıç oldu.” Atına bindi ve Vaelin’e baktı. “Idiss korkak ve açgözlüdür ama haklı. Horda gelirse burası en fazla bir saat içinde düşer.”

“O zaman buraya hiç ulaşmamalarını sağlamak bize düşüyor.” Arkasındaki atlılara doğru elini salladı ve kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

* * *

Sonraki iki gün içerisinde Myrna Dağı’nın kuzeyinde üç köye daha uğradılar ve karşılarında yalnızca korku içindeki madencileri buldular. Horda’dan ses seda yoktu. Neyse ki bu köylerin liderleri Idiss’ten daha cesurlardı ve savunmalarını hazırlamışlardı. Vaelin hepsinin Myrna Dağı’nda buluşmasını önerip bunun onlara sayıca üstünlük ve daha fazla koruma sağlayacağını söylemişti ama hepsi reddetmişti.

“Yaklaşık yirmi yıldır bu tepelerde taş keserim lordum,” demişti Kızak Tepesi’ndeki köyün lideri olan yapılı, sırtında büyük bir balta bulunan bir Nilsaelli. “Götü donmuş o ibnelerden geçen sefer de kaçmadım, bu sefer de kaçmayacağım.”

Rüzgârın kıyafetleri, çelik uçlu okların zırhı deldiği gibi delip geçtiği ovalara doğru devam ettiler.

“İtikat adına!” diye küfretti Orven sıktığı dişleri arasından ve yüzüne vuran rüzgâr karşısında gözlerini kırparak yaşlarını sildi.

“Hep böyle midir?”

Adal güldü. “Bu huzur verici bir yaz günü, Yüzbaşı. Bir de kışın gel.”

“Buzla aramızda başka dağ kalmadı,” dedi Dahrena. “Eorhiller buna siyah rüzgâr adını verir.”

On beş kilometre sonra durdular ve Vaelin doğu, batı ve kuzeye gözcüler gönderilmesini emretti. Hepsi akşam olunca döndü. Horda’dan iz yoktu.

“Bu çok saçma,” dedi Adal. “Şimdiye dağlarda olmalılardı.”

Dahrena birden doğruldu ve parlak gözlerini beklentiyle batıya çevirdi.

“Leydim?” diye sordu Vaelin.

“Görünüşe göre misafirlerimiz var, lordum.”

O anda gök gürültüsüne benzer belli belirsiz ama sürekli yükselen sesi duydu.

“Atlara!” diye bağırdı Alev’in bağlı olduğu yere doğru giderek. Adamlar da atlarına doğru gitmeye başladılar.

“Gerek yok,” dedi Dahrena. “Horda ata binmez. Başka misafirler.”

Batıdaki toz bulutu gittikçe büyüdü ve gök gürültüsü yaklaşınca ilk atlılar göründü. Farklı renklerde uzun boylu atlara biniyorlardı ve her birinin elinde birer mızrak, eyerlerine bağlı, boynuzdan yapılma birer yay vardı. Toz bulutu gittikçe büyüyordu ve Vaelin bir süre sonra sayılarının ucunu kaçırdı. Kısa bir mesafe uzaklarında atlarını durdurdular ve toz bulutu durulunca erkekli kadınlı yaklaşık iki bin atlı olduğu görüldü. Soluk benizli yüzleri, simsiyah ve örülmemiş saçları Vaelin’in aklına yıllar önce tanıştığı şahin yüzlü Seordah’ı getirmişti. Kıyafetleri çoğunlukla koyu kahverengi deridendi ve kemik ya da iri geyik boynuzundan yapılma kolyeler takıyorlardı. Sessizce durup beklediler. Atları bile çıt çıkarmıyordu.

Tek bir atlı öne çıktı ve dosdoğru Vaelin’e doğru ilerlemeye başladı. Birkaç adım ötesinde durdu ve tepeden tırnağa süzdü. Uzun bir adam değildi ama güçlü olduğu her halinden belliydi. Yüzünde kırışıklar vardı ama zayıf olduğu için yaşını tahmin etmek güçtü.

“İsmin ne?” diye sordu atlı sert aksanlı Diyar Dili’nde.

“Birkaç tane var,” dedi Vaelin. “Ama Seordahlar bana Beral Shak Ur der.”

“Orman halkının seni nasıl ve neden öyle isimlendirdiğini biliyorum.” Adam eyerinde doğruldu ve hafifçe kaşlarını çattı. “Bu ovalarda kuzgunlar pek görülmez. Bizden bir isim istiyorsan bunu

hak etmen gerek.”

“Memnuniyetle.”

Atlı homurdandı, elindeki mızrağı çevirdi ve Vaelin’in ayağının önündeki toprağa fırlattı. Toprak sert olmasına karşın mızrak öyle bir gömülmüştü ki çelik ucu gözden kaybolmuş, ahşap bölümü havada titremişti. “Ben, Eorhil Sillerden Sanesh Poltar, Kule Efendisi’nin çağrısını cevaplamak üzere mızrağımı getirdim.”

“Sefa getirdiniz.”

Dahrena öne çıkıp Eorhillerin kabile reisini yüzünde geniş bir gülümsemeyle selamladı. “Bizi bulacağınızdan hiç şüphe etmedim, ova kardeşim,” dedi ve elini sıktı.

“Önce hayvan halkını bulmayı umuyorduk,” dedi. “Kafataslarından size bir hediye sunacaktık. Ama takip edebileceğimiz bir iz bulamadık.”

“Biz de öyle.”

Bu, atlıyı şaşırtmış gibiydi. “Sen de mi, orman kardeşim?”

Kadın çekinerek Vaelin’e baktı. “Ben de.”

* * *

O gece Eorhillerle birlikte kurutulmuş iri geyik eti yediler. Sert ama lezzetliydi, birkaç saniye ateşin üzerine tutmak iyi olmuştu ve yanında keskin bir kokusu ve sert alkol tadı olan yoğun, beyaz bir sıvı içtiler.

“İtikat!” diye bağırdı Orven bir yudum aldıktan sonra. “Bu ne ya?”

“Mayalanmış iri geyik sütü,” dedi Dahrena.

Orven tiksintiyle ürpermemek için kendini zor tuttu ve kürk kaplı deriyi, ateşin etrafına toplandıklarında yanına gelen genç Eorhil kadınına geri verdi. “Teşekkürler, leydim ama hayır.” Kız kaşlarını çattı, sonra omuzlarını silkti ve kendi dilinde bir şeyler söyledi.

“Kaç iri geyik avladığını soruyor,” dedi Dahrena.

“İri geyik mi? Hiç,” dedi başını sallayıp genç kadına gülümseyerek. “Ama pek çok yaban domuzu ve geyik. Ailemin büyük bir mülkü var.”

Dahrena cevabını tercüme edince genç kadın şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı.

“Mülkün ne olduğunu bilmiyor,” dedi Dahrena. “Eorhiller birisinin toprak sahibi olma durumunu anlayamıyorlar.”

“Ya da üzerinde yaşadıkları ovaların sahibinin kraliyet olmasını da,” dedi Adal. “Diyar’a ilk yerleşenlerle savaşmamalarının sebeplerinden biri de bu. Sahip olunamayan bir şey üzerinde iddiada bulunamazsın, o yüzden neden savaşasın ki?”

“Insha ka Forna,” dedi genç kadın Orven’e ve göğsüne vurdu.

“Ay Işığındaki Çelik,” dedi Dahrena hafifçe gülümseyerek. “İsmi.”

“He, Orven,” dedi yüzbaşı kendi göğsüne vurarak. “Orrvennn.”

Bunun üzerine genç kadınla Dahrena tekrar konuştu. “Ne anlama geldiğini bilmek istedi. Bunun üzerine, efsanelerden büyük bir kahramanın ismi olduğunu söyledim.”

“Ama değil,” dedi Orven.

“Yüzbaşı...” Dahrena hafifçe kıkırdadı. “Bir Eorhil kadını bir adama ismini söylemeyi tercih ediyorsa bu *fevkalade* bir iltifattır.”

“Ya.” Yüzbaşı, Insha ka Forna’ya bakıp genişçe gülümsedi ve genç kızın da ona gülümsediğini gördü. “Münasip bir yanıt var mı?”

“Sanırım seninki oldukça münasipti.”

Kısa bir süre sonra Dahrena iyi geceler dileyip ateşin başından kalktı ve kuleden beri yanında taşıdığı, becerikli bir şekilde yapılmış düzeneğe doğru gitti. Görünüşte iri geyik derisi ve ahşaptan bir tomardı ama birkaç dakika boyunca uğraştıktan sonra küçük ama iş gören bir barınak haline geliyordu. Kral Muhafızları’nın kullandığı çadırlara eş değerdi. Kuzey Muhafızları’nın bazıları benzer eşyalar taşıyorlardı ama çoğu kürklere sarınıp açık havada yatmayı tercih ediyordu.

Vaelin onunla konuşmaya gitmeden önce bir süre bekledi. Yolculukları boyunca ona soracağı soruların sayısı artmış, cevapların peşine düşmeyi gereğinden fazla ertelemişti.

“Leydim,” dedi barınağının dışında oturan kadını görünce.

Kadın cevap vermeyince Vaelin gözlerinin kapalı olduğunu fark etti. Saçları yüzünde uçuşuyordu ama yüzünde bunu hissettiğine dair bir emare yoktu.

“Onunla şu anda konuşamazsınız, lordum.” Yüzbaşı Adal barınağın yanında ortaya çıktı. Simsiyah yüzünde ateşin kırmızılığı, sesinde uyarı dolu bir ton vardı.

Vaelin tekrar Dahrena’ya, yüzünün mutlak durgunluğuna, ellerinin kucağındaki rahat duruş şekline baktı. Kan şarkısı tanıdık bir notayla yükseldi; kabullenme.

Yüzbaşıya bakıp başını salladı ve ateşe geri döndü.

* * *

“Çelik Su Deresi,” dedi ertesi sabah Dahrena. “Buradan yaklaşık altmış beş kilometre kuzeydoğuda. Buzun bu kadar güneyinde, o kadar fazla kişiye yetecek miktardaki tek tatlısu kaynağı orası. Hareket etmediklerine göre Horda’nın orada kamp kurmuş olması olası.”

“Yalnızca mantık yürütülerek oluşturulmuş bir tahmin mi?” diye sordu Vaelin. “Bu istihbaratın başka bir kaynağı yok mu, leydim?”

Kadın ona bakmadı ve öfkeli bir şekilde cevap vermemek için kendini zor tuttu. “Yok, lordum. Tabii tavsiyemi dinleyip dinlememek size kalmış.”

“Eh, baş danışmanımın sözünü dinlememek terbiyesizlik olur. O halde Çelik Su Deresi’ne.”

Üç grupluk bir hizaya girdiler. Vaelin Kuzey Muhafızları’yla önde, Orven’in adamları onların arkasında ve Eorhiller de her iki yanlarındaydı. Eorhillerin at biniciliği hakkında pek çok hikâye duymuştu ve şimdi bunların doğru olduğunu düşünmeye başlamıştı. Her bir atlı bilinçsiz bir refleksle binekleriyle uyum içinde hareket ediyorlardı; bu ovaları geçmek üzere birleşip tek bir hayvan olmuş gibilerdi. Kule Efendisi’nin adamlarının hızına ayak uydurmak adına kendilerini dizginlediklerinin farkındaydı ve içlerinden biri yolculuk sırasında aralarında bulunmak istemişti. Insha ka Forna, yüzbaşının savaş atından bir el boyu daha uzun olan alacalı atını Orven’in yanında sürüyordu ve örmüş olduğu saçlarının arasından görünen yüzünde halinden memnun bir ifade vardı.

Derenin doğu kıyısındaki büyük bir kamptan üzerlerine geldiklerinde öğlen güneşi tepe noktasını geçmişti. Büyük kamptan buz gibi rüzgâra karışan dumanlar etrafa yayılıyordu. Vaelin kamptan iki yüz adım uzaklıkta durmalarını, Eorhillere etrafa yayılmalarını, kendi adamlarına da savaş düzeni almalarını emretti. Eyere bağlı çuvalı aldı ve en büyük düğümün üzerine elini koydu. *Bunu çözdüğüm anda serbest kalacak.* O gün ışıl ışıl parlayacağını, havayı keserken çıkardığı sesin başka ama çok iyi şakıdığı bir kan şarkısı olacağını biliyordu. Adalar’ın Kalkanı ile karşılaştığı günden bu yana kınında ve bağlı kalmıştı. Kılıcını çekerken duyduğu his, eline oturması hoşuna gitmedi... *Çok rahat.*

“Lordum!” Yüzbaşı Adal’ın bağırışı üzerine gözlerini tekrar kampa çevirince tek bir kişinin onlara doğru yürüdüğünü gördü. Kampın ucunda bir grup insan toplanmıştı. Işığın bir oyunu,

mesafenin aldatmacası da olabilirdi ama hepsi bir deri bir kemik duruyorlardı: zayıf, çıplak yüzleri kürklerin arasından çıkıyor, öfke ya da nefretten yoksun bir beklentiyle uyuşuk bir şekilde düşmanlarına bakıyorlardı.

"Silah görmüyorum, lordum," dedi Orven.

"Bir tür numara olduğu kesin," dedi Adal. "Horda'nın pek çok numarası olduğunu önceki savaşta gördük."

Vaelin onlara doğru yürüyen yalnız adama bakıyordu. Kısa boylu ve halkının geri kalanı gibi inceydi ama oldukça yaşlıydı. Yavaşça ama uzun ve kıvrık bir değneğe dayanarak kararlı bir şekilde yürüyordu. Daha da yaklaşınca değneğin daha önce hiç görmemiş olduğu bir hayvanın uzun uyluk kemiği olduğunu gördü. Üzeri karmaşık işlemeler ve yazılarla doluydu.

"Şaman!" diye hırladı Adal ve yayını hazırladı. "Lordum, ilk kanı dökme şerefi için izin istiyorum."

"Şaman mı?" diye sordu Vaelin.

"Savaş hayvanlarına hükmederler," dedi Dahrena. "Onları eğitip savaşa sürerler. Bunu nasıl yaptıklarını hiç öğrenemedik."

"Yanında hayvan yok," dedi Vaelin. Kısa boylu adam yaklaşık yirmi metre ileride durdu.

"Bu onun için kötü haber," dedi Adal yayını kaldırarak.

"Yeter!" dedi Vaelin. Sesi herkesin duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı ve otorite doluydu.

Adal nefesini tuttu. Yayı hâlâ çekiliydi. "Lordum?"

Vaelin ona bakmadı. "Benim emrim altındasın. Emrime uy, yoksa seni kırbaçlatıp görevinden azlederim."

Başını yana eğdi ve kısa adamı incelemeye başladı. Dahrena'nın sakinleştirmeye çalıştığı Adal'ın yoğun öfkesini duymazdan geliyordu. Şaman kemiği iki eliyle tuttu ve öne doğru uzattı. Siyah rüzgâr altında titriyor ve sallanıyordu.

Vaelin o anda kan şarkısının becerikli bir ruha selam notasını duydu. Dahrena eyerinde doğruldu ve Adal'ın omzundaki sakinleştirici eli yanına düştü. Vaelin şamana bakıp başını eğdi. "Görünüşe göre mükâlemeye çağrılıyoruz, leydim."

Korkudan kadının gözleri açıldı ve rengi attı ama başını salladı. Vaelin'le birlikte öne çıkıp şamanın önünde durdular ve atlarından indiler. Yakından bakınca bir deri bir kemik hali insanın içini sızlatıyordu; bir kasabın etini sardığı ince kâğıtlara benzeyen derisinin altında yüzünün beyaz kemikleri seçilebiliyordu. Başından omuzlarına kadar gri, birbirine girmiş saçları uzanıyordu ve

bakımsız buklelerinde birkaç tane cilasız tılsım asılıydı. Vaelin adamın korkudan değil, açlıktan titrediğini görünce net bir şekilde anladı: *Savaşmaya değil, ölmeye gelmişler.*

"İsmin var mı?" diye sordu Vaelin.

Şaman cevap vermedi ve kemiği önündeki toprağa koyup iki elini de üzerine koydu. Bakışları bir baykuşunki gibi keskinleşti ve Vaelin'in gözlerinin içine bakmaya başladı. Gözleri gözlerine sabitlendi, onu daha yakına çekmeye başladı. Aklında bir kıpırtı uyanınca birden endişelendi. *Adal'ın dediği gibi, bir numara.* Ama kan şarkısı buyur etmeye devam ediyordu ve o da kıpırtının devam etmesine izin verdi. Bir anı, başka bir zamana ait unutulmuş bir görü gibiydi ama ona ait değildi.

Kürklere sarınmış insanlar ve hayvanlar. Ayılar, beyaz kürklü dehşet saçan devasa hayvanlar, hepsi kar fırtınasının arasında bata çıka ilerliyorlar. Çoğu yaralı, çoğu çocuk. Kar fırtınasının içinden atlılar çıkıyor, hepsi siyah giyimli, kılıç ve mızraklarıyla kesip biçiyorlar... Kar üzerinde kan... Oluk oluk kan... Atlılar durup dönüyorlar, öldürürken kahkahalar atıyorlar. Kürke sarınmış insanlar kaçarken kar fırtınasının içinden daha fazla atlı çıkıyor. Bir adam büyük, kemikten değneğini kaldırıyor ve ayıları atlılara saldırıyor, pençelerini savurup birçoğunu öldürüyorlar... Ama sürekli yenileri geliyor... Sürekli geliyorlar...

Görü kayboldu. Şamanın yüzü durgun, elleri kemikten değneğinin üzerindeydi ve konuşmuyordu.

Vaelin Dahrena'ya baktığında kadının yüzünden dehşete kapılmış olduğunu anladı. "Gördün mü?"

Başını salladı, titreyen ellerini kürklerinin içine soktu ve azıcık geriledi. Vaelin kadının kaçmak istediğini fark etti. Kemik değneği dışında bir silahı olmayan bu kısa boylu yaşlı adam onu dehşete düşürüyordu. Ama gitmedi, yutkunarak nefes aldı ve başını çevirmedi.

Vaelin şamana döndü. "O adamlardan, o atlılardan mı kaçıyorsunuz?" Adamın kaşlarını çattığını görünce söylediği tek kelimeyi bile anlamadığını fark etti. Vaelin içini çekti. Arkasını dönüp muhafız ve Eorhil saflarına baktıktan sonra *şarkı söyledi.* Büyük ihtimalle kanını dökmeyecek küçük bir notaydı ve şamanın görüsünün anısıyla renklenmiş, demin sorduğu sorunun anlamını taşıyordu.

Yaşlı adam doğruldu, gözleri kocaman açıldı ve sonra başını salladı. Tekrar Vaelin'in gözlerine baktı ve kısa bir süre sonra Vaelin'in aklına yeni bir görü doldu.

Buzluk bir yerde yürüyen kara bir kitle. İnsanlar kaçarlarken büyük, beyaz ayılarının sırtları inip kalkıyor; sürekli batıya, atlılardan uzağa... Dinlenecek vakit yok... Avlanacak vakit yok... Yalnızca kaçmak için zaman var... Aksi takdirde düşüp ölürler. Önce yaşlılar, sonra genç çocuklar, önlerinde uzanan bembeyaz yolda kabile kan kaybediyor. Ayılar açlıktan deliriyor ve şamanların kontrolünden çıkıyorlar. Güçlü savaşçılar onları öldürüp etlerini paylaşırken ağlıyorlar, zira yanlarında ayıları olmadan neler? Ovalar göründüğü zaman uluslarının öldüğünü biliyorlar... Huzurlu bir ölüm dışında bir şey istemiyorlar.

Görü kaybolurken Dahrena ağlamaya başladı. Gözyaşları yüzünden süzülüyordu. "Nasıl duygusuz, nasıl aptalmışız," diye fısıldadı. Vaelin tekrar şarkı söyledi ve şarkısına kulenin duvarındaki halının üzerindeki savaş sahnesini doldurdu: Horda ve korkunç hayvanları.

Şaman tiksinir bir şekilde homurdandı ve kendi görüsüyle cevap verdi. *Savaş zorlu, oyalanma yok, kediler ve ayılar çılgınca bir öfkeyle birbirlerine saldırıyorlar. Mızrak şahinleri kapkara bir bulut olup göğü karartıyor; aşağı kan ve tüy yağıyor, savaşçılar mızrak ve kemikten sopalarla dövüşüyorlar. Kırmızı gün bittiğinde Ayı Halkı Kedi Halkı'na buzdaki savaşın saçmalığını göstermiş oluyor. Onları bir daha görmüyorlar, zira güney ovalarına gidiyorlar, daha kolay av bulabilme umuduyla yumuşak ve korkakça.*

Ayı Halkı. Vaelin başını kaldırıp kampa baktı ve yalnızca açlıktan ölmekte olan adamlar, kadınlar ve birkaç çocuk gördü. Yaşlılar ya da hayvanlar yoktu. *Ayılarını kaybetmişler, isimlerini kaybetmişler.*

Tekrar şamana baktı ve son bir kez şarkı söyledi. Notaya karalar içindeki atlıları doldurdu ve notayı sorgular bir tonda bitirdi. Aşina olduğu yorgunluk hissini duyunca yeterince şarkı söylemiş olduğunu fark etti.

Şaman ilk defa konuştu. Büyük ihtimalle bildiği tek sözcüğü zikrederken ağzı çarpıldı. *"Volarrlıllarrrr."*

* * *

Kuzey Muhafızları'na azıklarının yarısını bırakıp bir düzine adam dışında hepsinin devriye bölgelerine geri dönmelerini emretti. Yüzü asık ve öfkeli olan, giderek daha can sıkıcı bir hale gelen Yüzbaşı Adal'a içtima çağrısını sonlandırmak ve Seordahlara savaşçılarına gerek olmadığını haber vermek üzere atlılar

göndermek için güneye gitmesi emredildi.

"Kedi Halkı, Ayı Halkı," diye hırladı Dahrena'ya, gitmeden ve Vaelin'in duyabileceği şekilde. "Yine de Hordalar. Güvenilmezler."

"Görmedin, Adal," diye fısıldadı başını iki yana sallayarak Dahrena. "Korkmamız gereken tek şey onları ölmeye bırakırsak duyacağımız vicdan azabı."

"Bu insanların hoşuna gitmeyecek," dedi uyarırcasına. "İntikam peşine düşecekler olacaktır."

"İnsanların hoşuna gitsin gitmesin babam hep doğru olanı yapardı." Sustu ve Vaelin kadının kendisine doğru baktığını hissetti. "İşler pek değişmedi."

Eorhiller akşama doğru ayrıldı ve halkı atlarına binerken Sanesh Poltar Vaelin'e bakıp elini kaldırdı. "Avensurha," dedi.

"İsmim mi?" diye sordu Vaelin.

Eorhil kabile reisi ufkun üzerinde tek bir parlak yıldızın göründüğü kuzeyi işaret etti. "Bir ömürde yalnızca bir kez bu kadar parlak bir şekilde ışıldar. Getirdiği ışığın altında kimsenin savaşa giremeyeceği söylenir."

Ellerini tekrar kaldırdı ve atını doğuya doğru çevirip halkıyla birlikte atını sürmeye başladı. Gelen bütün Eorhiller onunlaydı, bir tanesi dışında.

"Gitmiyor, lordum." Yüzbaşı Orven hazır olda durmuş, bakışlarını Vaelin'den kaçırıyordu. Arka tarafında Insha ka Forna bir grup çocuğa kurutulmuş iri geyik parçaları dağıtıyor, midelerine çok hızlı indirmemeleri için ikaz eder biçimde bir parmağını sallıyordu. "Leydi Dahrena'ya sebebini sordum. Öhöm, bildiğimi söyledi."

"Gitmesini istiyor musun?"

Yüzbaşı öksürdü ve cevabını hazırlarken kaşlarını çattı.

"Tebrikler, Yüzbaşı." Vaelin adamın omzuna hafifçe vurdu ve Dahrena'yı bulmak üzere yanından ayrıldı.

Dahrena şamanla birlikte derme çatma bir sedyenin üzerindeki yaşlı bir kadının yanında çömelmiş duruyordu. Yaşlı kadın diğer kabile üyelerinden bile daha zayıftı, göğsü çok yavaş inip kalkıyordu ve ağzı açık, gözleri görmez biçimde bakıyordu. Şaman ona öyle bir kederle bakıyordu ki Vaelin'in, eşinin son anlarını izleyen bir adama baktığını anlamak için hiçbir görüye ihtiyacı yoktu.

Dahrena çantasından küçük bir şişe çıkardı ve yaşlı kadının ağzının üzerine tuttu. Kadının kavrulmuş diline şişeden suya benzer

birkaç damla düştü. Yaşlı kadın kıpırdandı, biraz kaşlarını çattı ve ağzını kapadı. Gözlerine bir miktar ışık dönünce şaman kadının elini tuttu ve kendi dilinde bir şeyler söyledi. Sözcükler Vaelin'in kulağına kaba saba geliyordu, gırtlaktan gelen sert sesler. Ama yine de şefkat dolu olduğu belliydi. *Güvende olduklarını söylüyor,* diye tahmin etti. *Barınacak bir yer bulduklarını söylüyor.*

Yaşlı kadın kocasına baktı ve gülümsemeye çalışırcasına dudaklarının köşeleri kıvrıldı. Hemen sonra gözlerinden ışık çekildi ve göğsünün inip kalkması durdu. Şaman tepki vermeden, çömelmiş bir şekilde elini tutarak durdu. Neredeyse onun kadar hareketsizdi.

Dahrena yaşlı kadının yanından kalktı ve Vaelin'e doğru yürüdü. "Sana anlatacak bir şeyim var," dedi.

* * *

"Benim halkım buna ruh yürümesi adını veriyor." Ayı Halkı'nın kampının yakınlarındaki bir ateşin çevresinde oturuyorlardı. Ortalık sessizdi; kabile sessizce yeni buldukları yemekleri yiyor ve kutlama içeren bir şey söylemeden hastalarla ilgileniyorlardı. *Hâlâ ölü olduklarını düşünüyorlar,* diye geçirdi içinden Vaelin. *İsimlerini kaybettiler.*

"Anlatması zor," dedi Dahrena. "Yürümek sayılmaz pek, daha ziyade her şeyin üzerinden uçup dünyanın büyük bir kısmını tek seferde görmek gibi. Ama bunun için bedenimden ayrılmam gerekiyor."

"Bu insanları böyle buldun," dedi. "Horda'yı böyle buldun."

Kadın başını salladı. "Düşmanın nereden ilerlediğini bilince savaş planı yapmak daha kolay."

"Canını acıtıyor mu?" diye sordu, uzun süre şarkı söylediğinde kendisinin akıttığı kanı düşünerek.

"Hayır, uçarken değil ama dönünce... Önce çok heyecanlı ve zevkli. Yani, sonuçta kim uçabilmeyi hayal etmemiştir ki? Karanlık hikâyeleri duymuştum ve korkulacak bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama uçmak o kadar muazzam, o kadar sarhoş ediciydi ki... İlk olduğunda on ikinci yaşımı daha yeni doldurmuştum. Yatağımdaydım, uyanıktım ama mutluydum. Düşüncelerim sakindi, yani on üç yaşındaki bir kızın düşünceleri ne kadar sakin olabilirse o kadar. Sonra süzülmeye başladım ve büyük bir yatakta yatan küçük kızı gördüm. Korktum, kâbus gördüğümü düşündüm. Panik içinde aklıma babam geldi, ben de onun odasına

uçtum ve her zamanki gibi kâğıtların arasına gömülü olduğunu gördüm. Şarap kadehine uzandı ve bir mürekkep hokkasını devirdi. Giysisinin kolu lekelenince küfretti. Aklıma Maviyaprak geldi, atım. Ahıra onun yanına uçtum. Kehlan'ı düşündüm ve ona uçtum, o da odasında havanda tokmakla bitki dövüyordu. Harika bir rüyaydı. Aklıma bir şey getirip ona uçuyordum, onlar beni görmeden ben onları görüyordum. Üstüne üstlük yalnızca onları değil, *renklerini* de görebiliyordum, ruhlarının nasıl parladığını. Babam parlak, açık bir maviyle çevriliydi; Maviyaprak yumuşak bir kahverengi; Kehlan gidip geliyordu, bir kırmızı, bir beyaz. Yükseklere uçtum, cüret edebildiğim kadar yükseldim ve bütün Menzil'e baktım. Bütün parlak ruhları gördüm, büyük bir aynadan yansıyan gökteki yıldızlar gibilerdi.

"Ama garip bir şekilde rüyamda yorulmaya başlamıştım, ben de bedenime döndüm. Yatak biraz soğuktu ama uyunmayacak kadar da değildi. Ertesi sabah kahvaltıda babamın kolunda mürekkep lekesi olan bir gömlek giydiğini görünce rüya görmemiş olduğumu anladım. Korktum ama duracak kadar değil. Çok zevkliydi. Ben de uçmaya devam ettim. Her boş anımda dağların ve ovaların üzerinden geçiyor, Eorhillerin iri geyikler avlamasını izliyor, buzdan çıkan fırtınaların dansını izliyordum. Sonra bir gün kilometreler boyunca batı okyanusu üzerinden uçtum. Uzak Batı kıyısını görmeyi umuyordum. Ama zaman uzadı ve babamın beni akşam yemeğine bekleyeceğini biliyordum, ben de bedenime döndüm. Üzerine buzdan yapılmış bir deri geçirmek gibiydi, şoktan dolayı çığlık atmaya başladım. Babam odamda, yerde buldu beni. Buz tutmuş bir gölden daha yeni çıkmış gibiydim.

"İşte o zaman ona anlattım. Korkmadı, şok olmadı. Beni yatağa yerleştirdi, sıcak süt getirmelerini söyledi ve üşümem geçene kadar yanımda kaldı. Sonra elimi tutup ayrıntılı bir şekilde senin halkının benimki gibi becerileri olan kişilere ne yaptığını anlattı. Kimse bilmemeliydi."

"Sonra Horda mı geldi?"

"İki yaz sonra. Dikkatli davranıyor, gezintilerimi bir saatten fazla tutmuyordum. Hep geceleri uçuyordum ve bedenimi büyük bir ateşin önünde bırakıyordum. İlk katliamlarını gördüm. Gümüşvadi'den güneye doğru giden bir göztaşı karavanı. Savaş kedileri ve mızrak şahinleri tarafından bir çırpıda öldürülen kırk tüccar. Savaşçılar bıçaklarla ölülerin arasında gezip ganimetler alıyorlardı ve koyu, çok koyu kırmızı bir parıltıları vardı. Daha önce

hiç öldürülen bir ruh görmemiştim. Mumların arasından esen bir rüzgâr gibiydi aşağı yukarı ama bir tanesi diğerlerinden daha parlaktı. Ayağa kalktı ve tüm dünya arkasında bükülür gibi oldu. Bir anafor gibiydi, emdi ve bir yere götürdü...”

Vaelin ona doğru yaklaştı. “Nereye?”

“Bilmiyorum. Ama bir an için girdabın ötesinde ne olduğunu gördüm. Çok karanlıktı.” Sustu ve titreyerek kollarını kavuşturdu. “Sadece bir kez gördüğüme seviniyorum.”

“Becerin Lord Al Myrna’nın savunma hazırlaması için yeterli miydi?”

Kadın başını salladı. “Ona bunları anlattım, Adal ve Kehlan da oradaydı. Onlara bunu kimseye söylememeleri için yemin ettirdi ve onlar da yıllardır bu sözü tutuyorlar, gerçi eminim şüphelenenler vardır. Bir de Sanesh gibiler var, direkt *biliyor* gibiler.”

“Eorhiller Karanlık’tan korkmuyorlar mı?”

“Seordahlar gibi onlar da saygı duyuyorlar, zira kötüye kullanılabileceğini biliyorlar ama sebep olmadıkça o güçlere sahip olanlardan korkmuyorlar.” Beklenti içinde bir kaşını kaldırdı.

Sırra karşılık sır, diye geçirdi içinden.

“Seordahlar kan şarkısı adını veriyor,” dedi.

Kadının yüzünde şamanın görüsünü gördüğü zamankinden daha hafif olsa da benzer bir korku belirdi. “Bunu sana bir Seordah mı söyledi?”

“Kör bir kadın. Adının Nersus Sil Nin olduğunu söylemişti. Onunla Martishe’te karşılaşmıştım.”

Yüzündeki korku büyüdü ve sözcükleri titreyerek sarf etti. “Karşılaştın mı?”

“Kışın ortasında, sıcak bir yaz gününde. Taşa gömülü bir anı olduğunu ve Seordahçadaki ismimi söylemişti.”

“Beral Shak Ur,” dedi kadın, korku yerini gizeme bırakırken. “Sana isim mi verdi?” Gözlerini kırptı ve başını iki yana salladı. “Tabii ki verdi.”

“Onu tanıyor musun?”

“Yaşayan bütün Seordahlar onu tanır ama kimse onu görmemiştir... Benim dışımda.”

“Ne zaman?”

“Kocam öldükten sonra.” Vaelin kadının, geleceğini her zaman bildiği nahoş haberler alan biri gibi canının sıkıldığını fark etti. “Söylediği sözcükler... Ama o kadar emindim ki... Öldüğünde...” Uzaklara daldı ve düşüncelerinde kayboldu.

“Kocan mı?” diye sordu Vaelin.

Ona neredeyse öfkeye varacak bir ihtiyatla baktı ve sonra yüzünde sadece kaygı kaldı. “Bunun üzerine düşünmem gerek. Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim, lordum. Güvenimin boşa çıkmadığına sevindim.” Ayağa kalktı ve barınağına gitti.

Vaelin kuzeye döndü ve Sanesh’in ismini söylediği parlak yıldızı gördü. Ufkun üzerine iyice tırmanmıştı ve aydan bile daha parlak ışıldıyordu. *Avensurha… Getirdiği ışığın altında kimsenin savaşa giremeyeceği söylenir.*

Güzel bir isim, diye düşündü gülümseyerek. *En sonunda, güzel bir isim.*

Altıncı Bölüm

Lyrna

Karanlığa doğru baktı. O kadar siyah ve mutlaktı ki yalnızca eli ve ayaklarıyla taşı yoklayarak ilerleyebiliyordu, tabii bir de Davoka'nın kız kardeşinin dehşet içinde attığı çığlıklar vardı. Kız yalvarmayı bırakmış, yalnızca mızırdanıp arada sırada acı içinde uluyordu. Sürekli olarak merdivenleri inmeye devam ediyorlardı. Lyrna, ilk önce ışığın bir şeyler görmeye aç aklının bir oyunu olduğunu düşündü. Çok hafifti ve Davoka'nın etrafında ince, pembemsi bir hale gibiydi ama her bir adımla büyüyordu. Dibe vardıklarında koyu kırmızı bir parıltı yağmuruna tutuldular.

Oda daire şeklinde ve devasaydı. Duvarlar ve tavan, yerlerine tam oturan mermer parçalarıyla kaplıydı. Duvarlarda içinden geçilebilecek büyüklükte açıklıklar, hiçliğe açılan kara delikler vardı. Odanın ortasındaki büyük, dairesel kuyudan kırmızı bir parıltı yayılıyor, içinden tavandaki açıklığa doğru yoğun bir buhar sütunu yükseliyordu.

Davoka Kiral'ı kuyuya doğru sürüklüyor, Lyrna da peşlerinden gidiyordu. Buhardan yükselen ısı o kadar yüksekti ki on adımdan fazla yaklaşılmıyordu. Lyrna gözlerini kıstı ve buharın arasından tavandaki boşluğa baktı ama tek görebildiği yukarıdaki, yeniden düzenlenmiş dağın merkezine yükselen ıslak duvarlardaki mermer kaplı mildi.

"Buraya ilk geldiğimizde alt milin üzerinde büyük, bakırdan yapılma bıçak ağızları vardı."

Tünellerden birinin girişinde duruyordu. Kara saçlı, üzerinde kolsuz, siyah pamuktan yapılma sade bir cüppe olan, teni kuyunun parıltısında açık kızıla boyalı bir kadın. "Aşağıdaki mil molozların arasına gömülmüştü," dedi yaklaşarak.

Kiral, Davoka'nın bacaklarına sarıldı ve fısıldadı. *"Lütfen abla! Lütfeeeeeen!"*

Genç kadın ona aldırış etmeden gelip Lyrna'nın önünde durdu ve hoş geldin dercesine gülümsedi. "Yaklaşık yüz metre aşağıdaki yeraltı nehri Nishak'ın kanının kanallarından biriyle buluşuyor ve sürekli bir buhar akışı sağlanıyor. Bu buhar kuyudan çıkıp haç şekli oluşturacak şekilde dizilmiş dört bıçak ağzına vuruyordu. Bu haç yukarıdaki kulenin üçüncü katında bulunan büyük, demir bir çubuğa bağlıydı. Garip bir gizem, değil mi?"

Konuşurken onu izleyen Lyrna genç kadının yüzündeki kesinlikten etkilendi. Bu kadar genç bir kadının yüzünden yayılan özgüven seviyesi ve Diyar Dili'ni aksansız ve rahat bir şekilde konuşması gerçekten etkileyiciydi. Ona gözlerinde yalnızca hafif bir merakla bakıyordu.

"Buhar bıçakları döndürüyordu herhalde," dedi Lyrna. "Bir rüzgâr değirmeni gibi."

Genç kadının gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Evet. Maalesef burayı ilk bulan Lonakhim bu tarz bir tuhaflığa alışık olmadığından kılıçları eritip o zamanlar ihtiyaç duydukları çanak çömlek yapımında, büyük demir çubuğu da balta yapımında kullanmışlar. Benim emrimle kuyudan moloz temizlendi ve kılıçların amacı ortaya çıktı. Her yenilemeden sonra yeni kılıçların yapılmasını emredeceğime dair kendime söz veriyorum, çünkü gerçekten bir kez daha dönmelerini görmek istiyorum ama sözümü hiç tutamıyorum." Bakışları Davoka'nın ayağının dibindeki korkak kıza çevrildi. "Sürekli dikkatimi dağıtacak bir şey çıkıyor."

"Ne içindi peki?" diye sordu Lyrna. "Kılıçların ortaya çıkardığı güç?"

"Bu cevapsız bir soru. Çubuğun ucunda dişli bir çark vardı ve döndürdüğü şey her neyse yüzyıllar önce toza dönmüş. Gerçi sanırım üzerimizdeki oyuk dağın ısıtılmasıyla ilgiliydi."

Bir an için titreyen Kiral'a baktıktan sonra gözlerini Davoka'ya çevirdi ve Lonakça sordu. *"Bu, kız kardeşinin bedeni mi?"*

"Evet, Mahlessa."

"Onu döndürürsem... Değişmiş olacak. Ve yalnızca yara izleriyle değil. Bunu anlıyor musun?"

"Evet, Mahlessa. Kız kardeşimin içini bilirim. Ne pahasına olursa olsun bize dönmek isterdi."

Mahlessa hafifçe başını salladı. *"Nasıl istersen. Getir onu."*

"Hayır!" diye bağırdı Kiral ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Davoka onu ayakları üzerine kaldırıp kuyuya doğru zorla götürmeye başladı.

“Bu şeyin benden korktuğunu düşünüyorsun,” dedi Mahlessa Lyrna’ya. “Yanılıyorsun. Korktuğu şey boşluğa döndüğü zaman başarısızlığından dolayı cezalandırılacak olması.”

Kiral çığlık attı ve korku içinde yalvarmaya, dövünmeye, tükürmeye ve küfürler etmeye başladı. Davoka etkilenmeden onu kuyunun dibine kadar sürükledi. İkisi de terlemeye başlamıştı. Mahlessa Kiral’ın yanına gitti. Lyrna genç kadının bedeninde tek bir ter damlası bile göremiyordu. Mahlessa kuyunun ucunda duran bir şişeyi eline aldı. Küçüktü ve camı buğuluydu ama içindeki kara sıvı görülebiliyordu.

“Eli,” dedi Mahlessa Davoka’ya ve şişenin ağzını açtı. Lyrna şişeden hafifçe duman yükseldiğini gördü ve burnuna kötü bir koku doldu. Davoka bıçağını çekti ve Kiral’ın bileklerindeki bağı kesti. Kızın bir kolunu arkadan sırtına dayadı ve diğerini Mahlessa’ya uzattı.

“Bu şeylerin ektiği bütün ıstırap ve keder,” dedi Lyrna’ya, uzanıp Kiral’ın elini okşadı ve parmaklarını kasılan yumruğun üzerinde gezdirdi. Kızın çığlıkları kavrulmuş bir boğazdan çıkan çatlak homurtulara dönmüştü. “Sayılarının çok olduğu düşünülür ama üçten fazla hiç olmadılar. Bu en genci, ilk yakalanıp çarpıtıldığında dişiydi ve yalnızca dişi kabuklar alabiliyor. Ölüm onu serbest bırakana kadar birden fazlasına sahip olamıyor. Aldatma konusunda da çok becerikli değil. Abisi daha muktedir, cinsiyet ayırt etmeden birden fazla kabuğu aynı anda kontrol edebiliyor ve doğdukları andan itibaren sevenlerin bile şüphelenmeyeceği şekilde yıllarca onların maskeleri ardında yaşayabiliyor. Ablası, şey, onunla hiç tanışmasan daha iyi olur diyelim. Yüzyıllardır cinayet ve aldatmacalar içinde yaşıyor ve dünyaya düzensizlik çilesi örüyorlar, şimdi de efendilerinin büyük planını başarıya ulaştırmaya çalışıyorlar. Kendi kötülüklerinin derinliklerinde esir, yalnızca üç tanesi. Ama bu kötülük nereden kaynaklanıyor? Korkudan değil ise acıdan.”

Şişeyi kaldırdı ve sıvıdan Kiral’ın eline tek bir damla döktü.

Kızın boğazından yükselen acı ve öfke o denli şiddetliydi ki Lyrna gözlerini kapadı ve kusmamak için kendini zor tuttu. Haftalardır tehdit altında olmak ve sürekli olarak vahşi ölümler görmek onu sertleştirmişti ama bu sesin insansı olmayan çirkinliği yeni edindiği nasırını bir şifacının neşteri gibi kesti. Kıza tekrar baktığında dizleri üzerinde, yüzünün Mahlessa’nın elleri arasında olduğunu gördü. Kocaman açmış olduğu gözlerini kırpmadan öylece

duruyordu.

"Acı yalnızca kapı," dedi Mahlessa. "Korku ise manivela; bu kızın aklına bulaşmış, becerisine bir asalak gibi yapılmış pisliği kazıyarak silmenin aracı." Kiral ürperdi ve tükürükler saçarak anlamsız bir şeyler söyledi. "Bu şey bile gerçek hiçlikten korkuyor ve kalıp benimle yüzleşirse onu paramparça edip hiçliğe karıştıracağım."

Kiral'ın omuzları düştü ve gözleri kapandı. Başı Mahlessa'nın ellerinin arasından düşünce Davoka kızı tuttu. Sağ elinin üst tarafında kırmızı siyah, üzeri tüten bir yara vardı.

Lyrna'nın midesi ağzına gelmişti. Gidip kızın boynuna parmağını koyunca nabzının güçlü bir şekilde attığını hissetti.

"Ne... Ne zamandır!" Konuşan ses zayıf ve kederliydi; neler olduğuna anlam veremediği belli oluyordu.

Lyrna başını kaldırdığında Mahlessa'nın ortadan yok olduğunu, özgüven dolu kadının yerini korku içindeki bir kızın aldığını gördü. Ona şaşkın bir şekilde bakıyordu ve ince kollarını sıkı bir şekilde kendi etrafına dolamıştı. Aynı yüz, aynı ince beden ama farklı bir ruh.

"Mahlessa?" diye sordu Lyrna ayağa kalkıp ona doğru yürüyerek.

Kız yarı oflar yarı güler bir ses çıkardı, isteri içinde bir ses gibiydi ve gözleri elindeki şişenin üzerinde durdu. *"Evet, evet, evet. Ben Mahlessa'yım. Gücüm büyük ve korkunç..."* Hissiz bir şekilde kıkırdayarak sustu.

"Beş yazdır," dedi Davoka. *"Yenilenmeden beri."*

"Beş yaz." Kız Lyrna'ya baktı ve bakışlarını önce saçlarına, sonra gözlerinin içine çevirdi. *"Merim Her kraliçesi. Seni bekliyordu, uzun bir zamandır. Pek çok görü..."* Elini kaldırıp Lyrna'nın yanağını okşadı. *"Ne kadar güzel... Yazık... Nasıl bir his?"*

"Mahlessa?"

"Bir sürü insan öldürmüş olmak. Ben sadece annemi öldürdüm..."

Sonra ortadan kayboldu ve korku içindeki kızın yüzü yerine yaşı belli olmayan, kesin bakışlı bir yüz geldi. Geri çekilirken eli Lyrna'nın yüzünden düştü.

"Sana ne söyledi?" diye sordu Mahlessa.

Lyrna daha çok geri çekilmemek için kendini tuttu ama dönen merdivenler oldukça davetkârdı. *Kanıt istiyordun,* dedi kendi kendine. *Al sana kanıt.*

"Annesini öldürdüğünü söyledi," dedi sesinin titremesine engel olmaya çalışarak.

“Evet, üzücü bir hikâye. Güzel ve nazik genç bir kız, şifa dokunuşu da var ama aynı zamanda deli, ölüm saçıyor. Şifa dokunuşu böyledir, gücün bir yönü insanın aklını yerinden oynatır. Her becerinin bir bedeli vardır. Bu kız annesinin bedeninin nefret eden tanrı Jeshak tarafından ele geçirildiği sanrısına gönülden inanıyor. Annesini öldürünce de tabii klanından kovuluyor. Onu becerisinden dolayı öldürmüyorlar, zira Lonakhim yeteneği olanların yalnızca Mahlessa tarafından yargılanabileceğini bilir. Davoka onu bulup bana getirene kadar dağlarda dolanıyor. Tam yerinde bir araç, sahip olduğum en iyilerinden biri hatta. Ama seleflerinden daha sık kaçmaya meyilli.”

Kiral’ın yanına döndü ve elini uzatıp kızın yaralı eline dokundu. Kız kasıldı, aniden gözlerini açtı ve Davoka tutmasa kaçacaktı. *“Ben... Abla?”* Gözleri Davoka’yı buldu. *“Ben... Üşümüştüm.”*

Mahlessa kızın elini bıraktığında Lyrna gözlerine inanamadı. Kırmızı siyah yara gitmiş, iyileşmişti. Deride hâlâ ufak tefek yara izleri vardı ama tekrar bir bütündü. *Kanıt.*

“Ama tüketici,” dedi Mahlessa kendi elini esneterek. Alnında bir kırışık belirdi. “Diğer yeteneklerden daha fazla derecede. Belki delilik de bundan kaynaklıdır, her iyileştirmeyle benlikten bir parçanın kaybedilmesinden.” Ayağa kalktı ve geri çekilip Davoka’ya döndü. *“Alturk burada mı?”*

“Evet, Mahlessa.”

“Şüphesiz kayıp ve kırık bir adam. Klansız bir Tahlessa. Kendini Nishak Dağı’na atmasına izin vermek en nazik davranış olabilir.”

“Alturk’a büyük bir borcum var...” diye söze girdi Lyrna ama Mahlessa boş ver anlamında elini salladı.

“Korkma, Kraliçe. Kendine acımasına izin verilmeyecek kadar değerli biri.” Bakışlarını Kiral’ın şaşkın yüzüne çevirip Davoka’yla konuşmaya devam etti. *“On asırlık hayatımda, zorlu bir dersten öğrenilmiş şeyi yabana atmanın aptalca olduğunu öğrendim. Kız kardeşini alan şey Lonakhim tarihini öne sürmekle akıllılık etti; Sentar efsanesi hem ebedi hem çekici. Alturk’a Mahlessa’nın lütfunu almış Sentar Tahlessası –gerçek Sentar– olduğunu söyle. Buradan gidip bütün klanlardan en iyi savaşçılarını alacak. Sayıları bini bulsun, ne bir eksik ne bir fazla. Avlanmayacak, kan davaları peşinde koşmayacaklar. Yalnızca savaş için eğitilecek ve emrim üzere savaşacaklar”*

Davoka ciddi bir biçimde başını salladı. *“Mahlessa, Sentarların bir parçası olmama izin vermeniz için yalvarıyorum. Gözleriniz olacağım, bine duyulacak sesiniz...”*

Mahlessa gülümseyerek başını iki yana salladı. *“Hayır parlak mızrağım, senin için daha büyük bir görevim var.”* Tekrar Lyrna’ya döndü. *“Gerçi bunun bir lanet olduğunu da düşünebilirsin. Kız kardeşini yukarı çıkar, dinlenmesi gerekecek. Kraliçe’yle konuşacağımız şeyler var.”*

Davoka Kiral’ı nazikçe ayağa kaldırınca genç kız şaşkınlık ve korku içinde etrafına baktı. Lyrna’yı görünce korkusu daha da arttı. *“O gördü,”* diye fısıldadı geri çekilerek. *“Ve duydu... Biliyordu...”*

“Sakin ol küçük kedi,” dedi Davoka. *“Bu Lerhnah, Merim Her’in Kraliçesi. Bizim bir dostumuz.”*

Kiral yutkundu ve bakışlarını yere çevirdi. Yüzünden korku silinip yerine suçluluk geldi. *“Onu istedi... Ona zarar vermek istedi, diğerlerine de zarar vermek istiyordu ama en çok ona... İsteği hissettim...”*

Lyrna kızın yanına gidip elini çenesine koydu ve kızın başını kaldırdı. *“Onun senin isteğin olmadığını biliyorum,”* dedi. *“Ablan benim de kardeşim ve ben de senin ablanım.”*

Kiral huşu içinde ona baktı. *“Senden korkuyordu... Bu yüzden sana o kadar zarar vermek istiyordu... Sen yeniydin... Beklenmedik... Hiçbir ilvarek senin tabiatını açığa çıkarmadı...”*

Ilvarek... Sözcüğün kadim bir vurgusu vardı ve Lonakçadaki görü ya da görüş sözcüğüne benziyordu ama Lyrna’nın duraksamasına sebep olan bir ağırlıkla telaffuz etmişti. *“Ilvarek, bu kelimeyi bilmiyorum.”*

“Kız kardeşini yukarı çıkar Davoka,” dedi Mahlessa. Sesi yumuşaktı ama ikiletilmemesi gerektiği belliydi.

Davoka başını salladı ve Kiral’ı dönen merdivenlere götürdü. Kız merdivenleri çıkarken fısıldıyordu. *“O uyuduğu zaman kâbuslarını görüyordum... Kendi bebeğini boğuyordu...”*

“Sana bir şey göstermeme izin ver,” dedi Mahlessa, Kiral’ın sesi duyulmaz hale gelince. “Yalnızca Lonakhim gözlerinin gördüğü bir şey.”

* * *

Tünel Lyrna’nın beklediği gibi zifiri karanlık değildi, duvarlardan bir meşale yardımı olmaksızın yollarını bulmalarını sağlayacak hafif, yeşil bir ışıltı yayılıyordu. “Batı tepelerinde bulunan bir tür toz,” dedi Mahlessa. “Hiç kaybolmayan içsel bir ışığı var. Dağ’ı kim oymuşsa büyük miktarda buraya getirip

duvarlara sürmüşler. Çok zekice, değil mi?"

"Öyle," dedi Lyrna. "Neredeyse sizin kadar, Mahlessa."

Genç kadın cevap vermeden hafifçe duraksayınca Lyrna Mahlessa'nın gülümsediğini anladı. "Nasıl yani?"

"Yem olmadan tuzak olmaz. Sizin davetiniz üzere buraya gelmem, demin sürdüğünüz şeyin karşı koyamayacağı bir hedef olmam, bunları bildiğinize eminim."

"Evet, biliyordum."

"Buraya beni getirirken iyi erkek ve kadınlar öldü. Sizin ve benim halkımdan."

"İyi erkek ve kadınlar sürekli ölüyorlar. Kötüler de öyle. Bir amaç uğruna ölmek sanırım daha iyidir."

"Bir amaç uğruna yaşamak hepsine yeğdir."

"Ama her zaman yapamadığımız bir seçim bu. Örneğin benim halkımı ele alalım. Merim Her'in kıyılarımıza bir veba gibi gelmelerini onlar seçmedi. Üç asır boyunca bir hayvan gibi avlanmayı onlar seçmedi. Kalan güçleriyle donmuş dağlar arasında kendilerine bir dağ oymayı onlar seçmedi." Mahlessa'nın sesinde öfkeden eser olmaması Lyrna'yı şaşırtmıştı. Hoş bir sohbet edermiş gibi konuşuyordu, Alucius'un şiirlerindeki güzel noktaları tartışan, divandaki iki leydi gibi.

"Atalarımın suçlarının hesabını ben verememem," dedi. Kendi ses tonu hoş bir sohbet eder gibi değildi. "Ama önerdiğiniz barış karşılığında kaybedilen hayatların hesabını vermem gerekiyor. Leydi Nersa'nın ailesinin, kızlarının sizin amacınıza hizmet ederken öldüğü bilgisini duyduğunda içlerinin ferahlayacağını pek sanmıyorum."

Çok hafif bir gülümseme. "Korkarım yas tutacak ya da içlerini rahatlatmaya çalışacak pek zamanları yok. Hiçbirimizin yok."

Biten tünelin sonunda durdu. Önlerinde devasa, dairesel, demin çıktıklarının üç katı büyüklüğünde bir oda vardı. Burada kuyu yoktu ve tek ışık kaynağı zemin ve tavandaki yeşil yeşil parlayan tozdu ama içerisi tüneldekinden çok daha parlaktı. Bir şeyler okunacak kadar parlak. Garip bir şekilde tavan ve zemin parlakken duvarlar karanlıktı. Hava da kuruydu ve etrafta hafif bir küf kokusu vardı.

"Prenses Lyrna Al Nieren," dedi Mahlessa odaya girip kollarını açarak. "Seni Lonakhim'in aklına davet ediyorum."

Kitaplar, diye geçirdi içinden Lyrna, Mahlessa'nın arkasından odaya girip gözlerini duvarlara çevirince. Duvarların önü yerden

tavana kadar sayısız kitap ve parşömenle doluydu ve onlara doğru çekildiğini hissetti. Bazıları devasa, kocaman ciltlerdi ve kaldırmak için büyük güç sarf etmek gerekiyordu. Bazıları ise avucunun içine sığacak kadar küçüktü. En yakınındaki cildi aldı ve önce izin istemenin daha diplomatik olabileceği sonradan aklına geldi. Kitap deri kaplıydı, kapağına karmaşık bir şekil işlenmişti ve çok eski olmasına rağmen sayfaları tam ve çevirince toza dönmeyecek kadar sağlamdı. İçindekiler güzel bir şekilde yazılmıştı; altın yapraklar ve renkli mürekkeplerle parlıyordu ama yazılar anlaşılmazdı.

"Reltak'ın Hikmeti," dedi Mahlessa. "Tek felsefi eseri. Genellikle astronomi üzerine eğilmiş. Ayın çevresini hesaplayan ilk Lonakhim araştırmacısı. Gerçi Arkiol altı metre yanıldığını söylüyor."

Lyrna bakışlarını kitaptan kaldırdı ve "araştırmacı" sözcüğünün "Lonakhim" ile birlikte kullanıldığını duyunca kaşlarını çattı.

"Evet evet," dedi Mahlessa. "Bir zamanlar hepimiz savaşçı değildik. Sizin halkınız gelmeden, Seordahlar ormanlarda gezip kendilerini toprakla olan birliklerinde kaybederken benim halkım araştırma yapıyor, gözlemliyordu. Büyük eserler ortaya koyduk, harika dizeler yazdık. Burada gördüğün şey yalnızca bir parçası, başarılarımızdan kurtarabildiğimiz şeyler, kalıntılar. Belki bir asır daha rahat bırakılsaydık bu dağın sırları bile çözülmüş olurdu. Maalesef, bütün bilgeliğimize rağmen demiri eritmeyi başaramadık. Bunun küçük bir şey olduğunu düşünebilirsin ama savaşlarda kimin kazandığını fark ettiren çoğu zaman küçük şeylerdir."

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu Lyrna kitabı kaldırarak.

Mahlessa güldü ve başını iki yana salladı. "Ben bile o kadar yaşlı değilim. Ama torunlarından birini tanıyordum, torununun bilmem kaçıncı torununu. Sancı sırasında gözlerimin önünde açlıktan öldü."

Lyrna kitap yığınlarına döndü. "Öncesinde sen kimdin?"

"Çok fazla kâbus gören küçük bir kız. Hâlâ kâbus görürüm. Şu anda bir tanesine bakıyorum." Sesi mizahtan yoksun, keskin ve zekâ doluydu. Lyrna'nın bir dengiyle karşılaşmasından, onun kadar aldatmaca ve ayrıntıları fark eden birisiyle tanışmasından bu yana uzun seneler geçmişti. İçinde bulunduğu durumdan utanıyordu, zira olan ölümler hâlâ vicdanını sızlatıyordu ama bu andan dolayı, onu buraya getiren yolculuk için minnet duydu. Onu tamamıyla gören bir yüze bakmak, saklanmaya gerek duymamak ya da fırsat yaratmaya çalışmamak, istenmedik kavrayışları saptırmak için cazibe ya da gözyaşlarına başvurmamak, manipülasyonu akla bile getirmemek çok güzeldi. Yalnızca soğuk mantık ve kitaplarda

istiflenmiş tarihin ağırlığı. Durumun yeniliğinin verdiği suçluluk ve bundan zevk alma hali.

"Ilvarek," dedi. "Görü anlamına geliyor."

"Dilinizdeki en yakın karşılığı 'müneccimlik'. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir Karanlık yeteneği, geleceğe bakmak."

"Ben bakmıyorum. Gelecek bana bakıyor, ben de karşılık veriyorum ve o zaman seni görüyorum."

"Ne yapıyorum?"

Mahlessa'nın yüzü asıldı. "İki şeyden birini." Bir kitap yığınının üzerinde duran parşömene doğru ilerledi, eline aldı ve Lyrna'ya uzattı. "Bu sana."

"Bir hediye mi?"

"Bir antlaşma. Halkımız arasındaki savaş sona erdi. Lütfen barış antlaşması görüşmesini başarılı bir şekilde yürüttüğün için tebriklerimi kabul et."

Lyrna kadının yanına gitti ve parşömeni aldı. İçini açtığında güzelce yazılmış iki dizi metin gördü. Biri Diyar Dili'nde, diğeri kitap gibi anlaşılmaz bir dilde yazılmıştı. "Şart yok," dedi. "Yalnızca aramızdaki ihtilafın bittiğini gösteren bir yazı bu."

"Daha ne istersin?" diye sordu Mahlessa.

"Sınırlar, vergiler ve benzeri şeyler üzerine çekişmek âdetimizdendir."

"Sınırlar sürekli değişir. Sahte Mahlessa'yı alt etmeni yeterli vergi görüyorum ve bir hediyeyle bunu ödüllendireceğim. Bir bıçağın var, değil mi?"

Lyrna'nın eli boynundaki zincire gitti. "Yalnızca bir süs. Tehlike teşkil etmiyor. Doğru düzgün atamıyorum bile."

"Henüz." Mahlessa elini uzattı ve Lyrna genç kadının diğer elinde küçük şişenin hâlâ durduğunu gördü. "Ver."

Kiral'ın çığlığı ve şişenin yaydığı koku hâlâ aklında tazeydi, bu yüzden Lyrna zinciri başından çıkarıp bıçağı Mahlessa'nın açık avucuna koymadan önce hafifçe tereddüt etti.

"Bunun ne olduğunu merak ediyorsun," dedi ve bıçağı kabzasından tuttu. Şişeyi kaldırıp bıçağın üzerine doğrulttu. "Lonak araştırmacılar yalnızca şair ve matematikçi değillerdi, aynı zamanda kimyagerlerdi de. Asırlar önce, çok küçük bir miktarı kullanılsa bile bir insanın tahammül edebileceği ve ölmeyeceği en saf ve mutlak acıyı içeren bir madde buldular." Şişenin ağzını açtı ve kara, akışkan sıvı bıçağın üzerine damladı. Kötü koku tekrar yayılınca

Lyrna bir adım gerileyip burnunu kapadı. Sıvı çeliğe yayıldı, buhar kayboldu ve sonra sıvı yok oldu. Çelik, sıvıyı sünger gibi çekmişti.

"Al." Mahlessa bıçağı Lyrna'ya uzattı. "Sana zarar vermez. Çelikle karıştırıldığında yalnızca kana dokunursa canlanır."

"Böyle bir şeye neden ihtiyacım olsun ki?" diye sordu Lyrna bıçağı almaya yeltenmeyerek.

"Yaptığını gördüğüm iki şeyden birini yapasın diye."

Bu konu üzerine başka bir şey söylemeyeceği belliydi. Lyrna çekinerek uzandı ve bıçağa dokundu. Yalnızca soğuk metaldi.

"Asla yanından ayırma," dedi Mahlessa. Lyrna bıçağı alıp zinciri başından geçirdi.

"Her zaman yanımda taşıyacağım," dedi Lyrna. "Zaten değer verdiğim tek hediye bu."

Mahlessa'nın gözlerinde ciddi bir ifade vardı ama aynı zamanda şaşırmıştı da. "Sen beklediğimden farklısın. *Ilvarek* çok farklı bir resim çizmişti."

"Daha mı uzundum?" dedi Lyrna gülerek.

"Hayır, daha hırslıydın. Buraya ulaşırken kaybedilen yaşamları önemsemiyordun, yalnızca *Keschet* tahtandaki taşlar önemliydi. Bu görüşme seni öfkelendiriyor, ilvarek'in gerçeği sende nefret uyandırıyordu. Korkunç bir şekilde intikam alacağına yemin edip elindeki antlaşmayı parçalıyordun. İçinde bir şeyler değişmiş, Lyrna Al Nieren. Acaba ilvarek'in görüsünden uzakta işlenmiş bir suçtan dolayı duyduğun bir suçluluk duygusu mu? Öyle korkunç bir suç ki ruhuna yeni bir yüz dövmüş."

Baba, sana yalvarıyorum... "Sanırım," dedi Lyrna, "senin defterinde benimkinden fazla suç var."

"Halkımın hayatta kalabilmesini sağlamak adına korkunç şeyler yaptım, doğru. Yalan söyledim, yozlaştırdım, işkence yaptım ve öldürdüm. Ve aynı amaç uğruna her birini tekrar tekrar yaparım. Şunu unutma Kraliçe, alevlerin yükselmesini izlerken şunu hatırla ve kendine sor: Yine olsa yine bunu yapar mıydım?"

Genç kadın daha da yaklaştı, Lyrna'nın incelediği kitabı kaldırdı ve ona uzattı. "Buradan küçücük bir parça almak bile ölümle cezalandırılır ama sanırım sana izin verebilirim. İlahiyat üzerine olan tefekkürler özellikle ilginç, Reltak'ın dogma saçmalığı üzerine söylediği pek çok şey var."

"Bunu okuyamıyorum ki."

"Sanırım ikimiz de tercümenin becerilerin arasında olduğunu biliyoruz. Antlaşmadaki Lonakhim metninin yeterli ipucu

sağlayacağına eminim. Ve parlak mızrağım da yardım etmek üzere yanında olacak. Okuması gayet iyidir."

"Davoka mı?"

"Barış yapan ulusların birbirlerine elçi alıp vermeleri âdettendir, değil mi? Benimki o olacak."

"Davoka'nın diplomasisi çok makbule geçecek. Ben de elbette benzer şekilde nitelikli bir Diyar yetkilisi bulup mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buraya gelmesini sağlayacağım."

"Nasıl istersen, acelesi yok. Ama bir kadın gönder, yoksa elçin hediye olarak bütün Diyarınızı bana verir."

"Erkekler güzelliğinize o kadar çabuk mu tutsak oluyorlar?"

"Hayır, üç asır önce ölen bir kadının hediyesine tutuluyorlar. Garip bir şekilde yalnızca erkekler üzerinde işliyor."

Lyrna kitabı aldı. "Korkarım bunun karşılığında verebilecek hiçbir şeyim yok."

Mahlessa'nın yüzündeki yoğun ifade gitti ve yerine ağırbaşlı bir ifade geldi. "Hediye sensin," dedi. "Yapılan her şeyin değdiğini gösterdin." Elini uzatınca Lyrna genç kadının elini tuttu. "Geliyorlar Kraliçe, her şeyi yıkmaya geliyorlar. Senin ve benim dünyamı. Zincirler seni bağladığında hayvan efsuncusuna bak."

"Mahlessa?"

Ama kadın tekrar gitmiş, yerine korku içindeki kız gelmişti. Lyrna'nın avucundaki eli titriyordu, başı yana eğikti ve gözlerinin içine biçare bir korkuyla bakıyordu. *"Nasıl bir his?"* diye sordu ve Lyrna kızın aradan geçen zamanı bilmeden daha önce sorduğu soruyu tekrarladığını fark etti.

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi Lyrna.

"Ya..." Gözleri Lyrna'nın yüzünde gezindi. *"Hayır... Henüz değil... Ama görünecekler."*

"Ne görünecek?"

Kız gülümseyince dişleri yeşil ışıkta parıldadı. *"Büyüklüğünün işaretleri."*

* * *

Önce buhar odasına döndü, sonra da dönen merdivenleri çıkıp yüzeye vardı. Bir saatten fazla aşağıda kalmış, soru üstüne soru sormuştu. *"Mahlessa'nın bahsettiği efendi kim? Planı ne? Her şeyi yıkmaya gelen kim?"*

Korku dolu kızın cevapları karmaşık bir bilmece gibiydi.

“Boşlukta bekliyor... Aç... Çok aç... Annem Lonakhim’e lütfedilen en nazik ruh olduğumu söylerdi, babamın bıçağıyla boğazını kestim...”

Bir süre sonra gevelemeler kesilmiş ve hareketsiz, boş gözlerle yere yığılmıştı. Lyrna bir süre Mahlessa’nın dönmesini beklemişti ama içten içe bunun olmayacağını biliyordu. *Bir daha asla karşılaşmayacağız.*

İçini çekip kızın omzuna dokunmuştu. *“Bir ismin var mı?”*

“Helsa,” demişti kız fısıldayarak. *Kadim dilde şifacı ya da kurtarıcı, vurguya göre değişir.*

“Tanıştığıma memnun oldum Helsa.”

“Beni görmeye yine gelecek misin?”

“Umarım bir gün.”

Bunu duyan kızın yüzüne bir gülümseme yayılmış ama sonra silinmiş ve boş bakan gözleri geri dönmüştü. Lyrna kızın omzunu sıkıp tünele dönmüştü. Son bir kez dönüp bakamayacak kadar üzgündü.

Yüzeye döndüğünde kardeşlerin ve Smolen’in onu beklediklerini gördü. Yalnızlardı, onları karşılayan kadın ortada yoktu. Büyük ihtimalle Mahlessa her ne emir vermişse onu yapmakla meşguldü.

“Alturk?” diye sordu Sollis’e.

“Gitti, Ekselans. Davoka’yla konuştuktan sonra gitti.”

“Veda bile etmedi,” dedi Ivern. “Gücendim.”

“Davoka?” diye sordu Lyrna.

“Bir yerlerde kız kardeşiyle ilgileniyor,” dedi genç kardeş. “Üst katta bize oda verdiler.”

Lyrna başını salladı ve elindeki parşömene baktı.

“Göreviniz başarılı mıydı Ekselans?” dedi Smolen.

“Evet.” Zoraki bir şekilde gülümsedi. “Büyük bir başarı. Bu gece iyi dinlenin beyler. Şafakla birlikte Diyar’a doğru yola çıkıyoruz.”

* * *

Skellan Geçidi’ne dönmeleri iki hafta sürdü. Davoka Dağ’a giderken kullandıkları yoldan dönmek yerine daha rahat ilerlenebilen ama daha uzun olan bir yolu tercih etmişti. Lyrna yanlarına Kiral’ı da almayı önermişti ama Lonak kadını bu teklifi reddetmişti. “Dağ’da daha iyi bakılır.”

“Ama ona daha yeni kavuştun,” demişti Lyrna. “Bir süre kalmak istemez misin? İstediğin zaman yanıma gelebilirsin.”

Davoka başını iki yana sallamıştı. “Mahlessa’nın emri,” demişti

yalnızca.

Akşamları beraberce *Reltak'ın Hikmeti*'ni çeviriyorlardı ama Davoka adamın yazdıklarını rahatsız edici buluyordu. "'İlahiyat kavrayış görünümüne sahiptir,'" diye okumuştu bir akşam kaşları çatık bir biçimde. "'Ama aslında cehalete bir övgüdür. İlkeleri topraktandır ve elendiği zaman geriye dogma kalır.'"

Ciltten başını kaldırıp Lyrna'ya bakmıştı. "Bu kitabı sevmedim."

"Gerçekten mi? Ben harika olduğunu düşünüyorum."

Sabahları Davoka ona fırlatma bıçağıyla dersler veriyor, kuzeye yolculuk ederken ihmal ettikleri antrenmanları yapıyorlardı. Kısa bir süre sonra Kardeş Ivern de onlara katılmış, hedef tahtası olarak kullanmak üzere ince ama geniş bir tahta parçası getirmişti. Hedef tahtasını bazen havaya atar, gayet rahat ve hızlı bir şekilde tam ortasından kendi bıçaklarıyla vururdu.

"Fırlatma tahtasında hep çok iyiydim," demişti. "Benim yaşımdaki tüm acemi kardeşlerden daha çok bıçak kazanmıştım. Yalnızca Frentis bana denk olmaya yakındı."

Frentis. Lyrna bu ismi biliyordu. Abisi pek çok kez bu ismi zikretmişti. "Kardeş Frentis'i tanır mıydın?"

"Nişan Hanesi'nde aynı gruptaydık, Ekselans."

"Kral onun cesaretini övüyor. Kardeş Frentis olmasa Untesh'in ilk günde düşeceğini söylemişti."

Ivern hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Doğrudur. Kılıç Sınavı'ndan sonra o Kurtlakoşanlara gönderildi, ben buraya. Söylemekten utanıyorum ama kıskanmıştım, onun daha şanslı olduğunu düşünmüştüm."

Günler geçtikçe bıçak becerisi de artıyor, hedefini daha sık vuruyordu. Aklına Davoka'nın söylediği şeyin ne kadar doğru olduğu geldi: *Tekrar at... Tekrar ve tekrar, ta ki vurana kadar. O zaman nasılını öğrenmiş olursun.*

Geçide varmalarına bir gün kala, son günün sabahında Ivern'in tahtası yere ortasında Lyrna'nın bıçağıyla düştüğü zaman, en sonunda nasılını öğrenmiş olduğunu söyleyebilirdi.

* * *

Geçide dönünce hem tebriklerle hem de bir miktar şaşkınlıkla karşılandılar. Garnizona Kral tarafından onu aramak üzere Lonak Bölgesi'ne gitmesi emredilen Diyar Muhafızları'ndan bütün bir süvari alayı dahil olmuştu. Neyse ki, pek akıllıca olmayacak arama

çalışmalarının hazırlıkları bitmeden bir gün önce Lyrna ve grubu yanlarına varmıştı.

Lyrna kendisine ertesi gün güneye giderken eşlik etmeye hazır olmasını söylediğinde, "Ama saldırıya uğradınız Ekselans," dedi alayın Lord Mareşali. "Vahşiler biraz cezayı hak ettiler. Memnuniyetle ben..."

Lyrna parşömeni kaldırdı. "Artık Lonaklarla barış antlaşmamız var, lordum. Ayrıca geçidin kuzeyinde anca kendi belanızı bulursunuz, başka bir şey değil."

Lyrna, Kardeş Sollis'e baktığında adamın kardeşlerinden birinden bir haber aldıktan sonra doğrulduğunu gördü. Onun kendisine baktığını gören Sollis kalkıp yanına geldi. "Diyar'dan haberler var, Ekselans. Görünüşe göre Kule Efendisi Al Bera'nın canına kastedilmiş. Yaşıyor ama ağır derecede yaralı. Tanıklar suçun Cumbrael fanatiklerine ait olduğunu söylüyorlarmış."

Lyrna haykırmamak için kendini zor tuttu. *Bir savaşı bitir, evde yenisi çıkıyor olsun.* "Kral ne emretmiş?"

"Savaş Lordu fanatiklerin kökünü kazıma amacıyla Diyar Muhafızları'nı topluyor. Derebeyi Mustor'a yardım etmesi emredildi ama halkı bunu kabul edecek mi orası belli değil."

"Anladım. O halde oyalanmamamız gerek. Lord Mareşal, bir saat içinde yola çıkıyoruz."

Lord Mareşal eğildi ve etrafına emirler yağdırarak uzaklaştı. Lyrna tekrar Sollis'e döndü. "Görünüşe göre vedalaşmamız kısa olacak, kardeş. Sana vereceğim hediye ya da teklif edeceğim iyilikleri kabul etmeyeceğini biliyorum, bu yüzden hayatım için ve görevimiz başarıya ulaştığı için teşekkürlerimi sunuyorum."

"Gerçekten ilginç bir yolculuktu." Tereddüt etti. "Bir haber daha geldi, Ekselans. Lord Al Sorna Diyar'a dönmüş."

Vaelin... "Dönmüş mü?" Sesinin tiz çıktığını fark edince öksürdü. "Nasıl?"

"İmparator görünüşe göre kahramanca bir hizmet karşılığı serbest bırakmış. Ayrıntılar açık değil. Birkaç hafta önce Varinshold'a gitmiş. Nişanımızdan ayrılmış. Kral Malcius onu Kule Efendisi olarak Kuzey Kulesi'ne göndermiş."

Kuzey Menzili... Bir kerelik de olsa aptal kardeşi doğru hamleyi yapmıştı ama bu kararı vermeden önce biraz beklemiş olmasını dilerdi. "Lütfen benim yerime Kardeş Ivern'e teşekkür et," dedi Sollis'e. "Ona verecek başka öpücüğüm olmadığı için üzgün olduğumu iletirsin."

“Bence bir tane yeter de artar bile Ekselans.”

“Nereye gideceksin?” diye sordu. “Burada savaşacak kimse kalmadı.”

“Suretim nereye emrederse oraya giderim, Ekselans. Ve her daim savaşacak birileri bulunur.” Daha önce hiç eğilmediği kadar alçalarak eğildi ve arkasını dönüp geçidin güney ucundaki küçük kuleye doğru yürümeye başladı.

Bir Diyar Muhafızı elinde güzel, gri bir atın dizginlerini tutarak aceleyle yanına geldi. “Lord Mareşal size bu hediyeyi sunuyor Ekselans,” dedi adam ve dizginleri uzattı. “Kendi ahırından.”

Lyrna dönüp midillisinin burnunu okşadı. Son günlerde ona Eminadım olarak sesleniyordu. Davoka bunu hem komik hem de şaşırtıcı bulmuştu; Lonaklar kış aylarında etleri için öldürmek zorunda kalabilecekleri hayvanlara isimler vermezlerdi. “Benim bineğim var çavuş,” dedi, eyere çıktı ve Eminadım’ın artık aşina olduğu kemiklerini hissetti. “Haydi gidelim.”

* * *

Cardurin’de sokaktaki kalabalık onları tezahüratlarla karşıladı. Uzun binalar arasındaki pek çok köprüde bayraklar asılıydı ve halk şehre girerken yollarına çiçekler bırakıyordu. Ana meydana ulaştığında şehir valisi Lyrna’nın barışçıl ve kurtarıcı rolü üzerine süslü ve uzun bir konuşma yapmaya başladı. “Ekselansları emretsin, şehir yerine getirecektir,” diye bitirdi ve yerlere kadar eğildi.

Kalabalık beklenti içinde susunca Lyrna Eminadım’ın sırtında kıpırdandı. “Banyo, bey,” dedi. “Banyo yapmak istiyorum.”

Valinin malikânesindeki süit odalardan birinde banyo yaptı. Şehrin en iyi terzilerinin kendisine getirdiği kıyafetleri seçiyordu. Bu sırada Davoka hafifçe kaşlarını çatmış, onu izliyordu. “Bunlarla ata da binilmez,” dedi. “Savaşılmaz da.”

“Ata binme ve savaşma günlerimin sona erdiğini umuyorum,” dedi Lyrna. “Şu,” dedi hizmetçi kıza ve lacivert, ipekten yapılma uzun elbiseyi gösterip bornozunu çıkardı. Kız nefesini tutup bakışlarını kaçırdı ve kızardı. *“Daha önce hiç kraliçe memeleri görmemiş,”* diye açıkladı şaşkın Davoka’ya.

Elbiseyi giydi ve uzun aynanın karşısına geçti. Bedenine uyması memnun ediciydi ama elbisenin beli istediğinden daha gevşek duruyordu; büyük ihtimalle eyerde geçirilen onca günün bir sonucuydu. Yüzüne bakınca durdu. Yolculuğun yüzünde bir iz

bırakmış olmasını bekliyordu, bir yıpranmışlık ya da sertlik ama karşısında her zaman gördüğü yüz vardı, sadece... Gözlerinde bir şey mi vardı? Daha önce olmayan bir açıklık?

"Çok... Ç-çok güzelsiniz, Ekselans," dedi hizmetçi kız kekeleyerek. Övgü dolu sözler sarf edecek kadar toparlanmıştı.

"Teşekkürler," dedi Lyrna en güzel gülümsemelerinden birini takınarak. "Sabah olunca lütfen biniş elbisesini hazırla ve diğerlerini toparla."

Valinin onun şerefine verdiği ziyafette birkaç saat geçirdi. Şehrin ileri gelenlerinin yaptıkları konuşmaları dinledi ve eşlerinin anlamsız laklaklarına göğüs gerdi. Sözü yalnızca bir kez aldı ve onda da Mahlessa'nın verdiği parşömeni okudu. Parşömenin kopyalanıp Diyar'ın bütün köşelerine gönderilmesini emretti. Atılan nutuklardan ve yapılan konuşmalardan bu insanların onu bir arabulucudan ziyade bir fatih gibi gördükleri belliydi; bir parşömen parçasıyla dönmek üzere tehlikeli bir yolculuktan sağ çıkmış biri değil de büyük bir savaş kazanmış gibi görülüyordu. Etrafındaki kahkahaları ve giderek daha sarhoş olan insanları görünce Mahlessa'nın sözcükleri aklına geldi. *Geliyorlar Kraliçe, her şeyi yıkmaya geliyorlar. Senin ve benim dünyamı.*

Oflamasını şarap kadehinde boğdu. *Şimdi kanıtım var, peki ne yapacağım?*

* * *

Şehir valisinin biraz daha kalması için ısrar etmesine karşın ertesi sabah yola çıktılar. "Büyüklüğünüz şehrimizi zenginleştiriyor, Ekselans." Ona vermeye çalıştıkları hediyelere ve devam eden kutlamalara bakan Lyrna bir gün daha kalsa iflas edeceklerini düşündü. Ama bir şeyi kabul etmişti: Mahlessa'nın parşömeninin ince bir zar üzerine işlenmiş ve şehir kapılarına Eminadım'ın üzerinde elinde parşömenle gelirkenki resmi olan bir kopyasını. Görünüşe göre Kâtip Loncası gece boyunca bunun üzerine çalışmıştı, zira mürekkebi henüz kurumamıştı.

Cardurin'den iki gün boyunca güneye doğru ilerlemişlerdi ki Lord Mareşallerden bir tanesinin gözcüleri, her adımda gelmesinden korktuğu haberi getirmişti. "Derebeyi Darnel, Ekselans'ı karşılamaya geliyor."

"Bir düşman mı, Kraliçe?" diye sormuştu Davoka, Lyrna'nın aniden gerildiğini görünce.

“Bahsettiğim adamı hatırlıyor musun?”

Davoka başını sallarken ufukta bir dizi atlı belirdi. *“O mu geliyor?”*

“Onun tam tersi.”

Derebeyi Darnel son görüşmelerinden bu yana yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Abisinin taç takma töreninde şükürler olsun ki çok kısa selamlaşmışlardı. Şimdi başında miğfer yoktu ama mavi cilalı bir zırh giyiyor, simsiyah bir at sürüyordu. Uzun, siyah saçları güzel yüzünün arkasında dalgalanıyordu ve tam anlamıyla soylu bir şövalyeydi. *Soyluluk bir yalan,* demişti babası ona bir keresinde. *Önemin para ya da askeri cesarete dayalı olması gibi bir yalan. Tüm budalalar soylu taklidi yapabilir ve zamanla öğreneceğin üzere kızım, budalaların çoğunun yaptığı budur.*

“Prenses!” diye karşıladı onu Lord Darnel. Atından indi ve tek dizi üzerine çöktü. Arkasındaki elli atlı da aynı hareketi yaptı. “Size Renfael’e hoş geldiniz diyorum. Sizi münasip bir şekilde karşılayamadığım için kusuruma bakmayın ama geldiğinizin haberini ancak dün alabildim.”

“Derebeyi,” dedi Lyrna. Davoka’yı işaret etti. “Size... Leydi Davoka’yı tanıştırayım, Lonak Bölgesi’nin Elçisi.”

Darnel ayağa kalktı ve gözlerini kısıp tam olarak saklayamadığı hoşnutsuzluk dolu yüz ifadesiyle Lonak kadınına baktı. “Demek doğru? Vahşiler en sonunda teslim oldular.”

Lyrna, Davoka’nın elinin mızrağını kavradığını gördü ve çok kısa bir an için kadının öfkeyle hareket etmesine izin vermeyi düşündü. Marbellis’in düşüşü sırasında Darnel’in yaptıkları herkes tarafından biliniyordu ve hoş hikâyeler anlatılmıyordu.

“Kimse teslim olmadı,” dedi Lyrna. “Barış yapmaya karar verdik, hepsi bu.”

“Yazık, iyi bir spordu. İlk öldürdüğüm adam bir Lonak’tı, tabii onun gibilere adam denilirse.”

“Onu öldürmene izin veremem,” dedi Lyrna kadının mızrağını alçalttığını görünce.

“Dillerini mi öğrendiniz?” dedi Darnel gülerek. “On parmağınızda on marifet var, ne hoş...”

“Bir mesele mi vardı lordum?” diye araya girdi Lyrna. “Gidecek çok yolumuz var ve Kral güvenli bir şekilde geri dönmemi bekliyor.”

“Biraz önemli bir konu var, baş başa konuşabilirsek.”

Bir an için reddetmek istedi ama halihazırda nezaketsiz bir

konuşma yapıyorlardı ve Diyar Muhafızları ve şövalyelerin arasında bunu sürdürmek kötü bir etki yaratabilirdi. “Pekâlâ.” Atından indi ve Davoka’ya fısıldadı. *“Çok uzağa gitme.”*

Atlıların arasından kısa bir mesafe uzaklaştılar. Lyrna pek çok gözün üzerlerine çevrilmiş olduğunun farkındaydı. “Bu derebeylikte biri,” diye söze başladı Darnel, “bana karşı komplolar kuruyor, yalanlar söylüyor ve sürekli olarak şerefime dil uzatıyor. Sanırım Ekselans, bana karşı yapılan ihanetin taca karşı ihanetle eşit olduğunu takdir edersiniz.”

Lyrna onaylamak yerine bir soruyla cevap verdi. “Peki bu hoşnutsuz kişi kim?”

Darnel’in dudakları sözcüğü tükürür gibi sarf etti. “Banders!”

“Baron Hughlin Banders mı? Renfael’deki en sevilen şövalye ve Alpir savaşından şerefiyle dönen birkaç yüzbaşıdan biri. Hain ilan ettiğiniz adam bu mu?”

“Derebeyliğimi Kral’ın adına, bu Diyar’ı uyum içinde tutmayı buyuran ilkelere göre yönetiyorum.”

Bir insan nasıl bu kadar çok şey görüp bu kadar az değişebilir? diye geçirdi içinden Lyrna. Babasının isteğini direkt olarak reddetmesini sağlayan her şey hâlâ oradaydı. Yüzünde, duruşunda; kökleşmiş hak zannı, kendi harikalığının bilinci. *Ne kadar korkunç bir çocuktu kim bilir… Hâlâ da öyle.* “Burası özgür bir Diyar,” dedi. “Ve herkes yargılanmaktan korkmadan düşüncelerini özgürce dile getirebilir.”

“Bu düşünceler isyana yol açıyorsa hayır. Adam *divana sahip,* Ekselans. Lordlar ve tebaa akıl danışmaya ona gidiyorlar, hem de bu derebeylikte bir konumu olmamasına rağmen. İşin doğrusu yalnızca dilenci bir şövalye.”

“Öldürteceğiniz bir dilenci mi, lordum? Şövalyelere yakışır bir isteğe pek benzemiyor.”

“Benim hakkımda duymuş olabileceğiniz yalanlara rağmen ben merhametsiz biri değilim. En münasip ceza sürgün.”

Aynı zamanda halkı sana karşı kışkırtması en az olası olan ceza. Darnel’in kurnazlık çabası canını sıkıyordu; budala olmasını yeğlerdi.

“Sürgün ve mülklerinin elinden alınması,” diye ekledi Derebeyi. “Elbette ona bel bağlamış olanların sokakta kalmamasını sağlayacağım.”

Bu son sözcüklerdeki ağırlığı duyunca durakladı. *Yalnızca eski bir düşmandan intikam almak değil,* diye geçirdi içinden. *Daha fazlasını istiyor.* “Kaygılarınızı Kral’a ileteceğim,” dedi ve arkasını döndü.

“Şimdi, başka bir şey yoksa...”

“Yalnızca ezeli sevgim.”

Adamın sesindeki samimiyet ve bakışlarındaki yoğunluk rahatsız ediciydi. Daha önce gözlerinin ne kadar lacivert olduğuna dikkat etmemişti hiç. Başka bir yerde, karşısındaki başka bir adam olsa bu gözlerin karşısında biraz oyalanmak için bahaneler üretebilirdi ama o anda tek istediği şey midillisine binip mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaşmaktı.

“O mesele karara bağlandı...” dedi usulca.

“Benim için öyle değil.” Bir adım yaklaştı ve Lyrna adamın ona elini uzatmamak için kendini zor tuttuğunu fark etti. “O zamandan bugüne dek bir kez olsun meselenin karara bağlandığını düşünmedim. Neden hiç evlenmediğimi merak etmedin mi? Ya da adalet bana adamlarımı alıp Banders’ın kalesini başına yıkmamı söylerken her gün Kral’ın barışını neden sağlamaya çalıştığımı? Onu ve bu derebeylikteki bütün nankör sefillere aynı şeyi neden yapmadığımı? Senin için Lyrna. Beni göresin diye...”

“Seni gördüm,” dedi sert bir şekilde. “Ve yeterince gördüğümü düşünüyorum.”

Adam dişlerini sıkıp başını eğdi. Sesi ince ve üzüntü doluydu. “Bunlar son sözlerin mi?”

“Senin hakkındaki son sözlerimi sekiz sene önce babama söylemiştim ve başka bir şey söylemek için gerek görmüyorum.”

Adam başını kaldırdığında sevgisinin samimi olduğu belli oluyordu ama aynı zamanda bakışlarına öfke düşmüştü. “Abin Untesh’te ölseydi şimdi kraliçe olurdun. Eve güvenli bir şekilde döndüğünü görmek çok *müessir* olmuştur.”

“Seni temin ederim ki abim ölseydi suçlarının hesabını vermek üzere imparatorluğa giden ilk gemide seni gönderirdim.”

“Suçlar mı?” Sert ve kısaca güldü. “Savaş bir oyunmuş, bir katliamda kuralların bir önemi varmış ya da kuralların bizim için genel olarak bir anlamı varmış gibi suçlardan bahsediyorsun Lyrna. Seni *görüyorum.*” Lacivert gözleri yoğun ve sorgular bir biçimde daha da yaklaştı. “Seni görüyorum, divandan ve halktan sakladığın yüzünü. Ama ben görüyorum, çünkü kendi içimde görüyorum ve beraber olduğumuzda yapabileceklerimizi. Aramızdaki bir birliktelik on yıl içinde bütün dünyayı dize getirmemizi sağlar.”

“Ne zaman oldu?”

Adam kaşlarını çattı. “Ekselans?”

“Salt zalimliğin yerini ne zaman delilik aldı?”

Tokat yemiş gibi yüzü dondu ve tepeden tırnağa öfkeyle titredi. Davoka burnundan soluyan midillisiyle birlikte Derebeyi'ne bir mızrak fırlatma mesafesi kadar yaklaştı.

"Sanırım," dedi Darnel sıktığı dişlerinin arasından, "Al Sorna Diyar'a dönmüş ama artık Altıncı Nişan'ın koruması altında değilmiş. Bir meydan okuma yapılabilir, kabul de edilebilir. Söylesene, yadigâr olarak başını mı istersin, kalbini mi?"

"Yürekten dilerim ki lordum, böyle bir meydan okumada bulunasın. O zaman senden kalanlar arasından bir yadigâr seçerim. Belki de küçük bir tazmin olarak kalanları Marbellis'e gönderirim."

Öfkeyle donmuş bir şekilde bir an durdu ve kendine hâkim olmayı başarırken yüzü titredi. "Bugün, Ekselans," dedi törpü sesine benzer sesiyle, "bana söylediklerini hatırlamanı istiyorum. Çok uzun bir süre boyunca unutmamanı istiyorum."

"O halde üzülerek söylüyorum ki lordum, gözümün önünden çekildiğiniz anda unutmayı planlıyorum. Bunu da bir an önce yapmak istiyorum."

Bunu reddedebilirdi, zira ona emir verme gücü yoktu. Yalnızca bekleyebilirdi. Bu genellikle yeterli olurdu ama bu yakışıklı delide de yeterli olacak mıydı?

Darnel gözlerini kapadı, hafifçe nefes aldı ve ağzından verdi. "İtikat yardımcım olsun ama denemeliydim." Gözlerini açtığında öfke, hatta zalimlik bile yoktu. Yüzünde yalnızca uyuşuk bir kabullenme kalmıştı. Her açıdan düzgün ve resmi bir şekilde eğilerek selam verdi ve arkasını dönerek atına doğru yürümeye başladı. Atına bindikten sonra arkasına bile bakmadan gitti.

"Beni peşinden gönder," dedi Davoka, Darnel ve şövalyelerinin hafif bir yükseltiye tırmanıp ardında gözden kaybolmalarını izlerken. *"Bu akşama hallolur. Uyurken kalbi durur. Kimse suçlanmaz."*

"Hayır," dedi Lyrna Eminadım'a doğru yürürken.

"Onun gibilerini bilirim, Lerhnah. Onları tanıyacak kadarını öldürdüm. Senin kanını akıtana kadar durmayacak."

Lyrna midillisine bindi, Davoka'nın gözlerine baktı ve başını emin bir şekilde iki yana salladı. Lonak kadını dişlerini gıcırdattı ama başka bir şey demedi.

"Lord Mareşal Al Smolen," dedi Lyrna ve muhafız kumandanı hızlıca yanına gelip hazır olda durdu. "Yolumuzu değiştiriyoruz. Banders Hanesi'nin kalesine gidiyoruz."

Yedinci Bölüm

Reva

Atlarını tepeden sürerlerken önce tepenin arkasından çıkan katedralin kulelerini gördüler. “İtikat!” dedi Arken zirveye vardıklarında katedrale bakarak. İki kule şehrin merkezinden ikiz oklar gibi yükseliyorlardı. “Ne kadar uzunlar?”

Reva rahipten alıntı yaptı: “Ata’nın şanına yaraşacak kadar uzunlar.”

Alltor’a da daha önce hiç gelmemişti ama rahip, Cihan Atası’nın ilk ve en büyük kâhininin adı verilen şehir hakkında ona pek çok hikâye anlatmıştı. *Ata’nın şerefine inşa edilmiş koca bir şehir, ilk yükseldiğinde Asraellilerin ahşap ahırlarını gölgede bırakan mermerden bir şaheser.* Önünde uzanan şehre bakan Reva rahibin söylediklerinin onun burayı hiç görmeyeceği düşüncesiyle abartılarak söylenmiş olduğu düşüncesine kapıldı. Varinshold’dan daha küçüktü, en azından bulundukları noktadan anlayabildiği kadarıyla o kadar kötü kokmuyordu ve Coldiron Nehri’nin ortasında, etrafı duvarlarla çevrili bir adadan ibaretti. Ama önünde bir şaheser görmüyordu; yalnızca binlerce bacadan çıkan yoğun bir duman altında taştan binalar keşmekeşi. Rahibin anlattığı ve çocuk aklında canlanan şeylere yakın olan yalnızca katedral vardı ve o bile hayallerindeki binanın isli bir gölgesiydi; kulelerin mermeri rüzgârın asırlarca getirdiği kirlerden dolayı kararmıştı.

“Burada ailen mi var?” diye sordu Arken. Son günlerde daha sık soru sormaya başlamıştı ve bu rahatsız ediciydi. Ama ona yalan söylemeye dili varmadığından dolayı sürekli olarak kısaca cevap veriyor ancak hep doğruyu söylüyordu.

“Evet.” Burnundan Soluyan’a bindi ve yokuştan inmeye başladı. “Amcam.”

“Onun evinde mi kalacağız?” Çocuğun sesindeki umudu duyabiliyordu. Her gece dışarıda yatmak çocuksu, büyük maceracı

hayallerini yıkmıştı ve bir oda ile yatak burnunda tütüyor olmalıydı.

"Umarım öyle olmaz," dedi Reva. "Beni gördüğüne sevineceğini düşünmüyorum."

Şehirde pazar günüydü ve kapıdaki muhafızlar seyyar satıcılardan para topladıkları için onlara pek aldırış etmediler. Reva silahlarını Burnundan Soluyan'ın sırtına kayışla bağladığı bir battaniyenin altına saklamış, Arken de bıçağını gömleğinin içine sokmuştu. Sorunsuzca şehre girdiler ve bir süre sonra pazarın kalabalığına karıştılar. Reva çok fazla kişinin kokusunu alıp burnundan solumaya başlayan ve şaha kalkmaya yeltenen Burnundan Soluyan'ı kontrol altında tutmak için attan indi. "Sevmiyorsun değil mi?" dedi Reva bir havuç uzatarak. "Şehir hayatı için yetiştirilmedin değil mi? Ben de öyle."

Bir saatlik itiş kakıştan sonra kalabalığın arasından kurtuldular ve pazarın kurulduğu meydanın ucundaki dar sokaklardan oluşan bir labirente vardılar. Sonsuzmuş gibi gelen bir süre boyunca dolandıktan sonra bir han ve bir ahır buldular. Burnundan Soluyan ve Arken'in kısa boylu, pek de rahat olmayan sırtından dolayı Mahmuz adını verdiği atını seyis yamağına bıraktıktan sonra Reva kardeşiyle birlikte kalabileceği oda için beş bakır sikke ödeme yaptı.

"Kardeşin demek?" dedi çokbilmiş hancı pis pis bakarak. "Sana benzemiyor."

"Ona engel olmasam ağzınla burnun yer değiştireceği için sen de kendine pek benzemezsin," dedi Reva. "Buradan Derebeyi'nin malikânesine nasıl gidebiliriz?"

Adam tehditten etkilenmemiş gibi kıkırdadı ve konuştu. "Kulelere doğru giderseniz görürsünüz. Katedralin karşısında. Ama Feldrian'a kadar istirham günü yok."

"Bekleriz."

Adamın gülümsemesi suratına yayıldı. "O zaman iki günlük parayı da peşin alayım."

Reva silahları Arken'le birlikte odada bıraktı ve çocuğa hancı gelirse kapıyı ardına kadar açmamasını söyledikten sonra malikâneyi bulmak üzere handan ayrıldı. Hancının söylediği gibi, yüksekliklerine hayran bir şekilde kuleleri karşısına alıp yürümeye başladı ve bir süre sonra büyük, baştan başa granit kaplı ana meydana geldi. Gökyüzünü kaplayan güvercin bulutları arada sırada meydana iniyorlardı. Sol tarafında kalmış olan katedral o ana kadar gördüğü en büyük yapıydı. Bu kadar uzun olmasına rağmen

dimdik durabilmesine şaşırdı. Meydanın karşı tarafında pek çok penceresi olan büyük, üç katlı bir bina vardı. Etrafı üzerinde çelik teller bulunan üç metrelik bir duvarla çevriliydi. Muhafızlar, duvarların önünde çiftler halinde devriye geziyorlardı ve beş kişilik bir ekip de ana kapıyı koruyordu. Çatıda da dört okçu olduğunu gördü. Görünüşe göre amcası güvenliğe oldukça önem veriyordu.

Elinden geldiğince gölgelerden çıkmadan birkaç kez malikânenin etrafında tur attı ve arka çatıda dört okçu, arka kapıda da dört muhafız daha olduğunu gördü. Duvarlar oldukça bakımlıydı ve binayla arasında yirmi metrelik bir mesafe vardı. Muhafızlar tetikteydi ve iki saatte bir nöbet değişiyorlardı. Yeraltında kanalizasyondan geçebileceği bir yer olmalıydı ama amcasının güvenliğiyle ilgilenen kişinin oranın da emniyetini sağladığından emindi.

Giriş yok, diye geçirdi içinden. Yakınlardaki bir tezgâhtan aldığı bir elmayla birlikte katedralin merdivenlerine oturdu.

"İstirhama mı geldin?" diye sordu bir adam Reva elmasını yerken. "Şehirli bir kıza benzemiyorsun, her şeye dik dik bakmandan belli."

"Babam öldüğünde çiftliği üvey annem aldı," dedi elmayı kemirerek. "Tohumlardan benimle kardeşimin ekmeği çıkmıyor."

"Ata bizi açgözlü kadınlardan korusun," dedi adam. "Sana bir tavsiye, lordla değil fahişeyle konuş."

"Fahişe mi?"

"Evet, bugünlerde yalnızca tek bir fahişesi var. Asraelli. Resmen lordun yerine düşünüyor; fahişe ve kâfir olmasına rağmen adil bir hâkim olduğunu söylüyorlar."

Adama bakıp gülümsedi. "Teşekkürler moruk."

"O kadar da yaşlı değilim," dedi adam sinirlenmiş numarası yaparak. "Ben gençken sana baksaydım dibin düşerdi." Reva'nın arkasındaki bir şeye gözü takılınca adamın yüzü düştü. "Oldu mu ya o kadar," dedi, arabasından uzaklaştı ve tek dizi üstüne çöktü.

Reva arkasını döndüğünde kuzeyden meydana giren bir kafile gördü. Geçtikleri yerde insanlar diz çöküyorlardı. Kafilenin başında, rahip cüppesi giymiş genç bir adam ağır ağır yürüyor, üzerine Cihan Atası'nın alevi işli, ipekten bir sancak taşıyordu. Arkasında yan yana beş adam daha vardı. Yalnızca piskoposların giydiği koyu yeşil cüppeler içindeydiler ve hepsinin elinde birer kitap vardı. Arka tarafta sade, beyaz cüppeli yaşlı bir adam vardı. Bakışlarını önünden ayırmıyor, cüppesinin altında bıngıldayan göbeğinin

hafifçe bozduğu dingin bir izzet havası yayıyordu.

"Diz çöksene kızım!" dedi meyve satıcısı. "Kırbaçlanmak mı istiyorsun?"

Okuyucu, diye geçirdi içinden Reva diz çökerken. Kafilenin birkaç metre uzağındaki merdivenleri çıkmaya başladığını gördü. Rahip, babasının kılıcının ilk hedefinin ne olduğunu ona söylemişti. *Yoz kilisenin yoz lideri. Ata'nın sevgisine mazhar olmayan, malikânedeki alkolik kadar iğrenç bir hain.*

Beyaz cüppeli adamın eteklerini kaldırıp merdivenleri çıkmasını izledi. Adamın burnu kanca gibiydi, yüzünde kırışıklıklar vardı ve gözlerinde ne iyilik ne de kötülük pırıltısına dair bir iz vardı. Kilise, Okuyucu ne zaman On Kitap'tan okumaya başlasa Ata'nın sesini duyduğuna inanıyordu. Bu abesti, zira Ata artık on bir kitap olması gerektiğini açıkça buyurmuştu. Göbekli ve etrafı dalkavuk kaynayan bu adam kâfirlerin en fenasıydı; kilise üzerindeki gücünü kaybetme korkusundan dolayı Ata'nın sesine kulaklarını tıkamıştı.

Her şeyin sırası var, diye düşündü kafile katedralin içinde kaybolurken. Malikâneye doğru döndü. *Giriş yok... İstirham günü dışında.*

* * *

Sonraki iki günü şehrin sokaklarını öğrenerek ve Derebeyi'nin malikânesinin evinin içi hakkında elinden geldiğince bilgi toplayarak geçirdi.

"Ana salondaki platformun üzerindeki sandalyesinde oturur," dedi hancı. "İnsanlar gelir, dileklerini sunar, her şey yazılır ve bir hafta sonra kararını verir ya da daha doğrusu fahişe ona ne karar vermesini söylerse onu."

"Bu insanları öfkelendirmiyor mu?" diye sordu, yalnızca meraklıymış gibi görünmeye dikkat ederek. "Derebeyi'nin Asraelli bir orospunun sözünden çıkmaması."

Adam kahkaha attı. Reva hancının bunu sık sık yaptığını fark etmişti. "İşinde bu kadar iyi olmasa öfkelenirdi millet tabii. Sokaklar temiz, ticaret iyi, kanun kaçakları kontrol altında, hatta durum bütün diğer derebeyliklerden daha iyi. Babasının zamanında işler böyle değildi."

Öğrenebildiği kadarıyla bir istirhamı olanlar sabahleyin ön kapının önünde sıraya giriyorlardı ve onuncu saatte de içeri alım başlıyordu ama Derebeyi pek dakik değildi. Öğleden sonra altıncı

saate kadar insanları dinliyordu ve önce kimin gireceğine çöp çekilerek karar veriliyordu. Derebeyi'nin öğlen vakti istirhamcılara yemek vermesi gelenektendi. "Ziyafet değil," demişti meyve satıcısı. "Ama düzgün yemekler, malikânedeki bütün hizmetçiler servis yapmak durumunda kalıyor."

Hizmetçiler... Hepsi hareket halinde, uşaklar ve hizmetçi kızlar.

O akşam Arken'le katedralin basamaklarında oturup kapıya bir arabanın gitmesini bekledi.

"Aradığın şey orada mı?" diye sordu çocuk şüpheli bir şekilde.

"Sanırım."

"Çalacak mısın?"

"Senin olan şeyi almaya çalmak denmez... Ama evet. Bir problem mi var?"

"Derebeyi'nden çalmak." Yüzünü astı ve başını iki yana salladı. "Yakalanırsak bizi öldürürler."

"Hayır, beni öldürürler. Sen gelmiyorsun." Çocuk itiraz etmeye hazırlanırken Reva elini kaldırdı. "Kaçışımızla ilgilenmen gerekiyor. Şehir kapısında atlarla bekleyeceksin."

"Peki ya gelmezsen?"

"O zaman sen git, hızlıca."

"Olmaz..."

"Bu bir masal ya da şarkı değil ve sen beni kurtarabilecek asil bir savaşçı değilsin. Haklısın, yakalanırsam öldürüleceğim ve bekleyip beklememen fark etmeyecek. Atları ve parayı alıp git."

Araba malikâneye varınca bakışlarını oraya çevirdi. Arabanın içi şarap ve muhtelif yemeklerle doluydu. Muhafızlar kapıyı açtı ve dışarı çıkan bir dizi hizmetçi arabayı boşaltmaya başladı. Çoğu erkekti ama birkaç tane kadın da vardı. Onları inceledi ve ne giydiklerine kadar her bir ayrıntıyı aklına kazıdı. *Açık mavi bir şal, saçlar arkadan toplu, siyah etek, beyaz bluz.*

"Nereye giderim ki?" diye soruyordu Arken tam gençlerin soracağı bir şekilde.

Hizmetçilerin tekrar malikâneye girmesini izledi. "Kuzeye," dedi. "Menzil'e. Kule Efendisi'ne kendini tanıtıp benim ismimi söylersen sana bir yer vereceğinden eminim."

Çocuk sustu ama sonra saygılı bir şekilde konuşmaya başladı. "Lord Al Sorna'yı tanıyor musun?"

Reva ayağa kalktı ve pantolonundan tozları silkeledi. "Tabii ki, kız kardeşiydim."

* * *

Sade, beyaz bir bluz, mavi bir şal ve biri siyah biri yeşil iki etek satın aldı. İstirham gününden önceki akşamı kıyafetleri birbirine dikerek geçirdi; yeşil dışa, siyah içe. Muhafızların malikâneye girenleri sıkı bir şekilde aradıklarını görmüştü, bu yüzden eteğinin altına bir silah saklama düşüncesini aklından uzaklaştırdı. Gerektiği takdirde mutfaklardan birine gidip bir bıçak alabilirdi. Sabah olunca malikânenin kapısında kendini tanıttı ve hayali bir üvey anneye karşı hayali bir iddia barındıran parşömenini gösterdi. Biraz aklı karışıktı, zira Arken'le vedalaşmaları garip olmuştu. Arken yanağını öpmek için uzandığında Reva panikle geri çekilince çocuk da incinmiş bir şekilde ona bakakalmıştı.

"Unutma, sakın bekleme," demişti. "Sabah kapı açıldıktan bir saat sonra orada değilsem..."

"Biliyorum," demişti asık bir yüzle Arken.

El sıkışmalarının yeterli olacağını umarak malikâneye gitmişti. Sabah erkenden oradaydı ama bir düzine insandan oluşan bir sıra vardı ve kapı açıldığı zaman sayı iki yüzü geçmişti. Malikâneden bir Hane Muhafızı çıkıp sıranın yanında yürüdü ve insanlar elindeki çuvaldan tahta parçalarını çekmeye başladılar. Sırası gelince Reva da elinden geldiğince heyecanlı görünerek elini çuvala attı.

Reva'nın çektiği tahta parçasının üzerindeki sembolü gören arkasındaki yaşlı kadın, "Altı!" diye feryat etti. Kadınınkinde doksan beş işliydi. "Bütün gün burada beklemek zorunda kalacağım, yaşlı bacaklarım her an bükülebilir."

Reva kadının oldukça dayanıklı olduğunu düşünse de acır gibi yaptı. "Endişelenme nine. Değişelim, al." Tahta parçasını uzattı.

Kadın şüpheli bir şekilde gözlerini kıstı. "Ne kadar?"

"Ata cömert davranışları sever," dedi Reva gülümseyerek.

"He." Kadın katedrale baktı ve sonra kendi tahta parçasını uzattı. "Haydi bakalım."

Son tahta parçası da verildikten sonra arkasından söylenmeler duyuldu. "Benim problemim değil," dedi çuvalı taşıyan muhafız yürürken. "Bir dahaki ay tekrar gelin."

Bir süre sonra hepsi üzerlerinde silah var mı diye arandıktan sonra kapıdan içeri sokuldular. Bahçe süslü çalılar ve meyve ağaçlarından oluşan garip bir karışımdı. Sonra malikânenin içine alındılar. İstirhamcıların, uzun zamandır kullanılmadıkları cilalı görünüşlerinden belli olan birkaç kapının bulunduğu kısa bir

koridorun sonundaki ana salonda toplanmaları gerekiyordu. Salonda, yerden hafifçe yüksek bir platformun ortasındaki sandalyenin önünde muhafızlar bir kordon oluşturmuşlardı. Yüz istirhamcı da içeri alındıktan sonra mırıltıyı bastırmak üzere muhafızlardan biri elini kaldırdı.

"Birleşmiş Diyar'ın en sadık hizmetkârı ve Kral'ın Sözü ile Cumbrael Derebeyliği'nin yöneticisi Derebeyi Sentes Mustor'un önünde eğilin."

Reva salonun arka tarafında olduğu için yan kapıdan çıkan adamı kısmen görebiliyordu. Ortalama bir boya sahip, ellili yaşlarda, iyi giyimli ama uzun ve karmaşık bir saçı olan, hafifçe kamburu çıkmış bir adamdı. Oturunca yüzünü tam olarak gördü ve pek de iyi bir halde olmadığını düşündü: Çökmüş yanakları; solgun, tıraşsız derisi ve bir sarhoşa göre bile doğal olamayacak denli kırmızı gözleri vardı. Kendi yüz hatlarını andıran bir yüzünün olmasını bekliyordu, ortak kanlarını andıran bir şey ama hiçbir şey yoktu. Reva birden, babasından çok annesine mi çekmiş olduğunu düşündü.

Muhafız savaş baltasının arka tarafını yere vurdu. "Cumbrael Lordu'nun Onursal Danışmanı Leydi Veliss gelirken sessizlik!"

Platforma çıkan kadın sade bir etek ve bluz giyiyor, Reva'nın önceki gün dikkatle izlediği hizmetçilere benziyordu. Tek farkı boynunda asılı göztaşından kolyeydi ve bu, insanın gözünün dolgun göğüslerine kaymasına sebep oluyordu. Atkuyruğu yapmış ve mavi bir kurdeleyle bağlamış olduğu saçları koyu ama doğal bir kahverengi tonuydu; dolgun dudaklar ve elma yanaklarında boyadan eser yoktu.

"Pis fahişe," diye fısıldadı Reva'ya yakın olan, belirsiz bir erkek sesi ama muhafızların kulaklarına ulaşacak kadar yüksek sesle söylememişti.

Leydi Veliss gülümsedi ve hoş geldiniz dercesine kollarını iki yana açtı. Kendinden emin bir şekilde konuşuyordu ama Asrael aksanındaki kabalık asil unvanının sahteliğini ortaya koyuyordu. "Lord Mustor adına hepinize hoş geldiniz diyorum. Bugün bütün istirhamların dinleneceğine ve karar verilmeden önce dikkatle değerlendirileceğine dair sizi temin ederim. Ata'nın söylediği gibi, sabır en büyük erdemlerden biridir." Tekrar gülümseyince parlak ve inci gibi dişleri gözler önüne serildi.

"Sanki Ata'nın işi gücü yok da sana bakıp gözlerini kirletecek," diye mırıldandı görünmeyen bir ses.

“Devam edelim,” dedi Veliss. “Bir numara. Lütfen öne çıkıp ismini, evini ve dileğini bildir.”

Öne çıkan ilk kişi köyü adına son zamanlarda yükselen kiralardan yakınmaya gelen yaşlı bir adamdı. Bunu mülk sahibinin oğlunu şımartmasına bağlıyordu. “Her ay çocuğa yeni bir at alıyor beyim. Doğru değil bu, insanların karnı aç ve on iki yaşında bile olmayan bir çocuk yepyeni bir ata biniyor.”

“Mülk sahibinin adı nedir?” diye sordu Veliss.

“Lord Javen, leydim.”

“Ya. Sanırım Lord Javen büyük oğlunu Yeşilsu Geçidi’nde kaybetmişti, öyle değil mi?”

Adam sert bir şekilde başını salladı. “Köydeki çocukların yarısı ölürken aralarında o da vardı, evet leydim. Ve geçitte kaybolmadılar, sonrasında katledildiler. Oysaki kendilerine şerefli bir şekilde davranılacağına dair söz aldıktan sonra teslim olmuşlardı.”

Veliss yüzünü ekşitti, zira Yeşilsu Geçidi bir Asrael katliamıydı. “Öyle.” Platformun yan tarafında oturan iki kâtibe baktı. İçlerinden biri kadına bakıp başını salladı. “İstirhamın not edilmiştir,” dedi Veliss yaşlı adama. “Ve derhal karara bağlanacaktır.”

Ve böyle böyle devam etti. Bir şikâyetten sonra bir başkası geliyordu ve hepsi birbirine benzeyen birer keder hikâyesiydi: adaletsiz kiralar, haksız mirastan çıkarma, toprak hırsızlığı, dedesinin Derebeyi’nin haşmetli atasına hizmet ederken kaybettiği bacağının yerine tahta bacak yaptırmak için para isteyen bir kız. “Sanırım bunu şimdi bir karara bağlayabiliriz,” dedi Veliss ve bir hizmetçiye öne çıkmasını işaret etti. Hizmetçinin elinden para çantasını alıp kıza istediği ücretin iki katını verince kalabalık takdirle mırıldandı. *Bu aptal değil,* diye geçirdi içinden Reva. *Amcam fahişe seçiminde dikkatli.*

Sabah vaktinin son istirhamcısı içlerinde en ilginç olandı. Orta yaşlarda ve etraftaki çoğu kişiden kısa ama bir hayli kaslı olan, yaşına rağmen göbeği olmayan ve kasları gömleğinin içinden görünen bir adam öne çıktı. *Okçu,* diye geçirdi içinden Reva adam öne çıkıp istenen bilgileri verirken. “Bren Antesh, Gözbaşı Sesi, bir okçu birliği toplamak için izin istiyorum.”

Derebeyi ilk kez sandalyesinde kıpırdandı ve adam ismini söylerken gözlerini kıstı. “Linesh’te bir Yüzbaşı Antesh vardı,” dedi şaşkın bir şekilde. “Değil mi?”

Okçu başını salladı. “Evet lordum.”

“Karanlıkkılıç’ın hayatını kurtardığı söylenir,” diye devam etti amcası ve kalabalıktan bir mırıldanma yükseldi. “Bu doğru olabilir mi?”

Antesh’in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme dolaştı. “Bu benim kullandığım bir isim değil, lordum. Karanlıkkılıç diye bir şey yok, o çocuklara anlatılan hikâyelerde geçen bir isim yalnızca.”

Mırıldanma öfkeli bir uğultuya döndü. “Kâfir! Kitaplarda yazıyor...” Muhafızlardan biri baltasının sapını taş zemine vurunca sesler kesildi.

Derebeyi sesleri fark etmemiş gibiydi. Bir eliyle sulanmış gözlerini ovduktan sonra devam etti. “Bir okçu grubu mu? Niye peki?”

“Ses’teki genç adamlar tembelleşti, lordum. Kendilerini içkiye ve serseriliğe verdiler. Yay insanın gözünü keskinleştirir, beden ile aklı eğitir ve şerefli bir şekilde ailesini besleme becerisi kazandırır. Ormanlarımızda bol geyik var ama onları avlayacak beceriye çok az kişi sahip, tabii *arbalet* kullananlar dışında,” diye ekledi küçümser bir şekilde. “Adamları yay kullanma konusunda eğitebilirim, böylece atalarının becerilerini öğrenebilirler.”

“Pazarlıkta benden aylık alınan bir ücret de var mı?” diye sordu Derebeyi.

Antesh başını iki yana salladı. “Ödeme istemiyoruz, lordum. Kendi yaylarımızı ve oklarımızı kendimiz yapacağız. Yalnızca bir grup oluşturup özgürce antrenman yapabilmek istiyoruz.”

“Peki savaş zamanı bu grubun hizmetlerine ihtiyacım olursa?”

Antesh tereddüt etti ve Reva adamın bu soruyu beklediğini ama sorulmayacağını umduğunu gördü. Cevap verirken ses tonunda bir kasvet vardı. “Emrinize amadeyiz, lordum.”

Derebeyi anılara daldı. “Çocukken yayda iyiydim, hatta abimden bile iyiydim. Biliyorum, herhangi bir konuda ondan iyi olduğuma inanmak zor. Keşke hayat dikkatimi dağıtmasaydı, belki o zaman benim de senin gibi kaslarım olurdu, ne dersin Yüzbaşı?”

Okçu hızlı bir şekilde cevap verdi ve haddini aşma fırsatından ustaca sıyrıldı. “Lordum yayı tekrar eline aldığı takdirde ona memnuniyetle öğretirim.”

Mustor hafifçe güldü. “Oklarıyla olduğu kadar sözcükleriyle de hedefi on ikiden vuran bir adam.” Kâtiplere döndü ve sesini yükseltti. “Cumbrael Derebeyi, Gözbaşı Sesi’ndeki adamlara,” durdu ve elini okçuya doğru salladı, “Efendi Antesh’in önderliğinde bir okçu grubu kurmaları için bir senelik izin veriyor.” Tekrar Antesh’e

baktı. “Sonrasına bakarız.”

Okçu eğildi. “Teşekkürler, lordum.”

Derebeyi başını salladı, ayağa kalktı ve beklenti içinde Leydi Veliss’e baktı. “Öğle yemeği?”

* * *

Hizmetçiler salona uzun masalar ve sıralar getirdiler; kısa bir süre sonra masaların üzerini ekmek, tavuk, peynir ve üzerinden buhar tüten çorba kâseleriyle doldurdular. Meyve satıcısının söylemiş olduğu gibi öğün basit ama bol kepçedendi ve insanlar iştahlı bir şekilde sofraya oturdular. Derebeyi ve Leydi Veliss baş başa yemek üzere izin isteyip ayrıldılar. Reva sıradaki dayanıklı, yaşlı kadının yanında oturduğunu fark etti. Onun davası zordu, önceki işvereninin ödemesini yapmadığını söylemişti ama yemek yemek için kalmıştı.

“O nankör orospu için neredeyse dokuz yıl boyunca giysi diktim,” dedi bir yandan ağzına tavuk tıkıştırırken. “Parmaklarım nasır oldu hep. Bir gün keskin dilim canına tak edince eşyalarını topla dedi. Eh, lordun sürtüğü onun işini görür artık.”

Kadın söylenmeye devam ederken Reva nazikçe başını sallıyordu. Yemekten bir lokma aldı ve hizmetçilerin gelip gitmesini izlemeye koyuldu. Çoğu, doğu duvarındaki büyük bir kapıdan girip çıkıyorlardı. Oldukça hızlı bir şekilde işlerini görüyorlar ve çok az konuşuyorlardı. Reva, Leydi Veliss’in tembel hizmetçilere müsamaha göstermediğini düşündü. Bu tahmini doğruysa hepsini tek tek tanıyor, yüzlerini hatta isimlerini bile biliyor olmalıydı.

Biraz bekledikten sonra yanından geçen hizmetçi bir kıza tuvaletin nerede olduğunu sordu. Hizmetçi kız batı duvarındaki küçük bir kapıyı işaret etti. Kabinleri kontrol edip boş olduklarını gördükten sonra hızlıca kıyafetini değiştirdi. Soyunup eteğinin içini dışına çıkardı ve saçını sıkıca bağlayıp mavi şalını taktı. *Aldanma, bir beklenti meselesidir,* demişti rahip bir keresinde. *İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyi sorgulamazlar, yalnızca farklı olan göze batar.* Bu evde insanlar bir hizmetçi kızın hızlıca hareket edip az konuşmasını bekliyorlardı, o da öyle yaptı. Tuvaletten hızlı adımlarla çıktı, masaya gidip birkaç boş tabağı aldı ve doğu kapısına götürdü. Yanından geçerken yaşlı kadının başını tabağından kaldırmaması yüreğine su serpti.

Neyse ki yoğun işlerinden dolayı diğer hizmetçiler ona aldırış

etmiyordu. Kapıdan çıkarlarken Reva bir kenara geçip bekledi. Kapının ardında uzun bir koridor uzanıyordu ve sonunda da mutfağa indiğini tahmin ettiği merdivenler vardı. Aşağıdan gelen seslere bakılırsa henüz bir bıçak alma zamanı gelmemişti. Tabakları yakınındaki pencerenin eşiğine koydu ve bir saklanma yeri bulmaya koyuldu. Koridorda kilitli olmayan yalnızca tek bir kapı vardı. Kapının ardı süpürge ve paspaslarla doluydu. Ama ağzına kadar dolu bir çamaşır sepetinin de bulunduğunu görünce talihin yüzüne güldüğünü anladı. Biraz kıvrandıktan sonra çarşaflar ve kıyafetler keşmekeşinin altındaki yerini aldı. Bulunma ihtimali pek yoktu, zira insanlar gittikten sonra ortalığın temizlenmesi gerekecek, çamaşırlar büyük ihtimalle ertesi güne bırakılacaktı. Yapacak bir şeyi olmadığı için uykuya daldı.

* * *

Çamaşır sepetinin üzerine daha fazla çamaşır konulduğunu duyunca uyandı. Yorgun seslere sahip birileri bir şeyler konuştu ve kapı kapanınca sesler kesildi. Yumruklarını sıktı ve saymaya başladı. Yüze gelince durdu ve tekrar başladı, her saymaya başladığında bir parmağını açıyordu. On parmağını da açtıktan sonra ellerini tekrar yumruk yaptı ve aynı süreci üç kere daha tekrarladı. Sonra çamaşır sepetinden çıktı ve zifiri karanlıkta kapının mandalına uzandı. Kapıyı hafifçe aralayarak loş bir ışığın bulunduğu koridora baktı. Ne ses ne seda. Ev dinlenmeye çekilmişti.

Ağır eteğini çıkardı ve içine giydiği pantolonun paçalarını aşağı çekti. Herhangi bir sese karşı tetikte olarak koridora çıktı ama hiçbir şey duyulmuyordu. Merdivene doğru yürümeye başladı. Mutfaklar büyük ve boştu; gelen tek ses uzun, demirden ocağın üzerinde bırakılmış kazanların çıkardığı buharın sesiydi. Gözleri kısa bir süre sonra kesme tahtasının yanındaki metalin parıltısını seçti. Bıçaklar masanın üzerine düzenli bir şekilde dizilmişlerdi ve büyük, geniş satırlardan ince şişlere kadar seçebileceği farklı türler vardı. On beş santim uzunluğunda, tutma yerinin dengesi iyi olan basit bir kasap bıçağı aldı ve eteklerini çıkarmadan önce bileklerine bağlamış olduğu deri kayışa soktu.

Tam tahmin ettiği gibi mutfaklardan Derebeyi'nin değerli eşyalarını tuttuğu özel odalarına açıldığını umduğu başka bir merdiven vardı. Yavaş ve yumuşak adımlarla, hiçbir ses çıkarmamaya özen göstererek merdiveni çıkmaya başladı. Vardığı

ilk odada uzun bir yemek masası vardı. Yağ lambaları ışığında cilalı, koyu renkli yüzeyi parlıyordu. Duvarlara halılar ve resimler asılıydı. Resimlerin büyük bir kısmı portrelerdi. Tuvallerdeki yüzlere bakındı ve bir kez daha kendi yüz hatlarını andıran bir şeyler bulmaya çalıştı ama amcasının siması gibi keskin bir çene ve büyük bir burun dışında bir şey bulamadı.

Yemek odası üç yüksek duvarı kitaplarla dolu raflara sahip bir kütüphaneye açılıyordu. Odanın ortasında üzerinde açık bir kitabın bulunduğu bir yazı masası vardı. Kitabın merkezinde ipekten bir kurdele, yanında da elle yazılmış birkaç parşömen vardı. Reva durdu ve kitabın kapağına baktı: *Uluslar ve Zenginlik Üzerine,* yazan Dendrish Hendrahl. Parşömenlerin üzerindeki yazılar düzgündü, eğitimli bir elden çıktığı belliydi. *Bu derebeyliği çeviren şey şarabın fiyatı,* yazıyordu. *Dolayısıyla zenginliği bağlardan geliyor. Derebeylikteki en önemli adam kim? Bağ sahibi mi, üzümleri seçen mi?*

Reva kitabı tekrar eski haline getirip yürümeye devam etti ve kütüphanenin diğer ucunda başka bir merdiven daha olduğunu gördü. Üst kattaki odayı görünce birden ağzı kulaklarına vardı. *Kılıçlar!*

Odada pencere yoktu ve tek ışık kaynağı tavanda asılı kollu şamdandı. Lamba dizilerinin içindeki mumların ışığı dört duvarı kaplayan kılıçlara vuruyordu. Yer ahşaptı ve yürüdükçe ayağının altında esnediğini hissetti. En yakın kılıca doğru çekildi. Sade ama iyi olduğu belli olan ve kardeşlerinin çoğu gibi Asrael yapımı bir kılıçtı. Her biri demir kollarla asılmıştı ve yerinden çıkarıp koyması kolaydı. Reva'nın gözüne kılıç sıralarının üzerindeki beyaz alçı ilişti. Üzerinde solmuş ama yine de belli olan resimler vardı, saldırı ya da savunma yaparken donmuş adamlar. *Bu oda kılıç eğitimi odası,* diye geçirdi içinden. Babası becerilerini o odada edinmiş olmalıydı. Kardeşinin, kılıcını muhafaza etmesi için en münasip oda buydu.

Gözleriyle taradığı duvarlarda çoğunlukla Asrael kılıçları olmasına rağmen arada bir eski, uzun kılıçlar ya da hançerler de görüyordu ama Al Sorna'nın betimlediği ya da demirci ustasının ona gösterdiğine benzer bir kılıç yoktu... *Bir dakika!*

Uzaktaki duvarın ortasında duruyordu, demirci ustasının dükkânındaki kılıcın bir ikizi ama kabzası daha sağlamdı ve üzerine gümüş bir amblem işliydi: meşe yapraklarıyla çevrili, çekilmiş bir yay, Mustor Hanesi'nin arması. *Olabilir mi?* Elini uzatıp kabzaya dokundu. Gözleri kılıcın üzerindeki darbeli yerlere ve yüzeyindeki çiziklere kaydı. Bu kılıç kullanılmıştı, bu kılıç savaşa götürülmüştü.

Belki de amcası Yüksek Kale'den getirdikten sonra kabzasını yaptırmış, ölen kardeşini şereflendirme nezaketini göstermişti.

İşte! deyip kabzayı kavradı ve kılıcı eline aldı. *Bu olmalı.*

Gözlerini kapadı, kılıcı kendine doğru çekti ve koluna değdirdi. Soğuktu ve kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. *En sonunda...*

Yavaşça nefes verdi ve sakinleşti. Yalnızca Arken'le birlikte bu şehirden ayrıldıktan sonra başarılı oldum diyebilirdi. Süpürge dolabına dönüp sabah olmasını bekleyecek, kılıcı çamaşır sepetinin içine sokup muhafızların bakışlarının önünde ön kapıdan çıkıp gidecekti.

Merdivene döndü ve yukarı doğru bakınca bir el gördü. Köşeden çıkıp on basamak yukarıdaki taşa değmişti. Küçüktü, teni pürüzsüz ve gençti. Üzerine kan lekeleri vardı ve ince parmakları hareketsizdi.

Kılıç ağır ve büyüktü; bir an için kendi Uzak Batı kılıcı gözünde tüttü ama yine de elinde ters bir şekilde tuttu ve merdivenleri çıkarken yere paralel olacak bir şekilde taşımaya başladı. Gözleri ardına kadar açık, boş boş bakan kız sırtüstü yatıyordu ve başındaki mavi şal eğreti duruyordu. Beyaz bluzu boynundaki yaradan dolayı kırmızıya boyanmıştı. Kan hâlâ akıyordu, bu cinayet yeni işlenmişti.

Reva gözlerini yukarıdaki merdivenlere kaldırınca taş üzerinde kanlı ayak izleri gördü. Birbiri üzerindeki izler kırmızı bir kolaj oluşturuyordu. *Birden fazla. Büyük ihtimalle ikiden de fazla.* Farkındalık soğuk ve amansız bir şekilde yüzüne vurdu. *Oğullar olmalıydı. Oğullar burada ve benim için gelmediler.*

İlk içgüdüsü kaçmaktı. Malikâne bir süre sonra ayağa kalkacak, tehlikeyle birlikte karmaşıklık arasında elinde ödülüyle sıvışma fırsatı da getirecekti ama...

Amcamı öldürecekler.

Bu inkâr edilemez gerçeğin hoşuna gitmemesi şaşırtıcıydı. Yaşayan tek akrabası, hiç tanışmadığı ama yetiştirilirken nefret etmesi öğretilen bir adam Asraelli fahişesiyle birlikte öldürülecekti. *Ata'ya ihanet eden biri ve kâfir sürtüğü için münasip bir son.* Kendini buna inandırmaya zorlaşa da uzun zamandır sahip olduğu bir dogmanın içsel bir tekrarı olduğunun farkındaydı; gözlerinin önündeki vahşetin karşısında boş ve samimiyetsizdi.

Peki ya kız? diye geçirdi içinden öldürülen kızın yüzüne bakmaya devam ederken. *O hangi sonu hak ediyordu?*

Merdivenleri çıktığını fark etti. Sessizce cesedin üzerinden geçti. Kılıcı iki eliyle önünde tutuyordu. Merdivenleri çıktıkça kanlı ayak

izleri siliniyordu ama hâlâ takip edebileceği kadar kan vardı. En üst kata kadar çıktı. Son köşeyi dönmeden önce çömeldi ve kasap bıçağını bir ayna gibi kullanarak son basamaklara baktı. Loş koridorda kara şekillerin hareket ettiğini gördü. Geri çekilme hatlarını koruyacak kimseyi bırakmamışlardı, garip bir hata... Tabii bir tehlike beklentisi yoksa.

Köşeyi döndü ve koridora çıktı. Simsiyah giyimli, yüzleri ipek fularlarla çevrili üç adam vardı. Hepsinin elinde kendi elindeki bilenmiş, basit bıçak yerine hafif, Asrael yapımı kılıçları vardı. Bir kapının önünde çömelmiş duruyorlardı. Kapının altından çıkan sarı ışıktan siluetleri belli oluyordu. Kapının ardından bir kadın ve bir erkeğin sesleri geliyordu. Seslerden anladığı kadarıyla kadın gergin, hatta öfkeli gibiydi, adam ise yorgun ve sarhoş. "Okçular" ve "aptalca" sözcüklerini seçebildi. Kapıya en yakın olan adam uzanıp kulpu kavradı.

"Kızı neden öldürdünüz?" diye sordu Reva.

Aynı anda ona doğru döndüler. Kapıya en yakın duran adam ayağa kalktı ve yeşil gözleriyle dehşete düşmüş bir şekilde tanıyarak ona baktı. Reva da o gözleri iyi tanıyordu.

Reva istemsizce bir adım geriledi. Kılıç neredeyse elinden düşüyordu. Nefesi kesilmişçesine konuştu. "Ben..." Öksürdü, öksürdü ve kılıcını kaldırarak kendini konuşmaya zorladı. "Buldum. Bak"

Yeşil gözler kısıldı ve fuların arkasından, onu dövdüğü her seferdekine benzer sert, düz ve keskin bir ses geldi. "Öldürün!" dedi rahip.

Ona en yakın olan adam boynuna doğrulttuğu kılıcıyla öne atıldı. Reva büyük oranda Al Sorna'nın eğitimine bağlı olarak otomatik bir şekilde karşılık verdi, ağır kılıcı kaldırdı ve ucunu savuşturup hemen ardından gelen hamlenin eğilerek altından geçti. Saldırganın arkasında rahip kapıyı tekmeleyerek açıp kılıcını öldürmek üzere kaldırmış bir şekilde odaya dalınca kadından şaşkın bir çığlık duyuldu.

Reva başka bir hamleden yana kaçarak kurtuldu, parmaklarını saldırganın gözlerine soktu ve sonra ağır kılıcını kaldırıp havada çevirerek adamın dizinin altından bacaklarına sapladı. Adamı çığlık çığlığa yerde kıvranır halde bıraktı ve yatak odasına girdi.

Rahibin yoldaşı, yatağın üzerinde çarşafların arasında kıvranan bir şeye doğru kılıcını savuruyordu ve Reva'ya sırtı dönüktü. Kılıç yastıkları kesiyor, havaya kuş tüyleri saçılıyordu. Reva bütün

gücüyle kılıcını adamın kürek kemiklerinin arasından soktu ve kılıcının ucu adamın göğsünden birkaç santimetre çıktı. Ağzından kanlar fışkırırken omuzları düştü ve yere yığıldı.

Reva Derebeyi'nin ölmüş olacağını düşünüyordu ama koruyucu yorganlarının arasından ona baktığını gördü. Yalnızca yanağında küçük bir çizik vardı. Öfke dolu bağırışlar duyunca Reva yatağın diğer tarafına baktı ve rahibin Leydi Veliss'le çarpıştığını gördü. Kadın hırlar bir şekilde kısa bir kılıçla rahibin üzerine atladı. Bu sırada dudaklarından korkunç küfürler dökülüyordu. "Amına kodumun yarrak kemirgeni! Sikini kesip ağzına vericem senin!"

Öfkeli olmasına rağmen kontrolünü kaybetmediğini; hamlelerinin hızlı, keskin ve dengeli olduğunu gören Reva kadını takdir etti. Rahibi geri püskürtmeyi başarmıştı. Rahip kadının hamlelerini rahat bir şekilde savuşturuyor, kılıcını akıcı kavislerle savuruyordu, Reva'nın bıçağıyla üzerine saldırdığında yapmaya çalıştığı gibi. Bütün becerisine rağmen Veliss'in rakibi kendisinden daha iyiydi. Rahip kadının gözlerine parmaklarını sokacakmış gibi yaptığı sırada bu hamleye karşı koyan kadının gardında bir açık buldu ve yüzüne vurduğu yumrukla kadını yataktan aşağı yuvarladı.

Reva öldürdüğü adamın yerdeki kılıcını aldı ve rahiple yatak arasına girdi.

Rahip ona öfkeden kudurmuş bir şekilde baktı. "Bu ihanetle Ata'nın sevgisini terk ediyorsun!" diye bağırdı. Gözleri kızarmıştı. "Al Sorna'nın Karanlığı seni çarpıtmış!"

"Hayır," diye fısıldadı gözlerinden akan yaşlara lanet okuyarak. "Onu sen yaptın."

"Pis, Atasız günah..."

Reva hızlı ve yere yakın bir şekilde ileri atıldı. Düz bir şekilde ileri uzatmış olduğu kılıcı adamın kasığına girdi. Adam inleyerek geri doğru çekildi.

Yakalamış olduğu avantajı devam ettirmeye fırsatı olmadan bir bağırış ve pek çok ayak sesi duyunca kapıya doğru baktı. Rahip bir tabure alıp en yakındaki pencereye attı ve dalgalanan perdenin arkasındaki camı kırdı. Ona gözlerinde nefretle son bir kez bakıp koştu ve pencereden atladı.

Reva kılıcını bıraktı ve gece esintisinde dalgalanan perdeye baktı. Ötesinde gök siyah ve boştu. Kınından çıkan metal sesi ve bağırışlar odada yankılanırken sert ellerin onu çevrelediğini hissetti.

"DURUN!" Emir odayı doldurdu ve bağırışları kesti.

Derebeyi yorganların arasından kurtulmaya çalışırken küfretti ve Reva'ya baktı. Reva ise onu görmüyordu bile, gözleri hâlâ pencere ve cama dönüktü.

"Bana bak," dedi nazik bir sesle ve yumuşak parmaklarıyla çenesine dokundu. Kız amcasının kızarmış gözlerine bakınca adamın ağladığını, bir yandan da gülümsediğini gördü. "Reva."

Sekizinci Bölüm

Frentis

On gün boyunca Güney Kulesi'nin kuzeyindeki ormanlık tepelerde, yollardan ya da devriye olması muhtemel yerlerden uzakta kaldılar. Hâlâ peşlerindelerdi. Güney Muhafızları köpekleriyle karış karış izlerini sürüyordu, bu yüzden her gün kamp yerlerini taşımak zorunda kalıyorlardı. Bazen Cumbrael sınırına doğru sahte izler bırakıyorlardı. Sürekli hareket etme zorunluluğu avlanmayı bir lüks haline getirdiği için karınları açtı ve açlıklarını yalnızca karşılarına çıkan mantar ve köklerle bastırabiliyorlardı. Geceleri de ateş yakmaya cüret edemedikleri için sıcak kalmak adına birbirlerine sokuluyorlardı.

Kadın çoğunlukla sessizdi ve başarısızlığını düşünüyordu. Bakışlarında yeni bir şey vardı, bir tereddüt. Frentis bu değişimden memnun olmak, bu kırılganlık sinyalinden cesaret bulmak istiyordu ama kadının gözlerinin içinde daha büyük bir tehlikenin şekillenmeye başladığını görebiliyordu. Her ne kadar bundan nefret etse de onu artık tanıyordu ve düşündüğü şey her ne ise yalnızca öldürmeye daha ateşli bir şekilde yaklaşacağını biliyordu. Diğerlerinden tanrıları yüzünden nefret ediyor olabilirdi ama kendisi en azılı Cumbrael fanatiğinin coşkunluğuyla ölüme tapıyordu.

"Seni suçlamıyorum, sevgilim," dedi bir gece. Günlerdir ettiği tek laftı. "Öyle düşünme. Yalnızca kendimi suçlayabilirim, bunu şimdi görüyorum. Sana olan sevgim beni mutlu etti, Revek'in hediyesi de beni kendini beğenmiş birine çevirdi, dokunulmaz olduğum sanrısına kapıldım. Zor bir ders, bütün gerçek dersler gibi."

Onuncu günde eski bir ormancı kulübesi buldular. İçini bitki bürümüştü ve yıkık bir haldeydi ama hava karardığı zaman yaktıkları ateşi saklayacak kadar kapalıydı. Frentis yemek bulmak

üzere gittiğinde her zamanki gibi kökler ve mantarlarla döndü ama nehrin kıyısına çok yaklaşmış bir alabalığı da eliyle yakalamayı başarmıştı. İçini temizledi, kuzukulağı yapraklarına sardı ve ateşte pişirdi. Kadın kendine düşen payı büyük bir iştahla silip süpürdü. "En güzel çeşni gerçekten de açlık," dedi yemeğini bitirdikten sonra. Günler sonra ilk defa gülümsemişti.

Frentis kendi yemeğini bitirdi ve bir şey demedi.

"Endişelisin," dedi kadın Frentis'e yaklaşıp omzuna doğru yaslanarak. "Varinshold'a varınca sıradakinin kim olacağını merak ediyorsun. Ama bence zaten biliyorsun."

Frentis kadının bu gözlemsel havasını tercih ediyordu ve artık bunu söyleyebilecek kadar özgürdü. Artık dilini neredeyse hiç bağlamıyordu. Görünüşe göre konuştuğu ender zamanlarda sarf ettiği sözcüklerinden, her ne kadar sevgiden yoksun olsalar da bir miktar teselli buluyordu. *Neden Güney Kulesi'nde ölmedin ki?* demek istedi ama durdu. Bir şeye, peşinde olduğu delice hedef neyse onun tatmin anına yaklaşıyorlardı ve bu hedefin ne anlama geldiğini bilecek kadar şey görmüştü. "Bir anlaşmaya ne dersin?" diye sordu.

Kadın şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı. "Anlaşma mı, sevgilim?"

"Sevgilim," dedi. "Bana sürekli böyle hitap ediyorsun ve bunu kastederek söylüyorsun, değil mi? O kadar uzun yaşamış olmana rağmen benden önce kimseyi sevmedin."

Kadının yüzünde gözlerindeki ihtiyatlı bakıştan başka hiçbir ifade kalmadı ve başını salladı. Büyük ihtimalle başka bir iğneleyici söz ya da nefret dolu ifade bekliyordu.

"Beni istiyorsun, tamamen beni," diye devam etti Frentis. "Bana sahip olabilirsin. İstediğin süre boyunca beraber olabiliriz, bir daha beni zorlamana gerek kalmaz. Sana asla karşı koymam. Gideriz. İnsanlardan uzakta, unutulmuş bir yer buluruz. Ve orada kalırız, yalnızca sen ve ben."

Kadının yüzündeki ifade değişmedi ama dudağı hafifçe seğirmeye başladı. Arada bir gözlerini kırpıyordu.

"Duygularımı okuyabiliyorsun," dedi Frentis. "Şu an samimi olduğumu biliyorsun."

Kadın bir süre sonra kalın sesiyle konuşmaya başladı. Frentis öfkeli mi, yoksa kederli mi olduğuna karar veremedi. "İstediğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, benim teklif ettiğim şey bu."

"Neyin karşılığında?"

"Bu yoldan dönmenin karşılığında. Başka ölüm yok.

Varinshold'da bekleyen görev her neyse onu bırakmanın karşılığında."

Kadın gözlerini kapadı ve arkasını döndü. Ateş ışığında mükemmel bedeni kırmızıya boyalıydı. "Senin yaşlarındayken bildiğim tek şey nefretti. Tüm aşklar kadar parlak ve şanlı olan bir nefret, yetenekli bir şarkıya bağlıyken boşluğun ötesine seslenip bir anlaşma öneren bir şeyin kulaklarına ulaşacak bir nefret. Ben o anlaşmayı yaptım sevgilim ve altını okyanus dolduracak miktarda kanla imzaladım, senin anlaşmanı kabul edemem."

Kadın gözlerini açtı ve ona döndü. Yüzünde öyle bir hüzün ve karışıklık vardı ki gözlerine bakmakta zorlandı. "Unutulmuş bir yer bulmaktan bahsediyorsun. Müttefik için unutulmuş bir yer yok. Tek şansımız bu planı nihayetine erdirmek, anlasana! Ona zafer anını vermek, büyük tasarısına son fırça darbesini vurmak ve ancak ondan sonra kendi anlaşmamızı yapabiliriz. O zaman sevgilim, sana söz veriyorum, unutulmuş yerlere, saklanmaya ihtiyacımız olmayacak. Ona zaferini vereceğiz, sonra onunla birlikte her şeyi yakacağız."

Frentis başını çevirince kadın yaklaştı ve kollarını beline dolayıp başını omzuna koydu. "Seni öldüreceğim," dedi Frentis. "Bunu biliyor olman gerek."

Kadın Frentis'in boynunu öptü ve Frentis ilk defa hareket edebilecek kadar özgür olmasına rağmen irkilmedi. "O halde sevgilim," dedi sıcak nefesini boynuna vererek, "kendinin ve bu dünyadaki herkesin sonunu getirmiş olursun."

* * *

Peşlerinde kimse olmadığından emin olana kadar üç gün daha beklediler. Ormanda uzaklardan gelen köpek havlamaları ya da askerlerin yaktıkları ateşlerin kokusu duyulmuyordu. Tedbiri elden bırakmadan, yollardan ve çok kullanıldığı belli olan patikalardan uzak durarak kuzeye doğru ilerlediler. Gördükleri birkaç çiftlik evinden hırsızlık yapma riskine bile girmediler. Kadının aklında yalnızca hedefi vardı ve başarısız olma ihtimali olmamalıydı. İlerliyor, uyuyor, yemek arıyorlar ve başka hiçbir şey yapmıyorlardı.

İki hafta kadar sonra yaylalara çıktılar ve Tuzseli Köprüsü'ne giden yola vardılar. İkisi de ormanda geçirdikleri onca zamandan sonra oldukça zayıflamışlardı ve kadın bunun iyi bir şey olduğunu

düşünüyordu. “Kaçak köleler iyi beslenmiş olmazlar,” dedi şehre girecekleri gecenin öncesinde. Köprüden birkaç kilometre uzakta, nehir kenarında kamp kurdular. Geçiş ücreti için paraları yoktu ve etrafta olma ihtimali bulunan muhafızların dikkatini çekmek istemiyorlardı.

“Arenalarda tanıştık,” dedi kadın. “Üreyeceğimiz beklentisiyle aynı hücreye atılmış iki köle. Ben daha küçükken halkımdan zorla alındım, herhangi bir acımasız kuzeyli kabile tarafından, isminin ne olduğu önemli değil. Ünlü savaşçılar, Kuritailaların çoğu kuzeydeki çorak topraklardan çalınan çocuklardan yetiştirilir. Senin bir hayvan olmanı, şehvetini masum etime zerk etmeni bekliyordum ama naziktin ve zamanla aramızda sevgi yeşerdi; kaçma planları yaptık. İmparatorluğu geçerken sıkıntı ve kan dolu bir macera yaşadık, en sonunda Volar’a vardık ve batıya giden bir gemide saklandık. Varinshold’a geldik ve sen limanda nazik bir lord tarafından tanınacaksın.”

Nazik lord lafını duyunca kaşlarını çatan Frentis’in yüzündeki şaşkınlığı gören kadın gülümsedi. “Bu uzun zaman önce planlanmıştı sevgilim. Müttefik’in pek çok aracı var.”

* * *

Sabah olunca karşı kıyıya yüzdüler. Onlar akıntıyla boğuşurken doğan güneş nehrin üzerini sisle kapladı. Batı kapısında muhafızlar yaklaşan arabalara el işareti yapıp kenara çekmelerini işaret ediyor, girmeye çalışan gezginleri geri itiyorlardı. Kısa bir süre sonra ilk alay kapıdan çıkınca sebebi belli oldu. Frentis sancağı tanıyordu, kırmızı dişleri olan bir yaban domuzu, Otuzuncu Piyade Alayı. Untesh’te ortadan kalkmışlardı ama görünüşe göre yeniden doğmuşlardı. Arkalarından On Altıncı Alay olan Siyah Ayılar girdi ve alaylar birbiri ardına çıkmaya devam etti. Bütün Diyar Muhafızları yürüyüş yapıyor gibiydi. Bir grup insanın yanına yaklaştıklarında fısıltıların arasından “Cumbrael” ve “Kule Efendisi” sözcüklerini seçtiler.

“Demek çok da başarısız olmamış,” diye mırıldandı kadın Diyar Muhafızları yanından geçerken.

En son birlik geçerken Frentis on tane piyade, beş tane de süvari alayı saymıştı. Süvari alayları diğerlerinden farklı olarak lacivert pelerin, zırh ve deri miğferler giyiyorlar, bir kulenin üzerinde koşan bir kurt işli sancaklar taşıyorlardı. Lord Mareşalleri o rütbedeki

adamların çoğuna nazaran daha gençti ve nispeten küçük yapısının gölge düşürmediği bir kifayet ve sertlik havası vardı. Ayrıca bir Altıncı Nişan kardeşinin kıyafetleri içindeydi.

Frentis seslenmeye çalıştığında bağ alevlendi ve sözcükler aklına geldiği anda boğazında takılı kaldı. Kadın üzgün bir şekilde gülümseyerek Frentis'e arkasını döndürdü. "Hasret giderme zamanı değil, sevgilim."

Dolayısıyla Caenis'i, Kurtlakoşanları Varinshold'dan çıkarırken izleyemedi. Ve hiçbir kıdemli askerin kalabalığın arasındaki bakımsız ama dayanıklı dilenciye gözünün çarpması için bir sebep yoktu.

* * *

Şehrin batı mahalleleri hatırladığı gibiydi ama belki bir nebze daha temizdi. Gençliğinin caddeleri, sokakları ve kapı aralıkları hiç değişmemişti, yalnız biraz küçülmüş gibilerdi. Çocukken koca bir labirent gibiydi ve bir an tez canlı bir hırsızın oyun alanı, bir an çetelerin savaşa gittiği ölümcül bir savaş alanı oluyordu. Kadın, Maytap Sokağı'nda ahşap, derme çatma evin önünde biraz durmasına izin verdi. Bir zamanlar orada yaşayan kadının uzun, seyrek saçları vardı ve gözleri fazla kızılçiçekten donuklaşmıştı. Sidik ve cin kokan bir adam olan kocası, Frentis yüzünü net bir şekilde hatırlamayacak denli küçükken bir hanın arkasında, unutulmuş bir problemden dolayı bıçaklanıp kan kaybından ölmüştü. Seyrek saçlı kadın kısa bir süre ortadan kaybolmuştu. Duyduğuna göre bir geneleve düşmüştü ama bazıları kendini nehre attığını söylüyordu. Bir ismi vardıysa da hiç öğrenememişti.

"Merak etme," dedi kadın elini sıkarak. "Yakında bitmiş olacak. Kocama kötü şeyler hatırlatan hiçbir şey kalmayacak."

Onu bir depo bölgesine götürdü ve kapısının üzerine tebeşirle bir dairenin içine başka bir daire çizilmiş bir kapının önünde durdu. Kapıyı çalıp bekledi. Kapıyı açan adam denizcilere ait bir kıyafet giyiyordu ama Frentis duruşu ve tavırlarından Kuritai olduğunu hemen anladı. Kadına Volar'da gerektiği gibi tamamen eğilerek selam vermek yerine saygılı bir şekilde başıyla selam verdikten sonra kenara çekildi. Deponun içi varillerle doluydu ama tam ortasında yaklaşık on kadar Kuritai'ın beklediği bir alan vardı. Hepsinin kısa kılıçları kolayca erişebilecekleri bir yerdeydi. Kadın içeri girince hepsi selam verdiler. "Burada Bir kim?" diye sordu

kadın.

Kapıdaki Kuritai öne çıktı. “Benim, Hanımım.”

“Her şey hazır mı?”

“Evet, Hanımım.”

“Payınıza düşen hedef nedir?”

“Saray. Siz vardıktan bir saat sonra saldıracağız. Sonra Altıncı Nişan Hanesi’ne yapılacak saldırı için kuzey kapısında buluşacağız.”

“Kaç kişi?”

“Bütün saklı bölükler, Hanımım, bir de Özgür Kılıç birliği. Taarruz kuvvetinde beş yüz kişi olacak.”

Kadın Frentis’e baktı. “Yetmeyecek. General kıyıya yanaşınca kuvvetin üç katına çıkarılmasını söyleyin, emri ben veriyorum.”

“Olur, Hanımım.”

Kadın etrafına baktı ve deponun küf kokusunu duyunca burun kıvırdı. “Bu bok çukurunda yemek var mı?”

Frentis’in arenadan çok iyi bildiği üzere Kuritaiların standart öğünü olan dutla tatlandırılmış yulaf lapası getirdiler. Giderek artan dehşetine karşın çok aç olduğundan dolayı iki kâseyi kurt gibi hızlıca yedi. Kâseyi kaşığıyla sıyırıyordu ki birisi deponun kapısına vurmaya başladı.

Kadın Bir’e başını salladı ve o da iki adamına işaret verdi. Kılıçlarını çekip kapının iki yanındaki gölgelere girdiler ve Bir de kapıyı açtı. İçeri giren adam uzun boylu ve güzel giyimliydi; narin yüz hatlarında korku içinde ama kararlı bir ifadeyle içeri girdi. Kadın ileri doğru çıktı ve saygılı bir şekilde eğilerek adamı selamladı. “Lordum.”

Adam gözlerini Frentis’ten ayırmadan kadını başıyla selamladı. “Bu gerçekten o mu? Sahtekârsa Kral çabuk anlar.”

“Sizi temin ederim ki lordum, bu Kardeş Frentis, Kral Malcius’un cesur yoldaşı, söz verildiği gibi ölüp de dirilen.”

Adam gözlerini Frentis’ten ayırmıyordu. “Kral hangi elini kullanıyor?”

Frentis tereddüt etmeden cevapladı. “Sol eliyle yazıyor ama sağ eliyle kılıç kullanıyor. Çocukken babası kılıç antrenmanları sırasında doğal eğilimi olan sol el kullanımım savaşta dezavantaj olur korkusuyla bastırmasını sağlamış.”

Adam memnun bir şekilde homurdanınca kadın söze girdi. “Sizi neden aldatmaya çalışalım ki lordum? Şimdiye kadar verdiğimiz bütün sözleri tutmadık mı?”

Adam kadının sorusunu duymazdan gelerek etrafına baktı. “Her

zamanki aracı nerede? Onun yüzünü tanıyorum."

"Yakında tekrar göreceksiniz. Şehir bizim olup ayarlamalarımız tamamlandığında."

"Başka bir şartım daha var."

Kadının dudakları hafifçe kıvrıldı ve alnında çok ufak bir kırışıklık belirdi ama Frentis bu güzel giyimli lordun kendi ölüm fermanını imzaladığını anladı. "Şart mı, lordum?"

Adam başını salladı ve dudaklarını yaladı. Ellerini samur kürkünden pelerininin içinde tutuyordu ama Frentis adamın ellerinin titrediğini biliyordu. "Yakında Prenses Lyrna Varinshold'a dönecek. Kral eski yoldaşını karşılarken onun da yanında olmasını isteyecektir. Ona hiçbir şekilde zarar gelmeyecek. Güvenlik altına alınacak ve ben onunla ilgileneceğim. Yardımlarımın devamı buna bağlı. Umarım yeterince açıktır."

Kadın başını eğdi. "Prenses güzelliğiyle ünlü. Sizi ek bir ödülden mahrum bırakmak terbiyesizlik olur."

Adamın gözleri öfkeyle parıldadı. "Bu girişimle bir alakam olduğunu asla öğrenmemeli. Hayatta kalmam ve yükselmem yalnızca pragmatik bir adamın akıllıca hamleleri olarak gösterilecek."

Kadın gülümsedi ama Frentis bunun ne anlama geldiğini biliyordu. *Yavaş ölüm.* "Başka şartlar, lordum. Ama korkmayın, hepsi istediğiniz gibi olacak." Adamı kapıya kadar geçirdi. Yüzünde bir hizmetkârın nazik efendisine gösterdiği türden saygılı bir ifade vardı. "Gemi birkaç gün içinde gelir. Kardeş Frentis'i ne zaman ortaya çıkaracağınıza dair haber gönderilecektir."

Saygılı bir şekilde adam için kapıyı tuttu. Lord tekrar konuşacak gibi oldu; büyük ihtimalle daha da yavaş bir şekilde ölmesine yol açacaktı ama bir şey demedi ve hızlıca kapıdan çıktı.

"Ne dersin sevgilim?" diye sordu Frentis'e kadın. "Yakayım mı, derisini mi soyayım?"

"Diyar'a ihanet edenlere verilen geleneksel ceza asılmadır," dedi. "Ama sanırım bunu yakmak daha uygun."

* * *

O gece kadının uyumasını izlerken Ayrılmışlar'a kaşıntının geri dönmesi için bütün iradesiyle yalvardı. Cevap alamayınca aflarını istedi ve aklına gelen bütün Alpir tanrılarına dua etti; yaşlı adamın hizmet ettiği isimsiz Kâhin'e, deniz tanrısı Olbiss'e, Vaelin'in taş

ustası arkadaşının Linesh'te oyduğu cesaret tanrısı Martual'a. Yine cevap alamayınca Öte'ye kabul edilme umudundan tamamen vazgeçip Cumbrael'in Cihan Atası'na döndü. *Oradaysan beni serbest bırak, acıyı geri getir. İtikat'ı terk edeceğim, Nişan'dan çıkacağım ve hayatımın sonuna kadar sana hizmet edeceğim. BENİ ÖZGÜR BIRAK!*

Ama görünüşe göre Cihan Atası da diğer bütün tanrılar ve göçmüş ruhlar kadar sağırdı.

Sonraki iki sabah boyunca rıhtımın sularında dalgalar kabarırken deponun çatısına çıktılar. Gemiler gidip geliyordu ve bütün bu esnada kadının gözleri ufku tarıyordu.

"Teklifim hâlâ geçerli," dedi Frentis ona ikinci gün. Sesindeki umutsuzluktan nefret ediyordu; en sonunda bir dilenci olmuştu. "Lütfen."

Kadın gözlerini denizden ayırmadı ve cevap vermedi.

Yelken onuncu çandan kısa bir süre sonra belirdi. Gemi sisin içinden çıktığında orta büyüklükte bir ticaret gemisi olduğu gözler önüne serildi. Güvertesinde Volar renkleri uçuşuyordu. Donuk bir görünüşü vardı. Yelkenler ve ahşaplar eskilikten ve kullanılmaktan kararmıştı; ağır yükünden dolayı iyice suya batmıştı.

"Lüt..." diye başladı Frentis ama bağ alevlenince sustu.

"Konuşmak yok, sevgilim." Gözlerini denizden ayırdı ve deponun çatısına dayalı merdivene doğru gitti. "Zamanı geldi."

* * *

Yükleme işçileri gibi giyindiler ve yüzlerini geniş siperli şapkaların ardına gizlediler. Limana gidip geminin yanaşmasını beklemeye koyuldular. Borda iskelesi atıldı ve oyalanmadan gemiye bindiler. Gemiden inen denizciler onlara dikkat bile etmiyorlardı. Geminin ambarında orta yaşlı, yapılı bir adam onları bekliyordu. Siyah ceketine bakılırsa bu geminin sahibi ve kaptanıydı. Kadına yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Müşerref vatandaş."

Kadın adama değil, arkasında duran ve sessizce bekleyen adamlara baktı. Yaklaşık üç yüz Kuritai. "Donanma?" diye sordu.

"Ufkun ötesinde bekliyor," dedi kaptan. "Hava kararınca saldıracaklar. Denizde denk geldiğimiz diğer bütün gemiler ya ele geçirildi ya da mürettebatıyla birlikte yakıldı. Bu hayaletlere tapanların bizim geldiğimizden haberleri yok."

Kadın soyunmaya başladı. "Mürettebatın en kıdemsizlerinin giydiği türden kıyafetler lazım."

Yıpranmış kıyafetlerini çıkarıp pamuk pantolonlar ve bluzlar giydiler. Önceye nazaran yalnızca bir parça daha kötü görünüyorlardı. “E haydi,” dedi kadın kaptana.

“Çık lan gemimden iki paralık orospu!” diye bağırdı adam ve elinde beliren kırbacıyla güvertede peşlerinden geldi. “Git, Diyar köpeğini de unutma!”

Kadın korkuyla kaptandan kaçtı ve Frentis’in kollarının arasına girdi. Aceleyle borda iskelesinden geçtiler ve iskeleye kaçtılar. “Sizi köpekbalıklarına vermediğim için dua edin!” diye bağırdı kaptan arkalarından. “Bizim oralarda kaçak yolculara layık olan budur.”

İskelede durup birbirlerine sarıldılar. Birkaç kişi kaptanın tiradı sonrası oluşan görüntüyü izlemek üzere durdu. Frentis inanmaz bir şekilde etrafına baktı. “Varinshold!” dedi heyecanla.

Kadın ona sarıldı ve gözlerinden neşe içinde yaşlar akmaya başladı. “Gerçekten geldik Frentis! O kadar uzun zaman sonra.”

Küçük kalabalığın arasından Samur kürkünden pelerini olan uzun boylu bir adam çıktı ve onu tanırcasına kaşlarını çattı. “Sen...” Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yaklaştı ve derin bir saygıyla yerlere kadar eğildi. “Kardeş Frentis!” Doğruldu ve kalabalığa döndü. “Kardeş Frentis Diyar’a döndü!” Bir adama gelmesi için işaret yaptı; koşuşturmasına bakılırsa kendi hizmetçilerinden biriydi. “Saraya koş. Muhafıza Frentis’i derhal Kral’ın karşısına getireceğimi söyle.”

Adam başını salladı. “Olur, Lord Al Telnar.”

Al Telnar onları götürürken kalabalık, yüzlerinde neşeyle fısıldaşıyordu. Hatta birkaç tanesi huşu içindeydi. *Bir kahraman olduğumu düşünüyorlar,* diye geçirdi içinden Frentis adını seslenen birkaç kişiye dönüp gülümseyerek. Ama sessiz yakarışını duymuyorlardı: *Beni öldürün!*

Dokuzuncu Bölüm

Vaelin

Üç hafta daha Ayı Halkı'nın yanında kaldılar. İlk günlerini güneyden düzenli olarak gelen yemeklerle ve Eorhil av gruplarının arada sırada getirdikleri iri geyik etiyle karınlarını doyurarak geçirdiler. Kurtulmuş olmalarına rağmen Ayı Halkı genel olarak neşesizdi ama çocukların bir kısmı günler geçtikçe gülümsemeye başlamıştı. Diğerleri buz üzerinden yaptıkları yolculuğun kendilerine verdiği hasardan dolayı ölmeye devam ediyorlardı. Ölenlerin çoğu yaşlılardı ve o ilk hafta kürke sarılmış bir halde cesetleri açıkta bıraktılar. Ayı Halkı ölülerini yakmaz ya da gömmezdi, zira vahşi yaşamın kendisine bırakılan eti kısa bir süre sonra alacağını bilirlerdi.

Şamanın ismine Vaelin'in dili dönmüyordu ama görülerden anladığı kadarıyla ayılara yaraşır bir yırtıcılık ve büyük irfan anlamına gelen bir şey olduğunu anlamış, dolayısıyla ona Bilge Ayı diye hitap etmeye başlamıştı. Genellikle görüler sayesinde iletişim kuruyorlardı ama Vaelin düzenli olarak şarkı söylemekten çabuk bitkin düştüğü için yaşlı adama Dahrena'nın yardımıyla Diyar Dili'ni öğretmeye başlamıştı.

Dahrena hangi hayvandan geldiğini öğrenme isteğini iletmeyi başardığında, "Ayı!" dedi yaşlı adam bir elini kemikten değneğine vurarak.

"Peki ya bunlar?" diye sordu Dahrena parmaklarını kemiğe işli sembollerin üzerinde gezdirerek. "Sözcükler mi?"

Yaşlı adam kaşlarını çattı. Görünüşe göre kadının cehaleti onu şaşırtmıştı. Vaelin bu adamın Karanlık bilgisinin onlarınkinden çok üstün olduğunu anlamaya başlıyordu. Yeteneğini kullanmak yaşına rağmen onu hiç yormuyor gibiydi ve Diyar Dili'ni de görülere karşılık gelen sözcükleri aktarabilme yeteneği sayesinde hızlıca öğreniyordu.

“Yazı,” dedi Vaelin usulca şarkı söyleyerek ve metin içinde bulunan sözcüklerin hissini yaydı.

“Heeee.” Bilge Ayı anladığını gösterircesine başını salladı, sonra da iki yana salladı. “Hayır... sözcükler.” Eli, artık asa olduğunu anladıkları kemikten değneğin üzerindeki çeşitli işaretlere dokundu. “Güç.”

İkinci haftaya gelindiğinde yola düşmeye hazırlardı. Dahrena’nın peşinden güneybatıya doğru ilerlemeye başladılar. “Kıyıyı yaklaşık seksen kilometre kadar takip ettikten sonra bir koya varacağız,” dedi. “Ormanda avlanacak hayvanlar var, suyu balık tutmaya elverişli. Uzun yıllar önce orada bir köy de vardı ama göztaşı madeni kışı geçirmeye değecek denli zengin olmadığından terk edildi. Ama bu insanlar için problem olacağını sanmıyorum.”

Yolculuk sırasında Vaelin bu insanları evlerinden uzaklaştırmış olaylar hakkında daha net bir fikir sahibi olmuştu. Bilge Ayı buz üzerinde geçen sayısız yılları anlatmıştı; batıdaki Kedi Halkı’yla savaşlar ve kuzeydeki Kurt Halkı’yla ticaret. Kedi Halkı hırslanana kadar hayatlarında bir değişim olmamıştı. Aralarından çıkan yeni bir şamanın hayvanlar üzerinde büyük ve korkunç bir gücü vardı. Onun önderliğinde Kedi Halkı ellerinde avuçlarındakiyle yetinmemeye, kıskanç gözlerle komşularının geniş av bölgelerine bakmaya başlamışlardı. Onları tek başlarına yenmeleri mümkün değildi, zira yetiştirdikleri pek çok savaş kedisi ve mızrak şahini vardı, bu yüzden de buzun güneyindeki demir dövenlerle ittifak kurmak istemişlerdi. Onlara karşı geleneksel tutum şaşkınlık ve küçümseme doluydu, zira bütün yıl boyunca aynı yerde yaşar ve kar düştüğünde kendilerini dış dünyaya kaparlardı. Kürk karşılığı takas yapmayı kabul ettikleri demir araçlar dışında kimse onlara değer vermezdi. Ama son yüzyıllarda değişmiş; daha uzaklara, kuzeye doğru açılmışlardı ve tek niyetleri ticaret değildi. Kaybolan çocukların daha sonra zincirlerle güneye götürüldüğü görülmüştü. Tabii Ayı Halkı da intikam almak istemişti, zira buz üzerinde kan davalarından kurtuluş yoktu. Pek çok demir döven öldürülmüştü ama sayıları bitmek bilmemişti. Kedi Halkı’nın şamanı da bunu müttefiklik için bir fırsat olarak görmüştü.

“Ama onları yendiniz,” dedi Vaelin kedi ve ayı arasındaki büyük çarpışma görüsünü hatırlayarak. “Onları buraya sürdünüz ve burada yok oldular.”

“Çok... adam kaybettik,” dedi Bilge Ayı. “Çok ayı. Çok fazla.”

Zaferleri çok pahalıya mal olmuştu ve bir anlık alınan bir

soluktan başka bir şey değildi. Volarlılar kuzeye geldiklerinde sayıca o kadar az ve o kadar güçsüzlerdi ki onlara karşı hiçbir şansları yoktu. Kurt Halkı doğuya, Ayı Halkı da batıya kaçmıştı ve buzu sonsuza kadar kaybetmişlerdi.

* * *

Her iki tarafında yükselen uzun ormanlık yokuşları net bir şekilde yansıtan durgun sularından dolayı koy Ayna Sesi olarak biliniyordu. Dahrena onları eskiden köyün olduğu yere götürdü. Şimdi yalnızca doğu kıyısında bulunan harap bir yapıya benziyordu. Ahşap evler sarmaşıklar ve yosunlarla kaplıydı. Bilge Ayı eski köye gözünün ucuyla üstünkörü baktıktan sonra suya döndü. "Gemi," dedi.

"Buraya getirtebilirim birkaç tane," dedi Vaelin ama şaman başını iki yana salladı.

"Gemi yapmak."

Bir grup genç adam ve kadınla birlikte ormana girdi ve bir süre sonra ağaçların arasında kesilen odun sesi yankılanmaya başladı. Birkaç saat sonra orta büyüklükte ağaç gövdeleriyle döndüler ve kabuklarını soymaya başladılar. Kabuklar soyulduktan sonra isabetli balta darbeleriyle ikiye böldüler ve buz halkı içlerini oymaya, yan taraflarına kavis verip kürek oturtulacak yerler yapmaya başladılar. İki gün içerisinde Ayı Halkı'nın on sandallık bir donanması vardı ve kıyıda yapılmaya devam eden başka sandallar da mevcuttu. Aynı zamanda koydan düzenli olarak balık tutuyor, çoğunlukla morina ve birkaç tane de somon yakalıyorlardı.

Köyü tamir etmeye girişmediler, hatta bazı evleri yıkıp yakmalık odun olarak kullandılar. Kendilerine yapraklardan yaptıkları ve dallarla tutturdukları, kolayca çökebilecek yuvarlak yapılar inşa etmişlerdi. "Gidiyoruz," dedi şaman, Vaelin yuvalarını nereye kuracaklarını sorduğunda. "Yuva insandır... yer değil."

İlk çocuk, bir kız çocuğu, o gece doğdu. Annesinin iradesi ve o yemek yiyebilsin diye aç kalan ailesinin fedakârlıklarıyla dünyaya geldi. Şaman derme çatma yapıdan elinde çocukla çıktı ve ağlayan bebeği göğe doğru kaldırıp anlaşılmaz sözcükler söyleyerek çocuğu kutsadı. Buz halkı saygılı bir şekilde sessizce ayağa kalktılar. Vaelin o anda onlarla tanıştığından beri üzerlerinde olan umutsuzluk perdesinin kalktığını hissetti. Bazı yüzlerde gülümsemeler, bazı gözlerde yaşlar vardı. İsimlerini kaybetmiş olabilirlerdi ama tekrar

canlanmışlardı.

O sabah iki ay sonra yeni erzaklarla dönmek üzere anlaşarak izin istedi. Gerçi Ayı Halkı'nın avcılıkta ne kadar iyi olduğunu görmüştü ve onun getirdiği yemeklere ihtiyaçları olacağını düşünmüyordu. Vaelin vedalaşmak için elini uzattığında Bilge Ayı minnettar bir şekilde elini sıktı ama bir de uyarı yaptı. "Volarrrrrrlılar," dedi. "Durmayacaklar."

"Size burada ulaşamazlar," dedi Vaelin. "Gelirlerse, onlara karşı birlikte savaşırız."

Şamanın yüzüne bir keder çöktü. Gönderdiği görüde derin bir özür hissi vardı: *Kara piyade ve süvari safları olan bir ordu, donmuş bir ovaya yayılmışlar. Saymakla bitmiyor. Uzaktaki bir limana doğru, güneye gidiyorlar.* "Bizim için değil," dedi. "Sizin için geliyorlar."

* * *

Günün geri kalanında sessizce atını sürdü. Aklına takılmış olan yaşlı adamın görüsü nahoştu ama merakını uyandırıyordu.

"Bebeğe Kara Gözler adını verdiler," dedi yanında at süren Dahrena. "Senin şerefine."

Vaelin'in aklı başka bir yerdeydi ve yalnızca başını salladı. *Diyar'a doğru gelen bir ordu var ama kan şarkısında uyarı niteliğinde bir nota yok. Ve Volar'la aramızda bir okyanus var.*

"Eve döndüğüm zaman çok mutlu olacağım," dedi Dahrena. "Eyerde bu kadar uzun zaman geçirmeyeli birkaç sene oldu. Korkarım rahata alıştım."

"Kuleye dönmeden önce arkadaşlarımı görmek istiyorum," dedi Vaelin. "Bana eşlik edersen sevinirim."

"Tabii ki, lordum." Bir an sustuktan sonra hafifçe güldü.

"Leydim?"

"Aklıma bir şey geldi de, Kardeş Kehlan senin geldiğini duyunca, 'Buraya savaş çığırtkanı gönderiyorlar,' demişti. Meğer barış elçisi göndermişler."

O gece Dahrena, Yüzbaşı Orven ve Eorhil kadınını ateşin başında bırakıp seslerini duyamayacağı bir yere gitti ve şarkı söylemeye başladı. Önce kız kardeşini buldu; odasındaki kulesinde bir tuval üzerine her zamanki sinir bozucu gerçekliğiyle denizciler ve gemilerin bulunduğu bir limanı çiziyordu. Kendini tamamen işine vermiş gibiydi ve memnundu ama onu yalnız başına görmek Vaelin'in canını sıkıyordu.

Sonra ilk defa Reva'ya ulaştı. Güvende olduğu görünce yüreğine su serpildi. O meşhur kaşlarını çatma hareketiyle, elinde parşömen olan balık etli bir kadına bakıyordu. Bir tür kütüphanede gibilerdi ve pencereden Alltor katedralinin ikiz kulelerini görebiliyordu. Reva'yı bir elbise içinde görmek garipti. Kadını dinlerken rahatsız ve sıkkın bir şekilde kıpırdanıyordu. Kadın da tanıdık gibiydi. Reva'nın büyük ihtimalle iğneleyici bir şey söylemeden hemen önce kaşlarını daha da çattığını gördü. Ama kadın yalnızca güldü ve başka bir parşömene uzandı.

Caenis'in Diyar Muhafızları ve başka Kurtlakoşanlar subaylarıyla birlikte kamp kurmuş olduğunu gördü. Hepsinin yüzünde çok iyi bildiği o gergin ifade vardı, savaşa gönderilmiş adamların yüzleri. *Diyar'da başka huzursuzluklar da mı var?* diye düşündü ve kaygısı arttı. *Yoksa daha kötü bir şey mi?*

Caenis her zamanki gibi yaklaşmakta olan savaşı kafasına takmıyor gibiydi. Vaelin'in hatırladığı kendinden eminlikle tereddütsüz bir şekilde emirler veriyordu. Ama kardeşini izlerken şarkı kederli bir nota üfledi ve son konuşmalarının kardeşini üzdüğünü fark etti.

Şarkı söylemeye devam etti ama kısa bir süre sonra şarkısını kesmesine sebep olacak, tüylerini ürperten soğuğun geldiğini hissetti. Kalan son gücünü Frentis'i bulmak için kullandı ama her zamanki gibi hiçbir işe yaramadı. Şarkı ahenksiz, görüntüler parçalı bir hal aldılar; maki dolu bir çölde bir kaya kümesi, yanan bir ev, iskeleye yanaşan bir gemi... Birkaç saniye sürmüş olmasına rağmen en sonuncusu en ilginciydi, güvertesi ve yelkenleri yaşlılıktan kararmış gemi dalgaların arasından geçerken melodi meşum bir hal almıştı...

Ürpertiden dolayı sendeledi ve bedeninden ısı çekildi. Durma zamanının geldiğini biliyordu. Gözlerini açmaya ve şarkıyı susturmaya başladı ama şarkı durmadı. Görüntüler değişti ve Urlish Ormanı'ndan geçen bir yola gitti. Altın saçlı genç bir kadın bir süvari alayının başında midillisini sürüyordu, yanında uzun boylu bir Lonak kadını vardı. *Lyrna...* Prenses geçen yıllarda daha da güzelleşmişti ama başından her ne geçtiyse yalnızca güzelleşmekle de kalmamıştı. Daha önce sahip olmadığı bir rahatlığı vardı ve Lonak kadınıyla gülüşmesinden samimi arkadaş oldukları belliydi. Ayrıca eskiden ustalıkla sakladığı ateşli zekâsı özgürce ve sarsıcı bir biçimde gözlerinde parıldıyordu. Görüntü gözünün önünde salınmaya devam ettikçe şarkının tonu derinleşti ve Lyrna'nın yüzü

bütün aklını kapladı, sonra meşum notayla birlikte yaşlı geminin görüntüsü geldi ve şarkı çığlık halini alana kadar yükseldi, yükseldi ve yükseldi...

Öksürdü ve çenesine kan fışkırdığını hissetti. Sırtüstü yatmış öksürüyordu ve soğuk o kadar yoğundu ki tir tir titriyordu. “Uzanın, lordum,” dedi Dahrena bir fısıltıyla. Sıcak elleri yüzünün üzerindeydi ve kadının yüzünde kaygılı bir ifade vardı. “Korkarım biraz aptalca davrandınız.”

* * *

“Seordahlarla yaşarken bir kadınla tanışmıştım. Ufak tefekti ve çok yaşlıydı ama kabiledeki herkes ona derin bir saygı duyuyordu.” Dahrena konuşurken ateşe biraz daha odun attı. Vaelin pelerinine sarınmış, ateşe mümkün olduğunca yakın duruyordu. Ürpertisi geçmiş gibiydi ama hâlâ titriyordu.

“Onun yeteneğini sezmiştim,” diye devam etti Dahrena. “Ve o da benimkini sezmişti. Seordahlar bizim gibi değildir. Karanlık hakkında açıkça konuşur, tartışır ve her ne kadar en bilgeleri bile henüz tam anlamıyla kavrayamamış olsalar da onu anlamaya çalışırlar. Yeteneklerin doğası hakkında bana bir şeyler anlatmıştı. Yetenek ne kadar büyükse, bedeli de o kadar ağır oluyormuş. Bu yüzden kendisininkini nadiren kullanırdı, zira çok büyük bir yeteneği vardı ama her kullanımıyla ölüme bir adım daha yaklaşıyordu ve torunlarının büyüdüğünü görmek istiyordu. Yalnızca bir kez gördüm kullandığını. Yaz gelmişti. Yaz aylarında büyük ormanda yangınlar çıkar, zira dallar kurur ve tek bir yıldırım koca yangınlar çıkarır. Seordahlar yaz yangınlarından korkmaz, hatta memnuniyetle karşılarlar, zira yangınlar ormanın avlanılmayacak denli sık bölgelerini açar ve yanmış topraktan daha güçlü ağaçlar yetişir. Ama bazen iki ya da daha fazla yangın birleştiğinde çok büyürler ve yenilediğinden fazlasını yok eden bir cehenneme dönüşür. Ve o yaz çok sıcaktı.

“Yangın o kadar hızlıydı ki kaçarak kurtulmak mümkün değildi. Büyük, aç bir hayvan gibi ağaçtan ağaca atlıyordu ve bir sonraki öğünü de bizdik. Kampın etrafını çevirmişti, biz ortasındaydık ve kardeşlerim ölüm şarkılarını söylemeye başlamışlardı. Sonra bu ufak tefek, yaşlı kadın öne çıktı. Ağzını açmadı, elini bile sallamadı, yalnızca durup yangına baktı. Ve gök... Gök kararda. Yağmurla birlikte soğuk bir rüzgâr geldi, yağmur o kadar ağırdı ki suyun

ağırlığından yere kapaklandık. Yanmaktan kurtulduk derken boğulmaktan korkar bir haldeydik. Alevlerle buluşan yağmurlardan buharlar çıktı ve etrafı yoğun bir sis sardı. Sis kalktığında ateş kalmamıştı. Ardında nemli, kararmış ağaç gövdeleri bıraktı; bir de senin şimdi kanadığın gibi kanayan, yerde yatan yaşlı kadın."

Vaelin ellerini birbirine sürttü ve dişlerinin takırdamasını engellemeye çalıştı. "Ö-öldü mü?"

Dahrena başını iki yana salladı ve hafifçe gülümsedi. "Bir mevsim daha yaşadı. Bildiğim kadarıyla yeteneğini bir daha kullanmadı. Gariptir ama o gün yaz bitti. Güneşin ve ısının yerini yağmurla rüzgârlar aldı ve ancak güzle birlikte rahatladık. Dengeyi çok fazla değiştirdiğini ve terazinin kendisini düzeltmesinin zaman alacağını söylemişti." Dahrena bir elini ateşe doğru uzatıp parmaklarını ısıttı. "Yeteneklerimiz biziz, lordum. Başka bir yerden gelmiyorlar, duygu ve düşüncelerimiz kadar varlığımızın bir parçasılar. Ve diğer bütün eylemler gibi, külden başka bir şey kalmayana kadar yanacak bu ateş gibi yakıta ihtiyaçları var, kullanıldıkça yanan bir yakıta." Elini çekti ve Vaelin kadının yüzünde ciddi bir ifade olduğunu gördü. "Baş Danışman olarak gelecekte daha dikkatli olmanızı istiyorum."

"Bir şey geliyor," diye kekeledi ve düzgün konuşamayınca sinirlenip dişlerini sıktı. "Şarkım uyarı getiriyor."

"Neye karşı?"

Lyrna'nın yüzü... Çığlık halini alan şarkı...

Görüye karşı gözlerini kapadı, zira şarkının döneceğinden korkuyordu. Melodi tekrar yükseldiği takdirde hayatta kalamayacağını biliyordu. "Bil-bilmiyorum. A-ama yetenekliler arasında bilme ihtimali olan biri var. Kara Anahtar dedikleri yerde yaşayan adam... Harlick."

* * *

Dahrena ertesi günü istirahat ederek geçirmesini istiyordu ama Vaelin reddetti, Alev'in eyerine tutundu ve Yüzbaşı Orven uzanıp birkaç kere dengede durmasına yardım etmesine rağmen sırf irade gücüyle attan düşmemeyi başardı. Muhafızlar Kule Efendisi'nin ani ve hakkında açıklama yapılmamış hastalığından dolayı telaşlanmışlardı ama nahoş sorular sormayacak kadar zekilerdi. Ama Insha ka Forna kendini dizginlemeye gerek görmeden gün boyunca Dahrena'ya birkaç kez iğneleyici gözlemini aktarmıştı.

Vaelin konuşulanların ne anlama geldiğini öğrenmemenin daha iyi olduğunu düşündü ama Orven'in yüzündeki rahatsız ifadeden Eorhilce hakkındaki bilgisinin oldukça artmış olduğunu okuyabiliyordu.

Öğlene doğru ürperti oldukça azalmıştı ve kamp yaptıklarında titremesi kesildi. Ama görüntüler gözünün önünden gitmiyor, prensesin yüzü delice bir ısrarla düşüncelerinin yakasını bırakmıyordu. Tutsaklığı boyunca şarkı söylerken onu hiç aramamıştı ama bunun nedeni kin değil kayıtsızlıktı. Ona olan siniri, Linesh limanındaki o gün geçmişti ama keskin zekâsına duyduğu saygı dışında ona karşı hiç iyi duygular beslememişti. Çok hırslıydı ve birlikte işledikleri suç bir sevgi ya da arkadaşça duygular besleyemeyeceği denli korkunçtu. Ama bazı zamanlar şarkının onu dürttüğünü, prensesi son gördüğü zaman baş başayken ağladığındaki görüntüsünü çağıran bir melodi yükseldiğini hissederdi. Ama şarkının çağrısına hep direnmiş, onun yerine Frentis ve arada sırada da Sherin'e odaklanmıştı. Frentis hakkında bulabildikleri anlık ve belli belirsiz görüntülerdi ve Sherin'i ise bir süre sonra hiç görememeye başlamıştı.

Aşkımızın bittiğini düşündüğü için mi? diye geçirirdi aklından. Kan şarkısının sınırsız olmadığını o zaman anlamıştı. Yalnızca tanıdığı, bir şekilde ruhuna dokunan kişileri bulabiliyordu ve yine de görüntünün netliği değişiklik gösteriyordu. İlk zamanlar Sherin'i temizlenmiş bir camdan bakıyormuşçasına parlak ve net bir şekilde görebiliyordu ama zamanla cam matlaşmıştı. Onu en son Ahm Lin'in yanında, mimarisi tamamen yabancı bir evin bahçesinde dururken görmüştü. Sade giyimli, silahsız ama savaşçı olduğu belli bir adamla konuşuyordu. Vaelin adamın Sherin'e olan ilgisini saklamaya çalıştığını görmüştü ama gözlerinden belliydi. Görüntü solmuş, ardında acı ve pişmanlık bırakmıştı. Onu neredeyse bir sene boyunca tekrar aramamıştı ve aradığında da bulabildiği tek şey bir dağın tepesindeymiş gibi temiz hava ve yükseklik duyusuydu... O ve başka bir şey. O mutluydu.

* * *

Kardeş Virula'nın Kara Anahtar, Dahrena'nın Nehrin'in Noktası adını verdiği yere yaptıkları yolculuk bir hafta sürdü. Dağların ve ormanların içinden geçiyorlardı. Yol üzerindeki birkaç köyde misafir edildiler ve Vaelin Menzil'de yaşamaya karar verenlerin

yaşadığı zorlukları ve edindiklerini daha iyi anlamaya başladığını hissetti.

"Dört sene önce kuzeye geldim lordum," dedi eksik dişli, Asraelli bir mavnacı. Ayna Sesi'nin yaklaşık altmış beş kilometre güneyinde, madencilerin kullandığı bir iskelesi bulunan Lowen Köyü'ndelerdi. "Küçükken Tuzseli'nde mavnalarda çalışırdım, sonra Donanma Lordu gelip beni aldı ve Kral'ın bayrağı altında otuz üç yıl çalıştım. Donanmanın yarısı yok şimdi, savaş borçlarını ödemek üzere satıldı. Sırtımdaki gömlekle limana bıraktılar, ben de Menzil'e gelmek için bir gemide çalıştım. Beş kuruşum olmadan kıyıya çıktım. Şimdi bir eşim, oğlum, evim var ve kendi mavnamın üçte birine sahibim."

"Diyar'ı özlemiyor musun?" diye sordu Vaelin.

"Neyini özleyeceğim ki? Orada insanlar doğduğunda mevkileri belli, burada herkes bileğinin hakkıyla alıyor alacağını. Ve hava." Mavnacı başını geriye atıp derin bir nefes aldı. "Daha temiz, daha tatlı. Diyar'da neredeyse boğuluyordum."

Nehrin'in Noktası dalgaların beyaz kumlu bir sahile vurduğu orak biçiminde bir körfeze bakan dağlık bir burnun üzerindeydi. Yaklaşık kırk ev vardı. Hepsi denizden esen rüzgâra dayanacak şekilde kalın taşlardan yapılmış sağlam binalardı. İkindiye doğru vardıklarında bir dizi çocuk nispeten büyük binalardan birinden sıra halinde çıkıyorlardı. İtikat'tan bir eser ya da muhafız evi gibi bir şey yoktu.

Vaelin sarışın, sakallı bir adamın altı yaşlarında ve kendi kadar sarışın olan bir çocukla oyun oynadığı büyük binaya doğru ilerledi. Çocuk sarışın adama taşlar atıyor, küçük elleriyle ayağının dibindeki yığına uzanıyordu. Adam da taşlara sopayla vuruyordu. Yaşına rağmen çocuğun kolu güçlü, atışları hızlı ve isabetliydi ama sarışın adam sopayı oldukça hızlı bir şekilde sallıyor ve her taşı şaşmaz bir şekilde havaya gönderiyordu. Vaelin'i görünce durdu ve çocuğun taşlarından biri göğsüne çarpınca acıyla homurdandı.

"Iskaladın baba!" diye bağırdı çocuk heyecanla zıplayarak. "Iska! Iska!"

Vaelin kısa bir mesafe ötede atından indi ve sopasını bırakıp onu kucaklamaya doğru gelen adama doğru yürüdü.

"Kardeşim," dedi Vaelin.

"Kardeşim." Nortah gülümsedi. "Doğru olduğuna inanamamıştım ama karşımdasın."

Vaelin geri çekilince çocuğun meraklı gözlerini üzerinde hissetti. Kule Efendisi'ni gören diğer köylüler de durmuş, ona bakıyorlardı.

Kan şarkısının notası aşinalıkla yükseldi, yetenekli insanların içindeydi.

"Artis," dedi Nortah çocuğa. "Vaelin amcanı selamlasana."

Çocuk birkaç saniye durup baktıktan sonra garip bir şekilde eğilerek selam verdi. "Amca."

Vaelin de eğildi ve şarkının notasının bir miktar düştüğünü hissetti. *Çocuğun yeteneği yok.* "Yeğenim. Baban gibi kolun kuvvetli bakıyorum."

"Bir de eline sapan alınca gör," dedi Nortah. Dahrena'nın yanlarına geldiğini görüp ona döndü ve eğilerek selam verdi. "Leydim, her zamanki gibi hoş geldiniz."

"Öğretmenim," dedi Dahrena eğilip selam vererek.

"Horda hakkına bir şeyler söylendi," dedi Nortah. "Köydeki diğer insanlar endişelendiler."

"Horda değildi," dedi Dahrena. "Barınak arayan aç insanlardı yalnızca, ki Kule Efendisi de bunu onlara sağladı."

"Savaş elinden mi alındı kardeşim?" diye sordu gözünde hafif bir kıvılcımla. "Ağzında acı bir tat bırakmış olmalı."

"O acı tadı memnuniyetle karşıladım."

Nortah Vaelin'in eyerindeki çuvala baktı. Gözlerini kıstı ama konusunu açmadı. "Gelin, gelin." Arkasını döndü ve Artis'in elini tutarak onlara gelmelerini işaret etti. "Sella sizi gördüğüne sevinecek."

Sella'yı tek katlı evin duvarına bağlı bir ipe yeni yıkanmış çarşafları asarken buldular. Yakınlarında dört yaşlarında bir kız çocuğu altında debelenen kedinin üzerine oturmuştu ve kıkırdıyordu. Kedi hançere benzer dişlerini çıkardığında atlar huzursuz oldu. Vaelin ve Dahrena atlarından indiler ve Orven'e uzakta bir yerlerde kamp kurmasını söylediler.

Sella yüzünde bir gülümsemeyle Vaelin'e doğru yürüdü ve eldivenli elleriyle elini sıktı. Hatırladığı kadar hoş bir kadındı ama hamile karnı şişti ve gevşek elbisesi rüzgârda dalgalanıyordu. *İkizler,* dedi kadının elleri Vaelin'in karnına baktığını görünce. *Erkek ve kız çocukları. Erkeğin ismi Vaelin olacak.*

"Haydi ama, böyle yapıp çocuğu lanetleme," dedi Vaelin elini sıkarak.

Lanet değil, her daim bir lütuf. Elini öne çıkan Dahrena'ya uzattı. "Çok uzun zaman oldu," dedi Dahrena.

Düşmüş şehirden bu yana iyice büyümüş Kardansı hızlıca geldi ve büyük başını Vaelin'in bacağına koydu. Vaelin eliyle hayvanın

kürkünü okşayınca gök gürültüsüne benzer bir sesle mırladı. Sırtındaki küçük kız gözlerini kocaman açmış, merakla Vaelin'e bakıyordu. Kan şarkısı aşinalıkla titreyince aklının içinde birden bir dizi görüntü hissetti. *Oyuncaklar, şekerler, kahkahalar ve gözyaşları...* Vaelin homurdandı ve rahatsızca gözlerini kırptı.

Sella ellerini çırptı ve görüntüler ortadan kayboldu. Annesi parmağını ona doğru sallayınca küçük kız hafifçe suratını astı. *Özür dilerim,* dedi annesi elleriyle Vaelin'e. *Onun selamlama şekli bu. Herkesin kendi yapabildiği şeyleri yapamadığını ayırt edemiyor.*

Vaelin eğildi ve kızın gözlerine baktı. "Ben Vaelin amcanım," dedi. "Sen kimsin?"

Aklına yumuşak ve utangaç bir mırıltı girdi. *Lohren.*

Sella ellerini tekrar çırpınca kız kaşlarını çattı ve somurttu. "Lohren."

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Lohren."

"Bir keresinde bir rüya görmüştüm," dedi kız gülümseyerek. "Bir sahildeydin, gece vaktiydi ve baltayla bir adamı öldürüyordun."

Sella kızın elini tuttu ve Kardansı'nın sırtından aldı. Eliyle yemek işareti yaptı ve kızıyla birlikte eve doğru yürümeye başladı.

"Takma kafana," dedi Nortah. "Bir de benim hakkımda gördüğü rüyalarını duysan."

* * *

Nortah düşmüş şehirden Menzil'e olan yolculuklarının hikâyesini anlatırken Sella da önlerine balıklı börek ve soğan suyunda pişirilmiş patates koydu. "Dört ay sürdü ve herkes başaramadı."

"Lonaklar mı?" diye sordu Vaelin.

"Hayır, garip ama bize hiç dokunmadılar. Kış erken gelip bizi ovalarda yakaladı, soğuktan öldüler yani. Eorhiller olmasaydı geri kalanımız da açlıktan ölürdü. Yetenekli insanlar pek çok şey yapabiliyor ama yemek yaratamıyorlar. Eorhiller bize yemek verdi ve Derebeyi Al Myrna'nın kulesine getirdi. O da Leydi Dahrena'nın sayesinde. Uzun zamandır boş olan Nehrin'in Noktası köyünde kalmamıza razı oldu."

"Annen ve kız kardeşlerin?" diye sordu Vaelin.

Nortah'ın yüzü asıldı. "Annem biz gelmeden bir sene önce öldü, kız kardeşlerim..." Uzaklara daldı ve Sella elini tuttu. "Şey, herkes Karanlık'a karşı duydukları korkuyla başa çıkamıyor. Konuşacak

yaşa bile gelmemiş yeğeninin sesini kafanın içinde duymak insanı biraz rahatsız edebiliyor. Hulla bir Kuzey Muhafızı çavuşuyla, Kerran bir tüccarla evli. Kuzey Kulesi'nde yaşıyorlar ve bizi ziyarete gelme gibi bir gereksinim duymuyorlar."

Vaelin yeni bir konu açmadan önce yemeğini bitirdi. "Harlick hâlâ sizinle mi?"

"Bir anlamda, evet," dedi Nortah. "Sahildeki bir kulübede kendi başına yaşıyor ve güneş doğduğu andan başlayıp batana kadar bir şeyler yazıyor. Ama yazdıklarını da kimsenin okumasına izin vermiyor. Çoğu kişi onu kendi başına bırakmakta bir beis görmüyor, Dokumacı dışında. Yaptığı sepetleri yemekle takas edip hem kendini hem de onun karnını doyuruyor."

Vaelin masadan kalktı. "Leydiyle benim onunla konuşmamız gerekiyor, izninizle."

Bu akşam bizimle kalacaksınız, dedi Sella işaret diliyle. *Odamız var.*

Ev gerçekten de birkaç kişiyi misafir edebilecekleri kadar büyüktü. Nortah evin, Alpir İmparatorluğu'ndan sürülmüş ve kabile geleneğini sürdürüp birden fazla eş almış bir adam tarafından yapıldığını anlatmıştı.

"İçlerinden birine vurdu," diye söze girdi Lohren. "Ona sert vurunca diğer kadınlar sinirlendi. Hepsi onu bıçakladı." Çatalını sıkıca tutup bir ekmeğe sokmaya başladı. "Çat! Çat! Çat!" Sella ellerini tekrar çırpınca yüzünü asarak durdu.

"Kalmaktan memnuniyet duyarım," dedi Vaelin Sella'ya ve Dahrena'ya döndü. "Leydim sahilde bir yürüyüşe çıkmak ister mi?"

* * *

"Savaşı, cehennemi ve gözünü kan bürümüş adamların ruhlarını gördüm," dedi Dahrena Harlick'in kulübesine giden kumların üzerinde yürürlerken. Hava kararıyordu ve dalgalar yüksekti. Saçı, rüzgârda mürekkebimsi bir keşmekeşti. "Ama o küçük kız beni hepsinden daha çok korkutuyor."

"Öylesine bir güç tabii korku doğurur," dedi Vaelin. "Büyüdükçe yeteneğini taşımakta daha da zorlanacak."

"En azından şimdi onu koruyacak yetenekli bir amcası var."

"Orası öyle."

"Öğretmeni en son ne zaman görmüştün?"

"Neden ona öğretmen diyorsun?"

“Çünkü kendine verdiği isim ve yaptığı şey bu. Tek bir gün dışında her gün çocuklar okulunda toplanır. Yetişkinlerin de bazıları gelir, sayılar ve harflerle sıkıntı yaşayanlar. Hepsine öğretir, hem de iyi öğretir. Bir anlamda o da yetenekli.”

İrfan Sınavı’ndan önce Nortah’ın Dentos’a gösterdiği sabır geldi aklına, bir şeyler öğretebilmek için Frentis’i susturmayı başarması ve Kurtlakoşanların okçu bölüğünü eğitme hızı. *Onca yıldır aslında bir öğretmendi. Nişan’da kalsaydı zaman içinde kesinlikle Yay Ustası olurdu.* “Sanırım sekiz seneden fazla oldu,” dedi. “Düşmüş şehirde görmüştüm en son. Buraya yerleştiklerini görmek güzel.”

“Babama onları göndermelerini söyleyenler vardı,” dedi Dahrena. “Eorhiller gelir gelmez yeteneklerini anlatmıştı ve dolayısıyla Diyar halkı da korkuya kapılmıştı.”

“Ama o seni dinledi.”

“Sanırım onlara sığınacakları bir yer sağlardı her türlü. Cömert bir hareketi asla es geçmeyecek türden bir kalbi vardı.”

Dahrena’nın sözcükleri aklına her ne kadar istemese de Sherin’le olan anılarını getirdi ve başını kaldırdığında kulübeye yaklaşmış olduklarını görünce sevindi. Ahşaptan yapılma, eğik çatılı ve soba borusundan bacası olan bir yapıydı. Penceresi yoktu ama yarı açık kapıdan dışarı mum ışığı sızıyordu. Kolsuz bir yelek giyen geniş omuzlu bir adam dışarıda, kumun üzerinde oturuyordu. Dalgalı sarı saçları rüzgârda dalgalanıyor, becerikli elleri büyük yapraklı deniz yosunlarını birbirine geçirirken kaslı kolları oynuyordu. Kulübenin hemen önünde tamamlanmış sepetlerden oluşan bir küme vardı.

“Dokumacı,” dedi Vaelin. “Sizi tekrar görmek güzel, efendim.”

Adam yakışıklı yüzünü ona çevirdi ve dudaklarında hafif bir gülümseme peyda oldu. Mavi gözlerini Vaelin’den Dahrena’ya çevirdi, gözlerini kırptı ve elindeki işe döndü. “Yaralama,” dedi.

Kapı gıcırdadı ve uzun, kül grisi saçlı, biraz yapılı ve yüzünde hoşgörülü bir ifade olmayan bir adam belirdi. “Ne istiyorsun?” diye sordu Vaelin’e. Sesinde tedirginlik vardı. Belki onu rahatsız etmelerine içerlemişti, belki de Vaelin’in son görüşmelerinde kalbine saldığı korkuya.

“Önceki görüşmemizde istediğimle aynı şeyi, kardeş,” dedi Vaelin. “Zor sorulara cevaplar.”

Harlick başını iki yana salladı ve tekrar arkasını döndü. “Sana verecek cevabım yok. Beni rahat bırak...”

“Suretin böyle istemezdi, sanırım.” Harlick durunca Vaelin sözüne devam etti. “Geçenlerde onunla tanıştım. Senden konu

açıldı. Ne hakkında konuştuk bilmek ister misin?"

Kütüphaneci sıktığı dişlerinin arasından içini çekti ve kapıyı açık bırakarak içeri girdi. Vaelin Dahrena'ya doğru eğildi. "Leydim."

Harlick'in kulübesinin içinde basit bir masa, bir sandalye ve küçük bir karyola vardı. Köşede demir bir soba duruyordu ve üzerinde buharı tüten bir çaydanlık vardı. Masanın üzeri parşömenlerle doluydu, çoğu boş olan hokkaların arasındaki sayfaların üzerinde birkaç tane tüy kalem vardı. Ama kulübede en çok göze çarpan şey karşı duvarda yerden tavana kadar uzanan yirmi parşömendi.

"Yazdıklarını unutuyor musun?" diye sordu Vaelin. "Yazdıktan sonra?"

Harlick kahkaha olma ihtimali olan sert ve kulak tırmalayan bir ses çıkardı ve sobaya doğru gitti.

"Leydim, ne kadar dikkatsizim," dedi Vaelin. "Size Yedinci Nişan'dan Kardeş Harlick'i tanıştırayım, Varinshold'daki Büyük Kütüphane'nin eski araştırmacısı. Kardeş, bu da Leydi Dahrena Al Myrna, Kuzey Kulesi'nin Baş Danışmanı."

Harlick Dahrena'ya dönüp hafifçe eğildi. "Leydim. Lütfen evimin rezil durumunu mazur görün. İsterseniz daha yeni çay demlemiştim."

Dahrena nazikçe gülümseyerek eğildi ve adamı selamladı. "Başka bir zaman, efendim."

"E peki." Harlick çaydanlığı eline aldı. "Yalnızca bir kişiye yetecek kadar kalmıştı zaten." Elindeki kaşıkla kilden bir çanaktan birkaç yaprak alarak küçük, porselen kupanın içerisine koydu ve üzerine suyu döktü.

"Suretinin anlatacak bir hikâyesi vardı," dedi Vaelin. "Bir orman ve ölü bir çocuk hakkında."

Çay yapraklarını karıştıran Harlick'in elinin titrememesinden etkilenmişti. Ama arkasını dönüp Dahrena'ya ihtiyatlı bir bakış atmıştı.

"Bu leydiden sır saklamıyorum," dedi Vaelin.

Harlick içini çekti ve başını iki yana salladı. "Sen bir yalancısın, lordum. Hepimiz sır saklarız. Leydinin de epey sırrı vardı ve eminim senin de var."

Değişmiş, diye geçirdi içinden Vaelin. *Bir şekilde korkusunu yenmiş.* Bakışlarını uzak duvarı kaplayan parşömenlere çevirdi. *Belki de okuduğu bir şey sayesindedir.*

"Söylesene," dedi Harlick odadaki tek sandalyeye oturup

çayından bir yudum alarak. “Suretim sana bana iletmen için bir mesaj mı verdi? Sorularını cevaplamamı mı emretti?”

“Hayır,” dedi Vaelin. “Ama buradaki görevinin kutsal bir vazife olmadığını söyledi. Seni desteklemiyor. Hatta hayatta olduğun için şanslısın ve bu da,” bakışlarını kulübede gezdirdi, “senin cezan. Sürgündesin.”

“Sen de öyle.” Harlick yorgun gibiydi ve çayını masaya koyup arkasına yaslandı. “Buraya intikam almak için geldiysen uzatma. Hareketlerim yanlış olmuş olabilir ama beni onları yapmaya iten sebepler dürüst ve bencillikten uzak sebeplerdi.”

Yıllardan beri ilk kez Vaelin gerçekten sinirlendiğini hissetti. “Yanlış mı? Urlish’te beni öldürsünler diye suikastçılar tuttun. Benim yerime kardeşimi öldürdüler. Yalnızca on iki yaşındaki bir çocuğu. Kafasını kestiler. Bunlar olurken orada mıydın? *Bencillikten uzak sebeplerinin* sonuçlarını izliyor muydun?”

“Lordum,” dedi Dahrena sessizce ve Vaelin yumruklarını sıkmış bir şekilde araştırmacının üzerine doğru yürüdüğünü fark etti.

Harlick gözlerinde yalnızca hafif bir merakla başını kaldırmış ona bakıyordu.

Vaelin derin bir nefes aldı ve ellerini gevşeterek geriledi. “Yeteneğimden haberin var mı?” diye sordu, nefesi düzgün konuşabileceği kadar düzeldiğinde.

“Tezahürat Birinci Cilt,” diye ezberden okudu Harlick düz bir sesle. “Birinci Dizin, Dördüncü Fıkra. Seordahlar arasında kayıtlı vakalar, kasti yok. Seordahçadan vurguya göre ‘Kanın Şarkısı’ ya da ‘Kan Şarkısı’ olarak tercüme edilebilir. Yazım sırasında Diyar’daki vakalar: Yok. Tespit edilen tüm vakalar derhal Suret’e bildirilmeli.” Vaelin’in gözlerine baktı ve devam etti. “Ek. Diyar’da karşılaşılan vakalar: Bir.”

“Ne zaman?” diye sordu Vaelin. “Ne zaman öğrendin?”

“Sanırım senden önce. Kehanet tuhaf bir biçimde açıktı. ‘Şifacı ve Savaş Lordu’ndan doğan.’ Başka kim olacaktı ki?”

“Peki bu kehanet başka ne diyordu?”

“‘Bir çöl ayı altında Bekleyen’e düşecek ve şarkısı yeniden doğmuş kötülük tarafından alınacak.’” Harlick çayından bir yudum daha aldı. “Bunun olduğunu görmeye hazır değildim.”

“Suret bana bir kehanet daha olduğunu söyledi, bu kadar kötümser olmayan. Ona inanmayı tercih etmemişsin.”

“Hepimiz tercihler yaparız. Bazıları diğerlerinden daha zordur.”

“Sen de kehanet gerçekleşmesin diye suikastçı tuttun, öyle mi?”

“Ben nasıl suikastçı tutayım ya? Büyük Kütüphane’de araştırmacı olan bir adamın yardıma başvurabileceği pek kimsesi yoktur; özellikle de benim gibi, niyetinin Sureti tarafından onaylanmayacağını bilen birinin hiç yoktu. Ama araştırmalarım sonucu böyle meseleler hakkında bolca bilgisi olan ve bu konuya ilgi duyan birini buldum. Kral’ın Baş Vekili sanırım pek çok sefer ellerini kirletmek durumunda kalmıştır.”

Kral’ın Baş Vekili… “Artis Al Sendahl. Adamları Nortah’ın babası mı tuttu?”

“Ve seni temin ederim ki ikna edilmeye pek ihtiyacı yoktu. Önce biraz çekinir gibi oldu ama Karanlık bilgim hakkında birkaç şey fısıldayınca derhal işe koyuldu, zira Diyar’a olan görevi bunu gerektirirdi. Ayrıca Savaş Lordu’nun çocuğu trajik bir şekilde Nişan’dan alınmışken kendi oğlunu onlara zincirli halde tutmanın bir anlamı yoktu.”

“Ama planın başarısız olunca…”

“Müdahil olduğumuzu gizlemek için çok uğraşmıştık ama Nişanın gerçekten ısrarcı. Gerçeği ortaya çıkarmaları iki yıl kadar sürdü ama öğrendikleri zaman… Suretim hiç hoşnut olmadı. Sanırım mesele Kral’a iletildi ve yozlaşma suçlamalarından dolayı Lord Al Sendahl idam edildi.”

Janus’un yıllar önceki sözcükleri: *Para değil, güç hırsızıydı.* Nortah’ın babası Kral’a ait olan öldürme gücünü kullandığı için idam edilmişti.

“O gece orada başka biri daha vardı,” dedi Harlick’e. “Suikastçılar başka birinden daha bahsettiler. Korktukları birinden. Kimdi o?”

Araştırmacı çayından bir yudum daha aldı. “Başka kimseden haberim yok.” İlk kez adamın korktuğu gördü. Burun delikleri yalnızca hafifçe büyümüş, dudağı hafifçe seğirmişti ve kan şarkısı uyumsuz bir nota çıkarmıştı.

“Yeteneğimi biliyorsun,” dedi Vaelin ona.

Harlick çayını tekrar masaya koydu ve bir şey demedi. Vaelin yumruklarını tekrar sıktığını hissetti. Mecbur kalırsa istediği şeyi adamı döverek öğrenebileceğini biliyordu, zira her ne kadar umursamaz görünse de adam bir korkaktı. “Başkaları var,” dedi. “Yedinci Nişan’da seninle aynı şeye inanan başkaları. Yalnız başına hareket etmedin.” Harlick sessizliğini korumaya devam ediyordu ama kan şarkısının mırıltısı Vaelin’in söylediklerini onaylıyordu. “Şu anda bile,” diye devam etti Vaelin. “Bunca yıl sonra bile sanrına

tutunuyorsun. Yaptığının doğru olduğu sanrısına."

"Hayır," dedi Harlick. "Bütün kehanetler yanlış. Bunu artık görüyorum. Müneccimler genellikle delidir, düşünce ve rüyalarını gölgeleyen görüntü girdaplarına yakalanıp delirirler. Gördükleri gelecek değildir, yalnızca ihtimallerdir. Ve ihtimaller sonsuzdur. Sence de öyle değil mi? İşler biraz değişik gitse, şu anda karşımda duran senin yeteneğine sahip ve her şeye rağmen Kule Efendisi yapılmış Öte'den gelmiş kötü bir ruh da olabilirdi. Kader beni haksız çıkarmış olabilir ama ancak ucundan, çok küçük bir farkla yanıldım."

"Kader değil," dedi Vaelin. "Kan, çoğu masumlara ait ve çoğunu ellerimle döktüğüm kan."

Harlick onaylar biçimde hafifçe başını salladı ve Vaelin'e teslimiyet ve beklentiyle baktı. "Çay içmeme izin verdiğin için teşekkürler, lordum."

Vaelin neşesiz bir şekilde güldü. "Seni öldürmeyeceğim, kardeş. Kibirli ve alçak olsan da işime yarayacaksın. Ve dengelemen gereken çok şey var. Şu andan itibaren Kuzey Kulesi'nin Arşivcisi'sin." Kulübenin içindekilere doğru elini salladı ve kapıya doğru ilerledi. "Eşyalarını topla ve sabah olduğuna yola çıkmaya hazır ol. Kulede konuşacak çok şeyimiz var. Leydim?"

Dahrena, şaşkın bir şekilde Vaelin'e bakan Harlick'e tebrik edercesine eğilerek selam verdikten sonra kulübeden çıktı.

"Bu adamı sevmedim," dedi sahilde yürürlerken.

Vaelin dönüp kulübeye baktı ve zayıf araştırmacının kapının arkasında durduğunu gördü. "Bence o da kendini sevmi..."

Bir çekiç darbesi gibiydi; şarkının çığlıklar içindeki notası tekrar ve aniden bir kreşendoya yükselmişti. Sendelerken burnundan kan geldiğini hissetti ve kuma yığılırken çığlıkla birlikte gözlerinin önüne görüntüler diziliyordu... *Alev, her yer alevler içinde ve öfke dolu... Bir adam ölüyor, bir kadın ölüyor, çocuklar ölüyor... Ve çığlıklar bitmiyor... Alevler dönüyor, birleşiyor, iki kara benek beliriyor, göz yuvaları haline geliyorlar ve alevler bir kafatası oluşturuyor. Sonra bir yüz, mükemmel ve harikulade... Ve tanıdık... Lyrna, ateşten yapılmış Lyrna... Çığlık çığlığa.*

Onuncu Bölüm

Lyrna

Baron Hughlin Banders'ın kalesi Asrael sınırından yaklaşık elli kilometre uzakta, farklı mimari tarzları ve kimi yeni kimi eski, birbiriyle uyumsuz tuğlaları içinde bulunduran bir yapılar dizisiydi. Geyiklerle dolu büyük bir orman ve yükselip alçalan tepelerin ortasında yer alıyordu. Akşam bastırırken vardılar ve ana evden oldukça uzakta, savaş düzeninde ilerleyen yaklaşık elli kişilik, tepeden tırnağa zırhlı bir şövalye grubu tarafından karşılandılar. Grubun lideri miğferinin korumalığını kaldırınca üzerinde yatay bir yara izi olan burnu gözler önüne serildi ve adamın yüzündeki şüphe Lyrna'yı görünce dağıldı. Zorba görüntüsüne rağmen sözcükleri telaffuzundan ve tutumundan soylu bir şövalyenin oğlu olduğu belliydi.

"Lütfen yürekten dilediğim özrümü kabul edin Ekselans," dedi atından inerek ve başını eğip tek dizi üzerine çöktü. "Bu kadar büyük bir kafile görünce başka bir niyet olduğunu düşündük."

"Lütfen endişelenme, lordum," dedi Lyrna. Renfael şövalye sınıfının pimpirikli tutumuna katlanmakta hep zorlanırdı ve o sırada hiç öyle bir merasime giresi yoktu. "Baron Banders'ı arıyorum. Evinde mi?"

"Evet, Ekselans." Şövalye ayağa kalktı ve hızlıca atına bindi. "Size eşlik etme şerefine nail olmama izin verin."

Baron Banders evinin kapısında bekliyordu. Üzerinde zırhı yoktu ama belinde uzun bir kılıcı vardı. Arkasında duran genç kadın uzun boyuna rağmen on dört yaşından büyük olamayacak kadar zayıf bir çocuğun elini tutmuş, Lyrna'ya bakıyordu.

"Ekselans." Banders'ın ses tonu ve ifadesi dikkatli bir şekilde herhangi bir duygudan arındırılmıştı. Tek dizi üzerine çöktü. "Hoş geldiniz. Evim sizindir."

"Geceyi burada geçirmekten memnuniyet duyarım lordum,"

dedi ve Eminadım'ın sırtından atlayıp elini uzatarak ona doğru yürüdü. "Ama önce bana bir konuda söz vermenizi istiyorum."

Adam Lyrna'nın elini dudaklarına götürürken gözleri hafifçe açıldı, zira prensesin bunu nadiren yaptığını ve bir lütuf sayıldığını biliyordu. "Söz mü Ekselans?" diye sordu ayağa kalkarak.

"Evet, ziyafet olmayacak." Lyrna gülümsedi. "Bu gece sessizce yemek yemek istiyorum, tabii sizinle birlikte."

* * *

Hamisi olduğu genç kadının isminin Ulice ve kadının oğlunun isminin de Arendil olduğunu söyleyerek onları tanıştırdı. Soyadlarını söylemese de Lyrna Banders'ın ve Ulice'in yüz hatlarındaki benzerliği kolayca ayırt edebiliyordu; gözlerinin duruşu ve rengi neredeyse aynıydı. Kadının soyadı olmaması bir piç olduğu anlamına geliyordu ama giydiği kıyafetlere bakılırsa ismini almamış olsa bile babasının himayesinde rahatça yaşadığı görülebiliyordu. Çocuğun yüzü garip bir şekilde annesininkine çok az benziyor, dedesininkine ise hiç benzemiyordu. Çocuğun gözleri mavi, Banders ve Ulice'inkiler kahverengiydi ve çocuğun omuzlarına kadar düşen dağınık, kara bukleleri annesinin kum rengi yelesi ve Banders'ın seyrek, gri saçlarıyla tezat içindeydi.

Ana salonda çok müsrifçe donatılmamış bir masada, iyi pişmiş bir yemek yediler. Davoka hizmetçiler ne zaman yemek getirip tabağının yanına koysalar Lonaklara yabancı olan çatal bıçak takımını kullanarak acemice yemekle boğuşuyordu. Lyrna'yı yakından izliyor, çatal bıçağı nasıl tuttuğuna dikkat ediyor, aynılarını yapmaya çalışıyordu ama çoğunlukla başarılı olamıyordu.

"Nasıl istersen öyle ye," dedi Lyrna. *"Onları gücendirmiş olmazsın."*

"Sen bizim usullerimizi öğrendin," dedi Davoka kaşlarını çatmış, çatal ve bıçağa odaklanmışken. "Ben de seninkileri öğrenicem."

"Lonakça konuşuyorsunuz!" dedi Arendil heyecanla ve şaşkın bir şekilde Lyrna'ya baktı. Banders bir elini masaya vurunca hemen arkasından ekledi. "Ekselans."

"Bazen benden bile iyi konuşuyor," dedi Davoka ağız dolusu bıldırcın arasından. "Bilmediğim sözcükler biliyor."

"Prensesin başarıları ibretlik," dedi Ulice. Utangaç, neredeyse korku içinde gibiydi ama Lyrna'ya bakarken gözlerinde samimi bir hayranlık vardı. "Ve şimdi de asırlardır sağlanamayan bir barış getirdi. Keşke bütün kadınlar onun kadar başarı sahibi olabilseydi."

“Geçidin kuzeyindeki topraklar çetinmiş diye duymuştum,” dedi Banders. “Kendim hiç gitmedim. Gerçi çok Lonak’la savaştım.” Bakışları Davoka’ya kaydı ve Lonak kadını çiğnediği yemeğinin arasından sırıttı.

“Neyse ki o günler geride kaldı,” dedi Lyrna. Kadehini resmi bir şekilde kaldırdı. “Benimle birlikte içer misiniz lordum? Barışa?”

Banders hafifçe gülümseyip kadehini kaldırdı ve Lyrna’yla beraber içti. “Barış her zaman için iyi haberdir, Ekselans.”

“Öyle. Derebeyiniz de barış üzerinde düşünüyor. Yolda onunla karşılaştık.”

Ulice’in çatalı tabağının üzerine düşünce çarpan metal yüksek bir ses çıkardı. Lyrna gözlerini ona çevirince kadının betinin benzinin atmış olduğunu gördü.

“İyi misiniz leydim?” diye sordu.

“Affedersiniz, Ekselans,” dedi kadın fısıldayarak. Hemen yanında oturan Arendil uzanıp kadının elini tuttu. Çocuğun yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Ekselans,” dedi Banders nispeten sert bir sesle, “belki de Derebeyi hakkında konuşmamızı yemekten sonra yapsak daha iyi olacak. Bu konu mide kaldırabiliyor.”

Yemeğin geri kalanını sessizce yediler. Tek konuşan önüne konan yemekler hakkında sorular soran Davoka’ydı. “Cöle?” dedi, titrek, kale şekilli tatlıyı çatalıyla dürterek. *“Sümüğe benziyor.”*

* * *

“Lordum,” dedi Lyrna, “eminim Diyar’ın yakın geçmişindeki sıkıntılar konusunda bir nutuk dinlemeye ihtiyacınız yoktur.”

Ana salondalardı ve onu sevmişe benzeyen bir çift kurt köpeği dışında tamamen yalnızlardı. Köpekler başlarını büyük, mermerden şöminenin yanında oturan Lyrna’nın kucağına koymuşlardı. Banders şömine rafının yanında duruyordu. Yüzünde hâlâ ihtiyatlı bir ifade vardı ama Lyrna adamın sinirli olduğunu görebiliyordu. “Hayır, Ekselans,” dedi. “Emin olun ki yok.”

Kurt köpeklerinden biri yüksek bir sesle havlayınca Lyrna kulaklarının arkasını okşamaya başladı. “Kule Efendisi Al Bera’nın yaşamına kastedildiğinden dolayı ileride daha fazla huzursuzluk çıkabilir,” dedi. “Renfael Diyar’da görülen isyan ve kanunsuzluktan arınmış bir bölge. Böyle kalmasının en iyisi olduğu konusunda hemfikirizdir herhalde.”

“Ben huzursuzluk çıksın istemiyorum. Yalnızca benim olanı korumaya çalışıyorum.”

“Derebeyi’nin itibarını zedeleyerek mi?”

“İtibarı yıllar önce, savaştan bile önce, kurtarılamayacak derecede zedelenmişti zaten. Ben yalnızca gerçekleri söylüyorum, onu da anca sorulduğunda.”

“Peki ne sıklıkla soruluyor?”

Banders eline bir köseği alarak ateşin içindeki kömürleri sert ve hızlı darbelerle dürtmeye başladı. “O adam tarafından yönetiliyor olmanın onurlarını zedelediğini düşünen pek çok kişi var. Bir şövalye gelip dürüst, samimi fikrimi sorduğunda onu tersleyecek miyim?”

“Kral’ın barışını korumaya çalışmanız gerekiyor. Bu derebeylikte ve Diyar’da itibarlı birisiniz. Sizinle aynı konumda olan başka hiçbir şövalye yok. Ama yüksek mevki, isteseniz de istemeseniz de beraberinde sorumluluk getiriyor.”

Banders başını eğince Lyrna’ya Ulice’i ve kadının yüzünden belli olan kökenini anımsattı ama uzun, kara bukleleri olan çocuk eğreti duruyordu. *Yalnızca benim olanı korumaya çalışıyorum...*

“Neden kızını nüfusuna almadın?” diye sordu. “Ya da torununu?”

Banders doğruldu ve gözlerini kaçırdı. “Ben... ne demek istediğinizi anlamadım Ekselans.”

“Eşin ya da başka çocukların yok. Evlilik bağı içinde ya da dışında doğmuş fark etmez, kızın senin kanını taşıyor. Ve ona çok değer verdiğin belli. Ama soyadını vermekten imtina ediyorsun.”

Ateşin başından kalktı ve ellerini arkasından birleştirerek Lyrna’ya sırtını döndü. “Bunlar özel meseleler...”

“Lordum, önemsiz nezaket sözcükleriyle vakit kaybedemeyecek kadar uzun yoldan geldim ve çok şey gördüm. Lütfen soruma cevap verin.”

Banders içini çekti ve arkasını dönüp Lyrna’nın gözlerinin içine baktı. Yüzünde öfkeden ziyade keder vardı. “Ulice’in annesi... O herhangi bir mevkiye sahip değildi, bir değirmencinin kızıydı. Onu çocukluğundan beri tanırım, babam oyunları ve fahişeleriyle çok meşgul olduğundan beni disipline etmeye zamanı olmuyordu. Ben de istediğim zaman istediğim kişiyle görüşüyor, ne istersem onu yapıyordum. Ve reşit olunca da Karla’yla evlenmekten aşırı derecede mutlu olacaktım. Ama babam her ne kadar gevşek olsa ve benimle ilgilenmese de karşı çıktı. Değirmencinin kızının onun

toprakları ve unvanının vârisi olacak çocuğu doğuracak olmasını kabul edemiyordu. Kumara ya da kadınlara kaybetmediği şeylerden geri kalanların vârisi daha doğrusu da, her neyse. Öldüğü zaman Theros daha anlayışlı olur diye düşünüyordum ama eski Derebeyi diğer insanlar nasıl İtikat'a ateşli bir şekilde bağlıysa şövalye kanının kutsallığına olan inancına öyle bağlıydı. Ben de üstelemedim, Karla'yla bu eve geldik. Resmi olarak olmasa da karı koca olarak yaşadık. Ulice doğduğunda onu kaybettik, ben de sonra bir daha evlenmedim."

"Torunun?" diye sordu Lyrna. "Ulice dul olamayacak kadar genç."

Banders'ın yüz hatları tekrar sertleşti. "Cevabını bildiğiniz soruları sormak gibi bir alışkanlığınız mı var Ekselans?"

Siyah saçlar, lacivert gözler... Elbette ona bel bağlamış olanların sokakta kalmamasını sağlayacağım. "Lord Darnel."

"Ulice gençti," diye devam etti Banders. "Yaklaşık on beş yaşlarındaydı, Derebeyi'nin kalesine giderken yanımda götürmüştüm. Darnel'le hiç dost değildik, babasının bana olan saygısını görüyor ve bu durumdan nefret ediyordu, çünkü Theros ona hep hüsranla, küçümseyerek bakardı. Kızımın peşinde sırf intikam için koştu ama Ulice bunun böyle olduğunu görmüyordu. Aklı bütün şövalyelerin kahraman olduğu gibi küçük kız masallarıyla doluydu. Derebeyi'nin yakışıklı oğlu ona olan aşkını itiraf ettiğinde ona inanmaması için hiçbir sebep yoktu. Ulice ona çocuğu olacağını söylediğinde tabii onu başından savdı ve suratına bakıp güldü. Mevzuyu Theros'a taşıdığımda da bana güldü. Theros, Darnel'i ağzından burnundan kan gelene kadar her zamanki gibi dövdü. Tam orada, Lord'un odasında, bütün leydi ve uşakların önünde dövdü. Hareketsiz kalana kadar dövdü, Darnel ölmüş gibiydi. Ama maalesef ölmemişti. Ertesi gün lordun yanından ayrıldım, kızımı eve getirdim ve torunumu yetiştirdim. Birkaç sene sonra Yazgüneşi Panayırı'nda en azından cezasını vermek istedim, sanırım siz de oradaydınız. Uşaklarından biri sırtıma gürzle vurmasaydı defterini dürüyordum."

"Darnel hiç evlenmedi," dedi Lyrna.

"Ve başka hiçbir çocuğu yok. En azından bilinen çocuğu yok."

"Yani annesine soyadınızı verdiğiniz takdirde Arendil asil kanla doğmuş olacak. Derebeyi'nin kanından soylu bir çocuk. Lord'un Sandalyesi'nde hak sahibi olduğunu iddia edebilir."

"Darnel ben savaştan döndükten kısa bir süre sonra buraya gelip

hakkı olduğunu söyleyerek oğlunu almak istedi. Ona bir oğlunun olmadığını söyledim. Yanında yalnızca yirmi kişilik bir kuvvet vardı. Hepsi de acemi, gencecik çocuklardı. Eski uşaklarını Marbellis'te bir adam öldürmüş. Elimde elli şövalye vardı, hepsi de çöl gazileri. Keşke meseleyi orada halletseydim."

"O zamandan bu yana iddiasından vazgeçmedi mi?"

Banders başını iki yana salladı. "Vârisinin ulaşabileceği bir yerde olmasını istiyor. Ya kendi gibi bir canavara çevirecek ya da başından savacak. Ama Arendil'e soyadımı verdiğim takdirde Lord'un Sandalyesi'nde açıkça hak sahibi olduğunu iddia etmiş gibi bir şey olacak. Öyle bir durumda Renfael savaşa girer."

"O halde kendinizi tuttuğunuz için size teşekkür ediyorum."

"Bu derebeyliği bölen kişi ben olmayacağım Ekselans. Ama böyle bir şey olduğu takdirde Kral'ın da yardımıyla en azından iyileştirilmesine yardım edebilirim. Derebeyimiz yalnızca yaralama konusunda iyi, iyileştirmeyi bilmiyor."

Adama söylediklerine dikkat etmesini söyleyecekti ama kendisinin de doğruyu öğrenmek için kaba bir şekilde ısrar ettiğini hatırlayarak vazgeçti. "Bu derebeylikte savaş çıkamaz," dedi. "Ne olursa olsun. Anlıyor musunuz?"

Banders tekrar ateşe baktı ve gergin bir şekilde başını salladı.

"Sabredin lordum ve bu zorluk karşısında lütfen kendinizi tutun. Yarın Arendil benimle birlikte Varinshold'a doğru yola çıkacak. Kral'a, çocuğa kraliyet himayesi verilmesini söyleyeceğim. Babasının elinin ulaşamadığı bir yerde eğitim görecek ve Taç'a hizmet edecek. Annesi dilerse onunla gelebilir, sarayda bana arkadaşlık etmesini isterim."

"Bütün dünyaları burası," dedi Banders usulca. "Ben buradan çıktığımda dünyada istemediğim kadar çok şey gördüm, onların bunu yaşamamalarını istiyordum."

Lyrna son bir kez kurt köpeklerini okşadı ve sandalyeden kalktı. Kurt köpeklerinden biri karşı çıkarcasına ağlarken konuşmaya başladı. "Asil kanın bedeli işte budur: Hayattaki yolumuzu seçmeyiz, yalnızca yolu nasıl yürüyeceğimizi seçebiliriz. Ben odama çekiliyorum lordum. Siz de ailenizle görüşmek isteyeceksinizdir."

* * *

Ulice'in ağlamasını beklerken kadının minnettar olduğunu görmek şaşırtıcıydı. "Bilge *ve* şefkatli," dedi ertesi sabah. Banders

Hanesi'nin önündeki çakıl yolda vedalaşırken hıçkırıklarını tutmaya çalışıyordu. "Ayrılmışlar sizi başımızdan eksik etmesin, Ekselans."

Ulice eğilmek üzereyken Lyrna uzanıp genç kadının kolunu tuttu. "Yeter, leydim. Ama gerçekten bizimle gelmeni isterdim."

"Bab... Baronun bana ihtiyacı var." Ulice elleriyle gözlerini sildi ve zoraki bir şekilde gülümsedi. "Onu burada yapayalnız bırakamam. Ve anneler oğullarını ne zaman serbest bırakmaları gerektiğini bilirler, değil mi?"

Lyrna kadının kolunu sıvazladı. "Öyle."

"Bir söz vermenizi isteyebilir miyim, Ekselans?" diye sordu Ulice, Lyrna Eminadım'a binemeden. "Gerçi daha şimdiden hayal edebileceğimden çok daha fazlasını yaptınız ama..."

"Söylemen yeterli," dedi Lyrna ve kadının ses tonundan dolayı renginin attığını görünce ekledi. "Lütfen."

Ulice ona doğru yaklaştı ve fısıldadı. "Derebeyi'nin onu almasına asla izin vermeyin. Onu saklayın, denizin öbür tarafına gönderin ama asla babasının eline düşmesin." Kadının durgun halinden eser yoktu, yüzü anaç bir öfkeyle kaplıydı.

Lyrna kadının ellerini tuttu ve yanağından öptükten sonra kulağına fısıldadı. "Oğlunun bir kilometre yanına yaklaşmaya çalışırsa tecavüzcü piçi öldürtürüm. Söz veriyorum."

Ulice rahatlayarak geri çekildi ve dedesinin yanında kaşlarını çatmış bir şekilde duran Arendil'e elini uzattı. "Gel, annenle vedalaş."

Annesinin son derece minnettar olduğu belliydi ama Arendil yüzünü asmış, ergenlere has bir şekilde içerlemiş bir tavra sahipti. "Şimdi mi olmak zorunda?" diye sordu düz bir sesle. "Neden kışın ya da gelecek yıl değil?"

"Arendil!" diye çıkıştı annesi elini tekrar uzatarak.

Çocuk yüzünü daha da astı ve bir şeyler demek üzere ağzını açmıştı ki dedesi diziyle çocuğu öne doğru itti. "Ekselans'ı bekletme evlat."

Davoka midillisiyle gelirken alayın Lord Mareşalinin Lyrna'ya geçitte verdiği güzel, gri kısrağı da dizginlerinden tutmuş beraberinde getiriyordu. "Al," dedi dizginleri Arendil'e atarak.

Çocuk dudağını büktü. "Benim kendi atım var," dedi.

"Sanki ona göre biraz büyük," dedi Lyrna Davoka'ya. "Bir çocuğa daha uygun bir atımız yok mu?"

"Binebilirim!" diye çıkıştı Arendil, bir ayağını üzengiye koydu ve rahat bir şekilde eyere oturdu. "Benimki olsa daha iyiydi o kadar."

Ulice çocuğun yanına gitti, elini tuttu ve öptü. Kısa bir süre sonra Banders öne çıktı ve genç kadını nazikçe geri çekti. Lyrna Arendil'in yanaklarının kızardığını görünce arkasını döndü. "Baron! Leydim!" dedi etraflarındaki süvarilerin kendilerini duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Misafirperverliğinize minnettarım. Vasiliğinizdeki yetimin Kral'ın divanında en iyi eğitimi göreceğine dair sizi temin ederim."

Banders kolunu kızının omuzlarına doladı ve Lyrna Eminadım ve alayla birlikte mülkten çıkarken kendine doğru çekti.

* * *

Hızlı bir şekilde ilerlediler ve üç gün sonra Urlish'in kuzey ucunda kamp kurdular. Davoka ve Lyrna geceleri bıçak fırlatma antrenmanı yapmayı âdetleri haline getirmişlerdi. Lonak kadını, geçitteki durumdan habersiz bir kardeşten yeni bıçaklar almıştı ve bu sayede Arendil de onlara katılabilmişti ama çocuk pek becerikli değildi.

"Çocuğa dövüşmek öğretilmemiş," dedi Davoka Arendil'in en son atışı hedef tahtası olarak kullandıkları kesik tahta parçasından çok uzağa gidince.

"Öğrendim!" dedi Arendil. "Ata binebiliyorum, kılıç ve mızrak kullanabiliyorum. Dedem öğretti. Sekiz yaşımdan itibaren. Kendi zırhım bile var ama yanıma almama izin vermediler."

"Zırh," dedi Davoka küçümser bir şekilde ve tahtanın tam ortasına bir bıçak attı. "Çelik karınları öldürmesi çok kolay, kamp yapmalarını bekledin mi tamam. Yalnızca taarruz edecekleri bir şey olunca tehlikeli oluyorlar."

"Saraya gittiğimizde kendine bir zırh seçebilirsin," dedi Lyrna Arendil'e. Lyrna'nın fırlattığı bıçak tahtanın üst kısmına isabet etti. "Zırhlarla dolu bir sürü koridorumuz var, sıra sıra kılıçlar da var. Diyar Muhafızları'nı silahlandırmaya yığınla para dökerken süs olarak kullanılan o kadar çok kılıç olması hep tuhafıma gitmiştir zaten."

"Dedemin de bir sürü kılıcı var, mızrakları da var. Çöl savaşından getirdi."

"Bahsediyor mu?" diye sordu Lyrna. "Savaştan."

"Evet ama bazen kederleniyor. Lord Al Sorna'nın ihanetini kaldıramıyor. Ordunun haberi olsaydı diyor, onu almaya gelen Alpirlileri durdurmak için Cumbraelliler dahil herkes savaşıp ölürdü

diyor.”

Lyrna o anda onu sevdiğine karar verdi, unvanlara aldırış etmemesi ve sözünü sakınmaması çok hoştu ama divanda onu çiğ çiğ yerlerdi. Ve Davoka’ya gelince...

“Güzel bir yer değil,” dedi Lonak kadınına o gece.

Kamp ateşinin başında oturuyorlardı. Arendil çadırında uyuyordu. Davoka kurt kürkünün üzerine oturmuş, uzun bacaklarını uzatmıştı ve kurutulmuş biftek parçalarını bir av bıçağıyla kesip ağzına atıyordu. “Tehlikeli mi?” diye sordu Diyar Dili’nde. Lyrna son zamanlarda Lonak kadınının yalnızca Diyar Dili’ni konuştuğunu fark etmişti.

“Pek çok açıdan öyle ve bu tür tehlikelere de aşina değilsin. İnsanlar erdemmiş gibi yalan söylüyorlar. Bana olan yakınlığın şüpheye ve kıskançlığa yol açacak. Kimileri bunu bir avantaja çevirmeye çalışacak. Diline hâkim olmalı, kimseye güvenmemelisin.”

Davoka ağzında yemekle sırıttı. “Sana güveniyorum, başka kimseye ihtiyacım yok.”

“Bana kraliçe diye hitap ediyorsun kardeşim. Ama burada ben hüküm sürmüyorum; sarayda abim tavsiyelerimi isterse dinliyor, isterse kabul ediyor, isterse de duymazlıktan geliyor. Korkarım, bana olan güvenin bizi bekleyen zalimlikler karşısında yeterli olmayacaktır.”

“Orası senin evin ama nefret ediyormuşsun gibi konuşuyorsun.”

Nefret etmek mi? O kadar iyi bildiği bir yerden nefret etmesi mümkün müydü? Çocuklukta gizemlerinden arındırılmış bir yerden. Ama yıllar içinde pek çok yüz gelip geçmişti, pek çok kişi darağaçlarında ya da savaşlarda yitmişti. Lord Artis her ne kadar güce aç bir aptal olsa da adamın pragmatizmini hep takdir etmişti. Şişman Lord Al Unsa ve beceriksizce dans edişi. Yoz bir adam olsa da onu hep güldürürdü. Ve Linden... Zavallı, aptal, sevgi dolu Linden... Ve Vaelin.

“Belki de öyledir,” dedi. “Ama gidecek başka yerim yok.”

“Sen olmadan abin orayı yönetemiyor mu?”

“Deniyor ama onu öylece bırakamam. Belki Diyar’ın daha sakin olduğu bir gün başka bir yuva aramaya başlarım.”

Davoka sırıttı. “Dağ’da bol bol yer var.”

Lyrna güldü. “Mahlessa’nın beni hoş karşılayacağını sanmam.” *Ama ne zaman istersem Kuzey Menzili’ne gidebilirim...*

* * *

“Bu orman çok eski,” dedi Davoka yolun kenarından baş gösteren sık ağaçlara bakarak. Lyrna Lonak kadınının ormanları sevmediğini daha önce fark etmişti; iç daraltan ağaçlar, tanıdığı ve bildiği dağlar ve tundralarla tezat içindeydi. “Yaşının kokusunu alabiliyorum.”

“Urlish Diyar’daki en büyük ormanlık bölge,” dedi Lyrna. “Kral’ın Sözü ile korunuyor ve en azından bu kıtada Büyük Kuzey Ormanı’nın yanında küçük kalıyor yalnızca.”

Davoka kaşlarını çattı. “Kıta mı?”

“Üzerinde seyahat ettiğimiz kara parçası.”

“Başkaları da mı var?”

Lyrna tam gülecekti ki Davoka’nın gözlerindeki samimi merakı gördü. *Pek çok şey bilmesine rağmen ne kadar da az şey biliyor.* “Haritalarımızda bilinen dört tane var,” dedi. “Hepsi bizimkinden büyük. Büyük ihtimalle başka kıtalar da var ama hiçbir Diyarlı henüz o kadar uzağa seyahat edip dönmedi.”

“Hiç de bile,” dedi Arendil. “İtikatsız Kerlis. İki kez dünyanın çevresini gezdiği söyleniyor, şu anda da üçüncü turu için yolda olduğu.”

“Yalnızca bir hikâye,” dedi Lyrna. “Bir mit.”

“Olamaz,” dedi çocuk. “Vanden amcam yaklaşık otuz yıl önce onunla tanıştığına dair yemin etmişti.”

“Vanden amcan kim?”

“Dedemin kuzeni, zamanının büyük ve görkemli bir şövalyesi. Ona amca diyorum çünkü bana amcammış gibi davranıyor. Çok yaşlı.”

“Hiç ölmeyen adamla tanışacak kadar yaşlı yani?”

Arendil suratını astı. “Doğruyu söylüyorum. Amcam yalan söylemez. Kuzey Kıyısı’nın Bekçisi’nin emrindeyken olmuş. Kaçakçılarla giriştiği bir çarpışmada yaralanınca dağların yakınındaki kıyıyı kaplayan sarp kayalıklarda adamlarından ayrılmış. Dört saat boyunca ağır aksak yürüdüğünü söyledi, kan kaybından öleceğinden korkmuş. Sonra garip insanlarla birlikte kayaların arasına sığınmış olan Kerlis’i bulmuş. Amcam o sırada ölümün eşiğindeymiş ama aralarında Karanlık’a sahip küçük bir çocuk varmış ve dokunarak onu iyileştirmiş.”

Hikâye Lyrna’nın ilgisini çekmişti. “Şifa dokunuşu mu?”

“Uydurma gibi geldiğinin farkındayım ve dedem bunun yaşlı bir

adamın hayal ürünü olduğunu söylemişti. Ama amcam yarasını gösterdi, omzunda koca bir leke gibiydi. Üzeri buruş buruştu ve sertti ama ortası yumuşaktı. Bir çocuk eli boyutlarında bir iz vardı. O bölge normal deriydi."

Davoka yüzünü asarak homurdandı ve midillisini dörtnala sürerek onları duyamayacağı bir yere kadar ilerledi. "Böyle konuşmalar sinirini bozuyor," dedi Lyrna. "Sen hikâyeni bitir."

Arendil çekingen bir şekilde ona bakıyordu. Onunla dalga geçeceğinden korkuyormuş gibiydi ama kısa bir süre sonra anlatmaya devam etti. "Çocuk yarasını kapamış olmasına rağmen amcamın ateşi varmış. Kerlis ve diğerleri onu dalgalardan kurtarmış, kıyıya götürmüş ve bir ateş yakmışlar. Amcam titreyip ölümü beklerken Kerlis o gece onunla oturmuş ve amcam hikâyeyi onun ağzından dinlemiş. Ayrılmışlar tarafından lanetlenmiş ama efsanede olduğu gibi İtikatsız olduğu için değil, Öte'ye gitmeyi reddettiği, onlara katılmak istemediği içinmiş. Onlar da ona bütün ölüm kapılarını kapamışlar, inançsızları bekleyen büyük boşluğun kapılarını bile. Dünyayı iki kere gezmiş, demişti amcam. İki kez bu diyara dönmüş ve aramaya devam ederken elinden geldikçe herkese yardım ediyormuş."

Lyrna İtikatsız Kerlis hikâyesini daha önce duymuştu ama böyle bir versiyonu ilk kez dinliyordu. Kerlis'inki bir ibret hikâyesiydi, durmadan dünyayı dolaşan kayıp bir ruh, arkadaşı olmayan ve kurtulma umuduyla yanıp tutuşan bir adam. Pasif bir kurban, bir arayan değil. "Neyi arıyormuş?" diye sordu.

"Amcam da ona aynısını sormuş. Kerlis onun öleceğini düşündüğünden dolayı rahatça her şeyi anlatıyormuş. Amcama yaklaşmış ve fısıldamış: 'Bana söz verilen şeyi. Bir gün bu diyarda yetenekliler arasında beni öldürebilecek biri olacak. Gördüğümde onu tanıyacağım. O zamana kadar elimden geldiğince çok insan kurtarmaya çalışıyorum, çünkü önümüzdeki yıllarda, kurtardığım insanlardan doğacak bir çocuk olabilir. Birkaç yıl içinde bu neslin doğurduğu insanların çoğu ya dünyaya dağılacak ya da katledilecek ve ben de tekrar yola çıkacağım. Dünyayı üçüncü kez gezeceğim, lordum. Neler göreceğimi merak ediyorum.' Amcam o zaman ateşler içinde uykuya dalmış ve uyandığında her nasılsa hâlâ yaşıyormuş. Kerlis ve garip insanlar da ortada yoklarmış."

Gerçekten de yaşlı bir adamın hayal ürünü, diye geçirdi içinden Lyrna ama bu düşündüğüne inanmaktan çok böyle olmasını umut ediyordu. Mahlessa'nın odasında gördükleri ne geceleri ne de

gündüzleri aklından çıkıyordu. *Uzun zamandır kanıt arıyordum ve şimdi buldum ama neden bu kadar ağır bir yük gibi geliyor?*

* * *

İki gün daha yolculuk ettikten sonra orman seyrelmeye başladı ve en sonunda Varinshold duvarlarını çevreleyen çimlik ovaya açıldı. Kuzey kapısına yaklaşırlarken sekizinci çan çalıyordu ve Şehir Muhafızları girişin her iki yanındaki büyük yağ lambalarını yakıyorlardı. Cardurin'in aksine şehre girerken ona tezahüratlar yapan insanlar yoktu. Görünüşe göre abisi başarılı ve güvenli bir şekilde dönüşünü kamusal bir kutlama sebebi olarak görmüyordu. *Büyük ihtimalle yeni bir köprü için para saklıyordur,* diye geçirdi içinden. Süvariler onlar için yol açarken etrafta her zaman bulunan avareler ve iyi dileklerde bulunan insanlar diziliydi; tebrik içeren ya da hoş geldin mahiyetinde birkaç bağırış duysa da kuzeydeki ilgi yoktu. Çoğu kişi Davoka'yla daha çok ilgileniyor gibiydi. Bazıları ağzı açık bir şekilde durmuş, başkentin sokaklarında at süren Lonak kadınını işaret ediyorlardı. Davoka üzerine çevrilmiş gözleri sabırlı ve sakin bir şekilde karşılıyordu ama halktan birileri alaycı birkaç şey söyleyince Lyrna kadının mızrak tutan elinin kasıldığını gördü.

Saraydaki kalabalık biraz daha yoğundu. Muhafızlar ana kapıya gelirken yolu açmak için daha agresif bir şekilde davranmaya başlamak zorunda kalmışlardı. Ana kapıda kelleşen, şişman bir adam yüzünde büyük bir gülümsemeyle onları karşıladı. "Ekselans," dedi yerlere kadar eğilerek.

"Lord Al Densa," dedi Lyrna. Al Densa kraliyet hanesinin çekip çevrilmesiyle ilgileniyordu ve normalde oldukça sakin olsa da o gün biraz daha canlı gibiydi.

"Kral bizzat gelemediği için özür diledi Ekselans," dedi şişman lord. "Ama bugünün sevinç dolu etkinliğinde yer alması gerekiyordu."

"Etkinlik mi?" diye sordu Lyrna ve Eminadım'ın sırtından inip dizginleri bir seyise verdi.

"Daha doğrusu bir mucize, Ekselans. Kardeş Frentis güvenli ve sıhhatli bir şekilde okyanusu geçip Diyar'a döndü. Onu sağ salim bize ulaştırdıkları için Ayrılmışlar'a şükürler olsun."

Frentis mi? Untesh'te yiten bütün adamlar arasında abisinin vicdanını en çok rahatsız eden Frentis'ti. "Gerçekten de sevinçli bir haber," dedi.

“Sizi şimdiden haberlerle sıktığım için üzgünüm,” dedi Al Densa küçük bir parşömen çıkarıp ona verirken. “Ama Kral, arkadaşımıza elimizden gelen bütün yardımı sunmaya kararlı.”

“Arkadaşımız mı?” Lyrna parşömeni açtı ve üzerinde düzgünce, Diyar Dili’nde yazılmış ama harflerin üzeri alışılmadık süslemelerle dolu satırlar gördü.

“Alpirli bir araştırmacı, Ekselans. Bir tür tarihçe yazmaya gelmiş. Kral ona yardım etmenin uluslarımız arasındaki yaraların sarılmasına yardımcı olacağını düşünüyor.”

Lyrna parşömenin altındaki imzayı görünce kaşlarını kaldırdı. “Verniers Alishe Someren. İmparator’un şahsi tarihçisi. Burada mı?”

“Buradaydı, Ekselans. Kral, Diyar Muhafızı’yla birlikte Cumbrael’e gitme isteğini onayladı. Ama mektuptan da görebileceğiniz üzere sizinle görüşmek için çok hevesli.”

Verniers’in eserlerine elbette aşinaydı ama Alpirce tercümelerinde anlam kayıpları oluyordu. Zaman bulduğu takdirde *Şiirler*’i kendisi çevirmeye çalışmayı planlıyordu. *Bir tarihçi gerçeği arar, en azından iyi bir tarihçi öyle yapar. Babam ve delice savaşı hakkında sorular sormaya gelmiş.* “Tabii ki görüşmek isterim,” dedi Al Densa’ya. “Lütfen gelir gelmez görüşmeyi ayarla.”

Al Densa eğildi. “Olur, Ekselans. Ama şu anda Kral taht odasında ona katılmanızı istiyor. Kardeş Frentis ve yoldaşı şu anda oradalar.”

“Yoldaşı mı?”

“Volarlı bir kadın. Görünüşe göre beraber kölelermiş. Detaylar henüz net değil ama büyük bir macera hikâyesi dinleyeceğimiz kesin.”

“Kesin.” Lyrna, Davoka ve Arendil’e yaklaşmalarını işaret etti. “Leydi Davoka, Lonak Bölgesi’nin Elçisi ve Banders Hanesi’nden Arendil Bey, yakında Kral’ın vesayetinde olacak. Kendilerine münasip odalar tahsis edilmesi gerekiyor.”

“Elbette, Ekselans.”

“Şimdi odama gideceğim. Kral’a kısa süre sonra geleceğimi söyleyin.”

“Kardeş Frentis!” diye bağırdı Arendil, Lyrna onları doğu kanadındaki odasına götürürken. “Neredeyse Lord Al Sorna kadar büyük bir kahraman. Onunla tanışabilecek miyim?”

“Sanırım,” dedi Lyrna. “Ve Kral’la tanıştığında ona ‘Ekselans’ diye hitap etmeyi unutma. Saray misafirlerinden bu tür incelikler göstermeleri beklenir.”

Odası, her bir mobilya ve süs eşyası bıraktığı gibiydi. Kitapları

emrettiği sırada uzun raflarda diziliydi; deri ciltlerin tozu alınmış ve parlıyorlardı ama onun dışında dokunulmamışlardı. Uzun saatlerini geçirdiği masasının üzerinde her sabah getirilmesini emrettiği dolu mürekkep hokkası ve yeni kesilmiş tüy kalemler duruyordu. Ve yatağı, muhteşem yatağı. Yumuşacık, sıcacık... Kocaman. Odadaki her şey küçülmüş gibi geliyordu ama gariptir ki yatak büyümüş gibiydi.

Burada kim yaşıyor? diye geçirdi içinden masaya gidip *Reltak'ın Hikmeti*'ni parşömen yığınının kenarına koyarak. *Hangi yaşlı, yalnız kadın hayatını durmadan yazmakla geçiriyor?*

Hizmetçilerinin biraz üzerine titremelerine izin verdikten sonra münasip bir elbise çıkarmalarını ve misafirlerine yemek getirilmesini emretti. "Ne kadar sürecek bilmiyorum," dedi Davoka'ya, biniş kıyafetini çıkarıp altın işlemeli bir korsesi olan mavi, ipekten bir elbise giyerken. Hizmetçilerden biri tacını yeniden şekillendirilmiş saçına takarken aynanın önünde durdu. "Sen burada çocukla beklesen daha iyi olur. Yarın Kral'la görüşmeniz için bir zaman ayarlarım." Davoka cevap vermeyince ona döndü ve Lonak kadınının kaşlarını hafifçe çatmış ona doğru baktığını gördü. "Ne oldu?"

"Sen... farklısın," dedi Davoka usulca. Lyrna'yı tepeden tırnağa süzüyordu.

"Yalnızca aksesuar, kardeşim," dedi Lonakça. *"Tebdil-i kıyafet."* *Bunun dışında,* diye geçirdi içinden, boynundaki zincirinde asılı fırlatma bıçağına dokunarak. Geçitten sonra saklamamaya, özgürce takmaya karar vermişti ama artık tekrar saklamanın daha iyi olacağını düşünmeye başladığı için çıkarıp korsesinin içine sakladı. *Asla yanından ayırma.*

* * *

"Prenses Lyrna Al Nieren!" Kapıdaki uşak gelişini yüksek bir sesle anons etti ve asasını üç kez taç odasının mermer zeminine vurdu. Lordlar için asa bir kez, Suretler için iki kez, o ve kraliçe için üç kez vurulurdu. Babası tahtı aldıktan sonra yapılmasını emrettiği ritüellerden biriydi. Bir keresinde ona asanın vurulmasının önemini sormuştu ve cevap olarak yalnızca buruk bir gülümseme görmüştü. *Tüm ritüellerin içi boştur,* yazmıştı Reltak. Uzun zaman önce ölmüş Lonakhim araştırmacısının yazdıklarını okudukça anlayışına olan hayranlığı daha da artıyordu.

“Kardeşim!” Malcius öne çıkıp onu sıcak bir kucaklamayla karşıladı. “Maceraların beni çok endişelendirdi,” diye fısıldadı kulağına.

“Bir de bana sor. Konuşacak çok şeyimiz var abi.”

“Her şeyin zamanı var.” Geri çekildi ve eliyle odanın ortasında duran iki kişiyi işaret etti. Biri genç bir adam, diğeri bir kadındı. Üzerlerinde bayağı kıyafetler vardı ama ikisinin de yüzü güzel, bedenleri atletikti. Adam kaslı, sert bakışlıydı ve yüzünde açlığın getirdiği zayıflık vardı. Kadın da oldukça dikkat çekiciydi; bir dansçı gibi kıvraktı ve esmer güzeliydi. Etrafındaki şeylere hayran bir şekilde bakıyordu. Adamın yanından ayrılmadan, toplanmış lord ve muhafızlara çekingen bakışlar atıyordu.

“Çok sevinçli bir anda geldin,” dedi Malcius genç adama doğru yürüyerek. “Kardeş Frentis.” İnanmaz bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. “Beni nasıl mutlu ettin bir bilsen!”

Lyrna her zamanki yerine, tahtın sol tarafına geçmek üzere yürümeye başladı, durup kraliçenin yanağından öptü ve yeğenleri ile sessizce selamlaştı. “Bana hediye getirdin mi halacım?” diye sordu küçük Dirna.

“Getirdim.” Kızın burnunu sıkınca küçük Dirna kıkırdadı. “Sana Lonak midillisi, abine de yeni bir oyun arkadaşı. Yarın hep birlikte at binmeye gideceğiz.”

“Ekselans...” diyordu Kardeş Frentis kekeleyerek Lyrna oturmak üzereyken. “Ekselans. Af... dilemeye... geldim.”

“Af mı?” dedi Kral gülerek. “Ne için?”

“Untesh, Ekselans. Duvarı tutamadım... Adamlarım... Ben başarısız olunca şehir düştü.”

“Şehir zaten düşecekti, kardeş. Hayali bir başarısızlık için af dileme.”

Lyrna bir zamanlar Kraliyet İşleri Vekili olan Lord Al Telnar’ın odanın diğer ucunda olduğunu gördü. Eğilip Lyrna’ya selam verirken suratında, her zamanki kibirli kendini beğenmişlik ya da yaltaklanan bir ifade değil, tuhaf bir gerginlik vardı. Bir hizmetçiden Frentis’i limanda tanıyanın o olduğunu duymuştu ve adamın normalde bunu kraliyetin gözünden düşmüşlüğünü değiştirmek için mükemmel bir fırsat olarak görmesi gerekiyordu. *Peki zaferi nerede?* diye geçirdi içinden. *Ya da her zamanki pis bakışları?* Al Telnar geçen yıllarda ona kur yapan nahoş adamlardan birisiydi ve Darnel gibi onu da direkt olarak terslemesine rağmen Darnel gibi onun da şevki kırılmamıştı.

“Kölelik ve işkence içinde geçen yıllar süresince,” diyordu Frentis, “önünüze çıkıp affınıza sığınmak ter arzum oldu.”

“O halde seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” dedi Malcius kollarını açıp öne çıkarak. Frentis’e sarıldı. “Zira affedilecek bir şey yok.” Malcius biraz geri çekildi ve ellerini kardeşin omuzlarının üzerine koydu. “Şimdi, buraya nasıl geldiğini anlat bakalım, üstelik böyle hoş bir yoldaş eşliğinde?”

Frentis hafifçe gülümseyip bakışlarını yere indirdi. Başını salladı ve ellerini uzatıp Kral’ın başını ellerinin içine aldı. Yukarı ve yana doğru itti ve Kral’ın boynunu yüksek bir ses çıkartarak kırdı.

Lyrna ayağa kalktığında bıçağı da elindeydi. Korsesinden çıkardığını hatırlamıyordu. Şok içindeki durgunluk, karmaşa ve öfkeye dönerken çığlıklar yükselmeye başladı. Kraliçe çığlık atarken kıvrak kadın bir muhafızın savaş baltasından kaçınıp boynuna yumruk attı. Lyrna’nın fırlattığı bıçağı Frentis’in böğrüne saplandı. Kardeş aniden kasıldı, sırtını büktü ve boynundan Kiral’ınki kadar korkunç bir çığlık çıkarken acı içinde mermer zemine yığıldı.

Volarlı kadın ölü muhafıza arkasını döndü ve Frentis’in yerde kıvrandığını görünce nefesini tuttu. Frentis’in kıvranması aniden kesildi ve elleriyle ayakları boşaldı. Kadının dudaklarından Volarca tek bir sözcük fısıltı halinde döküldü. *“Sevgilim?”*

“Öldürün onu!” diye bağırdı kraliçe dehşet ve keder içinde. “İkisini de öldürün!”

Muhafızlar odanın dört bir yanından savaş baltalarını kaldırarak hücum ettiler. Kadın onlara aldırış etmiyordu. Gözlerini Lyrna’ya sabitlemiş, yüzü kötülük ve intikam hissinden çarpılmıştı. Muhafızlar üzerine yaklaşırken her iki kolunu da ileri uzattı ve ellerinden alevler çıktı.

Lyrna şok içinde sendeledi ve kadın dönerken ısıdan dolayı sersemledi. Alevler odayı süpürürken muhafızları ve lordları yuttu. Lyrna, küçük Dirna’nın annesiyle birlikte ateşe bulandığını gördü. Onlardan sonra Janus da alevler tarafından yutuldu ve bedenleri saniyeler içinde kararıp kömür haline geldiler. Lyrna çığlık atacaktı ama duman ve yanmış et kokusu boğazını tıkıyordu. Bu yüzden yerde sürünmeye ve öksürmeye başladı.

“Onu benden aldın!” diye bağırdı kadın Lyrna’ya, dengesiz bir şekilde ona doğru yürürken. Gözlerinden kırmızı nehirler gibi kan akıyordu. *“Sevgilimi benden aldın! Lanet amcık!”*

Kadın ellerini Lyrna’ya doğru kaldırırken dumanların arasından biri gelip onu tutmaya çalıştı. *Al Telnar!* dedi Lyrna içinden.

Lord kadınla boğuşurken bir yandan bağırarak bir şeyler söylüyordu ama sözcükler kükreyen alevlerin içinde kayboldu. Kadın kedi gibi dişlerini gösterip açık avucunu yüzünün ortasına vurdu. Al Telnar sendeleyerek geriledi ve dizleri üzerine çöktü. Adamın burnu kafatasının içine girmişti. Cansız bir şekilde yere yığıldı.

Kadın kollarını kaldırmış ona doğru gelirken Lyrna ondan kaçmaya çalışıyordu. Alevler kükredi... ve Lyrna yandı.

On Birinci Bölüm

Frentis

Bıçak etine girdiğinde acı yükseldi ve birden bütün bedenine yayıldı. Bacaklarını kontrol edemediğini hissetti ve attığı çığlıkların kendine ait olduğunu fark etti. Milyonlarca çelikten sivri ucu olan bir yumruk tarafından sıkılıyormuş gibiydi. Acı o kadar yoğundu ki aklını kaybettiğini ve anılarının yok olduğunu hissetti. Vaelin, Nişan, kadın... Öldürmeden hemen önce Kral'ın gözleri, gözlerinin parlaklığı, suçluluk hissinden kurtulan bir adamın rahatlaması. Uzakta başka çığlıklar da vardı ve havayı büyük bir sıcaklık dolduruyordu ama etrafını çevrelemiş olan acı duvarının ötesindeki her şey donuktu. Aklına yalnızca tek bir şey düşünebilecek kadar hâkimdi: *En azından suçluluk hissinin acısıyla yaşamak zorunda kalmayacağım.*

Sonra her şey değişti. Bıçağın doğurduğu acı bir şeye değdi, önceki acının bir yansıması gibiydi. Büyümesi engellenmiş, şimdi yeniden yaşam bulmuş bodur bir tohum. *Tohum büyüyecek...* Çelik uçlu yumruk gitti ve yerine daha korkunç, yanan, kavuran bir ateş geldi. Derisini sarmalayıp yara izini buldu. Bir kreşendoya ulaştı ve göğsündeki yara izini daha önce hiç hissetmemiş olduğu bir güçle alevlendirdi... Ve sonra geçti. Bütün acı bir anda kesildi... Bağla birlikte.

Yerde yuvarlanırken havayı ciğerlerine çekti. Özgürlük hissi çok yoğundu. Elleri göğsüne, yara izine uzandı ve yalnızca pürüzsüz deri buldu. Gitmiş, iyileşmiş, yok olmuştu. *Yara izi ya da bağ yok. Hareket edebiliyorum. HAREKET EDEBİLİYORUM!*

Ayağa kalkarken prensesin bıçağının gömülü olduğu böğrüne yeni bir acı saplandı. *Nişan bıçağı,* diye geçirdi içinden şaşkınlıkla ve bıçağı çıkardı. Kötü bir şekilde kesilmişti ve kanıyordu ama ölümcül bir yara değildi. Ayağa kalktı ve bir cehennemin ortasında duruyor olduğunu gördü. Her taraf kararmış ve yanan cesetlerle doluydu.

Duvarları alevler ve duman sarmıştı. Önünde ölü gözleri kendisininkine bakan Kral'ın cesedi yatıyordu.

Sol tarafından gelen bağırtı üzerine dönünce ellerinden alevler fışkıran kadının yerde yatan Prenses Lyrna'nın üzerine doğru gittiğini gördü. Bir anda alevler prensesin saçına ve yüzüne akınca acı ve korku içinde çığlık attı. "Hayır," dedi kadın Lyrna'nın başında sendeleyerek. Yüzünden kanlar damlıyordu. "Çok çabuk olur. Sana bir yıl boyunca her gün tecavüz ettireceğim. Parça parça bütün bedenini keseceğim. Sonra da..."

Savaş baltası sırtından girip göğsünden çıktı. Ağzına kan dolarken sırtı kambur oldu. Bir an için öylece durdu ve başını yana çevirince göz göze geldiler. "Sevgilim," dedi kadın tam bir adanmışlık içinde gülümseyip kırmızı dişlerini gösterirken. Frentis baltayı çevirdi ve gözlerinden ışığın yitmesini izledi.

Prenses ayağa kalkacak gücü bulmuş, çığlıklar atarak ellerini alevlerin yuttuğu yüzüne ve saçlarına tutuyordu.

"Prenses..." diyerek yanına gitti ama kadın çığlıklar içinde dumanın içinde koşmaya başladı ve mavi elbisesi bir süre sonra gözden kayboldu. Frentis yanan duvarlardan uzak durmaya çalışarak ve cesetlere takılıp sendeleyerek peşinden koştu. Koridora çıktığında duman azalmıştı. Prenses aklını kaybetmişçesine kaçarken çığlıkları hâlâ uzaktan geliyordu. Frentis koşmaya devam etti ve koridorda bir muhafızın cesedini görünce durdu. Arkadan bıçaklanmış, tek bir darbe. *Kuritai. Buradalar. Başlamış.*

Muhafızın kılıcını alıp prensesin çığlıklarının peşinden koşmaya devam etti. Döndüğü her köşede yeni cesetler buluyordu. Sarayın mermer zemini neredeyse baştan başa kan izleriyle kaplıydı. Kuritai gizlenmeyi bırakıp tüm güçleriyle işlerine koyulduğunda yükselen dehşet ve çarpışma sesleri bir süre sonra prensesin çığlıklarını bastırdı. Bahçede bir hizmetçinin yüzünde donmuş bir ifadeyle, dört cesedin yanında durduğunu gördü. Elinde hâlâ çamaşır sepetini tutuyordu. Ona ulaşamadan bir Kuritai kızın ardındaki gölgelerin içinden çıktı ve sırtına vurduğu tek bir darbeyle öldürdü.

Adam kısa kılıcını kaldırmış üzerine doğru gelirken Frentis elini kaldırdı ve Volarca konuşmaya başladı. "Kral tamam. Kız kardeşini güvene almam emredildi."

Kuritai tereddüt etti ve kılıcını yalnızca hafifçe indirdi ama yeterliydi. Frentis'in kılıcı adamın kılıcının yanından geçip gözüne daldı ve beynine girdi. Frentis kılıcını çekip koşmaya devam etti.

Ortalık cesetlerle, hizmetçileri ve askerleri öldüren Kuritailarla

doluydu. Savaşılmayacak kadar fazlalardı. Frentis yoluna çıkan herkesi öldürüyor, yoluna kimse çıkmadığı takdirde o da kimseye bulaşmadan koşmaya devam ediyordu. En sonunda tekrar bir Asrael kılıcı taşıyor olmanın zevkine varmaya başlamış, senelerce aldığı Nişan eğitimi birden geri dönmüştü. *Ben köle değilim,* diye geçirdi içinden, bir darbeden kaçınıp saldırganın kolunu keserken. *Ben Altıncı Nişan'ın bir kardeşiyim.* Özgürlük canlandırıcıydı, saray boyunca geçişini hızlandırıyordu. Suçluluk duyuyor olmalıydı; daha yeni Birleşmiş Diyar'ın Kralını öldürmüş, Alpir İmparatorluğu'nda ardında cesetlerden oluşan bir yol bırakmıştı ama bağın olmadığını hissetmek öyle muhteşemdi ki umutsuzluğun yüzeye çıkmasını engelliyordu. Suçluluk duygusunun yine de daha sonra geleceğini biliyordu.

Beni arenalarda öldürmelilerdi, diye geçirdi aklından koşarken. *Bu işgali çevirip başlarına yıkacağım. İmparatorlukları kuruyana kadar ordularındaki bütün askerlerin kanını akıtacağım.*

Duvarlarında büyük tablolar olan bir koridorda bir muhafızın iki Kuritai'la savaştığını görünce durdu. Üniformasına bakılırsa atlı bir Lord Mareşal'di ve iki Kuritai'ı kendi başına uzak tutmasına bakılırsa da oldukça becerikli bir kılıç ustasıydı. Ama Kuritailar onu yavaşça köşeye sıkıştırıyorlardı ve adam yavaş yavaş ölüm darbeleri savurmaya başlayan Kuritailların hamlelerini savuşturmakta zorlanıyordu.

Frentis botundan, prensesin hâlâ kendi kanıyla kırmızı olan fırlatma bıçağını aldı ve ona daha yakın olan Kuritai'a fırlattı. Bıçak adamın ensesine saplandı. Diğer Kuritai Lord Mareşal'den uzaklaşıp Frentis'e baktı ve Frentis'in arenalardan aşina olduğu savunma pozisyonunu aldı. Lord Mareşal fırsat çıktığını görünce adamın göğsüne doğru kılıcını savurdu.

"Hayır!" diye bağırdı Frentis ama çok geçti, zira Lord Mareşal yemi yutmuştu. Kuritai kılıcın altından geçti, yuvarlandı ve kısa kılıcıyla birlikte yukarı doğru hamle yaparak kılıcını adamın göğsüne soktu.

Kuritai ayağa kalkarken Frentis adamın üzerine doğru hücum etti, ilk hamleden kurtulmak için döndü ve adam onun savurduğu kılıcı da içgüdüsel bir hızla karşıladı. Frentis adamın yüzüne baktığında onu daha önce görmüş olduğunu fark etti. *Depoda kapıya bakan Bir,* diye geçirdi içinden. *Kuritai yüzbaşısı.* Adamın yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Önceki gece hanımın yanında olan adamla savaşıyor olmak onu şaşırtmamış gibiydi. Bu makineler böyle

olurdu. Savaş için yetiştirilip eğitilirlerdi, uyuşturucular ve İtikat bilir daha başka ne gibi Karanlık içeren şeylerle şartlandırılırlardı. Korku ya da dikkat dağıtan hakaretlere bağışıklığı olan mükemmel ölüm makineleri haline gelirlerdi. Yine de pek çoğunu öldürmüştü ve şimdi bir tanesini daha öldürecekti.

Usta Sollis'in eğitmenliğindeki günlerden hatırladığı bir hamleydi; becerikli bir düşmana karşı kullanılmak üzere, acımasız bir kesinlikle aklına işlenmişti. Baş döndürücü bir hızda, hepsi rakibin yüzüne doğru savrulan hamleler silsilesi. Rakip kılıcını kaldırmak zorunda kaldığında göğüs bölgesi bir tekme indirilebilecek şekilde savunmasız kalırdı. Frentis'in tekmesi Bir'in göğüs kafesini buldu ve duyulabilir bir çatırtı ile kemikleri kırıldı. Kuritai ağzından kan gelirken duvara doğru dayandı ama son bir darbe savuracak gücü hâlâ kalmıştı. Frentis hamleyi kılıcıyla savuşturdu ve kılıcının arkasıyla adamın boğazını kesti.

"K-kral..." diye kekeledi yerdeki Lord Mareşal, Frentis'e bakarak. Yüzü kan kaybından dolayı bembeyazdı.

Frentis adamın yanına gitti. Yarasına bakınca hiçbir umut olmadığını gördü. "Kral düştü," dedi. "Ama Prenses Lyrna yaşıyor. Onu bulmam gerek."

"Kardeş... F-Frentis, değil mi?" dedi muhafız çatallı sesiyle. "Yıllar önce... Gördüm... Kurtlakoşanlarla..."

"Evet. Kardeş Frentis." *Ben Altıncı Nişan'ın bir kardeşiyim.* "Peki siz, lordum?"

"S-Smolen..." Öksürdü ve çenesi kanla lekelendi.

"Lordum, yaranız... Ben..."

"Beni boş ver kardeş. Onu doğu kanadında ara... Odası orada..." Gözleri kararırken gülümsedi. "Ona... sevdiğim kadınla... bu kadar yol gelmiş olmanın harika bir şey olduğunu söyle..."

"Lordum?"

Lord Mareşal'in dudaklarından gülümseme silindi ve yüz hatları cansız bir maske halini aldı. Frentis adamın omzunu tuttu ve ayağa kalktı. Bir köşeyi döndü ve doğu olmasını umduğu yönde koşmaya başladı. Sarayın o kısmı boştu; etrafta ceset yoktu ama katliam sesleri duymaya devam ediyordu. Büyük bir pencerenin yanından geçtiğinde şehirde alevlerin yükseldiğini gördü. Durdu ve limana üşüşmüş Volar donanmasına baktı. Binden fazla gemi vardı ve iskeleye asker kusuyorlardı. Liman duvarının dışındaki gemilerden bindikleri botlarla iskeleye akan bir asker nehri vardı. Etrafta Diyar Muhafızları'nı göremiyordu. Yalnızca Varitai ve Özgür Kılıçlar saf

oluşturup hızlıca ilerliyor, şehrin içine daha önceden hazırlığını yaptıkları bir şekilde dağılıyorlardı. *Bu uzun zaman önce planlanmıştı sevgilim...*

Varinshold bu gece düşecek, diye geçirdi içinden ve tekrar koşmaya başladı. Prensesi bulup onunla birlikte şehirden çıkacaktı. Sonra Nişan Hanesi'ne gidip yaklaşan saldırıya karşı onları uyaracaktı.

Doğu kanadına girince pek çok cesetle karşılaştı; burası sarayın ana binasından dar bir bahçeyle ayrılıyordu ve gül ağaçları ile kiraz çiçekleri arasında birkaç ceset vardı. İlerideki koridordan savaş sesleri ve bilmediği bir dilde savrulan meydan okumalar geliyordu. Bir kadın sesi.

İleri doğru atıldı ve dört Kuritai'ın uzun boylu, dövmeli, elinde mızrak olan bir kadınla savaştıklarını gördü. Kadın mızrağını savurdukça etrafa kan da savruluyordu. Bir tanesi o daha oraya varmadan ölmüştü ve mızrağını akılsızca bir darbe savurmaya çalışan bir tanesinin bacağına saplayıp diğerleri üzerine kapanamadan geri çekildi. *Lonak,* diye geçirdi içinden Frentis dövmelerine bakıp saldırganlara bağırdığı anlaşılmaz sesleri dinleyerek. Hemen yanında çömelmiş, elinde uzun bir kılıç olan ince, uzun boylu bir çocuk vardı. Gözlerini kocaman açmış, kararsız bir şekilde çarpışmayı izliyordu. Frentis çocuğun kaçmamış olmasından etkilendi.

Frentis yaralı Kuritai'ın boynuna, diğerlerinden birinin de sırtına kılıcını sapladı; üçüncü adamın kılıç hamlesinden kurtuldu ve Lonak kadınının bağırsaklarına sokmak üzere olduğu mızraktan da kaçındı. Lonak kadını adamın boynuna şiddetli bir tekme atarak öldürdü ve mızrağını yere paralel tutarak Frentis'e döndü. "Kimsin sen?" diye sordu Diyar Dili'nde.

"Ben Altıncı Nişan'ın bir kardeşiyim," dedi. "Prenses Lyrna'yı arıyorum."

"Pelerinin yok," dedi kadın gözlerini şüpheyle kısarak.

"Kardeş Frentis?" diyerek öne çıktı çocuk. "Sen Kardeş Frentis misin?"

"Evet," dedi Frentis. "Prenses burada mı?"

Lonak kadını mızrağını indirdi ama ondan şüphelenmeye devam ediyordu. "Burada çok yalanlar dönüyor," dedi çocuğa. "Çok çabuk güvenme insanlara."

"Bu Kardeş Frentis," dedi çocuk. "Ve daha demin neler yaptığını kendin gördün. Ona güvenemeyeceksek kimseye güvenemeyiz."

“Prenses,” dedi Frentis.

“Burada değil,” dedi çocuk. “Kral’la görüşmeye gittiğinden beri görmedik. Ben Arendil, bu da Davoka.”

“Dağlardan uzaksın,” dedi Frentis Lonak kadınına.

“Ben elçiyim,” dedi kadın. “Ne oldu burada?”

“Kral, kraliçe ve çocukları öldürüldü. Prenses Lyrna kaçtı ama ağır yaralı. Onu bulmalıyız.”

Lonak kadının gözleri öfke ve endişeyle parıldadı. “Yaralandı mı? Nasıl?”

“Yandı. Suikastçının... Karanlık’tan gelen bir ateş yeteneği vardı.”

Davoka mızrağını kaldırdı. “Nerede şu *suikastçı?*”

“Öldürdüm. Bunun için zamanımız yok. Biz konuşurken Volar ordusu karaya çıkıyor ve saatler içinde bu şehri ele geçirmiş olacaklar.” Etrafına döndü ve boş saraya baktı. *Burada değil.* “Gitmemiz gerek,” dedi. “Nişan Hanesi’ne ulaşmalıyız.”

“Kraliçem olmadan olmaz,” dedi Davoka.

“Burada kalırsan ölürsün ve onu da bulmuş olmazsın.” Çocuğun elindeki uzun kılıcı işaret etti. “Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?”

Çocuk kabzayı sıkıca tuttu ve başını salladı.

“O zaman bir dahaki sefer öylece durmaktansa kullan.” Bahçeye doğru koşmaya başladı; Arendil de peşindeydi.

“Davoka,” diye hırladı ve arkasını döndü. “Lütfen!”

Frentis batı duvarına doğru koşmaya başladı. Volarlılar kapıları ele geçirmiş olmalılardı, bu yüzden başka bir çıkış yolu bulmaları gerekiyordu. Yaklaşık on metre kadar sağa doğru yürüdükten sonra buldu; duvarın dibindeki bir kanaldan pis kokan suyu şehrin kanalizasyonuna aktaran dar bir gider.

“Sığmayız,” dedi Arendil kokuyu duyunca burnunu bükerek.

Kanal yarım metreden daha alçaktı ama neyse ki parmaklıkları yoktu. “Soyunun,” dedi Frentis üzerini çıkararak. “Üzerinize bok sürün. Geçmenizi kolaylaştırır.”

Giderdeki sudan bokları alıp göğsüne ve kollarına sürdü. Kılıcını önden bıraktı, sonra yere uzanıp sürünerek geçti. Kayalar derisini çiziyordu ve bıçak yarası batıyordu. Büyük ihtimalle pislikten dolayı iltihap da kapacaktı. Son bir kez inleyerek kanaldan geçti, eğildi ve çocuğa elini uzattı. Çocuk uzun kılıcını uzattıktan sonra öksürüp tıksırarak geçti. Sırada Davoka vardı. Mızrağını geçirdikten sonra kafasını soktu ve geçmeye çalışırken kendini sıktı. Frentis ve

Arendil kollarını tutup kadını çektiler. Bokla kaplı olsa da, Arendil kadının göğüslerine bakmaktan kendini alamadı. Lonak kadını çocuğun başına vurdu ve gidip mızrağını aldı.

"Burada yolumuzu nasıl bulacağız?" diye sordu Arendil sızlayan başını tutarak.

Frentis kendine şaşırsa da güldü. "İnsan evinde yolunu bulmakta zorlanır mı?"

* * *

Önce kuzey nehrine açılan ağzı denedi, en yakındaki oydu ve Nişan Hanesi'ne gitmek için en hızlı yol olan kuzey yoluna açılıyordu. Davoka ve Arendil'e beklemelerini söyleyip borunun içinden sürünerek nehre çıktı ve karşı kıyıdaki yarısı görünen kuzey kapısına baktı. Varitailar bekçi kulübelerine dolmaya başlamışlardı bile. Duvarları da ele geçirmişlerdi ve okçular nöbet tutuyorlardı. Kıyı boyunca sürünerek ilerleyip şehir duvarının altındaki kanaldan geçmeyi düşündü ama hemen görülürlerdi ve akıntıya karşı yüzmek imkânsızdı.

"Yok," dedi geri süründükten sonra. "Duvarlar düşmüş."

"Başka yol yok mu?" diye sordu Davoka.

"Yalnızca bir tane daha var." Bu yol hoşuna gitmiyordu, dolambaçlıydı ve Nişan Hanesi'ne yapacakları yolculuğu kilometrelerce uzatacaktı ama diğer bütün yollar tutulmuş olmalıydı. Volarlılardan her ne kadar nefret etse de becerileri takdire şayandı.

"Oradaydın," dedi Davoka, Frentis onları doğuya doğru bir tünel labirentinden geçirirken. Etraftaki koku hâlâ rezaletti ve Arendil her adımda öğürüyordu. "O suikastçıyı gördün mü?"

Kral'ın gözleri... Kuru bir odun parçası gibi boynu kırılırkenki ses... "Evet."

"Uyarı yok muydu? Durdurma şansı?"

"Olsaydı durdururdum."

Doğru sözcükleri arayan Lonak kadını bir an için durdu. "*Gorin*... Suikastçının karakteri? İsimleri?"

"Volarlı bir kadın. İsmini bilmiyorum." Tünellerden bir ses gelince elini kaldırdı. Hemen kesilen kısa bir bağırış. Çömeldi, bekledi ve dinledi. Belli belirsiz fısıltılar vardı, kaba sesli bir tartışma, ama ne dedikleri anlaşılmıyordu.

Frentis öne doğru süründü, ayaklarını suyun altından sürüyordu.

Seslerin daha net geldiği bir köşede durdu. İki erkek. “Bütün gece burda kalamam amına koyim.” Boğazdan gelen bir fısıltı, umutsuzluktan tiz çıkan bir ses.

“O zaman çık bir şehir havası al,” dedi daha sakin ama korku dolu bir ses. “Kendine yeni arkadaşlar edinirsin.”

Bir anlık sessizlikten sonra kasvetli bir mırıltı. “Bu bok dolu borudan daha iyi bir yer olmalı.”

“Yok,” dedi Frentis köşeden çıkarak.

Tünelin ilerisinde duran iki adam çömelmişlerdi ve onu görünce nefeslerini tutup ayağa kalktılar. Daha kısa boylu olan adam saçlarını kazımıştı ve kulağında altın bir küpesi, elinde uzun bir hançeri vardı. Yanındaki iri adamınsa gür, siyah saçları ve elinde sopası vardı.

“Sen kimsin lan?” diye sordu iri adam.

“Ben Altıncı Nişan’ın bir kardeşiyim.”

“Siktir lan ordan, pelerinin nerede?” Hırlayarak sopasını kaldırdı ve çenesinin altında Frentis’in kılıcını hissedince durdu.

“Bu yeterli kanıt mı?”

Ufak adam müdahale etmeye hazırlanırken Davoka’nın elinde mızrağıyla tünelden onlara doğru geldiğini gördü. “Kusura bakma kardeş,” dedi hançeri beline sokup ellerini kaldırarak. “Ben Ulven, bu arkadaşa da Ayı deriz saçından dolayı. Sığınacak bir yer arayan, dürüst iki kişiyiz sadece.”

“Öyle mi?” Frentis başını bir yana eğdi ve iri adamın korku dolu yüzüne baktı. “Bunun adı, Tek Göz için haraç topladığı zamanlarda Oltacı’ydı, sana da güvenilir doğandan dolayı İspikçi denirdi.”

Küçük adam gözlerini fal taşı gibi açarak geriledi. “Tanışıyor muyuz kardeş?”

“Beni dövdüğün zaman bok çuvalı derdin bana. Tek Göz’e adını verdiğim gece hatırladığım kadarıyla tam arkasında duruyordun.”

“Frentis,” dedi adam nefesini tutarak. Kısmen şaşırmıştı ama asıl olarak korkuya kapılmıştı.

“Kardeş Frentis,” diye düzeltti.

İspikçi yutkundu ve kaçmaya hazırlandı. “Bunlar... Bunlar seneler önceydi kardeş.”

Pek çok kez intikam almanın, yediği bütün dayakları iade etmenin, kendisinden çalınan ganimetlerin öcünü almanın hayalini kurmuştu. Onları öldürmek çok kolay olurdu, sonuçta çok iyi eğitimliydi.

“Tek Göz bizi suçladı,” diye devam etti İspikçi gerileyerek. “O

gece seni bulamadık diye. Şehri terk etmek zorunda kaldık ve senelerce geri dönemedik, dilenci gibi yaşadık.”

“Ne kadar yazık.” Frentis Oltacı’nın gözüne baktığında yalnızca korku gördü, çöldeki kanun kaçağı ya da kaçakçının ikinci kaptanı gibi...

“Liman borusuna gidiyoruz,” dedi kılıcını geri çekip yürümeye başlayarak. Yanından geçerken İspikçi sindi. “Gelebilirsiniz ama ters konuştuğunuz anda işiniz biter. Anlaşıldı mı?”

* * *

Kanalizasyonda bir saat boyunca pisliğe bata çıka ilerledikten sonra liman duvarından dışa açılan bir boruya geldiler. Yürürlerken Varinshold’un düşüşünün sesleri giderlerden yankılanıyor; acı ve dehşet içinde çığlıklar, yıkılan duvarların gümbürtüsü ve kükreyen alevlerin sesi onlara ulaşıyordu. Arada sırada çarpışan metalin ve öfke dolu bağırışların seslerini de duyuyorlardı... Ve hemen arkasından ölenlerin çığlıklarını.

“İtikat!” dedi İspikçi tünelin tavanından akan kana bakıp. “Şehir Muhafızları için üzüleceğimi hiç düşünmezdim.”

Frentis borudan limana bakınca Volar gemilerinin iskelelerin başına üşüşmüş olduklarını ve uzaktaki gemilerden de sandallara hâlâ asker kustuklarını gördü. En yakındaki gemiye olan mesafenin yaklaşık yüz adım olduğunu hesapladı. Yani yayla ulaşabileceği bir mesafedeydi ama görülme tehlikesi vardı. Yine de çoğu okçunun başka yerlerde olduğunu umdu. Nasılsa başka şansı yoktu.

“Önce ben gitsem olur mu kardeş?” dedi İspikçi. “Yolu temizlerim.”

“Siktir lan,” dedi Oltacı. “Neden ilk sen gidesin ki?”

“Çünkü son giden büyük ihtimalle sırtına ok yer,” dedi Frentis. Arendil’e yaklaşmasını işaret etti. “Boruyla aşağıdaki kayalıklar arasında üç metrelik bir mesafe var,” dedi çocuğa. Akıntı bizim lehimize, yani yüzmek zorunda kalmayacağız. Kayaları takip edip kuzeye git. Burna ulaşacaksın. Gemiler görüş alanından çıkınca bizi bekle.” Başıyla Davoka’ya işaret etti. “Sonra sen. Sonra siz ikiniz,” dedi İspikçi ağzını açarken.

Arendil derin bir nefes aldı, boruya çıktı ve bir süre sonra gözden kayboldu. Davoka devam etmeden önce durdu. “Ölürsen?”

“Nişan Hanesi otuz kilometre batıda. Kuzey yolunu bul ve yolu takip et.”

Kadın başını salladı ve sonra Arendil'in peşinden gitti. Frentis arkasını döndüğünde İspikçi'yle Oltacı'nın yazı tura attıklarını gördü. İspikçi kaybedince Oltacı epey sevindi. "Okları afiyetle ye götveren seni," dedi ve boruya zar zor girdi.

"Şişko göt boruyu tıkayacak," diye yakındı İspikçi Oltacı'nın borudan geçmesinin uzun sürdüğünü görünce. En sonunda, ıkına sıkıla büyük gölgesi borudan kayboldu ve kayalara düşünce bağırtısı geldi.

İspikçi hiç beklemeden borudan geçti ve birkaç saniye içinde gözden kayboldu. Frentis de onun arkasından geçti ve başı borudan çıkınca aniden vuran iyot kokusunu ciğerlerine çekti. Aşağı atladı ve ayağı ıslak kayalarda kaysa da düşmemeyi başardı. İspikçi'nin Oltacı'yı geçmiş olduğunu gördü. Frentis iskeledeki gemilere baktı. Bir koşuşturma vardı ama onları gördüklerine dair bir işaret yoktu.

Kayadan kayaya zıplayarak ilerlemeye başladı. Çocukken cezir zamanı oraya sık sık giderdi. Bazen kayalara vuran şeylerin arasında değerli bir şey bulurdu ama çoğunlukla yalnızca kayaların üzerinde gezerdi. Bir gün terfi etmeyi umduğu çatılar için iyi bir alıştırma olduğunu düşünüyordu, büyüyüp doğru düzgün şeyler çalmaya başlayacağı günler için.

"Beni bırakma kardeş," dedi Oltacı, Frentis adama yetişince.

"O zaman acele et." Frentis arkalarından gelen yüksek bir metal sesini duyunca döndü ve zıpladı, Oltacı'yı bacaklarından yakaladı ve birlikte kayaların üzerine düştüler. Taştan seken bir şey yüksek bir çatırtı çıkararak gözden kayboldu.

"O da neydi?" dedi Oltacı nefesini tutarak.

"Mancınık," dedi Frentis. "Bizi görmüşler."

"Ah İtikat!" Oltacı neredeyse ağlayacaktı. "Ah İtikat, şimdi ne yapacağız?"

"Ben çocukken çok daha etkileyiciydin." Frentis başını kaldırdı ve onlara en yakın olan geminin pruvasında bir fenerin yandığını gördü. Loş şekiller mancınığın örümceğimsi siluetinin etrafına koşuşturuyor, rahat bir şekilde ırgatı çekiyorlardı. *Sıkılmışlar ve kaçmaya çalışanlar üzerinde antrenman yapıyorlar,* diye geçirdi içinden Frentis. *Özgür Kılıçlar, köle değiller.* "Şanslıyız," dedi Oltacı'ya ve ayağa kalkıp kollarını kaldırdı.

İri adam bir kez daha nefesini tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Yürümeye devam et," dedi Frentis kollarını sallayarak.

"Ne?"

"Koş!" Mürettebatın biri ipi serbest bırakınca mancınık

takırdadı. Frentis olduğu yerde durdu, iki kalp atımlık süre boyunca bekledi ve sonra dizleri üstüne çöktü. Büyük ok başının üzerinden geçip kayalara çarptı. Oltacı'nın kaçarken akıcı bir şekilde küfrettiğini duydu.

Gemiden şaşkın seslerin yükseldiğini duydu. Birkaç kişi oyalanacak bir şey buldukları için gülüyorlardı. Frentis döndü ve arkasına bakmadan burna doğru yürümeye başladı. Mancınık korkulacak bir silahtı ama bir yay değildi ve bu adamların iyi eğitilmiş bir köle grubu kadar becerikli olmalarının ihtimali yoktu.

Burna varmadan önce üç kere daha eğilmek zorunda kaldı. O zamana kadar Oltacı gözden kaybolmuştu. Son dönemeci aşmadan önce döndü ve gemiye doğru el salladı. Adamlar hüsran içinde bağırdılar. Mürettebatın çoğu pruvada toplanmış, eğlenceyi izliyorlardı. Frentis ellerini ağzının etrafına koydu ve Volarca, elinden geldiğince yüksek bir sesle bağırdı: "GÜLMEYE DEVAM EDİN. HEPİNİZ BURADA ÖLECEKSİNİZ!"

Kısım III

Kutsal Okuyucu'nun Cumbrael tarzı tanrıya tapınmaya ait kadim ve orijinal bir şey olduğuna, kâhinin emriyle bir insan tarafından taşınan Cihan Atası'nın irade ve otoritesinin beden bulduğu kutsal bir emaneti temsil ettiğine inanan öğrenciler bu hatalarından dolayı affedilebilirler.

Lakin böyle bir kişiden On Kitap'ta bahsedilmez ve kilisenin şu anki organizasyon kalıbını değişen ve sıklıkla çelişen içeriğinden dolayı ayırt etmek zordur.

İlk kayıtlı Kutsal Okuyucu töreni üç asır öncesine aittir ve o zaman bile bu rol kendini fazlasıyla adamış ruhbanlara verilmiş bir şeref payesinden başka bir şey değildir. Bir kişinin kilisenin mutlak ve sorgulanamaz liderliğine yükselmesi, şimdi Cumbrael olarak bilinen topraklarda yerleşik bir teşekkül halinde böyle bir mevkinin ortaya çıkmasından iki asır sonra gelmiş ve buna karşı pek çok ses yükselmiştir.

Suret Dendrish Hendrahl,
Safsata ve İnanç: Tanrıya Tapınmanın Doğası,
Üçüncü Nişan Arşivlerinden

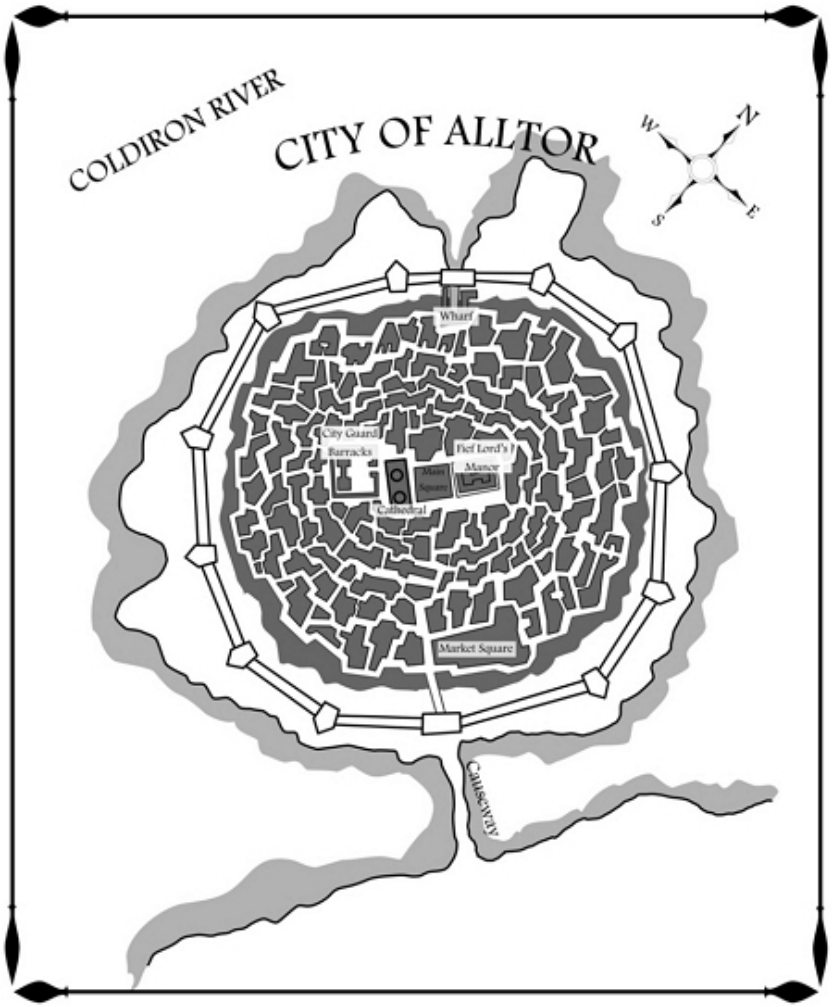
COLDIRON RIVER
CITY OF ALLTOR
W
N
S
E
Wharf
City Guard
Barracks
Fief Lord's
Manor
Main
Square
Cathedral
Market Square
Causeway

Verniers'in Kaleminden

Duman tüten şehrin üzerinde şafak sökmeye başlarken generalin eşi beni serbest bıraktı. Savaş sesleri kısa bir süre önce dinmişti ama henüz zafer haberiyle bir elçi gelmemişti. Gedikten sendeleyerek akan Volarlı yaralılar savaşın kazanılmaktan çok uzak olduğunu gösteriyordu. Yaralıların hepsi Özgür Kılıçlardı. Köle askerler, doğal olarak düştükleri yerde ölmeye bırakılıyorlardı.

Ben eşine Al Sorna hakkında bütün bildiklerimi eksiksiz bir şekilde anlatırken general zevk kölesiyle birlikte aşağıdaydı. Alltor önümüzde yanarken saatler boyunca konuşmuştum. Generalin eşi meraklı bir kadındı ve pek çok sorusu vardı ama nedense Umut Katili'nin yeteneklerini abartmaya meyilli gibiydi.

"Yani halkının anlattığı o büyük güçleri görmedin mi?" diye sordu, imparatorlukta Al Sorna hakkında anlatılan pek çok hikâyeden birkaçını anlatmamı dinledikten sonra.

"Yalnızca bir insan, Hanımım," dedim. "Çok becerikli ve kurnaz, doğru ama insanlar bu sezgi kabiliyetini büyüyle karıştırıyorlar. Akıl okuyabildiğine, hayvanlar ya da ölülerin ruhlarıyla konuşabildiğine dair bir kanıt görmedim."

"Sevgili kocamla yüzleşmeye geldiği zaman sence bu kurnazlığı sergileyecek mi? Bu şehri yıkımdan kurtarmak için bir tür zekice planı mı olacak?"

Kaderci olduğu görüşümü doğrular bir şekilde kadının sesinde alaycı bir ton vardı; burada tanık olduğu şeylerin beklenmedik olmadığı, sonucun belli ve kaçınılmaz olduğu ama aynı zamanda çok da hoş olmadığını düşünüyor gibiydi. "Öyle tahmin ediyorum, Hanımım," dedim.

"O zaman büyük bir strateji uzmanı." Hafifçe güldü. "Öyle birkaç adamla tanıştım. Bir tanesi kendi dehasından o kadar emin ki elli bin adamı yağ dolu bir bataklığa yansınlar diye göndermişti. Söylesene, Al Sorna kocama karşı Diyar Muhafızları'nı kumanda ediyor olsaydı sonuç yine aynı mı olurdu?"

Onun da çok iyi bildiği üzere bu tehlikeli bir soruydu ve vereceğim cevap ölümüm anlamına gelebilirdi. "Böyle bir şeyi tahayyül etmek zor, Hanımım."

"Bence değil, özellikle de senin gibi tarihler ve savaşlar konusunda bu kadar uzman olan biri için."

Kadının tonu ısrarcıydı ve cevap vermek zorundaydım. Kocasına düzeceğim övgülerin ayırdına varırdı ve bundan memnuniyet duymazdı. "Savaş Lordu kendine fazla güveniyordu," dedim. "Ve bir müttefikten gelecek bir ihanetten şüphelenmesi için bir sebep yoktu. Al Sorna o kadar kolay kanmazdı."

"Peki ya sayıca üstünlük? Bunun büyük bir etken olduğunu kendin söyledin."

"Lehlun Vahası'nda, Al Sorna yalnızca birkaç yüz adamla bütün elit İmparatorluk askerlerine kafa tuttu. Eğer burada zafere giden bir yol varsa, o bulacaktır." Bir kaşını kaldırınca hatamı fark ettim ve kalbim deli gibi çarpıp alnımda ter boncukları oluşurken, "Hanımım," diye ekledim.

"Kim olduğunu unuttun mu diye merak etmeye başlayacaktım," dedi.

"Affedersiniz, Hanımım..." diye geveledim ama elini sallayarak beni susturdu ve tekrar üzerinden duman tüten şehre döndü. "Bir yerlerde bir eşiniz var mı Lord Verniers?" diye sordu kısa bir süre sonra. "Sizi Alpira'da bekleyen bir aileniz?"

Bu cevap için uzunca düşünmeme gerek yoktu, zira daha önce pek çok kez kullandığım bir cümleydi. "İşim her daim insanın dikkatini dağıtacak bu tür şeylere vakit bırakmayacak denli başımdan aşkındı, Hanımım."

"Dikkat dağınıklığı mı?" Gülümseyerek bana döndü. "Aşk insanın dikkatini dağıtan bir şey mi?"

"Ben... Bilmiyorum, Hanımım."

"Yalan söylüyorsun. Birini sevmiş ve onu kaybetmişsin. Kimdi acaba? Büyük araştırmacıya hayran çalışkan bir kız mı? Şiirler yazar mıydı?" Yalandan üzgünmüş gibi bir tavır takındı. Her ne kadar dehşet içinde olsam da o anda hissettiğim nefret onu tırabzanın üzerinden aşağı atıp boğulurken gülmeme sebep olacak denli büyüktü.

En güvenli yolu tercih edip yalan söyledim. "Öldü, Hanımım. Savaşta."

"Ya." Hafifçe irkildi ve başını çevirdi. "Bu çok üzücü. Biraz dinlen. Kuşkusuz yarın sevgili kocam sana daha fazla katliam kaydettirecektir."

"Teşekkürler, Hanımım." Eğildim ve kamarama çıkan merdivenleri koşar adım çıktım. Kocasının zalimliği yeterince korkutucuydu ama

artık bu gemideki en büyük tehlikenin eşi olduğunu biliyordum.

* * *

Belki iki saat kadar uyudum ve rüyamda Diyar Muhafızları'nın mağlubiyetinin kaos ve kan dolu gece destanını gördüm. Kendi saflarına saldırmak üzere döndüklerinde Savaş Lordu'nun yüz ifadesi... Kaçanları yeniden toplamaya çalışan Kardeş Caenis...

Uyanınca kapıma bırakılan yulaf lapasını zar zor yedim ve önceki gün aldığım notları Volar saldırısına uygun olacak biçimde göz boyayıcı bir şekilde temize çektim. Generalin şehir duvarları içinde uzun sürecek bir mücadele için yaptığı dikkatli hazırlıkları eklemeyi de unutmadım.

Kısa bir süre sonra güverteye çağrıldığımda generalin bir savaş konseyi toplamış olduğunu gördüm. Kıdemli askerlerini harita masasının etrafına toplamış, bölük kumandanının verdiği raporu dinliyordu. "Binaları yakarak askerleri çıkarmak konusunda biraz yol aldık, Saygıdeğer Generalim," dedi adam. Yüzünde bitkinlik ve kir vardı. "Ama çabuk adapte oldular ve ateşlerin yayılmasını önlemek için sokaklar arasında yarıklar açtılar. Ayrıca şehrin çoğu taştan yapılma, kolayca yanmıyor. Ve adamlar... Ateş dost düşman ayırt etmeden onlardan aldığı kadar bizden de alıyor. Moraller, şey, düşük."

"Askerlerin altlarına sıçmaya o kadar heveslilerse," dedi general, "çekingen adamları kırbaçlayarak itaatkâr hale getirme konusunda becerikli bol bol şefimiz var." Bakışlarını ona en yakın olan talihsiz Özgür Kılıç kumandanına çevirdi. Adamın yüzü dumandan dolayı kararmıştı ve yanağında yeni dikilmiş bir yara vardı. "Peki ya sen? Dün kimseyi kırbaçlattın mı?"

"Dört kişiyi, Saygıdeğer Generalim," dedi adam çatlak sesiyle.

"O halde bugün altı kişiyi kırbaçlat." Gözlerini başka av aramak üzere masanın etrafında çevirdi. "Sen!" Mancınıkları kurmakla görevli mühendislerin üniformasını giymiş adamı işaret etti. "Mahkûmlarla ilgili küçük numaram. Denediniz mi?"

"Evet, Saygıdeğer Generalim," dedi adam. "Emrettiğiniz gibi elli başı duvarların üzerinden attık."

"Ee?"

Adam tereddüt edince bölük kumandanı söze girdi. "Düşmanın da tutsakları var, Saygıdeğer General. Barikatların üzerinden onlar da bize elli baş attı."

"Cadının işi," diye mırıldandı usulca, bir Varitai taburunun kumandanı olan adam.

General ateşli gözlerle ona baktı ve bir mızrak gibi parmağını uzattı. "Bu adamın rütbesini sökün. Şunu gözümün önünden alın ve bugünkü ilk taarruzun başında olmasını sağlayın."

Varitai kumandanı götürülürken general bakışlarını haritaya çevirdi. "Tüm mantık ve tarihe aykırı," diye mırıldandı. "Duvarlar düşünce şehir düşer; galip olan taraf ganimet ve eti alır. Hep böyle olmuştur." Başını kaldırdı ve bana baktı. "Öyle değil mi araştırmacı kölem?"

Bir tuzak olabilirdi ama aynı zamanda cehaletinden böyle biliyor da olabilirdi. Her iki durumda da dikkatli bir yalan uyduracak zamanım yoktu. "Beni affedin efendim ama hayır. Şu anki zorluğun tarihte bir paraleli var."

"Paralel," dedi usulca ve sırtını dikleştirip güldü. Rahatlamış diğer askerler de gönülden bir şekilde ona katıldılar. General kaşlarını kaldırıp kollarını açtı. "O halde biz cahil ve aptal Volarlılara öğret, büyük Verniers. Ne zaman ve neredeymiş bu paralel?"

"Dövme Çağı'nda, efendim. Yaklaşık sekiz yüz yıl önce. Volar İmparatorluğu'nun dövüldüğü savaşlarda."

"Dövme Çağı'nın ne olduğunu biliyorum Alpirli bok." Bastırmaya çalıştığı öfkesiyle bana baktı ve o anda hayatta kalmamı kesin bir şekilde eşine borçlu olduğumu fark ettim. "Devam et," dedi öfkesi dinince sıktığı dişlerinin arasından.

"Kethia şehri," dedim. "Modern Eskethia bölgesinin de ismini aldığı şehir. İmparatorluk ordusuna karşı en uzun süre, duvarlar düşmeden yaklaşık bir sene dayandılar ama sonrasında savaş bitmedi. Ünlü bir savaşçı olan şehrin kralı efsanelere göre aynı zamanda güçlü büyüler de kullanıyormuş ve halkına akla hayale sığmayacak şekilde dayanma gücü vermiş. İmparatorluk askerlerinin umutsuzluğa düşüp dehşete kapıldıkları, şehrin asla düşmeyeceğini düşünmeye başladıkları söyleniyor."

"Ama düştü," dedi general. "Eski Kethia'nın yıkıntıları arasında bizzat dolaştım."

"Evet, efendim," dedim. "Konsey yeni bir kumandan atayınca savaşın seyri değişmiş. Adamlarını her zaman savaşa süren, düşmanla ilk çarpışan o olduğu için tarihin Mızrakucu olarak hatırladığı Vartek atanmış. Korkusuzluğu, adamlarının korkularını da hafifletmiş. Haftalarca savaşmışlar ama Kethia düşmüş, bütün erkekler öldürülüp kadınlar ve çocuklar köle olarak alınmış."

Ortama sessizlik çöktü. General bana öfkeden donmuş bir biçimde bakıyordu. Ben ise elimden geldiğince hareketsiz duruyordum. Okuyucular sözcüklerimin cesur bir şekilde sarf edilmediğinin lütfen

ayırdına varsınlar; sözcüklerimin açıkça ima ettiği şeyleri bir hakaret olarak yöneltmemiştim. Yalnızca kaynaklardan öğrenebildiğim kadarıyla tarihsel bir gerçeği dillendirerek efendimin dileğine uymuştum.

"Saygıdeğer Kocacığım." Fornella üzerinde basit, beyaz, muslin kumaştan bir elbise; omuzlarında kırmızı, saten bir şalla güverteye çıktı. "Bir içki daha al, temiz kalplim. Belki aklını pahalı kölemin anlattığı tarihi dizelerden uzaklaştırır."

General şarap kadehini yavaşça kaldırdı ve içti. Gözlerini bana ciddi bir ceza vereceğinden emin olana kadar üzerimde tuttu. "Bu bölgeden kaç köle aldık?" diye sordu bölük komutanına dönerek.

"Diğerlerinde olduğundan daha az, Saygıdeğer Generalim. Yaklaşık üç bin."

"O halde yarın beş yüz baş," dedi general, mühendise. "Önce kör edin. Kafalarını kesmeden önce barikatların yanında acı çektirin, ailelerine seslensinler. Bizimkilerden kestikleri kafalar kayıp değil. Yalnızca bir korkak tutsak düşer. Ertesi gün savaşmaya devam ediyorlarsa bin beş yüz baş atın." Şarabını bitirdi ve bana sırıtarak kadehini bir kenara attı. "Gördün mü köle? Ben de güzel örnek oluyorum."

Birinci Bölüm

Reva

“Bunu giymem ben.”

Leydi Veliss gülümseyerek açık mavi elbiseyi tutuyordu. Reva bir adım geri çekildi. “Ama saçına uyuyor,” dedi kadın. “En azından bir dene.”

“Kendi giysilerim nerede?” diye sordu Reva sert bir şekilde.

“Umarım yakmışlardır. Öyle şeyler Derebeyi’nin yeğenine uygun değil.”

“O zaman beni olduğum gibi bırakın.” Kahvaltı getiren hizmetçi kız tarafından bırakılmış sade, pamuktan yapılma bir bluz giyiyordu. Amcasının muhafızları önceki gece onu odasına götürmüşlerdi. Malikâne ayağa kalkmış, Veliss bütün odaların ve dolapların tek tek aranmasını emretmişti. Reva ise olanların farkında değildi. Umutsuzluk ve keder dolu bir uyuşukluk içinde sersemlemiş, bütün gücü emilmişti. Kendini bırakmış, hiçbir şey duymadan sürüklendiği yere götürülmesine izin vermişti. *Öldürün onu,* demişti Rahip. *Öldürün onu...*

Odadaki büyük yatağa neredeyse hemen yığılmış, dizlerini karnına çekmiş ve yüzünden akan yaşlara lanetler etmişti. *Öldürün onu...* Daldığı uyku rüyasız ve mutlaktı. Uyandığında yorganın altında çıplak olduğunu ve hizmetçi bir kızın makyaj masası üzerine kahvaltı tepsisini bıraktığını görmüştü. Kapının başında bir muhafız duruyordu. Uyanmadan üzerindekilerin çıkarılabileceği kadar hissiz olabileceğini hiç düşünmemişti.

Veliss’in gözleri açık bir hayranlıkla Reva’nın üzerine gezdi. “Ben memnun olurum ama amcan biraz daha usturuplu olmanı ister.” Elbiseyi yatağın üzerine koyduktan sonra dolgun dudaklarında hafif bir gülümsemeyle Reva’ya bakmaya devam etti.

“Münasebetsiz,” diye mırıldandı Reva elbiseye doğru uzanarak.

Veliss gülümseyerek kapıya doğru yöneldi. “Hazır olunca bir

muhafız seni aşağı indirecek.”

* * *

Amcası çiçeklerle süslü bahçenin ortasındaki küçük bir masada oturuyordu. Reva saat henüz dokuzuncu çan dolayında olmasına rağmen masanın üzerindeki şarap şişesinin dörtte üçünün şimdiden boşalmış olduğunu gördü. Leydi Veliss yanında durmuş, sesli bir şekilde bir parşömeni okuyordu.

“Cesur yeğenim!” Derebeyi yüzünde büyük ve sıcak bir gülümsemeyle onu selamlamak üzere ayağa kalktı. Reva adamın kendisini kucaklamasına izin verdi ama yanağını öperken aldığı şarap kokusuna burnunu büktü.

“İsmimi nasıl bildin?” diye sordu Reva adam geri çekilirken.

“Deden ve babaannen sana annenin ismini verdiler.” Masaya döndü ve boş sandalyeyi işaret etti. “Buna memnun oldum.”

“Dedem ve babaannem mi?” diye sordu sandalyeye geçmeyip bahçede etrafına bakarak. *Çok fazla muhafız var.*

“Evet.” Şaşırmış gibiydi. “Seni onlar yetiştirmedi mi?”

O an Reva kaçamayacağını anladı. Boş sandalyeye geçti ve oturdu. “Onlar öldü,” dedi. “Annem de. Babam...” Bir an durdu. Babası hakkında olanları o da gayet iyi biliyordu. “Neden beni öldürmelerine izin vermedin?”

Adam güldü ve kadehine şarap koydu. “Öyle amcalık mı olur?”

“Annemi tanır mıydın?”

“Tabii. Baban kadar iyi tanımazdım tabii ama anneni de gayet net hatırlıyorum.” Kızarmış gözleriyle Reva’nın yüzünü inceledi. “Ne kadar güzelsin. Çok canlısın da. Hentes’in ona âşık olmasına şaşırmamak gerek. Seni gördüğüm zaman beni kurtarmaya bir hayalet geldi sandım. Gözlerin dışında aynı annene benziyorsun. Gözlerini Hentes’ten almışsın.”

Âşık olmak mı? Rahip, Reva’nın annesiyle babası hakkında şüphe bırakmayacak açıklamalarda bulunmuştu. *Annen bir fahişeydi,* demişti ona sadece. *Ata onu Sözü ile kutsamadan önce Şaşmazkılıç’ın cazibesine kapılanlardan biriydi. Şimdi onun günahının kefaretini ödeme, gayrimeşru doğumuna bir anlam verme şansın var.*

“Hizmetçi olmasaydı evlenebilirlerdi bile,” diye devam etti amcası. “Senin yolda olduğunu duyunca dedenin nasıl öfkelendiğini görmeliydin. Yıllar içinde başka kızlar da olmuştu tabii ve başka piçler ama hiçbirini sevmemişti. Reva cebine bolca para konup

ailesinin çiftliğine gönderildi, Hentes de oldukça rezil bir kanun kaçağı grubuyla baş etmek üzere Nilsael sınırına. Annenin seni doğururken öldüğü haberini alınca umursamazlığının kederden kaynaklandığını düşündüm. Eski Hentes otuz metre uzakta duran bir okçunun üzerine saldırmazdı."

"'Günahkâr olsa da Şaşmazkılıç olacak adam vazifesini savsaklamazdı,'" diye alıntıladı. "'Halka hizmet ederken kanunsuz bir adamın okuyla yaralandı. Günlerce acı içinde, bilinçsiz bir şekilde yattı, ta ki Ata'nın sözüyle yeni bir amaca uyanana kadar.'"

"Demek On Birinci Kitap'ı biliyorsun."

"Kelimesi kelimesine." *Ondan daha iyi bilene kadar dayak ata ata öğretildi bana.*

"Dün geceki adam," dedi Derebeyi. "Onu tanıyorsun, değil mi?"

Reva rahipten bahsetmeye dili gitmeden başını salladı.

"O zaman ismini de biliyorsundur," dedi Veliss parşömenden başını kaldırarak. "Sakatladığın adamı bize söylemiyor."

"Büyük ihtimalle bilmiyordur. Oğullar gerçek isimlerini çoğu zaman birbirlerine bile söylemezler."

"Oğullar." Amcası içini çekti ve şarabından bir yudum aldı. "Tabii ki. Başka kim olacak. Hep şu soktuğumun Oğulları."

"Ama," dedi Veliss Reva'ya yatak odasındaki ilgiyle bakarak, "şimdi elimizde bir kız var."

"Bir yeğen," dedi Derebeyi sert bir tonla. "*Benim* yeğenim, danışman."

"Beni yanlış anlamayın, lordum. Sonuçta sizin gibi ben de bu ilginç kıza hayatımı borçluyum. Onu mutlu etmek dışında bir şey istemiyorum..."

"Sakat tutsak," diye araya girdi Derebeyi. "Söylediği başka ilginç bir şey var mı?"

"Hepsi burada." Parşömeni masanın üzerine koydu. "Sıradan fanatik saçmalıkları. Cihan Atası adına derebeyliği geri almak ve Sapkın Hükmü'ne son vermek. İşbirliği yapmaya yanaşması zaman aldı."

Lord Mustor parşömeni eline aldı ve gözlerini kısarak okudu. "Hizmetçi mi?" diye sordu. "Demek içeri böyle girmiş."

"Görünüşe göre onlara sempati besliyormuş, ödül olarak boğazının kesilmesini beklemiyordur herhalde. Yeni işe alacaklarım konusunda daha dikkatli olmalıyım. Odasını aratıyorum şimdi ama bir şey bulacağımızı sanmıyorum." Tekrar Reva'ya döndü ama yüzünde daha sert bir ifade vardı. "İsim," dedi.

“Hiç öğrenemedim,” dedi. “Rahipler Ata tarafından verilen isimlerini paylaşmazlar.”

Veliss Mustor’la göz göze geldi. Kadının yüzünde muzaffer bir ifade vardı. “Bu herhangi bir anlama gelmiyor,” dedi ikaz eden bir sesle Mustor.

“Henüz.” Veliss bileklerini hafifçe çevirerek masanın başından ayrıldı. “Ama tutsağımızla keşfedebileceğimiz yeni bir yol açıyor. İzin verirseniz lordum.” Eğilip Reva’yı selamladı. “Leydim.” Yürümeye başladı ama Reva’nın yanından geçerken durup elini omzuna koydu. “Şey, sana bir hediye ayarladım.” Göz kırptıktan sonra çakıl yoldan kararlı ve hızlı bir şekilde malikâneye döndü.

“Ona işkence mi ediyor?” diye sordu Reva.

“Öyle hoyratlık olur mu,” dedi adam. “En azından gerekli olana dek yapmıyor. Leydi Veliss belirli bitkilerle dil ve aklı gevşeten bir karışım hazırlama konusunda uzman. Bu karışımla işlerini görüyor. Danışmanımın tutumu kimi zaman incelikten uzak olabilir. Ama bu derebeyliğe ve bana kesin bir şekilde sadık.”

“Bana bakış şekli hoşuma gitmiyor.”

Lord Mustor şarabın geri kalanını kadehine koyarken güldü. “Bunu bir iltifat olarak gör, kendisi çok seçicidir.”

Reva bu konu üzerine daha fazla konuşmak istemediğini fark edip kılıcının kabzasına dokundu. “Kurtarmışsın,” dedi. “Saklamışsın. Bunun için sana teşekkür etmem gerek.”

Adam şaşkınca kaşlarını çattı. “Büyük büyükbabanın kılıcı ben kendimi bildim bileli antrenman odasının duvarına asılı. Çalmak için neden böylesine zahmete girdiğini düşünüyordum ben de.”

“Büyük büyükbabam mı?” Homurdandı ve elini çekti. “Zannetmiştim ki...” *O kadar yolu boşuna geldim.*

“Bunun Hentes’e ait olduğunu mu düşünüyordun?” Durumu anlayarak kaşlarını kaldırdı. “Şaşmazkılıç’ın kılıcı. Gerçekten de büyük ve kutsal bir yadigâr. Keşke bende olsaydı.”

“Değil mi?”

“Öldüğü zaman Yüksek Kale’de kayboldu. Almak aklıma gelene kadar ortadan kaybolmuştu. Al Sorna’dan, alayındaki o zindan farelerini kılıcı vermeye zorlamasını isteyecektim ama o zamanlar sözüm bu kadar geçmiyordu.”

“Hepsi boşunaymış yani,” dedi yumuşak bir sesle. “Kilometrelerce yol gittim, yalan söyledim, zarar verdim, adam öldürdüm. Hepsi bulunamayan bir şeyi aramak içinmiş.”

“Rahip. Seni bu yola o mu soktu?”

“O beni ölümüme gönderdi. Şimdi her şeyi anlıyorum. Al Sorna haklıymış. Ben yeni şehit olacaktım, Şaşmazkılıç’ın yeniden doğan Oğullarını bir araya getirecek bir çığlık. Yürüyebilecek yaşa geldiğim andan itibaren rahip beni böyle yetiştirdi, yürüyen bir ceset olarak.”

“Öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyor musun, deden ve babaannen hakkında?”

“Başka insanların yüzleri var, onun yüzünden öncesine ait başka yüzler. Sanırım naziklerdi. Ama hep bir rüya gibi gelmişti bana. Ve rahip fazlasıyla gerçekti, her bir sözcüğü Ata’nın gerçekliğiydi. Ama yalancıymış. Bu ne anlama geliyor, amca? Şimdi Ata’nın sevgisi hakkında ne düşüneceğim?” Gözleri tekrar yaşarmıştı ve gülünç elbisesinin kollarıyla yaşlarını silmek zorunda kaldı.

Amcası şarabını içti ve elini bir hizmetkâra sallayınca kız yeni bir şişe getirmeye gitti. “Seninle bir sır paylaşayım, benim güzel yeğenim.” Ona doğru yaklaştı ve fısıldamaya başladı. “Tanrısız bir günahkâr olarak görülüyor olabilirim ama Ata’nın gözlerinin üzerimde olduğundan bir an için bile tereddüt etmedim. Her gün hissediyorum, büyük ve korkunç bir ağırlık... Hüsran dolu.”

Reva gülmemek için kendini tutsa da başarılı olamadı ve bir yandan gülmeye, bir yandan ağlamaya başladı.

“Ama dahası var,” diye devam etti. “Ata dışında kim bana böyle bir hediye verebilirdi ki? Suikastçıların beni öldürmeye geldiği gece bir kurtarıcı ve bir yeğen. Bana bu işte onun parmağını görmediğini söyle, yine de sana inanmam.”

Ana kapının açıldığını duyunca o tarafa doğru döndü. “Görünüşe göre danışmanımın hediyesi geliyor.”

Reva yaklaşan grubu görünce panik içinde ayağa kalktı. Dört muhafız önlerinde geniş omuzlu bir genç adamı itekliyorlardı. Durduklarında Reva onlara doğru koştu ve Arken’in gözünün altında mavi siyah bir çürük olduğunu gördü. “Ona ne yaptınız?”

“Affedersiniz, lordum,” dedi muhafız çavuşu, Mustor onlara doğru gelince. “Çocuk geldiğimizi görünce hanın penceresinden atladı. Laf da dinlemedi.”

Reva Arken’in morluğuna dokununca çocuk irkildi. “Sana beklememeni söylemiştim.”

Arken mahcup bir şekilde yüzünü ekşitti. “Menzil’e tek başıma gitmek istemedim.”

Derebeyi öksürdü. “Görünüşe göre,” dedi Reva, “daha önce aksini düşünmüş olsak da amcamda kalacağız.”

* * *

Ona, sessiz ve yalnızca birkaç soru soran ama aynı zamanda meraklı bakışları olan ve bu yüzden asıl görevinin Leydi Veliss'e rapor vermek olduğunu düşündüğü bir hizmetçi verdiler. Aynı zamanda başka elbiseler de verdiler ve amcasının danışmanıyla paylaştığı katın bir altında bir dizi odaya geçti. Arken'in ayrı bir kanatta kalıyor olmasının belirli bir sebebi olup olmadığını merak ediyordu.

"Yalnızca arkadaşım," dedi ısrarla, Derebeyi'yle ertesi gün kahvaltı ederken.

"Asraelli bir arkadaş," dedi adam.

"Leydi Veliss gibi," dedi Reva.

"Onun sayesinde bu derebeylikte hâlâ bağımsızlığına susamış olanları uzak tutmak konusunda bir sürü deneyim edindim. Eğer seni yeğenim olarak resmi bir şekilde ikrar edeceksem belirli derecede sağduyulu davranmamız gerekecek."

Bu kadar ünlü bir fahişe avcısı tarafından sağduyu çağrısı yapılmasının ne kadar ironik olduğu üzerinde durmamaya karar verdi. "İkrar edilmiş yeğen?"

"Evet. Bunu istemez misin?"

"Bilmem." Gerçekten de bir sonraki adımının ne olacağını bilmiyordu. Rahip bir yalan, kılıç bir mitti ve Ata'nın sevgisi... "Kuzey Menzili'ne giderim diyordum. Orada arkadaşlarım var."

"Al Sorna'yı kastediyorsun." Sesindeki burukluğu duyunca en sonunda eski öğretmenine hayran olmayan birini bulduğunu düşündü. "Yeğenimin o adama yakın olacağı düşüncesi peki hoşuma gitmiyor. Bela peşini bırakmıyor onun."

"Yani artık senin tutsağın mıyım? Senin emirlerini yapmam için burada tutacaksın beni."

"Nereye istersen gitmekte özgürsün. Ama yaşlı ve yalnız amcanla biraz kalmak istemez misin?"

Reva ne cevap vereceğini düşünürken Leydi Veliss gelip onlara katıldı. Kahvaltı genellikle duvarında portreler olan büyük yemek salonunda ediliyordu. Veliss ve Derebeyi'nin uzun masanın iki ucunda oturma gibi garip bir alışkanlıkları vardı ve dolayısıyla konuşabilmek için bağrışmak zorunda kalıyorlardı.

"Yeni bilgi var mı danışman?" diye bağırdı Mustor; kadın jambon, yumurta ve mantar dolu tabağının başına oturunca.

"Maalesef tutsağımız sorgulamamız sırasında ölmeyi başardı,"

diye bağırdı peçetesini sallayarak. “Karışıma çok fazla davulotu koymuşum. Yeni olarak, büyük ve güçlü bir müttefik hakkında ipe sapa gelmez şeyler söyledi yalnızca, Sapkın Hükmü’nü sürekli kılan Karanlık’a denkmiş.” Eleştirir bir gözle Reva’ya baktı. “Üzerini değişmen gerek sevgilim. Daha resmi, daha hoş bir şey giy. Bugün Ata Günü ve gitmemiz gereken bir ayin var.”

“Ayin mi?”

“Alltor’un ilk kehanet tarihi yaklaşıyor,” dedi amcası. “Üç hafta içinde. O güne dek her Ata Günü’nde Okuyucu bizzat ayini yönetecek.”

“Ayinler On Kitap’ın saptırılması sonucu ortaya çıkmıştır,” dedi Reva bir düşüncesinden ziyade aklına yerleşmiş şeyi söyleyerek. “Kitaplarda ayinler şart koşulmaz. Gerçekten sevilenlerin çıkarcı kilisenin boş seremonilerine ihtiyacı yoktur.”

“Bunu sana rahip mi öğretti?” diye sordu Mustor.

Reva başını salladı. “Bunu ve daha pek çok şeyi.”

“O zaman belki de Oğullar’ın sanrıları arasında bir miktar bilgelik vardır. Ne olursa olsun, sapkınlık ya da değil katılmanı isterim. Bence Okuyucu seni ilgi çekici bulacak.”

* * *

Veliss birini onaylayana kadar dört elbise denedi ve kadın en sonunda başını salladığında üzerinde siyah, dar korseli, kolları dantelli ve yakası yüksek olan bir elbise vardı. “Kaşındırıyor,” diye homurdandı Reva, ana kapının önünde alay şeklinde ilerliyorlardı. Bir muhafız grubu iki taraflarında diziliydi ve yavaş yavaş kapıdan geçip meydana çıktılar.

“Gücün de bir bedeli var, sevgilim,” dedi Veliss dişleri arasından. Meydanda dizili halka gülümsüyordu.

“Hangi gücün?”

“Tüm güçlerin. Yönetme, öldürme ya da bu güzel sabahta olduğu gibi tanışmak üzere olduğun yaşlı keçiyi tahrik etme gücü.”

“Tahrik mi? Kimseyi tahrik etmek istemiyorum.”

Veliss şaşkın bir ifadeyle ona döndü ve sonra birden samimi bir şekilde gülümsedi. “O halde korkarım hayat boyu hüsrana uğrayacaksın.”

Katedralin içi yükselen arklar ve uzun pencerelerden oluşan muhteşem bir binaydı. Boyalı camlar sütunların üzerine çok renkli hüzmeler saçıyorlardı. Havada ağır bir tütsü kokusu vardı. Batı

duvarındaki balkona doğru gittiler. Yükseltilmiş koltukları katedralin iç kısmını en iyi gören yerdi. Altlarındaki yerin ortasında on kürsüyle çevrili bir platform vardı.

Bütün cemaatin toplanması çok üzün sürdü; güzel giyimli soylular ve tüccarlar en ön sıralardaydı, arkalarında daha yoksullar vardı ve en yoksullar duvarların önlerine dizilmişlerdi. Reva daha önce hiç bu kadar çok kişinin tek bir yerde toplandığını görmemişti ve üzerine çevrilmiş meraklı gözlerin bakışları altında ezildiğini hissetti. "Bütün şehir burada mı?" diye fısıldadı amcasına.

"Yok canım, hiç olur mu? Onda biri falandır. Şehirde başka tapınaklar da var. Buraya dine kendilerini en çok adamışlar gelir ya da en zenginler."

Bir çan sesi yükseldi ve mırıltılar duruldu. Bir süre sonra beyaz cüppeli Okuyucu göründü. Etrafı yine ellerinde kitap olan beş piskoposla çevriliydi. Tek tek bütün kürsülere gidip dikkatli ve saygılı bir şekilde kitapları yerleştirdiler; ellerini önlerinde kavuşturup geri çekildiler. Okuyucu platforma çıkarken herkesin başları önlerine eğikti. Okuyucu hafif bir gülümsemeyle cemaate baktıktan sonra gözlerini balkona kaldırdı ve Derebeyi ile Leydi Veliss'e bakıp gülümsedi. Reva'yı görünce rengi atar gibi oldu, gülümseme yüzünden silindi ve dudakları yaşlı yüzünden iki ıslak sümüklü böcek gibi sarktı.

Bu, diye geçirdi içinden Reva, *tahrik olmuş bir adamın yüz ifadesi değil.*

Okuyucu hızlıca kendine hâkim oldu, döndü ve kitaplardan birini açtı. Güçlü sesiyle tane tane okumaya başladı. "'İki tür nefret vardır. Sizi tanıyan adamın nefreti ve sizden korkan adamın nefreti. İkisine de sevgi gösterirseniz sizden nefret etmeyi bırakırlar.'"

Onuncu Kitap, diye geçirdi içinden Reva. *Hikmet Kitabı.*

"Nefret," diye tekrarladı Okuyucu ve gözlerini cemaate çevirdi. "Cihan Atası'nın sevgisinin insanların kalplerinden bütün nefreti kovmaya yeteceğini düşünürsünüz ama tabii ki yeterli değildir. Zira bütün insanlar kalplerini böylesi bir sevgiye açmazlar. Bütün insanlar bu On Kitap'taki sözcükleri dinlemezler ve dinleyenlerin çoğu da anlamış gibi yaparlar. Bütün insanların eski âdetlerini bırakmaya, kalplerinden günahı kovmaya ve Ata'nın gözleri altında yeni bir hayata başlamaya cesareti yoktur. Sunduğu şey karşılığında Ata çok az şey ister ve sevgidir sunduğu. Sevgisi. Ruhunuzu sonsuza kadar muhafaza edecek bir sevgi..."

Adam monoton sesiyle konuşmaya devam ettikçe Reva sıkılmaya

başladı ve hareket etmemeye çalıştığı için yakası daha da fena kaşınıyordu. *Burada ne işim var?* diye geçirdi içinden. *Tanımadığım amcama saygılı bir şekilde itaat ediyorum. Yanındaki fahişesine de keza.*

Birden öylece kalkmak, çıkıp gitmek istedi. Amcası istediği yere gitmekte özgür olduğunu söylemişti ve bu yaşlı adamın zırvalarından uzakta bir yerde olmak istiyordu. *Ama beni gördüğündeki ifadesi. Şehvet değil, korku.* Onu fena bir şekilde korkutmuştu ve nedenini öğrenmek istiyordu.

Bir asır sürmüş gibi gelse de Okuyucu yaklaşık bir saat konuştu. Arada bir duruyor, başka bir kitaptan bir bölüm okuyor, sonra da Ata'nın sevgisi ve günahın doğası hakkında şiddetli bir şekilde tekrar konuşmaya başlıyordu. Çocukken rahibin ona On Kitap'ı öğrettiği, nefes almasına olanak veren o zamanları çok seviyordu. Rahip her bir bölümü öylesine tutkulu bir inançla okuyordu ki Reva sözcükler sağanağına kapıldığını hissediyordu. Ama aralar hep kısa soluklu oluyordu, zira her okumadan sonra onu test ediyordu ve sözcükleri ağzında geveledeği takdirde ceviz ağacından yapılma değneğini kullanıyordu.

Bu cam ve mermerden oluşan kapalı mağarada rahibin tutkusu değil, yalnızca yaşlı bir adamın içi boş dogmaları vardı. *Hepsi yalan olamaz,* diye geçirdi içinden, yükselen umutsuzluk hissini bastırmaya çalışarak. *Sentes amcam bile Ata'nın sevgisini hissediyor. Tüm bunların içinde bir gerçeklik olmalı.*

Alornis'le geçirdiği zamanın anılarına dalan Reva Okuyucu'nun son sözcüklerini duymuyordu. Onu tekrar bir şeyler çizerken görmeyi çok istediğini fark etti. Adam en sonunda sustu ve platformdan inmeye başladı. Bu sırada cemaat başları öne eğik bir şekilde ayağa kalktı. Bazıları Okuyucu kadar yaşlı olmasına rağmen tüm okuma boyunca ayakta duran piskoposlar kürsülerden kitaplarını aldılar ve mağrur bir sessizlikle Okuyucu'nun peşine takıldılar. Çan bir kez daha çaldı ve katedral boşalmaya başladı. Soylu ve tüccarlardan birkaç tanesi Derebeyi'yle konuşmak için yalvarmak üzere balkonun merdivenlerine geldiler ama muhafızlar tarafından uzaklaştırıldılar.

"Evet," dedi Sentes amca cemaatin son üyeleri de çıkarken. Reva'ya elini uzattı. "Bakalım yaşlı kendini nasıl savunacak."

* * *

"Yeğeniniz mi, lordum?" Okuyucu sesini dikkatlice ayarlamıştı;

sükûnetin arasına karıştırılmış yeterli miktarda şaşkınlık. Veliss'i küçümsediğini ya da Reva'dan şüphelendiğini saklayamayan soğuk bir rahip tarafından Okuyucu'nun özel odasına götürülmüşlerdi. Reva dönüşte adama yumruk atmaya karar vermişti.

"Evet, Kutsal Okuyucu," dedi Sentes amca. "Yeğenim, yakında resmen yeğenim olacak. Belgeye şahit olursanız bundan şeref duyarız, ayrıca halk arasında çıkacak saçma şüphelerin de önünü almış oluruz. Belgeyi hazırlattım bile."

Leydi Veliss parşömeni Okuyucu'nun masasına koydu, açtı ve ucuna bir mürekkep hokkası koydu. "İşaretlediğim yeri lütfen imzalayın, Kutsal Okuyucu."

Okuyucu metne bakmıyordu. Gözlerini Reva'dan ayırmakta zorlanıyordu ve yüzünde artık o kadar da korku dolu bir ifade yoktu. *Demek içinde gerçekten şehvet varmış,* diye geçirdi Reva içinden. "Kaç yaşındasın çocuğum?" diye sordu Okuyucu.

Bundan nasıl emin olduğunu bilmiyordu ama adamın doğum tarihini büyük ihtimalle gününe kadar bildiğini biliyordu. "Bu yaz on sekiz, Kutsal Okuyucu," dedi.

"On sekiz yıl." Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Benim yaşımda yıllar çok hızlı geçiyor. Babanın yol göstermemi isteyerek yanıma geldiği gün dün gibi. Annenle evlenmeyi çok istiyordu ve amcan buradayken bunu söylemek beni üzse de ona babasına rağmen bunu yapmasını söyledim. Kalplerin buluşması sevinç dolu bir olaydır."

"'Ve yalnızca bir günahkâr aşkla birleşmişleri ayırır,'" dedi Reva. *İkinci Kitap, Lütuflar Kitabı.*

Okuyucu gülümsedi ve memnun bir şekilde içini çekti. "Bakıyorum da Ata sevgisi içinde parlak bir şekilde yanıyor, çocuğum." Bir kalem aldı, mürekkep hokkasına batırdı ve onu resmen Cumbrael Derebeyi Sentes Mustor'un Yeğeni Leydi Reva Mustor yapan belgeyi imzaladı. Veliss parşömeni aldı ve ıslak mürekkebin üstüne üfleyerek tekrar Derebeyi'nin yanına geçti.

"Sizi daha fazla rahatsız etmek istemezdim, Kutsal Okuyucu," dedi Derebeyi. "Ama paylaşmam gereken çok önemli haberler var."

Yaşlı adam durgun bir şekilde başını salladı. "Diyar Muhafızları bir kez daha sınırlarımıza doğru geliyor. Gerçekten kötü bir haber. Daha fazla haklarımıza kastetmeyeceklerini umup Ata'ya sığınalım."

"Diyar Muhafızları Güney Kulesi'nin Efendisi'ne saldıran fanatikleri ormanlarda ve dağlarda birkaç ay arayıp bir şey bulamadıktan sonra geri dönecekler. Asrael nüfusu için gerekli bir

güç gösterisi. Kral'ın Sözü'nü aldım." Amcasının kırmızı gözleri uzun zamandır ilk defa net bir hal almıştı ve Okuyucu'nun yüz hatlarına odaklanmıştı. "Hayır, benim vereceğim bilgi daha ciddi. Benim yeğenimin tek becerisi On Kitap üzerindeki uzmanlığı değil, aynı zamanda büyük bir beceriyle kılıç kullanıyor, hatta rahmetli kardeşimden bile daha iyi."

"Gerçekten mi?" Okuyucu şaşkınlıkla Reva'ya baktı. "Ata cömertçe lütfetmiş."

"Fazlasıyla cömert," dedi Sentes amca. "Çünkü tam suikastçıların beni öldürmeye geldikleri gece onu da evime gönderdi. O olmasa ben şimdi burada olmazdım."

Reva Okuyucu'nun yüzündeki şaşkınlığın gerçek olduğunu görebiliyordu. Şaşkınlıktan adamın yaşlı gıdısı sallanmış, dehşetle kaşlarını çatmıştı; nahoş bir sürprizle karşılaşan bir adamın yüz ifadesi. "Ata'ya şükürler olsun ki yaralanmamışsınız, lordum," dedi. "Suikastçılar hayatta mı?"

"Maalesef hayır. Bir tanesini harika yeğenim öldürdü, bir başkasını da muhafızlarım." Bir an için durdu. Okuyucu'nun yüzüne bakmaya devam ediyordu. "Ama bir tanesi kaçtı. Yeğenimin sizin kilisenizdeki bir rahip olduğu konusunda ısrar ettiği bir adam."

Okuyucu'nun paniğe kapılması da gerçekti ama eskisi kadar şaşkın değildi. *Biliyor,* diye geçirdi içinden Reva. *Rahibin kim olduğunu biliyor.* Yaşlı adam kederli bir şekilde düşüncelere dalarken yumruklarını sıktı.

"Maalesef insan rahip olsa bile yanlış düşüncelere kapılabiliyor," dedi. "Kardeşinizin sözleri her ne kadar sapkınca olsa da kendisine bazı rahipler dahil pek çok taraftar bulmasına sebep oldu. Elbette kilisenin bütün gücünü kullanarak bu alçağı bulmak için elimden geleni yapacağım. Bir eşkâli varsa..."

Veliss daha küçük bir parşömen çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Her zamanki gibi çok hazırlıklısınız, leydim," dedi Okuyucu. "Kopyalarını çıkartıp her tapınağa dağıtılmasını sağlayacağım, en fazla birkaç gün sürer. Sizi temin ederim ki o kaçak kiliseye sığamayacak."

Reva yumrukları sıkılı ve sızlar bir halde ona doğru bir adım atınca amcasının nazik ama sıkı elini kolunda hissetti.

"Böyle düşünceli olduğunuz için minnettarız, Kutsal Okuyucu," dedi. "Sanırım sizi bugün yeterince rahatsız ettik."

"Beni her gün rahatsız edebilirsiniz, lordum." Reva'ya bakıp gülümsedi. "Özellikle de beraberinizde bugünkü gibi hoşsohbet

kişiler getirecekseniz.”

Amcası kolundan çekti ve kapıya doğru yöneldi ama Reva yerinden kıpırdamadı. “‘Aldatmaca,’” dedi Okuyucu’ya bakarak, “‘kestirmesi en zor günahtır, zira pek çok yalan tatlı dille, pek çok doğru zalimlikle zikredilir.’”

Adamın yüzünde hiçbir şey değişmedi ama Reva gözlerinde sadece bir saniyeliğine de olsa gördü: Öfke. “Öyle tatlım. Öyle.”

“Reva,” dedi Sentes amca kapıdan.

Reva Okuyucu’ya eğilerek selam verdi ve amcasının peşinden odadan çıktı. Kibirli rahip koridorda durmuş, yüzünde açık bir tiksintiyle ona bakıyordu.

“Affedersin,” dedi Reva durarak. Adam uzun olduğu için Reva başını kaldırmak zorunda kaldı. “Burnun mu kanıyor, bana mı öyle geldi?”

Adam kaşlarını çattı ve parmaklarını götürüp burnuna dokundu. Kan yoktu. “Anla...”

Darbenin etkisiyle başı geri doğru savruldu ve burnu kırıldı ama Reva onu öldürecek denli sert vurmamıştı. Rahip geriye doğru sendeledi ve duvara çarpıp yere yığıldı. Yüzünden kan akıyordu.

“Bana öyle gelmiş,” dedi Reva yürümeye devam ederek. “Ama şimdi kanıyor.”

* * *

“Bu hareketin yakışık almadı,” diye serzenişte bulundu Sentes amca malikâneye döndükten sonra. Kütüphaneye gittiklerinde bir şarap şişesi onları bekliyordu. Öte yandan Leydi Veliss gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Reva bir sandalyeye çöktü, lanet yakasının düğmelerini açtı ve delice kaşınmaya başladı. “O yaşlı adam bir yalancı,” dedi.

“E herhalde,” dedi amcası ve mantarı çıkarıp şişeyi burnuna götürdü. “Umblin Vadisi, beş yıllık. Çok hoş.”

“Bu mudur yani?” diye sordu Reva. “Adam yüzüne baka baka yalan söylüyor. Hiçbir şey yapmayacak mısın?”

Derebeyi yalnızca gülümsedi ve kendine şarap koydu.

“Bir uyarıda bulunduk,” dedi Veliss masadan başını kaldırarak. Reva’nın, görevi peşindeyken gelip yanında durduğu masada oturuyordu. Veliss hâlâ para ve şarap yapımı hakkında olan kitabı inceliyordu. Masanın üzerinde bir sürü kâğıt istiflenmişti. “Baş ikiyüzlü şimdi savunmaya geçecek.”

“Ve ben de onu orada tutmayı planlıyorum,” dedi Sentes amca. “Kendiyle pek övünen dedenin tam olarak başaramadığı şeyi yapacağım yani.”

“Biliyor,” dedi Reva. “Rahibin nerede olduğunu. Bundan eminim.”

“İntikama mı susadın aşkım?” diye sordu Veliss. “Sana gerçekten o kadar kötü mü davranıyordu?”

Pis, Atasız günahkâr… Reva sandalyeden kalktı ve kapıya doğru gitti. “Üstümü değişeyim.”

“Onun hakkında daha çok bilgi sahibi olmamız yararımıza olurdu,” dedi Veliss ve Reva durdu. “Nasıl yetiştirildiğini bilmek mesela kıymetli bir bilgi. Tam olarak neredeydi? Bir kalede mi, dağlardaki bir mağarada mı?”

“Bir ahırda,” diye mırıldanıp odadan çıktı.

Odasına gitti, apar topar soyunurken giysisinin birkaç yerini yırttı ve bir köşeye fırlattı. Veliss’in itirazlarına rağmen ısrar ederek çöpe atılmaktan kurtardığı biniş pantolonunu ve geniş bluzunu giydi. *Onu kendim bulurum,* diye geçirdi içinden botlarının bağcıklarını bağlarken. *Bu gece katedrale girip yaşlı adamdan sırlarını söküp alırım…*

Kapısı hafif ama ısrarcı bir şekilde çalındı. Açınca karşısında nazik ama ısrarcı bir yüz ifadesi olan amcasını gördü. “Ahır mı?” dedi.

Reva içini çekti ve gidip yatağının üzerine oturdu. Derebeyi de kapıyı kapattıktan sonra yanına gitti. Yanında bir şişe getirmemiş olması Reva’yı şaşırtmıştı. Bir süre sessiz kaldılar. Reva durumu mantıklı bir biçimde nasıl anlatabileceğini düşünüyordu. “Büyüktü,” dedi en sonunda. “Ahır. Hayvan ya da saban yoktu. Sadece ben, o ve bir sürü saman. Orası hakkında anımsadığım ilk şey kirişlere tırmanmak. Düştüğümde beni dövüyordu.”

“Bunu çok mu yaptı?”

“Sayamayacağım kadar çok. Değneği ustaca kullanıyor, yara izi bırakmıyordu. Bunun dışında.” Saçını arkaya çekip sağ kulağının üstündeki yara izini gösterdi. Bu, onu bayıltana kadar dövdüğü zamandan kalmaydı.

“Bu ahırın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Geniş ovaların ortasındaydı, çimler uzundu ve pek ziyaretçi gelmezdi. Gelenler bana tuhaf tuhaf bakan sert görünümlü adamlardı. Onlara kardeşlerim derdi, onlar da ona Şaşmazrahip. Ama diğerlerinden farklı bir adam vardı. Yılda yalnızca bir ya da iki

kez gelirdi ve o geldiğinde rahip beni gölgelerin içinde kalmaya zorlardı. Ne hakkında konuştuklarını duyamazdım ama rahibin ona 'lordum' dediğinden eminim."

"Onu tasvir edebilir misin?"

"Geniş omuzlu, çok uzun sayılmaz. Kafası keldi ve siyah bir sakalı vardı."

Amcasının gözlerinde adamın kim olduğunu anladığını gördü. İsmini söylemesini bekledi ama bunun yerine ona devam etmesini söyledi ve başka neler hatırlayabildiğini sordu.

"Büyüdükçe beni köye götürmeye başladı, o da gidip yiyecek alıyordu. Diğer insanlarla pek iletişim kurmadığım için nasıl davranacağımı bilmiyordum, hatta ilk seferinde heyecanla bağırmış ve parmağımla insanları göstermiştim. Bu yüzden de dayak yemiştim. 'Fark edilmemelisin,' demişti. 'Diğerlerinin yaşamlarından geçerken iz bırakmamalısın.' Sonraları geceleyin beni kendi başıma ya hırsızlığa ya da bir konuşmayı dinlemeye gönderirdi. Sanırım kutsal görevim için antrenmandı. Köylüleri gayet iyi tanımaya başlamıştım, yaptıkları dedikodular sayesinde hayatları hakkında epey şey öğrenmiştim. Fırıncının eşi iki haftada bir gelen bir tamirciyle işi pişiriyordu. Tekerlekçi bir oğlunu Yeşilsu Geçidi'nde kaybetmişti. Köyün rahibi biraya çok düşkündü. Sonra bir gece açık bir pencerenin önünden geçiyordum..." *Onu yalnızca marangozun kızı olarak biliyordum. Bir leğenin önünde durmuş, bir elbezini bedenine sürüyordu. Lambadan gelen ışıkta teni parıldıyordu ve saçları altın gibiydi...*

"Reva?" dedi Sentes amca.

Reva başını iki yana salladı. "Rahip haberim olmadan her gece beni takip ediyormuş. O pencerenin başında çok durdum. Ertesi gün de bana bunu yaptı." Yara izine dokundu.

"Köyün adı?"

"Değirmenliköy."

Bu, adamın şüphelerini doğrulamış gibiydi ve başını salladı. "Üzgünüm Reva," dedi kolunu Reva'nın omzuna sarıp sarılarak. "Diyar'ın en iyi Derebeyi olmayabilirim ama en iyi amcası olmaya niyetliyim. Ve yeğenime bir hediye olarak bu rahibi bulmayı ve sen bağırsaklarını sökerken bunu izlemeyi planlıyorum. Bunu ister misin?"

Reva gözyaşlarını sildi ve adama sarılırken fısıldadı. "Evet, amca. Bunu çok isterim."

* * *

Sonraki günlerde malikânede bir rutini oluştu. Sabahları Arken'le kılıç odasında antrenman yapıyor, Veliss ve Derebeyi'yle öğle yemeği yiyor ve hemen arkasından içlerinden biri ya da her ikisi de bir şey sormaya gelmiş bir tüccar ya lordla konuşurken sonsuzmuş gibi gelen bir süre boyunca bir köşede oturuyordu. Akşam olunca da Arken'le ata binmeye gidiyordu. Amcası ahırda Burnundan Soluyan ve Mahmuz için birer yer ayırmıştı. Gece olana kadar duvarların ötesini geziyor, fırsat buldukça da avlanıyorlardı. Arken bir yerden bir uzun yay bulmuştu ve yayı gerçekten çekebiliyordu ki bu Reva'nın yapabildiğinden çok daha fazlasıydı. Hedefini vurma konusundaysa Reva'nın karaağaçtan yapılma yayda olduğu kadar başarılıydı. Her Feldrian gününde istirhamlar sırasında orada bulunuyor, Veliss bütün sıkıcı palavra bittikten sonra meselelerdeki görece haklılıklar konusunda ona sorular soruyordu.

"Bilmiyorum," dedi inleyerek, Veliss ona tartışmalı bir toprağın kime verilmesi gerektiği üzerine bir soru sorunca. Toprak dedesi tarafından eski bir Hane Muhafızı'na verilmişti ve şimdi iki büyük oğul aralarında kavga ediyorlardı. "İkiye falan bölsünler."

"Toprağın kalitesi değişkenlik gösteriyor," dedi Veliss. Reva sürekli kayıtsız bir tavır takınmasına karşın kadın çok sabırlıydı. "Hem kayalık hem bataklık hem de zengin otlaklar var, hem iyi hem de kötü kumaş kullanılmış bir elbise gibi. Bu tür bir toprak kolay bölünmez."

"O zaman satmalarını ve parayı aralarında paylaşmalarını söyle."

"Abi olanın bunu kabul edeceğinden eminim ama kardeşi orada eşi ve çocuklarıyla yaşıyor ve kalmak istiyor."

"'Tüm topraklar Ata'nın hediyesidir,'" diye alıntıladı Reva esnememek için kendini zor tutarak. "'Ama yalnızca toprağı işleyen üzerinde bir hak iddia edebilir.' Yedinci Kitap, toprak sahiplerinin açgözlülüğü üzerine Alltor'un hükmü."

"Yani toprağı genç olana verip abisini kızdırma riskini göze mi alalım?"

"Önemli bir adam mı?"

"Pek sayılmaz ama bazı önemsiz soyluların himayesinde."

"O zaman sinirlense de bir şey olmaz. Bitmedi mi daha?"

Öğleden sonra olduğunda günlük bir ritüel haline geldiği üzere

amcasına rahipten haber var mı diye sormaya gitti. Amcası odasındaydı ve gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Pencerenin kenarında gri cüppeli iri bir adam vardı ve elindeki küçük şişeyi ışığa tutup sallıyordu.

"Reva," dedi Derebeyi. "Kardeş Harin'i tanıyor musun?"

İri, gri cüppeli adam dönüp ona doğru eğilerek selam verdi. "Şu meşhur yeğenin mi? Pek benzediğinizi söyleyemeyeceğim Sentes. Çok güzel bir kız."

"Evet. Ne kadar şanslı ki annesine çekmiş."

Reva istemese de iri adama şüpheyle yaklaşıyordu. "Şifacı mısınız?"

"Evet, leydim. Bir zamanlar Beşinci Nişan Hanesi'nin Kemik Ustası'ydım ve amcanla ilgileneyim diye Suretim tarafından gönderilmiştim..."

"Ve bu şehirde kalmalarına izin verdiğim bütün sapkın İtikatlılarla da," diye araya girdi Sentes amca. "Onları unutma." Sert ses tonunu duyan Kardeş Harin kaşlarını kaldırdı ve Derebeyi'ne sessizce küçük şişeyi uzattı.

"Eskisiyle aynı doz mu?" diye sordu amcası.

"Artırmak büyük ihtimalle daha iyi olacaktır. Günde dört kez..."

"Temiz suyla karıştıracağım, evet biliyorum."

Kardeş Harin omzuna deriden bir çanta geçirdi. "Haftaya tekrar gelirim." Kapıya gitti ve çıkmadan önce Reva'nın önünde tekrar eğildi.

"Sana düzgün bir şekilde hitap etmiyor," dedi Reva.

"Ona böyle yapmasını ben söyledim. Parmaklarını götüne sokmuş bir adamla ciddi ciddi konuşmak biraz komik oluyor."

Başıyla şişeyi işaret etti. "O ne?"

"Tonik." Masanın üzerine koydu. "Uyumama yardımcı oluyor. Rahibi sormaya geldin."

"Bırak onu ben avlayayım," dedi. "Beni gönder, söz bir ay içinde bağlı bir şekilde yargılanmak üzere geri getireceğim."

"Bunun için şu an çok iyi bir zaman değil. Diyar Muhafızları sınırlarımızda geziyor ve insanlar şüpheci. Okuyucu'nun bulaştığı planları ortaya çıkarmak zaten var olan paniği daha da arttırır."

"O adamın kim olduğunu biliyorsun, rahibin lord dediği. Bunu biliyorum."

"Bilmiyorum, tahmin ediyorum. Ve yalnızca tahmine dayanarak uzun süren uğraşlar sonucu elde edilmiş bir barışı bozmaya niyetim yok. Harekete geçeceğiz Reva, sana söz veriyorum. Ama yumuşak

ve yavaş bir şekilde davranacağız, yaşlı piç geldiğimizi görmeyecek."

"Gizlice de halledebilirim," dedi. *Hem de ne gizli...*

Amcası başını iki yana salladı. "Yeteneklerinden şüphe etmiyorum ama sana burada ihtiyacım var. Halk seni benim yanımda görmeye alışmalı."

Reva hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. "Neden? Beni yeğenin olarak ilan ettin. Beni görmelerine ne gerek var?"

Bunu duyan amcası durdu ve kaşlarını çattı. "Bilmiyorsun, değil mi? Gerçekten de hiçbir fikrin yok."

"Ne hakkında?"

"Reva, fark etmiş olabilirsin ki bu evde hiç çocuk yok. Olması da pek olası değil. Vârisim, yani Sandalye'yi benden devralacak kimse yok. Ama artık sen varsın."

Ellerinin buz kestiğini hissetti. "Ne?" dedi ince bir sesle.

"Babanın birkaç, şey, yaramazlığı yıllar içinde kapıma geldi. Bazıları ikrar edilmek istedi ama hayal kırıklığına uğradılar. Çoğu bir iyilik ya da para istiyordu. Hepsini memnuniyetle kendi yollarına gönderdim. Sen gelene dek Reva. Rahip seni dedenlerden aldığında sence kaç yaşındaydın?"

"Kaç yaşımda olduğumu biliyorum, söylemişti bana. Altı."

"Baban yaklaşık dokuz sene önce öldü. Yani Hentes babamızı öldürüp bu derebeyliği savaşa sokmadan üç yıl önce almış seni. Hentes'in bütün çocukları arasında senin peşinden gitmiş. Şimdi görüyorum."

Reva şaşkın bir şekilde başını iki yana salladı. "Neyi?"

"Lord'un Sandalyesi'nde oturacak Mustor'u." Ona doğru yaklaştı ve elini tutup yanağını öptü. "Dualarımı duyan Ata tarafından bana gönderildin."

* * *

"Kızlar Derebeyi olamaz ki," dedi Arken akşam ata binerlerken. Geçidin orada atlarını sürüyor, kuzeydeki ormanlık tepelere doğru gidiyorlardı.

"Derehanımı," dedi Reva. Elleri hâlâ buz gibiydi. Durgun bir şekilde konuşuyordu; amcasının sözcüklerinin ağırlığı herhangi bir duygu hissetmesine izin vermiyordu.

"Kulağa hoş gelmiyor," dedi Arken. "Daha iyi bir şey bulman lazım. Kontes olabilir belki."

“Kontesler yalnızca Nilsael’de olur.” Dizginlere asılıp Burnundan Soluyan’ı durdurdu. Uzun bir süre boyunca eyerde oturdu ve soğukluk en sonunda geçip yerini kalbinin dehşet içinde deli gibi çarpmasına bıraktı. “Burada kalamam,” dedi ürkek bir sesle. “Hiç oyalanmamalıydım.”

“Amcan sana iyi davrandı, bana da.”

“Bir vâris istiyor da ondan.”

“Sırf ondan değil. Seni seviyor, bunu görebiliyorum.”

Ya da abisinin, olamadığı adamın anısını seviyor. Reva titreyen elini alnına götürdü. “Kuzey Menzili,” dedi. “Oraya gidebiliriz. Bunu istediğini söylemiştin.”

“Gidecek başka bir yerimiz yoktu bunu söylediğimde...”

“Şimdi gidebiliriz. Atlarımız, silahlarımız, paramız var...”

“Reva...”

“Bunu yapamam! *Ben yalnızca pis, Atasız bir günahkârım!* Anlamıyor musun?”

Burnundan Soluyan’ı ağaçlara doğru dörtnala sürmeye başladı. Yolun yarısını gitmişti ki ilerideki tepenin zirvesinde bir at görünce dizginlere asıldı. At bitkin bir hayvanın bitap yürüyüşüyle ilerliyordu ve ağzı köpük doluydu. Binicisi öne doğru eğikti ve eyer üzerinde doğru düzgün duramıyordu. İçgüdüleri aklına tek bir sözcük getirdi. *Bela.*

Burnundan Soluyan ölüm sınırında başka bir atın hoş olmayan kokusunu alıp sabırsızca kıpırdanırken onların yaklaşmasını bekledi. *Kuzey Menzili,* diye geçirdi içinden Reva. *Al Sorna seni hoş karşılar.*

Burnundan Soluyan’ın mahmuzlarını dürttü ve ata doğru ilerlemeye başladı. Binicisi o kadar yorgundu ki Reva’nın uzanıp atının dizginlerini tutarak atını durdurmasını fark etmedi. *Diyar Muhafızı,* diye geçirdi içinden giyinişine bakarak. Göğüs zırhının üzerinde kırmızı kahverengi izler vardı ve eyerindeki kını boştu. “Kılıcın nerede?” diye sordu.

Adam panikle başını kaldırdı. Yüzü kan ter içindeydi ve dehşet içinde gözlerini kırpıp etrafına baktı. “Alltor?” dedi çatal sesiyle.

“Evet,” dedi Reva. “Alltor. Sana ne oldu?”

“Bana mı?” Adam dişlerini gösterdi ve kıkırdarken gözlerinde garip bir ışık vardı. “Beni öldürdüler, kızım. Hepimizi öldürdüler.” Kıkırdaması kahkahaya döndü ve sonra öksürmeye başladı. Kamburu çıkarak öne doğru eğildi ve eyerden düştü. Reva atından indi. Burnundan Soluyan’ın eyer çantasından deri su kabını alıp

muhafızın dudaklarına götürdü. Adam tekrar öksürdü ama sonra suyu büyük yudumlar alarak içmeye başladı.

"Ben... Derebeyi'ni görmem gerek," dedi kana kana su içtikten sonra.

Reva dönüp şehre baktı. Bacalardan çıkan dumandan dolayı üzerini bir sis bürümüştü ama malikânenin hatları belli oluyordu. Hizmetçiler büyük ihtimalle akşam yemeğini hazırlıyorlardı. İkiz kuleler de görülüyordu; büyük, yaşlı bir yalancının evi olan devasa bina. "Seni ona götüreyim," dedi. "Amcam olur kendisi."

İkinci Bölüm

Vaelin

"Volar İmparatorluk Ordusu üç temel birlikten oluşur," dedi Kardeş Harlick. Bir midillinin sırtında olduğu için sesi yükselip alçalıyordu. "Özgür Kılıçlar olarak bilinen, vatandaşlardan seçilen askerler; Varitai olarak bilinen büyük bir köle asker kitlesi ve isimleri korku uyandıran, iyi eğitimli köle elitleri Kuritai. Ordularının yaklaşık dört yüz yıldır bu şekilde bir yapısı var."

Vaelin'in emri üzerine saatlerdir konuşuyor, kuleye geri dönerken Volar İmparatorluğu hakkında bildiği her şeyi anlatıyordu. "Gruplar birleşerek tabur oluşturuyor ve onlar da bir araya gelerek sekiz bin kişilik bir tümen oluşturuyorlar. Tipik bir taburda hem Özgür Kılıçlar hem de Varitailar yer alıyor, az sayıda uzman mühendis ve Kuritai birlikleri de var. Bu üç ya da daha fazla tümenden oluşan ordu da generalin emrinde..."

Vaelin sahilde yere yığılmasına sebep olan görüden toparlanıp önceki gece harekete geçmek konusunda ısrar etmişti. Görü yoğun olmasına karşın kısaydı, ürperti gelmesine rağmen öncekinde olduğu gibi çok derin değildi ama geride bıraktığı görüntüler aklına musallat olmuştu ve çıkarılacak sonuç kaçınılmazdı. *Çok kötü bir şey oldu.*

Nortah ve Sella'yla kısaca vedalaşabilmiş, paniğe kapıldıklarını fark etmiş ve ayrılırken kullandığı teskin edici sözler yüzünden kendini bir yalancı gibi hissetmişti. "Büyük ihtimalle bir şey yoktur," demişti. "Yaşlandıkça daha da tedbirli olma ihtiyacı hissediyorum."

"Yanıyor!" diyordu şarkı söyler gibi küçük Lohren. Vaelin kapıya doğru giderken küçük kız heyecanlı bir şekilde zıplıyordu. "Yanan evler! Yanan insanlar! Kötü adamlar her şeyi yakıyor! Amcam onları öldürecek!"

Yüzbaşı Orven'i uyandırmaya gittiğinde çadırının içinden Eorhil

kadınının başını uzattığını görünce şaşırmamıştı. Orven botlarını giymeye çalışırken Vaelin ona ne yapması gerektiğini söyledi. "Savaş düzeni. Her iki tarafa gözcüler. Her adama bir meşale. Sahile bir grup gönder, kulübede bir adam bulacaklar. Bizimle geliyor. Karşı çıkarsa bir ata bağlayıp getirin."

"General rütbesindeki askerler genellikle az sayıda ama aşırı derecede zengin yönetici sınıfından seçilir," diyordu Harlick. "Volarlılar arasında kırmızı giyme hakkı olan tek sınıftır. Bu ayrıcalıklı statü yüksek rütbe edinme şansı doğursa da liderlik konusunda kendini kanıtlamış insanlar seçilir..."

"Ne için geliyorlar?" diye araya girdi Vaelin. "Ne istiyorlar?"

Harlick bir an düşündü. Büyük ihtimalle karmaşık bir cevap vermeye hazırlanıyordu ama Vaelin'in yüzündeki ifadeyi görünce durdu. "Her şeyi, sanırım."

Volar Yönetim Konseyi'nin çalışma prensibini anlatmaya başlamıştı ki Vaelin elini salladı. "Şimdilik yeterli."

Leydi Dahrena atını sessizce sürmüştü ve Harlick'in anlattıklarını dinlerken kendine hâkim olsa da yüzünde kaygılı bir ifade vardı. "Bu tepki biraz aşırı olabilir, farkındayım..." diye başladı Vaelin ama sonra başını iki yana salladı.

"Lordumun muhakemesine güveniyorum."

"Senden bulunacağım rica gerçekten gerekli olmasa..."

"Bu gece," dedi kadın. "Kuleye döndüğümüzde."

"Çok uzak değil mi?"

"Hatırı sayılır bir mesafe ama daha önce, Suret Katliamı sonrasındaki isyanlar sırasında başarmıştım. Babam Diyar'ın bölüneceğinden korkmuştu."

"Teşekkürler, leydim."

"Barış ve huzur haberleri getirdiğimde teşekkür edersiniz."

"Bunu tüm kalbimle diliyorum." *İstediğin kadar dile,* diye alay etti onunla şüpheleri. *Sana ne söyleyeceğini biliyorsun.*

* * *

Kuzey Kulesi'nin arnavutkaldırımlı sokaklarında atlarının nalları tıkırdayarak ilerlemeye başladıklarında şafak söküyordu. Onlar yaklaşırken bahçenin kapıları açıldı. Vaelin Alev'in sırtından indi ve bitkinliğe savaşarak Yüzbaşı Adal'ı çağırttı.

"Lordum." Yüzbaşı'nın selamı kısaydı ve yüzündeki sert bakıştan Vaelin'in onu görevinden azletme tehdidine içerlemeye devam ettiği

belliydi.

"İçtima çağrısı yap," dedi Vaelin kulenin merdivenlerini çıkarken. "Tüm Kuzey Muhafızları derhal buraya gelsin. Eorhillere ve Seordahlara elçiler gönder. Kule Efendisi gönderebilecekleri bütün askerleri istiyor."

"Lordum?"

"Lütfen sadece yap Adal," dedi Dahrena adamın yanından geçerek ve merdivenleri çıkmaya başladı. "Birkaç saate ihtiyacım var," dedi Vaelin'e ve gözden kayboldu.

Dinlenecek bir yer arayan Vaelin, Lord'un Sandalyesi'ne çöktü ve Adal'ın emirler yağdırdığını duyarak irkildi. *Bunu tekrar yapabilir miyim?* diye geçirdi içinden. Dizlerinin üzerindeki çuval her zamankinden daha ağırdı.

"Vaelin?" Alornis önünde duruyordu. Omuzlarında bir şal vardı ve soğuk zemine karşı ayaklarına terlik giymişti. Gözlerini kocaman açmıştı ve bakışları sürekli olarak dışarıdaki yaygaraya kayıyordu. Vaelin kızın parmaklarının kurumuş boyayla kaplı olduğunu gördü.

Vaelin elini uzatınca Alornis ona doğru gitti ve yere çömelip başını dizine koydu. "Neler oluyor?" diye sordu usulca.

"Görünüşe göre her zamanki gibi annemin çok zeki bir kadın olduğu bir kez daha kanıtlanıyor." Kız kaşlarını çatınca gülümsedi ve siyah saçlarını gözünün önünden çekti. "Sürekli başka bir savaş var."

* * *

"Saray enkaz halinde," dedi Dahrena. Beti benzi atmıştı ve gözleri ağlamaktan kızarmıştı. "Sokaklar cesetlerle dolu. Volar gemileri iskelede. Limanda zincirlenmiş yüzlerce insan var."

Vaelin üst kattaki odasında bir konsey toplamıştı. Yüzbaşı Adal kollarını kavuşturmuş, pencerenin yanında duruyordu. Dahrena'nın ısrarı üzerine davet edilen Kardeş Kehlan yüzünde endişeli bir ifadeyle Dahrena'nın yanında oturuyordu. Vaelin'in daveti üzerine Dördüncü Nişan'dan Kardeş Hollun da gelmişti. Elinde bir parşömen tomarı vardı ve Dahrena'nın konuşmasını dinlerken kocaman açtığı gözlerinde açık bir korkuyla kadına bakıyordu. Dahrena, Vaelin'in yeteneğini bilmeyenlerden saklaması tavsiyesini elini sallayarak geçiştirmişti. "Gördüğüm şeylerden sonra sırların pek bir faydası yok. Ayrıca uzun zamandır çoğunun zaten bildiğini düşünüyorum."

Kardeş Harlick bir köşede oturuyordu. Kulenin arşivcisi olarak

atanmış olmasına rağmen not tutmuyordu ama Vaelin adamın konuşulan her bir sözcüğü hatırlayıp daha sonra yazacağından emindi. Alornis Vaelin'in yanında oturuyor, önceki geceden beri titreyen ellerini saklamaya çalışıyordu. *Alucius için endişeleniyor,* diye geçirdi içinden Vaelin. *Ve Usta Benril için.*

"Diyar Muhafızları?" diye sordu Vaelin Dahrena'ya.

"Onlardan bir iz göremedim, lordum. Şehir Muhafızları birkaç noktada direniş gösterse de başarılı olamamışlar."

"Kral? Prenses Lyrna?"

"Elimden geldiğince sarayda gezdim ama cesetler ve kararmış bir enkaz dışında bir şey göremedim."

Vaelin başını salladı ve Dahrena oturdu. Kardeş Kehlan başı keder ve bitkinlikle öne düşen kadının elini tuttu. "Yüzbaşı," dedi Vaelin. "Gücümüz ne kadar?"

"Şimdilik iki bin kişi içtimayı duyup geldi lordum. Geri kalanlar yedi gün içinde gelir. Kuzey Muhafızları, uzakta bulunan gruplar da gelince üç bin kişiye tamamlanacak. Mesafeler göz önüne alındığında bu iki hafta, belki biraz daha uzun sürebilir."

"Yeterli değil," dedi Dahrena. "Gördüğüm ordu, Seordahlar ve Eorhiller çağrımıza cevap verdiği takdirde, bizim beş ya da altı katımız kadar büyük."

"İçtimayı genişlet," dedi Vaelin Adal'a. "Madenciler ve balıkçılar dahil savaşma yaşına gelmiş bütün erkekler gelsin."

Adal yavaşça başını salladı. "Olur lordum." Tereddüt içinde dişlerini sıktı.

"Bir problem mi var Yüzbaşı?" diye sordu Vaelin.

"Homurdananlar var lordum."

"Homurdananlar mı?"

"Gitmek istemiyorlar," dedi Adal'ın tereddüt ettiğini gören Kardeş Kehlan. "Yarısı burada doğmuş ve Diyar'ı hayatlarında hiç görmemişler. Diğer yarısı da tekrar görmek istemiyor. Haklı olarak, Horda'yla savaşırken yardım göndermeyenlerin toprakları için biz neden savaşalım diyorlar. Bu onların savaşı değil."

"Volarlılar buraya gelince olacak," dedi Dahrena Vaelin öfkelenmeye vakit bulamadan. "Ruhlarını gördüm, açgözlülük ve şehvetle yanıyor. Varinshold'da durmayacaklar, hatta Cumbrael ya da Nilsael'de de. Buraya gelip elimizdeki her şeyi alacaklar ve öldürmediklerini de köle yapacaklar."

Vaelin sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Adamlarla konuşmanız iyi olabilir leydim," dedi. "Sizin söylediklerinizin

büyük bir ağırlığı olacaktır.”

Dahrena başını salladı. “Elbette, lordum.”

Vaelin yüzbaşıya döndü. “Başka *homurdanan* olursa da sert bir şekilde karşılık verilecek. Burayı Kral’ın Sözü üzerine yönetiyorum, onların rızasıyla değil. Ben bu onların savaşı diyorsam, bunu kabul edecekler.”

“Sayı konusu yine de geçerli lordum,” dedi Kardeş Hollun. Bir parşömenin üzerine bir şeyler yazmış, Vaelin’in önüne koymuştu.

“Söyle işte,” dedi Vaelin şişman kardeşe.

“Genişletilmiş içtimayla tahminlerime göre yirmi bin silahlı adamımız olacak, Eorhiller ve Seordahlarla birlikte de iki katına çıkar. İskelede bir savaş gemimiz var ve tüccar gemileri yaklaşık altmış tane ama yarısı şu anda denizde. Silahlar ve erzaklarla bu kadar adam ve atı Diyar’a taşımak için en az dört kez gidip gelmemiz gerekecek.

“Tabii fırtınalar rahat bırakırsa,” dedi Yüzbaşı Adal.

“Tartışmalı bir konu,” dedi Vaelin. “Denizden değil, karadan gideceğiz.”

Dahrena yavaşça başını kaldırdı. “Menzil’den Diyar’a giden yalnızca tek bir yol var.”

Daha önce haritayı incelerken olmuştu, gözleri Büyük Kuzey Ormanı’nı simgeleyen sembollerin üzerinde gezerken kan şarkısı net bir onay notası vermişti. Nota bir anıyı da canlandırmıştı, bir yaz gününde bir açıklıktaki kör bir kadın. “Biliyorum.”

* * *

Giderek büyüyen ordu için kasabanın dışında bir kamp kuruldu. İçtimaya cevap veren adamlar duruma alışkınlardı ve atanmış oldukları gruplara rahat bir şekilde ayrıldılar. Kule Efendisi Al Myrna disiplinli olsunlar diye senede dört kez içtimaya cevap vermeleri konusunda ısrar etmişti. Yeni gelenler zanaatçılar, madenciler ve işçilerdi. Pek çoğu hayatlarına müdahale edilmesine karşı açıkça seslerini yükseltiyorlardı ama Yüzbaşı Adal hızlı bir şekilde başlarını eziyordu. Dahrena sürekli olarak yeni gelenlere içtimanın gerekliliğini anlatıyor, şüphelerini gidermeye çalışıyordu. “Pek çoğunuz, ‘Kule Efendisi Al Myrna ne yapardı?’ diye düşünüyorsunuz,” diyordu. “Kızı olarak, aynı şeyi yapardı diyorum. Savaşmalıyız!”

Adal Kuzey Muhafızları’nı acemileri eğitmekle görevlendirdi ve

Horda'ya karşı verdikleri savaşta rüştünü ispatlamış olanları seçip çavuş ya da yüzbaşı yaptı. Kuzey Kulesi'ndeki bütün demirci ustaları, terziler ve tamirciler durmadan silah, zırh ve bot üretmesine karşın ekipman eksikliği hâlâ endişe verici bir boyuttaydı. Vaelin güçlerini arttırmak için harcadıkları bütün günlerin değerli olduğunu biliyordu ama aklının bir köşesinde bir ses sürekli olarak derhal yürüyüşe geçmeleri gerektiğini söylüyordu. *Varinshold bir günde düştü. Şimdi nereye saldıracaklar?* Dahrena gerekiyorsa Diyar'a her gün gitmeyi önermişti ama ilk seyahatinden sonra kadının bitkinliğini gören Vaelin ona gücünü muhafaza etmesinin daha iyi olacağını söylemişti. "Ormandan geçtikten sonra," demişti. "O zaman tekrar uçarsın."

"Geçmemize izin vereceklerine emin misin?" diye sordu Dahrena kampı gezerlerken. Vaelin mümkün olduğunca çok adamın kendisini görmesini istiyordu. "Diyar'dan orada gezmesine izin verilen tek kişi babamdı ve o zaman bile silah taşımasına ya da yanında birisinin olmasına izin verilmiyordu."

Vaelin yalnızca başını sallayıp yürümeye devam etti. Etraflarını çevirmiş bir grup adamın izlediği iki adam gözüne takıldı. Tahta kılıçlarla dövüşüyorlardı. Diğerine göre daha uzun olan adam bir dizi akıcı hamleyle rakibinin tahta kılıcına vurarak bir kenara savurdu ve bacaklarına çelme takarak yere düşürdü. Uzun adam yenilmiş rakibinin ayağa kalkmasına yardım etti ve kocaman gülümseyerek kollarını iki yana açtı. Kaslıydı, arkadan toplamış olduğu uzun saçları çıplak beline kadar iniyordu. Terliydi ve kasları parlıyordu. "Dört numara! Sırada kim var?"

Becerikli olduğu belli olmasına rağmen gençti. Vaelin gençliğin kendinden emin havasına sahip olan adamın yirmi yaşlarında olduğunu düşündü. "Korkaklar!" dedi gülerek kimse öne çıkmayınca. "Haydi! Beni yenen adama üç gümüş!" Tekrar güldü ve sonra kalabalığın arasında Vaelin'in olduğunu görünce kendine hâkim oldu. Gülümsemesi bir anlığına titredi ve gözleri kısıldı. Kan şarkısı Vaelin'e acı bir gerçeği hatırlattı.

"Siz, lordum?" dedi genç adam tahta kılıcını selamlamak üzere kaldırarak. "Basit bir gemi tamircisini nazikçe dövme lütfunda bulunur musunuz?"

"Başka bir zaman," dedi Vaelin arkasını dönerek.

"Haydi ama lordum," diye seslendi genç adam ısrarcı bir şekilde. "Bu adamların korktuğunuzu düşünmesini istemezsiniz değil mi? Çoğu neden kılıç kuşanmadığınızı soruyor."

Kuzey Muhafızları'ndan biri adama haddini bildirmek üzere öne çıkmıştı ki Vaelin adamı el işaretiyle durdurdu. "İsmin nedir bey?" diye sordu genç adama. Dairenin ortasına girdi ve pelerinini çıkardı.

"Davern, lordum," dedi adam eğilerek.

"Gemi tamircisi demek?" Vaelin pelerinini Dahrena'ya verdi ve yerden tahta kılıcı aldı. "Keser sallamakla elde etmedin bu becerileri herhalde?"

"Herkesin işleri dışında başka meşgaleleri de olmalı, sizce de öyle değil mi?"

"Öyle." Vaelin genç adamın önünde durup gözlerine baktı. Davern iyi saklıyordu ama Vaelin gördü. Derin, cerahatli bir nefret.

Davern gözlerini kırpınca Vaelin tahta kılıcı kaldırdı ve başına darbe vuracakmış gibi yaptı, genç adamın darbeyi savuşturmak için kaldırdığı kılıcını aştı ve gardının altından girip göğsünün ortasına sert bir şekilde yumruk attı. Davern dengesini sağlamak üzere kollarını sallayarak geriledi ve en sonunda kıçüstü yere düştü. Bunu gören kalabalık gülüştü. Adamların arasında bahsin sonucu belli olduğundan dolayı sikke sesleri duyuldu.

"Rakibinin gözlerine bakma," dedi Vaelin elini uzatarak. "Ustamın bana öğrettiği ilk ders."

Davern Vaelin'in elini görmezden gelip ayağa kalktı. Yüzünde neşeden eser kalmamıştı. "Tekrar deneyelim. Belki ben de size bir tane öğretirim."

"Sanmam." Vaelin tahta kılıcı Kuzey Muhafızı'na doğru attı. "Bu adamı çavuş yapın. Kardeşlerine kılıç kullanmayı öğretsin."

"Teklifim her zaman geçerli, lordum!" diye bağırdı Davern arkasından. Vaelin Dahrena'dan pelerinini aldı ve yürümeye devam etti.

"Onun yanında dikkatli ol," dedi Dahrena. "Sanırım sana zarar vermek istiyor."

"Geçerli bir sebebi de var," diye mırıldandı Vaelin.

* * *

Günlük turundan döndüğünde Alornis'in çadırının dışında beklediğini gördü. Vaelin adamların yanında yaşamayı tercih etmiş, kampın ucuna bir çadır kurmuştu. Kız kardeşinin fırçası şövalesindeki kanvasla meşguldü. Şövaleyi kulenin marangozundan aldığı aletlerle kendisi yapmıştı. Üç bacaklıydı ve kolayca katlanıp

bir metreden daha kısa tek bir parça haline gelen, ustaca yapılmış bir araçtı. Alornis kampta sık sık görülüyordu; omzunda fırça çantası ve kolunun altında şövalesiyle etrafta geziyor, dikkatini çeken bir şey olduğunda durup çiziyordu. Vaelin'in sinir bozucu bulduğu bir kesinlikle her bir çadır ve atların bulunduğu bölmeyi içerecek bir şekilde bütün kampı resmettiği çizimi en son yapıtıydı. "Nasıl yapıyorsun?" diye sormuştu Vaelin omzunun üzerinden bakarak.

"Sen nasıl yapıyorsan öyle." Vaelin yakınlardaki bir tabureye oturunca Alornis ona doğru dönmüş, bir bezi alkole sokmuş ve fırçasını temizlemişti. "Ne zaman yürüyüşe geçiyoruz?"

Biz mi? Vaelin kaşlarını kaldırdı ama söylediğini duymazlıktan geldi. Bunun üzerine yeterince tartışmışlardı. "Bir hafta kadar sonra. Belki biraz daha sonra."

"Ormandan Diyar'a. Oraya vardığımızda ne yapacağımız konusunda bir planın vardır herhalde?"

"Evet. Volarlıları yenip eve dönmeyi planlıyorum."

"Ev mi? Burasını evin olarak mı görüyorsun?"

"Sen öyle görmüyor musun?" Kampın arkasındaki kasabaya ve onun da ötesindeki, etrafında kara kuzey denizi görünen kuleye baktı. "Buraya geldiğimizden beri böyle hissediyorum."

"Burayı gerçekten seviyorum," dedi Alornis. "Bu kadar ilginç bir yer olacağını, bu kadar renkli olacağını düşünmüyordum. Ama burası benim evim değil, benim evim Varinshold'da. Ve Leydi Dahrena yanılmıyorsa şu anda yanmış bir enkaz halinde." Bir an için bakışlarını kaçırdı. Korkudan ağlamamak için kendini tutuyordu. Tekrar konuşmaya başladığında bakışları sertti ve önceki günlerde bu sözcükleri birkaç kez tekrar etmiş olduğu belliydi. "Beni arkada bırakamazsın. Beni bağla, zindana tık, yine de peşinden geleceğim."

"Neden?" diye sordu Vaelin. "Orada tehlike, ölüm ve acı dışında ne bulacağını düşünüyorsun? Savaşa gidiyoruz, Alornis. Gözlerin baktığı her yerde güzellik görüyor olabilir ama savaşta güzellik falan yok ve senin bunları görmeni istemiyorum."

"Alucius," dedi kız. "Usta Benril... Reva. Bilmem gerek."

Reva... Aklına pek çok kez gelmişti ve şarkısı her bir seferinde yükselmişti. Çok iyi bildiği bir notaydı. Suikastçıların Suret Elera için geldiği gece, Siyah Ok'un ardından Martishe'te koşarken, Yüksek Kale'de Hentes Mustor'u ararken hepsi aynı notaydı ve anlamı açıktı. *Bul onu.* Şarkı söylemek istese de yapmamış, temelli

olarak görünün içinde hapsolmaktan korkmuştu.

“Ben de öyle,” dedi. “Sabah Kardeş Kehlan’ın yanına git, eminim yardım etmene çok sevinecektir.”

Alornis gülümsedi ve Vaelin’in yanına gidip alnını öptü. “Teşekkürler abi.”

* * *

Her akşam yüzbaşılarla toplanıyor, eğitim ve içtima hakkındaki gelişmeleri dinliyordu. Yedi gün geçmişti ve sayıları on iki binin üzerine çıkmıştı ama gelenlerin ancak yarısı asker sayılırdı.

“Yürüyüş sırasında da antrenman yapmaları gerekecek,” dedi Vaelin, Adal bir ay beklemelerini istediğinde. “Burada geçirdiğimiz her gün Diyar’da canlara mal oluyor. Kardeş Hollun tüm silah ve giysilerin beş gün içinde hazır olacağını haber verdi. Görünüşe göre girişimci bir tüccar yatırım amacıyla deposuna teber ve zırh doldurmuş. Her adamın bir silahı ve bir zırhı olduğu an yürüyüşe geçeceğiz.”

Kısa bir süre sonra toplantıyı dağıttı. Dahrena ellerinde bir tomar kâğıtla onu bekliyordu.

“İstirhamlar mı?” diye sordu.

Dahrena özür dilercesine gülümsedi. “Her gün daha fazlası geliyor.”

“İmzam gerekenleri bir kenara koyarsan sevinirim. Senin muhakemene güveniyorum.”

“Bunlar zaten imzalamanız gerekenler.”

Dahrena tomarı harita masasının üzerine koyarken Vaelin homurdandı. “Baban tüm bunları gerçekten kendi başına mı yapıyordu?”

“Her mektubu bizzat okurdu. Göremeyecek kadar bitkin düştüğünde de bana okuturdu.” Ellerini kâğıtlar üzerinde gezdirdi. “Size de aynısını yapabilirim.”

Vaelin içini çekti ve Dahrena’ya baktı. “Ben okuyamıyorum leydim. İlk görüşmemizde sanırım bunu anlamıştınız.”

“Eleştirmek için söylemedim. Yalnızca yardım etmek istiyorum.”

Vaelin uzanıp en üstteki parşömeni aldı, açtı ve sayfanın üzerinde bir semboller keşmekeşi olduğunu gördü. “Annem bana öğretmeye çalışırdı ama çok hareketli bir çocuk olduğumdan sandalyenin üzerinde birkaç saniyeden uzun oturamazdım, o da anca yemek varsa. Otururdum. Beni denemeye zorladığında harfleri

çözemedim. Onun şiir ya da tarih dediği şeyler benim için anlamsız çiziktirmelerdi. Harfler sayfaların üzerinde zıplıyor gibi geliyordu. Bir süre daha beni zorlamaya devam etti, en sonunda ismimi yazabilmeye başlamıştım. Sonra onu hastalık, beni Nişan aldı. Nişan'da harflere pek gerek olmuyor."

"Benzer zorluklar yaşayan başkaları hakkında yazılanları okumuştum," dedi Dahrena. "Sanırım yeterli çabayla üstesinden gelinebiliyor. Yardım etmekten memnuniyet duyarım."

Reddedecekti, sonuçta ders görecek zamanı yoktu ama Dahrena'nın sesindeki samimiyetten dolayı tereddüt etti. *Saygısını kazandım,* diye geçirdi içinden. *Ne görüyor? Babasının bir yansımasını mı? Kaybettiği Seordah kocasını mı? Ama aslında görmüyor.* Gözlerini çadırın köşesindeki çuvala çevirdi. O kadar kötü haberler almış olmasına rağmen hâlâ çuvalın içindekini çıkarmamıştı. Eli ipe her değdiğinde tekrar tereddüt ettiğini hissediyordu. *Daha beni adam öldürürken görmedi.*

"Geceleri birer saat," dedi. "Bana öğretirsin. Günlük yürüyüşten sonra oyalanmak için iyi olur."

Dahrena gülümsedi ve başını sallayarak parşömeni ondan aldı. "'Saygıdeğer Dokumacı Loncası,'" diye okumaya başladı. "'Kule Efendisi'ne batı kıyısında çiftçilerin pamuk mallarına koydukları korkunç fiyatlar hakkında bilgi vermek istiyor...'"

* * *

Ordu ya da savaş fark etmeksizin bütün kamplar geceleri birbirine benziyordu. Çölde, ormanda ya da dağlık bir bölgede olduklarına bakmaksızın görüntüler, kokular ve sesler hiç değişmiyordu. Çadır bezi şehrinden müzik yükselirdi, zira her ordunun bir müzisyen kotası vardı. Bir de kumar oynamak için toplanmış adamlardan kahkahalar ya da öfkeli bağırışlar yükselirdi. Evleri ve özledikleri sevdikleri hakkında konuşmak üzere bir araya gelmiş küçük arkadaş grupları da olurdu. Vaelin bu aşina olduğu ortamda belli bir rahatlama hissetti, bir tatmin. *Bir ordu haline geliyorlar,* diye geçirdi içinden kampın dış tarafında, yanan kamp ateşlerinden uzakta kendi başına gezerken. *Bakalım bir olarak savaşacaklar mı?*

Birkaç dakika sonra durdu ve arkasını dönüp kısa bir mesafe uzaklıktaki testere dişli ağaca baktı. *Kılıç kullanma konusunda iyi ama adımları o kadar hafif değil,* diye düşündü kan şarkısının uyarı

notası yükselmeye başlayınca. “Benimle tartışmak istediğin bir şey mi var Efendi Davern?” diye seslendi gölgelerin içine doğru.

Bir anlık bir durgunluktan sonra boğuk bir küfür duydu ve gemi tamircisi Davern açığa çıktı. Kılıcı belinde, kınının içinde; eli kabzasındaydı. Vaelin çocuğun üst dudağında hafif bir ter çizgisi parıltısı olduğunu görebiliyordu ama konuşurken lafı gevelemiyordu. “Bakıyorum da silahsız dolaşmaya devam ediyorsunuz, lordum.”

Vaelin bu yorumu duymazlıktan geldi. “Bu anın provasını yaptın mı?”

Davern’in şoka girdiği belli oluyordu. “Anlamadım...”

“Bana babanın iyi bir adam olduğunu söylemek istiyorsun. Onu öldürdüğümde annenin hayatını altüst ettiğimi. Bu arada, annen nasıl?”

Davern’in dudağı seğirdi ve homurdanmamak için kendini tuttu. Sessizlik anı uzayınca Vaelin genç adamın numara yapmayı bırakmak istediğini hissetti. “Öldüğü güne kadar sana olan nefretinden yandı tutuştu,” dedi gemi tamircisi en sonunda. “Ben on iki yaşımdayken kendini denize attı.”

Nahoş bir duygu ile birlikte anı aklına geldi. *Soğuk sokakları döven yağmur, kanla kaplı kumlar, ölen bir adamın fısıltısı. “Eşim...”*

“Bunu bilmiyordum,” dedi Vaelin. “Üzgünüm.”

“Buraya özür dilemeni duymak için gelmedim!” Genç adam hırıldayarak ileri doğru bir adım attı.

“Neden geldin peki?” diye sordu Vaelin. “Bütün kederlerini yok etmek için kanımı dökmeye mi? Kanım dökülünce o parçalanmış hayatlar düzelecek mi? Gerçekten bunların olacağını, darağacına gönderilmeyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Ben adalet için geldim...” Davern ileri doğru çıktı ve boştaki elini, çekmek üzere kılıcının kınının üzerine koydu. Vaelin gülünce durdu.

“Adalet mi?” Vaelin’in yüzünden gülümseme silindi. “Bir keresinde ben de adalet aramıştım, komplolar kuran yaşlı bir adama gitmiştim bunun için. Adaleti sağlamıştı, karşılığında ise sadece ruhumu vermiştim. Annen ve senin için yaptığım onca şey. Erlin sana anlatmadı mı?”

“Annem Erlin’in yalan söylediğini söyledi.” Davern’in ses tonunda hafif bir şüphe vardı ama yine de hırıldıyor, kan şarkısının uyarı notası giderek tizleşiyordu. *Yaşam boyu süren nefret birkaç sözcükle dinmiyor.*

“Erlin yalanlarla onun öfkesini dindirmeye çalışmıştı,” diye devam etti Davern. “Beni de yolumdan çevirmeye, ama ben doğru yoldayım.”

“O zaman beni öldür de bitsin.” Vaelin ellerini iki yana açtı. “Madem yolun doğru.”

“Kılıcın nerede?” diye sordu Davern sert bir şekilde. “Kılıcını al da bu meseleyi halledelim.”

“Kılıcım senin gibiler için değil.”

“Lanet olsun sana! Kılıcını a...”

Ağaç sırasından hafif, bir dalın üzerine basılınca çıkan ses kadar hafif bir kopma sesi geldi.

Vaelin Davern’in üzerine atıldı, belinden yakaladı ve birlikte yere yuvarlandılar. Çocuğun kılıcı kınından yarısına kadar çıkmıştı. Başlarının yarım metre kadar üzerinden bir şey ıslık çalarak geçti.

Davern dövünürken Vaelin yuvarlandı. Ağaç sırasından başka ıslıklar da duyulmaya başlanmıştı. “Sağa yuvarlan!” diye bağırdı gemi tamircisine ve kendi de sola doğru gitti. Etraflarında yere en az on tane ok düşmüştü.

“Ne?” diye bağırdı Davern şaşkın bir şekilde ayağa kalkarak.

“Çök!” diye bağırdı Vaelin sert bir şekilde. “Saldırı altındayız.”

Yeni bir ıslık sesini duyan Davern kendini yüzüstü yere attı ve loş gök altında kara oklar devam etti.

O değildi, diye geçirdi içinden Vaelin gözlerini ağaçların sonsuz boşluğuna dikerek. *Şarkının uyarısı onun için değildi.*

“Kampa koş,” dedi Vaelin Davern’e ve pelerinini çıkardı. “Alarm versinler.”

“Ben...” Davern yerde yatıyor, etrafına bakıyordu. “Kim?”

“Uzun yayı olan adamlar.” Vaelin pelerinini havaya attı ve içinden geçen oklarla dans etmesini izledi. “Kampa koş!”

Vaelin ayağa fırladı ve ağaçlara doğru koşmaya başladı. Üçe kadar saydı, eğilince üzerinden başka bir ok geçti ve tekrar ayağa kalkıp koşmaya başladı. İlk düşmanı görene kadar zikzaklar çizerek koşmaya devam etti. Kukuletalı adam üç metre kadar ilerisindeki uzun çimlerin arasından yükselmişti ve elindeki yayı yarısına kadar germişti. Vaelin kalkıp ona doğru atıldı ve yere düşüp yuvarlanırken ok birkaç santimle sıyırıp yanından geçti. Ayağa kalktı, avucunun içiyle okçunun çenesine vurdu ve adam bayıldı. Başka bir tanesi elindeki yayı bırakıp uzun bir bıçak almış, sol tarafından üzerine doğru koşuyordu. Vaelin yere düşmüş adamın yayını alıp havada geniş bir kavis çizdi ve tutma yeriyle üzerine

yaklaşan adamın kafasına vurdu. Adam elindeki bıçağı deli gibi savurarak geriledi. Vaelin durdu, bir kalp atımlık süre bekledikten sonra sola doğru eğildi ve yanından geçen ok sendeleyen adamın göğsüne saplandı.

Yayı çekmiş sağa doğru koşarken başka bir okçu ilerisinde belirdi. *Beş metre,* diye geçirdi içinden. *Çok uzak ve çok yakın.* Okçunun arkasında bir gölge belirdi ve hızlı bir metal parıltısı tek bir darbeyle adamı yere indirdi. Davern yüzünü cesetten elindeki hilal şeklindeki baltayı kaldırmış üzerine gelen kukuletalıya doğru çevirdi. Darbeden eğilerek sıyrıldı ve kılıcını adamın böğrüne doğru savurdu. Ama adamın amatör olmadığı belliydi, zira darbeyi baltasının tutma yeriyle karşıladı ve gemi tamircisini, ona elinin tersiyle vurarak yere yığdı.

Çok uzak, diye geçirdi içinden Vaelin tekrar ve öldürmek üzere baltasını kaldırmış kukuletalı adama doğru koşmaya başladı.

Karanlığın içinden korkunç bir hırlama geldi, Vaelin'in yoluna büyük bir gölge çıktı ve baltalı adam bir anda gözden kayboldu. Toprakta toynak sesleri duyuldu; gölgelerden bir atlı görüş alanına girdi. Elindeki uzun asayı savurunca başka bir kukuletalı yere yığıldı. Hırlamalar, dehşet içinde çığlıklar ve koşarak kaçanlara ait ayak sesleri duyuldu... Sonra merhametli bir şekilde birbiri ardına beş tane kısa çığlık.

"Kardeşim," dedi Nortah atını Vaelin'in yanında durdurarak. Gözlerini endişeli bir şekilde açmıştı ve sarı saçları rüzgârda dalgalanıyordu. "Lohren bir rüya gördü."

* * *

Vaelin ertesi sabah Davern'in şifa çadırından çıktığını gördü. Burnunun üzerinde büyük bir bandaj vardı ve etrafı da kocaman bir morlukla çevriliydi.

"Kırılmış demek?" dedi Vaelin.

Davern yüzünü astı ve cevap vermedi.

"Sana teşekkür borçluyum," dedi Vaelin. "Ya da beni sonra sen öldürebilesin diye mi kurtardın?"

"Bu hişbir şiyi değiştirmiz," dedi Davern.

"Pardon?"

Davern kızardı, dudaklarını yaladı ve yavaşça tekrar denedi.

"Bu hişbir şeyi değiştirmez."

"Ya." Vaelin başını salladı ve genç adamın yanından geçti.

“Bildiğim iyi oldu. Eğiteceğin adamlar bekliyor Çavuş.”

Çadıra girdiğinde kız kardeşinin iri yapılı, kısa, siyah saçları olan bir adamın yarasına lapa sürdüğünü gördü. Adamın çenesindeki berenin yanında Davern’in yarası sinek ısırığı gibiydi. Bir tabureye oturmuş, el ve ayak bilekleri zincirlenmişti. Başında Yüzbaşı Adal ve bir Kuzey Muhafızı duruyordu. Adam yüzü nefret dolu bir şekilde ağzından tükürükler çıkararak Vaelin’e döndüğünde zincirleri şıngırdadı. Tehditler savurmaya çalışıyordu. Alornis adamın öfkesinden irkilerek geri çekildi.

“Çenesi kırılmış,” dedi çadırın diğer ucunda havanda birtakım bitkiler döven Kardeş Kehlan. “Öğretmenin böyle güçlü bir kolu olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?”

“Ben biliyordum.” Vaelin Alornis’in yanına gitti ve elini teskin etmek için koluna koydu. “Kız kardeşimi korkutuyorsun beyim,” dedi zincirli adama.

Adam homurdanarak bir şeyler söylemeye çalışınca ağzından yine tükürükler saçtı ve bir tutamı Vaelin’in yüzüne geldi. “Sus!” diye bağırdı Adal ve adamın ensesine vurdu.

“Yeter!” dedi Kehlan. “Bu çadırda işkence istemiyorum.”

“İşkence mi kardeş?” deyip ters ters Kehlan’a bakan Adal eğilip zincirli adamın kulağına fısıldadı. “Önce iyileşmesini bekleyeceğim. Hemen ölmesini istemem.”

“Ana direğe bağlayıp bizi yalnız bırakın,” dedi Vaelin. Adal tereddüt ederek başını salladı ve dediğini yaptı. Adamı direğe bağladı ve muhafızla birlikte dışarı çıktı. “Sen de kardeş,” dedi Vaelin Kehlan’a.

“İşkence yok dedim,” dedi yaşlı kardeş.

“Gel, kardeş.” Alornis adamın yanına gidip onunla beraber dışarı gitmesini işaret etti. “Lordumuz öyle bayağı şeyler yapmaz,” dedi ve sorgular bir şekilde kaşını kaldırıp Vaelin’e baktı. Vaelin başını sallayınca Alornis buruk bir şekilde gülümseyip kardeşle birlikte çadırdan çıktı.

“Yalnızca sen hayatta kaldın,” dedi Vaelin zincirli adama ve önüne bir tabure koyup oturdu. “Benim vurduğum adam da büyük ihtimalle ölmezdi ama kardeşimin savaş kedisini muhafaza etmek biraz zor.”

Adam ters ters bakmaya devam etti. *Biraz korku ama çoğunlukla nefret,* diye geçirdi içinden kan şarkısını dinleyince.

“Üç hafta önce gemiyle gelen on Cumbraelli,” dedi. “Meslekleri avcılık, yayları da o yüzden taşıyorlar. Ayı, kürk ve pençe aramaya

Menzil'e geliyorlar, yüksek fiyata satacaklar, zira Diyar'da bulunması giderek zorlaşıyor. Güzel hikâye."

Aynı korku, aynı nefret, hafifçe de hoşuna gidiyor söylediklerim.

"Ee," dedi Vaelin. "Altın mı, tanrı mı?"

Daha fazla korku, şüpheyle karışıyor. Adam kaşlarını çattı, bir an için yüzünde anlamsız bir ifade belirdi ve sonra tekrar nefret dolu maske geri geldi.

"Tanrı yani," dedi Vaelin. "Karanlıkkılıç'ı öldürme şerefine nail olmak üzere kuzeye gelen Cihan Atası Hizmetkârları."

Kafası daha da karışıyor, korkusu büyüyor... Ve bir şey daha var, bir şeyin yankısı... Hayır, bir koku. Belli belirsiz ama keskin, pis ve tanıdık. Adamın hafızasının içlerine gömülü, hatta o kadar derinde ki kendisi de orada olduğunu bilmiyor.

"Nerede?" diye sordu Vaelin ve adama yaklaşıp gözlerinin içine baktı. "Cadı'nın piçi nerede?"

Şaşkınlık, daha fazla nefret. Delirdiğimi düşünüyor ama aynı zamanda... Bir şüphe, nahoş bir anı.

"Adam olmayan adam," dedi Vaelin usulca. "Diğer insanları maske gibi giyebilen bir şey. Üzerinde kokusu var."

Yükselen korku aşinalıkla karışıyor.

"Onu tanıyorsun. Onu görmüşsün. Şu anda ne? Senin gibi bir okçu mu?"

Yalnızca korku.

"Asker?"

Yalnızca korku.

"Rahip?"

Ateşe dökülen yağ gibi yükselen bir dehşet... Bir rahip o halde... Hayır, aşinalık bildiren bir nota değil. Rahip değil. Ama bir rahibi tanıyor, bir rahibe karşı sorumlu.

"Sizi buraya rahibiniz gönderdi. Sizi ölümünüze gönderdiğini biliyor olmalıydınız. Sen ve kardeşlerin."

Öfke ve kabullenme. Biliyorlardı.

Vaelin içini çekti ve ayağa kalktı. "Tahmin edebileceğin gibi On Kitap'a pek aşina değilim. Ama uzun uzadıya kitaplardan alıntılar yapan bir arkadaşım var. Bakalım doğru hatırlayabilecek miyim?" Gözlerini kapadı ve Reva'nın söylediği şeylerden bir tanesini hatırlamaya çalıştı. "'Sevilenler arasında Karanlık'a karşı müsamaha olamaz. Bir insan hem Ata'yı hem de Karanlık'ı bilemez. Karanlık'ı bilen ruhunu terk etmiş demektir.'"

Bakışlarını bağlı adama indirince hissedeceğini umduğu şeyi

hissetti. *Utanç.*

"Gözlerine baktın ve bir yabancı gördün," dedi. "Öncesinde neydi?"

Adam donuk gözlerini kaçırdı. Duyguları daha sakindi. *Utanç ve kabullenme.* Homurdandı ve çarpık ağzının arasından ses çıkarmaya çalışırken başını yana eğdi. Ağzından tükürükler saçarak aynı anlaşılmaz sözcüğü tekrarlamaya başladı. Bir süre sonra Vaelin adamın ne dediğini anladı. "Lord."

* * *

"Kuzey kıyısındaki köylere giden bir mavnaya bindirin," dedi Vaelin Adal'a dışarı çıkınca. "Ormana götürülüp yayı ve sadağıyla beraber serbest bırakılsın."

"Neden?" diye sordu Adal şaşkınca.

Vaelin çadırına doğru yürümeye başladı. "Bir avcı da ondan. Belki bir ayı bulur."

Çadıra vardığında Nortah'ın Kardansı ve Alornis'le birlikte onu beklediğini gördü. Alornis karnındaki yoğun tüyleri okşarken büyük kedi memnun bir şekilde mırlıyordu.

"Evet," dedi Nortah. "Etrafta erkek kediler olmadığından dolayı güzel bebekler doğuramaması gerçekten üzücü."

"Bir yerlerde olmalı," dedi Alornis. "Onun türü vahşi bir atadan kırılmış olmalı."

"Bu durumda buzun ötesinde olmalılar," dedi Vaelin Nortah'ın ona uzattığı bir bardak suyu alarak.

"Konuştu mu?" diye sordu kardeşi.

"Kendi istediğinden çok, benim istediğimden az." Nortah'ın getirdiği çantaya baktı ve üzerine yaslanmış bir kılıç olduğunu gördü.

"Leydi Dahrena'nın hediyesi," dedi Nortah. "Ben istemiştim. Savaşa giden bir adamın silahı da olmalı."

"Savaş artık senin alanın değil, kardeşim. Nehrin'in Noktası'na adam göndermememin bir sebebi vardı. Senin yerin ailenin yanı."

"Eşim ancak sana yardım edersek ailemizin güvende olacağına inanıyor."

"Biz mi?"

"Gel." Nortah Vaelin'in omzunu sıvazladı. "Tanışman gereken birileri var."

Vaelin'i kampın dışında bekleyen dört kişinin olduğu yere

götürdü. Vaelin adamlardan bir tanesini zaten tanıyordu. Dokumacı başını öne eğmiş, yere bakıyordu ve yüzündeki sıkkın ama içten ifadenin yerini hoşnutsuzluk almıştı. Sürekli kaşınıyordu. "Onu neden getirdin?" diye sordu Nortah'a. "O savaşa uygun değil."

"Onu ben getirmedim. Eve dönmesini söyledik ama dinlemedi. Keten ve sicim bulmak istiyormuş, dokuma yapmak için bir şeyler işte."

"Ben ilgilenirim."

"Bu Cara," dedi Nortah ve Dokumacı'nın yanında duran ufak tefek kızı işaret etti. On altı yaşlarındaydı ve kara gözleri vardı. Vaelin'e yitik şehirde babasının pelerininin arkasından bakan küçük kızı anımsattı.

"Lordum," dedi kız tiz sesiyle. Gözleriyle sürekli kampı tarıyordu. Durgunluğuna rağmen kan şarkısı kızı güçlü bir şekilde selamlamıştı. *Yeteneği her neyse,* diye geçirdi içinden Vaelin, *gerçekten güçlü.*

"Ve Lorkan." Yakınında duran genç adamı işaret eden Nortah'ın sesinde bir çekingenlik vardı. Lorkan kızdan birkaç yaş daha gençti ve aynı zamanda daha kısaydı ama kız gibi suskun değildi.

"Büyük bir şeref, lordum!" dedi yerlere kadar eğilip parlak bir şekilde gülümseyerek. "Benim gibi sıradan birinin büyük Vaelin Al Sorna'nın yoldaşı olabileceği aklımın ucuna bile gelmezdi. Canım anam gurur duyardı..."

"Tamam tamam," dedi Nortah onu susturarak. "Çok konuşuyor ama işini biliyor."

Nortah grubun en son üyesine doğru ilerledi. İri yarı, ayı gibi bir adamdı ve çok uzun bir sakalı ve gri siyah saçları vardı.

"Marken, lordum," dedi büyük adam Nilsael aksanıyla.

"Yardımı dokunabilir," dedi Nortah. "İstihbarat konusunda."

* * *

Cesetler kampın dış taraflarındaki çadırlardan birine yerleştirildi ve üzerlerindeki birkaç parça değerli eşya Cumbrael âdetleri gereği pek yapılmak istenmeyen onları gömme görevini üstlenen askerlere ödeme olarak verildi. Marken en yakınındaki cesede doğru yaklaştı. Okçular genel itibarıyla iri olurlardı ve yerde yatan da iri bir adamdı. Yüzünde dehşetle donmuş bir ifade vardı ve yüzünün yarısı savaş kedisinin pençesiyle parçalanmıştı. Marken bu iğrenç görüntüden rahatsız olmamış gibiydi. Diz çöktü ve avucunu cesedin

alnına koydu. Bir an için gözlerini kapadı ve sonra başını iki yana salladı. “Karmakarışık. Kardansı öldürmeden uzun zaman önce zaten deli sayılırmış.”

Onun yanından kalktı ve sıra sıra bütün cesetlere dokundu. Dördüncüsünün başında durdu. Yüzündeki kırışıklara bakılırsa grubun en yaşlısıydı. “Daha iyi,” dedi Marken. “Her şey biraz kızıl ve belirsiz ama bir anlamda aklı başında.” Vaelin’e baktı. “Lordum aradığınız özel bir şey var mı? İşleri kolaylaştırır.”

“Bir rahip,” dedi Vaelin. “Ve bir lord.”

Marken başını salladı, her iki elini de ölü adamın başına koydu ve gözlerini kapadı. Birkaç dakika boyunca bu şekilde hareket etmeden, usulca nefes alarak kaldı. Bir süre sonra Vaelin adamın kendi bedeninde olup olmadığını düşünmeye başladı. Dahrena gibi kendi ötesine uçabiliyor da olabilirdi. Ama tabii Dahrena gibi havaya çıkmaktansa bir cesedin aklının içine giriyordu.

En sonunda iri adam sızlanarak gözlerini açtı, cesetten uzaklaştı ve yüzünde suçlar bir bakışla Vaelin’e döndü. “Lordum aradığım şeye karşı beni uyarabilirdi.”

“Özür dilerim,” dedi Vaelin. “Yani buldun mu?”

* * *

“Yan taraflarda saçları biraz daha seyrek,” dedi Marken Alornis’e çizimi işaret ederek. “Ve ağzı o kadar geniş değil.”

Alornis’in kömürü çizime birkaç akıcı müdahalede bulundu ve kız parmağını yalayarak bazı çizgilerin üzerinden geçti. “Böyle mi?”

“Evet.” Marken’in sakalının arasından beyaz dişleri göründü. “Asıl yetenekli olan leydim.”

“Bu o mu?” diye sordu Alornis’ten çizimi alırken. Geniş yüzlü, kelleşen, sakallı, gözleri kısık bir adam. Alornis’in adamın ağzını çarpıttığını görünce Usta Benril’in sanatsal lisansından nasiplenmiş olabileceğini düşündü.

“Hatırladığım kadarıyla böyle, lordum,” dedi Marken. “O şeyin maskesinin yüzü bu işte.”

“Hissettin mi? Ölü adamın hafızasında görünce?”

“Maskenin ardını gördüm. Her daim bildiğimizden fazlasını görüyoruz ama zaman alıyor.” Güdük parmağını başının yanına koydu. “Özellikle de anlamadığımız bir şey gördüğümüzde.”

“Bu yüzün ismini biliyor musun?”

Marken yüzünü asarken sakalı hışırdadı. “Yeteneğim

gördükleriyle sınırlı lordum. Duydukları beni aşıyor."

Vaelin çizimi Alornis'in bitirmiş olduğu bir başka çizimin yanına koydu. Diğerinde yakışıklı bir genç adam vardı ama Vaelin kız kardeşinin burnunu ve çenesini biraz fazla belirgin çizdiğini düşünüyordu. "Bu da rahip mi?"

"Tam emin değilim ama ölü adam ve diğerlerinin boyun eğdikleri adam bu. Kardansı'nın üzerine gelmesi dışındaki en canlı anısı bu adamın konuşması. Bir iskeledeler, gemiye binmek üzereler."

Vaelin iki çizime de uzunca baktı ve bir nota duymayı umdu ama kan şarkısı sessizdi.

"Efendi Marken'i yemek çadırına götüreyim mi?" diye sordu Alornis konsantrasyonunu bozarak.

"Evet, tabii." Vaelin Marken'e bakıp minnettar bir şekilde gülümsedi. "Teşekkürler beyim."

"Yardım etmek için geldik, lordum." Büyük adam inleyerek ayağa kalktı ve sırtını ovdu. "Ama keşke bu savaş birkaç yıl önce olsaydı."

* * *

Nortah'ı nehir kenarına dizilmiş hedef tahtalarının başında buldu. Eski Nişan yaylarına benzeyen, Eorhil yapımı olan kendi yayını da getirmişti. Görünüşe göre becerisi eskiye nazaran daha da artmıştı; her bir ok hedefine büyük bir hız ve kesinlikle saplanıyordu. Diğer okçular durmuş, gösteriyi izliyorlardı.

"Seyirci toplamışsın," dedi Vaelin.

Nortah kendisini izleyenlere baktı ve en son oku da hedef tahtasının tam ortasına gönderdi. "Az buçuk. Bu küçük orduda çok fazla okçu yok."

"Çoğu avcı, köylerden gelen kıdemli birkaç Diyar Muhafızı da var," dedi Vaelin. "Liderleri olmak ister misin? Acemiler içinden de birkaç kişi alabilirsin."

"Efendim nasıl emrederse."

"Sana hiçbir emir vermiyorum kardeşim. Hatta seni evine göndermeye niyetliyim."

Nortah'ın yüzüne kasvet çöktü, yayını çevirdi ve ellerini ucuna koydu. "Rüya gören yalnızca Lohren değildi kardeşim. Onun gördüğü senin yaylı adamlarla savaşmandı yalnızca. Çok heyecanlı olduğunu düşündü. Sella... Sella bizi ölürken görmüş. Ben, Lohren,

Artis, daha doğmamış ikizler... Nehrin'in Noktası yanarken hepimiz gözleri önünde alınmış, işkence görmüş ve öldürülmüşüz. Çığlıklarını duysaydın yapacağımız şey hiç hoşuma gitmese de beni neden gönderdiğini, benim de neden geldiğimi anlardın."

"Şey..." Vaelin tereddüt etse de sonra söyledi. "Sence yine can alabilecek misin?"

Nortah bir kaşını kaldırdı ve bir an için sakallı öğretmen gidip yerine alaycı bir dili olan iğneleyici genç geldi. "Peki ya sen? *Benim* yeni, parlak bir kılıcım var. Seninki ise çuvalın içinde dünyadan saklanıyor."

Belki de kınından çıkardığımda işgal eden ordudan daha korkunç bir şeyi serbest bırakmaktan endişeleniyorumdur. Bu düşüncesini dillendirmeden konuyu değiştirdi. "Şu yoldaşların. Dokumacı'nın gücünü biliyorum ve Marken'in de neler yapabildiğini gördüm. Diğer ikisi ne yapabiliyor?"

"Cara yağmur çağırabiliyor ama bunu ondan istemeden önce uzun uzun ve dikkatlice düşünmen gerek. Etkisi olağanüstü ama sonuçları pek beklenmedik olabiliyor."

"Peki ya çocuk?"

"Lorkan görülemiyor."

Vaelin kaşlarını çattı. "Ben görebiliyorum."

Nortah gülümsedi. "Açıklaması biraz zor. Bu iş bitmeden göstermesi için bol bol fırsat çıkacağından eminim."

"Öyle." Vaelin uzanıp kardeşinin elini sıktı. Hâlâ güçlü ve sıcak bir eli vardı. "Burada olman beni memnun ediyor kardeşim. Adamlarını seçme konusunda elini çabuk tut. Yarın Diyar'a doğru yürüyüşe geçiyoruz."

Üçüncü Bölüm

Lyrna

Su... Akıyor... Yavaş ve düzensiz bir tempoda ve yankılanıyor.

Bir mağarada mıyım? Daha sonraları bunu, Birleşmiş Diyar'ın Kraliçesi olarak aklına gelen ilk düşünce olarak hatırlayacaktı. Aklına gelen ikinci şey ise artık kraliçe olduğuydu. Üçüncüsü ise yanıcı bir şekilde aklına giren acı karşısında attığı sessiz çığlıkla beraber gelen dehşet. Dövünmeye ve çığlık atmaya başladı... *Volarlı kadının ellerinden çıkan alevler, Malcius, Ordella, Janus, küçük Dirna, yanan teni ve saçının kokusu...* Öksürmeye başlayınca çığlığı kesildi. Ağzında, dişlerinin arasına yerleşmiş sert bir şey vardı. Çıkarmaya çalıştı ama elleri bir şekilde bağlı gibiydi ve isteğine uymuyorlardı. Gözlerini açması gerektiğinin farkına vardı.

Loş bir ışık hüzmesi tarafından yarılan bir karanlık ve yeraltı mezarlığında toplanmış bulanık şekiller. Yani bir mağara. *Ama niye böyle sallanıyor? Ve neden tavandan sarkan zincirler var?*

Toplu şekillerden biri hareket edince aniden oraya baktı. Yüksek sesle bir öğürme ve hemen arkasından bir kusma sesi duydu. Tekrar sessizlik çöktü ama hafif bir mızırtı, zincirlerin şakırdaması ve tahta gıcırtısı duyulmaya devam ediyordu.

Mağara değil, gemi.

"Demek," dedi sol tarafındaki gölgelerden gelen yumuşak bir ses, "bizim çığlık basan uyanmış."

Gözleriyle gölgeleri tarayarak bir yüz aradı ama tek görebildiği arkasından vuran ışıkta tıraşlı, büyük bir kafanın loş dış hatlarıydı. Büyük kafa oynayınca bir homurdanma duyuldu. "Haydi ama, öyle delirmiş gibi bakma. Gerçi yakında delirmiş olmayı dileyeceksin."

Lyrna konuşmaya çalıştı ama ağzına bağlı olan şey her neyse deri kayışlarla başına bağlanmıştı ve sözcükleri ağzında kilitli kaldı. Ellerine baktığında bileklerinde eskimiş metalin hafif parıltısını gördü. Ellerini hareket ettirmeye çalışınca zincirler tarafından

tutuldu ve metal derisini zedeledi.

"Şef baş belası olduğunu düşünüyordu," dedi ses. "Seni denize atmak istedi. Efendi karşı çıktı. Volarcam pek iyi sayılmaz ama damızlıkla ilgili bir şey söyledi."

Lyrna seste kötü bir niyet sezmiyordu, adam sadece kayıtsız bir şekilde duyduklarını aktarıyordu. Acı geri dönünce yüzü kasıldı ve yaşlar dökülmeye başlarken gözlerini kapadı. Yüzüne ve kafatasına dalgalar halinde yayılıyordu. *Teni, saçı yanıyor...*

İçini parçalayan hıçkırıklara teslim oldu ve nemli tahtaların üzerine yığıldı. Keder içinde titriyor, ağzını kapayan şeyin etrafından salyaları akıyordu. Bitkinliğe teslim olması saatler hatta günler bile sürebilirdi ama onu alan boşlukta rüyaların olmaması tek avuntusuydu.

* * *

Ağzındaki tıkaca şeye bir şey asılınca birden uyandı. Çekilince dizlerinin üzerine kalktı. Siyah, deri bir ceket giymiş çok iri bir adamla göz göze geldi. Adam ona doğru eğildi ve değerini biçermişçesine gözlerinin içine baktı. Memnun bir şekilde homurdandıktan sonra arkasına uzanıp kayışları ve ağzını kapatan şeyi çıkardı. Lyrna öksürdü, öğürdü ve güçlükle nefes aldı, sonra iri adam elini yüzüne koyup gözlerini gözlerine yaklaştırınca öksürdü. "Bağırmak yok," dedi bozuk Diyar Dili'yle. "Sen. Artık bağırmak yok. Yoksa." Diğer elindeki demir saplı, uzun şeyi kaldırdı. "Anladı?"

Lyrna başını hafifçe sallayarak onaylamayı başardı.

İri adam tekrar homurdandı ve Lyrna'yı serbest bıraktı. Botları suda şapırdadı. Adam kırbacının ucuyla bir şeyi dürttü, yorgun bir şekilde küfretti ve boynundaki anahtarla zincirlerini çözüp omzunun arkasına doğru bağırarak bir şey söyledi. Gölgelerin içinden çok da iri olmayan iki adam çıktı ve aralarına aldıkları şeyi Lyrna'nın başının üzerinde, yukarıdan gelen ışığın tamamen yansıdığı tek yer olan merdivenlere doğru taşıdılar. Lyrna cesedi yukarı taşırlarken merdivendeki boşlukların arasından kadının cansız yüzünün ölüm solgunluğunu gördü ve bir zamanlar güzel olduğunu düşündü.

Lyrna'nın şef olduğunu tahmin ettiği adam toplu şekiller arasında iki ceset daha buldu ve yukarı taşıttı. Büyük ihtimalle denize atılıyorlardı. Bulunduğu yerde ondan başka kaç kişinin

zincirli olduğunu bilmiyordu, zira ambarın diğer ucu zifiri karanlıktı ama görebildiği yirmi kişi vardı. *On metrekarelik bir alan, yirmi kişi. Ortalama Volar köle gemileri yedi buçuk metre uzunluğundadır. Bu ambarda yaklaşık yüz elli kişi olması lazım.*

Karanlığın içinde tekrar anahtar sesi duyuldu ve hemen arkasından korku dolu bir hıçkırık sesi geldi. Şef tekrar göründü. Arkasında yalpalayan ince, genç, kara saçları yüzüne düşen ve yürürken ağlayan bir kız vardı.

"Bunun üçüncü seferi," dedi kel kafalı gölge. "Bu gemi güzel olunacak bir yer değil. Biz ne şanslıyız, değil mi?"

Lyrna konuşmaya çalıştı ama sözcüklerin kuru boğazına dizildiğini fark etti. Öksürdü, ağzını mümkün olduğunca ıslatmaya çalıştı ve tekrar denedi. "Ne kadar?" dedi çatallaşmış sesiyle. "Varinshold'dan bu yana?"

"Sanırım dört gün," dedi ses. "Yani Borael'in yaklaşık üç yüz kilometre açığındayızdır."

"İsmin var mı?"

"Bir zamanlar vardı. Burada isimlerin önemi yok leydim. Sen bir leydisin, değil mi? Bu kıyafet ve ses sokaklara ait olamaz."

Sokaklar. Sokaklarda çığlık çığlığa koşmuştu. Her tarafını alevler ve ölümün kapladığı saraydan kaçarken acı bütün mantığını yitirmesine sebep olmuştu ve durmadan koşmuştu... "Babam bir t-tüccardı," dedi her bir sözcüğü zikrederken titreyerek. "Kocam da. Ama bir gün Kral'ın gözüne girip yükselmeyi umuyorlardı."

"Artık kimsenin yükselebileceğini sanmıyorum. Diyar düştü."

"Bütün Diyar mı? Yalnızca dört gün içinde mi?"

"Kral, Nişanlar ve Diyar. Hepsi yok oldu. Limana getirilirken Beşinci Nişan Hanesi'nin yandığını gördüm. Hepsi yok oldu."

Hepsi yok oldu. Malcius, çocuklar... Davoka.

Basamaklarda ayak sesleri duyunca başını kaldırdı. Şefin çok da iri olmayan hizmetkârlarından biri zayıf, genç bir adamı ambara getirdi ve Lyrna'dan birkaç metre uzağa zincirledi.

"Bu da popüler bir güzel yüz," dedi kel kafalı adam.

"Gereklilik hoşgörü doğurur kardeş," dedi genç adam Lyrna'nın kulağını tırmalayan hafif bir sesle. Genç adamın güzel olduğunu kabul ediyordu; yüz hatları zarifti ve ona savaştan ve alkolden önceki Alucius'u anımsattı.

"Pis soysuz," dedi kafası tıraşlı adam.

"İkiyüzlü." Genç adam Lyrna'ya bakıp sırıttı. "Çığlık atan leydi kendine gelmiş."

“Leydi değilmiş,” dedi çakıllı sesiyle kel adam. “Tüccar karısıymış.”

“Ya. Kötü olmuş, bir soylunun bana arkadaşlık etmesini isterdim. Neyse.” Genç adam Lyrna’ya bakıp başını eğdi. “Fermin Al Oren, Hanımım. Hizmetinizdeyim.”

Al Oren. Bu soyadını duymamıştı. “A-ailenizin Varinshold’da mülkü mü var lordum?”

“Maalesef hayır. Ben doğmadan önce dedem son kuruşunu dahi kumarda kaybetmiş ve zavallı, dul annemi açıkta bırakmış. Servetimizi kurnazlık ve cazibemle geri kazanmak da bana düştü.”

Lyrna başını salladı. *Hırsız o halde.* Kel kafaya döndü. “Sana kardeş dedi.”

Gölgeli yüz cevap vermedi ama Fermin hızlı davranarak onun yerine cevap verdi. “Kardeşim Ayrılmışlar’ın gözünden düştü, Hanımım. Korkunç bir şekilde...”

Kel adam öne doğru atılmaya çalışınca zincirleri şakırdadı ve adamı engelledi. Şeritler halindeki ışık kaba yüz hatlarını ve biçimsiz burnunu gözler önüne serdi. “Kapa çeneni Fermin!” dedi hırlayarak.

“Yoksa ne yapacaksın?” dedi soylu hırsız gülümseyerek. “Artık neyi tehdit edebilirsin ki Iltis? Artık mahzenlerde iki kuruş için kavga etmiyoruz.”

“Beraber zindanlardaydınız,” dedi Lyrna.

“Evet, Hanımım,” dedi Fermin ve gölgelere dönen Iltis’e bakıp sırıttı. “Şehir düştükten bir gün sonra ev sahiplerimiz gelip orada duracak kadar aptal olan muhafızları ve mahkûmların çoğunu öldürdüler. Ama güçlü ve,” göz kırptı, “güzel olanları öldürmediler.”

Köle, diye geçirdi içinden Lyrna ve başını eğerek zincirlerin bağlı olduğu kelepçeye baktı. *Köle bir kraliçeyim.* Bu düşünceyle beraber tiz bir kıkırdama geldi ve bu, çığlık atmaya başlamasına sebep olmak üzereydi. Lyrna kendini tuttu ve kelepçeye odaklandı. Parmaklarıyla yoklayınca yarım bir daire ve demir bir levha hissetti. İki dayanıklı çiviyle meşe ağacından yapılma kirişte bağlanmışlardı. Bunu çözmesi mümkün değildi. Bu zincirler ancak şefin anahtarıyla çıkarılabilirdi.

“Bir ismin var mı, Hanımım?” diye sordu Fermin Lyrna basamakların altındaki kirişlerden birine sırtını verince.

Kraliçe Lyrna Al Nieren, Kral Janus’un Kızı, Kral Malcius’un Kız Kardeşi, Birleşmiş Diyar’ın Hükümdarı ve İtikat’ın Muhafızı. “İsimlerin

burada bir önemi yok," dedi fısıldayarak.

* * *

Ertesi gün daha fazla cesetle karşılaşmayan şef bunu onlara daha iyi bir yemek vermeye başlamak üzere bir işaret olarak gördü; bulamaç yerine dut katılmış yulaf lapası. *Zayıfları ayıkladılar,* diye geçirdi içinden Lyrna. *Ve aç köleler bir işe yaramaz.*

Ziyaretleri sırasında şefi dikkatlice inceliyordu. Adam mallarını incelemek üzere eğildiğinde Lyrna gözlerini boynunda sallanan ama tutabileceği kadar yakınına gelmeyen anahtardan alamıyordu. *Alabilseydim bile kullanamadan dayak yerdim.* Lapasını yiyen Iltis'e baktı. Büyük eliyle kâsenin dibini sıyırıyor, sonra iştahla parmaklarını yalıyordu. *Dördüncü Nişan,* diye geçirdi içinden. *Tendris'in Coşkun hayvanlarından. Kolay kolay dayak yemez.*

Şef yanında durunca bakışlarını yere indirdi. Adam eğilip kelepçesindeki zincirleri çözdü. "Kalk!" diye bağırdı ve kırbacının ucuyla dürttü.

Lyrna ayağa kalktı, dengesini bulmaya çalışırken iki yana sallandı ve kaslarına kramp girince titredi. Şef onu ışığa doğru çekti, yüzüne baktı ve başını iki yana çevirdi. Gözlerini kısmış, onu incelerken tiksintiyle dudaklarını büktü. "Çok zarar görmüş," diye mırıldandı Volarca. "Bu suratla mürettebat bile seni sikmez." Hemen ardından uzanıp eteğini kaldırdı ve pençe gibi sert eliyle yokladı. Lyrna kusmamak için kendini tuttu ve elinden geldiğince hareketsiz bir şekilde durmaya çalıştı. "Belki sikerler," dedi şef, doğruldu ve korsesini çıkarıp elleri ve gözleriyle göğüslerini incelemeye başladı.

Bağırmak yok, diye geçirdi içinden Lyrna. Adam başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirirken Lyrna gözlerini kapadı ve dişlerini sıktı. *Bağırmak yok.*

"Aptal da değil," dedi şef tekrar yüzüne bakarak. "Neydin acaba? Zengin birinin fahişesi mi? Yoksa zengin bir evin değerli kızı mı?" Konuşurken bir yandan da dediklerini anlıyor mu diye Lyrna'nın yüzünü inceliyordu. Lyrna yalandan bir korkuyla gözlerini kocaman açmıştı.

Şef homurdandı, geriledi ve kırbacıyla işaret etti. "Otur!"

Lyrna tekrar tahtaların üzerine çöktü ve adam kelepçelerini tekrar taktı. Adam merdivenleri çıkarken Lyrna da korsesinin bağlarıyla uğraşıyordu. *Davoka bunun karnını keser, bağırsakları*

dökülürken de kahkaha atardı. Smolen anında başını keserdi. Kardeş Sollis...

BURADA DEĞİLLER!

Derin bir nefes aldı ve ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı. Eğilerek özenli bir şekilde korsesini bağladı. *Burada seni koruyan ya da sana hizmet eden kimse yok. Kendi kendini koruman gerek.*

* * *

En kötüsü de gecelerdi. Diğer tutsaklar uykularında yitmiş sevdiklerine sesleniyor ya da serbest bırakılmak için yalvarıyorlardı. Lyrna huzursuz bir şekilde uyuyor, acı ve anılar yüzünden sık sık uyanıyordu. O gece yine Volarlı kadını görmüştü ama kollarından alevler yerine sel halinde sular fışkırmış ve taht odasını doldurmuştu...

Her zamanki oturma pozisyonunu aldı ve kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi. Rüyaları çok canlıydı ve bunun sebebi kendini taht odasında tanık olduğu şeyleri en ince ayrıntısına kadar incelemeye zorlamasıydı. Uzun zaman sonra ilk defa korku uyandıran anısının bir lanet kadar bir hediye de olduğunu fark etmişti. Hiçbir şeyi atlamıyor, Kardeş Frentis'in dediği her bir sözcüğü tekrar dinliyor, yüzündeki her bir ifadeye tekrar bakıyor, alevleri tekrar hissediyordu.

Kusursuzdu, diye geçirdi içinden. *Her anlamda. Bir tiyatro gibi değildi. Zarar görmüş bir adam mağrur gibi görünüp soylu bir davranış sergiliyor ve musibet dolu bir destan sonrasında yurduna dönüyor. Kadının da tüm hareketleri durgun, kaçak bir köleninkiler gibi. Kardeşim ölünce hepsi kayboluyor. Ve Frentis'i öldürdüğümde kadının öfkesi numara değildi.* Aklı kadının yüzüne, gözlerinden kan akmaya başlayınca yüzüne dolan keder ve öfkeye yoğunlaştı. *Beklenmedikti,* diye geçirdi içinden. Frentis'in ölmemesi gerekiyordu. *Planın bir parçası değildi.* Ki bu başka bir soruyu doğuruyordu. *Kadının ona başka ne için ihtiyacı vardı? Yoksa yalnızca sevgilisini kaybeden bir kadının öfkesi miydi?* Bütün bu gizem üzerine düşündüğünde sık sık olduğu gibi yine Mahlessa'nın sözcükleri aklına geldi. *Üçünden biri... Kız kardeşi... Onunla tanışmak istemezsin.* Olabilir miydi? Mahlessa'nın bahsettiği üçüncü kötücül vekille karşılaşmasından canlı kurtulmuş olabilir miydi?

Başına yeni bir ağrı saplanınca güçlükle nefes aldı. Belki de hayatta kalmak doğru bir tabir değildi. *Dağ kadar soru var ama*

cevap yok. Kanıt yok. Ama bulacağım, kaç yıl sürerse sürsün... Ne kadar kan dökmem gerekirse gereksin.

Gözünün ucuna sol tarafında bir hareketlilik takıldı. Fermin elini ileri uzatmış, öne doğru eğiliyordu. Parmağını sağa sola sallıyor, ayakları arasındaki bir şeye bakıp gülümsüyordu. Lyrna adamın baktığı yere bakınca tahtaların üzerinde küçük, siyah bir fare gördü. Fermin'in parmağını izliyor, harekete tam uyum sağlamış bir şekilde görünmez bir iple bağlıymış gibi başını parmağa göre sallıyordu.

Lyrna daha iyi görebilmek için öne doğru eğilince zincirleri şakırdadı. Fermin aniden ona doğru döndü. Yüzünden neşe silinmişti. Parmakları kasıldı ve fare koşarak gölgelerin içine kaçtı. Lyrna ona bakmaya devam ederken kafasını çevirdi. Lyrna'nın aklına gelen Mahlessa'nın sözcükleri kafasının içinde zafer borusu gibi yankılandı: *Zincirler seni bağladığında hayvan efsuncusuna bak.*

* * *

"Evet, lordum," diye söze girdi ertesi sabah Fermin'e bakarak, "ne tür bir hırsızsın?"

Adam ilk defa konuşmaya çekinir gibi oldu ve bakışlarını kaçırdı. "Tutsak düştüğüm göz önünde bulundurulursa yoksul bir hırsızım."

"Yukarı götürüldüğünde gemide kaç mürettebat olduğunu görmüş olmalısın."

Adam Lyrna'nın gözlerinin içine baktı. "Bu sizi niye ilgilendiriyor, Hanımım?"

Tam da umduğu gibi arka tarafında Iltis kıpırdanınca zincirlerinin şakırdadığını duydu. "Bir köle mi olmak istiyorsun?" diye sordu. "Hayatının sonuna kadar böyle kullanılmak mı dileğin? İmparatorluklarında seni nasıl bir kaderin beklediğini düşünüyorsun?"

"Okyanusa atılmaktan daha iyi bir kader. Salladıkları her bir yarrağı emer, alayına götümü açarım. Utanç gibi kötü alışkanlıklarım yoktur. Ama korku duyarım. Yaşamak istiyorum, isimsiz hanım." Kafasını çevirdi. "İstediğin kadar plan yap, duymak istemiyorum."

"Boş ver onu," dedi Iltis gür sesiyle. "Korkaklar işimize yaramaz."

Lyrna ona döndü. "Biz mi kardeş?"

“Benimle oyun oynama kadın. Gözlerinle bu ambarın her köşesini incelediğini gördüm. Neler gördün?”

Lyrna ona döndü. Zincirlerin izin verdiği ölçüde yaklaşabildiği kadar yaklaştı ve usulca ama Fermin’in de duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuşmaya başladı. “Bildiğin gibi ailem tüccardı. Volar gemileriyle ticaret yapardık. Bu büyüklükte bir gemide kırk, en fazla elli mürettebat olması lazım.”

Iltis kaşlarını çattı. “Yani?”

“Bu ambarda en az yüz elli kişi olması gerek. Eğer hepsini serbest bırakabilirsek sayıca üçe bir üstünlüğümüz var.”

“Çoğu kişi dövüşemeyecek kadar zayıf, yarısı da kadın zaten.”

“Kadına iyi bir sebep verirsen yüz adamla da savaşır. Ve zayıf bir adam korku ve nefretle dolduğunda güç kazanır.”

Iltis’in yanındaki adam kıpırdandı ve başını kaldırdı. Iltis dönüp sert bir şekilde ona baktı. “Bu konuda tek kelime edersen kırık bir boyunla uyanırsın.”

Adam başını iki yana salladı, doğruldu ve yaklaştı. Iltis kadar olmasa da iri yarı bir adamdı. Büyük bir çenesi ve iki yanağında da yara izleri vardı. Büyük ihtimalle bir kanun kaçağı ya da askerdi. “Şu zincirler çıksın,” dedi. “Kendi ellerimle o ibnelerin on tanesinin kafasını koparırım.”

Kanun kaçağı, diye geçirdi içinden Lyrna.

Iltis bir an için kanun kaçağının ciddi yüzüne baktıktan sonra tekrar Lyrna’ya döndü. “Şefin anahtarı. Almanın bir yolu var mı?”

Hayır. “Evet ama sabırlı olmamız, doğru zamanı beklememiz lazım. Etrafınızdakilerle konuşun, sözcüklerinizi yumuşak tutun ama hazır olmalarını söyleyin.”

“Hepsine güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?” diye sordu Iltis. “Bazıları daha iyi şartlara ya da özgürlüklerine kavuşmak umuduyla bizi satabilir.”

“Başka seçeneğimiz yok,” dedi Lyrna ve omzunun üstünden Fermin’e baktı. Adam onlara sırtını dönmüştü ama Lyrna yumruklarını sıkmış olduğunu fark etti. “Bu riski almak zorundayız.”

* * *

Gün boyunca laf kulaktan kulağa bütün tutsaklara yayıldı ve sorular fısıldandı. Korkuyorlardı ama Fermin dışında kimse hayır dememiş ve haberi şefe uçurmamıştı. *Kalpleri hâlâ özgür,* diye

geçirmişti içinden Lyrna. *Henüz köleleşmemişler.*

Yukarı en sık çıkarılan zayıf kıza sorular sormuştu. *Mürettebat kaç kişi? Kaçı silahlı?* Bir dahaki sefer götürüldüğü sırada saçları yüzünden çekildiğinde ağlamasına rağmen gözlerinde kararlı bir ışık olduğunu görmüştü. Zayıf kız ambara dönünce cevapları sıralamıştı. *Otuz kişi. On beş muhafız ambar girişinde duruyor, beşli gruplar halinde nöbet tutuyorlar.*

Iltis'in uyumasını bekledikten sonra tekrar Fermin'le konuşmaya başladı. Fermin geminin omurgasına doğru yarı dönmüş bir şekilde oturuyordu ve gözleri kapalıydı. Belli belirsiz bir sesi duymaya çalışıyormuş gibi kaşlarını hafifçe çatmıştı. Lyrna da kulak kesilince uzaktan gelen hareketli bir ses duydu.

"Balina şarkısı," dedi.

Fermin gözlerini açtı ve dudaklarında buruk bir gülümseme peyda oldu. "Uzun sürmez."

Balina şarkısı birden bitti ve kısa bir süre sonra gemi bir çarpışmayla sallandı. "Kırmızı köpekbalıkları," dedi Fermin. "Hep açlar."

"Açlıklarını duyabiliyor musun?"

Fermin tekrar ona döndü. Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Lyrna. "Hayvan efsuncususun."

"Ben de senin bir tüccarın kızı olmadığını biliyorum. Şef haklı mıydı? Zengin birinin fahişesi miydin? Söylediği her bir sözcüğü anladığını da biliyorum."

"Fahişeler para alır. Köleler almaz."

"Benden ne istiyorsun?"

"En iyi bildiğin şeyi yapmanı. Çalmanı. Ya da daha doğrusu bu işi küçük arkadaşına yaptırmanı."

"Şefin anahtarı."

"Aynen öyle."

"Herkesin kelepçelerini çözüp gemiyi ele geçireceğiz. Büyük planın bu mu?"

"Daha iyi bir planın varsa dinliyorum."

"Var. Beni çağıran bu geminin sahibi. Epey mülk sahibi, Volar yakınlarında büyük bir arazisi var. Evinin bir kanadında dünyanın dört bir yanından getirttiği genç adamların koleksiyonunu yapıyor. Ben Diyar'dan getirdiği ilk kişi olacağım, şımartılacak ve bakılacağım. Sen de rahmin kuruyana kadar her sene bebek sıçıyor olacaksın."

"Beklentin bu mu? İlgisini çekmeyecek kadar yaşlanana dek

evcil hayvanı mı olmak istiyorsun?”

“İş oraya varmadan çok önce yola çıkmış olacağım, merak etme. Keşfedilecek koca bir imparatorluk, çalınacak bir sürü şey var.”

“Her şeyi arkanda mı bırakacaksın? Şehrini, anneni?”

Tam isabet. Dudakları seğirince acısını bastırmaya çalıştığını anladı.

“Ona ne olacak?” diye devam etti. Lyrna. “Şehir düştüğünde ona ne olduğunu biliyor musun?”

Fermin dizlerini tutmuş bir şekilde ileri geri sallandı. Adam Lyrna’nın gözüne birden çok genç göründü. “Hayır,” dedi fısıldayarak.

“Ona baktığını söylemiştin. Hırsızlığa bu yüzden başlamamış mıydın? Onun için. Hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmek istemiyor musun?”

“Orada herkesin ölmediğini nereden bileceğiz ki? Özgür olan birileri olup olmadığını nereden bileceğiz?”

“Ben biliyorum. Ve bence sen de biliyorsun.”

“Şehir Muhafızları beni yakaladıklarında bana yemek vermeleri için zindanın efendisine annem rüşvet verdi. Eğer ödeme yaparsan Kral zindanlarda birkaç şeye sahip olmana izin veriyor. En azından bir zamanlar veriyordu.” Gözlerini kapadı ve dizlerini daha sıkı tuttu. “Annem öldü. Bunu biliyorum.”

“Bütün kalbinle mi? Çünkü ben bütün kalbimle Diyarımızda hâlâ özgür insanlar olduğunu ve biz burada çürürken onların savaştıklarını biliyorum.”

Fermin gözlerini açtığında Lyrna adamın gözyaşlarının parladığını gördü. “Sen fahişe değilsin,” dedi çatallaşmış sesiyle. “Fahişeler böyle konuşmaz.”

“Bize yardım et. Bu gemiyi alıp Diyar’a geri dönelim. Söz veriyorum, onu bulmana yardım edeceğim.”

Fermin gıcırdattığı dişlerinin arasından nefes verdi. “Hep sansar kullanırım,” dedi bir süre sonra. “Fareler hırsızlığa pek elverişli değil. Böyle karmaşık bir görev için bağın güçlü olduğundan emin olmam lazım. Biraz zaman alacaktır.”

“Ne kadar sürer?”

“En az üç gün.”

Üç gün. Hoş olmayan bir gecikme, ama Volar hâlâ çok uzakta olduğu için büyük bir problem de değil. Verdikleri daha iyi yemekler de zamanı geldiğinde işlerine yarayacaktır. Lyrna başını salladı. “Teşekkürler.”

Fermin hafifçe sırıttı. “Bunların arasında umarım birkaç denizci vardır, yoksa koskoca okyanusun ortasında öylece kalakalırız.”

* * *

Fare dutu Fermin’in önüne bıraktı, yere oturdu ve bıyıkları titrerken parlak gözlerle adama baktı. Fermin kemirgene bakıp şefkatli bir biçimde gülümsedi ve gözlerini kırptı. Fare göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu. Kısa bir süre sonra başka bir dutla geri döndü ve Fermin’in ayağının dibinde giderek büyüyen yığının üzerine koydu.

“Bu işi sevmiyorum,” diye fısıldadı Iltis. “Karanlık kullanımı İtikat’ın inkârıdır.”

Lyrna bir an için ilk öğretilerde Karanlık’tan bahsedilmediğini ve Karanlık karşıtlığının Kızıl El zamanı sonrası Diyar Kanunu’na eklendiğini söylemek istedi ama Iltis’in tartışmaya girmenin pek de anlamlı olmayacağı bir adam olduğunu düşünerek vazgeçti. “Başka seçeneğimiz yok,” diye fısıldadı. “Anahtarı almanın başka yolu yok.”

“Haklı,” dedi yara izli kanun kaçağı. “Buradan kurtulmak için Cumbrael tanrısına ruhumu bile verirdim.”

Iltis homurdandı ve öfkeli bir şekilde öne doğru eğildi. “İtikat’ı zayıf olanlara sapkınlık kolay gelir. Benim inancım asla sarsılmaz.”

“O anahtarı alamazsak kölelik yaparken değerli İtikadını sınayacağın uzun yılların olacak,” dedi kanun kaçağı. Bunun üzerine Iltis adama bakıp homurdandı.

“Böyle bir tartışmaya girmeye gerek yok,” dedi Lyrna.

Iltis dişlerini gıcırdattı ve arkasına yaslanıp bir kez daha gölgelere girdi.

“Yapman gereken şeyi anlıyor musun?” diye sordu Lyrna kanun kaçağına.

Adam başını salladı. “Dümen yekesine gidip dümenciyi öldüreceğim. Yanımda en güçlü üç adam olacak.”

“Güzel.” Iltis’e döndü. “Kardeş?”

“Kelepçeleri çıkardıktan sonra muhafızların gece teftişine gelmelerini bekleyeceğim. Zincirlerimizle onları boğup silahlarını alacağız. Beş adam alıp güvertedeki diğerlerini öldüreceğiz. Şefin kamarası geminin kıçında, efendininkinin yanında. Önce şefi, sonra efendiyi öldüreceğiz.”

“Ben de diğerleriyle birlikte mürettebatla ilgileneceğim,” dedi

Lyrna. “Onları iskele tırabzanına doğru geriletmeye çalışıp sıkıştıracağız. Onları sizin öldürmeniz gerekiyor ama, o yüzden çabuk olun.”

“En sonunda yarımız hayatta kalırsak şanslıyız,” dedi kanun kaçağı.

Dörtte birimiz hayatta kalırsak şanslıyız, diye geçirdi içinden Lyrna. “Biliyorum. Diğerleri de biliyorlar mı?”

“Biliyorlar.” Yutkundu ve yüzünde zoraki bir gülümseme peyda oldu. “Köle gibi yaşamaktansa özgür olarak ölmek yeğdir, değil mi?”

* * *

Fermin ertesi gece faresinin hazır olduğunu söyledi. Hayvan artık tamamen kontrolü altındaydı ve Fermin’in ellerinin içinde oturmuş, sinir bozucu bir durgunlukla önüne bakıyordu. “Zeki,” dedi Fermin. “Sansarlar kadar değil ama bu geceki çılgınlık için yeterince zeki.”

Lyrna elinin üzerine bir acı dalgası yayıldığını hissedince yüzünü ekşitti. Son iki gün içinde acı değişmiş, belirli yerlere yoğunlaşmıştı; büyük ihtimalle alevlerin etine en derin şekilde işlendiği yerlere. Acının üzerine bir de midesi bulanıyordu. Lonakların bunun için bir sözcüğü vardı. *Arakhin,* savaştan önceki zayıflık. “O halde haydi,” dedi Lyrna.

Fermin fareyi yere koyunca hayvan direkt olarak merdivenlere doğru gitti ve hoplaya zıplaya çıkıp gözden kayboldu. Fermin arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Dakikalar uzadıkça Lyrna yavaşça nefes alıp midesindeki bulantıyı dindirmeye çalışıyordu. Herkes bekleyişteydi ve sessizlik yoğun bir hal almıştı. Gözleri kapalı olan Fermin’in yüzünü inceledi ve arada bir gözlerinin seğirdiğini ya da kaşlarını çattığını gördü. Bunların ne anlama geldiğini merak ediyordu. *Onun gözlerinden mi görüyor?* diye geçirmişti içinden ki hırsızın dudaklarında bir gülümseme peyda oldu.

“Aldı,” diye fısıldadı ve Lyrna’nın kalbi duracak gibi oldu. “Tamamdır. Aşağı atla, sonra tekrar mer...” Gözleri aniden açıldı ve bedenine bir acı dalgası yayıldı. Sarsıldı ve sonra öne eğilip öğürdü.

“Fermin!” diye seslendi Lyrna. “Ne oldu?”

Güverte üzerindeki botların yüksek sesi ambarda yankılandı ve tüm gözler tavana doğru döndü. Ayak sesleri durdu. Bekledi ve

sonra merdivenlerin altındaki, ay ışığıyla aydınlanan kare şeklindeki alana küçük bir şey düştü, siyah kürkü ve parçalanmış bir sırtı olan bir şey.

Fermin kusmayı bıraktı, doğruldu ve konsantre olup kaşlarını çatarak yerdeki tahtalara bakmaya başladı.

Şef rahat adımlarla, elindeki kırbacın ucunu tırabzanlara sürterek merdivenlerden indi ve ambara girip ay ışığının altında durdu. Ölü fareyi botuyla dürttü. "Ne kadar ilginç," diye mırıldandı Volarca.

Fermin ağır ağır nefes alıyordu ve terlemişti. Yere bakmaya devam ederken acıyla homurdandı.

"Büyü," dedi şef Diyar Dili'nde ve başını kaldırdı. "Burada birinde büyü var. Kim?" Kırbacını salladı ve bir yılan gibi tahtaların üzerinde ilerledi. "Tüm buradakiler, büyüsü olanla değişilir." Kanun kaçağına doğru gitti ve adamın gözlerinin içine baktı. "Anladı?"

Kanun kaçağı korku içinde titriyordu. O denli korku içindeydi ki her bir sırrı tek tek anlatacak gibiydi. Bunun yerine gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. *Köle gibi yaşamaktansa özgür olarak ölmek yeğdir.*

Şef omzunu silkti ve geri çekildi, arkasını döndü ve sonra bir kobra gibi hızlı bir şekilde kırbacını kanun kaçağının yara izi olan yanağına doğru savurdu. Yanağı yarılıp kanamaya başladı ve kırbacın sesi ambarda yankılandı.

"Kim?" dedi şef adama tekrar yan yan bakarak. Kanun kaçağı acı içinde kıvranıyordu.

Fermin güçlükle nefes alıyordu ve alnı terden sırılsıklamdı. Şefin gözü ona takıldı. Şef hırsıza doğru giderken Lyrna zincirlerini salladı. Elinden geldiğince doğruldu ve Volarca konuştu. "Benim! Benim büyüm var!"

Şef gözlerini kıstı ve yüzünde hafif bir sırıtışla ona doğru yürüdü. "Tahmin etmeliydim," dedi Volarca. "Nadir bulunurlar ama genellikle en zekidir büyücü olan." Boynundaki zincirin ucundaki anahtarı gösterdi. "Küçük arkadaşını bunun için gönderdin. Zekice, neredeyse işe yarıyordu. Ama şimdi ibret olsun diye bunlardan on tanesini öldürmem gerekecek. Seni değil tabii, sen bunlardan bin tanesi edersin. Ama sen seçeceksin."

Ay ışığının düştüğü kare alana gitti ve kollarını iki yana açarak güldü. "E seç, yanık orospu! Bunlardan hangisini ölürken izlemek istiyor..."

Gemi sallanınca adam sendeledi ve arkasındaki tahtalar

parçalanıp içeri minik çeşmeler halinde su akıtmaya başladılar. Şef öne doğru sendeleyince Iltis ve kanun kaçağının üzerine düştü. Bir an için nefesini tutup yüzünde şok ifadesiyle büyük kardeşe baktı. Iltis koca kafasını şefin burnuna aşk etti ve adamın kırılan burnundan kan akmaya başladı. Kanun kaçağı kıvrılıp bacaklarını şefin göğsüne dolayınca Iltis adama kafa atmaya devam etti. Kemikler kırılmaya, kan akmaya devam ediyordu.

"Anahtar!" diye bağırdı Lyrna.

Iltis kanlı yüzüyle ona baktı. Öfkesi dinip tekrar kendine hâkim olunca gözlerini kırptı. Kanun kaçağının yardımıyla şefi yüzüstü çevirdi ve anahtarı aramaya başladı.

"Ben..." dedi Fermin bitkin bir sesle. Lyrna ona döndüğünde adamın burnu ve gözlerinden kan aktığını ve kamburunun çıkmış olduğunu gördü. "Onu artık durduramıyorum. Çabuk olmanız gerek."

"Buldum!" dedi Iltis, anahtarı kelepçelerden birine doğru götürdü ve iri parmaklarıyla kilide sokmaya çalıştı.

Bir şey, gemiye tekrar vurdu ve tahtaların bir kısmı tekrar parçalandı. İçeri daha çok su dolmaya başlamış, ayak hizasını geçmişti. Iltis küfredince anahtarın elinden kayıp havaya fırladığını, döndüğünü ve kendi ayaklarının dibine düştüğünü gördü. Lyrna eğildi, ellerini suya soktu ve panik her an aklını kaybetmesine sebep olabilecekmiş gibi hissederken anahtarı aradı... İşte, parmaklarının ucunda metal parçası. Anahtarı sıkıca tuttu, kelepçelerine doğru götürdü. Ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı ve içine sokup kilidi aramaya başladı. *Yavaş, acele etme...* Anahtar kilide girdi, döndü ve kelepçeler düştü.

Bedenindeki her bir kasa yayılmış olan sızıyı umursamadan ayağa kalktı ve gölgede saklı olmayan yüzlere bakmaya başladı. Herkesin yüzünde dehşet, umutsuzluk ve yakaran bir ifade vardı. *Merdivenler yakınımda ve bu gemi çok geçmeden batacak...*

Önce Iltis'i, sonra kanun kaçağını serbest bıraktı. "Merdivenleri koruyun!"

"Gemiyi ele geçirmeye ne oldu?" diye sordu kanun kaçağı.

Lyrna yarık zemine baktı ve sonraki tutsağa geçti. Kendi yaşlarında, minnettar bir şekilde ağlayan bir kadındı. "Yakında ele geçirilecek bir gemi kalmayacak," dedi kadının ayağa kalkmasına yardım ederken.

Sıradaki adamı serbest bıraktı ve anahtarı ona verdi. "Diğerlerini serbest bırak. Çabuk ol."

Fermin'in yanına gidince adamın kanamasının durmuş olmasına rağmen bitkinlikten neredeyse bayılmış olduğunu gördü. "Uyan!" dedi ve hırsıza bir tokat attı. "Uyan, lordum!"

Gözlerini tekrar açtı ve Lyrna onu ayağa kaldırırken söylendi. "Ne oldu?" diye sordu Lyrna. "Ne yaptın?"

"Hep açlar," dedi fısıldayarak.

Gemi yana doğru eğildi ve tahtaya bir şey sürtünce tutsaklar panikle bağırdılar. İçerideki su giderek yükseliyordu. Büyük ihtimalle şefe bakması için gönderilen bir muhafız merdivenleri inmeye başladı; Iltis ve kanun kaçağını görünce şok oldu. Yukarıdakilere bağırmak üzere arkasını döndüğünde kanun kaçağı adam, o daha konuşamadan zincirlerini bacaklarına sarıp onu yüzüstü yere düşürdü ve çekerek basamakların geri kalanını indirdi. Iltis adamın başını yükselen suyun içine soktu ve dövünmeyi bırakana kadar orada tuttu.

"Başka anahtar var mı bak," dedi Lyrna.

Iltis cesedi aradı ve yok anlamında ellerini iki yana kaldırdı.

Lyrna özgür kalmış yaklaşık yirmi tutsağa ve yükselmeye devam eden suya baktı.

"Uzak tutabilir misin?" diye sordu Fermin'e umutsuz bir ifadeyle. "Herkes serbest kalana kadar?"

Hırsız gülümseyince kan kaplı dişleri göründü. "Her şeyimi verdim..."

Tahtalar yarıldı, içeri koca bir su dalgası girdi ve tam ortasında da büyük, üçgen şeklinde bir kafa vardı. Aşırı derecede büyük çenesini açmıştı ve mızrak uçlu dişleri görünüyordu. Çenesi iki tutsağın üzerine kapandı ve ikisini de saman biçen tırpan gibi kesti. Sular kırmızıya döndü. Köpekbalığı başını iki yana sallayıp daha fazla tahta kırdı ve bütün gemi sallandı. Sonra birden ortadan kayboldu.

"Onu bizim bir balina olduğumuza ikna ettim," dedi Fermin Lyrna'ya. Su, neredeyse omuzlarına kadar geliyordu. Gözlerinin içine baktı. "Annemin ismi Trella. Sözünü unutma, Kraliçem."

Iltis büyük elleriyle Lyrna'yı kavradı ve sular Fermin'in başının üzerine yükselirken merdivenleri çıktı. Iltis Lyrna'yı arkadan itiyor, merdivenleri çıkmaya zorluyordu. Yukarı çıktıklarında tam bir keşmekeş gördüler. Özgür kalmış birkaç tutsak etrafta dolanıyordu. Mürettebat ya şok içindeydi ya da amansız bir şekilde sandallarına atlamaya çalışıyorlardı ve uzun boylu, siyah cüppeli adamın yağdırdığı emirleri dinlemiyorlardı.

“Bir sandala ihtiyacımız var,” dedi Lyrna.

Iltis başını salladı ve arkasından zincirlerini sürüyerek en yakındaki sandala doğru gitti. Kanun kaçağı da hemen yanındaydı ve dövüşerek ilerliyorlardı. Onların da arkasında serbest kalmış tutsaklar birbirlerine yakın durarak yürüyorlardı. Mürettebatın bazısı dövüşüyor, bazısı kaçıyordu ama çoğu öylece durmuş etrafına bakıyordu.

Lyrna muhafızlardan birinin dizleri üzerinde, elleriyle Iltis’in alnına açtığı yaraya dokunuyor olduğunu gördü. Adamın kınından kısa kılıcını çıkardı ve uzun boylu, siyah cüppeli adamın çatallaşmış sesiyle beyhude emirlerini yağdırdığı yere doğru gitti. Lyrna’ya sırtı dönüktü ve Kraliçe kılıcını sokarken kendini savunamadı. Şok ve acı içinde bağırıp dizleri üzerine çöktü.

“Bilmeni isterim ki,” dedi adamın kulağına yaklaşarak Lyrna. Volarca konuşuyordu. “Bugünden itibaren bütün hayatımı imparatorluğunu yok etmeye adayacağım. Evini yakarken de koleksiyonuna selamlarını söylerim, efendi.”

Kılıcı adamın sırtına saplı bırakıp sandala doğru koştu. Mürettebat artık yalnızca kendilerini kurtarmakla meşguldü ve tutsaklar hem bu sayede, hem de suyun neredeyse tırabzanlara kadar yükselmiş olması sayesinde diğer tarafa rahatlıkla geçebiliyorlardı. Kanun kaçağı sandala atladı ve mürettebat arasında çok popüler olan zayıf kızın binmesi için elini uzattı. Lyrna kızın tırnaklarının kırık ve içlerinin kan dolu olduğunu gördü.

Gemi bir kez daha sallandı ve güverteye su doldu. Iltis Lyrna’yı kaldırıp sandala doğru uzattı ve kanun kaçağı diğerlerinin yardımıyla onu sandala yerleştirdi. Iltis tırabzanın üzerinden kendini çekti ve nefes nefese sandala indi. Lyrna toplam beş kişinin derbeder ve bitkin bir halde ona baktıklarını gördü.

Pek krallık sayılmaz, diye geçirdi içinden, yükselip alçalan sandala bakarak. Omzunun arkasından baktığında geminin ana direğinin köpük dolu dalgaların arasında kaybolduğunu gördü. “Küreğimiz var mı?”

Dördüncü Bölüm

Frentis

Kuzey Yolu'nda bir Özgür Kılıç süvarisi devriyesini pusuya düşürdüler. Dört talihsiz adam işemek için, uzun çimlerin arasında bekledikleri yeri seçmişti. Bir tanesi Davoka'nın mızrağıyla, iki tanesi Frentis'in kılıcıyla öldü ve İspikçi ile Oltacı da atına binmeye çalışan dördüncü adamı yere çekip öldürdükten sonra botlarını kimin alacağı hakkında tartışmaya başladılar. Davoka öldürdüğü adamın kan lekeli yeleğini giydi. Frentis adamların birinden kılıç kemerini ve kınını aldı; içindeki, Volar süvarilerinin tercih ettiği uzun kılıcı çıkarıp kendi Asrael kılıcını soktu. Eyer çantalarında bandaj bulunca da ısrarcı bir şekilde yanmaya, alnını terletmeye ve görüntüsünü bulandırmaya başlayan bıçak yarasını sardı.

Atlarına binip batıya doğru yola koyulduklarında şafak sökmeye yakındı. Arendil Davoka'yla aynı ata biniyordu. İspikçi ve Oltacı ata binme konusunda pek deneyimli olmadıklarını belli edercesine arkalarından geliyorlardı. Frentis ikilinin kayalıkların diğer tarafındaki sahile ulaştıkları anda kaçmalarını bekliyordu ama her nedense kalmışlardı. Belki de onun en sonunda intikamını almasından korkuyorlardı ama sadakatlerinin daha ziyade her yerde olan Volarlılardan kaynaklı olduğunu düşündü. Bir saat içerisinde iki devriyeyle daha karşılaştılar. Bir tehdit oluşturamayacak kadar uzaktalardı ama sonra yarım kilometre uzaklarındaki bir tepeyi aşan bir süvari alayı gördüler.

"Umutsuz durumdayız kardeş," dedi İspikçi. "Bütün yol bu piçlerle kaynıyor."

Haklıydı. Nişan Hanesi'ne giden en kestirme yol kapalıydı, bu da tek bir seçenekleri olduğu anlamına geliyordu. "Urlish," dedi atını kuzeydeki sık ağaç kümesine doğru çevirerek. "On kilometre sonra nehre varırız. Onu takip edince haneye ulaşırız."

"Ormanı sevmiyorum," diye homurdandı Oltacı. "Ayılar var."

“Şunlardan yeğdir,” dedi İspikçi ve Oltacı’nın atının kıçına vurdu. “Yürü lan yürü!”

Frentis atını dörtnala sürmeye başlayınca Volar süvarilerinin arasından, bir soylunun av borazanına benzer tiz bir ses geldiğini duydu. Onları görmüşlerdi. Bir süre sonra ağaçların arasına gireceklerdi ve bu yüzden atlarını eşkin sürmek zorunda kaldılar. Toprak o kadar sertti ki atlarından inmeleri gerekti. Frentis hâlâ peşlerinden geliyorlar mı diye durup kulak kesildi ama yalnızca ormanın şarkısı vardı. *Büyük ihtimalle değmeyeceğimizi düşünmüşlerdir.*

Atından eyer çantalarını çıkarıp avucunun içiyle kıçına vurdu ve hayvanı ağaçların arasına gönderdi. “Buradan itibaren yürüyeceğiz,” dedi diğerlerine.

“İtikat’a şükürler olsun!” diye homurdandı Oltacı, eyerden indi ve sırtını ovdu.

“Gittiğimiz hane,” dedi Davoka. “Mavi pelerinlilerin mi?”

“Evet.” *Evim.*

“Bu yeni *Merim Her* çok şey biliyor gibi,” dedi Davoka. “Haneni, Nişanını da biliyorlardır.”

“Evet.” Frentis eyer çantasını omzuna attı ve kuzeye doğru yürümeye başladı.

“O zaman saldıracaklardır,” dedi Davoka Frentis’in yanına gelerek. “Ya da çoktan saldırmışlardır.”

“O zaman oyalanmasak iyi olur.” Böğründeki yara tekrar sızladı ve rahatsız bir şekilde homurdandı ama yürümeye devam etti.

* * *

Öğlene doğru nehre vardılar ve dinlenmek üzere kısaca durdular. İspikçi ve Oltacı bir küfür sağanağı ile nehrin kenarına çöktüler. Frentis üstündekini çıkarıp yarasının bandajını değiştirmeye başladı. Davoka yanına gelip yarasına baktı. Koklayınca burnunu büktü ve kendi dilinde bir şeyler söyledi.

“Ne?” diye sordu Frentis.

“Yara...” Doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. “Hasta, daha hasta.”

“İltihap topluyor,” dedi Frentis parmaklarıyla kesiğe hafifçe dokunarak. Kanaması biraz azalmıştı ama şişmişti ve etrafında kırmızı çizgiler oluşmuştu. “Biliyorum.”

“İyileştiririm,” dedi etrafına bakarak Davoka. “Doğru bitkileri bulmam lazım.”

“Zaman yok,” dedi Frentis. Kullanılmış bandajı bir kenara attı ve eyer çantasından yenisini çıkardı.

“Ben yaparım.” Davoka bandajı aldı ve göğsünden çevirip sıkıca bağladı. “Böyle bırakmamalı. Çok geçmeden öldürür seni.”

Bir prenses tarafından öldürülmek, diye geçirdi içinden. *Münasip bir son.* “Devam etmemiz lazım,” dedi ayağa kalkarak.

Nehri batı yönüne doğru, kıyıdan uzak durarak ağaçların altından takip etmeye devam ettiler. Bir süre sonra akıntının üzerinde bir mavna gördüler. İpleri ve blokları sallanıyordu. Yelkeni devrilmiş, güvertenin üzerini örtüyordu. Üzerinde kimse yok gibiydi.

“Bu ne anlama geliyor?” dedi Arendil.

“Haneye yakınız,” dedi Frentis. “Bize erzak getirmek dışında mavnalar nehirde bu kadar yol gelmez.”

Yaklaşık bir kilometre sonra gördüler, ağaçların üzerinde yükselen siyah bir duman. Frentis hemen koşmaya başladı ve Davoka arkasından seslense de durmadı. Yarası yanıyordu ve gözleri bulanık görüyordu. İlk cesedi gördüğünde sendeleyerek durdu. Mavi pelerinli bir adam bir ağaca dayanmıştı ve yüzü mermer gibi beyazdı. Frentis cesedin yanına gitti. Yüzü tanıdık değildi. *Genç, büyük ihtimalle yeni kabul olmuş.* Kardeşinin sağ elinin yakınlarında bir kılıç vardı ve üzeri kurumuş kanla kaplıydı. Göğsü ise kendi kanıyla kaplıydı ve üzerinde oturduğu toprak ıslaktı.

“Ölüm nedir?” diye fısıldadı Frentis. “Ölüm, Öte’ye açılan kapı ve Ayrılmışlar’la birleşmedir. Hem son, hem başlangıçtır. Ölümden korkun ve onu hoş karşılayın.”

Hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı ve alnından gözlerine akan teri silip yola devam etti. Yol üzerinde Kuritai cesetleri buluyordu. En az bir düzine ceset bulmuştu ama yaralarına rağmen hareket etmeye devam edenler de vardı. Kılıcının ucuyla çabucak öldürüp yoluna devam etti. Yaklaşık yüz metre sonra bir başka kardeşini daha buldu. Uzun boylu adamın göğsüne iki ok saplıydı. Usta Smentil, dilsiz bahçıvan. *Her zaman sıvışmama izin verirdin,* diye geçirdi içinden, meyve bahçesindeki elma çalma görevleri aklına gelince. Ve tatları bir başkaydı.

Gözüne garip bir şey takıldı. Yine ölü bir Kuritai’dı ama toprak üzerinde değil, bir ağacın dalına geçirilmiş, en az on metre havada duruyordu. Hemen altına kan damlıyor, bir göl oluşturuyordu.

Frentis yeni bir acıyla sendeledi ve ateşinin çok yükseldiğini fark etti. Gözlerini kanlı görüntüden kaçırarak yürümeye devam etmeye

çalışsa da birkaç adım sonra acıdan dolayı dizlerinin üzerine çöktü. *Hayır!* İleri doğru sürünmeyi denedi ve başını kaldırdığında başka mavi pelerinli cesetler gördü. *Eve gitmem gerek.*

"Kardeşim?" Ses yumuşak, dikkatli ve tanıdıktı.

Frentis sırtüstü döndü. Göğsü inip kalkıyor, titreyen yaprakları arasından giren güneş gözünü kamaştırıyordu ve çok büyük bir gölge araya girince ışık kesildi. "Şüpheci bir adam olsaydım," dedi Usta Grealin, "bize tam olarak bugün dönmenin ardında bir şeyler arardım."

Gölge kayboldu. Frentis kaldırıldığını ve taşınırken kafasının sallandığını hissetti.

* * *

Yarasının üzerinde gezinen parmakları hissedince aniden uyandı ve havanın kararmış olduğunu fark etti. "Kımıldama," dedi Davoka. "Gevşeteceksin."

Rahatladı ve yumuşak eğrelti otlarından bir yatakta olduğunu hissetti. Başının üzerinde kumaştan bir çatı vardı. "Şişman adamın pelerini iyi oldu," dedi Davoka ellerini silip yere oturarak. Frentis yarasına baktığında etrafını çevreleyen beyaz kurtları görüp tiksintiyle homurdandı.

"Ormanlar ölü, çürüyen şeylerle dolu," dedi Davoka. "Beyaz solucanlar yalnızca ölü etleri yerler. Bir gün daha kaldıktan sonra yarayı temizlerler." Kadın elini Frentis'in başına koydu ve memnun bir şekilde başını salladı. "Çok sıcak değil, güzel."

"Nerede?" Frentis öksürdü ve yutkundu. "Neredeyiz?"

"Ormanın derinliklerinde," dedi. "Burada ağaçlar sık."

"Şişman adam? Bir tek o mu var?"

Yüzünde herhangi bir ifade olmaksızın başını salladı. "Uyandığını söyleyeyim."

Geçen yıllar içinde Usta Grealin'in bel ölçüsü küçülmemişti ama Frentis'in yanına oturan adamın belirgin yanaklarının üzerindeki gözlerinin çökmüş olduğunu gördü.

"Suret?" diye sordu Frentis lafı dolandırmadan.

"Ölü ya da tutsaktır sanırım. Fırtına çok hızlı bastırdı kardeşim ve alay da Cumbrael'de boşa kürek çektiğinden dolayı..." Ellerini iki yana açtı.

"Kimlerin öldüğünü gördün?"

"Usta Haunlin ve Usta Hutril duvarlarda öldü ama saldırganları

da pişman ettiler. Usta Makril ve köpeğinin kapıdan giren tabura saldırdığını gördüm ama Suret o sırada bize kaçmamızı emretmişti ve mahzenlere doğru koşuyordum. Böyle bir acil durum için asırlar önce inşa edilmiş bir geçit var, mahzenden direkt olarak Urlish'e çıkıyor. Ben, Usta Smentil ve birkaç kardeşimiz kaçmayı başardık ama bizi diğer tarafta yakaladılar."

Frentis adamın duygusuz bir şekilde konuşmasına hayret ediyordu. Net bir ses tonuyla ama dalgın bir şekilde konuşuyordu. Nişan tarihi hakkındaki sayısız hikâyelerinden birini anlatıyor gibiydi. "Çocukları da öldürdüler," dedi öfkeden çok şaşkınlıkla. "Bütün küçük adamlar, hepsi ölene dek yaban kedileri gibi savaştılar." Dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme peyda oldu ve sustu.

"Yani artık Suret sen misin?" diye sordu Frentis bir süre sonra.

"Suretler kıdeme bakılarak seçilmezler. Ve bence Nişan'ın değerlerini en iyi yansıtan kişi ben değilim, sence de öyle değil mi? Ama kuzeydeki kardeşlerimizle tekrar bir araya gelene kadar evet, bu derebeylikte Nişan'dan kalan yalnızca biz varız."

"Haklısın." Frentis öksürdü ve Grealin'in ona uzattığı matarayı alıp biraz su içti.

"Haklı mı?" diye sordu. "Ne konuda?"

"Dönüşümden şüphelenmek konusunda. Buraya gelmem tesadüfi değil."

Grealin'in gözlerinde eskisi gibi bir parıltı belirdi. "Bana çok ilginç bir hikâye anlatmak üzereymişsin gibi hissediyorum kardeşim."

* * *

"Lonak kadını ve diğerleri," dedi Grealin birkaç saat sonra. Orman zifiri bir karanlığa bürünmüştü ve tek ışık kaynağı barınağın dışındaki kamp ateşiydi. "Herhalde onlara Kralımızın üzücü ölümündeki zoraki rolün hakkında bir şey söylememişsindir?"

"Öldürdüğüm bir suikastçı olduğunu söyledim. Usta, suçum için af dilemiyorum..."

"Senin suçun yok, kardeşim. Ve yanlış bir dürüstlükten herhangi bir iyilik geleceğini düşünmüyorum. Bu savaş kazanıldığı zaman suçluluk duygunla yüzleşirsin."

"Peki, Usta."

"Beraber seyahat ettiğin kadın. Öldüğünden emin misin?"

Kızıl gülüşü, Frentis baltayı saplamadan önce gözlerinde parıldayan aşk... Sevgilim... "Oldukça."

Grealin sustu ve birkaç dakika boyunca düşüncelere daldı. Tekrar konuştuğu zaman dalgın bir şekilde fısıldadı. "Bir yetenek çalmış..."

"Usta?"

Grealin gözlerini kırptı ve gülümseyerek ona döndü. "Dinlen kardeşim. Ne kadar çabuk iyileşirsen o kadar çabuk savaş planımızı yapabiliriz, değil mi?"

"Savaşmaya mı niyetin var?"

"Bu bizim Nişanımızın görevi değil mi?"

Frentis başını salladı. "Bu konuda aynı düşüncede olduğumuza sevindim."

"İntikama mı susadın kardeşim?"

Frentis gülümsedi. "Hem de nasıl, Usta."

* * *

Kalbinin yavaşça atmasından, nefret ya da suçluluk hissetmeyişinden bir rüya olduğunu anlamıştı. Mutlu bir adamın kalbi. Bir sahilde durmuş, üzerinde martılar uçuşan dalgaların kıyıya vurmasını izliyordu. Havada yakıcı bir soğukluk vardı ve derisini yalıyordu ama yine de nahoş bir duygu uyandırmıyordu. Suyun kenarında oyun oynayan yaklaşık yedi yaşlarında bir çocuk vardı. Yakınlarında da bir kadın durmuş, dalgalara kapılmasın diye çocuğa bakıyordu. Sırtı Frentis'e dönüktü ve arkasında uzun, kara saçları dalgalanıyordu. Omuzlarında sade, yün kumaştan bir şal vardı.

Yavaşça kadına doğru yürümeye başladı. Ayaklarının altındaki kumlar yumuşaktı. Kadının gözleri çocuğun üzerinde olduğundan onun geldiğini duymuyor gibiydi ama iyice yaklaşınca arkasını döndü ve Frentis'in boynuna dolamak üzere olduğu kolunu tutup bir tekme savurarak kumların üzerine yuvarladı.

"Bir gün," dedi Frentis yüzünü asıp ona bakarak.

"Ama bugün değil sevgilim," dedi kadın gülerek ve kalkmasına yardım etti.

Bedenini bedenine yaklaştırdı, dudaklarına usulca bir öpücük kondurdu ve sonra Frentis arkasından sarılırken dönüp çocuğa baktı. "Güzel olacağını söylemiştim."

"Söylemiştin ve haklıymışsın."

Rüzgâr esince ürperdi ve Frentis kadını daha sıkı bir şekilde sardı. “Beni neden öldürdün?”

Frentis’in yüzünden yaşlar akıyordu ve kalbindeki mutluluk yok olmuş, yerine ateşli ve aç bir şey gelmişti. “Öldürdüğümüz bütün insanlar yüzünden. Gözlerinde gördüğüm delilik yüzünden. Bunu reddettiğin için.”

Frentis kollarını sıkıp kadının kaburgalarını kırdı. Çocuk bir dalgaya kapıldı ve suda zıplamaya, gülerek anne ve babasına el sallamaya başladı. Kadın güldü ve kan öksürdü.

“Hiç ismin oldu mu?” diye sordu Frentis.

Kolları arasındaki kadın kasıldı ve Frentis kadının yüzünde tekrar o kırmızı gülümsemenin belirdiğini hissetti. “Hâlâ var, sevgilim...”

* * *

Bir bağırtı duyunca uyandı, eğrelti otundan yatağından yuvarlanarak kalktı ve tüm kaslarının yakındığını hissetti. Yarasına baktığında bandajlı olduğunu ve kurtçuklardan bir iz olmadığını gördü. Başı dönüyordu ve çok susamıştı ama ateşi geçmiş ve terlemesi durmuştu. Ölü adamın yeleğini giyip barınaktan çıktı.

“Kardeşi tanıyorum,” diye bağırıyordu İspikçi, Usta Grealin’e. “Seni tanımıyorum şişko. Bana emir falan veremezsin lan sen.”

Frentis ustanın ince hırsızı dövmemesine şaşırdı. Adam bunun yerine başını salladı ve ellerini kavuşturdu. “Emir değil genç adam. Yalnızca bir gözlemimi bildiriyordum...”

“Lan hassiktir oradan, öyle afili konuşma...”

Frentis İspikçi’nin kafasının yan tarafına vurdu ve adam yere yuvarlandı. “Onunla böyle konuşma,” dedi ve Grealin’e döndü. “Bir problem mi var, Usta?”

“Bir keşfe çıkılmasının iyi olacağını düşünmüştüm,” dedi Grealin. “Burada gerçekten yalnız olup olmadığımızdan emin olmak için küçük bir yürüyüş.”

Frentis başını salladı. “Ben giderim.” Ateş başında, yeni yakaladığı bir tavşanın derisini yüzen Davoka’ya dönüp kısaca ama resmi bir şekilde eğilerek selam verdi. “Elçi hanım, bir yürüyüşe çıkmak ister misiniz?”

Kadın omzunu silkti ve derisini yarısına kadar yüzdüğü tavşanı Arendil’e verip mızrağını aldı. “Gösterdiğim gibi. Kürkü sakla.”

“Usta Grealin’in söylediklerine saygı gösterilecek,” dedi Frentis

yüzünü asmış başını ovan İspikçi'ye. "Ve emirlerine uyulacak. Bunu yapamayacaksanız gitmekte özgürsünüz. Burası büyük bir orman."

* * *

"Rahat uyuyamıyorsun," dedi Davoka doğuya doğru ilerlerlerken. Frentis kılıcı dışında yanına Arendil'in ölmüş kardeşlerden birinden almayı akıl edebildiği ama beraberinde üç oktan fazlasını almayı akıl edemediği Nişan yapımı bir yay da almıştı.

"Ateş," dedi Frentis.

"Uyurken bilmediğim bir dil konuşuyorsun. Yeni *Merim Her*'in havlamasına benziyor. Ve ateşin geçti."

Volarca. Volarca rüya görüyorum. "Çok yol gittim," dedi. "Savaştan sonra."

Davoka durdu ve ona doğru döndü. "Bu kadar gölgeli konuşma yeter. O insanlar hakkında bilgi sahibisin. Gelişin kutlamalarla karşılandı; arkasından ölüm ve ateş geldi. Şimdi rüyalarında onların dilini konuşuyorsun. Sen de bunun bir parçasısın."

"Ben Altıncı Nişan'ın bir kardeşi, İtikat ve Diyar'ın sadık bir hizmetkârıyım."

"Halkımın bir sözcüğü vardır, *Garvish.* Nedir bilir misin?"

Frentis başını iki yana sallarken kadının mızrağını giderek yükselttiğini, sıkı bir şekilde tuttuğunu ve saldırıya hazır olduğunu fark etti.

"Amaçsız öldüren kişi," dedi. "Savaşçı ya da avcı değil. Katil. Sana bakınca *Garvish* görüyorum."

"Her zaman bir amacım vardı," dedi. *Ama bana ait değildi.*

"Kraliçeme ne oldu?" diye sordu kadın sert bir şekilde.

"Arkadaşın mıydı?"

Lonak kadını derinden hissettiği ve ona acı veren bir şeyi söylememek üzere ağzını büktü. *O da biraz suçluluk duyuyor,* diye geçirdi içinden Frentis.

"Kız kardeşimdi," dedi Davoka.

"O halde onun ve senin için üzgünüm. Sana olanları anlattım. Suikastçı onu yaktı ve prenses kaçtı."

"Yalnızca senin gördüğün suikastçı."

Sevgilim... "Benim öldürdüğüm suikastçı."

"Yalnızca senin tarafından görülüp öldürülen kişi."

"Ne yani, casus olduğumu mu düşünüyorsun? Seni ve çocuğu bu

ormanda gizlenmeye getirerek ne elde etmeyi planlıyorum?”

Kadın biraz rahatladı ve mızrak tutan eli hafifçe gevşedi. “*Garvish* olduğunu biliyorum. Sonrasını göreceğiz.”

Beş yüz adım kadar doğuya gittikten sonra kuzeye döndüler ve geniş bir yarım daire çizdikten sonra ağaçlar seyrelmeye başladı. “Bu ormanı tanıyor musun?”

“Bu kadar içlerinde olmasa da bu ormanda sık sık antrenman yapardık. Gerekmediği takdirde Kral’ın bekçileri bile buraya kadar gelmiyorlardır. Ormanın derinliklerine girip sonra ortadan kaybolan, açlıktan ölene kadar ağaçlar tarafından yutulup dolaşan insanlar hakkında pek çok hikâye anlatılır.”

Davoka sıkkın bir şekilde homurdandı. “Dağlarda görebiliyorsun. Burada yalnızca yeşil, hep yeşil.”

Bir ses duyunca aynı anda durdular. Uzaktan gelse de net bir şekilde duyulabiliyordu. Acı içinde bağıran bir adam.

Göz göze geldiler. “Kampı tehlikeye atarız,” dedi Davoka.

Frentis yayına bir ok sürdü ve koşmaya hazırlandı. “Savaş hep risklidir.”

Çığlıkları takip ettiler ve bağırtı bir süre sonra iç parçalayan bir inlemeye dönüştü. Yeni bir ses daha duymaya başladılar; kalın sesli, vahşi ve ahenksiz bir hırlama korosu. Frentis’in aklında anılar canlandı. Yavaşladı, çömeldi ve sık çalıların arasında ilerlemeye devam etti. Elini kaldırıp Davoka’ya durmasını işaret etti ve başını kaldırdı. Esintiyle gelen keskin koku aklında başka anıların da canlanmasına sebep oldu. *Rüzgâra karşı,* diye geçirdi içinden. *Güzel.*

Davoka’yla birlikte yere yatıp ileri doğru sürünmeye başladılar ve bir süre sonra yaprakların arasında görmeyi beklediği şey gözlerinin önüne serildi. Köpek kocamandı. Bir metre boyunda, kalçasından boynuna kadar kaslıydı. Burnu geniş ve küt, kulakları küçük ve düzdü. Bir yandan yemek yerken bir yandan da hırıldıyordu ve arada sırada durup etrafını çevrelemiş diğer üç köpeğe havlıyordu. Çenesi kıpkırmızıydı ve ağzından kanlar damlıyordu.

Çizik, diye geçirdi içinden ama anında hüsrana uğrayarak düşüncesinin saçmalığını fark etti. Bu hayvan Çizik’in boyutlarında değildi ve burnunda eski dostunun isminin konulmasına sebep olan yara izleri yoktu. Ona ne olduğunu hep merak etmişti; Vaelin Linesh’te kendini feda ettiğinde kaybolduğunu ya da öldüğünü tahmin ediyordu. Her neredeyse, bu o değildi. Bu bir köle-tazı sürü lideriydi ve daha yeni bir şey öldürmüştü.

“Lütfen!” Frentis başını direkt olarak sesin geldiği yere, yukarı doğru çevirdi ve küçük bir kızın yüzünü gördü; meşe yapraklarının arasındaki oval yüzünde kocaman açtığı gözleri dehşetle dolmuştu.

Sürü lideri yemeğini bırakarak yeni sese doğru homurdandı, başını kaldırdı ve havayı koklamaya başladı. Frentis köpeğin çenesinden sarkan pembe ve kırmızı şeyin bir insan kulağı olduğunu fark etti.

“Lütfen!” dedi tekrar dalların arasındaki yüz ve sürü lideri kulak tırmalayıcı bir şekilde havlayınca kardeşleri bulundukları yerden yaklaşık on beş adım uzakta olan meşe ağacına doğru fırladılar. Meşe ağacı yaşlı ve uzun, gövdesi kalın ve budaklıydı. Bir köletazının kolayca tırmanabileceği bir ağaçtı. Frentis bir keresinde Çizik’in hızı hiç azalmadan bir huş ağacının yarısına kadar tırmandığını görmüştü.

Başını çalıların üzerine kaldırıp etrafına bakındı. *Volarlı yok, şimdilik. Ama köpeklerin ne yakaladığına bakmak için yakında gelirler.*

“Yaklaşmalarına izin verme,” dedi Davoka’ya ve ayağa kalktı.

İlk köpeğin ağacın gövdesine atlamasını bekledikten sonra okunu attı ve sırtına saplanan okla birlikte köpek hafifçe mızırdanarak yere düştü. Diğerleri hırlayarak ona doğru döndü. Diğer ikisi daire çizerlerken sürü lideri direkt olarak onların üzerine doğru koşmaya başladı. *Çizik her zaman akıllıydı,* diye geçirdi içinden Frentis.

Öldürebileceğinden emin olmak için sürü liderinin yeterince yaklaşmasını bekledi ve fırlattığı ok köpeğin gözüne girdi. Hayvanın devinimi çok fazla olduğu için ok beynine girip bacakları tutmamaya başlayana kadar bir süre daha sendeleyerek ilerlemeye devam etti. Frentis hayvanın cesedinin üzerinden atladı, kılıcını çekti ve yan tarafından yaklaşan köpeğe doğru savurup burnunu kesti. Köpek geri çekildi ve öfkeyle hırlamaya devam ederken başını hızla iki yana sallamaya başladı, sonra Davoka’nın mızrağı göğüs kafesine girince durduğu yerde öldü.

Davoka mızrağını çekip aldı ve hayatta kalan son köpeğe doğru döndü. Köpek öylece duruyor, şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıyordu ve Davoka üzerine doğru gelince pustu.

“Bekle!” diye bağırdı Frentis ama Lonak kadını mızrağını köpeğin boynuna saplamıştı bile.

“Garip,” dedi Davoka, mızrağın ucunu köpeğin üstüne sürüp temizlerken. “Öfkeli bir kaya maymunu gibi üzerine geliyor, sonra hasta bir enik gibi pusuyor.”

“Bu doğalarında var.” Bakışlarını meşenin dallarından inmekte olan kıza çevirdi. Kız çıplak ayakları üzerine sert bir şekilde düştü ve yüzünde bir dehşet ifadesiyle onlara doğru koştu. Yaklaşık on dört yaşlarındaydı, güzel ama kirli bir elbise giyiyordu ve saçları soylu tarzında yapılmış gibiydi.

“Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!” Frentis’in üzerine atlayıp sıkıca sarıldı. “Seni Ayrılmışlar göndermiş olmalı.”

“Şey,” dedi Frentis. Savaş, arenalar ve uzun bir cinayet yolculuğu onu böyle bir durum için hazırlamamıştı. Hafifçe kızın omuzlarına dokundu. “Geçti, geçti.”

Davoka gelip kızı göğsünden alana kadar kız teşekkür etmeye devam etti. Kız Lonak kadınını görünce geriledi ve Frentis’in arkasına saklandı. “Yabancı!” dedi ters bir şekilde. “Onlardan biri!”

“Hayır,” dedi Frentis. “O başka bir yerden. Bir dost.”

Kız şüpheci bir şekilde sızlandı ve tekrar Frentis’in paçasına yapıştı.

“Başka kimse var mı?” diye sordu.

“Sadece Gaffil. Arabadan kaçtık. Kırbaçlılardan birine vurdu, biz de koştuk.”

“Gaffil mi?”

“Leydi Allin’in kâhyası. Buralarda bir yerlerde olması lazım.” Bir adım geriledi ve bağırdı. “Gaffil!” Davoka mızrağıyla çalılıkların arasında, bir zamanlar bir insan olan şeye işaret edince sustu.

“Ya,” dedi kız usulca ve bayıldı.

“Sen taşırsın,” dedi Davoka.

* * *

İsmi Illian Al Jervin’di ve granitinin kalitesi sebebiyle yakın zamanda Kral’ın gözüne girmiş Karlin Al Jervin’in üçüncü kızıydı.

“Granit mi?” diye sordu Davoka kaşlarını çatarak.

“Taş,” diye açıkladı Frentis. “Bir şeyler inşa etmek için kullanılır.”

“Kral bir şeyler inşa etmeyi çok seviyor!” dedi Illian. “Ve babamın taş ocakları çok güzel taş yapıyor.”

“Taş ocakları taş yapmazlar,” dedi Arendil azarlarcasına ve ateşin üzerindeki tencereyi karıştırdı. “Onlardan taş alırsın.”

“Sen nereden bileceksin ki?” dedi Illian ters bir şekilde. “Sen Renfaellisin ve anladığım kadarıyla köylüsün.”

“Bir şeyden anladığın yok,” dedi Arendil de aynı tavırla. “Benim

dedem Baron Hughlin Banders...”

“Yeter!” dedi Frentis. “Leydi Illian. Bir arabadan bahsediyordun.”

Kız Arendil’e dil çıkarıp anlatmaya devam etti. “Leydi Allin’le gezintiye çıkmıştık, babam yokken beni bazen davet eder. Şehirden duman yükseldiğini gördük, sonra o adamlar geldi. Kırbaçları ve köpekleri olan o kaba adamlar...” Küçük kız daldı ve burnunu çekti.

“Esir mi düştünüz?” diye sordu Frentis.

“Yaşlı hizmetkârlar ve Leydi Allin dışında hepimiz... Hepsini öldürdüler, tam gözümüzün önünde. Bizi de zincirleyip bir arabaya doldurdular. Diğerlerini çoktan arabalara bindirmişlerdi. Çoğu halktandı ama önemli insanlar da vardı.”

“Kaç kişi?” diye sordu Frentis kızın bilinçsiz burnu kalkıklığını duymazdan gelerek.

“Kırk, belki elli kişi. Bizi şehre götürüyorlardı ve bağıran, hatta onlara ters bakan olursa kırbaçlıyorlardı. Bizim arabanın yanındakinde bir kadın vardı, onlar bizden önce yakalanmışlardı. Kırbaçlı adamlardan biri ona d-dokundu, kadın ona tükürünce boğazını kestiler, kocası da hemen yanında zincirliydi. Adam çığlık atmaya başlayınca da bayılana kadar dövdüler.”

“Sen nasıl kurtuldun leydim?” diye sordu Usta Grealin.

“Gaffil’in botunda küçük bir iğne vardı, kilitlere bir şey yapınca zincirlerden kurtulduk.”

“*O adam* işimize yarardı,” diye mırıldandı İspikçi.

“Arabadaki herkesi serbest bıraktı ve ağaçlara yaklaşana kadar beklememizi söyledi. Zamanı gelince zincirleriyle kırbaçlı adamlardan birine vurdu ve bir süre sonra yalnızca Gaffil’le ben kaldık. Sonra da köpekleri duyduk işte.” Kız sustu ve ağlamamak için kendini tuttu.

“Kırbaçlı adamlar dışında,” dedi Frentis. “Muhafız var mıydı? Askerler?”

“Kılıç ve mızrakları olan atlı adamlar vardı. Altı ya da yedi kişilerdi.”

Frentis gülümsedi ve tencereyi işaret etti. “Buyur ye leydim. Acıkmış olmalısın.”

Kafasını çevirip Usta Grealin ve Davoka’ya baktı. Ağaçların arasına, diğerlerinin onları duyamayacakları bir yere gittiler.

“İki hırsız ve bir grup çocuk,” dedi Grealin. “Bir de şişman ve yaşlı bir adam. Pek etkileyici bir ordu sayılmaz kardeşim.”

“Orduların yeni askerlere ihtiyacı vardır,” dedi Frentis. “Ve leydi

sayesinde yeni askerleri nereden bulabileceğimizi biliyorum.”

“Şimdiye kilometrelerce uzaktadırlar,” dedi Davoka.

“Sanmam. Hiçbir köle avcısı köpeğini arkada bırakmaz.”

* * *

Köpeklerin cesetlerini üç kilometre kadar kuzeye bıraktıktan sonra geldikleri izlerin üzerinden geçerek kampa geri döndüler. Onları aramaya gelenlerin izini bulmak zor değildi ama onları takip ederken yakalanmamak için İspikçi ve Oltacı’yı susturmak ayrı bir meseleydi.

“Gördün mü?” dedi Davoka öfkeli bir şekilde fısıldayarak. Yerden kırılmış bir dal aldı. “Tahta kuru. Basarsan çatırdıyor.” Oltacı’ya doğru fırlattı. “Bastığın yere dikkat et.”

Onları bulduklarında hava kararmaya başlamıştı. Ormanın ağaçların sık olmadığı uçlarında kamp yapıyorlardı. Usta Grealin, Illian ve Arendil’le beklerken Frentis diğerleriyle birlikte ilerlemeye devam etti. “Beni görene kadar bekleyin,” diye fısıldadı İspikçi ve Oltacı’ya; Davoka’ya kendisini takip etmesini işaret edip sağ tarafa doğru daire çizecek şekilde ilerlemeye başladı. Dört araba bir kare oluşturacak biçimde dizilmişlerdi ve içlerinde zincirlenmiş, korku içindeki insanlar vardı. Etraflarında altı muhafız nöbet tutuyordu ve köle avcısı beş kişi bir ateşin etrafında oturuyorlardı. İçlerinden bir tanesi yana yakıla ağlıyordu.

Kendilerinden fazla eminler, diye geçirdi içinden Frentis, arabaların arasındaki muhafızların aylak bir şekilde yürümesini izleyerek. *Ormanın bu kadar içine girmemeliydiler.*

En yakınındaki muhafızın arkasından yaklaştı, ona yakın olan diğer muhafızın bir arabanın arkasına geçip kaybolmasını bekledi ve av bıçağıyla adamın boğazını kesti. *Paralı asker, Özgür Kılıç,* diye geçirdi içinden üniforma giymemiş adamın üstündekilere bakarak.

Davoka’yla göz göze gelince bir sonraki muhafızı işaret etti. Adam sırtı ağaçlara dönük bir şekilde bir arabanın tekerleğinin üzerine oturmuş, kısa kılıcının üzerine bileği taşını sürüyordu. Frentis kadının muhafızı öldürmesini beklemeden köle avcılarının konuşmalarını duyabilecek kadar yakınlaşmak üzere arabalardan birine doğru ilerledi.

“Enikken almıştım,” diyordu ağlayan adam. “Bizzat kendim eğitmiştim.”

“Haydi ama,” dedi arkadaşlarından biri dostça gülümseyerek.

“Bulduğumuz çocuklardan birini sik. Beni hep canlandırır.”

“Yavrularımı öldüreni bulunca,” diye devam etti ağlayan adam, “bayağı bir sikiş dönecek.” Uzun hançerini havada savurdu. “Bunu sokacağım.”

Kampın diğer tarafından bir bağırış geldi ve hemen ardından bir itiş kakış sesi duyuldu; İspikçi ve Oltacı gizlenmeyi beceremememişlerdi. Frentis kılıcını çekti ve av bıçağını da sol eline alarak arabanın arkasından çıktı. “Kaybından dolayı,” dedi uzun hançerli adama, “seni en son öldüreceğim.”

* * *

“Hareket yok!” dedi Davoka kolundaki kesiği dikerken Oltacı’ya. İri adam dişlerini sıktı ve iğne derisine girip çıkarken titredi.

“İyi oldu sana sakar ayı,” dedi İspikçi. Yanağında büyük bir morluk vardı ve köle avcılarından birini neredeyse ölene kadar dövdüğü için elinin üst tarafının derisi soyulmuştu. Serbest kalan tutsaklar da toparlanıp onun yarım bıraktığı işi bitirmişlerdi.

Otuz beş kişi kurtarmışlardı. Hepsi kırk yaşından küçüktü ve erkekli kadınlı karışık bir gruptu. İçlerinde birkaç tane de yirmi yaşından küçükler vardı. Köle avcıları aynı zamanda pek çok silah ve yüklü bir ganimet toplamışlardı. Tutsaklar serbest kalır kalmaz üzerlerinde hak iddia edip tartışmaya başlamışlardı.

“Bu yaşlı anamındı!” dedi genç bir kadın antika bir vazoya sıkı sıkı sarılarak.

“Senin de gayet iyi bildiğin gibi bu Leydi Allin’in evinden alınma,” diye çıkıştı Illian. “Kardeş,” yanından geçen Frentis’in paçasını tutmuştu, “bu hizmetçi işvereninden bir şeyler çalmaya çalışıyor.”

Frentis durup elinde vazoyu tutan kadına sert bir bakış attı. Kadın bir süre sonra yutkunup vazoyu Frentis’e verdi. Frentis vazoyu aldı, evirip çevirip üzerindeki egzotik kuşun bir ormanın üzerinde uçarkenki halini betimleyen işlemenin güzelliğine baktı ve aklına Mirtesk’in güneyindeki ormanlar geldi. “Çok güzel,” dedi ve en yakın ağaca doğru fırlattı.

“Yalnızca silahlar, aletler, giysiler ve yemek,” dedi sesini yükselterek. Yağmacılar sus pus oldu. “Tabii bizimle kalmak istiyorsanız. Bu Diyar şu anda savaşta ve kalanlar bu savaştaki askerler olmayı kabul etmiş demektir. Aksi takdirde koparabildiğinizi alın ve kaçın ama kendinizi kısa bir süre sonra

başka bir köle avcısının arabasında bulursanız şaşırmayın. Burası özgür bir Diyar, ben de seçimi size bırakıyorum."

Yürümeye devam edecekken gözünün ucuna, bir araya konulmuş silah yığını arasında aranan bir adam takıldı. Uzun saçları yüzünü örten zayıf bir adamdı ama hareketleri tanıdık geliyordu. Yığının üzerinde sağa sola giderken gözle görünür bir şekilde topallıyordu. Bir şey görünce durdu, saçını kulağının arkasına attı ve eğilip yerden aldı.

"Janril!" Frentis Kurtlakoşanların eski borazancısına doğru elini uzatarak gitti. "İtikat, seni görmek çok güzel Çavuş!"

Janril Norin silah yığınından başını kaldırmadan eline bir kılıç aldı. Sade ama iş görür, Renfael yapımı bir kılıçtı. Hafifçe çömeldi, kabzayı tuttu ve parmaklarını kılıcın üzerinde gezdirdi. Frentis adamın ince yüzündeki morlukları gördü. *Boğazını kestiler... Kocası çığlık atmaya başlayınca da bayılana kadar dövdüler...*

"Janril," diye mırıldandı Frentis ve ozanın yanına çöktü. "Ben..."

"Geldiklerinde uyuyorduk," dedi Janril donuk bir şekilde. "Muhafız dikmemiştim, başkente bu kadar yakınken gerek yok diye düşünmüştüm. Bu," kılıcı işaret etti, "yatağımızın altında, bir battaniyenin içinde sarılıydı. Bizi dışarı sürüklerlerken daha elimi bile atamamıştım. Çavuş Krelnik bunu bana Kurtlakoşanlardan ayrıldığım gün vermişti. Ozan olsun asker olsun bütün erkeklerin bir kılıca ihtiyacı olduğunu söylemişti. Söylediğine göre bunu Yüksek Kale'ye girdiğimiz gece almış. Neden bu kadar uzun süre sakladığını anlamadım. Pek iyi durmuyor, değil mi?"

Janril gözlerini Frentis'e çevirdi ve Frentis o anda delirmiş bir adamın gözlerine baktığını fark etti. "Hepsini öldürdün mü?" diye sordu ozan.

Frentis başını salladı.

"Can almak istiyorum."

Frentis kılıca dokundu. "Alacaksın."

Beşinci Bölüm

Reva

“Bütün Diyar Muhafızları mı?” diye sordu Sentes amca.

Süvari başını salladı. Brendi bardağını tutan eli titriyordu. Bu üçüncü kadehiydi ama sakinleşmesine yardımcı olmamıştı. “Kıyı ya da sınırlarda konuşlanmış alaylar dışında, lordum. Kırk bin adam, belki biraz daha fazla.”

Reva amcasının sandalyesine çöktüğünü gördü. Leydi Veliss ve süvari dışında, Lord’un odasında yalnızlardı.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Veliss adama.

“Çok fazlalardı leydim. Ve şövalyeler...” Başını iki yana salladı, daldı ve devam etmeden önce brendisinden bir yudum aldı. “Biz neler olduğunu anlayana kadar yan tarafımızdan girip iki tane koskoca alayı yok etmişlerdi. O sırada Volarlılar da tam güçleriyle saldırmaya başladılar.”

Sentes amca sandalyesinde sessizce oturmaya devam ediyor, Leydi Veliss de titreyen elini alnında gezdirirken başka bir soru sormaya çekiniyordu.

“Bir dakika şimdi,” dedi Reva sessizlik uzayınca. “İşgal haberi geldiğinde Diyar Muhafızları Varinshold’dan iki günlük uzaklıktalardı, doğru mu?”

Süvari başını salladı.

“Savaş Lordu hepinizi geri döndürüyor ve bir gün sonra Volarlılar karşınıza çıkıyor, bir de Derebeyi Darnel şövalyeleriyle ufuktan çıkageliyor.”

“Bize yardım etmeye geldiğini sanmıştık. Gerçi Ayrılmışlar biliyor ya, o mevkiye nasıl o kadar çabuk kavuştuğunu unutmuştuk.”

“Yani,” dedi Veliss, “Derebeyi Darnel’in bir hain olduğunu mu söylüyorsun? Adamlarını Kral’ın ordusuna karşı sürdüğünü?”

“Evet leydim. Ve Kral’a gelince, yol üstünde Varinshold’dan

kaçmayı başaran birkaç kişiyle karşılaştım. Söylediklerine göre Kral ölmüş."

Tekrar sessizlik çöktü ve Reva sevinmemesine şaştı. *Sapkın Hükmü'nün Kralı öldü ve tek hissedebildiğim dehşet.*

"Hayatta kalan yok mu?" dedi Veliss. "Savaş Lordu?"

"En son yalnız başına Volar saflarına taarruz ederken gördüm," dedi süvari. "Hayatta kalanlara gelince, Lord Mareşal Caenis Kurtlakoşanlar ve birkaç alayı artçı olarak dizmişti ama en son gördüğümde zor durumlardı. Kendi Lord Mareşalim beni ve diğer dört kişiyi buraya haber verme emriyle gönderdi ama yalnızca ben hayatta kaldım."

"Teşekkürler," dedi Sentes amca hafifçe. "Lütfen haberler üzerine düşünmek için bizi yalnız bırak. Sana oda hazırlatacağım."

Süvari başını salladı ve ayağa kalktı ama tereddüt etti. "Bilmeniz gereken bir şey var, lordum. Yolda dinlediğim hikâyeler düşmanımızın ne tür insanlar olduğunu açıkça gösteriyor. Volarlılar yalnızca işgal için değil, köle ve kan için de gelmişler. Antlaşma sağlamak mümkün değil."

Leydi Veliss nazikçe gülümseyerek kapıyı işaret etti ve adamı kapıya kadar geçirdi. "Görünüşe göre Lord Darnel antlaşma sağlanacak bir zemin bulmuş," dedi kapı kapanırken.

"Darnel kibirli bir aptal," dedi Derebeyi ruhsuz bir şekilde. "Ama saçma hırsının ona böyle bir şey yaptırabileceğini tahmin etmezdim. Kim bilir ona neler vadetmişlerdir?"

"Kapıdaki muhafız yüzbaşısına kuzeye gözcüler göndermesini söyledim," dedi Reva. "Eğer gelirlerse önceden haberimiz olmalı."

"Ortada 'eğer'lik bir durum olduğunu düşünmüyorum." Derebeyi eliyle ağzını kapamış, uzaklara bakan Veliss'e döndü. "Tavsiyen yok mu en sadık danışmanım?"

Veliss yutkundu ve Reva'ya baktı.

"Vârisim de senin bilge ve dürüstçe tavsiyeni duymalı, sence de öyle değil mi?" dedi Derebeyi.

"Malikânenin bodrum katında iki buçuk kilo altın var," dedi Veliss. "Ahırda hızlı atlar ve güneyde, atla bir saatlik yolda da iyi korunan bir liman."

Reva ayağa kalkıp yumruklarını sıkmış bir biçimde kadına doğru yürüdü.

"Samimi tavsiyemi istedi," dedi Veliss gerileyerek.

"Reva!" diye bağırdı Sentes amca. Reva tam Asraelli kadına ulaşmak üzereydi. "Onu rahat bırak!"

“Sonuçta yalnızca bir fahişe,” dedi Reva ve ters ters bakmaya devam etse de geriledi.

“Bu derebeyliğe yaptığın iyi ve sadık hizmetten dolayı,” dedi Sentes Veliss’e dönüp, “herhangi bir suçlamaya uğramadan bir kilo altın ve istediğin bir atı alıp gidebilirsin.”

Veliss’in yüzü öfkeyle kızardı. “Bunu yapmayacağımı biliyorsun.”

“Ama bana yapmamı mı söylüyorsun?”

“Sana hayatta kalman gerektiğini söylüyorum. Askerin ne dediğini duydun. Onların karşısında Diyar Muhafızları duramıyorsa bizim ne gibi bir şansımız var?”

Sentes amca sandalyesinden kalktı ve odanın arka tarafındaki uzun pencereye gidip malikâne duvarının ötesinde uzanan çatılara baktı. “Bu şehrin hiç ele geçirilmemiş olduğunu biliyor muydun? Dedem bütün bir yaz boyunca Janus’un babasına karşı dayanmış. En sonunda kuşatanlar, kuşatma altındakilerden daha aç ve daha hasta bir hal alınca ordularının yarısını bırakıp Asrael’e geri dönmüşler. Babasından her daim daha zeki olan Janus bu şehri almaya hiç çalışmadı, yapması gereken tek şeyin derebeyliği tahrip etmeye devam etmek olduğunu biliyordu.”

“Volarlıların da aynısını yapmayacağını nereden biliyoruz?” diye sordu Veliss.

“Bilmiyoruz. Bilmiyoruz.” Sentes amca odaya doğru döndü ve Reva’ya bakıp gülümsedi. “Sen, benim muhteşem yeğenim, sen de dilersen...”

“Aklında ne var amca?” diye sordu, Derebeyi sözünü bitiremeden.

Derebeyi ona bakarken yüzünde daha önce görmediği bir ifade belirdi, şarap kırmızısı dudaklarında garip, memnuniyet dolu bir gülümseme. *Gurur,* diye geçirdi içinden Reva birkaç saniye sonra. *Bana bakıp gururlanıyor.*

“İlk kez Kral Janus’un divanının misafirperverliğinin tadını çıkarmaya gittiğimde,” dedi Derebeyi kısa bir süre sonra, “o zamanlar şarap ya da başka zevklere değil, oyunlara düşkündüm. Özellikle de kart oyunlarına. Asrael’de Savaşçının Blöfü adı verilen karmaşık bir oyun vardır. Zafer büyük oranda bahis yapma şekline bağlıdır. Çok fazla para koyarsan rakiplerin senin elinin daha iyi olduğunu anlarlar, az koyarsan da blöfünü görürler. Herhalde bin oyun oynamışımdır ve söylemeliyim ki bu esnada bayağı da para kazandım. En sonunda bana karşı oynamak isteyen kimse

kalmayınca başka meşgalelere yöneldim.”

“Peki,” dedi Veliss. “Şimdi ne kadarlık bir bahis koymak istiyorsun?”

“Savaşçının Blöfü ismini belirli bir elden alır, Kılıçların Lordu ve askeri saftaki diğer beş kart. Diğer bütün oyuncuların elindeki kartlar daha yüksek değere sahip olsa bile sende Savaşçının Blöfü varsa oyunu sen kazanırsın.” Veliss’e gidip kadına sarıldı. Reva kadının bembeyaz ellerini tuniğinin içine sokmuş ve yumruk yapmış olduğunu gördü. Sentes amca geriledi ve kadının yanağını usulca öptü. “Her şeyimi ortaya koymayı planlıyorum, leydim, zira sanırım Kılıçların Lordu bizim elimizde.”

* * *

Alltor’un Şehir Muhafızları kumandanı uzun boylu bir adamdı. Dimdik durmuştu, göğüs zırhı güneşte parıldıyordu ve gri sakalları düzgünce örülmüştü. Arkasında altı yüz muhafız sıra halinde diziliydi ve kumandanları gibi hepsinin zırhları parlak, sırtları dikti. Onların da arkalarında Derebeyi’nin Hane Muhafızları’nı oluşturan dört yüz küsur adam vardı ve hepsi geleneğin gerektirdiği üzere en az iki metre boyundalardı. *Şehri savunacak bin adam,* diye geçirdi içinden Reva. Amcası arabanın üzerine çıktı. *Yetmeyecek.* Ne kadar çarpışmaya girmiş olursa olsun daha önce hiç savaş görmemişti ve vardığı kasvetli sonucu destekleyecek bir bilgisi yoktu ama süvarinin hikâyesi iyimser olmasını engelliyordu.

Yaklaşık bir saat önce içtima çağrısı yapılmış, adamlar kışlanın yanındaki çakıldan merasim alanında toplanmışlardı. Söylentiler yayılmaya başlamıştı bile: Süvarinin kapıda belirmesi görülmüştü ve toplanan adamlar bir problem olduğundan şüpheleniyor olmalılardı ama yüzlerinde uzun zamandır asker olmanın verdiği metanetli disiplinden başka bir şey yoktu. Rüzgâr sert bir şekilde esiyor, yerden toz kaldırıyor, pelerin ve flamaları dalgalandırıyordu. Amcası sesini duyurmak için bağırmak zorunda kaldı.

“Savaş geliyor,” dedi. “Sebepsiz ve adaletsiz bir savaş, bu dünyanın doğurduğu en kötü ırk tarafından kıyılarımıza getiriliyor. Sadık olmanız için yalvarmıyor, sizi ikna etmeye çalışmıyorum. Size yalnızca burada durup savaşmanızı, aksi takdirde şanslıysanız öleceğinizi, değilseniz köle olacağınızı söylüyorum. Düşmanımız başka bir hediye getirmiyor. Bugün tamamıyla sizin. Eve gidin ve ailenizle zaman geçirin, eşinizin yüzüne bakın ve kafanızda ona

tecavüz edildiğini canlandırın. Çocuklarınıza bakın ve onları birer ceset olarak görün. Bu şehre bakın; yanmış ve enkaz halinde bir kabuk görün. Sabah olunca bu şehri savunurken benim ve yiğit yeğenimin yanında olup olmayacağınıza karar verirsiniz."

Arkasını dönüp arabanın üzerinden indi ve saflarda bir uğultu dolanmaya başlayınca şaşırarak durdu. Önce kısık sesli olsa da bir süre sonra orada bulunan her askerden büyük bir tezahürat yükseldi. Adamlar yumruklarını ve kılıçlarını havaya kaldırmışlardı. Reva tezahürat eden yüzlere baktığında çoğunlukla korku ve ter gördü ama başka bir şey daha vardı. *Cesaret değil. Çaresizlik mi, yoksa umut mu? Bir alkoliğin sözlerinde umut buluyorlar.*

Derebeyi arabadan inerken Şehir Muhafızları kumandanı öne çıktı ve selam durdu.

"Lord Arentes?" dedi amcası.

"Adamlarım adına konuştuğumu biliyorum lordum," dedi adam resmi bir tonda. Sırtı hâlâ dimdikti. "Düşünmek için zamana ihtiyacımız yok. Bu şehrin savunması için bütün herkese ihtiyaç var."

"Nasıl isterseniz. Tabii zamanla belirli isteklerde bulunacaksınızdır." Bir elini Reva'ya uzattı. "Leydi Reva hazırlıklar süresince yanınızda kalacak ve dileklerinizi ona ileteceksin."

Yaşlı muhafız Reva'yı, adamın vardığı hükmü anlayamayacağı kadar kısa bir süre için süzdü. Ama amcasına cevap verirken adamın sesinde bir sertlik olduğunu sezdi. "Lordum nasıl isterse."

Sentes amca eğilip Reva'nın yanağını öptü ve fısıldadı. "Yaşlı kuşa benim için göz kulak ol."

"Arken'in de bana yardım etmesini isterim," dedi amcası çekilirken.

"Göndertirim." Arabasına binince Reva Lord Kumandan'la baş başa kaldı.

"Duvarlarda bir tur atayım diyordum leydim," dedi. "Bana katılmak ister misiniz?"

* * *

Duvarlar büyük granit bloklarından yapılmıştı ve her birinin boyu Reva'dan daha uzundu. Sırf ağırlıklarından dolayı olduktan yerde duruyorlardı. "Dört yüz yıldır yıkılmadılar leydim," dedi Lord Kumandan Arentes, Reva'nın sorusu üzerine. "Alt kısımlarda çatlaklar var ama yine de şehrin umudu onlar."

Reva'nın aklına çöl savaşı sırasında Al Sorna'nın kahramanlıkları hakkında anlatılan bir hikâye geldi. Çok fazla detay yoktu ve Al Sorna o günler hakkında kendisine soruları soruları ya duymazlıktan gelmiş ya da elini sallayarak geçirmişti ama Alpirlilerin Al Sorna'nın ele geçirdiği şehre büyük makineler göndermesi hakkındaydı.

"Makineler yok mu?" diye sordu. "Böyle duvarları indirmek üzere hazırlanmış aletler?"

Adamlarının silahları istiflemekle meşgul oldukları mazgallı siperlerde yürürlerken Arentes hafifçe kıkırdadı. "Bu duvarları indirebilecek makineler yok, sizi temin ederim. Bir kale, kuşatma silahlarına karşı belli bir zaman içinde düşebilir ama Alltor duvarları Asrael zekâsının üretebileceği en muhteşem silahlara karşı koydu. Hayır, savaş burada kazanılacak." Elini mazgallı siperlere vurdu. "Bu şehri almak için duvarları tırmanmaları gerekecek ve tırmandıklarında..." Burnunu çekip gözlerini kıstı. "Eh, karşılarında Asraelliler bulmayacaklar."

"Ben Asraelliyim," dedi Arken. "Ve öğrenebildiğim kadarıyla bu şehri evleri sayan yaklaşık iki yüz Asraelli daha var."

"O zaman, genç adam, onların Diyar Muhafızları'nın bu derebeylik için savaştığından daha iyi savaşmalarını umarım."

Arken ters bir cevap vermek üzere ağzını açmıştı ama Reva eliyle çocuğa susmasını işaret etti. "Volar ordusunun devasa olduğu söyleniyor," dedi. "Ama bizim elimizde sadece bin kişi var."

"Evet," dedi Arentes içini çekerek. "Lord amcanızdan savaşabilecek yaştaki herkesin savunmaya çağrılmasını isteyeceğim. Ve zaman izin verdiği ölçüde derebeyliğin diğer köşelerinden toparlayabildiklerimiz de gelirse çok iyi olur."

"Peki ya aileleri? Onları da buraya getirecek miyiz?"

"Yok. Kuşatmalar yalnızca savaşarak değil, aynı zamanda açlıkla da kazanılır. Bu duvarların içinde besleyecek ne kadar az insan olursa o kadar iyi olur."

"Yani kocaları bizim için savaşırken eşlerini köle olmaları ya da ölmeleri için geride bırakacağız, öyle mi?"

"Bu bir savaş, Leydi Reva. Ve Cumbraelliler savaş bedeli ödemenin ne demek olduğunu iyi biliyorlar."

"Bedeli ödeyen sen olmayacaksın," dedi Arken. "Bu geçilmez duvarların arkasında güvende olacaksın sen."

Arentes kasıldı. "Leydim, lordumuzun bu Asraelli, halk tabakasından çocuğu yanınıza kendinden üstünlere hakaret

yağdırsın diye gönderdiğini düşünmüyorum.”

Bu adam kendini beğenmiş bir aptal, diye geçirdi içinden Reva. Başını eğdi ve gülümsedi. “Özür dilerim, lordum. Turumuzu bitirelim mi?”

* * *

Gece olduğunda Leydi Veliss üç bin adam daha bulmuştu ve yarısının uzun yayları ya da muhtelif silahları vardı. Derebeyliğin dört bir köşesine ulaklar gönderilmiş, savaşma yaşına gelmiş bütün erkeklerin üç hafta içinde Alltor’a gelmesi emredilmişti. Reva’nın ısrarı üzerine mesaja bir paragraf daha eklenmiş, dileyene şehir duvarlarının içine sığınma izni verildiği söylenmişti. Veliss karşı çıkmış, Lord Arentes’in itirazlarına benzer şeyler söylemişti ama Derebeyi söz hakkını kullanmıştı. “Kendi halkımıza koruma sağlayamazsak bize neden saygı duysunlar ki?” demişti ama Reva amcasının konuşurken bir şeyler hesapladığını görmüş, kadının değil de kendi etkisinin normalde olduğundan daha derin bir amaca hizmet edip etmediğini düşünmüştü.

Oduncular her gün düzenli olarak etraftaki ormanlardan ok yapılmak üzere yeni kestikleri dişbudak ve söğüt ağaçları getiriyorlar, demirci ustaları gerekli olan binlerce ok uçlarını yapıyorlardı. Yemek depolanıyordu ve tüccarların depoları bir süre sonra tahılla ağzına kadar dolduğundan malikâne de ekstra depolarını açmıştı. Derebeyi Okuyucu’ya bir mektup gönderip katedralin mahzenlerinin de depo amaçlı kullanılmasını istediğinde ters bir cevap almıştı: “Ata’nın Evi baraka değildir.”

Zaten yaklaşan kuşatmanın Okuyucu’nun programı üzerinde hiçbir değişikliğe yol açmış gibi bir hali yoktu. Piskoposlarıyla birlikte meydandaki günlük geçişine devam ediyordu ama insanlar Leydi Veliss’in dağıttığı muhtelif görevlerin peşinde koşmakta olduklarından önlerinde diz çöken pek olmuyordu. Okuyucu’nun ayinleri de aralıksız devam ediyordu ama çoğunlukla boş sıraların önüne çıkıyordu. Öte yandan kimileri vaazlarının normalde olduğundan daha tutkulu ve ateşli olduğunu söylemişti.

“Savaştan hiç bahsetmiyor,” demişti bir Hane Muhafızı, Reva Arken’le birlikte mazgallı sipere ok yığınları taşınmasına yardım ederken. “Bugünlerde Altıncı Kitap’a çok düşkün.”

Fedakârlık Kitabı. “Öne çıkan belirli bir bölüm var mı?” diye sordu Reva.

“Ya, neydi ya?” Muhafız ok yığınını ana kapının üst tarafında giderek büyüyen istifin üzerine bıraktı. “Kalabalık grup onu almaya geldiğinde Alltor’un çocuklarının onu bırakmayı reddetmesi hakkındaki.”

“‘Sevilmeyenlerin kılıçları ay ışığı altında parlaktı,’” diye alıntıladı Reva. “‘Şehit düşenlerin kanları ise daha parlaktı.’”

“Evet, işte o. Ben gitmek için yanıp tutuştuğumu söyleyemem ama eşim ısrar ediyor. Gerçi son Okuyucu’yu görseydin, gerçekten farklıydı o, tüm gün dinlerdin. Kitaplara şarkı söyletirdi resmen.”

* * *

İlk haftanın sonlarına doğru ilk acemiler büyük topluluklar halinde gelmeye başladı. İlk gün yüz kişi civarındaydı ve on gün içinde dört yüzün üzerine ulaştı. Peşlerinden aileleri de geliyordu. Yaşlı adamların çoğu uzun yaylar taşırken gençlerin ellerinde babalarından kalma kılıçlar ya da savaş baltaları vardı ama çoğu kişi yalnızca keskilerini ya da keskin uçlu herhangi bir çiftçi aletini kapıp gelmişti. Birkaç tanesinin ise elinde hiç silah yoktu ve bu yüzden Sentes amca ihtiyacı olanlara vermek üzere malikânenin kılıç odasını boşaltmak zorunda kaldı.

“Bunu saklarım ama,” dedi, dedesinin kılıcını tutarak. Bu sırada diğer kılıçlar kapıdan çıkartılıyordu. “Bununla benim için de birkaç tane Volarlı kesersin değil mi?” Reva izlemeye devam ederken kılıçla birkaç sakarca hamle yaptı.

“İkimize de yetecek kadar keseceğime eminim amca,” dedi.

“Hayır hayır.” Sesinde şefkatli bir ton vardı. “Kuşatma sırasında ben ve Leydi Veliss’le birlikte olacaksın.”

Reva nefesini tuttu. “Hayır...”

“Evet, Reva!” Ona karşı ilk defa sesini yükseltmişti ve adamın yüzündeki öfkeyi gören Reva geriledi. Amcası yüzündeki paniği görünce yumuşadı. “Özür dilerim.”

“Ben dövüşeceğim,” dedi. “Yaptığım şey bu. Yapabildiğim tek şey bu. Sen ve bütün bu insanlar için yapabileceğim yegâne şey.”

“Hayır. Sen bundan daha fazlasısın. Sen umut kaynağısın, bu derebeyliğin onu yıkmaya gelen şeylere karşı dimdik duracağına dair umudu. Ve bu umut ölemez. Ben savaş gördüm, Reva. Kimseyi ayırmadan güçlüyü zayıfı, becerikliyi beceriksizi, herkesi alıyor.” Amcası elini uzatınca Reva adamın elini tuttu. “Yaşlıyı ve genci. Bana söz ver. Benimle ve Leydi Veliss’le kalacaksın.”

Elini nazik ama ısrarcı bir şekilde tutuyordu. “Nasıl istersen amca.”

Reva’nın elini sıktı ve kapıdan çıktı.

“Kılıçların Lordu,” dedi Reva. “Geleceğinden emin misin?”

“Sen değil misin? Onu benden daha iyi tanıyorsun.”

“Menzil kilometrelerce uzakta ve onunla bizim aramızda kim bilir ne gibi tehlikeler var. Bu derebeylikteki insanlar ondan hep korktu ve nefret etti. Neden gelsin ki?”

Bahçede yürürlerken elini Reva’nın omuzlarına koydu. Bahçedeki çalılara şekil verilerek yapılmış hayvan süsleri günler önce kesilmiş, her iki yana tahıl çuvalları istiflenmişti. “Yüksek Kale düştüğünde Al Sorna’yı babanın bedeninin yanında çömelmiş, öğretilerinden birini tekrarlarken buldum. Neden bilmiyorum ama cidden üzgün gibiydi. Babanın adamlarının da Ata’nın gözleri önünde münasip bir şekilde gömülmelerini emretti. Bizim halkımız ona nefretle yaklaşıyor olabilir ama o buna aynı şekilde cevap vermiyor. Geleceğinden eminim. Yalnızca geldiğinde burada kurtaracağı bir şey olduğundan emin olmak istiyorum.”

* * *

Öğleden sonralarını Hane Muhafızları’yla antrenman yaparak geçiriyordu. İki ya da üç tanesi tahta kılıçlarla üzerine saldırırken dans ediyor, her bir hamleyi savuşturup kendi hamlelerini çıkarıyordu. Kimse yirmi yaşından küçük bir kız tarafından yenilmekten alınmıyor gibiydi, hatta becerisini gördükçe yürekleniyorlardı. Birkaç kişi ilahi bir becerisi olduğunu dillendirmeye bile başlamıştı.

“Kılıcınıza Ata yol gösteriyor leydim,” demişti astsubay. Reva iki adamını daha yere yuvarlayınca. Astsubayın adı Laklin’di. Kanun kaçakları ve isyankârlara karşı geçmişte mücadele etmiş, aynı zamanda Yeşilsu Geçidi’nden sağ kurtulmuş kıdemli, kısa boylu bir adamdı. Ayrıca Okuyucu dışında On Kitap’a onun kadar hâkim olan, tanıştığı ilk Cumbraelliydi. “‘Sevilenler’in savaşın dalgalarından ya da kötülerin kılıçlarından korkmalarına gerek yoktur, zira Ata onlara mağlubiyet yüzü göstermeyecektir.’”

Sevilmeyenler’e savaş açmalarına yol açarak eziyet de etmeyecektir, diye tamamladı Reva alıntıyı ama sesli bir şekilde söylememenin daha iyi olacağını düşündü.

Bakışları yeni gelen bir grup askerin bitkin görünen Leydi

Veliss'e isimlerini verdikleri merasim alanına takıldı. Leydi Veliss, arkasında elleri parşömenler ve hesap defterleriyle dolu iki asistanıyla birlikte şehirde sürekli dolanıyor, Derebeyi'nin adına imzalar atıyor, adamlar ve erzakların kayıtlarını tutup her gece bunları tek bir deri kaplı deftere düzenli bir şekilde geçiriyordu. Reva kadını pek çok kez kütüphanede parşömenlerin üzerine yığılmış, hafifçe horlarken görmüştü. Şimdi ise önünde duran adamın ismini yazarken kadının suratında şüpheci bir ifade vardı. Bir adam, yanında otuz adamla birlikte gelmişti. *Bren Antesh,* diye geçirdi içinden Reva. *Sözüne sadıkmış.*

Astsubaya eğilerek selam verip izin istedikten sonra Veliss'in yanına gitti ve kadının Antesh'e sert bir şekilde baktığını gördü. "Verecek başka ismin yok mu?" diye sordu iğneleyici bir şekilde.

Antesh şaşkın bir ifade takınıp başını iki yana salladı. "Başka ne ismim olacak ki leydim?"

"Aklıma gelen birkaç tane var," dedi Veliss.

"Yüzbaşı Antesh, değil mi?" dedi Reva. "Amcam sözünüzü tuttuğunuzu gördüğüne memnun olacak."

Okçu, Reva'ya kısaca baktıktan sonra yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Siz Leydi Reva olmalısınız."

"Evet. Leydi Veliss'in sizinle işi bittiyse size duvardaki yerinizi göstereyim."

Veliss Reva'nın kolundan tuttu ve kenara çekti. "Bu adama güvenme," dedi fısıldayarak. "Olduğunu iddia ettiği kişi değil."

Reva kaşlarını çattı. "Verdiği kutsal sözü tutup Derebeyi'nin çağrısı üzerine geliyor. Bunlar güvenilmeyecek birinin davranışlarına benzemiyor."

"Sen dikkatli ol aşkım." Veliss uzanıp Reva'nın elini tuttuğunda sesindeki aksan iyice belli oluyordu. "Çok şey biliyorsun ama yine de yeterli değil. Hiç değil."

Kadının bakışlarındaki yoğunluk ve sesi Reva'nın kalp atışlarının hızlanmasına sebep oldu. "Bu adamın bu derebeylikteki insanlar için savaşmaya gelmiş olduğunu biliyorum," dedi ve elini kadından kurtardı. "O ve binlercesi daha. Onları bekleyen altın keseleri ya da hızlı atlar yok."

"Neden öyle bir şey dediğimi biliyorsun."

"Senin şüphelerinin haklı olup olmadığını bekleyip görecek zamanımız olmadığını biliyorum. Onlara nereyi ayırdın?"

Veliss içini çekti ve yanındaki mektupların arasından katlı ve mühürlü olan birini çıkardı. "Görünüşe göre amcan yüzbaşının

dönmesini bekliyormuş. Okçuların Lord Kumandanı olacak. Kendi yerini kendi seçecek."

* * *

"Lord Antesh," diye mırıldandı okçu adam Reva'yla birlikte duvarların üzerinde yürürken. "En azından eşim memnun olacak. Belki de uzun zamandır istediği otlağı alırım."

"Eşiniz sizinle gelmedi mi?" diye sordu Reva.

"Onu ve çocukları Nilsael'e gönderdim. Buzlimanı'na gidecekler ve bu şehir düşerse de oradan Kuzey Menzili'ne gidecekler. Orada hoş karşılanacaklarına şüphem yok."

"Kule Efendisi size borçlu, biliyorum."

"Kule Efendisi onları buyur edecek çünkü onların barınmaya ihtiyacı var ve o öyle biri. Aramızdaki borç da savaşla birlikte kapandı."

"Amcam yardımımıza geleceğinden emin."

Okçu hafifçe gülümsedi. "O zaman karşısına çıkacak olan Volarlılara yazık olacak." Mazgallı siperlerin arasındaki göğüs hizasındaki duvara gitti ve kara gözleriyle ana kapıdan geçidin olduğu yere baktı. "Buranın neden hiç düşmediğini anlamak zor değil. Geçiş alanı dar ve etrafındaki sular da tüm sene boyunca yürüyerek geçilemeyecek kadar derin."

"Lord Kumandan Arentes savaşın seyrine duvarların karar vereceğini söylüyor."

"Siz pek ikna olmuşa benzemiyorsunuz leydim."

"Varinshold tek gecede düşmüş. Diyar'daki en büyük şehir işgal edildi. Kral öldürüldü ve ordusu birkaç gün içinde yenildi. Ordular ve savaşlar konusunda pek bilgim yok ama bunları başarmak için aylar, hatta yıllarca planlama ve hazırlık gerekiyor."

Adam ona biraz şaşkın ama aynı zamanda rahatlamış bir şekilde baktı. "Derebeyi'nin vârisini seçerken sağduyulu bir karar verdiğini görmek güzel, leydim. Volarlıların bizi işgal etmek için de uzun zamandır plan yaptıklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Pek kimse bilmez ama siz ondan istirhamda bulunmak üzere geldiğiniz günün gecesi amcama suikast girişiminde bulunuldu. Suikastçılar başarılı olmuş olsalardı derebeylik şimdi kargaşa içinde olacaktı ve dolayısıyla savunmayı organize edecek kimse olmayacaktı."

"Başarısız olduklarına göre pek becerikli değildi herhalde

suikastçılar.”

“Evet, değillerdi.”

“Leydim haklıysa bu Volarlıların planı başarısız oldu ve şehri kuşatmak dışında bir seçenekleri kalmadı demektir.”

“Belki de. Ya da planlarının tamamını henüz göremiyoruzdur. Söylesenize, Şaşmazkılıç’ın Oğulları hakkında ne biliyorsunuz?”

Adamın yüzünde kasvetli bir ifade belirdi ve nehre doğru döndü. “Vefat etmiş babanızın fanatik takipçileri diye duydum. Güney bölgelerinde pek yandaş bulamadılar, oradaki insanlar inanç konusuna biraz daha pragmatik yaklaşırlar. Bu işte bir parmakları olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bundan eminim.” Reva durdu ve nehri kıyıdan kıyıya inceleyen adamı izledi. Aradaki mesafeyi hesapladığına şüphe yoktu. “Leydi Veliss size neden şüpheyle yaklaşıyor?” diye sordu.

“Oğullar’la işbirliği içinde olduğumdan şüphelendiğinden değil, emin olun.” Tekrar ona doğru döndü ve gözüne Reva’nın elindeki karaağaçtan yapılma yay çarptı. “Ata’nın görüsü adına, leydim. Bunu nereden buldunuz?”

Reva yayı kaldırdı ve omzunu silkti. “Sarhoş bir çobandan satın aldım.”

Antesh çekingen elini uzattı. “Bakabilir miyim?”

Reva yayı adama verdi. Okçu yayın tutma yerine baktı, işlemelerin üzerinde parmaklarını sürüdü ve yayı gererken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Hepsinin kaybolduğunu sanıyordum.”

“Bu yayı tanıyor musunuz?”

“Yalnızca namını duydum. Çocukken kardeşlerinden bir tanesini kullanma fırsatı bulmuştum. Gördüğüm en düzgün yaydı.” Başını iki yana salladı ve yayı geri verdi. “Bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyor musunuz?”

Reva başını iki yana salladı. “Çoban eski bir savaş hakkında bir hikâye anlattı. Pek dinlemedim.”

“Hikâyede bir doğruluk payı olabilir, zira Arren’in beş yayı savaşta kayboldu, bu derebeyliği Diyar’a bağlayan savaşta. Leydim, elinizde gerçek bir Cumbrael efsanesi tutuyorsunuz.”

Reva yaya baktı. İşlemelerdeki ustalığın hayranlık verici olduğunu düşünüyor ve çok güçlü bir silah olduğunu biliyordu. Ama efsanevi bir yay? Okçuların kendi aralarında çaylaklarla eğlenmek için yaptıkları bir şakanın kurbanı olduğundan şüphelendi. “Gerçekten mi?” dedi bir kaşını kaldırarak.

Antesh'in espri yapar gibi bir hali yoktu. "Gerçekten." Kaşlarını çatıp doğruldu ve yoğun bir şekilde Reva'yı baştan aşağı süzdü. "Bir Arren yayı taşıyan Mustorların kanı," dedi usulca.

Bir süre sonra gözlerini kırptı, hızlıca başını çevirdi ve kendi yayını kaldırdı. "Lord olarak görevlerimle ilgilenmeliyim, leydim."

"Daha çok şey öğrenmek istiyorum," dedi Reva, yürümeye başlamış adamın arkasından. "Arren kim?"

Adam yalnızca nazikçe elini salladı ve yürümeye devam etti.

* * *

Ertesi gün gözcüler geri döndü. Bitkin iki atlı hikâyelerini Lord'un odasında Derebeyi'ne ve toplanmış yüzbaşılara anlattılar. "Sınırdaki topraklar yanıyor lordum," dedi içlerinden biri. "İnsanlar topluca güneye gidiyorlar. Konuştuğumuz herkesin anlatacak bir zalimlik ve katliam hikâyesi vardı. Pek çok söylenti de duyduk ama görünüşe göre Kral gerçekten ölmüş ve Varinshold, belki de Asrael'in tamamı düşmüş."

"Prenses Lyrna'dan haber var mı?" diye sordu Derebeyi. "Çılgınca bir barış görüşmesi yapmak üzere Lonaklarla konuşmaya gitti diye duymuştum."

Asker başını iki yana salladı. "Görünüşe göre tam Volar donanmasının çıkartma yaptığı gün geri dönmüş lordum. Sarayın içinde bütün Al Nierenlerle birlikte yandığını söylüyorlar."

"Hiç Diyar Muhafızı gördünüz mü?" diye sordu Leydi Veliss.

"Birkaç kişi yalnızca leydim. Harap, delirmişe benzeyen adamlardı; zırhları ve silahları olmadan ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde güneye doğru gidiyorlardı. Ama dün karışık bir grup gördük. Savaşacak dermanları kalmış gibiydi, yaklaşık yüz kişi falan. Buraya gelmelerini söyledik."

"Volarlılar?" diye sordu Derebeyi. "Onları gördünüz mü?"

Adam başını salladı. "Yalnızca öncü gruplarını lordum. Altı gün önce sınırın yaklaşık on beş kilometre güneyindelerdi. Üç bin kadar atlı ve iki katı kadar da piyade vardı ve hızlıca güneye doğru ilerliyorlardı."

"Sayımız yaklaşık on üç bini buldu lordum," dedi Lord Arentes. "Bu bize geçici bir avantaj sağlar."

"Eğitimli adamlarımız onun yarısı kadar," dedi Antesh. "Ve yalnızca yüz iki yüz atımız var. Açık alanda karşılarına çıkarsak hiçbir şansımız yok."

“Öyle bir planımız da yok,” dedi Sentes amca, Lord Arentes konuşmak üzereyken. “Teşekkürler, iyi beyler,” dedi gözcülere. “Mutfaktan kendinize yiyecek bir şeyler alın. Aşçıya size Malten Vadisi’nden gelme kırmızı şaraptan vermesini söylediğimi iletin.”

“Öncü grubu,” dedi Leydi Veliss askerler çıktıktan sonra. “Ordularının beşte biri kadar mıdır?”

“Daha ziyade onda biri,” dedi Antesh. “Asrael’de anlatılan hikâyelerin yarısı doğruysa bütün derebeyliği zapt etmek üzere gelmiş ordu devasa olmalı.”

“Ve Lord Darnel’in hainliği yüzünden ordularının kuzey tarafını güvenli tutmaya ihtiyaçları da yok,” dedi Sentes amca. “Ele geçirdikleri kasabalara garnizon kurup kıyıları temizlemek için asker ayıracaklardır. Kendimizi kandırmayalım boşuna. Gelen ordu sayıca bizden çok üstün.” Antesh’e döndü. “Ki bu da şöyle bir soru doğuruyor, hepsine yetecek kadar okumuz var mı?”

Okçu buruk bir şekilde gülümsedi. “Halihazırda elimizde olanların en az dört katı daha oka ihtiyacımız var lordum.”

“Ok yapımcıları zaten gece gündüz çalışıyorlar,” dedi Leydi Veliss. “Aynı zamanda şehirdeki bütün marangoz ve doğramacıyı da bu işe koştum.”

“Daha fazla adam bul,” dedi Derebeyi. “Şu andan itibaren ok yapmayan her boş el yapmaya başlayana kadar tayından payını alamayacak. Lord Arentes, adamlarının yarısını ormana gönder, kalan zamanda bulabildikleri bütün ağaç ve fidanları getirsinler.”

“Yalnızca tahta değil lordum,” dedi Antesh. “Uçları için demire de ihtiyacımız var.”

“Bu şehir demir kaynıyor,” dedi Sentes amca. “Her pencerede, tırabzanda ve rüzgârgülünde görüyorum. Malikâneyi baştan başa gezin. Bütün tencereleri, tavaları ve süsleri alın, sonra da şehre dağılıp aynısını yapın.” Nefes almak için durdu. Yanakları birden solmuştu.

“Amca?” dedi Reva yanına giderek.

Derebeyi kıza bakıp sırıttı ve koluna koymuş olduğu elini sıvazladı. “Amcan yaşlı ve yorgun, harika yeğenim.” Kızın ellerini tutup ayağa kalktı. Reva adamın ellerinin titrediğini hissediyordu. “Ve saatlerdir içki içmedi,” dedi yüzbaşıların duyabileceği şekilde. Adamlar gülüştüler. “Emirlerinizi aldınız beyler ve lordlar. İşe koyulun bakalım.”

Reva ve Veliss Derebeyi’nin odasına çıkmasına yardım ettiler. “Mavi şişe leydim,” dedi amcası Veliss’e. Kadın şişeyi getirip ağzına

tuttu, amcası şişeyi sonuna kadar içti ve hafifçe gülümsedi. Sonra yüzü acıyla çarpılarak kasıldı ve boş şişe halının üzerine düştü.

"Kardeş Harin'i çağırayım!" dedi Veliss ve aceleyle odadan çıktı.

Reva amcasının önünde eğildi ve bir kez daha titreyen ellerini tuttu. "Bu ne?" diye sordu. "Rahatsızlığın ne?"

Amcası doğrulurken zorlukla nefes verdi ve gülümsedi. "Hayatım, Reva. Rahatsızlığım hayatım."

* * *

Kapıyı arkasından kapatan Kardeş Harin'in yüzünde ciddi bir ifade vardı. Veliss ve Reva koridorda onu bekliyorlardı. "Dozu iki katına çıkardım," dedi şifacı. "Acısını dindirsin diye de bir şişe kızılçiçek verdim."

"İlacın ona uzun yıllar kazandıracağını söylemiştin," dedi Leydi Veliss.

"Rahat içinde geçen yıllar leydim, savaş yılları değil. Bitkin düşmek durumunu kötüleştiriyor."

"Ne durumu?" diye sordu Reva.

Harin Veliss'e baktı ve kadının endişeyle başını sallayıp onaylandığını görünce cevap verdi. "Amcan zamanında çok şarap içti, leydim," dedi kardeş. "Hatta ben bir insanın o kadar içip de bu yaşı görebileceğini düşünmezdim."

"Daha altmış yaşında bile değil," diye fısıldadı Reva.

"İçki insanın iç organlarına fena şeyler yapar," dedi Harin. "Özellikle de karaciğere."

"Ya bırakırsa?" diye sordu Veliss. "Tamamen bırakırsa. Bir daha hiç şarap içmezse?"

"Bu onu öldürür," dedi Harin. "Her ne kadar şarap onu öldürüyor olsa da bedeninin aynı zamanda ona ihtiyacı var."

"Ne kadar?" diye sordu Reva.

"Dinlenirse, en fazla altı ay."

Altı ay... Onu daha üç aydır tanıyorum. "Teşekkürler, kardeş," dedi ve yanağından bir yaş süzüldüğünü hissetti. "Şimdi lütfen bizi yalnız bırak."

Adam eğildi. "Yarın tekrar gelirim."

Veliss Reva'nın yanına geldi ve yüzündeki yaşı silmek üzere elini uzattı. "Bilmeni istemedi..."

Reva kadının elini itti ve gözyaşını kendisi sildi. *Yeter,* diye geçirdi içinden. *Artık ağlamak yok.*

“Tahıllar,” dedi ruhsuz bir şekilde. “Ne kadar dayanırlar?”

Veliss bir an tereddüt etti ve sonra sesi çok az titreyerek net bir şekilde konuştu. “Nüfusun arttığı göz önünde bulundurulursa, yaklaşık dört ay. Tabii dikkatli bir şekilde paylaştırılırsa.”

“Hane Muhafızları’nı gönder. Bu şehrin seksen kilometre çevresindeki bütün yemek kırıntıları, her bir inek, domuz ve tavuk buraya getirilecek. Kaldırılmamış bütün hasatlar yakılacak, bütün kuyular zehirlenecek; düşmanımızın işine yarayabilecek her şey yok edilecek.”

“O çiftliklerde çalışan insanlar var...”

“Derebeyi’nin söz verdiği üzere buraya sığınabilirler. İsterlerse Volarlılarla anlaşmaya çalışsınlar.”

Derebeyi’nin odasına doğru gitti. “Amcamla yalnız konuşmak istiyorum.”

Derebeyi yanında bir kadeh şarapla kılıcını dayamış olduğu masasında oturmuş, elindeki tüy kalemle bir parşömen parçasının üzerine bir şeyler yazıyordu. “Vasiyetim,” dedi Reva kapıyı kapatırken. “Zamanı geldi.”

“Kitapları Veliss alabilir,” dedi Reva.

“Onun uzun zamandır sevdiği bir parça toprak var kuzeyde. Güzel, büyük bir ev ve bakımlı bir bahçesi de var.”

“Bana neden söylemedin?”

Amcası içini çekti, kalemi bir kenara koydu ve ona doğru döndü. “Kaçmandan korktum,” dedi. “Ve kaçsaydın seni suçlamazdım.”

“Ama yine de beni bu belanın bir parçası yaptın.”

Derebeyi şarap kadehine uzanıp bir yudum aldı. “Veliss’in hesaplamalarına göre Sandalye’de oturan en başarılı lordun ben olduğumu biliyor muydun? Bu derebeyliğin tarihinde başka hiçbir lord bu kadar şarap üretmemiş, bu kadar servet toplamamış ve bu kadar uzun süren bir barış ve uyum dönemi yaratamamış. Ve öldüğümde bunlardan dolayı övgülere mazhar olacak mıyım? Tabii ki hayır, ben her daim deli bir kardeşi olan, alkolik, fahişe peşinden koşan biri olarak hatırlanacağım. Ama sen Reva, Cumbrael’in kurtarıcısı sen olacaksın. Şehir kapılarını ardına kadar açıp kötü, tanrısız fırtınaya karşı herkesin bu duvarların içinde sığınmasını sağlamış, bizzat Cihan Atası tarafından kutsanmış büyük savaşçı. İnsanların kalplerinin sana ısınmasının yıllar süreceğini düşünüyordum ama Volarlılar sayesinde yalnızca birkaç ay sürecek.”

Reva buruk bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Planlar

kurmada usta olanın Veliss olduğunu düşünmüştüm, meğer senmişsin.”

Amcası acıyla hafifçe inledi. “Yaşlı amcandan nefret etmemeye çalış. Sonsuz Topraklar’a böyle bir düşüncenin ağırlığıyla gitmek istemem.”

Reva Derebeyi’nin yanına gidip kollarını boynuna doladı ve alnını öptü. “Senden nefret etmiyorum, seni yaşlı ayyaş.”

* * *

İlk Volarlılar üç gün sonra göründü. Öğlene doğru bir dizi süvari ufukta belirdi ve birkaç dakika sonra tekrar gözden kayboldular. Reva peşlerinden gözcüler gönderilmesini, şehre sığınmak üzere gelenler varsa acele etmelerini ve ormanda ağaç kesmekle meşgul olanların da geri dönmesini söylemek üzere atlılar gönderilmesini emretti. Gözcüler gün içerisinde geri geldiler; Volarlıların öncü grubu yaklaşık yirmi beş kilometre uzaktaydı. Reva karanlığın çökmesini ve harap haldeki son insanların da kapıdan girmesini bekledikten sonra kapıların kapatılması emrini verdi.

“Derebeyi’ni çağıralım mı?” diye sordu Antesh ana kapının üzerindeki burcun tepesinde dikilirlerken. Geçidi ve ötesindeki gebe karanlığı izliyorlardı.

“Bırakın uyusun,” dedi. “Sabaha yapacak daha çok iş olacağını tahmin ediyorum.”

Doğu tepelerinin üzerinden güneş doğarken geldiler. Önce süvariler göründü ve yavaşça ilerlediler. Düzenli ve nizami saflarını bozmadan geçidin arkasındaki ovada durdular. Hemen peşlerinden piyadeler geldi. Ön tarafları birbirlerine yakın duran bir taburdan oluşuyordu ve hiç bozulmayan uygun adım yürüyüşlerini izlemek sinir bozucuydu. Arkalarından gelenler ise aralarındaki mesafeyi koruyorlardı ve adımları daha yavaştı. Volar ordusu ancak yıllar süren antrenmanla sağlanabilecek bir uyum ve hızla formasyona girdi; yan taraflarda süvariler, ortada disiplinli piyadeler ve arka taraflarda daha gevşek bir duruşa sahip askerler.

“Önde köle askerler,” dedi Leydi Veliss. “Onlara Varitai adını veriyorlar. Arkadakiler de içtima ile toplananlar, Özgür Kılıçlar. Bir kitapta okudum,” dedi Reva’nın şaşkınca kaşlarını çatıp ona baktığını görünce.

“Ordularında köleler mi var?” diye sordu Reva.

“Volar İmparatorluğu köleler üzerine kuruludur,” dedi amcası.

“Buraya da bunun için geldiler.” Üzerinde ağır bir pelerin vardı, bir eli Reva’nın omzunun üzerindeydi ve kırmızı gözleri her zamanki gibi ışıl ışıl olsa da nefes alıp vermekte zorlandığı belliydi.

“Makine yok,” dedi Antesh. “Merdiven de.”

“Zamanını bekliyorlardır,” dedi Sentes amca. “Sanırım önce bizi ölümüne korkutmayı deneyecekler.”

Reva amcasının bakışlarını takip edince Volar saflarının arasından çıkan tek bir atlının geçit boyunca atını dörtnala sürerek onlara yaklaştığını gördü. Kapıdan yaklaşık yüz adımlık bir mesafede durup onlara baktı. Uzun pelerini rüzgârda dalgalanıyordu. Uzun boylu bir adamdı ve siyah, cilalı bir göğüs zırhı giyiyordu. Elinde rulo halinde bir parşömen vardı. Gözleri Derebeyi’ni bulunca hafifçe eğildi ve parşömeni açarken yüzünde tiksinti içeren bir gülümseme peyda oldu.

“Derebeyi Sentes Mustor,” diye okumaya başladı aksanlı ama net bir şekilde. Diyar Dili’nde konuşuyordu. “Topraklarınızı, şehirlerinizi ve mallarınızı Volar İmparatorluğu’na teslim etmeniz emrediliyor. Bu emre barışçıl bir şekilde uyarsanız siz ve halkınıza adil ve cömert bir şekilde davranılacaktır. Gücün Volar otoritesine aktarılması sırasında göstereceğiniz işbirliğinize karşılık...”

“Lord Antesh,” dedi Sentes amca. “Ben etrafta mütareke bayrağı göremiyorum, sen görebiliyor musun?”

Antesh dudağını büktü ve başını iki yana salladı. “Hayır lordum.”

“E tamam o halde.”

“...dilediğiniz bir bölgeye hızlıca götürüleceksiniz,” diye devam ediyordu Volarlı. “Ayrıca elli kilo altın da...” Antesh’in oku parşömenin arasından geçip göğüs zırhını delince sesi kesildi. Eyerden düştü ve göğsünde parşömenle birlikte öylece kaldı.

“Evet,” dedi Derebeyi arkasını dönerek. “Diğerleri gelince haber verirsiniz.

Altıncı Bölüm

Vaelin

Eorhil kadınının yaşını tahmin etmenin imkânsız olduğunu fark etti. Ancak elli ve yetmiş yaşları arasında olduğu çıkarımını yapabilmişti. Yüzünde pek çok kırışık vardı, dudakları çatlamıştı ve uzun örgüleri demir grisiydi. Ama yıpranmamış bir canlılığa sahip olduğunu gösteren zayıf bir bedeni ve güçlü bir duruşu vardı. Ateşin diğer kısmında bağdaş kurmuş otururken sırtı dimdikti ve kaslı kollarının üzerinde ateş parlıyordu. Arkasında ise bazıları atlarından inmiş, bazıları hâlâ atlarının üstünde olan Eorhil savaşçıları bekliyordu. Kule Efendisi'nin çağrısını cevaplamak üzere on binin üzerinde atlı gelmişti. Insha ka Forna, Eorhil kadınının ismini tercüme etmişti. Tek bir sözcükten oluştuğu için ismi halkı arasında pek yaygın değildi: İrfan.

"Çok şey istiyorsun, kule adamı," diye uyarmıştı genç Eorhil. "Hayvan insanlarıyla olan savaştan beri bu kadar kişi gelmiyor. O zamanki kule adamını tanıyorlardı, seni tanımıyorlar. İrfan karar verecek."

Öğle saatinden beri aynı şekilde oturuyorlardı. Kadın ateşin üzerinden yükselen dumanın arasından ona bakıyordu. Kan şarkısı sessizdi, yani kadının ya bir yeteneği yoktu ya da tanıyabildiği bir şey değildi. On günlük yürüyüş sonrası Eorhillerin Gümüş Gözyaşı adını verdiği gölün başına gelmişlerdi. Koca ovaların arasındaki bu durgun su parçasının başında Eorhiller onları bekliyorlardı.

"Al Myrna sessiz sakin bir hayat istiyordu," dedi İrfan en sonunda Diyar Dili'ni kusursuz bir şekilde kullanarak. Vaelin sessizliğin birden bölünmesi üzerine şaşkınlıkla sıçramıştı. "Geçmişinde çok savaş görmüş bir adamdı, yorulmuştu savaşmaktan. Ona olan güvenimiz bu yorgunluktan kaynaklanıyordu. Savaşa susayan adam enerjisi olan adamdır ve sen, Vaelin Al Sorna, epey enerjiye sahip bir adamsın."

“Belki de,” dedi Vaelin. “Ama ben de yeterince savaş gördüm. Bu kadar insanı savaşa götürüyor olmak bana acı veriyor.”

“Peki bunu neden yapıyorsun o zaman?”

“Savaşa kim neden gider ki? İyi olanı koruyup olmayanı yok etmek için.”

“Volarlılar yurdunuzu yok etmek istiyorlar ama orası buradan oldukça uzak.”

“Orman kız kardeşiniz o insanların kalplerini gördü. Benim yurdumda durmayacaklar. Ve buz halkına ne yaptıklarını da gördüm. Seordahlardan, Lonaklardan ve sizlerden alabildikleri her şeyi alacaklar.”

“Peki savaşçılarımızı, gençliğimizin parlak umutlarını sana verirsek kaç tanesi geri dönecek?”

“Bilmiyorum. Çok kişi ölecek, bunu inkâr etmiyorum. Ama Eorhillerin Volarlılarla savaşa gireceklerini biliyorum. Ya burada ya da benim diyarımda.”

“Diyarına gitmek için ormandan geçmemiz gerek. Seordahların buna izin vereceğini mi düşünüyorsun?”

“Kör kadının sözlerine uyacaklarını düşünüyorum.”

İrfan gözlerini kıstı ve hafifçe doğruldu. “Onu gördün mü?”

“Ve konuştum.”

Eorhil kadının ağzı seğirdi ve Vaelin kadının korkusuna karşı koymaya çalıştığını anladı. İrfan mırıldanarak ayağa kalktı. “Sana yanlış isim vermişiz.” Halkına döndü ve omzunun arkasından bakıp son sözünü söyledi. “Seninle geleceğiz.”

* * *

“İrfan,” diyerek okudu Vaelin yavaşça. Her bir heceyi dikkatle telaffuz ediyordu.

“Güzel,” dedi Dahrena. “Peki ya bu?”

“Tas-diiiik?”

Dahrena gülümsedi. “Çok güzel lordum. Birkaç hafta sonra bana ihtiyacınız bile kalmayacak.”

“Hiç zannetmiyorum leydim.” Sandalyesinde arkasına yaslandı ve esnedi. Akşamki antrenman zor geçmişti; pek çok adam hâlâ daha sağlarını ve sollarını ayırt edemiyorlardı ve sabahki yürüyüşten dolayı bitkin olduklarından her şey birbirine giriyordu ama disiplinli bir düşmanla savaşıp ayakta kalmak istiyorlarsa başka seçenekleri yoktu.

Gölden dört günlük uzaklıktalardı. Eorhiller önden gözcülerini göndermişti ve arka taraflarını da koruyorlardı. Güneye, bir haftalık mesafede olan ormana doğru ilerliyorlardı. Dahrena henüz hiçbir Seordah'la karşılaşmadıklarını söyleyip endişeleniyordu; Vaelin ona sakin olmasını söylemişti rahatça ama kendisinden o kadar emin değildi. *Onlara birkaç asır geçmişte kör bir kadınla karşılaştığımı söyleyince kollarını açıp hoş geldin mi diyecekler?* diye soruyordu kendine. *Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı düşünüyorsun?*

Ama kan şarkısı değişmemişti; Diyar'a giden yol ormandan geçiyordu. O da ordusunu yürütüyor, sabahları ve akşamları olmak üzere günde iki kez ikişer saatlik eğitim veriyor, yüzbaşılarının homurdanma ve şüpheci yorumlarını dinliyor ve uyumadan önce Leydi Dahrena'yla hoş geçen bir saat boyunca harfleri öğreniyordu.

Öğrenmeye devam ettikçe sözcüklerden aldığı zevk de artıyordu; mürekkeple yazıya döküldüğünde annesinin öğretmeye çalıştığı şiirler açığa çıkıyor, öğretilerin boş olmadığını ve gerçek anlamlarını anlıyordu. Kardeş Harlick'in yeteneğini, insanın aklında koca bir kütüphane olmasının gücü ve güzelliğini de daha iyi anlamaya başlamıştı.

Dahrena, Vaelin'in yanında masanın başında oturmuş, Eorhillerle yaptıkları antlaşmayı resmiyete döküyordu. Eorhiller istememesine rağmen kuzeydeki ovaların bundan böyle onlara ait olduğuna dair bir bölüm ekliyordu. Antlaşmanın Birleşmiş Diyar'ın hükümdarı tarafından imzalanması gerekiyordu ama ortada öyle biri yoktu. Vaelin Kardeş Harlick'e Al Nieren soyunun sonunun geldiği takdirde tahtta meşru bir şekilde hak iddia edebilecek kişilerin listesini çıkarmasını emretmişti. Kâğıdın üzerinde yalnızca dört isim vardı.

"Kral Janus ailesinin büyük bir bölümünü Kızıl El'e kaybetti," dedi Harlick. "Hayatta kalanların çoğu birleşme savaşları sırasında öldü. Bunlar," listeyi kaldırdı, "bilgim dahilinde halen Diyar'da yaşayan tek akrabaları ama orada yaşamayalı biraz oluyor, yeni birileri geldiyse bilmiyorum."

"Kayda değer biri var mı?" diye sordu Vaelin.

Harlick listeye baktı. "Lord Al Pernil ünlü bir at yetiştiricisi, tabii hâlâ yaşıyorsa. Lordum, Birleşmiş Diyar'ın tahtına geçecek bir vâris olmayabileceği ihtimali üzerinde durmanız gerekiyor. Eğer durum buysa diğer seçenekler değerlendirilmeye başlanacaktır."

"Seçenekler mi?"

"Diyar başında bir hükümdar olmadan Diyar olmaz. Ve kaos

ortamında insanlar liderlik için kan bağı ya da mevki gözetmeden en güçlü olan adama bakacaklardır.”

Vaelin adamın yüzüne baktı ve gözlerinin ardında yeni bir plan olup olmadığını görmeye çalıştı. “Dürüst ve bencillikten uzak başka fikirlerin mi bunlar, kardeş?”

“Yalnızca çok okumuş birinin gözlemleri, lordum.”

“Gözlemlerini senden istediğim konular üzerine yoğunlaştır.” Harita masasının başına gitti ve gözleri Alltor üzerinde durunca kan şarkısı, Reva’yı düşündüğü zamanlarda olduğu gibi alevlendi. Son zamanlarda tonunda bir değişiklik olmuştu, her zamanki baskıya eklenen meşum bir kontrpuan. *Onun için geliyorlar,* diye geçirdi içinden. *Ve kaçmayacak.*

“Alltor’un nüfusu?” diye sordu Harlick’e.

“Kral’ın on yıl önceki sayımında kırk sekiz bin kişiydi,” dedi kardeş duraksamadan. “Ama kuşatma zamanlarında iki katına çıktığı söylenir.” Durdu. “Oraya mı gidiyoruz?”

“Adamların kaldırabileceği kadar hızlı bir şekilde.”

“Mesafe...”

Vaelin başını iki yana salladı. “Önemsiz. Sırf bir enkaza bakmak için bile olsa Alltor’a gidiyoruz. Şimdilik bu kadar kardeş.”

* * *

Dört gün sonra ufukta kara, dalgalı bir çizgi göründü. İlerledikçe çizgi de kalınlaştı ve büyük bir ağaç duvarı halini aldı. İki taraflarına da göz alabildiğine uzanıyordu. Vaelin ordunun ormana yarım kilometrelik bir mesafede kamp kurmasını emredip Dahrena’ya döndü. “Size evinize kadar eşlik etmeme izin verin leydim.”

Nortah, atı ve Kardansı’yla birlikte onlara doğru yaklaştı. “Biz de gitmeliyiz,” dedi. “Bir savaş kedisi görürlerse sizin ihlalinize olan öfkeleri dinebilir.”

“Büyük ihtimalle onları öfkelendiren şey bu olur,” dedi Dahrena. “Halkım bize zarar vermez. Bundan eminim.” Vaelin kendi söylediği sözlere inanmadan ormana bakan kadının gözlerinde bir ihtiyatlılık gördü.

“Peki ya dönmezseniz?” diye sordu Nortah.

Vaelin alaycı bir cevap verecekti ama Dahrena’nın huzursuzluğunu görünce mantıklı bir şey söylemeye karar verdi. “O zaman benim yerine sen geçeceksin kardeşim. Orduyu kuleye geri

götür ve bir kuşatmaya hazırlan.”

“Bu insanların basit bir öğretmeni izleyeceklerini mi düşünüyorsun?”

“Savaş kedisi olan bir öğretmen.” Vaelin sırıttı ve Alev’i ileri doğru sürdü.

Ormanın kenarına yaklaştıklarında kan şarkısı uyarır değil, buyur eder bir şekilde yükseldi. Ağaçların arasına girdiklerinde de yumuşak, neşeli bir nota yaymaya başladı. Hava serin ve ağırdı; tüm ormanlarda bulunan çeşitli kokular taşıyordu. Dahrena durdu ve atından indi. Yüzünü yaprak kubbesine doğru kaldırdı, gözlerini kapadı ve gülümsedi. “Özlemişim,” dedi usulca.

Vaelin atından indi ve Alev’i uzun çimlerin arasında otlanır halde bırakarak ağaçları süzmeye başladı. İki karaağaç arasında duran, kaşlarını çatarak ona bakan bir adam gördü.

“Hera!” Dahrena neşeyle bağırdı ve Seordah’a doğru koşup adama sarıldı.

Dahrena geri çekildiğinde adamın neşesi kaçmış gibiydi, buyur eden gülümsemesinde bir gerginlik vardı. Uzun saçlarında gri çizgiler, yüzünün ortasında kanca gibi bir burnu vardı ve Vaelin’in anıları canlandı.

“Hera Drakil,” dedi adama doğru ilerleyerek. “Kule Lordu Al Myrna’nın dostu. Ben...”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi Hera Drakil. Aksanlı ama net bir şekilde konuşuyordu. “Beral Shak Ur. Bu ormana gölgen düştüğü zaman rüya çağında avlanıyor olacağımı umuyordum.”

“Dost olarak geldim...”

“Marelim Sillerin bildiği tek şey olan savaşla geldin.” Seordah elini nazikçe Dahrena’nın yanağına koydu ve arkasını döndü. “Gel, taş bekliyor.”

* * *

Beşi kadın yedisi erkek olmak üzere hepsi Hera Drakil’in yaşlarında olan bir düzine Seordah çizgilerinin ortasında oturmuş, onu bekliyorlardı. Hera Drakil onları ormanın birkaç kilometre içinde, ortasında taştan bir kaidenin bulunduğu küçük bir açıklığa getirmişti. Taşın şekli ve boyu Vaelin’e gördüğü bir önceki taşı anımsatmıştı ama Martishe’teki taşın etrafında bitkiler ve yabani otlar yetişirken bunun etrafı boştu. Yontulmuş granite ne zaman ne de hava şartları dokunmuştu. Ağaçların arkasında başka pek çok

Seordah görebiliyordu; yüzleri gölgelerin içinde saklıydı ve hareket halindeki siluetlerin arasında yaylar ve savaş sopalarını seçebiliyordu. *Savaşçılar,* diye geçirdi içinden. *Bir şey bekliyorlar.*

Vaelin ve Dahrena bir düzine şefin önüne oturdular. Şeflerden hiçbiri onlara buyur eder bir şekilde bakmıyordu. İçlerinden, saçlarında karga tüyü olan bir kadın bir şeyler söyledi.

"Girmenize izin vermiyoruz," diye tercüme etti Dahrena. "Ama yine de buradasın. Seni neden öldürmemeleri gerektiğini soruyor."

"Yardımınızı istemeye geldim," dedi Vaelin ve Dahrena'nın sözcüklerini şeflere tercüme etmesini bekledi. "Halkıma büyük ve korkunç bir düşman saldırdı. Yakında ateş ve acıyla beraber ormana gelecekler..."

Hera Drakil elini kaldırınca Vaelin sustu ve Seordah kendi dilinde bir şeyler söyledi. "Bu ormanı bizden senin halkın alamadı," dedi Dahrena. "Denemelerine rağmen. Sizden korkmuyorken neden bu yeni gelenlerden korkalım?"

"Halkım barış yapma bilgeliğini gösterdi. Düşmanımız bu izana sahip değil. Kardeşinize sorun, o onların kalplerini gördü."

Şeflerin bakışları Dahrena'ya çevrildi. Dahrena başını salladı ve Seordahça uzun uzun konuşmaya, büyük ihtimalle yeteneğiyle Varinshold'un kaderi ve Volarlıların doğası hakkında gördüklerini anlatmaya başladı.

"Gerçekten de acımasız bir düşmanla yüz yüzesiniz," diye tercüme etti Dahrena. Diğer şeflerden zayıf, boynuna bir tilki kuyruğu dolanmış olan bir adam konuşmuştu. "Ama bu sizin düşmanınız, bizim değil. Marelim Sillerin savaşları kendilerine aittir."

Vaelin durdu ve şüphelerini dindirecek olan şeyi en düzgün şekilde nasıl kelimelere dökebileceğini düşündü. "Bana Nersus Sil Nin tarafından Beral Shak Ur ismi verildi. Kör kadını gördüğüm ve konuştuğum konusunda size doğruyu söylüyorum. Hayatımın seyrini kutsadı. Aranızda aynı iddiada bulunabilecek başka biri var mı?"

Şeflerin yüzünde kararsız ifadeler görse de kimse ne korkmuş ne de fikrini değiştirmişti.

"Kör kadın seni kutsuyorsa," dedi Dahrena, Hera Drakil'i dinledikten sonra, "seni şimdi de dinleyecektir." Seordah Vaelin'in omzunun arkasını işaret ediyordu.

Vaelin arkasını dönüp bir an için taşa baktıktan sonra ayağa kalktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Dahrena taşa yaklaşan

Vaelin'in yanına gitti. Vaelin granitin pürüzsüz, düz yüzeyine ve merkezindeki bir daire şeklindeki çukura baktı. "Onlarla konuşmama izin ver. Belli bir süre sonra dinlemeye başlayacaklardır."

"Onları bu gösteriden neden mahrum bırakayım ki?" diye sordu. "Sanırım bunu uzun zamandır bekliyorlardı."

"Anlamıyorsun. Seordahlar nesillerdir buraya geliyor. Yaşlılar, hastalar, bazen deliler. Hepsi taşa dokunup kör kadının nasihatlerini almak istiyorlar. Çoğu dokunuyor, bir süre bekledikten sonra hüsran içinde gidiyor ama bazıları, yalnızca birkaç kişi... Bazılarını alıp bedenlerini boş bırakıyor."

"Senin dışında," dedi Vaelin. "Sen onu gördüğünü söyledin."

"Kocam öldükten sonra..." Gözlerini taşa çevirdi ve anılar aklına gelince kederlendi. "O kadar kederliydim ki yaşayıp yaşamamak umurumda değildi. Buraya bir tür cevap, akıl almaya gelmiştim. Eğer alamasaydım memnuniyetle ölümü kabul edecektim. Kör kadın... Bana uğruna yaşayacağım bir şey gösterdi." Elini uzattı ve taşın üzerinde gezdirdi. "Beni bedenime geri koydu, çünkü bunu o istedi."

"O halde," dedi Vaelin taşa yaklaşarak. "Beni de aynı şekilde buna layık göreceğini umalım."

Avucundaki granitin soğukluğu dışında bir şey hissetmedi, şarkısında bile bir değişim olmamıştı. Ama başını kaldırdığında Dahrena ve Seordahlar ortada yoktu. Gece vaktiydi ve bir ateşin başında bir kadın oturuyordu. Ona sırtı dönüktü ama Vaelin onu hemen tanıdı. "Nersus Sil Nin," dedi ve ateşe doğru yürüdü. Kadın hatırladığından daha yaşlıydı ve kırmızı, mermerden gözlerinin etrafındaki deride pek çok kırışıklık vardı. Saçları bembeyazdı. Kadın gözlerini kırptı ve ona baktı.

"Büyümüşsün," dedi. "Şarkın da güçlenmiş."

"Müziğini iyi öğrenmem gerektiğini söylemiştin."

"Öyle mi? Çok uzun zaman önceydi. O zamandan bu yana pek çok şey gördüm." Elini uzatıp ayağının dibindeki odun yığınından bir parça aldı ve ateşin üzerine birkaç dal attı. "İtikadına hâlâ hizmet ediyor musun?" diye sordu.

"İtikadım bir yalandı. Ama sanırım sen bunu biliyordun."

"Samimi bir şekilde inandığında bir yalan yine de yalan mıdır? Halkın İtikatları ile dünyadaki pek çok gizeme bir anlam vermeye çalıştılar. Belki yanlış bir yola saptı ama tamamen ortaya çıkmamış bir gerçekliği temel alıyordu."

Barkus'un içinde yaşayan şey, zalim kahkahası. "Bir ruh Öte'ye hapsolabilir."

"Bütün ruhlar değil, yalnızca bir yeteneği olan ruhlar. Senin ve benim içimizde yanan bu güç, bu ateş, yaşamlarımız bittiğinde sönmüyor."

"Peki ya boşluğa geçtiğinde? Ya o zaman?"

Yaşlı dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım çok geçmeden bunu bizzat öğreneceğim."

"Orada, boşlukta bir şey yaşıyor. Bu ruhları alıp çarpıtan, kendine hizmet ettiren ve başka yeteneklilerin bedenlerini almak üzere geri gönderen bir şey."

Kadının kaşları hafif bir şaşkınlıkla kalktı. "Demek büyümüş."

"Ne büyümüş? Orada yaşayan şey ne?"

Cansız gözlerini ona çevirdi. Yüzünde yüklü bir keder vardı. "Bilmiyorum. Bildiğim şey *ihtiyacı* olduğu. Aç."

"Neye?"

Kadın şüpheye mahal bırakmayan, kesin bir şekilde cevap verdi. "Ölüme."

"Onu nasıl yeneceğimi söyleyebilir misin?"

Kadın gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. "Ama bu dünya ve içinde yaşayanları umursuyorsan sana onunla savaşman gerektiğini söyleyebilirim."

Üstlerindeki dalların arasından gece göğüne baktığında kılıcın yedi yıldızını gördü. Gökte bu kadar yükselmelerinin anlamı oradaki mevsimin güz olduğuydu ama kaç sene geçmişte olduğu hiçbir zaman öğrenemeyeceği bir sırdı. "Gerçekleşti mi?" diye sordu. "Benim halkım bu toprakları almak için geldi mi?"

"O olmadan uzun seneler önce öleceğim. Ama o zamandan gördüklerim bunun için minnettar olmama yol açıyor."

"Peki ya gelecek? Bu toprakların geleceği?"

Kadın bir süre ateşe bakınca Vaelin cevap vermeyeceğini düşündü ama en sonunda konuştu. "Görebildiğim gelecekte hep sen varsın Beral Shak Ur. Senden sonra bir gelecek yok. Görebildiğim bir gelecek yok."

"Yine de savaşmamı mı söylüyorsun?"

"Yeteneğim mutlak değil. Saklı kalan pek çok şey var. Hem zaten başka ne yapacaksın ki? Umudunu kaybedip sonun gelmesini mi bekleyeceksin?"

"Halkın ormandan geçmemize izin vermek için onları ikna etmemi bekliyor. Onlara ne söylemeliyim?"

Kadın az bir miktar neşeyle kaşlarını çattı. “Onlara bunu yapmaları gerektiğini söylediğimi ilet. Bunun yardımı dokunabilir.”

“Yeterli olacak mı?”

Kadın kısaca ve acı acı güldü. “En ufak bir fikrim yok. Bu ormanda gördüğün insanlar benimle aynı dili konuşuyor ve aynı kanı taşıyor olabilir ama onlar benim halkım değil. Taşa dokunmaya gelenler eski büyüklük ve güzelliğin birer gölgesi sadece. Kabileler halinde toplanıp Lonaklarla olan bitmek bilmez anlaşmazlıklarının peşinde yaşıyorlar, bilgi ve bilgeliğin yerini mit ve efsaneler almış. Kim olduklarını unutmuşlar ve alçalmalarına izin vermişler.”

“Bana katılmazlarsa ne o büyüklüğün gölgesi kalacak ne de bir gün tekrar büyüme umudu.”

“Kırılan şey öyle kalır, işin doğasında vardır bu.” Taşa doğru döndü. “Bu anı ve zaman araçlarını biz yapmadık, bizden uzun zaman önce buradalardı. Onların kullanımını yalnızca öğrendik ve o zaman bile değişken olduklarını gördük, layık görmediklerinin ruhlarını alıyordu. Bir zamanlar Seordahlardan çok daha büyük olan bir halk bu topraklar boyunca şehirler ve harika eserler yaratmış. Şimdi ise isimleri sonsuza kadar kayıp kalacak.”

Kadın tekrar ateşe döndü ve sustu. Yüzüne bitkin bir ifade çöktü. “Son buluşmamızın neşe içinde geçeceğini ummuştum. Sen gelip bana bir eş ve bir ailenin olduğunu, barış içinde uzun uzun yaşayacağınızı söyleyecektin.”

Vaelin hiçbir şey hissetmeyeceğini bilmesine rağmen kadının elini tutmak için uzandı ve bir süre öyle durdu. “Seni hayal kırıklığına uğratmak beni üzüyor.”

Kadın cevap vermedi ve Vaelin kadının gözden kaybolacağını hissetti. Taşa döndü ve elini uzattı ama son anda tereddüt etti. “Hoşça kal Nersus Sil Nin.”

Kadın arkasını dönmedi. “Hoşça kal Beral Shak Ur. Savaşını kazanırsan taşa dön. Belki konuşacak yeni birisini bulursun.”

“Belki.” Avucunu taşın içine koydu ve aniden gün ışığı geri gelip gecenin ürpertisini uzaklaştırdı. Derin bir nefes aldı ve otorite sahibi biri gibi bir tavır takındı. “Kör kadın konuştu...”

Başka bir yere baktıklarını gördüğünde cümlesini tamamlamadı. On iki Seordah şefi ayağa kalkmış, yanında duran bir şeye bakıyorlardı. Yakınında olan Dahrena da gözlerini merakla açmıştı. Vaelin yanına doğru dönünce kan şarkısı yükseldi.

Kurt yerde oturmuş, yeşil gözlerinde Vaelin’in çok iyi hatırladığı

dikkatli ifadeyle ona bakıyordu. Hatırladığından daha büyük gibiydi, neredeyse onun kadar uzundu. Bir süre sonra dudaklarını yalayıp burnunu kaldırdı ve göğe doğru uludu. O kadar yüksek sesliydi ki diğer bütün sesler kesilmiş gibiydi ve etrafta olan herkesin kulaklarını sızlatmıştı.

Kurt burnunu indirdi, ulumasının yankısı kesildi ve bir kalp atımlık an için ormana sessizlik hâkim oldu. Sonra kilometrelerce uzaklıktaki ağaçlar dahil, ormanın dört bir yanından Büyük Kuzey Ormanı'nın bütün kurtları hep bir ağızdan uludu. Kurt, başı Vaelin'in göğsüne gelir şekilde ileri doğru yürümek üzere ayağa kalkana kadar sesler kesilmedi. Onu kokladı. Vaelin hayvanın şarkısını duyabiliyordu, tıpkı Dentos'un öldüğü gün duyduğu yabancı melodiye benziyordu. Müzik garip, hatta şaşırtıcıydı ama bir notası açıktı. *Güven. Bana güveniyor.*

Kurt, Vaelin'e burnunu sürttü, dilini şaklattı ve sonra dönüp koşmaya başladı. Ağaçların arasında gümüş bir yıldırım gibiydi ve kısa bir süre sonra gözden kayboldu. Uluma da hemen ardından kesildi.

Hera Drakil ve diğer Seordahlar ileri çıkıp Vaelin'in etrafında bir çember oluşturdular. Ağaçların arkasındaki gölgeli savaşçılar da bulundukları yerden çıkıp savaş sopalarını ona doğru uzattılar. Hera Drakil de kendi sopasını kaldırıp yere paralel bir şekilde tuttu. "Yarın," dedi Seordah şefi, "doğan güneşe karşı savaş şarkımı söyleyeceğim ve sizi ormandan geçireceğim."

* * *

"Ateş yakılmayacak, odun kesilmeyecek ve ava çıkılmayacak. Bütün adamlar bölüklerinde kalacak ve yürüyüş yolundan ayrılmayacaklar. Yalnızca Seordahların gösterdiği yerde ilerleyeceğiz."

Yüzbaşılarından birkaç tanesinin göz göze geldiklerini gördü. Adal'ın yüzünden de huzursuz olduğu belliydi. "Peki ya kural ihlali olursa cezası ne lordum?" diye sordu.

"Cezaya gerek olmayacak," dedi Vaelin. "Seordahlar bu kuralları zorla uygulatacak, o konuda eminim."

"Adamların ruh halini bildirmezsem, lordum, ihmalkâr davranmış olurum," dedi Adal. "Emriniz üzerine açıkça aykırılık yapanlar bastırılıyor ama herkesi susturamıyoruz."

"Bu sefer ne oldu?" Vaelin elini saçında gezdirdi. Nersus Sil

Nin'le yaptığı görüşmeden sonra huzursuzlanmıştı. Verdiği bilginin az olması rahatsız edici bir belirsizliğe yol açmıştı. Ayrıca kumanda etmekten neden hiç hazzetmediğini de fark etmişti. *Sürekli hoşnutsuzlar.* "Botları mı sıkıyor? Yeterli eğitim mi görmüyorlar?"

"Ormandan korkuyorlar," dedi Nortah. "Ki haklılar da. Ben de korkuyorum, hem de daha içine adımımı bile atmadım."

"Anladım," dedi Vaelin. "Pekâlâ, birkaç ağacın arasından geçemeyecek kadar korkak olan adamlara gitmeleri için izin veriyorum. Silahlarını, botlarını, erzaklarını ve aldıkları ödemeleri teslim ettikten sonra eve dönüp Volar donanmasının gelişini ve hemen arkasından gelecek katliamı izleyebilirler. Belki de o zaman korkaklığın gerçek bedelinin ne olduğunu görürler." Yumruklarını koymuş olduğu harita masasının üzerine bakıp sıktığı dişlerinin arasından içini çekti. "Ya da en yüksek sesle homurdananların bir listesini verin de kırbaçlatayım."

"Ben onlarla konuşurum," dedi Dahrena, yüzbaşılar gergin sessizlik içinde huzursuzca kıpırdanınca. "Korkularını dindirmeye çalışayım.

Vaelin başını salladı ve Kardeş Hollun'a erzaklar hakkındaki günlük raporunu vermesi için işaret etti.

"Sana ne söyledi?" diye sordu Dahrena diğer yüzbaşılar gittikten sonra. Çadırın dışında ormandan geçmek üzere hazırlanan ordunun kamplarını toplama sesleri geliyordu. "Canın sıkılmış."

"Söylediğinden ziyade söylemedikleri," dedi. "Cevapları yoktu, leydim. Bize yol gösterecek büyük, bilge bir planı da yoktu. Yalnızca nefret ettiği bir gelecek hakkındaki son görüsüne bakan yaşlı ve yorgun bir kadın."

Dahrena bir an hiçbir şey demeden Vaelin'e baktı. Vaelin kadının ormandan döndüklerinden beri bunu yaptığını fark etmişti. "Kurt," dedi. "Onu daha önce de gördün."

Vaelin başını salladı.

"Evet, gördüm. Çok küçükken, baba/Ata tarafından bulunduğu gece beni diliyle kutsadı..." Dalmıştı, hatta transta gibiydi. Gözlerini kırptı, başını iki yana salladı ve ayağa kalktı. "Gideyim, konuşacak çok adam var."

* * *

En sonunda kimse ormana girmeyi reddetmedi. Dahrena'nın sözlerinin bir kez daha sadakat sağlayacak denli ağır olduğu

görülmüştü. *Onu seviyorlar,* diye geçirdi içinden Vaelin, kadının adamlar arasında ne kadar rahat yürüdüğünü, gülüşmelerini, her birinin yüzünü bilip adlarıyla seslenmesini izleyerek. Bunun onun sahip olmadığı bir beceri olduğunu biliyordu; adamları onu yalnızca görevleri bu olduğu için ya da korkudan izlemişlerdi. Adamların kadına olan sevgisi ve ona karşı duydukları korkunun Volarlılarla karşılaştıklarında yeterli olacağını umdu.

Ormana ilk olarak Kuzey Muhafızları girdi. Adamlar atlarından inip dizginleri ellerine aldılar ve ağaçların arasından ilerlemeye başladılar. Düzinelerce Seordah savaşçısı her iki yanlarında sessizce ilerliyordu. Vaelin onlardan sonra Birinci Piyade Alayı'nı soktu. Orduyu her birinde bin adam olacak on alaya bölmüştü ama kendi flamalarını kendilerinin seçmelerine izin vermişti. Birinci Alay'ın çoğu madencilerden oluşuyordu ve mavi zemin üzerine çapraz duran iki kazmadan oluşan bir flama seçmişlerdi. Başlarında İstilacı'nın Vadisi'nden gelme Ustabaşı Ultin vardı ama bir Kuzey Muhafızı çavuşu da kendisine büyük yardımlarda bulunuyordu.

"Ben, büyük ormandan geçeceğim," dedi şaşkınca ve gözlerini kocaman açıp etrafına baktı. "Sizin gibi bir lordun yanında bir alaya kumanda edeceğim. Peder anca ustabaşının sidik kovasını boşaltacak bir mevkiye gelirsin diyordu."

"Renfael'den ayrılalı ne kadar oldu Yüzbaşı?" diye sordu Vaelin.

"Yalnızca Ultin, lütfen lordum. Adamlarım bile yüzbaşı derken gülmeden edemiyorlar." Dönüp adamlarına baktı. "Doğru değil mi lan saygısız köpekler?"

"Kıçımı ye Ultin," dedi ön sıralardaki bir adam. Vaelin ona bakınca yüzü soldu ve başını öne eğdi. Vaelin adamın alnındaki teri, yoldaşlarının yüzlerindeki korkuyu ve gözlerindeki tedirginliği görünce bir şey dememek için kendini tuttu.

"On beş yıldan fazla, lordum," dedi Ultin. "Ev dediğim bok çukurundan ayrılalı on beş yıl oldu. Pek özlediğimi söyleyemem. Sıradan bir madenci köyüydü, sıradan insanlara sıradan bir lordun sıradan maaşlar ödediği bir yerdi. Bir gün tenekecinin biri Menzil'den bahsetti, soğuğu ve yabanileri hoş görebilirsem orada madencilik yaparak dört katı para kazanabileceğimi söyledi. Param yeter yetmez bir gemiye atladım ve geldim. Şu ana kadar geri dönmeyi hiç düşünmemiştim."

Dönecek bir şey kalmışsa, diye geçirdi içinden Vaelin.

Her alaya Seordah bir rehber veriliyordu. Birinci Alay'ın başında Hera Drakil vardı; bir şeyleri göstermek ve durmalarını işaret etmek

dışında pek iletişim kurma heveslisi değildi. Vaelin'le konuşma konusunda ise ilk buluşmalarında olduğundan daha çekingen gibiydi. Göz göze gelmemek için çaba sarf ediyor, yalnızca kendi dilini kullanıp Dahrena'yı tercüme etmeye zorluyordu. *Kurt,* diye geçirdi içinden Vaelin. *Kendi ormanlarında korkutulmaktan hoşlanmıyorlar.*

Seordah şefi onları o gecelik kamp yapacakları bir açıklığa getirdi. Etraflarını çevreleyen bir dere vardı. Vaelin'in emirleri nedeniyle ateşler yakılmamıştı. Adamlar pelerinlerine sarılmak ve tuzlanmış etle birlikte soğuk peksimet yemek zorunda kaldılar. Çok az kişi konuşuyordu ve şarkı söyleyen kimse yoktu. Ormanın seslerini dinleyen adamlar zaman zaman irkilip yerlerinden sıçrıyorlardı.

"Bu neydi?" diye sordu Ultin fısıldayarak. Etraflarındaki siyahlıktan hafif bir inleme duymuştu.

"Yaban kedisi," dedi Dahrena. "Dişi arıyor."

Vaelin, Hera Drakil'in derenin ortasındaki büyük bir kayanın üzerinde duruyor olduğunu gördü. Su sığdı ama sıçrayan sular yaklaşan herkesi anında ele veriyordu. Vaelin'in yaklaştığını duyan Seordah gözlerini kıstı. Herhangi bir selam vermeden tutma yeri dümdüz olan ve ortası deri kaplı yayını gevşetti. Vaelin adamın oklarının uçlarında demir değil kara, parlak bir tür madde olduğunu gördü. "Bunlar zırhı delebiliyor mu?" diye sordu.

Hera Drakil oklardan birini alıp havaya kaldırdı. Okun ucu ay ışığında parlayınca Vaelin çakmaktaşı değil cam olduğunu gördü. "Tepelik bölgeden," dedi Seordah. "Almak için Lonaklarla savaşmak gerekiyor. Yeterince yaklaşırsan her şeyi deliyor."

"Peki ya bu?" Vaelin adamın yakınında duran savaş sopasını işaret etti. Yaklaşık bir metre uzunluğundaydı, baltalarınki gibi kıvrımlı ve aynı zamanda çentikli bir sapı vardı; küt başı da bir küreğin şekilsiz ucuna benziyordu. Tepe noktasının birkaç santim altından on santim uzunluğunda bir çivi çıkmıştı. "Bir kılıç darbesine dayanır mı?"

"Denemeye ne dersin?" Seordah onu baştan aşağı süzdü. "Ama kılıcın yok." Yayını bir kenara koyup sopayı eline aldı ve Vaelin'e uzattı. Vaelin sopayı aldı ve birkaç kez havada savurdu. Hafifti ve tutuşu rahattı. Hangi ağaçtan yapıldığını bilmiyordu, kara ve pürüzsüzdü, parmakları altında damarlarını hissedemiyordu.

"Karakalp ağacı," dedi Hera Drakil. "Kesilip şekillendirilirken yumuşak, ateşe verilince taş gibi sertleşiyor. Kırılmaz, Beral Shak

Ur.”

Vaelin başını eğdi ve sopayı geri verdi. “Kör kadının bana ne söylediğini sormadın.”

“Sana katılmamız gerektiğini söyledi. Görüleri Seordahlar arasında yaygındır.”

“Ama onun sözlerini inkâr edecektin.”

“Senin halkının tanrıları yok, benimkinin de öyle. Kör kadın uzun yıllar önce yaşadı ve gelecekten görülere sahipti. Çoğu gerçekleşti, bazıları gerçekleşmedi. O bize yol gösteriyor sadece, ona tapmıyoruz.”

“Neye tapıyorsunuz?”

Seordah’ın yüzünde ilk defa bir parça neşe göründü ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Taptığımız şeyin içinde duruyorsun Beral Shak Ur. Siz buraya büyük orman diyorsunuz, biz ise Seordah, zira o biziz ve biz oyuz.”

“Düşmanımızla savaşmak için buradan çıkmanız gerekecek.”

“Önceki Kule Efendisi’yle topraklarınızı görmek için daha önce de yapmıştım. Orada pek çok şey görmüştüm, hepsi de çirkindi.”

“Bu defa göreceklerin daha da çirkin olacak.”

“Evet.” Seordah sopasını bir kenara koyup sırtını kayaya dayadı ve gözlerini kapadı. “Öyle.”

Yedinci Bölüm

Lyrna

“Yine geldi!” dedi Murel panikle parmağını uzatarak. Sandalın ön tarafına gidince sallandılar. “Görüyor musunuz?”

Lyrna denize baktı ve suya girmeden hemen önce büyük yüzgeci gördü. *Hep açlar.*

“Belki bizi sevmiştir,” dedi yanaklarında yara izleri olan kanun kaçağı. Adı Harvin’di ve bir zamanlar emrinde otuz kişilik bir grup olduğunu iddia ediyordu. Soylu ve güzel bir kadına âşık olup ihanete uğraması sonucu tutuklanıp esir düşmüştü. Iltis bu hikâyeyi küçümser bir yüz ifadesiyle karşılamıştı.

“Ödemesini unuttuğun bir han cariyesi tarafından satıldım desene şuna,” deyip gülmüştü.

Sürekli olarak didişiyor, çoğu zaman şiddetin eşiğine geliyorlardı ve Lyrna onları yatıştırmaya çalışmaktan bıkmıştı. Biri diğerini öldürdüğü takdirde en azından bir boğaz azalır, yemekleri kalanlara daha uzun süre yeterdi.

“Ambarın yerini süpüren kardeşin güzel yüzüne tutuldum,” dedi Harvin. “Ne yapayım, kendimi alamadım.”

“Seni kanun tanımaz pislik!” dedi Iltis öfkeyle.

Tartışma kaçınılmaz şekilde yükselmeye başlarken Lyrna başını çevirdi ve gözleriyle dalgaların arasında köpekbalığını aradı. Dört gündür okyanusun üzerinde salınıyorlardı ve tek yoldaşları kırmızı bir köpekbalığıydı. Neden gelip sandalı devirdikten sonra onları yemediğini merak ediyordu. Bir gemiyi batırmıştı, onların sandalını batırmak ne kadar zor olabilirdi ki? Aklı hep Fermin’in son gülümsemesine ve kan içindeki dişlerine gidiyordu. *Her şeyimi verdim…*

Yüzgeç tekrar belirince yanında duran Murel tekrar kaskatı kesildi ve tırnakları yenmiş parmaklarını ağzına doğru götürdü. Bu defa daha yakına gelmiş, dalganın içinden kavis çizerek geçmişti.

Murel gözlerini kapatıp İtikat Öğretisi'ni okumaya başladı. Yüzgeç gittikçe yakınlaşırken Lyrna kolunu kadının omzuna attı. Iltis ve Harvin de birden tartışmayı bıraktılar. Yüzgeç sandallarından yaklaşık yirmi metre ötede durdu, köpekbalığının kırmızı şeritli bedeni suyun üzerine çıktı ve bir an için dalgaların arasında büyük, siyah bir göz belirdi. Murel gözlerini açtı, sızlandı ve tekrar gözlerini kapadı. Köpekbalığı kuyruğunu suyun yüzeyine kısaca vurduktan sonra gözden kayboldu.

"Gitti," dedi Lyrna hıçkırarak ağlayan Murel'e. "Bak."

Kız başını iki yana sallayarak bitkinlik ve korku içinde çöküp başını Lyrna'nın kucağına koydu.

Lyrna beş aç insandan oluşan küçük, ahşap krallığına baktı ve onları ambarda bıraksa daha mı iyi olurdu diye bir kez daha düşündü. Gemi battıktan sonraki günün sabahında suyun üzerinde salınan varillerden biraz yiyecek bulmayı başarmışlardı. Çoğu tuzlanmış balıktı ve ilk denediğinde öğürse de bir süre sonra açlık mide bulantısına üstün gelmişti. En büyük korkusu içme sularının olmamasıydı ama sandallarını batıracak gibi olan ve onları sandalın içini boşaltmaya zorlayan yağmurlar her gün yağmaya başlayınca endişelenmeyi bırakmıştı. Geminin güvertesinden kopmuş iki adet tahta parçasını kürek olarak kullanıyorlardı. Kanun kaçağı ve Iltis ilk günlerini batıya doğru kürek çekerek geçirmişlerdi ama Varinsholdlu bir balıkçı ve içlerindeki tek denizci olan Benten adındaki sessiz çocuk akşam olunca yıldızlara bakıp önceki gece kürek çekmeye başladıkları yerin seksen kilometre doğusunda olduklarını söylemişti.

"Yani Varinshold'un epey güneyindeyiz," dedi. "Bu iklimde Borael akıntıları doğuya akar, istediğiniz kadar kürek çekin, bir şey değişmez.

Doğu. Yani, olur da yemekleri yeterse Volar'a varacaklardı. Lyrna açlığın umutsuz insanları ne gibi aşırılıklara zorlayacağını bilecek kadar deniz hikâyeleri okumuştu. *Deniz Hayaleti*'nin hikâyesi aklından hiç çıkmıyordu. Babasının ilk savaş gemilerinden biriydi ve oldukça pahalıya mal olmuştu. Kimileri bir Diyar iskelesinden yelken açmış en güzel gemi olduğunu söylerdi. Janus'un hükmünün onuncu yılından sonra kuzey kıyısının açıklarında bir yerlerde bir fırtınada kaybolmuştu. Aylarca görünmedikten sonra Renfaelli balıkçıların arasında salındığı görülmüştü. Güvertede yalnızca tek bir mürettebat vardı ve o da başka bir mürettebatın uyluk kemiğini kemirmekte olan, aklını yitirmiş bir adamdı. Güvertenin üzerinde

bir dizi kafatası vardı. Babasının emri üzerine *Deniz Hayaleti* yakılmış ve batırılmıştı, zira hiçbir denizci ona adım atmak bile istemiyordu.

Lyrna'nın kucağındaki Murel'in başı kıpırdandı ve Lyrna kızın uyuyor olduğunu gördü. Yarı açık dudaklarından, gemide maruz kaldığı işkenceler rüyasına girdikçe acıyla hafifçe inliyordu. Lyrna kızın saçını okşamamak için kendini tuttu, zira çığlık atmasına sebep olabilirdi. *Üzgünüm,* diye düşündü Murel'in göz kapakları titrerken. Kız uykusunda irkiliyordu. *Büyük ihtimalle imparatorluklarını yıkamayacağım.*

Sandal tekrar sallanınca Lyrna başını kaldırdı ve Benten'in sandalın ucunda durmuş, gözlerini güneşten koruyup doğuya baktığını gördü.

"Köpekbalığı mı?" diye sordu Lyrna.

Genç balıkçı bir an sessizliğini koruduktan sonra kaskatı kesildi ve kasvetli bir yüz ifadesiyle ona döndü. "Bir yelken."

Herkes o tarafa dönünce sandal devrilecek gibi oldu. "Volar gemisi mi?" diye sordu Iltis.

"Daha kötüsü," dedi Benten. "Melden gemisi."

* * *

Melden gemisinin kaptanı kollarını tırabzana dayamış hafif bir merakla ve epey bir tiksintiyle onlara bakıyordu. "Siz toprağa bağlıların zincirler içinde olmasının müstahak olduğunu hep düşünmüşümdür."

Iltis, Lyrna'nın gerekli olduğu takdirde Harvin'i öldürmek için sakladığını düşündüğü zincirleri salladı. "Artık köle değiliz, kendi elimizle özgürlüğümüzü kazandık."

"Peki ya gemi?" diye sordu kaptan.

"Battı, bizi esir alanlarla birlikte."

"Ve taşıdıkları değerli şeyler de." Bakışlarını sandala çevirdi. Önce Murel'e, sonra da Lyrna'nın yara izlerine baktı. "Peki seni neden tutsak ettiler güzellik?" diye sordu sırıtarak.

Lyrna sinirlerine hâkim oldu, zira adamların onları bırakıp gitmeleri halinde sandaldaki herkesin öleceğini biliyordu. "Eğitimliyim," dedi gerçek sebebin daha fazla kahkahaya sebep olacağını bilerek. "Ve pek çok dil biliyorum. Efendi kızlarına öğretmen arıyordu."

"Öyle mi?" diye sordu kaptan ve Alpirce devam etti. "*Altın ve*

Toz Şiirleri'ni okudun mu?"

"Evet." *Ve neredeyse yazarıyla tanışıyordum.*

"Mantığın kalbi nerededir?"

"Bilginin içinde ama yalnızca şefkatle evliyse." *Umarım bu sözcükler sana da bir anlam ifade ediyordur,* diye ekledi sessizce.

Kaptan gözlerini kıstı. "Peki ya Volarca?" diye sordu Diyar Dili'ne dönerek.

"Evet."

"Hem okuyup hem yazabiliyor musun?"

"Evet."

Mürettebatına bakıp elini salladı. "Onu alın. Diğerleri kalsın."

"Hayır!" diye bağırdı Lyrna. "Hepimiz. Benim becerilerimi istediğin şey için kullanabilirsin ama yalnızca hepimizi alırsan sana yardım ederim."

"Pazarlık yapacak durumda değilsin yanık güzel," dedi gülerek. "Ama sırf cömert olduğumu göstermek için güzel olanı da alalım."

Mürettebatın tırabzanların kenarında duran bir tanesi birden kaskatı kesildi ve panikle parmağını denize doğru uzattı. Lyrna arkasını dönünce yaklaşık elli metre uzaklıkta köpekbalığının başını suyun üzerine çıkardığını gördü. Yana doğru yattı, çenesini açtı ve dişleri parıldadı. Kaptanları emirler yağdırırken Meldenliler hızlıca halatlara asıldılar ve dehşet içinde Lyrna'ya baktılar. Lyrna bir ayağını sandalın ucuna koydu. "Hepimiz," dedi. "Yoksa atlarım."

* * *

Diğerlerini ambara götürdüler. Iltis ve Harvin tereddüt ederek olsa da ellerinde kılıçlar olan adamları görünce zincir takılmasına gıklarını çıkaramadılar. Kaptan Lyrna'yı iterek kamarasına soktu. Rulo halinde haritalar ve kilitli sandıklardan oluşan bir odaydı. Kaptan kilitli sandıklardan birini kaldırıp kısa, yere çivili bir masanın üzerine koydu, ağır kilidin içine bir anahtar sokup çevirdi ve kapağını açtı. İçinden mührü kırılmış bir parşömen çıkarıp ona verdi. "Oku."

Lyrna parşömeni açıp üzerinde göz gezdirdi ve birkaç saniye sürmeden geneli hakkında fikir edinse de tercümesini yapmadan önce biraz beklemenin daha iyi olacağını düşündü. Kaptanın üzerinde gezen keskin bakışları hoşuna gitmiyordu. "Konsey üyesi Arklev Entril'den General Reklar Tokrev'e," diye tercüme etmeye başladı yavaşça ve zorlanırmış gibi yaparak. "Volar İmparatorluk

Ordusu'nun Yirminci Kolordusu'nun kumandanı. Selamlar, saygıdeğer kayınbiraderim. Sanırım seni tebrik etmem gerek ama kaçınılmaz zaferinin tamamını içeren bir kayıt henüz elimize ulaşmadı. Lütfen saygıdeğer kız kardeşime gönülden selamlarımı ilet..."

"Yeter," dedi kaptan. Sandığın içinden küçük, deri kaplı bir kitap çıkardı ve parşömeni elinden alıp kitabı verdi. "Bunu oku."

Lyrna ilk birkaç sayfayı çevirince dudağında buruk bir gülümseme oluşmaması için kendini tuttu ve şaşkınca kaşlarını çattı. "Bu anlamsız."

Adam gözlerini iyice kıstı. "Neden?"

"Harfler allak bullak ve sayılarla iç içe. Bir tür kod olabilir."

"Böyle şeylerden anlar mısın?"

"Babam işinde kodlar kullanırdı. Tüccardı ve rakiplerinin fiyatlarını öğrenmesinden korkardı..."

"Çözebilir misin?" diye araya girdi kaptan.

Lyrna omzunu silkti. "Zamanım olursa belki..."

Kaptan ona doğru bir adım yaklaşınca Lyrna adamın nefesini yüzünde hissetti. "İnan bana, toprağa bağlı, zaman gibi bir lüksün yok."

"Anahtarı çözmem gerek."

"Anahtar mı?"

"Bütün kodların bir anahtarı olur, çözülmesi için gereken bir temeli, bir prensibi. Yalnızca birkaç kişi bilir..."

Lyrna'yı kolundan tuttu ve iterek kamaradan dışarı çıkardı. Elinde kitapla birlikte güverteden geçip ambara doğru gittiler. Gölgelerin içinde çömelmiş ve etrafları mürettebat tarafından sarılmış olan diğerlerinin yanından geçerken Murel korku dolu gözlerle ona baktı. Kaptan geminin kıç tarafındaki, önünde bir mürettebatın nöbet tuttuğu kilitli bir kapının yanında durdu. "Aç," diye emretti adama.

Kapı yavaşça açılınca üzerine doğru güçlü bir koku yayıldı: dışkı, sidik ve bayat ter kokusu. Kaptan onu içeri iterken öğürmemek için kendini zor tuttu. Kamaranın karanlık köşesinde bir adam duruyordu. Uzun ve yağlı saçları vardı, kıyafetleri bir üniformanın yırtık pırtık kalıntılarıydı ve kendi pisliğiyle lekeliydi. El ve ayak bileklerine ağır zincirler bağlıydı. Kokuya bakan Lyrna adamın birkaç gündür orada olduğunu düşündü.

"Hareket ederse dövün," diye kükredi kaptan, sopasını çıkarıp yaklaşan mürettebata. "Tam yılan gibi bu. Mürettebatım arasında

bunun domuz dilini konuşan tek adamımın gözüne, saklamış olduğu kamayı soktu." Kaptan kokan adamın kaburgalarına bir tekme attı ve tutsak zorlukla nefes aldı. Kaptan geri çekilip başını Lyrna'ya doğru salladı. "O anahtarı bilen biri varsa, budur."

Lyrna eğildi ve tutsağa doğru yaklaştı. Muhafızın kendisine çok yakın durduğunun farkındaydı ve botundaki hançerin pirinçten kabzası loş ışıkta parıldıyordu. Lyrna yaklaşırken tutsak adam gözlerini kıstı. Lyrna bütün pislik ve kurumuş kan katmanının altında adamın yakışıklı bir yüzü olduğu izlenimine kapıldı.

"Buraya nasıl düştün?" diye sordu Lyrna kendi dilinde.

"Demek akıllı bir canavar bulmuşlar," dedi adam. "O korsan köpeğe söyle beni bir an önce öldürsün, çünkü donanmamız onu bulunca..."

"Yaşamak istiyorsan çeneni kapa ve sana söylediklerimi yap," dedi Lyrna elinden geldiğince durgun bir ses tonuyla. "Hayatına hiç değer vermiyorum ve seni köpekbalıklarına attıklarında yalnızca güleceğim. Ama korsanı işbirliği yaptığına ikna edemezsem beni de senden sonra atacaklar. Şimdi, buraya nasıl düştün?"

Adam Lyrna'yı incelemek üzere başını yana eğdi ve Lyrna dudak büken adamın kibrinin ardında keskin bir zekâya da sahip olduğunu fark etti. *Darnel gibi ama zeki olanı,* diye geçirdi içinden. *Hoş bir durum değil.*

"İhanet," dedi. "Aldatmaca. Bir kölenin yalanları, zaten bir köleye anca bir aptal inanır. Hazine dolu bir ada vadetti. Gelmiş geçmiş en büyük Melden korsanı tarafından çalınmıştı, uzun zamandır bir efsane olduğu düşünülüyordu ama bir harita bulmuştu ve özgürlüğüne karşılık olarak bana vermeyi teklif etti. Rotamızda yalnızca birkaç gün fark ettirecekti, ne olabilir ki demiştim."

"Ama adaya vardığında ünlü hazine yerine bunların seni beklediğini gördün."

Adam bitkin bir şekilde başını salladı.

"Haklısın," dedi Lyrna. "Aptalsın."

Adam dövündü ve zincirleri şakırdadı ama muhafız gelip sopasını çenesini altına koyunca sakinleşti.

"Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi Volarlı, sopanın üzerinden Lyrna'ya bakarak.

"Bir Alpir limanına bırakılmak istediğini söylüyor," dedi Lyrna kaptana Diyar Dili'nde. "Anahtara karşılık."

Kaptan sopayı tutan adamına işaret yaptı ve adam geri çekildi. "Bugün elim çok açık," dedi sakalını sıvazlayarak. "Önce sol elinden

başlayacağım, boğum boğum. Ona yapacağım tek ödemenin bu olacağını söyle."

"Onlara bir şey söylemene gerek yok," dedi Lyrna Volarca. "Söylediğini sansınlar yeter." Ona doğru yaklaştı ve elindeki deri kaplı kitabı kaldırdı. "Bu kodun anahtarını istiyorlar. Verdiğini düşünürlerse çözebilecekmişim gibi yapabilirim. Ama zaman alacaktır, belki o zamana kadar donanman bizi bulur."

"Köle olmaya çok mu meraklısın?"

"Bir keresinde olmuştum, bunlarla kıyaslandığında çok da kötü sayılmazdı. Volarlılar yüzümden dolayı bana yaklaşmıyorlar, bu köpekler o kadar seçici değiller."

"Bu küçük oyununa rıza gösterdiğim takdirde beni öldürmemeleri için ne gibi bir sebep var?"

"Onlara kodun karmaşık olduğunu ve senin yardımına ihtiyacım olduğundan seni öldürmemeleri gerektiğini söyleyeceğim."

"Sana neden güveneyim ki?"

"Çünkü onlara bir Konsey üyesinin oğlunu ele geçirdiklerini söylemeyeceğim." Adamın üzerindeki harap haldeki kırmızı gömleğe bakmış ve göğsündeki altın işlemeli amblemin, kaptanın ona gösterdiği kırık mühürdeki ile aynı olduğunu görmüştü. "Adalar'a götürülecek büyük bir ganimet. Bunun utancına karşılık babanın kariyerine ne olur? Ya da seninkine?"

Adam başını kaldırdı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Kimsin sen canavar kadın?"

"Yalnızca hayatta kalmaya çalışan kaçak bir köleyim."

Adam yüzünde öfkeyle Lyrna'ya bir süre sessizce baktı. "Bana kitabı göster," dedi sonunda.

Lyrna kitabı açtı, ona doğru yaklaştı ve parmağını metnin üzerinde gezdirdi. "Yalnızca," dedi, "yüz bin köleye sahip Volarlıların kırmızı giymesine izin verildiğini duymuştum," diye mırıldandı.

"Doğru duymuşsun," dedi adam ve başını salladı. Lyrna metne daha yakından baktı.

"Gençken böyle bir servet elde etmek takdire şayan." Anlayışla kaşlarını kaldırdı.

"Reşit olunca babam hediye etti." Ses tonunda çekingen bir rıza vardı. "Mallarının üçte biri. Zevk kölelerimi benim seçmeme izin verdi." Kadına baktı ve gözleri yanık yerlerin üzerinde gezdi. "Hayal kırıklığına uğratıyorsam kusura bakma tatlım ama sanırım sana verecek bir yerim yok."

Lyrna adama son bir kez baktı, yere oturdu ve kitabı kapadı. “Teşekkürler,” dedi.

“Ben sözümü tutarım,” dedi adam.

“Hayır, kolaylaştırdığın için demek istedim.”

Adam kaşlarını çattı. “Ne de...”

Lyrna arkasını döndü, muhafızın botundan hançeri aldı ve Volarlının göğsüne soktu. *Ortası,* demişti Davoka. *Her zaman göğsün ortasına hedef al, o zaman kalbi bulursun.*

* * *

Kaptan Lyrna’yı itip yere düşürdü ve çekmiş olduğu hançerle üzerine ilerlemeye başladı. “Seni hain orospu!” Adam onu zorla ayağa kaldırdı ve kamaranın duvarına itip hançerini boynuna dayadı. “Bir de benim halkımın güvenilmez olduğunu söylerler.”

“Sen...” diye öksürdü Lyrna ve zorlukla nefes aldı. “Bana güvenebilirsin.”

“Sırtımızı dönünce beni ya da adamlarımı bıçaklayacağına güvenebilirim anca.”

“O kitabı tercüme etme konusunda.”

“Bu konuda ne gibi bir kanıt var elimde? Tek gördüğüm adamı bıçaklamadan önce domuz dilini konuşmandı.”

Adamın gözlerinin içine baktı. “Sen onun gemisi için gönderildin.”

Adam daha da yaklaştı. Hançerinin ucu derisini acıtıyordu. “Ne?”

“Kitap için. Gemi Lordları seni gemiyi ve o kitabı almak için gönderdiler.”

Adamın yüzü seğirdi ve Lyrna kaptanın bir şey söyleyecek gibi olduğunu ama vazgeçtiğini gördü. Hançerini çekmeden bir adım geriledi. “Çok fazla şey görüyorsun yanık güzel.”

Lyrna nefesi bitene kadar hızlı bir şekilde konuştu. “Üzerinde Entril Hanesi’nin arması bulunan on iki altın külçesi, Eskethia’dan on iki varil şarap, Yönetim Konseyi’nden General Tokrev’e zaferi şerefine süs mahiyetinde bir kısa kılıç ve bir teşekkür şiiri...” Nefesi bitti ve adama bakınca hançeri tutan elinin sürüncemede kaldığını gördü. “Ambarlarında bunları buldun, değil mi?”

“Nasıl...”

“Kitapta yazıyor, ilk sayfada.”

“Yalnızca bir saniye görmüştün.”

“Yetti.”

“Kodluydu.”

“Alçalan nümerik bir sıraya sahip bir ikâme matrisi. Nasıl çözüleceğini bilirsen çok da zor değil. Ve şu anda bu gemide ve sanırım dünyanın bu yarısında o kitabı okuyabilecek tek kişiyim.”

Kaptan kitabı belinden çıkardı ve uzattı. “E oku o zaman.”

Lyrna doğruldu ve nefes alışverişinin düzelmesini bekledi. “Hayır.”

“Sana zaten söyledim, pazarlık yapacak bir...”

“Konumda değil miyim?” Lyrna sırıttı. “Bence tam da o konumdayım.”

* * *

Sandaldaki adamlara ambarda bir köşe, yeni giysiler ve yemek verildi. Lyrna ve diğer iki kadın Murel ve Orena’ya ikinci kaptanın kamarası verildi.

“Emin misin?” diye sordu Murel usulca fısıldayarak.

Lyrna kızın saklamaya çalıştığı küçük aynaya uzandı. “Evet.”

Aynanın arkası gümüş kaplıydı ve kuzey limanlarındaki Alpir demirci ustalarının usulüyle süslenmişti: alışılmış olarak, bir aslanla savaşan bir adam motifi. Parmaklarını bir an için işlemenin üzerinde gezdirdikten sonra aynayı ters çevirdi.

Neden hiç çığlık atmadığını, ağlamadığını ya da isteri krizlerine girip umutsuzluk içinde dövünmeye başlamadığını hep merak edecekti. Bütün kükreyen, yanan acı fırtınasını içinde hissetmişti ama tek yaptığı oturup aynadaki yanmış yabancıya bakmaktı. Saçının çoğu yanmıştı ve kafatasında kırmızı ve pembe beneklerden bir rölyef vardı. Alevler başının üst kısmını yalamıştı ve yara izleri burnunun üstünden başlayıp çapraz bir şekilde sol elmacık kemiğinden çenesinin sağına doğru iniyordu. Dağlanmış deriyle kaplı yüzü güvenli bir gecede çocukları korkutmak için takılmış korkunç bir maske gibiydi.

Ben kraliçe falan değilim, diye geçirdi içinden ve yanmış yabancının gözlerinin içine baktı. *Hangi sanatçı bu portreyi çizer ki? Ve sikkelerin üzerine neyin basılmasını söyleyeceğim?* Bu düşünce dudaklarına bir gülümseme getirince Murel şaşırdı, büyük ihtimalle onun delirdiğini düşünüyordu.

Lyrna aynayı kıza geri verdi. “Teşekkürler.”

“Ambarda ne oldu?” diye sordu Orena. Kahverengi gözleri ve

saçları olan, zayıf bir kızdı. Gördüğü işkence boynundaki berelerden belliydi ama ruhen Murel'den daha iyi bir durumdaydı. Ve korkacak kadar da zekiydi.

"Bir Volarlı öldürdüm," dedi Lyrna yalan söylemenin anlamsız olduğunu fark ederek.

"Neden?"

"Bu gemide bir yerimiz olduğundan emin olmak için."

"Peki gemi nereye gidiyor?"

"Melden Adaları'na. Oradan Diyar'a dönebileceğiz."

"Neyin karşılığında?"

Lyrna yataktaki kitabı kaldırdı ve orta sayfalarını açtı. "Küçük bir hizmet karşılığında. Merak etme, kaptan işimi doğru düzgün yaparsam hiçbirimize dokunmayacağına dair söz verdi."

"Ben ondan o kadar emin değilim," dedi kadın kollarını kavuşturup kamarada volta atmaya başlayarak. "Bu korsanlar... Bize yan gözle bakıyorlar, hoşuma gitmiyor. Köle avcıları yeterince kötüydü. Aptal ve şişko kocamı özleyeceğimi hiç düşünmemiştim."

Murel kendini yatağın üzerine attı. "Aptal ve şişmansa neden evlendin ki?" diye sordu.

Orena ona şaşkın bir şekilde baktı. "Tabii ki zengin diye."

Onlar konuşurken Lyrna kitaba odaklanmıştı. Büyük bir kısmı askeri yazışmalara has önemsiz ayrıntılarla doluydu: erzak listesi, beklenen taarruz yönü. Volarlıların Renfael dışındaki bütün derebeylikleri ele geçirmek için oldukça ayrıntılı planları olduğu dikkatini çekti. Aklına son buluşmaları sırasında Darnel'in söyledikleri geldi. *İtikat yardımcım olsun ama denemeliydim.*

Çelikler içindeki aptal en sonunda onu astırmam için bana bir sebep mi verdi? diye geçirdi içinden ve bunu başka bir zaman düşünmesi gerektiğine karar verdi. *Gemi Lordları bunun için en iyi adamlarını göndermişler. Bir sebebi olmalı.*

Metni yazan her kimse yalnızca koda güvenmeyecek kadar zekiydi. Sokak planının betimlemesine dayanarak Uğursuz'un Varinshold olduğunu anladı ve Karga Yuvası'nın da Alltor olduğu belliydi; başka hangi şehir bir ada üzerindeydi ki? Diğerleri konusunda çıkarım yapmak daha zordu. Martı'nın Tüneği pek tasvir edilmemişti ve Kuzgun'un Muhiti'nin de, çok açık olmasa da madenlerden bahsedildiğini görünce Kuzey Menzili olabileceğinden şüphelendi. *Oraları almak için gönderdiklerine yazık,* diye geçirdi içinden. Ama en uzun uzadıya betimlenen yer Yılan'ın Mağarası'ydı; pek çok limanı ve deniz kanalı olan karmaşık bir yerdi.

Betimlemenin ardından ayrıntılı bir saldırı planı da dahil edilmişti.

Uğursuz'un başarılı bir şekilde kuşatılması ve kontrol altına alınmasının hemen ardından, diye okudu, *Yılan'ın Mağarası'na yapılacak saldırı için mümkün olan bütün gemilerin gönderilmesi çok önemli. Saldırı kış fırtınalarının başlamasından önce yapılmalı. Taarruz bölüklerinin başında Amiral Karlev olacak ve düşmanın limanlarını kullanmasına izin vermemek en önemli görevleri olacak...*

Yataktan kalkıp kapıya gitti, açtı ve dışarıdaki muhafızın bir adım öne çıkıp elini kılıcının kabzasına attığını gördü. Ölü Volarlının muhafızı olan adamdı ve ona yaklaşmamaya gayret gösteriyor gibiydi. "Onu görmem gerek," dedi Lyrna.

* * *

"Anlaşmamızın kendine düşen tarafını yerine getireceğine güveniyorum," demişti kaptana kamarasında. "Ama sen de takdir edersin ki bunu şimdi söylemem en iyisi."

Uzun uzun ikna edilmesine gerek kalmamıştı; zaten uzun zamandır sahip olduğu bir şüpheyi doğrular gibiydi. Volarlılardan aldıkları altın külçeleri dahil olmak üzere bütün ekstra ağırlıklarını atıp bütün yelkenlerin fora çekilmesini emretti. Akıntı yüzünden doğuya doğru gitmeye başlamadan önce güneye savrulmuşlardı ama kaptan mürettebatının ellerinden geldiğince verimli çalışmalarını sağlıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Iltis, kaçaklar ambarda Lyrna'nın etrafına toplanınca.

"Volarlılar Melden Adaları'na saldıracaklar," dedi. "Onları uyarmak için hızlı bir şekilde ilerliyoruz."

"Peki oraya vardığımızda bize ne olacak?" diye sordu Harvin.

"Kaptan serbest bırakılacağımıza dair söz verdi. Sözüne güvenmek için geçerli bir sebebim var."

"Neden?" diye sordu kanun kaçağı.

"Gemi Lordları'nı ikna etmek için bana ihtiyacı var."

İki gün sonra hava berbat bir hal aldı ve deniz sinirli bir şekilde kabarıp rüzgâr halatlarını savururken kaptan yelkenleri mümkün olduğunca indirmemeye çalıştı. Geminin sürekli sallanması, o ve Benten dışındaki bütün tutsakları etkilemiş gibiydi.

"Daha önce denize açıldınız mı leydim?" diye sordu genç denizci diğerleri tırabzanın üzerinden eğilmişken. Harvin kusmadığı zamanlarda başını kaldırıyor, Lyrna'nın o güne kadar duyduğu en

renkli küfürleri savuruyordu.

“Domuz siken orospu çocukları!” dedi mürettebatın kahkahaları arasında.

“Ben leydi değilim,” dedi Benten’e. “Ve bundan önce yalnızca Tuzseli üzerinde birkaç mavna gezintisine çıkmıştım o kadar.” *En sonuncusu kuzeye gitmeden önce yeğenlerimleydi. Janus ağzında yeni yakaladığı bir alabalıkla nehrin kıyısına tırmanan bir su samuru görünce el çırpmaya ve neşeyle zıplamaya başlamıştı...*

“Leydim?” dedi Benten endişeli bir şekilde.

Lyrna elini yaşlı gözlerine götürdü. “Hanımım,” dedi onu düzelterek. “Yalnızca basit bir tüccarın kızıyım.”

“Hayır.” Yavaşça ama anlayışla başını iki yana salladı. “Kesinlikle değilsiniz.”

* * *

Altı gün boyunca öfkeli bir şekilde esen fırtına en sonunda dinmiş, güneş güverteyi kuruturken batı rüzgârlarını yakalamak üzere bütün yelkenleri tekrar açmışlardı. Lyrna güneşin ısısının yara izlerini sızlattığını hissedince yanık kafasının üzerine bir şal geçirmişti. Mürettebattan biri ona dalga geçercesine eğilip selam verdikten sonra ona daha büyük bir şal verince neredeyse felaketle sonuçlanacak bir olay olmuştu. “Bu da yüzünüz için, Hanımım,” demişti adam.

Iltis gülmüş, yürekten kahkahalar atarak adama doğru gitmiş ve Meldenliye esprisini takdir edercesine elini uzatmıştı ve adamın da elini sıkacak kadar aptal olduğunu görmüşlerdi.

“İki kolu da kırıkken halatlarla nasıl ilgilenecek?” diye sormuştu kaptan kısa bir süre sonra. Kavga kısa sürmesine rağmen oldukça şiddetliydi ve Iltis’in sakatladığı mürettebat güvertenin üzerinde yeni yakalanmış bir balık gibi çırpınıyordu. Bu sırada kardeş, Harvin ve Benten de miçolarla yumruklaşmaya başlamışlardı. Mürettebatın biri kılıcını çekince kaptan herkesin durmasını emretmişti.

“Bizden biri denizci,” dedi Lyrna. “Onun yerini o alabilir.”

Kaptanın sinirinin zoraki olduğunu hissediyordu, zira yaralı adamı tedavi ederken ters bir şekilde davranması adamı zaten pek sevmediğini göstermişti. “İyi olur,” diye kükremiş ama başka bir şey demeden pruvanın pusulayla alakasız olmasından dolayı dümenciyi haşlamaya gitmişti.

Ambara girdiğinde Murel'in Iltis'in yaralarına baktığını gördü. Kız ince elleriyle kızıla bulanmış bir bezi adamın berelerine hafifçe sürüyordu. Lyrna bir şey demeden Iltis'in büyük kafasını öptü. Bir anda ortadan kaybolsa da Lyrna adam homurdanıp başını çevirmeden önce yüzünde bir gülümseme oluştuğunu görmüştü.

* * *

Lyrna gece olunca güverteye çıkmayı bir alışkanlık haline getirmişti. Orena ve Murel uykuya dalana kadar saatlerce konuşuyor, genellikle hiçbir anlamı ve önemi olmayan konulardan bahsediyorlardı. Lyrna muhabbetlerini özellikle sığ tuttuklarından şüpheleniyordu. Yakın zamanda başlarından geçen travmadan bahsetmemek için geçmişteki aşklarından ve kaçamaklarından bahsediyorlardı. Lyrna ise yanıkları sayesinde aynı travmaya uğramamıştı. Zaman geçirmek için olan konuşmalarına her ne kadar boş olsa da içerlemiyordu ama kanıtın sürekli olarak incelenmesine devam etmek için gerekli olan sessizliği nispeten güvertede bulabiliyordu.

İlk olarak bütün düşünceleri taht odasındaki olaylarla doluydu. Tüm düşüncelerine sızan merkezi bir dehşet vardı ve nahoş sonuçlar doğuruyordu. *Yıllarca hazırlanan bir plan,* diye geçirdi içinden en sonunda. *Böyle mükemmel bir suikastçıyı hazırlamak adına. Ve Al Telnar'ın bir kahraman olarak öleceği kimin aklına gelirdi?* Yıllar içinde lordun yaptığı kurlara kısa cevaplar vererek terslemesini düşününce bir an için utandı. Belli ki zannettiğinden daha iyi bir adamdı ve kendi hayatını umursamadan onunkini kurtarmak üzere ateşin üzerine atılmıştı. Ama kahraman olsun olmasın korkunç bir koca olacağı sonucuna varmamak elde değildi.

Tek bir olaya odaklanmanın diğer kanıtları değerlendirmesini engellediğini fark etti. *Reltak'ın Hikmeti*'nden bir deyiş geldi aklına: "Çabuk sonuca varmanın albenisinden sakının. Bilmeniz gereken her şeyi bilmeden istediğiniz cevabı bulduğunuzu sanmayın."

Varinshold kadar büyük bir şehri ele geçirmek için binlerce kişilik bir ordu gerek, diye geçirdi içinden mantık yürüterek. *Diyar Muhafızları ortada olmamasına rağmen... İşgale günler kala yürüyüşe geçen Diyar Muhafızları. Sebebi Güney Kıyısı'nın Kule Efendisi'ne yapılan talihsiz saldırı...* Kule Efendisi'nin yaşamına kastedilmesi konusunda öğrendiği bütün detayları hatırlamaya çalıştı. *İki suikastçı, Cumbrael fanatikleri... İki suikastçı.*

Başka bir kanıt olmadığından dolayı bunu bir şüphe olarak nitelendirmeliydi ama nedense kendinden emindi. *Kardeş Frentis ve Volarlı kadın. Epey meşgullermiş.* İnanılmaz bir şekilde Frentis'in ölümünden dolayı pişmanlık hissetti. *Yaşasaydı ondan kim bilir daha ne kadar kanıt alabilirdim. Ama kadın yaşıyor ve yurttaşları topraklarıma tecavüz ederken o da can alıyor.*

Tıpkı Volarlıyı öldürdüğü sırada olduğu gibi yumruk yapıp sıktığı ellerine baktı. Elindeki hançerin adamın kalbine girerken titremesini ve adamın kalbinin bıçak girdikten sonra son bir kez atmasını hatırladı. *Volarlı kadın can alabiliyor,* diye geçirdi içinden. *Artık ben de alabiliyorum.*

Sekizinci Bölüm

Frentis

Özgür Kılıç, kılıcı ay ışığına doğru kaldırdı, hayran gözlerini gezdirdi ve metalin içine kısılı gri alevleri görünce hafifçe gülümsedi. Eve gerçekten de pahalı bir ganimet götürecekti.

"O sana ait değil," dedi Frentis mazgallı siperin üzerinden atlarken.

Bir Kuritai olsa hamleyi savuşturabilirdi ama bu adam o edinilmiş reflekse sahip değildi. Av bıçağını adamın boğazına sapladı ve çığlıklarının boğazının içine gömülü kalmasına sebep oldu. Titremeyi bırakana kadar adamı yerde tuttu. Eğildi, bahçeye baktı ve aşina olduğu koridorlarda gezen yalnızca birkaç Volarlı olduğunu gördü. Hepsi Özgür Kılıç'tı. *Kuritailar devriye görevinde harcanmayacak kadar değerliler,* diye geçirdi içinden.

Gözlerini Nişan Hanesi'nin her bir köşesi, çatısı ve tuğlası üzerinde gezdirdi. Her şey hatırladığı gibiydi ama önemli bir fark vardı. O gece duvarlarda mavi pelerinliler değil, Volarlılar geziyordu.

Ölü Özgür Kılıç'ın pelerinini aldı, kendi Nişan kılıcını bırakıp adamınkini aldı ve rahat bir şekilde en yakınındaki muhafıza doğru yürüdü. Adama yüzünü görebileceği kadar yakınlaşınca bıçağını fırlatarak öldürdü. Duvarları tamamen gezmesi bir saat sürdü ve karşısına çıkan her bir muhafızı öldürdü. Yalnızca bir tanesi karşı koymayı başarabilmişti. Bekçi odasındaki esmer, güneşte yanmış gibi görünen, büyük ihtimalle imparatorluğun güneyinden gelen kıdemli çavuş, Frentis'in yıldız gümüşü kılıcı kısa kılıcına vurup göğüs zırhını delerek karnına girmeden önce birkaç darbeyi savuşturmuş ve ölü arkadaşlarından yardım istemek üzere bağırmıştı. Frentis av bıçağıyla adamı öldürüp bir gölgeye sığınmış ve ölü çavuşun bağırışları üzerine gelen var mı diye beklemişti ama kimse gelmemişti.

Gölgelerin içinden çıktı ve duvardan bir meşale alarak mazgallı siperin üzerinden üç kez iki yana salladı. Saniyeler içinde Davoka'nın önderliğini yaptığı yüz gölge tam hız kapıya doğru koştu. Frentis bahçeye indi ve kapıyı tutan büyük, meşe ağacından tahtayı kaldırdı. Diğerlerinin gelmesini beklemeden mahzenlere inen koridora gitti ve koşarak merdivenleri inmeye başladı. Nişan'ın erzaklarının bulunduğu ağır kapının başında iki Kuritai vardı. Bu, Volarlıların içeride sakladıkları şeye bir miktar değer verdiklerini gösteriyordu. Frentis gizlenmenin bir anlamı olmadığını düşünerek çalmış olduğu pelerini üzerinden çıkardı ve bir elinde kılıcı, diğerinde av bıçağıyla adamların üzerine doğru ilerlemeye başladı. Tam da beklediği gibi muhafızlar paniğe kapılmadan kılıçlarını çekip Frentis'in arenadan tanıdığı ikili dövüş formasyonuna geçtiler; biri diğerinin arkasındaydı ve öndeki hafifçe çömelmişti.

Arenadaki en iyi performansından bir tane daha az, yani altı hamle sürdü. Öndekine doğru hamle yapacakmış gibi yapıp zıplayarak arkadakini hedef aldı, adamın hamlesini kılıcını kaldırarak savuşturmasını sağladı, göğsüne vurduğu tekmeyle onu geri doğru yuvarladı. Çömelen adamın hamlesini savuşturdu, geriye doğru savurduğu kılıçla öndekinin boynunu kesti ve fırlattığı bıçak duvardan seken diğer adamın gözüne saplandı.

Bıçağını adamın gözünden çıkardı, duvardaki kancanın üzerindeki anahtarı aldı ve kapının kilidini açtı. Mahzen hatırladığı kadar karanlıktı ve derinliklerinde bir meşale ışığının hafif parıltısı vardı. Dikkatli bir şekilde ve hafifçe çömelerek ilerlemeye başladı. Gözlerini dört açmış, gelebilecek herhangi bir sese karşı tetikteydi ama yalnızca acı içindeki bir adamın zorlukla nefes alışverişini duyuyordu.

Kolları iki tarafa açık ve yukarıda, duvara zincirlilerdi. Bileklerinde kelepçeler vardı. İlki ölüydü ve zincirlerinden cansız bir şekilde sarkıyordu. Büyük göğsü yakın zamanda gördüğü işkencenin izleriyle doluydu. *Usta Jestin, bir daha kılıç dövemeyecek.* Frentis hüznünü bastırdı ve ilerlemeye devam etti. İşkence görmüş cesetler görmeye devam ediyordu. Çoğu kardeşiydi ama Usta Chekril'in de orada olduğunu gördü. Birden aklına Nişan'ın köpeklerine ne olduğu sorusu takıldı.

Otuzlu yaşlarında, başı öne eğili ve çıplak göğsü kanla kaplı adamın da ölü olduğuna kanaat getirmişti ki adam irkilince bağırmamak için kendini zor tuttu. Zincirleri sallanan adam delirmiş bir şekilde Frentis'in yüzüne baktı. "Öldü," dedi Usta

Rensial. “Ahır yandı. Bütün atlarım öldü.”

Frentis adamın yanına çömeldi ve adam deli gözleriyle ona bakarken konuştu. “Usta, Ben Kardeş Frentis...”

“Çocuk.” Rensial başını onaylar bir biçimde salladı. “Bekliyor olacağını biliyordum.”

“Usta?”

Rensial başını çevirdi ve çılgın gözleriyle siyahlığı taradı. “Öte’nin bu kadar karanlık olacağını kim bilirdi?”

Frentis ayağa kalktı ve ustasının kelepçelerini çözen anahtarı bulana dek bütün anahtarları tek tek denedi. Ayakta durmasına yardım etmek için beline sarıldı. “Burası Öte değil ve seni götürmek üzere gerçekten ben geldim. Suret’i nereye götürdüklerini biliyor musun?”

“Gitti,” diye inledi Rensial. “Gölgelerin içine.”

Frentis başka bir loş ışık görünce durdu, siyah boşluğun içinde dar bir üçgen. *Usta Grealin’in odası.* Silah raflarının hepsi büyük ihtimalle yağmalanmıştı ama bakmaya değerdi. Sendeleyen ustasını duvara dayadı ve yere oturmasına yardım etti. “Bir dakika, Usta.”

Kılıcını çekip kapıya doğru gitti ve botuyla iterek ardına kadar açtı. Ufak tefek bir adam üzerinde bir ceset olan bir masanın yanında dizleri üzerinde duruyordu. Masanın kenarından yere oluk oluk kan akıyordu. “Lütfen,” diye fısıldadı dizleri üzerindeki adam Volarca ve Frentis adamın kollarının taze kanla kaplı olduğunu gördü.

Yalvarmaya devam eden adamı duymazlıktan gelip cesede doğru ilerledi. Yapılı bir adamdı ve göğsünün parçalanmamış yerleri kıllıydı. Başında üçgen şeklinde yanıklar olmayan yerlerde uzun saçları vardı. Yara bere kaplı yüzü genişti ve Frentis’in hatırladığı kadarıyla yaşarken de kaba bir görüntüsü vardı, tabii iz sürdüğü zamanlarda canlanırdı. Şimdi yuvalarından çıkarılmış olan gözleri bir kurt gibi etrafı tarardı.

“Demek kapı düşünce ölmemiş,” diye mırıldandı. Bir zamanlar Usta Grealin’in yaşadığı odaya baktı. Nişan’a ait her bir silah, fasulye ve giysi parçasının tek tek kaydını tutardı. Bütün defterler kaldırılmış, yerine düzenli bir şekilde dizilmiş parlak ve keskin metal parçalar gelmişti.

“Lütfen,” dedi kanlı elleri olan adam ağlayarak. Dizleri üzerinde durduğu yerden taş zemin boyunca akmış bir sıvı vardı. “Yalnızca bana emredileni yaptım.”

“Bunu ona neden yaptılar?” diye sordu Frentis.

“Özgür Kılıç taburu bu adam yüzünden büyük zayiat verdi, kumandanın yeğeni dahil pek çok kişiyi öldürdü.”

“Sen bir kölesin,” dedi Frentis.

“Evet. Yalnızca bana em...”

“Evet. Duydum.” Mahzende çarpışma sesleri yankılanmaya başladı. Özgür Kılıç garnizonu en sonunda tehlikeye uyanmıştı.

Frentis kapıya doğru geçti. “Şu tabur komutanı nerede?”

* * *

Kumandan, Usta Haunlin’in bahçeyi net bir şekilde gören eski odasını almıştı. Frentis mahkûmlar kölenin işini yapmasını duyabilsinler diye pencerelerin perdelerini açık bırakmıştı. İki yüz kişinin üzerinde adamı olan garnizondan hayatta kalmış olan yaralı on iki kişi bahçede dizleri üzerinde duruyorlardı. Adamlar endişelensin diye köpek kulübelerini ziyarete gitmiş, döndüğünde hepsinin dehşet içinde olduğunu görmüştü.

“Kumandanınız pek konuşkan değildi,” dedi Frentis ve kendi dillerini duyan birkaçı başlarını kaldırdı. “Nişanımızın başındaki adamın adı Suret Arlyn’di. Kapı düştüğünde onun burada olduğunu biliyoruz. Nerede olduğunu söyleyen ilk adam hayatta kalır.”

Frentis üst tarafından arenadan hatırladığı bir sesin geldiğini duydu; hadım edilenlerin attığı tiz çığlık başka bir şeyle karıştırılamayacak derecede eşsizdi.

Adamlardan biri kasıldı ve kustu, konuşmak için nefes aldı ama yanındaki daha çabuk davrandı. “Uzun adamı mı kastediyorsun?”

“Evet,” dedi Frentis ve tüm tutsaklar aynı anda konuşmaya başladılar. Etraflarındaki savaşçılar kılıçlarını kaldırarak öne çıkınca da aynı anda sustular. Frentis ilk konuşan adamın önüne geçip durdu. “Uzun adam.”

“Generalin adamlarından biri onu şehre götürdü. Biz kaleyi ele geçirmeden hemen önce.”

“Burası bir hane.” Frentis adamın yakasına yapışıp ayağa kaldırdı ve kapıya doğru götürdü. Omzunda Renfael yapımı bir kılıçla bekleyen, bir zamanlar ozan olan Janril Norin’in yanından geçerken, “Çok uzatma,” dedi Frentis.

Frentis adamı kapıdan çıkarıp ellerindeki ipi keserken bahçeden çığlıklar gelmeye başlamıştı. “Şehre git ve burada neler olduğunu anlat.”

Adam bir an şok olmuş bir biçimde ona baktıktan sonra arkasını

döndü ve sendeleyerek koşmaya başladı. Gözden kaybolana kadar birkaç kez tepetaklak oldu. Frentis bir an için, adama yanlış yöne gittiğini söyleyip söylememek arasında kaldı.

* * *

Kampa dönerlerken Davoka sessizdi ve gözlerini kaçırıyordu. *Garvish,* diye düşündü Frentis içini çekerek.

"Lonakların mahkûmlarına neler yaptıklarını biliyorum," dedi Frentis sessizlik rahatsız edici bir hal alınca.

"Bazı Lonakhim," dedi Davoka. "Ben değil." Bakışları gözlerinde sürekli ölümü beklemekten dolayı korku olan ufak tefek köleye kaydı. "Onunla ne oyun oynayacaksın?"

Frentis hafifçe güldü. "Oyun değil, iş."

"Sen *Garvish* değilsin," dedi Davoka arkasından. "Daha kötüsün."

Usta Grealin kollarını iki yana açmış, yüzünde büyük bir gülümsemeyle karşıladı ve aklı bulanık Rensial'i sıkıca kucakladı.

"Atlarım yandı," dedi deli usta içtenlikle Grealin'e.

İri adam hüzünle gülümsedi ve bir adım geri çekildi. "Sana yenilerini buluruz."

"İki yüzden fazlası öldürüldü," dedi Frentis Grealin'e kısa bir süre sonra. "Büyük miktarda silah ele geçirildi, ayrıca muhtelif zırhlar, yiyecek ve birkaç yay. Ve özel yeni askerlerimiz tabii ki. Dört kişi kaybettik."

"Gafil avlamanın değeri küçümsenmemelidir," dedi ustası.

Artık üç yüze yakın insanın evi kabul ettiği kamptan kısa bir mesafe uzakta, nehrin kıyısında oturuyorlardı. Son birkaç haftadır sığınacak yer arayanları ve özgür bıraktıkları köleleri topluyorlardı. Bazıları kendilerinden savaşmalarının beklendiğini anlayınca gitse de çoğu kalmaya karar veriyordu. Yine de savaşan kuvvetleri yüz kişiyle sınırlıydı, zira geri kalanlar ya çok genç ya çok yaşlı ya hasta ya da Volarlılara karşı hiçbir şansları olamayacak kadar kötü eğitimlilerdi. Artık zaferleri önceki geceden küçüktü; köle avcılarının karavanlarını ve Volar ikmal kollarını yağmalamaktan ibaretti.

"Gelecekler," dedi ustası. "Bir baş belasından fazlası olduğumuzu kanıtladık."

"Bunu biliyorduk zaten. Usta, Suret..."

Grealin kel başını iki yana salladı. "Hayır."

"İçeri girmek için pek çok yol biliyorum..."

“Tek bir kişi için koca bir şehri aramak, hem de aradığımız kişinin okyanusun yarısını aşmış bir köle gemisinin ambarında olma ihtimali varken. Üzgünüm kardeşim ama hayır. Bu insanların şampiyonlarına ihtiyacı var, hem de her zamankinden daha fazla.”

* * *

Köle onu bıraktığı yerde, Davoka’nın Illian’la paylaştığı barınağın yanında sessiz ve hareket etmeden duruyordu. Kız bir yandan ateşin üzerindeki çorba tenceresini karıştırırken bir yandan da merakla köleye bakıyordu. Frentis çorbadan yükselen kokuyu duyunca kızın aşçılık konusunda pek yeteneğinin olmadığını fark etti.

“Kardeş!” dedi Frentis sırtından kınının içindeki kılıcını çıkarıp kendi çadırına doğru giderken. “Yeni bir zafer. Kamptaki herkes halinden memnun. Gerçekten on hayvan mı öldürdün?”

“Bilmiyorum,” dedi Frentis dürüstçe.

“Bir dahaki sefere beni de götür,” dedi Arendil asık yüzüyle ateşi bir sopayla dürterken. “Ben ondan daha fazla öldürürüm.”

“Sen fare bile öldüremezsin,” dedi Illian gülerek.

“Ben Banders Hanesi’nin eğitimli bir beyiyim,” dedi çocuk ters bir şekilde. “Yoldaşlarım şanlı bir zaferle geri dönüyorlar, bu sırada seninle burada kalmak benim onurumu zedeliyor.”

“Kampın korunması gerek,” dedi Frentis bu konuyu uzatmaması gerektiğini anlatan bir ses tonuyla.

Bir kâse aldı ve tencereden kendine çorba koyup kölenin yanına oturdu. “Ye,” dedi adamın yüzüne doğru uzatarak.

Köle kâseyi aldı ve mekanik bir itaatle yemeye başladı. Dudaklarına götürüp tadı tuzu olmayan çorbayı hiç çekinmeden içti.

“İsmin var mı?” diye sordu Frentis adam çorbasını bitirince.

“Evet, efendi. Otuz-Dört Numara.”

Numaralı köle. Bir uzman, çocukluktan itibaren belirli bir görev için yetiştirilmiş. *Bu adam otuz beş yaşından büyük olamaz ama sanırım benden daha çok can almıştır, hem de yavaş yavaş.*

“Ben efendi değilim,” dedi Otuz-Dört’e. “Ve sen de köle değilsin. Özgürsün.”

Kölenin yüzünde herhangi bir sevinç belirmedi. Adam sadece şaşırdı ve garip bir şekilde konuşmaya başladı. “Özgürlük bir kez kaybedildi mi geri kazanılamaz. Özgür doğmayanlar kanlarının

zayıflığının tutsağıdırlar. Yaşamda tutsak düşenler kendi zayıflıklarından dolayı özgürlüğü terk etmişlerdir.”

“Bu okumuş olduğun bir şeye benziyor,” dedi Frentis.

“Yönetim Konseyi’nin Zeyilleri, Altıncı Cilt.”

“Konseyi ve imparatorluğu unut artık. İkisinden de çok uzaktasın ve bu Diyar’da köleler yoktur.”

Otuz-Dört Frentis’e doğru ihtiyatlı bir bakış attı. “Beni buraya intikam almaya getirmedin mi?”

“Sen yalnızca sana emredileni yaparsın. Hatırlayabilecek yaşa geldiğinden beri böyle, değil mi?”

Otuz-Dört başını salladı, tuniğinin içine uzandı ve boynuna zincirle bağlı küçük, camdan bir şişe çıkardı. “Buna ihtiyacım var, acıyı dindiriyor... Acımı. Yaptığım şeyi bu sayede yapabiliyorum.”

Frentis şişenin içindeki açık sarı sıvıya baktı ve göğsünde bağın bir ekosunun titrediğini hissetti. “Peki ya içmeyi bırakırsan?”

“Ben... Canım acır.”

“Artık özgür bir adamsın, istersen iç istersen içme. Bizimle kalmak ya da gitmekte de özgürsün.”

“Benden ne istiyorsun?”

“Becerilerin işimize yarar.”

Davoka Nişan Hanesi’nden getirdiği tahıl çuvalını ateşin yanına bıraktı ve köleyi görüp kaşlarını çattı. Illian’ın kendisine uzattığı çorba kâsesini aldı ve ağzına götürür götürmez tükürdü. “Sana bundan yok artık,” dedi Illian’a, çorba tenceresini aldı ve çalıların arasına döktü. Çadırına gidip öldürdüğü bir Volarlıdan almış olduğu bıçağı kızın yanına attı. “Sen avlanmayı öğren. Arendil, sen çorba yap.”

Illian hayran bir şekilde elindeki bıçağa baktı ve kıs kıs gülerek Arendil’e doğru salladı.

“Gel, kapanlara bakacağız,” dedi Davoka mızrağını kaldırarak. Frentis’in yanında durdu ve tekrar Otuz-Dört’e bakıp kaşlarını çattı. “Şunu başka bir yere götür,” dedi usulca. “Çocukların etrafında olmasını istemiyorum.”

Peşinden koşan Illian’la birlikte yürümeye devam etti. “Ben çocuk değilim,” diyordu kız. “Bir buçuk sene içinde evlenecek yaşa geleceğim.”

Arendil tencereye tekme atarak homurdandı. “Ben Renfael Lordu’nun kan vârisiyim.”

Frentis ayağa kalktı ve Otuz-Dört’e takip etmesini işaret etti. “Sana bir şey göstermeme izin ver.”

* * *

Janril tutsağın karşısına oturmuş, bileği taşını kılıcına sürtüyordu. Volarlı iriydi ve sağlam bir iple bir karaağacın gövdesine arkadan bağlanan kollarındaki kaslar belli oluyordu. Yüzünde pek çok kesik ve bere vardı, gözlerinden biri şişerek kapanmıştı ve dudakları yakın zamanda patlamıştı.

"Herhangi bir şey söyledi mi?" diye sordu Frentis Janril'e.

Çavuş başını sessizce iki yana salladı ve sonra Otuz-Dört'ü görünce gözlerini kıstı. "Yardımcı olabilir," dedi Frentis.

Janril omzunu silkti ve ayağa kalkarak bağlı adamın ayaklarına vurdu. Adamın başı aniden havaya kalktı, panikle etrafına baktı ve sonra nerede olduğu hatırlayarak onlara ters ters bakmaya başladı.

"Onu aldığımızda boynunda bu vardı," dedi Frentis Janril'in boynunda asılı madalyonu işaret ederek. Gümüş diskin üzerinde bir zincir ve kırbaç kabartması vardı. "Bir miktar önemli biri olduğunu düşünüyoruz."

"Lonca efendisinin mührü," dedi Otuz-Dört. "Emrinde elli şef vardır. Bu adamı daha önce donanma toplandığı sırada görmüştüm. Sanırım sadece General Tokrev'e karşı sorumlu."

"Gerçekten mi?" dedi Frentis ve tutsak Otuz-Dört'ü iyice görebilsin diye kenara çekildi. "İlginç."

Adamın tek gözü köleyi seçince ardına kadar açıldı. "Yeni askerimizin birkaç sorusu olacak," dedi Frentis lonca efendisine.

* * *

Onları bir süre yalnız bıraktılar. Otuz-Dört lonca efendisinin yanına eğilince adamın yaralı dudaklarından sözcükler neredeyse hiç tereddütsüz bir şekilde dökülmeye başladı. İşkenceci ona dokunmamıştı bile.

"Üç gün içinde kuzeydeki bölgeden büyük bir karavan dönecek," dedi Otuz-Dört kısa bir süre sonra. "O bölgenin lordu iyi birer köle olacağını düşündüğü kişilerin bir listesini vermiş."

Frentis işkencecinin sözlerini aktarırken Usta Grealin kaskatı kesildi. "Lord Darnel bu insanlarla işbirliği mi yapıyormuş?"

Frentis soruyu aktarınca Otuz-Dört hafifçe omzunu silkti. "O kim bilmiyorum."

Bu uzun zamandır planlanıyordu, diye geçirdi içinden Frentis. "Başka? Suret'ten haber var mı?"

Otuz-Dört başını iki yana salladı. “O konuda hiçbir şey bilmiyor, bunun tek derdi köle ve kâr.”

“İşimize yaramaya devam edecek mi?”

“İmparatorluğa gönderilen kölelerin sayısı, efendisinin yatırımlarının geri dönüşü gibi konularda bilgi sahibi.”

“Sık suyunu çıkar. Özellikle de şu sorumlu olduğu general hakkında mümkün olan her şeyi öğren. Verecek bir şeyi kalmadığından emin olduğunda da onu Çavuş Norin’e teslim et.”

“Ona hızlı bir ölüm vereceğime söz verdim. Yalvardı.”

“Bir hayvana yapılan söz geçerli değildir,” dedi Janril, Frentis durumu açıklayınca. Günlerdir ilk defa bu kadar çok konuşmuştu.

“Kalacak mısın?” diye sordu Frentis Otuz-Dört’e.

Ufak adam boynundaki şişeyi aldı ve tıpasını çıkardı. Tereddüt içinde elleri titredikten sonra yere döktü. “Evet ama bir şartım var.”

“Köle avcısını nasıl istersen öyle öldür.”

Otuz-Dört başını iki yana salladı. “Hayır. Bir isim istiyorum.”

* * *

“Rolünüz,” dedi Frentis kendisiyle birlikte uzun çimlerin üzerinde yatan Illian ve Arendil’e. “Tekrar edin.”

Arendil sıkkın bir şekilde gözlerini devirdi ama Illian şevkli bir şekilde konuşmaya başladı. “Yolda yürüyoruz, yaralıymış gibi sendeliyoruz. Karavan gelince de oturup bekliyoruz.”

Frentis son bir kez çocukların dış görünüşüne baktı ve kurumuş tavşan kanı ve harap haldeki kıyafetlerin yeteceğini düşünüp tatmin oldu. “Peki başladığında?”

Arendil hemen söze atlayınca Illian ona ters ters baktı. “Arabalara gidip tutsakları serbest bırakıyoruz.” Kendisine verilen anahtarlardan birini çıkarıp gösterdi. Deneye yanıla, köle avcılarının kilitlerini değiştirmek konusunda tembel olduklarını, ele geçirdikleri anahtarların çoğu kelepçeyi çözdüğünü fark etmişlerdi.

“Saldırı başlar başlamaz Davoka size doğru koşacak. Onun yanından ayrılmayın.”

Birkaç metre uzakta duran Lonak kadınının ona sert ve onaylamayan bir şekilde baktığını görünce başını çevirdi. Gençleri kullanmak onun fikri değildi.

“Lonak çocuklarının erken bir yaşta savaşmayı öğrendiklerini düşünüyordum,” dedi dedi kampa dönüp Davoka itirazlarını dile getirmeye başlayınca.

“Bunlar Lonakhim değil,” dedi. “İkisi de rahat dışında bir şey görmemişler.”

Frentis kadının daha derin bir sebepten dolayı karşı çıktığını biliyordu. Onlara, özellikle de Illian’a bakarken fazlasıyla rahat içinde yetişmiş basit bir çocuk gördüğünün farkındaydı. “Savaş yakında bu ormana gelecek,” dedi Frentis. “Şimdiye kadar oynadığımız oyunlar bitti. Hazır olsalar iyi olur.”

Kuzeyden gelen kısa ve tiz bir ıslık sesi duyunca savaşçılar çalıların arasına çöktüler. Frentis tehlikenin ortasına atmayı planladığı iki gence döndü. “Zamanı geldi.”

Rollerini iyi oynadılar ama Illian’ın sendelemesi biraz fazla gösterişliydi ve Arendil’in hareketleri biraz yapmacıktı. Karavan yüz adım kadar kuzeydeki tepeye doğru çıkıyordu ve onlara eşlik eden bir Özgür Süvari bölüğü vardı. Kıtanın başındaki asker iki gencin yolun ortasında oturduğunu görünce elini kaldırdı ve karavan durdu. Frentis Volar yüzbaşısının hiç acele etmeden etraftaki araziye göz gezdirdiğini gördü. Adam bir süre sonra çavuşlarından birine kükreyerek emir verince dört atlı ileri çıktı ve kan içindeki, hemen öldürülemeyecek kadar güzel olan çocuklardan birkaç adım uzakta durdu.

Frentis yayını kavrayıp ayağa kalktı ve küçük okçu grubu da onu izledi. Yaylım ateşi acemiceydi ama aynı anda dört atlıyı da öldürecek kadar ok yağdırmışlardı. Davoka ayağa fırlayıp yola, Frentis de peşinde yirmi okçuyla birlikte karavana doğru koşmaya başladı.

Volar yüzbaşısının deneyimli olduğu belliydi. Saldırı emri vermeden önce öndeki bölüğü savaş formasyonuna soktu ve uzun kılıçlarını ileri uzatmış yaklaşık otuz adam dörtnala bir şekilde üzerlerine gelmeye başladılar.

Frentis durdu, yayına bir ok sürdü ve elini kaldırıp gözlerini daha önce yolun kenarına yerleştirtmiş olduğu büyük kaya parçasına sabitledi. İlk atlı kayanın üzerindeki işaretle aynı hizaya gelince elini indirdi.

Yolun her iki tarafındaki çimlerin içinden yirmiden fazla hırlayıp sıçrayan canavar hücum eden süvarilerin üzerine havlamadan çok kükremeye benzer sesler çıkararak saldırdılar. Dişleri etlerine girdikçe hem atlar hem de adamlar panik ve korkuyla çığlıklar attılar. Canavarlar zıplayarak atlıları eyerlerin üzerinden düşürüyor, dövünen avlarını çenelerinin içine hapsedip sallıyorlardı. Keşmekeş arasında kılıçlar savrulsa da Volarlılar pek

bir direniş gösteremeden kısa zamanda öldüler.

Frentis hareket etmeden önce çığlıkların dinmesini bekledi. O kadar kısa zamanda o kadar çok kan dökülmüştü ki kıyımın üzerinde kırmızı bir sis geziniyor gibiydi. Okçulardan birkaç tanesi öğürerek bakışlarını yolun üzerindeki dehşetten kaçırdılar.

Hayvan Volar yüzbaşısından artakalanların üzerinde oturmuş, kıpkırmızı patisini yalıyordu. Frentis'i görünce hafifçe mızırdandı ve öne doğru çıkarak elini yalamaya başladı. "Kesici," dedi Frentis eski yoldaşını kucaklamak üzere eğilerek. "Hanimiş benim güzel oğlum? Hanimiş benim güzel oğlum?"

* * *

Arabaların etrafında kısa ama çirkin bir çarpışma olmuştu. Paralı askerler ve artçı süvariler sert bir direniş gösterse de Davoka ve diğer savaşçıların üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi. Toplamda beş kişi kaybettiler. Davoka'yı Illian'ı tutarken gördü; kız Davoka'nın kollarında bir şefin bedenine tükürüyor ve tekmeler atıyordu. Göğsüne de bir bıçak saplıydı. Ağzından dökülen küfürleri duyan Frentis kızın zannettiği kadar da korunaklı bir ortamda yetişmiş olmayabileceğini düşünmeye başladı. Illian en sonunda yoruldu ve ağlayarak Lonak kadının kollarına kendini bıraktı. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Bana dokundu, gördün mü? Bana dokunmamalıydı."

Arendil yolun kenarında bir dizi tutsağın kelepçelerini çözüyordu. Alnında küçük bir kesik vardı ama onun dışında yaralanmamıştı. Frentis özgür kalanları incelediğinde her zamanki karışım olduğunu gördü: çoğu genç erkek ve kadınlar, güzelliği ya da güçleri için seçilmişler. Volar kölelik standartları paradoksal bir biçimde ona büyüyen bir ordu için gereksinim duyduğu en uygun acemileri veriyordu.

"Ermund!" Arendil etrafta dolanan tutsakların arasında geniş omuzlu, burnunun üzerinde bir yara izi, sırtında da yeni açılmış kırbaç yaraları bulunan bir adama bakıyordu. Adam yüzünde bir şaşkınlıkla çocuğa baktı.

"Arendil? Rüya mı görüyorum?"

"Rüya değil beyim. Buraya nasıl düştün? Annem, dedem..."

Adam sendeleyince Frentis, çocuğun adama destek olmasına yardım etti ve onu araba tekerleklerinden birinin üzerine oturttular. Frentis bir matara getirdi.

“Bu Ermund Lewen,” dedi Arendil, Frentis’e. “Dedemin şövalyelerinden ilki.”

“Darnel’in köpekleri kaleye geldi,” dedi şövalye mataradan su içtikten sonra. “Beş yüzden fazlalardı. Savaşılamayacak kadar çok. Benim ısrarım üzerine deden ve annen kaçtılar. Adamlarım ve ben... Onları bir süre uzak tuttuk, gerçekten muhteşemdi...” Şövalyenin başı öne doğru çöktü ve gözleri bitkinlikten kapanır gibi oldu.

“Ona bir at bulayım,” dedi Frentis ve Arendil’in omzunu sıvazladıktan sonra uzaklaştı.

Köpeklere ve çarpışmaya rağmen hayatta kalan birkaç at olmuştu. Frentis hepsinin sıraya sokulup kampa geri götürülmesini emretti, zira Usta Rensial’in acilen bir şeylerle uğraşmaya başlaması gerekiyordu. Deli usta durup havaya bakmadığı zamanlarda o güne dek yetiştirdiği bütün atların isimleri bağırarak saymaya başlıyordu. Ama Frentis’in adını bir türlü hatırlayamıyor gibiydi; ona hep çocuk diye sesleniyordu.

İpeğimsi, siyah tüyleri olan güzel bir at bulup dizginlerini tuttu. At kısa bir mesafe ötede cesetlerin arasında kendilerine ziyafet çekmeye devam eden köpeklerin kokusunu alınca burnundan solumaya başladı. Frentis fısıldayarak hayvanı sakinleştirdi ve baygın şövalyeye doğru götürüyordu ki Janril Norin’in tutsak alınmış altı Volarlı asker önünde volta attığını, kılıcını onlara doğrultarak konuştuğunu gördü. “Şarkı söylemeyi bileniniz var mı? Kampımızda müzik yok ve akşamları eğlenmek istiyorum.” Durdu, dönüp onlara baktı ve kılıcını indirerek sıradaki ilk adamın yanağını hafifçe kesti. “Söyle!”

Adam dehşetle dolu gözlerinden yaşlar süzülürken şaşkın bir biçimde Janril’e baktı. Frentis Janril’e doğru gitti.

“Şarkı söyle dedim orospunun frengili oğlu,” diye fısıldadı Janril ve kılıcını adamın kulağına doğrulttu. “Ben eskiden şarkı söylerdim, eşim de dans ederdi...”

“Çavuş,” dedi Frentis.

Janril yüzünde hafif bir sinirle ona doğru döndü. “Kardeşim?”

“Bunun için zamanımız yok.” Başıyla sıradaki üçüncü tutsağı işaret etti. “Şu asteğmen, bir şeyler biliyor olabilir. Onu sorgulamak üzere geri götür. Diğerlerini de çabucak öldür.”

Janril birkaç saniye boyunca her zamanki gibi ruhsuz bir şekilde ona baktıktan sonra yavaşça başını salladı. “Nasıl istersen kardeşim.”

* * *

“Darnel’in neden o zaman harekete geçtiği konusunda hiçbir fikrimiz yok,” dedi Ermund. Ateş ışığı adamın soluk yüzünü kırmızıya buyuyordu. Arendil yanında oturmuştu ve endişeli bir biçimde kaşlarını çatmıştı. Hemen yanında oturan Illian başını kucağına koymuş olan köpeği okşuyordu. Kesici ve sürünün geri kalanı kamp ateşine, onların yanına geldiğinde kız biraz tedirgin olmuştu. Diğer köpekler ateşin etrafına yayılırken diğerlerinden yalnızca biraz daha az devasa olan dişi bir köpek başını kucağına koymuş ve gözlerini kendisini sevmesini bekleyerek kaldırmıştı.

“Seni sevdi,” demişti Frentis. Kesici solunda, sahip olduğu pek çok oğlundan biri de sağındaydı. Grealin’in söylediğine göre ölen Usta Chekril tarafından itikad-tazıları olarak adlandırılan köpekler uzun zaman önce yitmiş ataları Çizik’ten yalnızca biraz daha küçüklerdi, daha uzun bacakları ve daha dar bir burunları vardı. Ama köle-tazıların neredeyse rahatsızlık verici sadakat ve itaatkârlığı soylarında hâlâ sağlamdı ve kontrol edilmeleri de nispeten daha kolaydı.

“Ancak yakalandıktan sonra işgalden haberim oldu,” dedi Ermund. “Yol üzerinde epey çirkin şeyler gördüm. Darnel kendisine karşı çıkanlarla hesaplaşma konusunda elini çabuk tutmuş.”

“Adamları da onun gibi hıyanet içindeler mi?” diye sordu Usta Grealin.

“Bir arabanın arkasındayken bilmesi zor, kardeş,” dedi Ermund. “Kendi şövalyeleri sadık kalacaktır, zira kendisine benzeyen adamlar seçer, yani onurları değil açgözlülüklerinin yol gösterdiği vahşi mankafalar. Ama halkımızın içini bilirim. Darnel’i hiç sevmediler. Yabancı işgalcilere katılan adamları ona arkadaş kazandırmayacaktır.”

“Dedem,” dedi Arendil. “Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Yok evlat. Ama ben olsam kuzeye, Skellan Geçidi’ne gider, Nişan’a sığınırdım.”

“Geçitteki garnizon eskisi gibi güçlü değil,” dedi Grealin. “Suret Arlyn son yıllarda sayılarını azaltmak zorunda kalmıştı. Kardeş Sollis’ten büyük bir destek kuvveti gelmesini bekleyemeyiz.”

“Yalnız başımızayız,” dedi Davoka.

“Yalnız değiliz,” dedi Frentis. “Kuzey Menzili’nin Kule Efendisi gelecek. Ve geldiği zaman bu Diyar’ı geri alacağız.”

Davoka ateşin başındaki diğerlerinin de onaylar şekilde mırıldandığını duyunca kaşlarını çattı. “Kuzey toprakları çok uzakta. Ve bu Kule Efendisi’nin Volarlılardan çok adamı olamaz.”

Illian hafifçe güldü. “Lord Vaelin kendi başına gelse bile bu savaşı tek günde kazanırız.”

Davoka yalnızca kaşlarını kaldırdı ve konuyu uzatmadı.

“Dayanmalıyız,” dedi Frentis. “O gelene kadar bu Diyar’daki direniş alevini parlak tutmalıyız.”

“Ve mümkün olduğu kadar çok adam öldürmeliyiz,” dedi Janril. Çemberin dışında duruyordu ve ateş ışığının kısmen aydınlattığı gözlerini Frentis’e dikmişti. “Değil mi kardeşim?”

Kesici, ozanın ses tonunda hafif bir tehdit sezerek başını hafifçe kaldırdı ve boğazından alçak sesli bir hırıltı gelmeye başladı. Frentis kulaklarını okşayarak hayvanı sakinleştirdi. “Öyle, Çavuş.”

Otuz-Dört karanlıktan çıkınca Illian olduğu yerde zıpladı. İşkencecinin bir yerde birdenbire belirmek gibi tedirgin edici bir yeteneği var gibiydi. Henüz bir isim seçmemişti ama bu çok da büyük bir problem teşkil etmiyordu, zira kampta onunla konuşabilen ve ayrıca konuşmak isteyen çok az kişi vardı. “Asteğmen inatçıydı,” dedi. “Ama çok değil, zarar minimumda kaldı.”

“Ne gibi bilgiler getirdin?” diye sordu Frentis adama oturmasını işaret ederek.

Otuz-Dört, Davoka ve Frentis’in arasına oturdu. Lonak kadınının bu kadar yakın olmaktan rahatsız olduğunu belli etmesini umursamıyor gibiydi. “Sizi biliyorlar, bu grubu. Özgür Kılıçlar size Kırmızı Kardeş adını vermiş. Sizi bu ormandan kovmak için planlar yapılıyor. General senin başına on bin kare ödül koymuş.”

“Beklenmedik değil,” dedi Frentis. “Başka?”

“Şehri almak ve ordunuzu yenmek planladıklarından daha pahalıya mal olmuş. Volar’dan yeni askerler gelmesini bekliyorlarmış. Ordu güneye gidiyor. Güney bölgesinin lordu antlaşma yapmayı kabul etmeyince şehrini kuşatmışlar.”

“Darnel kendini satıyor, Mustor direniş gösteriyor,” dedi Usta Grealin, Frentis haberleri tercüme ettikten sonra. “Savaşlar dünyayı gerçekten de tepetaklak ediyor.”

Frentis Davoka’nın yüzündeki ısrarcı ifadeyi gördü. “Kraliçe hakkında bir şey var mı?” diye sordu Otuz-Dört’e.

“Asteğmen, Kral ve bütün ailesinin öldürüldüğünü düşünüyor. Kraliçenin peşine takılma gibi bir emir verilmemiş.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Eşini ve kışın doğan ilk çocuğunu özlemiş.”

“Ne kadar da üzücü.” Frentis Janril’e döndü. “Tutsakla işi bitmiş.”

Karanlığın içinde kaybolmadan önce ozanın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Frentis Kesici’nin boynundaki tüyleri kaşıdı ve altındaki sert kasları hissetti. *Bizi canavar haline getirdiler eski dostum,* diye geçirdi içinden. *Peki ben onları ne hale getiriyorum?*

Dokuzuncu Bölüm

Reva

Geçitte yatan hareketsiz, siyah giyimli cesetlerden oluşan halı Reva'ya ahırın yakınlarındaki tarlada köylülerin yıllık avı sonrasında ölü serçeler bulduğu zamanı anımsattı. Cesetlerin arasında merdivenler de vardı ve hiçbiri duvarlara yirmi metreden daha yakın değildi. Yaklaşık dört yüz tane ceset saydı; hepsi Volar öncülerinin geldiği günün ertesinde Lord Antesh'in okçuları tarafından öldürülmüşlerdi. O zamandan bu yana direkt bir saldırı yapmaya çalışmamış, toprak tahkimatı yapıp etrafı kolaçan etmeye başlamışlardı.

"Bekliyorlar," demişti kütüphanedeki ateşin yanında oturan amcası. Dizlerinin üzerinde kalın bir battaniye vardı ve elinin uzanabileceği bir yerde mavi şişe içindeki kızılçiçek onu bekliyordu. "Neden beklemesinler ki zaten? Sonuçta bir yere gittiğimiz yok."

Kardeş Harin'in tahmin ettiği gibi her geçen gün daha kötüye gidiyor, yanakları çöküyor, derisi soluyor, ellerindeki her bir kemik ve damar kâğıt gibi derisinin altından belli oluyordu. *Ama gözleri,* diye geçirdi içinden Reva. *Hâlâ ışıl ışıl.*

O ana kadar sözünü tutmuş, amcasının yanından ayrılmamış, ikinci gün borazanla alarm sinyali verildiğinde duvara koşmamak için kendini zor tutmuştu. Kolay bir şekilde düşmanı püskürttüklerinin haberi gelene kadar kafesteki bir yaban kedisi gibi malikânede volta atıp durmuştu. Ama bugün amcası razı olmuştu, çünkü Volarlılar güçlü bir saldırı yapacaklardı ve Derebeyi'nin bunu kendi gözleriyle görecek kadar gücü yoktu.

"Lordlarım," diye selamladı Reva mazgallı siperlerde ona ve Veliss'e eğilerek selam veren Antesh ve Arentes'i.

"Sayım yapıldı mı?" diye sordu Veliss.

"Yapılmamasının daha iyi olacağını düşündüm leydim," dedi Antesh. "Büyük sayılar sürekli dile getirildiğinde adamların

sinirlerini bozabiliyorlar.”

Reva mazgallı sipere daha da yaklaştı ve Volar ordusuna baktı. Çadırları sabah pusunun içine doğru uzuyor, bir kamptan ziyade bir şehre benziyordu. Ovanın üzerinde en az iki bin piyade vardı ve batıdaki tepelerden durmayan bir sel gibi daha fazlası iniyordu. Ama gözüne takılan asıl şey toprak tahkimatlarının arkasında inşa ettikleri uzun, ahşap yapılardı.

“Bunlar makineleri mi?” diye sordu.

“O tür aletlere ait bir iz göremedik leydim,” dedi Lord Arentes. “Onlar kuleler. Büyük tekerleklerin üzerinde kaydırıp duvarlara dayayacaklar.”

“Ateş okları hazırlattım,” dedi Antesh. “Ve içi yağ dolu çömlekler.”

“Epey inşa ediyorlar,” dedi Arken. Antesh gibi deri bir yelek giyiyordu. Kendi yay ve sadağını taşımaktaydı.

“Yani bizim çok hedefimiz olacak genç bey,” dedi Antesh. Kendinden emin duruşuna rağmen Reva adamın sesinde bir gerginlik sezdi. *Aptal değil,* diye geçirdi içinden ve Volarlıları saymayarak Okçular Lordu’nun gerçekten dikkatli davrandığını düşündü.

“Saldırı ne zaman başlar?” diye sordu Reva.

“Sanırım kuleler hazır olur olmaz,” dedi Antesh. “Kuşatmayı uzatmak isteyeceklerini sanmıyorum. Fethedecekleri bütün bir diyar var ve bu kadar adamın gereksiz yere burada kısılı kalmasını istemezler.”

Reva bakışlarını tekrar yapılara çevirdi. Bekçi odasına çıktığı birkaç dakikalık zaman içerisinde sanki daha da yükselmiş gibilerdi. Pelerinini çıkardı ve malikânenin neredeyse tamamen boşalmış cephaneliğinden almış olduğu hafif zincir zırh, göğsünden dolanan kılıç kemeri, Al Sorna’nın ona öğrettiği gibi hızlı çekebilsin diye sağ omzunun üzerinden çıkan kabzası gözler önüne serildi. Elini Arken’e uzatınca çocuk ona karaağaçtan yapılma yayı ve demir uçlu ok dolu bir sadak verdi.

“Reva…” diye söze başladı Veliss.

“Amcamın yanına dönmelisin,” dedi Reva. “Benim yerim artık burası.”

Veliss önce Volar ordusuna, sonra ona baktı. “Ona söz vermiştin…”

“Anlayacaktır.” Veliss’in kollarını kavuşturduğunu gören Reva kadının ağlamamak için kendini zor tuttuğunu fark etti. Ona doğru

bir adım atıp danışman leydinin elini tuttu. “Ona yakın dur. Duvarların güvenli olduğundan emin olduktan sonra geri döneceğim.”

Veliss derin bir nefes alıp başını kaldırdı, zoraki bir şekilde gülümserken gözleri parladı. “Yine bir söz...”

“Bunu tutacağım.”

Veliss de kızın elini sıktı ve dudaklarına götürüp öptü. Yumuşak öpücüğü kondurduktan sonra arkasını döndü ve arkasına bakmadan merdivenlerden indi. Hızlıca gözden kayboldu.

“Lordlarım.” Reva tekrar Antesh ve Arentes’e döndü. “Duvarları bir kez daha gezmek isterim.”

* * *

Büyük ihtimalle karanlığın oklardan korunmalarına yardım edeceğini hesaplayarak o gece geldiler. Eğer gerçekten böyle bir düşünceye kapıldılarsa boş yere ümitlenmişlerdi. Antesh zifte bandırılmış saman balyaları hazırlatmıştı ve bunları duvarın üzerine atıp yanan oklarla vuruyordu. Alevler yükselince geçide doğru sürünen kuleler net bir şekilde görülebiliyorlardı. Her bir kulenin arka tarafına uzanan bir kubbe vardı ve altında saklanan adamlar kuleleri itiyor, ayakları bilmedikleri bir ritimle uyum halinde ilerliyordu. Antesh ilk kule kapının elli metre yakınına gelene kadar yaylım ateşini bekletti. Emri üzerine çömlekler atıldı ve düzinelercesi kulenin ön tarafında parçalandı. Hemen arkasından atılan yanan oklar lamba yağını derhal tutuşturdu.

Kule birkaç metre daha ilerlemeye devam edince Reva başını iyice eğip kulenin arka tarafındaki kubbeye baktı. Bacaklar aynı ritmik ilerleyişe devam ediyorlardı. Yayını eline aldı, bir ok sürdü ve dikkatlice nişan aldı. Ok kubbenin arka tarafındaki bacakların arasına daldı ve birkaç saniye sonra bir adamın yüzükoyun yere düştüğünü görünce sevindi. Bacağını tutup yerde yuvarlanırken duvardan atılan oklar tarafından öldürüldü. Reva’nın etrafındaki okçular da onu örnek alıp kubbeye atış yapmaya başladılar. Kısa bir süre sonra kulenin üzeri yanıyordu ve arka tarafında yaralı adamlardan bir iz bırakıyordu. Duvardan yaklaşık yirmi metre ötede durdu. İçinde yanan adamların çığlıklarını duyabilecekleri kadar yakındı. Sonra büyük, yaralı bir hayvan gibi sarsıldı ve adamlar kaçmaya çalıştıkça kanıyor gibi göründü. Çoğu birkaç metre bile kaçamadan uzun yaylar tarafından öldürülüyordu. Kule

çökerken duvardan sevinç nidaları yükseldi. Alevler iskeletini yemiş, üst tarafını yere çalmıştı ve yerde kıvranmıştı.

"Sonra sevinirsiniz!" diye bağırdı Antesh ve kardeşinin yanan cesedinin etrafından manevra yapmakta olan diğer kuleyi işaret etti. "Şuna çömlek atın."

İkinci kule de ilkinden daha fazla dayanamadı; duvara ulaşamadan yandı ve bağırsakları deşildi. İçindeki adamlar ok yağmuru altında can verdiler. Reva birkaç adamın demir uçlu ok yağmurundan kurtulmak için nehre atladıklarını gördü. Üçüncü kule göründü; ateş ve oklar tarafından durdurulmadan önce duvarların ancak on metre ötesine kadar gelebildi.

"Merdivenler!" diye bir bağırış duydu sol tarafta bir yerden. Reva geçide baktığında birkaç yüz adamın başlarının üzerindeki merdivenlerle birlikte kulelerin yanından koşarak geçtiklerini gördü. Geçidin sonuna vardıklarında iki gruba ayrıldılar. Yüz adım boyunca duvara paralel koştuktan sonra dönüp merdivenleriyle birlikte duvara doğru koşmaya başladıkları sırada sürekli olarak oklar karşısında düşüyorlardı. Bu adamlar garip bir şekilde güvenliklerini hiçe sayıyorlar, etraftaki cesetleri ya da merdivenlerden düşen adamları hiç umursamıyor gibilerdi. *Varitai,* diye geçirdi içinden Veliss'in sözcüklerini hatırlayarak. *Kendi iradesi olmayan köle askerler.*

Hafif bir ıslık duyunca eğildi ve başının üzerinden bir ok geçti. Yan taraflarındaki bir okçu o kadar şanslı değildi; yanağına gömülen okla birlikte duvardan düştü. Reva duvarın üzerinden bakma riskini aldığında geçidin sonunda ellerinde büyük, uzun yaylar bulunan bir grubun mekanik bir hız ve isabetlilikle ok attıklarını gördü. Merdivendeki adamlar gibi onlar da en ufak bir korku belirtisi göstermiyorlardı.

Lord Antesh bir düzine okçudan sıkı bir grup oluşturup yaylarına ok sürülmüş bir biçimde eğilmelerini, sonra ayağa kalkıp aynı anda oklarını fırlatmalarını emretti. Demir uçlu yağmur ardıl yaylımlar biçiminde Volarlı okçuların üzerine yağdı ve bir süre sonra hepsi öldü. Varitailar da hızlıca öldürülüyorlar, her biri daha merdivenlerin yarısına kadar tırmanamadan indiriliyorlardı. Duvarlardan itilen merdivenler aşağıdaki cesetlerin üzerinde yatıyordu.

Kalan dört kule de ilerlemeye, ceset dolu ve kardeşlerinin yanan bedenlerinin bulunduğu zeminden geçmeye çalıştı ama ilerleyemeyip durmak zorunda kaldılar. "Yavaş ve sakin, beyler!"

dedi Lord Antesh yanan oklar uçarken. “Müsrif olmayalım.”

Bir saat içinde dört kule de yanıyordu; içinden çıkıp da ölmemiş mürettebatı geçitten geri kaçıyorlardı. Duvarlarda kutlama naraları atılıyordu ve yaylarını kaldırmış adamların hepsi Reva’nın sırtına vurup ya tezahürat yapıyor ya da Volarlılara küfürler sallıyordu.

“O kadar zor değildi ya sanki?” dedi Arken. Yüzü duman ve terden kararmıştı, sadağı bomboştu. Reva duvara gitti ve aşağı bakıp şehri çevreleyen dar yolu doldurmuş cesetlere baktı. Birkaç tane yaralı adamın süründüğünü, iniltilerinin duvardaki neşe çığlıkları içinde boğulduğunu fark etti. *Köleler,* diye geçirdi içinden. *Kazanma şansı yüksek olmayan bir bahiste harcanan değersiz birkaç bakır sikke gibiler.* Başını kaldırıp gözlerini Volar kampındaki sayılamayacak denli çok olan ateşler üzerinde gezdirdi. Oralarda bir yerde bu umutsuz gösteriyi düzenleyen kumandan her kimse kıyıma bakacak ve ertesi gün için yeni bir strateji geliştirecekti.

Elinin karıncalandığını hissetti, tam Veliss’in öptüğü yerin. Hatta o zamandan bu yana karıncalanıyordu ama ancak şimdi fark etmişti. “Ben malikâneye gidiyorum,” dedi Arken’e. “Tekrar geldiklerinde beni bul.”

* * *

Vardığında Sentes amcanın keyfinin pek yerinde olmadığını gördü ama bunun sebebi büyük ihtimalle Reva’nın tutmadığı sözü değil, odada, Lord’un karşısında duran kırık burunlu rahipti. “Bu da ne demek?” diye sordu Derebeyi güçlükle nefes alarak. Elindeki parşömen parçasını sallıyordu. Veliss elini adamı sakinleştirmek üzere omzuna koydu ve rahibe ters bir bakış attı.

“Kutsal Okuyucu’nun sözcükleri oldukça açık, lordum,” dedi rahip ve amcasının yanına geçip dikilen Reva’ya ihtiyatlı bir bakış attı. “Bizzat Ata tarafından hediye edilmiş iç görüsü sayesinde mevcut durumumuzun sebebini öğrendi. Sayısız günahlarımız onun öfkesini çekti ve dışarıdaki tanrısız hayvanlar onun cezası.”

“‘Cihan Atası her şeyi görür, bilir ve affeder,’” diye alıntıladı Reva. “‘Onun tek cezası kendinizi onun sevgisinden mahrum etmektir.’”

Rahip ona hiç aldırış etmeden Derebeyi’ne bakmaya devam etti. “Yolumuz açık, lordum. Ata’nın affına sığınmak için günahlarımızdan arınmalıyız.” Dik dik Veliss’e baktı. “Tüm günahlarımızdan. Bu şehir Ata’nın en büyük peygamberinin şerefine

inşa edildi ama duvarları içine tanrısız ruhlar alarak onu kirletiyoruz...”

“Okuyucun,” diye araya girdi Sentes amca. Alt dudağından bir damla salya sarkıyordu. “Katedralinde oturup saçmalıklar yazıyor; onları kölelik ve katliamdan koruyan bu şehrin insanlarına yardım etme ricalarımın hepsini reddediyor!” Öksürdü ve bedenine bir acı dalgası yayıldı. Reva elini amcasının sırtına koydu ve nazikçe elinden parşömeni aldı.

“‘Şehrin içindeki bütün kâfirler Ata’nın hükmü için derhal toplanmalı,’” diye okudu kâğıttan yavaşça rahibe doğru yürürken. “‘Bizzat Kutsal Okuyucu onların Ata’nın sevgisine kabul edilmesini sağlayacak. Kâfirliğinden vazgeçemeyen ya da vazgeçmek istemeyenler duvarların dışındaki sapkın akranlarına verilecek.’”

Başını kaldırıp rahibe baktı ama şekilsiz burnunu hafifçe bükmüş adam ona bakmıyordu. “Bu bizi kurtaracak mı yani?” diye sordu Reva.

“Okuyucu’nun sözcükleri Derebeyi...”

Reva parşömeni yırtıp ikiye bölerek yere atarken rahip cümlesini tamamlamaya gerek görmedi. “Çık dışarı,” dedi Reva. “Ve yaşlı aptalın gevezelikleriyle amcamı bir daha rahatsız edersen o duvarın dışındaki kâfirlerin sizin gibi iki dindara neler yapacağını görürüz.”

Adam akılsızca bir karşılık vermemek için kendini tutup çıkmak üzere arkasını döndü.

“Söyle ona,” dedi Reva adamın sırtına bakarak, “bu iş bittiğinde, beni yetiştiren piçin ismini verse iyi olur. Bunu ona söyle.”

* * *

“Korkunç muydu?” diye sordu Veliss. Kütüphanede oturuyorlardı. Amcası üst katta uyuyordu. Rahibin ziyaretinden sonra söylenmeye başlayınca yorgun düşmüştü ve kızılçiçek içmişti. Veliss uyuyana kadar başından ayrılmamıştı.

Reva zincir zırhını çıkartmış, yalnızca birkaç saat geçmesine rağmen nasıl bu kadar kötü koktuğuna hayret etmişti. Ateşin yanındaki bir kanepede yatıyordu ve Veliss de karşısında oturuyordu. Kadın yaralandı mı diye dikkatli bir şekilde ona bakıyordu sanki. “Onları püskürttük,” dedi Reva. “Onlara çok adama mal oldu. Ama yarın yine gelecekler.”

“Çok kan gördüm,” dedi Veliss. “Hatta benim döktüğüm de oldu biraz. Ama hiç savaş görmedim.”

Reva'nın aklına binlerce adam yoldaşlarının ölümlerini neşeyle karşılarken yerde sürünen yaralı Varitailar geldi. "Korkunç."

"Savaşmak zorunda değilsin Reva. Bu insanların sana ihtiyacı var ve risk..."

"Zorundayım ve savaşacağım." Veliss'in astığı yüzüne baktı ve kadını gülümserken görmeyi yeğlediğini fark etti. "Sana karşı," dedi, "kaba şeyler söyledim..."

"İnan daha kötülerini duydum. Orospu, fahişe, yalancı... Casus. Ve hepsi doğruydu. O yüzden benim hislerimi önemseme aşkım."

"Neden kaldın? Şimdiye oldukça uzaklarda ve zengin biri olabilirdin."

"Onu bırakamazdım, özellikle de şimdi."

Reva doğruldu ve ağrıyan kolunu ovdu. Karaağaç yayı çekmek zordu ama sızıyı anca savaşın heyecanı geçtikten sonra hissetmeye başlamıştı. "Ne zamandır onunlasın?" diye sordu Veliss'e.

"Yıllar önce Kral'ın divanına misafir olarak geldiğinde Varinshold'da tanışmıştık. Müdavimdi ve cömert bir müşteriydi. Sandalye'de oturmak üzere geri çağrıldığını duyunca üzülmüştüm. Birkaç yıl sonra... Varinshold'dan acilen ayrılmamı gerektiren bir şey oldu, buraya gelirsem beni hoş karşılayabileceğini ya da en azından yabancı yerlere gitmek için yeterli para kazanabileceğimi düşündüm. Umduğumdan daha hoş karşıladı beni ve aynı zamanda hikmetli tavsiyelere de ihtiyacı vardı."

"Aynısını benim için de yapar mısın zamanı gelince?"

Veliss kızın gözlerinin içine baktı ve usulca konuştu. "Sanırım istediğin neredeyse her şeyi yapacağımı biliyorsun aşkım."

Reva başını çevirdi ve parmaklarıyla kolunu ovmaya odaklandı.

"Amcan ve ben," dedi Veliss. "Biz... Yapmadık, uzun bir süredir. İçki yalnızca ciğerlerine zarar vermedi ve şey, profesyonel olmayan ilgi alanım hep başkaydı. Sessizce yapmam karşılığında istediğim şeyin peşinde koşmama izin verdi. Yani eğer sorun buysa, bu bir ihanet olmayacaktır."

Pis, Atasız günahkâr... "Hikmet Kitabı," dedi Reva. "Ata'nın erkek ve kadınların birbirini sevmesinin onun tüm insanlığa olan sevgisini yansıttığını anlatır. Kanun Kitabı evliliği bir erkek ve bir kadının birlikteliği olarak buyurur. Hüküm Kitabı bu bağa hürmetsizliğin Ata'nın sevgisine karşı bir günah olduğu anlatılır."

"Yalnızca sözcükler aşkım," dedi Veliss. "Yalnızca pek çok eski sözcük. Seni görüyorum Reva, saklamaya çalışsan da gözlerinin nerede dolaştığını görüyorum."

Reva elinin üst tarafını ovdu ve birden tekrar canlanmışa benzeyen karıncalanmayı geçirmeye çalıştı. “Döverek içimden çıkarmaya çalıştı,” diye fısıldadı gözlerini kapayarak. “Ama derinlere gömülü, yıkanıp çıkmayan bir leke gibi.”

“Leke mi?” Veliss’in gelip yanına oturduğunu, elini tuttuğunu ve karıncalanmanın yanmaya başladığını hissetti. “Leke değil, bir güzellik, bir hediye.” Sıcak ve yumuşak nefesi Reva’nın boynunda dolandı ve teninde yeni bir karıncalanma hissetti.

Çarpılan kapıların sesini duyunca Veliss’in kollarından ayrılıp ayağa kalktı ve arkasını dönünce Arken’in odaya girdiğini gördü. “Döndüler!”

* * *

Bu defa kalkanlar kullandılar. Çiviyle tutturulmuş büyük tahta parçalarını her bir köşesinde bulunan direklerle tutuyor, altına sığınan on Varitai uygun adım duvara doğru ilerliyordu. Güneş doğduğundan Volar savaşının bütün düzeni gözler önüne serildi. Reva düşmanlarının ilk saldırısının yaklaşık üç bin adam tarafından gerçekleştirildiğini hesap etti. Antesh direkt olarak kalkanların üzerine nişan alıp boşa ok harcamaktansa okçularına yanlardan saldırmalarını emretmişti. Geçitte saldırı gücünün en az beşte biri ölmüştü. Okçular ölümcül bir şekilde oklarını hedeflerine gönderdikçe adamlar ya yere ya da nehre düşüyorlardı.

Duvara ulaştıklarında üç noktadan saldırmayı denediler. Merdivenlerini kaldırdılar. Yukarıdan atılan ağır taşlara karşı kalkanlarını da başlarının üzerine tutmaya çalışıyorlardı. Reva sürekli olarak hareket ediyor, kalkanın altından bir anlığına çıkan her saldırganı öldürmeye hazır bekliyordu. Askerler merdivenleri çıkmaya başladığında diğerlerini bırakıp oraya yoğunlaştı. Yerden altı metre kadar yükselmelerini bekledikten sonra okunu fırlatıyor, yoldaşlarının başlarına düşmesini umarak adamları vuruyordu. Altıda saymayı bıraktı.

“Lordum!” diye bağırdı bir adam Antesh’e. Duvarın batıya bakan yüzünden ona doğru koşuyordu. “Nehir!”

Reva ve Arken tehlikeye bakmak üzere koşan Antesh’i takip ettiler. Batıdaki muhafızlar aşağı tarafı işaret ediyorlardı: elli kadar sal, ellerinde kalkanları bulunan ve uzun direkler kullanarak kendilerini iten Volar askerleriyle birlikte Coldiron’un kara suları üzerinden geçiyordu. Salların sürekli hareket etmesine bakan Reva

bu adamların Varitailar değil, özgür insanlar olduğunu düşündü. *Yakında özgür cesetler olacaklar,* diye geçirdi içinden, acımasızca.

"Adamlarını dağıt," dedi Antesh duvarın o bölümünden sorumlu Hane Muhafızı çavuşuna. "Onluk gruplar halinde. Her biri farklı bir sala gitsin ve direk kullananlara nişan alsınlar."

Sallar menzillerine girer girmez ateş emri verdi ve oklar havada kavis çizerek Özgür Kılıçların üzerine yağdı. Adamlar kalkanlarını başlarının üzerinde tutmak zorunda kaldılar.

"Vurdum piçi!" Arken'in oku en öndeki salın direk tutan adamına saplandı ve Reva'nınki de onun yerini doldurmak üzere ileri çıkan adamı buldu.

Sallar yaklaştıkça ok yağmurunun hızı yükseldi ve okçular bir süre sonra kalkandan oluşturdukları çatılar arasında boşluklar bulabilmeye başladılar. En baştaki sandal kısa bir süre sonra kontrolden çıktı ve akıntıya tutuldu. Üzerinden saçtığı cesetleri nehir alıp götürdü. İki salın daha başına aynı şeyler geldi ama geri kalanlar saflarında büyük boşluklar olsa da kıyıya ulaşmayı başardılar.

Özgür Kılıçlar kıyıya ayak basar basmaz saldırılarına başlamak için önceden ayarlanmış bir noktaya doğru koşmaya başladılar. Bu süreçte okçular içlerinden pek çok asker öldürüyordu ama öldürmekle bitmeyecek kadar kalabalıklardı. Bir süre sonra merdivenleri mazgallı siperlere dayandı. Özgür Kılıçların saflarında okçular da vardı ve merdivenlerin duvara dayandığı noktalardan düzenli bir şekilde ok yağdırıyorlardı. Reva bir merdiveni itmek üzere öne çıkan iki okçunun ölüp aşağı düştüğünü gördü.

"Mızraklılar çıksın," dedi Antesh Hane Muhafızı çavuşuna. Bu esnada Volarlılar merdivenleri çıkmaya başlamışlardı.

Reva son tırmanana doğru ok fırlattıktan sonra ne olduğunu göremeden eğildi ve mızraklıları sıkı bir düzene sokan çavuşun yanına gitti. Arken de hemen yanındaydı ve cephanelikten aldığı baltayı kaldırmıştı. Çocuğa kılıç öğretmekte pek başarılı olmamıştı.

Antesh elinden geldiğince uzun bir süre boyunca okçularını duvarda tuttu ve tırmananların bu hamlenin karşılığında ağır bir bedel ödemesini sağladı ama bu esnada alttaki Volarlı okçular birkaç okçusunu daha öldürmeyi başardılar. "Pekâlâ, geri çekilin!" diye bağırdı, Reva'nın yanına geçti ve yayını dikkatlice iç duvarın üzerine koydu. "Dans etme zamanı leydim," dedi ve kılıcını çekti.

Reva karaağaç yayını adamın uzun yayının yanına koydu. "Hâlâ bununla ilgili sorularım var," dedi, parmağıyla işlemeleri

göstererek.

"Yarın sorarsınız," dedi adam belli belirsiz sırıtarak.

Mazgallı siperlere ulaşan ilk Volarlı kalın, demir bir miğferin altında kaba saba yüz hatlarına sahip iri bir adamdı ve duvarın üzerinden aşarken öfke ve dehşetle bağırıyordu. Reva ileri doğru atıldı, Volarlının çılgınca savurduğu darbesinin altından eğilerek geçti, ayağa kalkarken kılıcını çekti ve yukarı doğru savurduğu darbeyle kılıcı adamın çenesinden soktu; dilini keserek beyninden çıkardı. Kılıcını geri çekti, arkasını döndü ve kendini mazgallı siperlerin üzerine atmaya çalışan bir sonraki adamın yüzünü kesti. Adam kör bir halde çığlıklar atarak merdiveni çıkanlara çarptı ve hep birlikte ölüme düştüler.

Her iki tarafında başka Volarlılar belirdi ve mızraklı askerler bağırarak düşmanın üzerine doğru atıldılar. Mızraklarını saplayıp çıkararak çılgınca ölüm saçmaya başladılar. Mazgallı siperler kısa bir süre içerisinde dövünen adamlarla dolu bir hengâmeye dönüştü. Üzerine gelen mızraklıyı öldürdükten sonra iki elinde tuttuğu kısa kılıçları sallayarak üç kişiyi daha hızlıca kesen Volarlı bir asker Reva'nın dikkatini çekti. Diğerlerinden farklı bir zırh giyiyordu, kolları daha zayıftı ve ön kolunu koruyan zırh parçası dışında kolları korumasızdı. Kazıtmış olduğu kafasında miğfer yoktu. Dövüşmeye devam eden adamın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kenara çekilerek darbelerden kaçınıyor, akıcı bir kesinlikle öldürücü hamlelerde bulunuyor ve neredeyse olağanüstü bir hızla hareket ediyordu.

Reva'nın uyarısını duymayan Arken bir savaş narası atıp baltasını kaldırarak adama doğru hücum etti. Becerikli adam iki kılıcını kaldırıp çapraz şekilde tutarak Arken'in balta darbesini savuşturdu ve göğsüne tekme yiyen çocuk baltası elinden düşerek yere yuvarlandı. Volarlı öldürücü darbesini vurmak üzere ilerlerken Reva koşarak kılıcını adamın gözlerine doğru savurarak gerilemesini sağladı. Durup ona bakan adamın yüzünde şaşkınlık yoktu. Bir gözünün altındaki kesikten kan damlıyordu ve neredeyse hiç duraksamadan ona doğru saldırdı. Kılıcının birini kafasına, diğerini de beline doğru savurdu. Reva yana doğru çekildi ve kılıcını dikey bir şekilde tutarak iki kılıca karşı koydu, döndü ve tek dizi üzerine çökerek kılıcını adamın baldırına doğru savurdu. Adamın baldır zırhı sağlamdı ve bu yüzden kesik onu sakatlamadı. Yüzünde herhangi bir şaşkınlık ya da acı ifadesi olmadan kılıçlarını tekrar ona saplayacak şekilde aşağı doğru salladı ama Reva tekrar

dönünce yalnızca taşları dövdü. Reva kılıcını adamın kafasına sokmak üzere ayağa fırladı.

Becerikli adamın çifte kılıçları tekrar taşa çarptığında dizleri üzerine çöktü ve Reva kılıcını çıkarınca cansız bir şekilde yüzüstü düştü.

Reva derin nefes alıp gözleriyle Arken'i aradı ve çocuğun göğsünü tutar bir halde diğer askerlerle birlikte ona baktığını gördü. Volarlılar ortadan kaybolmuş gibiydi. Duvarın üzerinden baktığında kaçtıklarını gördü. Birkaç tanesi geçide doğru koşarlarken kalkanlarını kaldırmışlardı ama diğerleri kör bir şekilde güvenli noktaya doğru koşuyor, bu esnada uzun yaylardan atılan oklar tarafından avlanıyorlardı.

"Biraz nefes alabilir..." diye başlamıştı ki arkasını döndüğünde herkesin başlarını öne eğmiş ve dizleri üzerine çökmüş olduklarını gördü. Amcasını duvara geldiği için haşlamak üzere etrafına bakındı ama orada olmadığını fark etti. Antesh ve Arken dahil herkes onun için eğiliyorlardı.

"Yapmayın şunu," dedi zor duyulur bir sesle.

* * *

Reva sabahın geri kalanını Kardeş Harin'in kapının yakınlarındaki bir hana kurduğu geçici şifa evine yaralıları taşıyarak geçirdi. Kardeş, yaşlı bir kadın ve orta yaşlı bir adam olan Beşinci Nişan'dan iki şifacı yaraları dikiyor, kemikleri yerine takıyor, arada bir de Reva'nın ölümcül yaralar olduğunu tahmin ettiği kesiklere sahip adamları kurtarmayı başarıyorlardı.

"Bu ilginizi çekebilir, leydim." Harin bir aleti kaldırdı ve Reva'nın önceki gece yanağına ok yediğini gördüğü okçuya doğru gitti. Ok çıkarılmıştı ama ucu yüzündeki kemiklerin içine gömülü halde duruyordu. Kardeş adama epey kızılçiçek vermişti ama o yine de acıdan dolayı hafifçe inliyor, korku dolu gözlerle Harin'in elindeki alete bakıyordu. "Buna rahmetli babanızın ardından Mustor mızrağı adı verildi."

Harin yarasını incelemek üzere eğilince okçu iyice pustu. Adamın yanağında derin bir yarık vardı ve temizlenmiş olmasına rağmen içinden kan sızıyordu. Reva adamın elini tutup sıktı ve zoraki bir şekilde gülümsedi. "Babam mı?" diye sordu Harin'e.

"Evet, meşhur ok yarası bu talihsiz arkadaşınkine çok benziyordu. Ucu o kadar derine gömülüydü ki keserek çıkarmak

ölümcül olacaktı. Onunla ilgilenen şifacı yeni bir alet tasarlamak zorunda kaldı.” Reva görebilsin diye uzun aleti havaya kaldırdı. “Ucunun şeklini görüyor musunuz? Bir ok ucuna inebilecek kadar dar. İndikten sonra da,” başparmağını aletin ortasından itip ikiye ayırdı, “açıp ok ucunu tutuyorum; hızlı ve kolay bir şekilde çıkıyor.”

“Acısız mı peki?”

“İtikat, hayır,” dedi. Yaralı okçunun yanağına doğru eğildi ve aleti yaraya soktu. “Duyduğum kadarıyla aşırı derecede acı vericiymiş. Arkadaşın kollarını tutabilir misiniz?”

Arken hanın içki içilen bölümündeydi ve yaşlı şifacı göğsüne bandaj sarıyordu. “Kırık kaburgalar,” dedi Reva’ya üzgün bir şekilde sırıtarak. “Ama yalnızca iki tane.”

“Aptalcaydı yaptığın,” dedi Reva. “Bir dahaki sefere daha kolay bir rakip seç.”

“Hiçbiri kolay değil ki, ama sana hepsi kolay tabii.”

“Bitti,” dedi şifacı ve bandajları bağladı. “Normalde acı için bir şişe kızılçiçek vermem lazım ama tedarikli olmamız gerekiyor.”

“Malikânede ekstra birkaç şişe var,” dedi Reva. “Buraya getirtirim.”

“Amcanızın bakımı için kızılçiçeğe ihtiyaç var leydim.”

Hepsine ihtiyaç duyacak kadar yaşamayacak, diye geçirdi içinden ve düşüncenin soğukluğundan dolayı irkildi. “O... O bu insanları acı içinde görmek istemezdi.” Arken’e dönüp elini tuttu. “Biraz dinlen.”

* * *

Lord Antesh’i bekçi odasında Lord Arentes’le adamları en iyi nasıl dağıtacağı üzerine tartışırken buldu. “Sadece bir ya da iki noktaya odaklanmanın bir işlerine yaramayacağını fark etmişlerdir,” dedi sabrını kaybetmemeye çalışarak. “Bir dahaki sefere birden fazla yerden saldırıp bizi sınayacaklardır. Ata biliyor ya, bunu deneyecek kadar güçleri var.”

“Saldıracak gücümüz olmalı,” dedi Arentes burnunu çekerek. “Geçme ihtimallerine karşın en iyi adamlarımızı bir karşı saldırı için saklamalıyız.”

“Geçerlerse şehir zaten düşmüş demektir lordum.”

Reva yaklaşırken ikisi de sustu. Antesh’in yüzünde diğer adamlarla birlikte önünde eğildiği zaman gördüğü garip ifade vardı. Arentes ise daha temkinliydi, belki de duvarlarda dolaşan çılgınca

hikâyelere inanmak istemiyordu ve Reva adamı bundan dolayı sevdiğini fark etti. “Bir problem mi var lordlarım?”

“Lord Okçu adamlarımı kontrol etmek istiyor leydim,” dedi Arentes. “Hane Muhafızları ve Şehir Muhafızları’nın kumandanlığı bana verildi. İyi adamlarımın çoğu şimdiden savunmanın amatör kısımlarını desteklemede kullanıldı. Daha fazla zayıflamaları halinde ciddi bir saldırıyı karşılama şansımız azalacak.”

“Şimdiye kadar karşılaştığımız saldırılar ciddi değil miydi?” diye çıkıştı Antesh. Adamın sabrının tükendiği belliydi. “Leydim, bu şehrin düşüp düşmemesi duvarlardaki gücümüze bağlı. Aynı anda ikiden fazla noktadan saldırılırsa...”

Reva elini kaldırdı. “Lordlarım, açıkçası ikinizin de haklı olduğu noktalar var.” Önlerindeki masanın üzerinde duran haritaya doğru yaklaştı. *Neden bu kadar büyük ki burası?* “Bir öneride bulunabilir miyim?” Şehrin merkezinde bulunan kışlayı işaret etti. “Burada bu kadar çok adam tutmanın anlamı yok. Volarlılar duvarın bir kısmının kontrolünü ele geçirirlerse duvara varıp onları geri püskürtmeleri çok uzun sürer. Ama gücümüzü şehrin her bir bölümüne dağılacak şekilde dörde bölersek bölgelerindeki en büyük tehdidi seçip onun üzerine gidebilirler. Hane Muhafızları’nın hemen kapının ardında tutulmasını öneriyorum. Şehir Muhafızları üçe bölünecek ve Lord Arentes’in uygun gördüğü şekilde yerleştirilecek.”

Antesh bir an için haritaya baktıktan sonra kaşlarını kaldırıp Arentes’e baktı. Yaşlı kumandan sivri sakalını sıvazladıktan sonra başını yavaşça salladı. “Bu strateji işe yarayabilir.” Masadan miğferini aldı ve kısaca eğildi. “Ben işe koyulayım, lordum, leydim.”

“Sanırım seni seviyor,” dedi Antesh, Arentes çıktıktan sonra. “Etrafta sen varken gözleri parlıyor.”

“Laflarınıza dikkat edin lordum,” dedi Reva çok da ciddi olamadan. “Bugün kaç adam kaybettik?”

“Otuz beş ölü, yirmi yaralı. Duvarın diğer tarafındaki ceset sayısını düşünürsek çok kötü değil.”

“Bu köleciler adamlarını ucuz mısır gibi harcıyorlar. Bu tür bir kayıtsızlık nasıl sadakat doğuruyor?”

“Sadakat ve korku çoğu zaman aynı şeydir, özellikle de savaşta.” Durdu ve yüzünde temkinli bir ifadeyle konuştu. “Derebeyi’nin sağlığının nasıl olduğunu sorabilir miyim?”

Reva saklamakta pek bir anlam görmüyordu. “Ölüyor. Ata’nın

yardımıyla bir ay daha yaşar.”

“Anladım. Üzgünüm, leydim. En sonunda, çoğu insandan daha iyi olduğunu kanıtladı.”

“Son daha gelmedi.” Karaağaçtan yapılma yayını kaldırdı. “Bana bir hikâye borçlusun.”

* * *

“Arren, Cumbrael tarihindeki gelmiş geçmiş en iyi yay yapımcısıydı,” dedi Antesh. Mazgallı siperlerin üzerinde doğu tarafını turluyorlardı ve Reva kendisini saygıyla selamlayan adamlara başıyla nazikçe selam veriyor, dik dik bakanlara ve huşu içinde fısıldaşanlara tahammül etmeye çalışıyordu. “Hatta büyük ihtimalle tüm dünyada. O kadar ustaydı, yaptığı yaylar o kadar etkileyiciydi ki yapımlarında Karanlık’ın bir dokunuşunun olduğunu söyleyenler vardı. Bence yalnızca eski zanaatta büyük bir sanat gören oldukça becerikli biriydi. Çok küçük yaşlardan itibaren hem çok güçlü hem de çok güzel yaylar yapmaya başlamıştı.”

Antesh kendi yayını kaldırdı ve yıllarca süren kullanımla pürüzsüzleşmiş, kalın tutma yerini gösterdi. “Uzun yay güçlüdür ve basitliğinde bir güzellik vardır ama Arren buna aynı zamanda zarafet katmıştı, gücünü azaltmadan çıtayı süslüyordu bir şekilde. Doğal olarak yayları çok pahalıydı ama Cumbrael Lordu onu çağırdığında bedavaya çalışacak kadar zekiydi.” Antesh’in gözleri Reva’nın yayına kaydı.

“Bunu büyük büyükbabam için mi yaptı?”

“Evet ve onun gibi dört tane daha. Hepsini lordun çeşitli ilgi alanlarını gösterecek şekilde süsledi. Edebiyat, müzik vesaire. Seninki görünüşe göre bir av yayı. Lord bu yayların Mustor ailesinin gelecek nesillerine bırakacağı bir hediye olduğunu ilan etti. Ama Janus bizi yeni Diyarına girmeye zorlayınca birkaç yıl içinde hepsi kayboldu. Köyüne yapılan bir saldırı sırasında Arren de öldü ancak Janus’un onu canlı istediğine ve onu öldüren adamlarını idam ettirdiğine dair bir hikâye var ama tabii gerçeği kim bilebilir ki?”

Antesh durup sırtını duvara dayadı ve yüzünde yayın ismini söylerken gördüğü sıkıntılı ifade belirdi. “Ve işte karşımdasınız, Mustor Hanesi’nin kayıp kızı. Arren yayı nasıl bir sanat haline getirdiyse, siz de savaşı bir sanat haline getirdiniz. Ailenizin en büyük hazinelerinden, tamamen şans eseri bulduğunuz yayı taşıyorsunuz. Sırf şans eseri hayatta kaldığım savaş dolu yaşamımda

arada sıradan Ata'nın gerçekten de bizleri görüp görmediğinden şüpheye düştüğüm oldu. Ama siz, leydim, bana durup tekrar düşündürüyorsunuz."

Reva adamın yanına gidip duvarın üstünden baktı. Volar kampına doğru giden bir karavan vardı. Büyük arabaları öküzler çekiyordu ve siyah giyen adamlar onlara eşlik ediyordu. Bir süre sonra durdu, atlılardan birisi atından indi ve en arkadaki arabaya doğru gitti. Bir an içine girip gözden kaybolduktan sonra genç bir adamı çekiştirerek dışarı çıktı. Adamın bilekleri bağlıydı ve atlı onu dizleri üzerine çökmeye zorlarken yalvarıyor gibiydi. Atlının elinde bir şey parladı ve genç adam boynundan sızan kızıllıkla beraber yüzüstü yere düştü. Atlı eğilip zincirleri çıkardıktan sonra tekrar atına bindi ve karavan cesedi bırakarak yavaş yavaş ilerlemeye devam etti.

"Ben de Ata'nın görüp görmediğinden şüpheye düştüm," diye itiraf etti Reva. "Çirkinlik, zalimlik, yalanlar... İhanet gördüm. Ama aynı zamanda güzellik, nezaket ve dostluk da gördüm. Bu şehir düşerse bir daha hiçbirini göremeyeceğim, başka hiç kimse de göremeyecek. Ve içimden bir ses Ata'nın bizi izlediğini söylüyor. Açıklayamıyorum ama bundan eminim."

Karavanın Volar kampının ucuna gelip durduğunu gördü. Nöbetçi askerlerinin görebileceği bir alanda değildi.

"Nehrin doğu kıyısında devriye yok," dedi Antesh'e dönüp. "Sandallarımız var, değil mi?"

* * *

Antesh Reva'nın gitmesine göz yummayı reddetti, hatta gitmesi dahilinde Lordluğundan vazgeçip sıradan bir okçu olmakla tehdit etti. Seçtiği otuz adamını bir düzine sandala bindirip gece yarısından hemen sonra kuzey kıyısından yolladı. Volarlılar o gece saldırmamıştı ve bu yüzden adamlar döndüklerinde gece sessizdi. Doğu duvarına doğru küreklerini çektiler; arkalarında köle avcılarının kampı yanıyordu. Sandallar özgür bırakılmış tutsaklarla doluydu. Gece akıntısı sakindi ve onlara zorluk çıkarmadı ama Volarlılar sandalların arkasından ok yağmuruna başladılar. O sırada çoğu sandal boşaltılmıştı ama en sondaki demir yağmuruna yakalandı. Yaklaşık kırk kişiyi serbest bırakmışlardı. Yarısına yakını Diyar Muhafızları, diğer yarısı ise Cumbraelliydi. Çoğu gençti ve kadınların soluk yüzlerine bakılırsa yakın zamanda kötü

davranıldıkları belliydi.

Giden adamlar ona bir hediye de getirmişlerdi. Siyah, deri bir yeleği ve büyük elleri olan uzun boylu bir adamdı ve kendi kelepçelerine bağlanmış olmaktansa bir kırbaç tutuyor olmayı yeğleyeceği belliydi.

Baskını yapan adamlar onu kıyıya çıkardıktan sonra Reva'ya götürürken adam gözlerini korku dolu bir şekilde açtı ve gergin bir şekilde fısıldadı. *"Elverah!"*

"Emriniz nedir leydim?" diye sordu baskının lideri. Antesh'in çöl savaşından tanıdığı sert bakışlı, kıdemli bir askerdi.

"Bekçi odasının üzerine çıkarın," dedi Reva. "Öğlen olmasını bekleyin, herkesin görebildiğinden emin olduğunuzda da boğazını kesin."

Kısım IV

Onu taşıdığı kılıçtan ve tutuşundaki Karanlık'tan doğan becerisinden tanıyacaksınız, zira Ata'nın sevgisini bilen kimse Karanlıkkılıç'ı yenemez ama ona karşı durmak zorundadır.

On Kitap, Dördüncü Kitap:
Kehanet, Yedinci Cilt: Bakirenin Rüyaları

Verniers'in Kaleminden

Bitmek bilmeyen bir gün daha geçmesine rağmen şehir hâlâ düşmemişti. Yükselen dumanlar, taşınan yaralılar ve öfkeden kuduran general. Her ne kadar suçluluk duysam da bu Cumbraellilerden en az onun kadar nefret etmeye başlamıştım, zira kaçınılmaz yenilgilerini kabullenseler benim o lanet gemide generalin yaratıcı zalimliklerine maruz kalmam için bir sebep kalmayacaktı.

Generalin aslında zeki bir adam olmadığını anlamaya başlamıştım. Fırsatları gördü mü kaçırmayan kurnaz ve çıkarcı bir adamdı ama çocukların çoğu da böyledir. Hayır, aslında aptal bir adam olduğunu düşünmeye başlıyordum giderek ama imtiyaz sayesinde eğitim almayı başarmıştı ve eğitimli bir sadist, bir araştırmacıyı nasıl cezalandıracağını çok iyi bilir. Volarlıların, hatta belki de tüm dünyanın en kötü şairi Kirval Draken'in bütün şiirlerini ezberlemem emredilmişti. Bir insan kulağına girebilecek en duygu yüklü, en ölçüsüz saçmalıktı. Generali eğlendirmek üzere kırk şiiri mükemmel bir şekilde ezberlemem için bir saat verilmişti. Geminin pruvasında durup alnımdan ve sırtımdan soğuk terler akarken değersiz satırları öğrenmeye başlamıştım, zira kekelediğim takdirde beni derhal öldüreceğini söylemişti.

"Leydimin dudakları güller gibi tomurcuklanıyor ve yanıyor dudaklarımın üstünde ateş gibi, önce neşe sonra keder yaşları döküyorum, zira aşkımız uçtu gitti."

"Muhteşem!" diyerek alkışladı general ve şarap kadehini bana doğru kaldırdı. "Başka!"

"Geliyor kılıcıyla bir kahraman, çelik parlıyor ışıl ışıl ve yaman..."

Kıyıdan gelen habercinin elinde bir parşömenle güverteye çıktığını görünce elini sallayarak susmamı işaret etti. "Bir yarık demek..." dedi haberciye. "Zamanı gelmişti."

"Evet, Saygıdeğer Generalim. Kumandanım yeterli takviyeyle gece olmadan şehri ele geçirebileceğimizi söylüyor."

"Hayır. Yedekler bu yağmuru kesilmeyen bok yığınının geri kalanını zapt etmek üzere kullanılacak. Ona diğer kısımlardaki saldırıları

durdurup yarığa odaklanmasını söyle. Ve gece olduğunda bu şehir benim olmazsa kahramanca bir şekilde ölmesini beklediğimi söyle, zira benim elimde kahramanca bir şekilde ölemez."

Elini sallayarak haberciyi gönderdi ve tekrar bana döndü. "Biliyor musun köle, sanırım nerede bıraktığımızı unuttum. Tekrar başlayalım, olur mu?"

* * *

O yeteneksiz Volarlı mankafanın kaleme döktüğü bütün şiirleri, her bir korkunç dizeyi üç kez tekrar ettirdi. Aradan uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen şu anda bile dilediğim takdirde Draken'in şiirlerini okuyabilirim. Yara izlerimden en ağır olanı değil ama yine de acı verenlerden bir tanesi.

Öğleden sonra azat edildim ve kamarama gönderildim. Bu sırada general zafer haberi gelene kadar zamanını bir zevk kölesiyle geçirmeye karar vermişti. Bitkinlik ve korkudan titreyerek yatağıma çöktüm; midem dolu olsaydı kusacağımdan emindim. Ama bu kısa soluklanma bile bir süre sonra kesildi. Kapı açıldı ve hanımın kölelerinden biri beni çağırdı. "Çağrılıyorsun."

İpekten kumaşlar ve minderlerle kaplı kendi kamarasında rahat bir şekilde oturuyordu. Üzerinde beyaz bir elbise vardı ve yakası karnının yumuşak kıvrımına kadar uzanıyordu. Eteği transparandı ve elinde dudağına götürdüğü şarap kadehiyle bana doğru yürürken hafifçe sendeliyordu. "Duymuşsundur herhalde?" diye sordu yavaşça. "Büyük kuşatma neredeyse bitti. Saygıdeğer kocam neredeyse zafer kazandı."

"Evet, Hanımım. Büyük bir gün."

Şarap kadehini tekrar dudaklarına götürmüştü ki öksürdü ve yalpalayarak güldü. "Büyük bir gün! Evet, eski bir çocuk yeni bir oyuncak kazanıyor. Gerçekten büyük bir gün." Kaşlarını çattı, gözlerini kırptı ve yüzünü astı. "Elli yıldır sarhoş olmamıştım. Sanırım nedenini hatırladım."

Elli yıl mı? *Kafamın karıştığını görünce tekrar gülümsedi; bir sırrı olan küçük bir kızmış gibi hafifçe kıkırdadı. "Göründüğümden daha yaşlıyım lordum. Sence kaç yaşındayımdır?" Yaklaşınca geri çekilmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. "Dürüst ol, kaç dersin?" Parmağını ısrarcı bir şekilde göğsümün üzerine koydu. "Ve sana doğruyu söylemeni emrediyorum!"*

Derin bir nefes aldım ve bir insanın bu kadar korkuya kapılıp nasıl hâlâ aklına mukayyet olabildiğini düşünmeye başladım. "Hanımımın

otuz yaşından büyük olduğuna inanmam."

"Otuz mu?" Kadın hakarete uğramış gibi yaparak geri çekildi. "Antlaşmamı yaptığımda yirmi sekizimden gün bile almamıştım ve o da üç yüzyıldan önceydi."

Durup sessizce bana baktı, şarabından bir yudum aldı ve gözlerini kıstı. Bir an göründüğü kadar sarhoş olup olmadığını düşündüm. "Diyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu bir süre sonra.

"Affedersiniz Hanımım ama bu imkânsız."

"Evet," diye mırıldandı ve tekrar yaklaşıp bedenini bedenime dayadı, başını göğsüme koydu. "Ama yine de aklımda o kadar anıyla buradayım. Ve hâlâ güzelim, değil mi? Beni arzulamıyor musun, lordum? Yoksa aklın hâlâ o ölü şair kadınla mı dolu?"

Öfkem geri gelince yutkunmak zorunda kaldım, yoksa kendimi ele verecektim. "Hanımım çok güzel."

"Öyleyim. Ama beni arzulamıyorsun, bunu hissedebiliyorum. Ve sebebini de biliyorum." Gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. "Görüyorsun, değil mi? Hissedebiliyorsun."

"Hanımım?"

"Bitkinliği. Bu kadar yorulacağım kimin aklına gelirdi ki? Tamamen bitkin bir haldeyim. Bana bu kadar ömür vermek için kaç kişinin tükendiğini bilsen inanmazsın. Gözünü kan bürümüş bir aptalla evlenmek ve katliamlarını izlemekle lanetlenen yorgun, yaşlı bir kadını bu dünyada tutmak için çarçur edilen hayatlar... Yaptığımız anlaşma buydu. Yıllar süren güç sahipliği ama tabii yalnızca kırmızı giyenler arasında ve onların arasında da seçilmiş birkaç kişi için. Bizi gerçek bir güç haline getirdi. Konsey yalnızca işe yarar bir uydurma. Sonsuza kadar genç olacak ve sürekli bitkin düşen bizler gerçek gücüz, çünkü gözümüze girmek için yaygara koparıyorlar. Bütün o kırmızı giyen aptallar, aynı antlaşmayı yapmak için yalvarıyorlar. Köle sahibi olduğumuzu düşünüyoruz ama aslında aptalız. Asıl köleler biziz. Asıl zincir antlaşma karşılığı elde ettiğimiz bu büyük hediye."

Hızlı bir şekilde elini kaldırınca boynumda çelik bir kılıcın ürpertisini hissettim. "Beni geri çeviriyorsun," dedi incinmiş bir şekilde. "Bana sahip olabilecekken aklında kitap seven bir ceset var. Kaç sevgilim oldu biliyor musun? Ayaklarımı bir kez olsun öpmek için kaç kişi yalvardı..."

"Hanımımın ayağını memnuniyetle öperim," dedim. Sözcükleri usulca zikretmiştim, zira bıçak etime batıyordu ve boynumdan bir damla kanın aktığını hissediyordum.

"Ama istemiyorsun. Alpirli orospunu geri istiyorsun. Belki seni onunla buluşmaya gönderirim. Bunu ister misin?"

Uzun seneler boyunca düşünsem de nedenini hiçbir zaman anlayamadım ama o anda bütün korkum yok oldu ve onun hissettiği şeyi hissettim: büyük ve korkunç bir bitkinlik. Ölümümün kaçınılmaz olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Kocasının öfkesi ya da şefin kamçısı beni yarın ya da aşırı derecede şanslıysam ertesi gün öldürecekti.

Bir adım geriledim ve boynumdaki hafif kesikten kan damlarken kollarımı iki yana açtım. "Şair kız falan yoktu," dedim. "Herhangi bir kadın olmadı. Ama ben de sevdim ve sevdiğim adam öldü, tüm kalbimle buraya gelip seni ve koca dediğin sefil yaratığı öldürmesini dilediğim adam tarafından öldürüldü. Bana bir hediye sunuyorsunuz, Hanımım. Bunu tüm yüreğimle kabul ediyorum, zira beni öldürmeniz sizinle aynı havayı solumaya katlanmayacağım anlamına geliyor."

Uzun bir süre bana baktı. Kalbimin teklememiş olmasına hayret ediyordum. Bu cesaret mi? *diye geçirdim içimden.* Savaşa giderken Umut Katili'nin hissettiği şey bu mu? Bu garip dinginlik.

"Köleleri oyalanmak için kullanırım," dedi en sonunda. "Bir süreliğine de olsa yorgunluğumu alıyor. Ve sen çok yeteneklisin." Bıçağı bir kenara fırlattı. "Git ve şaşaalı saçmalığını yazmaya devam et," dedi ve elini yorgunca sallayarak minderlerin üzerine çöktü. "Sana büyük ihtimalle bir iki gün daha kazandırır."

* * *

Yaklaşık iki saat sonra tekrar üst güverteye çağrıldım. Yeni edindiğim sakinliğim o sırada beni terk etmişti. Fornella kocasının yanında oturmuştu ve görebildiğim kadarıyla ayılmıştı. Üzerinde zarif, kırmızı siyah bir şifon elbise vardı. Bana gözünün ucuyla baktıktan sonra generale döndü. "Şeflere ne yapmaları gerektiği açıkça söylendi, değil mi?"

General düşüncelere dalmış gibiydi ve zevk kölesiyle geçirdiği saatler asabiyetini yatıştırmamışa benziyordu. "Ayrıntıları bana bırak, temiz kalplim," diye mırıldandı. "Ailen bulduğumuz şeylerden payını alacak her zaman olduğu gibi." Bakışları benim üzerimde durdu ve elimdeki parşömene baktı. "En son yazdıkların bunlar mı kâtip köle?"

"Evet, efendim."

"Ver de müsamahamı hak etmeye devam edebilecek misin bir bakalım." Rulo halindeki parşömeni açıyordu ki bir muhafız bir habercinin geldiğini bildirdi. "En sonunda." Parşömeni masanın üzerine attı ve daha önceden çalışmış olduğu belli olan metanetli ve dalgın bir

poza büründü: zor elde ettiği zaferin haberini alan saygın kumandan.

"Cadı yakalandı mı?" diye sordu haberciye. Uzaklara bakıyor, düşünceliymiş gibi konuşuyordu. "Yoksa savaşırken öldü mü? Sanırım öyle olmuştur. Kalbimde böyle bir yaratığa hayranlık beslemem garip..."

"Affedersiniz, Saygıdeğer Generalim!" diye araya girdi haberci. Özgür Süvariler'e ait olduğunu gösteren bir zırh giyiyordu, yüzü gergindi ve terden sırılsıklamdı. "Kötü haberlerle geldim. Gözcü gruplarımızdan biri bu sabah bir atlı buldu, On İkinci Özgür Kılıç Taburu'ndan sağ kalan tek adamdı. Görünüşe göre önce yakalanıp sonra serbest bırakılmış. Büyük bir hızla üzerimize gelen bir ordu olduğunu söyledi."

General adama baktı. "Bir ordu mu? Ne ordusu?"

"Sayıları elli binin üzerindeymiş." Haberci kemerinden katlanmış bir parşömen çıkarıp generale uzattı. "Adam size bir de mesaj göndermiş, Saygıdeğer Generalim."

General eliyle beni işaret etti. "Oku. Onların anlamsız dillerini bilmiyorum."

Parşömeni haberciden aldım ve açtım. "Mesaj Volarca yazılmış, efendim," dedim.

"Oku."

Parşömene kısaca göz gezdirdim ve kalp atışlarımın anında hızlandığını hissettim. Generale verdiğim, masanın üzerinde duran parşömene baktım ve bu mesajı okuduktan sonra büyük ihtimalle oluşacak karmaşa ortamında geri alıp alamayacağımı düşündüm.

"Alltor şehrini kuşatmış Volar kuvvetlerinin kumandanına," diye başladım ve generalin anlık tereddüdümü fark etmemiş olmasını diledim. "Şu andan itibaren silahlarınızı bırakmanızı, bütün tutsakları azat etmeni ve suçlarınız için adaletle yüzleşmeye hazır olmanı emrediyorum. Bu emre uyarsan senin değil ama adamlarının canları bağışlanacak. Kral'ın Sözü altında Kuzey Menzili'nin Kule Efendisi Vaelin Al Sorna tarafından imzalanmıştır."

Birinci Bölüm

Vaelin

Ormanın güzelliği gün ışığında daha belirgindi. Güneş, tuval üzerine alacalı açıklıklar, büyük ve yaşlı ağaçlar, berrak şelaleler ve göllere dökülen, nazikçe akan nehirlerle dolu bir resim çiziyordu. Vaelin yürüyüşe devam eden ordunun korkusunun bir nebze dinmiş olduğunu, adamların ormanın el değmemiş ihtişamından etkilenmeye başladıklarını hissediyordu. Birkaç tane yürüyüş şarkısı söylemeye bile başlamışlardı ama müstehcen sözcükler barındıran şarkılar ağaçların arasında bir Alpir tapınağında dillendirilen bir küfür gibi yersiz duruyordu. Kan şarkısı ağaçların arasına girdikleri andan itibaren hiç kesilmemiş, yumuşak ve melodik bir şekilde şakıyordu ama uyarı değil, saygı mahiyetinde keskin bir notaya da sahipti. *Çok yaşlı,* diye geçirdi içinden. *Kendine tapan insanlardan çok daha yaşlı.*

Ormana girmelerinin üzerinden dört gün geçtikten sonra Hera Drakil yolun yarısını katetmiş olduklarını söyledi. Diyar ve Menzil arasındaki en dar ormanlık alandalardı. Vaelin onlarla birlikte kaç Seordah'ın yolculuk ettiğini saymaya çalışmaktan vazgeçmişti. Rehberlerine sormak da anlamsızdı, zira Seordahlar sayılara pek bir anlam yüklemiyorlardı. "Çok," demişti şahin yüzlü adam omzunu silkerek. "Çok ve çok."

Askerleri giderek ormana alışıyor olmalarına karşın diğer acemileri pek de büyülenmemiş gibilerdi. "Ne kadar kaldı?" diye sormuştu Lorkan her zamanki coşkun nezaketini bir kenara bırakarak. Genç yüzünü asmıştı ve gözlerinde sürekli acı çekiyormuşçasına kasvetli bir bakış vardı. Marken ve Cara da hallerinden pek memnun değillerdi. Soğuk kahvaltılarını ederken ikisi de huzursuzca kıpırdanıyorlardı. Yalnızca Dokumacı halinden memnuna benziyordu. Elleri Seordahların verdiği kenevirle meşguldü. Nedenini bilmese de her zamanki gibi sepet değil, sıkı ve

güçlü bir ip yapmaya başlamıştı ve şimdiden üç metre olan ip her geçen gün uzuyordu.

"Yalnızca dört gün," dedi Vaelin Lorkan'a.

"İtikat, dayanabilir miyim bilmiyorum." Parmaklarını şakaklarına götürdü. "Siz hissedemiyor musunuz lordum?"

"Neyi?"

"Ağırlığı," dedi Cara suskunluğunu bozarak. "Böylesi büyük bir yeteneğin ağırlığını."

"Kimin yeteneği?" diye sordu Vaelin.

Kızın yüzündeki bakışı gören Vaelin ona olan hayranlığını kaybetmiş olduğunu düşündü. "Ormanın, Lord Vaelin. Ormanın kendine ait, her bir ağacı, dalı ve yaprağı sarmalayan bir yeteneği var." Ellerini kavuşturup zoraki bir şekilde gülümsedi. "Alışacağız herhalde. Seordahlar başa çıkmakta zorlanmıyor."

Neden onlar da ben değil? diye düşünmüştü Vaelin daha sonra. *Neden ben buyur eden bir his dışında bir şey hissetmiyorum?*

"Çünkü seni buyur ediyor," demişti Dahrena o gece okuma derslerinden sonra. "Seni tanıyor, ruhunu görüyor."

"Ormandan canlıymış gibi bahsediyorsun."

Dahrena'nın yüzündeki ifade Cara'nınkinin bir benzeriydi. "Tabii ki canlı. Yüzlerce kilometrelik bir alanda her tarafımız kadim bir yaşamla çevrili. Nefes alıyor, hissediyor, görüyor. Seni görüyor ve gördüğü şey hoşuna gidiyor."

"Seni de gördü mü? Buraya ilk kez geldiğinde."

"O zamanlar bir çocuktum, babamın beni bulduğu zaman. Bir rüya olduğunu düşünmüştüm; kurt, ormanın buyur edişi." Sustu ve oklarından birine bir kuş tüyü bağlamak üzere arkasını döndü. Seordahlar gibi o da kendi oklarını kendisi yapıyor, elleri otomatik bir beceri ve kesinlikle işliyordu. Drakil birkaç gün önce ona bir yay vermişti. Neredeyse kendisininkinin aynısıydı ama Dahrena'nın yayının çıtasına şekiller işlenmişti. İlk bakışta ormandaki hayvanların üstünkörü birer temsiline benzese de daha yakından bakınca zarif bir netliği olduğu belli oluyordu. Silahı kabul ederkenki saygı dolu ifadesini gören Vaelin bunun ikisi için de büyük öneme sahip olduğu çıkarımını yapmıştı.

"Öncesini hatırlıyor musun?" diye sordu. "Halkın arasındaki çocukluğunu?"

"Lonaklar benim halkım değil. Dillerinden birkaç sözcük dışında bir şey hatırlayamıyorum. Dağlarda bir yerde bir köy hatırlıyorum. Birkaç kadın, ellerinin tersi sert ve hızlıydı ama bazen de naziklerdi.

Alevler, çığlıklar ve kanla dolu bir gece hatırlıyorum, sanırım o gece öldüler. Elinde bıçak olan bir adam vardı, yavaş yavaş bana yürüyordu, alevlerin ortasında simsiyah bir figür... Sonra kurt geldi. Sanırım bıçaklı adamı öldürdü ama ben görmedim, hatırlamıyorum. Gelip önümde eğildi ve sırtına çıkmak istedim.

"Kürküne tutunuyordum. Uzun bir süre koştu. Yüzüme soğuk bava çarpıyordu. Korkmuyordum, neşeliydim. Karanlık ve ağaçlarla çevrili bir yerde durunca üzüldüm. Sırtından indim ve beni kutsadı, dilini yüzümde hissedince hiçbir korkum kalmadı. Sonra gitti. Sabahına babam beni buldu. Seordahlar ilk kez bir Marelim Sillerin ormanda yürümesine izin vermişti ve neredeyse ilk gördüğü şey bendim."

Dahrena'nın ses tonundan kadının Vaelin'in yeni vardığı sonuçla uzun zamandır barışık olduğunu hissetti. *Bu bir tesadüf değildi. İkimiz de kurdun çocuklarıyız.*

"Kaç kez gördün?" diye sordu Vaelin.

"Yalnızca iki kez, biri buraya beraber geldiğimiz gün. Peki ya sen?"

"Dört." *Gerçi bir kez daha görmüş olabilirim, heykelin içindeyken...* "Her seferinde beni kurtardı, seni kurtardığı gibi."

Dahrena'nın parmakları işini bırakınca Vaelin kadının korktuğunu gördü; Bilge Ayı'yla ilk karşılaştığı zamanki gibi gergindi. "Ne için?"

"Bilmem. Belki bunun içindir, bizim yer almamız gereken bu savaş için."

"Beni kutsadığında o kadar gençtim ki nasıl bir his olduğunu ancak şimdi fark edebiliyorum, o kadar eski bir varlık hissetmiştim ki tam olarak kavrayamamıştım. Dünyanın etrafındaki garip, iki bacaklı, kürksüz şeylerin sayısız anlaşmazlıklarını, sayısız savaşlarını görmüş olmalı. Bu diğerlerinden neden farklı ki?"

Vaelin'in aklına Janus'un delice savaşını desteklemenin ne kadar zekice olduğunu sorguladığında Suret Arlyn'in Diyar'ın kaderi hakkında söyledikleri geldi: *Kesinlikle düşecek ve bu sefer derebeyliklerin arasındaki savaşlardan ötürü olmayacak. Topraklar kavrulacak, yıkım yaşanacak, ormanlar yanacak ve Diyar halkı, Seordahlar, Lonaklar, herkes ölecek. Başka seçeneğimiz var mı?*

"Çünkü bu savaş onun ve bizim dünyamızı topyekûn tehdit ediyor," dedi. "Sanırım ikimiz de Volarlılardan başka bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzun farkındayız."

"İyi kardeşin sürekli yanımızda bulunması da bu yüzden."

Omzunun üstünden, Alornis'le koyu bir sohbete dalmış olan Kardeş Harlick'e baktı. Alornis araştırmacının bitmek bilmeyen bilgisini hayranlık verici buluyordu ve adamın bilmediği bir şey bulma umuduyla saatler boyunca sorular yöneltiyordu.

"Paylaştığından fazlasını biliyor," dedi Dahrena.

"Paylaşacak," dedi Vaelin temin edercesine. "Gerekirse son nefesini verene kadar her bildiğini anlattıracağım."

* * *

Ertesi günün sabahını Eorhillerle seyahat ederek geçirdi. At halkı bineklerini ağaçların arasından geçirirken neredeyse yetenekliler kadar huzursuzlardı. "Atlar göğü göremiyor," dedi Sanesh Poltar eliyle atının başını okşayarak. Hayvanın kulakları sürekli seğiriyordu ve gözlerini kocaman açmıştı. "Bu hoşuna gitmiyor. Benim de öyle."

"Eorhiller ormanı hoş karşılamıyor mu?" diye sordu Vaelin.

Savaş şefinin yanında yürüyen İrfan hafifçe güldü. "Buraya gelmek için hiçbir sebebimiz yok ki. Eorhiller ve Seordahlar aşağı yukarı aynı dili konuşur, kürk ve silah takası yapar ama aynı halk değiliz. Onlar ormana, bizse ovalara aidiz."

"Eorhillerin," diye sordu Vaelin, "ovalardan önceki zamana ait hikâyeleri var mı, Marelim Siller gelmeden önceki zamandan kalan hikâyeleri?"

Sanesh ve İrfan birbirlerine bakıp gülümsediler. "Ovalardan önce bir zaman yoktu," dedi Sanesh. "Eorhiller her zaman ovalarda dolaşır. Hep de öyle olacak. Seordahların ormanda bu kadar kalabalık olmadıkları bir zaman vardı, onların dedelerinden bahseden dedelerimiz böyle söylerler. Ama tepelerden taş çıkarmaya gelene kadar Marelim Silleri görmemiştik."

"Peki kör kadını tanıyor musun?" diye sordu Vaelin İrfan'a.

İkisi birden ciddileşti ve Sanesh atını öne doğru sürerek yanlarından ayrıldı.

İrfan bir süre yüzünde ciddi bir ifadeyle sessizce yürüdü. Sonra tereddüt ederek konuşmaya başladı. "Bir şehir var, Lonak Bölgesi'nin uçlarındaki bir enkaz. Eorhiller orayı sevmez ve uzak durur. Dedelerimiz oraya gidenlerin huzursuz rüyalar gördüğünü ve delirdiğini anlatırlar. Ama küçükken meraklı bir kızdım ben, zira merak bilgelik doğurur ama daha o zamanlar ismimi almamıştım tabii. Neyse, tek başıma oraya gittim ve zamanında muhteşem

olabilecek bir şeyin kalıntılarını buldum. Yıkıntıların arasında kamp kurdum ve ateşime bir kadın geldi. Boş gözleri olan bir Seordah kadınıydı ama beni görebiliyordu. Çok korkmadım, zira Seordahlar Eorhillere kıyasla daha fazla yetenekli çocuk doğururlar. O yıkıntılara gelmek için o da uzun bir yol geldiğini söyledi ve geceyi orası hakkında bildiklerimizi konuşarak geçirdik. Beni yıkıntıların arasındaki bir taşa götürdü. Çok çok küçüktü, hatta iki elle taşınabilecek kadar küçüktü ama aynı zamanda tam kare şeklindeydi ve yüzeyi zarar görmemişti, pürüzsüzdü. Taşı almak isteyip istemediğini sorduğumda yalnızca başını iki yana sallayıp, 'Bu senin için,' dedi. Ben de aldım."

"Seni bir yere götürdü," dedi Vaelin yaşlı kadın tekrar susunca.

İrfan başını iki yana salladı. "Hayır. Bana... Bilgi verdi. Bir yığın bilgi, hepsi bir anda. Sizin diliniz, Lonakça, hatta savaşmaya gittiğimiz halkın dili, daha pek çok dil. İtikadınızın bütün öğretileri. Cihan Atası'nın On Kitabının her bir sözcüğü, bütün Alpir tanrılarının isimleri ve Lonakların anlattığı bütün efsaneler ezberimde. Ama bir kavrayış, bir içerik yoktu, safi bilgiydi... Canım yandı. O kadar yandı ki bayılmışım. Uyandığımda kör kadın gitmişti ama bilgiler hâlâ aklımın içindeydi."

"Yani sen de yeteneklisin?"

Kadın hafifçe içini çekerek başını iki yana salladı. "Kimileri lanetli olduğumu bile söyleyebilir. Aşırı derecede şaşkındım. O küçük, mükemmel biçimli taş bu dünyanın halkları hakkında bilgilerle doluydu ama çok eskiydi, o diller şimdiki gibi konuşulmadan çok önce yapılmıştı. Kim yapmıştı? Ve neden?"

"Hâlâ sende mi?"

İrfan başını kaldırdı ve göğü görmeye çalışarak yaprak battaniyesinin arasında bir boşluk aradı. "Hayır," dedi hafif bir mavilik görünce. "Daha ağır bir taş bulup küçük olanı un ufak ettim."

* * *

Ertesi gün orman seyrelmeye başladı. Ağaçların arasındaki mesafe gittikçe açılıyor, gördükleri açıklıkların sayısı atıyordu ama yine de Urlish'le kıyaslandığında ormanın sık bir bölgesinde oldukları söylenebilirdi. Adamların moralleri gittikçe düzeliyordu ve daha sık karşılaştıkları açıklıklarda alaylar birlikte kamp yapma fırsatı buluyorlar, kendilerini daha güvende hissediyorlardı.

Ormanın güzelliğinin pek çok kalbi etkilemiş olduğu doğruydu ama o ormana ait olmadıklarının bilinciyle hâlâ temel bir korkuları vardı. Nispeten büyük olan açıklıklar, Vaelin'in Seordahların sayısını kestirmesine de yardımcı oluyordu aynı zamanda.

"Sekiz binden fazla olmalılar," dedi Nortah akşam yüzbaşıların konseyi toplanınca.

"On bin sekiz yüz yetmiş iki," dedi Kardeş Hollun. "Yani sayabileceğim kadar göz önünde olanlar. Ordunun toplam gücü otuz binin üzerine çıkıyor."

"Orduya bir isim vermemiz gerektiğini düşünüyordum," dedi Nortah. "Kuzey'in Ordusu falan gibi bir şey."

Vaelin, Yüzbaşı Adal'a baktı ve adamın başını aşağı yukarı salladığını gördü. "Adamları tek bir isim altında toplamak moralleri bozmaz lordum."

"Pekâlâ," dedi Vaelin. "Kız kardeşimden bir sancak hazırlamasını isteyeceğim, bize uygun olacak şekilde şöyle ateşli bir şey." Gözleri haritanın üzerinde gezdi. "Seordahlar Nilsael'den bir günlük yürüyüş mesafesinde olduğumuzu söylüyorlar. Yüzbaşı Orven, adamlarını alıp doğuya gözcülüğe git. Yüzbaşı Adal, Kuzey Muhafızları'ndan bir bölüğü batıya gönder, başka bir bölüğün başında güneye git. Elli kilometre içerisinde hatırı sayılır büyüklükte bir Volar kuvveti görüldüğü takdirde derhal beni bilgilendirin." Dahrena'ya baktı. "Tabii daha derin bir istikşafa da ihtiyaç duyacağız."

"Bu gece hallederim lordum."

"Teşekkürler, leydim." Masanın başından ayrılıp etrafındaki yüzbaşılara seslendi. "Sabah olunca teçhizat ile silahlar teftiş edilecek ve savaş düzeni alıp Diyar'a yürüyeceğiz. Emrinizdeki bütün adamların savaşa gittiğimizin ve yakında bunu bulacağımızın farkında olduklarından emin olun. Kaçmayı düşünenler varsa bu son şansları, gerçi dönüş yolculuğunu ormandan yapmamalarını tavsiye ederim."

* * *

"Güzel bir bölge," dedi Sanesh Poltar. Tekrar atının sırtındaydı ve bu durumdan oldukça memnun olduğu belliydi. Nilsael'in kuzeyi gerçekten de süvariler için elverişliydi, güneye doğru çimler ve alçak tepeler uzanıyordu. "Burada kaç iri geyik var?"

"Bildiğim kadarıyla hiç yok," dedi Vaelin. "Ama güneye gittikçe

geyik ve yaban keçisi bulabilirsiniz.”

“Keçi,” dedi Sanesh yüzünü buruşturarak. “Bir barınak yapmak için on tanesinin derisini yüzmek gerekiyor. İri geyik öyle mi? Bir tanesinden iki tane barınak çıkıyor.”

Ordudaki askerler birbirlerine yakın durarak ilerliyorlardı ve iyi giyimli saflar alışık oldukları monotonlukta ilerlemelerine karşın hep birlikte uygun adım yürüyemiyorlardı. İki alay genişliğindeki on piyade alayının her iki tarafında Eorhiller vardı ve Seordahlar savaşçılarını ordunun arka kısmında yoğunlaştırmışlardı. Muhtelif klanlar bir araya gelmiş olsalar da askeri bir düzen havası vermiyorlardı. Kuzey’in Ordusu’nun yeni sancağı piyade kıtasının başında bizzat Ustabaşı Ultin tarafından taşınıyordu. Vaelin sabah olduğunda adama sancağı verirken uzanan diğer ellere öfkeli bir bakış atarak sancağı kapmıştı. Alornis sancağı yaparken ordunun terzilerinden yardım istemiş ve ortaya bir tarafında bir Eorhil mızrağı, diğer tarafında Seordah savaş sopası bulunan büyük beyaz bir şahin çıkmıştı. Şahinin altında oval, parlak, gök mavisi bir göztaşı vardı.

“Biraz basit sanki,” demişti Alornis çizimini Vaelin’e gösterirken.

“Mevzubahis askerlerse,” demişti kıza sarılarak, “asla yeterince basit olamaz.”

Son Seordah’ın da ormandan çıkmasını bekleyip bir süre ağaçlara göz gezdirmiş, bir çift parlak yeşil gözün ona bakıyor olabileceğini düşünmüştü. Ama ağaçlar ve giderek kararan gölgeler dışında bir şey yoktu. Kan şarkısı ise ıssız bir nota mırıldanmaya başlamıştı, belirsizdi ama bir umut anlamı taşıyacak denli kadim bir güçle yüklüydü.

“Sana da iyi şanslar,” diye fısıldadıktan sonra Vaelin Alev’i güneye doğru çevirdi.

* * *

Orduyu yirmi beş kilometre kadar güneye götürdükten sonra durmalarını emretmiş ve normalde olduğundan üç kat daha fazla nöbetçi diktirmişti. Eorhiller atlarını dörtnala özgürce sürmüş ve bazıları ormanın sınırlarından kurtulduklarından dolayı sevinç içinde naralar atmıştı. Gece bastırırken savaş grupları bir bir geri dönmüştü ve bazılarının yanında, yakalamayı başardıkları geyikler de vardı. Seordahlar ordunun kuzey ucuna kamp kurmuş, ellerinden geldiğince ormana yakın durmaya çalışıyorlardı. Ateşlerinin

etrafında sessizce oturuyorlardı; Vaelin oklarını yapan ve bıçaklarını bileyen erkek ve kadınların yüzünde yalnızca karanlık bir kabullenme olduğunu görmüştü.

Dahrena'yı Hera Drakil'in barınağının dışında gözleri kapalı ve hareketsiz bir şekilde otururken buldu. Seordah şefi yanında oturuyordu ve yüzünde Vaelin'inkinde olduğu gibi endişeli bir ifade vardı.

"Bir keresinde bir çocuk kaybolmuştu," dedi adam Vaelin ateşin başına otururken. "Bir yaban kedisi tarafından kaçırıldığından korktuk. Adra Dural bütün bir gece böyle durduktan sonra beni çocuğun olduğu yere götürdü. Nehirdeki bir taşın üzerinden kayıp başını vurmuştu. Yaşıyordu ama artık adını bile hatırlayamıyor."

"Adra Dural?" diye sordu Vaelin.

"Uçan Ruh. Ona başka ne isim verecektik?"

Dahrena hafifçe inledi ve gözlerini açtı. Hissettiği ani soğukla birlikte yüzü gerildi. Vaelin ateşin yanına oturmaya gelen kadının omzuna kürk koydu. "Uzun zaman oldu," dedi.

"Görecek çok şey vardı," dedi güçlükle nefes alarak. "Alltor konusunda haklıymışsın. Hâlâ dayanıyorlar ve duvarlarının üstünde ışıl ışıl bir ruh yanıyor."

"Peki onlarla bizim aramız?"

"Volarlılar Asrael ve Cumbrael'de büyük gruplar halinde geziyorlar. Nilsael'de sayıca daha azlar ama Varinshold'dan gelmekte olanlar var. Ormanda, şehrin kuzeyinde başka ruhlar daha var. Parlaklar ama aynı zamanda karanlıklar da, bazıları Volarlıların ruhlarından bile daha karanlık. Orada çok adam öldürüldüğünü hissettim." Durup matarasından su içti. "Hayattaki Diyar Muhafızları Kültepeleri'nin kuzeyine doğru gidiyorlar, Nilsael sınırından geçmeyi deneyecekler. Yaklaşık üç bin kişilik bir kuvvetleri var. Ruhları korkudan kapkara ve omuzlarında yenilginin yükü var. Batı Nilsael'den yaklaşan büyük bir grup insan gördüm ama kimliklerini ya da niyetlerini ayırt edebilecek kadar duramadım."

"İsteyebileceğimden çok daha fazlasını yaptınız, leydim."

Doğu tarafından gelen borazan sesi atlıların yaklaştığını haber verdi. Vaelin ayağa kalktı ve Yüzbaşı Adal atıyla önünde durdu ve yüzünde ciddi bir ifadeyle selam verdi. "Lordum, bir köy bulduk."

* * *

Çırılçıplak soyulmuş ve bembeyaz olmuş cesetler köyün meydanına yığılmıştı ve sabah havasında kaskatı kesilmişlerdi. Çoğunun boğazı kesikti ama bazılarında savaşırken ölmüş olduklarını gösteren izler vardı.

"Yaşlılar ve çocuklar," dedi Nortah. "Çoğunlukla."

"Satamayacaklarını öldürüyorlar," dedi Dahrena. Sesi titrememesine rağmen cesetlere bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Zayıfları ayıklayan sığır yetiştiricileri gibi."

Köy altüst edilmiş, değerli şeyler alınmış ama binalar yıkılmamıştı. İnce dallardan ve tezekten yapılma duvarları, sazdan çatıları olan kulübelerle dolu hoş bir yerdi. Yakınlardaki tepede bir de büyük bir yel değirmeni vardı ve kolları onu inşa edenlerin kaderlerinden habersiz bir şekilde hâlâ dönüyordu. "Ateş hazırlayın," dedi Vaelin Adal'a. "Kardeş Kehlan konuşsun."

"Kardansı bir koku aldı," dedi Nortah savaş kedisini işaret ederek. Kardansı kulaklarını dikleştirerek eğilmiş, köyden doğuya doğru giden araba izlerine bakıyordu.

"Bir günlük mesafedelerdir," dedi Adal.

"Bir günde hallederim," dedi Nortah Vaelin'e bakarak.

"Ne lazım?"

"Bir bölük Kuzey Muhafızı ve Lorkan yeter."

"Ve ben, kardeşim." Vaelin Alev'in dizginlerine uzandı ve eyere çıktı. "Görülemeyen adamı görmek istiyorum."

* * *

"Yapabilir miyim bilmiyorum." Lorkan'ın bıçağı tutan elleri titriyordu ve gözlerinde şafak öncesi loşluğun parıltısı vardı. "Ben hiç..."

Vaelin Nortah'ın omuzlarının düştüğünü görünce kardeşinin de tereddüt ettiğini fark etti. "Senden daha önce hiçbir şey istedik mi?" dedi yetenekli çocuğa. "Barınacak yer ve yemek verdik, eğittik *ve* müsamaha gösterdik. Karşılığına bir şey istedik mi?"

"Öğretmenim, ben..."

"Gel." Vaelin çocuğun elinden bıçağı alıp kınına soktu ve çocuğa doğrulttu. "Böyle tutacaksın, uç tarafını bütün gücünle kulağın hemen altına sokacaksın. İlk seferinde ölmezlerse tekrar sapla."

Lorkan bir an için tereddüt ettikten sonra bıçağı aldı, arkasını döndü ve Volar kampındaki ateşlere doğru yürümeye başladı. Birkaç adım yürüdükten sonra tekrar durdu ve dönüp Nortah'a

baktı. “Öğretmenim, ben ölürsem...” Daldı ve bir süre sonra başını kaldırıp zoraki bir şekilde gülümsedi. “Cara’ya bir kahraman olduğumu söyleyin. İnanmaz ama en azından bir kez olsun güler.”

Yürümeye devam etti. İnce bedeni açık turuncu ufka karşı siyah bir şekilde yürüyor, herhangi bir şekilde saklanmadan ilerliyordu. Elli adım kadar yürüdükten sonra Vaelin, Adal ve diğer Kuzey Muhafızları’nın şaşkın bir şekilde nefeslerini tuttuklarını duydu. Vaelin kaşlarını çattı; tek gördüğü yürüyen genç bir adamdı.

“Eli kulağındadır.” Nortah yayına bir ok sürdü ve Lorkan’ın arkasından ilerlemeye başladı. “Biz köleleri koruruz. Sesler yükseldiğini duyunca hızlıca gelin.”

“Görünecek,” dedi Vaelin Lorkan’ın gölgesine bakarak.

“Öyle mi?” Nortah omzunun üstünden bakıp gülümsedi. “Ben göremiyorum.” Hafifçe çömeldi ve yan tarafında çimlerin içine girip kaybolan Kardansı’yla birlikte ilerlemeye devam etti.

“Haklı, lordum,” dedi Adal fısıldayarak. “Çocuk ortadan kayboldu.”

Ufkun kararmasını ve yıldızların bulutsuz bir boşlukta belirmesini beklediler. Yarım ay rüzgârda salınan çimleri açık maviye boyuyordu.

“Şey, lordum?” Vaelin arkasını dönünce Adal’ın kabzası ona doğru olacak şekilde bir kılıç tuttuğunu gördü.

“Hayır, teşekkürler Yüzbaşı.” Çuval eyerine bağlıydı ve ağzını bağlayan düğüm yerindeydi. “İçimden bir ses bu gece ihtiyacım olmayacağını söylüyor.”

Kısa bir süre sonra çığlıklar başladı ve aynı hızda Kardansı’nın hırlamaları arasında boğuldu. Vaelin Alev’i dörtnala sürmeye başladı, hemen ardından Kuzey Muhafızları geliyordu. Birkaç kalp atımlık zamanda Volar kampına girdiler. Vaelin kampın ortasına gitti ve bir köle-tazının havada yalpaladığını gördü. Yarık boğazından kanlar fışkırıyordu. Kardansı boğazından yakalamış olduğu hayvanı bırakıp kendine başka bir kurban bulmak üzere ileri atıldı. Arabaların arasında cesetler vardı. Birkaç tanesi oklarla öldürülmüştü ama çoğunun savaş kedisinin eseri olduğu belliydi. Birkaç Volarlı kırbaçları ve kısa kılıçlarıyla Kuzey Muhafızları’na saldırmaya çalışsalar da hızlıca öldürüldüler. Bazıları kılıçlarını bir kenara atıp ellerini kaldırarak merhamet beklediler ama Menzil halkı köyde gördükleri şeyler nedeniyle merhamet göstermeye pek yanaşmıyordu.

Nortah’ın Lorkan’la birlikte arabalardaki tutsakları serbest

bıraktığını gördü. En az yüz kişilerdi; köle avcılarının birden fazla köyü ziyaret etmiş oldukları belliydi. Zincirleri çıkarıldıktan sonra birkaç tanesi delicesine ileri atılıp buldukları ister ölü ister diri olsun Volarlılara saldırmaya başladılar ama çoğu yalnızca şok içinde sendeliyordu. Serbest bırakılan adamlardan biri Vaelin'i tanıdı ve derhal dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerinden akan yaşların arasından minnettar olduğunu haykırıyordu. Kısa bir süre sonra bir düzine insan ona katıldı. Vaelin atından indi ve sessiz olmaları için elini kaldırarak onlara doğru yaklaştı.

"Bizi duydular," dedi onu ilk tanıyan ve hâlâ dizleri üzerinde olan adam. "Ayrılmışlar'a sizi göndermeleri için yakardık ve onlar da gönderdiler."

Vaelin uzanıp adamı ayağa kaldırdı. "Beni kimse göndermedi..." diyordu ki adamın gözlerindeki saf hayranlığı görünce durdu. Serbest kalmış çoğu tutsak gelip etrafını çevirmişlerdi ve hepsi yüzlerinde huzursuz edici bir yoğunlukla ona bakıyorlardı; onlar için Vaelin bir rüyadan çıkıp gelmiş bir şey gibiydi. "Diyar'ın ihtiyacı üzerine geldim," dedi. "Bana katılmak isteyenlere sunabileceğim tek şey savaş ve mücadele. Dileyen gitmekte özgür."

"Siz olmadan hiçbir yere gitmeyiz, lordum," dedi ağlayan adam ve diğerleri hep bir ağızdan ona katıldı. Adam ellerini uzatıp sevinçli bir şekilde Vaelin'in kollarını tuttu. "Linesh'te sizinleydim. Bizi asla terk etmeyeceğinizi biliyordum." Diğer tutsaklar etrafını iyice sardı ve hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. "Bizi özgürlüğe götüreceksiniz... Kule Efendisi Ayrılmışlar tarafından kutsanmış... Bize adalet verin, lordum... Çocuklarımı öldürdüler..."

"Tamam!" Nortah kalabalığı yardı ve yayıyla Vaelin'in yanındakileri itti. "Bırakın ihtişamlı lord bir nefes alsın yaltakçı aptallar."

Vaelin'i kalabalığın hayran bakışlarından kurtarmak için en sonunda Kuzey Muhafızları müdahale etmek zorunda kaldı. Yüzbaşı Adal üzerine binip uzaklaşabilsin diye Alev'le birlikte Vaelin'in yanına geldi. "Onları kampa geri götürün," dedi yüzbaşıya Vaelin. "İsteyene silah verin."

"Kadınlara bile mi lordum?"

Vaelin zincirleriyle Volarlının cesedini dakikalarca döven kadının gözlerindeki nefreti anımsadı. "Kadınlara bile. İstemeyenler ya da savaşamayanlar yemek pişirsin ya da Kardeş Kehlan'a yardım etsin."

Nortah ve Lorkan'la birlikte kampa doğru yola çıktı. Kardansı da

önlerinden gidiyor, çimlerin içinde hoplayıp zıplarken kuyruğunu sallıyordu. “Avdan sonra hep böyle olur,” dedi Nortah.

“Sen... Sen iyi misin kardeşim?” diye sordu Vaelin kardeşinin gözlerinde iyi bildiği huzursuz ifadeyi görünce.

“Kolaylaşır sanmıştım,” dedi Nortah hafifçe gülümseyerek. “Ama böyle pislikler için bile olsa hâlâ her zamanki gibi acıtıyor.”

“O kadar da kötü değildi,” dedi Lorkan ağzı açık bir şarap şişesinden bir yudum alarak. Çocuğun konuşurken sözcükleri birbirine kattığını duyan Vaelin bunun ilk şişesi olmadığını düşündü. “Son herifi dediğiniz gibi hakladım lordum. Çat çat kulak altından. Ama diğerleri gibi düşmedi, öyle sendeleyip kılıcına uzandı.” Vaelin şişeyi ağzına götüren Lorkan’ın ellerinde kırmızı kahverengi bir leke olduğunu gördü. “Beni gördü. Dokunduğum zaman görüyorlar.”

“Sadece yetenekli olmayanlar,” dedi Vaelin. “Biz seni her türlü görebiliyoruz. Diğerlerine ortadan yok olmuşsun gibi geliyor.”

“Güzel anlamışsınız lordum.” Lorkan eyerinde eğilerek selam verdi. “Ama aslında ortadan kaybolduğum yok, daha ziyade fark edemeyecekleri bir hal alıyorum, bir sineğin vızıltısı ya da bir kuşun yerdeki gölgesi gibi. Çocukken yıllarca Güney Kulesi’nin sokaklarında dolaştım ve kafama göre hırsızlık yaptım. Beni görüyorlar ama görmüyorlar. Ben de onlardan çalabiliyorum, dokunmazsam tabii ama bugünlerde onları öldürmem gerekiyor.” Şarap şişesini tekrar dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı. Nortah uzanıp yardım etmese az kalsın eyerinden düşecekti. “Cara’ya söylemeyin öğretmenim,” dedi genç adam. “Yaptığım şeyi. Bilmesini istemiyorum.”

* * *

Sabahleyin yürümeye devam ettiler ve Yüzbaşı Orven, Dahrena’nın batıdan yaklaşan büyük bir grup konusundaki uyarısını doğrulayan haberlerle gelince öğlen vakti durdular. “Bu sabah itibarıyla yirmi kilometre mesafedelerdi lordum,” dedi yüzbaşı. “Yalnızca kaldırdıkları tozu ve birkaç gözcüyü gördük, o yüzden kaç kişilerdi sayamadım.”

Vaelin alaylara alçak bir tepenin eteğinde savaş düzenine girmelerini emretti. Yüzleri batıya dönüktü, her iki yanlarında Eorhiller vardı ve Nortah’ın okçuları yüz metre önlerinde, karışık bir düzende duruyorlardı. Seordahlar itiraz etmeden artçı olma

görevini kabul etmiş, klanlarının yük katarının etrafına toplanmışlardı ve hepsinin ellerinde ok sürülmüş yayları vardı. Vaelin ortaya geçti, sol tarafına Kuzey Muhafızları'nı, sağ tarafına Orven'in adamlarını aldı ve Ustabaşı Ultin'in madencilerinin hemen arkasındaydı. Dahrena da yanında duruyor, Adal'ın kınayan bakışlarını görmezden geliyordu.

Askerler aralarında çok az konuşuyorlardı. Vaelin savaş öncesindeki hareketsizliğin askerlerin dillerini tutmasına sebep olduğunu hatırladı. Alev'in üzerinde durmuş, batı tepelerinin üzerinde yükselen toz bulutunu izliyordu. Kan şarkısı herhangi bir uyarı içermeyen yumuşak bir tona sahipti. Tozların içinden gevşek bir formasyona sahip piyade birlikleri çıktı. Yan taraflarında da birkaç süvari bölüğü vardı. Yaklaşık üç yüz metre ilerilerinde düzensiz bir sıra oluşturarak durdular. Askerlerin tam ortasında dalgalanan sancaklarının üzerinde altı dişli bir çarkın içinde duran bir balta vardı.

"Silahlarınızı indirin!" diye emretti Vaelin. "Rahatta bekleyin."

Alev'le, kenara çekilen madencilerin arasından tırıs bir şekilde geçti ve Nilsael saflarından onu karşılamaya gelen adama bakıp elini kaldırdı. Zayıf, sol kulağı kesik ve kısa kesilmiş saçları olan bir adamdı. "Umarım daha fazlasını getirmişsinizdir lordum," dedi Kont Marven. "Zira korkarım bu yeterli değil."

* * *

Derebeyi Darvus Ezua büyük ihtimalle Vaelin'in görmüş olduğu en yaşlı insandı. Sırt tarafı yüksek olan Lord'un Sandalyesi'nde oturan, kemikli ellerini sandalyenin kolçaklarına koymuş, Vaelin'i baştan aşağı süzen adam ona Janus'un baykuşlara benzer bakışlarını hatırlattı. Vaelin ve Dahrena, Nilsael kampının ortasındaki büyük çadırın içinde, adamın önünde duruyorlardı. Yaşlı lordun iki yanında ikiz torunları duruyordu. İkisi de diğerine benzememek için büyük çaba sarf etmiş gibilerdi, zira üzerlerinde farklı zırhlar ve farklı pelerinler vardı. Ama ikisi de oldukça uzundu, sarışındı ve yüzleri birbirinin yansımasıydı. Vaelin aynı zamanda çocukların huzursuz edici bir biçimde aynı anda göz kırptıklarını fark etti. Kont Marven çadırın bir köşesinde duruyordu ve yüzünde dikkatli bir kayıtsızlık vardı.

"Bu küçük gezinti neredeyse beni öldürüyordu," dedi Derebeyi Darvus. Sesi çatallıydı ama yine de güçlü ve net çıkıyordu. "Ve

sandalyemi taşıyan zavallı herifler.”

“Savaş hep talepkâr bir efendi olmuştur, lordum,” dedi Vaelin.

“Savaş mı?” Yaşlı adam hafifçe gülümsedi. “Buraya bunun için geldiğimi nereden çıkardın?”

“İşgal edildik. Ordunuzu başka neden getiresiniz ki?”

“Müzakere sırasında güç gösterisi yapmak önemlidir. Janus’un önünde diz çökerken de aynı şeyi yapmıştım ama dizlerim o zaman bile tahta gibiydi. Yine de diz çöktürttü bana Asraelli piç.”

“Lordum, yani Volarlılarla antlaşma mı yapacaksınız?”

Vaelin yanında duran Dahrena’nın kasıldığını hissetti ve eliyle omzuna hafifçe dokundu. Janus’la olan görüşmeleri sayesinde planlar peşindeki yaşlı adamlar konusunda epey deneyim sahibi olmuştu. *Asıl pazarlığı yapmadan bir gösteri yapmanın peşinde.*

“Neden yapmayayım?” diye sordu Darvus. “Darnel yaptı ve derebeyliğine dokunulmadı bile.”

Vaelin şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. *Renfael Derebeyi bir hain mi?*

“Bilmiyor muydun?” dedi yaşlı lord kolayca yüzünü okuyarak ve yine gülümsedi. “Uzun zamandır yoksun evlat. Darnel şövalyelerini Diyar Muhafızları’nın üzerine sürdü. Adamlarımın söylediğine göre karşılığında Asrael’in yarısını almış ve şu anda Varinshold’da hüküm sürüyormuş.”

“Hainler kötü bir örnek teşkil ederler lordum, onların yolundan gitmek akıllıca değildir,” dedi Vaelin.

Darvus’un kırışık dolu yüzünde gerçek bir öfke belirdi. “Halkım korunma için hep bana baktı ve bu korumayı sağlarken yaşlandım, bu sırada krallarının bütün hakaret ve aşağılamalarına da göz yumdum.”

“Volarlılar hakaret ya da aşağılama getirmiyorlar, doğru. Yalnızca ölüm ve kölelik getiriyorlar. Dün köylerinizden birini bulduk. Yaşlılar ve çocuklar öldürülmüş, geri kalanlar zincirlenmişti. Onları serbest bırakınca bize katıldılar, hepsi bu derebeylik ve Diyar’ın özgürlüğü için savaşmak ve ölmek istiyorlar. Bir örnek arıyorsanız uzaklarda aramanıza gerek yok.”

Köyün kaderini anlatırken ikizlerin birbirlerine baktığını, kılıçlarının kabzasındaki ellerinin gerildiğini gördü. *Onların fikri değildi,* diye geçirdi içinden Vaelin. *Yaşlı adamın sözcüklerinin samimi olduğunu düşünüyorlar.*

“Lord büyükbaba,” dedi soldaki ikiz. “Bu sabahki tartışmamız nazarında...”

“Kapa çeneni Maeser,” diye çıkıştı yaşlı adam. “Sen de Kaeser.

Rahmetli anneniz bana her zaman zekice tavsiyeler verirdi ama siz ikinizin tek bildiği savaş, kılıçlar ve atlar.” Genç lorda çocuk başını çevirene kadar baktı. “Anneleri çok ünlü bir Renfaelli şövalyeyle evlendi,” dedi Vaelin’e. “O günlerde bir oğlum olduğu için bir sorun görmedim, sonra aptal gitti frengiden öldü, bana da bu ikisi kaldı.”

“Affedersiniz lordum,” dedi Vaelin. “Ne istiyorsunuz? Sanırım ikimiz de halkınızı düşmanın eline verme niyetinizin olmadığını biliyoruz ve ayrıntılı bir şekilde pazarlık yapmaya vaktim yok.”

Darvus arkasına yaslandı ve bir an için dudakları arasında küçük pembe dili belirdi. *Janus bir baykuştu,* diye geçirdi içinden Vaelin. *Görünüşe göre bu bir yılan.*

“Dışarı!” diye bağırdı Derebeyi torunlarına ve çocuklar eğildi, senkronize bir şekilde dans ediyorlarmışçasına birebir adımlarla çadırdan çıktılar. “Sen kal Marven,” dedi Darvus, kont da çıkışa yönelince. “Bu küçük pazarlık sırasında güvenilir bir tanığın da hazır bulunmasını istiyorum.”

Yaşlı lord devam etmeden önce Dahrena’ya baktı. “Adamlarımdan biri yakın zamanda Menzil’den biriyle tanışmış. Buz gibi bir maden kasabasının lideriymiş, yakın zamandaki bir sıkıntı sırasında kendisine pek iyi davranılmadığını düşünüyormuş.”

Vaelin Dahrena’nın hafifçe ofladığını duydu. *Idiss.*

“Maalesef sarhoş olmayı başarıp Buzlimanı iskelesinden aşağı düşmüş,” dedi Darvus. “Ama önce ilginç bir hikâye anlatmış.”

“Söylediğim gibi lordum,” dedi Vaelin. “Çok vaktim yok.”

“Altın,” dedi yaşlı adam yavaşça ve gözlerini Dahrena’ya dikti. “Sırlar saklıyormuşsunuz leydim.” Öne doğru eğildi ve küçük dili bir kez daha dudaklarını yaladı. “Uzun bir ömrün öğrettiği derslerden bir tanesi zengin olma fırsatının tahmin edilemez bir dalga gibi gelip geçtiğidir ve Nilsael dalgayı hep en son yakalar. Bu sefer böyle olmayacak. Bu sefer payımızı alacağız.”

“Bu tür bir bilgiyi gizli tutmak için geçerli sebeplerimiz var,” dedi Dahrena. “Sizin derebeyliğiniz olduğu kadar Diyar’ın iyiliği için de bu gerekliydi.”

“Artık değil,” dedi Derebeyi. “Kapımızda bu kadar kurt varken ve Lord Vaelin’in acilen askerlere ihtiyacı varken değil.”

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Vaelin. Sabrı tükenmek üzereydi.

“Rahmetli kızım, aptal ikizlerin zeki annesi altının su gibi olduğunu söylerdi, parmakların arasından kolayca kayıp gider demişti. Zengin olan altını kazan değil, ona kazmayı satandır.” Kemikli parmaklar bir an için kolçakların üzerini dövdü. “Kuzey

Menzili'nde kazılan bütün altınlar bir Nilsael limanına getirilip orada satılacak."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Dahrena.

Yaşlı adam gülümsedi ve başını eğdi. "Evet, leydim."

Sınırları içinde satılan her bir altın parçası, diye geçirdi içinden Vaelin. *Almak isteyen tüccarlar, adamları ve gemileriyle buraya gelecekler, tabii ağzına kadar mallarla yüklü olarak. Yılan bir nesil içinde derebeyliğini Diyar'daki en zengin yer haline getirecek. Janus görse etkilenirdi.*

"Şartlarınızı kabul ediyorum, lordum," dedi Darvus'a. "Taç'ın tasdiki sonrası işleme konabilir."

"Taç mı?" Yaşlı adam tekrar gülümsedi ve en ufak bir şekilde titremeyen kemikli elini uzatıp parmağını Vaelin'e dikti. "Tacı takmaya layık yalnızca tek bir baş kaldı ve o da şu anda önümde duruyor."

İkinci Bölüm

Lyrna

Kaptan Belorath iyi bir *Keschet* oyuncusuydu. Oyunun pek çok ayrıntısı hakkında temel bir anlayışa sahipti ve becerikli oyuncuların hâkim olduğu ince stratejilere de aşinaydı. Lyrna onu yirmi hamlede yendi. On beş de yeterli olurdu ama mürettebatının önünde adamı küçük düşürmek istemedi.

Adam tahtanın üzerinden ters ters ona baktı, hızlı bir şekilde taşları tahtanın üzerinden toplarken. "Tekrar oynuyoruz."

"Nasıl istersen," dedi Lyrna ve kendi taşlarını bir kenara çekti. Kaptan bütün becerisine rağmen *Keschet*'in en önemli unsurlarından biri konusunda bir yanlış anlamaya sahipti: taşların yerleştirilmesi. Bundan sonra yapılan her hamle formalite icabıydı. Lyrna'nın altı hamle sonra süreceği mızraklılara karşı tahtanın sol tarafına yeterli sayıda kargılı asker koymadığı için çoktan kaybetmişti. *Oyun ilk taşını koyduğunda başlar,* demişti babası uzun yıllar önce. Lyrna beş yaşındayken ona çoğu yetişkinin kafasını karıştıran bir oyunu öğretmeye başlamıştı. Bir yıl içinde onu yüz yirmi üç hamle süren destansı bir savaş sonrasında yenmişti. Oyunları, onları izleyen biri olsaydı oyunun tarihine geçerdi. Daha sonra bir daha hiç oynamadılar; tahta ve taşlar kısa bir süre sonra odasından alındı.

Kaptan imparatorunu ilk sıranın soldan üçüncü karesine koydu. Agresif bir strateji izlemek isteyenlerin ya da saldırıyla savunmayı gizlemeye çalışanların standart bir hamlesiydi. Lyrna okçularından birini ikinci sıranın ortasına koyarak buna karşılık verdi. Görünürde karmaşık düzenlemesine karşı standart bir formasyon izliyordu. *İmparator'un Gambiti,* diye geçirdi içinden oflayarak. Mürettebat ve Diyarlılar etraflarına toplanmışlardı. Her şey onun lehineydi. *Bu defa on üç hamle.*

Ama oyunu on yedi hamleye kadar uzatmıştı. Daha cömert davransa kendini ele vereceğinden dolayı öyle bir şeye yeltenmedi.

“Karanlık,” diye fısıldadı mürettebatın biri Lyrna kaptanın imparatorunu tahtadan alırken.

“Karanlık olsun olmasın,” dedi Harvin gülerek. “Bana iki kupa rom borçlusun dostum.”

Lyrna gözlerini, taşlarını tahtadan tekrar kaldıran kaptanın kızaran yüzünden durgun denize çevirdi. *Üç gündür en ufak bir esinti bile yok,* diye geçirdi içinden ve sonra tanıdık bir şey görünce doğruldu. Devasa yüzgeç durgun suyun üzerine çıktı ve tekrar dalarken arkasında etkileyici bir dalga bıraktı.

Kaptan rüzgâr dinince mürettebata küreklere geçmelerini emretmişti ama hava çok sıcak olduğundan dolayı adamlar bitkinlikten yere yığılmasın diye sık sık mola vermek zorunda kalıyorlardı. Lyrna dahil olmak üzere Diyarlılar da küreklere geçiyorlardı ama ritmi tutturamadıklarından dolayı yarardan çok zararları oluyordu. En son kürek molasını verdikleri zaman kaptan *Keschet* tahtasını çıkarmış ve ikinci kaptana oynamasını emretmişti. Adamı yalnızca kırk hamlede yenmişti ve geminin rekorunu kırdığı için şaşkınlıkla karşılanmıştı.

“Leydimiz bunu geçebilir,” demişti Benten güven dolu bir ses tonuyla.

“Öyle mi?” Kaptanın gür kaşları birbirine girmiş ve gözleri ağrıyan kollarını küreğin üzerine koymuş Lyrna’yı bulmuştu.

Lyrna genç balıkçıya sert bir bakış atmıştı. Ona oyun hakkında hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen görünüşe göre genç adamın içgüdüleri zannettiğinden kuvvetliydi.

“Oynamayı biliyorum,” demişti Lyrna omzunu silkerek.

Kaptanın üçüncü denemesi daha etkileyiciydi. Büyük ihtimalle uzun zamandır uyguladığı bir strateji olan saldırıdan vazgeçmiş, sol tarafta bir dizi kandırmaca peşinde koşmuştu. Kayıpları umursamıyor gibi yapıp yavaşça üç hırsızı tahtanın ortasına doğru sürüyordu.

“Tebrikler Kaptan,” dedi Lyrna eğilerek otuz hamle sonra.

“Ne için?” diye kükredi adam Lyrna’nın elindeki imparatora bakarak.

“Bana eşsiz bir oyun sunduğunuz için.” Yanağının üst tarafındaki hâlâ hassas olan yanıkları gıdıklayan rüzgârı hissedince başını kaldırdı. *Rüzgârı hissetmeme rağmen saçlarımın darmadağın olmaması ne garip bir his,* diye geçirdi içinden. “Sanırım yolculuğumuza devam edebiliriz.”

* * *

Batıdan gelen esinti zamanla güçlü bir rüzgâra döndü. Görünüşe göre Meldenliler buna Verimli Bağ ismini veriyorlardı, zira gemileri ağzına kadar dolu tüccarlar sık sık bu rüzgârı yakalıyorlardı. Ama o sırada okyanus bomboştu.

"Savaş oldu mu denizler boşalır," dedi kaptan yanına gelerek. Lyrna her akşam yaptığı gibi güverteye çıkmıştı.

"En azından Alpir gemilerini göreceğimizi düşünmüştüm," dedi Lyrna.

"Akılları varsa uzun süre limandan ayrılmazlar. Savaş bütün denizcileri korsan yapar." Pruvanın ucundaki işlenmiş başa baktı; inanılmaz derecede büyük göğüsleri olan, pençelerini dalgalara doğru uzatmış, hırlayan ve sivri dişleri görünen bir kadın. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

"Tahmin etmem gerekirse Skerva derdim, ruh hırsızı. Gerçek formu bu. Katil balina tanrı Margentis tarafından, insanların denizde işledikleri suçları cezalandırmak için gönderilmiş. Aramızda hoş bir kız kılığında gezdiği söylenir, ruhlarından ziyafet çekmek üzere en cesur erkekleri ararmış."

Kaptan bir elini Skerva'nın tahta omzuna gezdirdi. "Hiç, bir şey unuttuğun oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Mürettebatımı huzursuz ediyorsun, hayal gücü kuvvetli olanlar senin Skerva olduğunu, iki formun arasında kapana kısıldığını, saldırmayı beklediğini söylüyorlar."

"Olağanüstü açlığımı başarabilmem için cesur erkeklerin etrafına olmam gerekmez miydi?"

Kaptanın sakalının altında gülümsemesini gizledikten sonra denize baktığını gördü. "Arkadaşın yardımcı olmuyor."

Deniz kabarıktı ama yine de köpekbalığının yüzgecini sol taraftaki dalgaların arasında görebiliyordu. "Bunu gerçekten açıklayamıyorum," dedi Lyrna dürüstçe.

"Mürettebat diğer toprağa bağlıların ambarda konuştuklarını bana iletiyor. Bir hayvan efsuncusundan bahsediyorlarmış."

Sular almadan önce Fermin'in gülümsemesi... Sözünü unutma, Kraliçem. "Biz özgür kalabilelim diye öldü," dedi Lyrna. "Nasıl bilmiyorum ama köpekbalığını çağırdı. Belki de bu yüzden bizi takip ediyordur, o çağrının yankısı devam ediyordur. Böyle şeyler konusunda bir bilgim yok."

Kaptan alaycı bir şekilde güldü. “En sonunda, bir kusur.” Gülümsemesi hemen silindi ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Adalar bir haftalık mesafede.”

“Gemi Lordları bekliyor olacaklar. Üzerime düşeni yapacağım. Beni oldukça ikna edici bulacaklar, söz veriyorum.”

“Gemi Lordları başka, Kalkan başka.”

Adalar’ın Kalkanı. Kardeşinin casusları onun hakkında pek çok şey anlatıyorlardı. Ünlü kılıç ustası ve korsan, Adalar’ın savunmasından mesuldü. “Bana inanmaz mı?”

“Önemli olan inanıp inanmaması değil, umursayacak mı o önemli.” Güverteyi ve halatları işaret etti. “*Deniz Kılıcı* onun gemisi. Tersanede doğumu sırasında oradaydı. Her tahta parçası, çivi ve ipte onun eli var ve güvertede de kanı. Yıllarca bu gemiyle dalgalar avladık, Adalar’daki bütün gemilerden çok altın ve kargo aldık. Ama işte şimdi ben bu geminin kaptanıyım, o ise dalgaların vurduğu bir kayanın arkasında boş boş bekliyor. Dümen yekesinde onun eli olsaydı şimdiye evdeydik. Ve onu yirmi hamlede yenebileceğinden o kadar da emin değilim.”

“On beş, nazik olmaya çalışıyordum. Neden bu büyük kaptanınız boş boş bekliyor?”

Sesinde hüzün olan Belorath denize döndü. “Çünkü büyük bir adamın başarısız olması zor bir şeydir, bu başarısızlık ölümünü engellese bile.”

* * *

“‘Tahmini yirmi beş bin köle,’” diye alıntıladı Lyrna. “‘Tüm nüfusa oranla bu düşük bir sayı ama yüksek itlaf oranı göz önünde bulundurulmalı. Yılan’ın Mağarası’nın asıl değeri kuvvetlerimizin ele geçireceği limanları ve gemileridir. Adalılar medeniyetten uzak yabaniler olmasına karşın bu alanda şaşırtıcı bir şekilde becerikliler.’”

Lyrna konuşurken toplanmış Gemi Lordları’nın bazıları kendi aralarında fısıldaşıyor, bazılarıysa yalnızca şok içinde ona bakıyorlardı. Tam ortalarında oturmuş olan adam gibi kimileri ise öfkeden kuduruyordu. Tilkiye benzeyen zayıf, kaslı ve uzun boylu adam eldivenli ellerini sıkıp bırakıyordu.

“‘Yılan’ın Mağarası savunma amacıyla iç sularında bir donanmaya sahip ve bu bölgeden şiddetli bir direniş beklenmelidir. Bir şaşırtma taktiği denenebilir; bir bölük düşmanı adalardan

uzaklaştırmak üzere saldırırken bir diğeri işgal kuvvetini karaya çıkartır. Kara kuvvetlerinin tertibi için yedi numaralı tablo...'"

Uzun boylu adam elini kaldırınca Lyrna sustu. "Belorath," dedi Gemi Lordu, kaptana. "Bu kadının doğru söylediğine kefil misin?"

"Evet, Lord Ell-Nurin."

Gemi Lordu tekrar Lyrna'ya döndü. "Herhalde tam bir tercüme hazırlamışsınızdır?"

"Evet, lordum." Lyrna öne çıkıp adama parşömen tomarını verdi.

"Bir tüccarın kızına göre ne kadar meziyetli bir eliniz var," dedi Ell-Nurin ilk sayfayı inceleyerek.

"Babam yazışmalarını bana yaptırırdı, kendi elleri titrerdi."

"Varinshold'un tüccarlarını iyi bilirim. Hemşehrilerimin çoğunun aksine ben hiç korsanlık yapmadım ve orada hep hoş karşılandım, tabii ambarım ağzına kadar taze çayla dolu olduğu zamanlarda. Babanızın adı neydi? Belki tanıyorumdur."

"Traver Hultin, lordum. Çoğunlukla ipek satardı." Gerçekten bir kızı olan gerçek bir tüccarın ismiydi bu, yıllar içinde babasının gözüne girmeye çalışmıştı.

"İsmini duydum," dedi Ell-Nurin. "Peki ya sizinki leydim?"

"Çorla, lordum. Yalnızca bir hanımım, leydi değil."

"Pekâlâ. Herhalde Diyar'a dönmek istiyorsunuzdur?"

"Evet lordum. Beraber kaçtığım kişilerle birlikte."

"Adalar şimdiye kadar hiç sözünü tutmazlık yapmadı." Kaptana bakıp başını salladı. "İşimiz bitince ilgilenirsin. Şimdi, Hanımım, lütfen bu konuları özel olarak görüşmemize izin verin."

Lyrna eğilerek selam verdikten sonra odanın kapısına doğru gitti ve kapıyı arkasından kapamadan önce yalnızca birkaç sözcük duyabildi. "Haber yolladın mı?" diye sordu Ell-Nurin.

"Gelir gelmez bir gemi gönderttim, lordum..."

* * *

Diğerleri iskelede bekliyorlardı. Hepsinin üzerinde birbirine uymayan Melden kıyafetleri vardı ve onları buraya getiren korsanlara benziyorlardı. Lyrna yaklaşırken hepsi ayağa kalktı. Gözlerinde umut ve temkinli bir beklenti ifadesi vardı.

"Kaptan bizim için bir gemi ayarlayacak," dedi Lyrna. "Sabah dalgasıyla yola çıkmış oluruz."

Harvin derin bir oh çekti ve Benten'e sarıldı. Lyrna, Orena'nın

ilk defa gülümsediğini gördü. Iltis bile sırıtıyor gibiydi.

"Neden?" dedi usulca bir ses ve Lyrna arkasını döndüğünde Murel'in diğerlerinden ayrı durduğunu, gözlerini önüne dikmiş olduğunu gördü.

"Ne?" diye sordu Orena.

"Neden geri gidiyoruz?"

"Orası bizim evimiz," dedi Harvin.

"Benim evim içinde ailemle birlikte yandı," dedi Murel. "Benim için orada ne var ki artık?"

"Diyar işgal edildi," dedi Lyrna. "Halkımızın yardımımıza ihtiyacı var."

"Ben ne yardım sunabilirim ki?" diye sordu kız. "Dövüşmeyi bilmiyorum, iğne iplik dışında bir becerim yok ve o konuda bile çok iyi değilim."

"Gemide bir adamın gözlerini çıkardığını gördüm," dedi Harvin. "Yeterince iyi dövüşüyorsun."

"Murel haklı," dedi Orena. "Diyar'da bizi yalnızca savaş ile ölüm bekliyor ve ben ikisinden de yeterince gördüm."

"E peki ne yapacaksınız?" dedi Iltis. "Volar donanmasının gelmesini mi bekleyeceksiniz?"

"Başka limanlar da var," dedi Murel. "Alpir İmparatorluğu, Uzak Batı."

"Bir şeyi unutuyorsun," dedi Iltis sert bir şekilde. Öfkelenmek üzere olduğu yüzünden belliydi. "Bu kadına borçluyuz. O olmasa hepimiz şu anda köpekbalığının midesindeydik."

"Bunun için minnettarım," dedi Murel. Lyrna'nın elini tuttu ve sesi boğuk bir şekilde çıkıyordu. "Gerçekten. Ama ben yalnızca bir kızım ve yeterince acı çektim."

Birleşmiş Diyar'ın Kraliçesi, diye geçirdi içinden Lyrna. *Kendisine hizmet etmeleri için halktan beş sefil durumdaki insanı kendilerini tehlikeye atmaya ikna edemiyor.* Murel'in burnunu çektiğini görünce onu ilk kez gördüğü zaman geldi aklına, onu hıçkırıkları arasında yukarı taşırlarken yüzüne düşen saçları. "Üzgünüm," dedi ve kızın elini sıktı. "Sizden gelmenizi istemeyeceğim, herkes kendi seçimini kendi yapmalı. Ama ben Diyar'a gideceğim, gerekirse kendi başıma."

"Bensiz olmaz," dedi Iltis. "Daha yeterince Volarlı öldürmedim. Daha çok öldürmem lazım, çok."

"Ben de sizinleyim leydim," dedi Benten. "Babam beni bekliyordur. Artık kendi başına ağlarla başa çıkamıyor." Lyrna

çocuğun ses tonundan ölü bir adamdan bahsettiğini anladı.

Iltis, Harvin'e döndü. "Peki ya sen kanun kaçağı? Dövüşecek ve hırsızlık yapacak cesaretin var mı?"

"Gemide ne kadar cesaretim olduğunu gördün kardeş," dedi Harvin ters ters bakarak. Sonra özür diler gözlerle Lyrna'ya baktı ve Orena'nın elini tuttu. "Ama artık bir sorumluluğum var."

Görünüşe göre her şeyi göremiyormuşum, diye geçirdi içinden Lyrna.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Murel Lyrna'nın elini tutmaya devam ederek. "Bizimle gel. Sen varken her şeyi yapabilir, her yere gidebiliriz..." Lyrna'nın omzunun üzerinden bir şey görünce sözlerini bitiremedi ve gözlerini kocaman açtı.

Lyrna arkasını dönünce Gemi Lordu Ell-Nurin'in iskeleden emin adımlarla onlara doğru yaklaştığını gördü. Yanında en azından yirmi tane silahlı denizci vardı. Birkaç metre önünde durdu ve denizciler etraflarını sardılar. Üç adam korumacı bir şekilde kadınların etrafını çevirdi.

"Belorath'ın yolculuğunuzun bütün ayrıntılarını anlatması biraz uzun sürdü," dedi Gemi Lordu. "*Keschet* konusundaki muazzam becerinizi de. Traver Hultin de *Keschet*'i severdi ve gerçekten de ipek satardı ama çay kaçakçılığı yapardı ve kızı şişmandı. Ayrıca hayatında tek bir kez gitmiş olduğu saray hakkında konuşup dururdu. Kral'ın kızıyla konuştuğunu anlatır, en sevdiği oyunda Kral'ın kızının gösterdiği beceriden etkilendiğini söylerdi ama onunla kıyaslandığında çok kötü bir oyuncu olduğunu da eklerdi."

Ell-Nurin gözlerini Lyrna'nın gözlerinden ayırmadan tek dizinin üzerine çöktü. "Gemi Lordları Konseyi adına size Melden Adaları'na hoş geldiniz diyorum Ekselans."

* * *

Onu limana bakan uzun bir binanın en üst katındaki güzel döşenmiş bir odaya yerleştirdiler. Iltis onu almalarına engel olmak için bir adım öne çıkmıştı. Harvin ve Benten de onu desteklemişlerdi ama Lyrna elini adamın göğsüne koymuştu. "Hayır, kardeş."

"Doğru mu?" diye sormuştu Iltis bir yandan fısıldayıp bir yandan gözlerini yüzünde gezdirerek. "Ekselans?"

Adamın göğsünü sıvazlayıp gülmüştü. "Burada oyalanma. Diğerlerini alıp git, Murel'in dediği gibi uzaklara. Bunu verdiğim ilk

ve tek kraliyet emri olarak düşün.”

Onu dört gün yalnız bıraktılar. Hizmetçiler yemek getiriyor, eğilerek selam veriyor ve tek bir kelime etmeden gidiyorlardı. Daha sonra aynı derecede sessiz başka hizmetçiler kıyafetler getiriyorlardı. Güzel ama basitlerdi ve renkleri boğuktu. *İdama uygun mu acaba?* diye geçirdi içinden.

Dördüncü günün akşamı binanın alt tarafında liman ışıkları canlanırken Gemi Lordu Ell-Nurin gelmişti. Şehrin muhtelif tanrıyla taçlandırılmış kuleleri solup loş, gri renkli mızrak uçları şeklini almıştı. Gemi Lordu yalnızdı ve önünde bir kez daha eğildi. Yüzünde alay eden ya da sahte bir saygı ifadesi yoktu ve bundan dolayı minnettar olduğunu hissetti.

“Gerekli her şey sağlandı mı Ekselans?” diye sordu.

“Özgürlüğüm dışında evet.”

“O meseleye yakında geleceğiz. Yoldaşlarınızın gitmeyi reddettiğini bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Antlaşmamız gereği Diyar’a göndermek istediğimizde inatla reddettiler.”

“Herhalde zarar görmemişlerdir.”

“Onları alt katlara yerleştirdik ve sizi temin ederim ki hiçbir zarar görmediler.” Ayağa kalkıp verandaya gitti, kenara çekildi ve yanına gelmek üzere davet etti. Bir süre durup kararan şehri izlediler. Ell-Nurin sık sık başını çevirip ona bakıyordu. Bir süre sonra Lyrna kafasındaki şalı çıkardı ve ona yaklaştı. Tamamen görebilmesi için de başını yana eğdi. “Lütfen, lordum. Uzun uzun, dilediğinizce bakın.”

“Ben... Özür dilerim,” dedi Lyrna geri çekilip şalını tekrar bağlarken. “Ben yalnızca...” Adam sustu ve huzursuz bir şekilde yüzünü astı. “Sizi bir kez görmüştüm. Savaştan sonraydı, abinizin bir tür uzun keşiften dönen gemilerinden birine bir ödül sunmak üzere Varinshold limanına gelmiştiniz.”

“Hızlı Kanat,” dedi Lyrna anımsayarak. “Güney buz duvarına kadar seyahat eden ilk Diyar gemisiydi, yolculukları beş yıl sürmüştü.”

“Etkileyici ama Melden denizcileri bunu yaklaşık yirmi sene önce başarmıştı.” Bir kez daha şehre döndü ve gölgelerin arasında daha çok ışığın belirmesini izledi. “Manzarayı nasıl buldunuz?”

“Güzel bir yer.” Adama yan yan baktı. “Bana babamın korkunç suçunu ve halkınızın yıkımın küllerinden bir güzellik inşa ettiğini anlatacaksınız.”

“Anlayış kuvvetiniz hakkındaki hikâyeler abartı değilmiş. Ama

bunların yanında bunu neden yaptığı konusunda makul bir açıklama yapıp yapamayacağınızı da soracaktım.”

“Yağmacılığınız basit bir sıkıntı olmaktan çıkmıştı,” dedi Lyrna. “Diyar’ın ticaretinin sürekli olarak etkilenmesine izin veremezdi, özellikle de uzun zamandır hayalini kurduğu bir savaşı planlarken.”

“O zaman bile planlıyordu demek. Yani şehrimiz on yıl sonra başlayacak bir savaş için pürüzleri kaldırmak üzere mi yakıldı?”

“Sanırım planlarına Diyar’ı bir araya getirmeden önce başlamıştı. Hükmünün şanlı zirvesiydi.”

“Topyekûn mağlubiyet mi şanlı olan?”

İstenen şey topyekûn mağlubiyetti. “Genç bir adamın, yaşlı bir adamın biçare kumarına dönen hayali. Lordum, belki siz de benim bir sorumu cevaplama nezaketi gösterirsiniz. Gemi Lordları’nı, bütün ordusunu imparatorluğun kıyılarına taşımaya nasıl oldu da ikna etti?”

“Yığınla altın, bir gemi dolusu göztaşı ve bir söz: Savaş kazanılınca Untesh bize verilecekti. Erin’deki en zengin limanlardan birinin Adalar’a verilmesi... Konsey alınacak riske değer olduğunu düşündü, hem başarısız olduğu takdirde de bu şehri yok etmiş ordunun yıkımına tanık olmanın zevkine varacaklardı. Eklemeliyim ki ben Gemi Lordu olmadan bütün kararlar alınmıştı.”

Adam bir süre sessiz kaldı ve sonra tilkiye benzer yüz hatlarına hüzün ve endişe çöktü. “Savaşacak mısınız?” diye sordu Lyrna.

“Başka ne gibi bir seçeneğimiz var ki?”

“Birkaç tane var. Adalar’da çok fazla gemi var. Halkınızı toplayıp kaçın, Alpir topraklarına sığının. Hatırı sayılır büyüklükte ve ehil bir donanma karşılığında İmparator geçmişteki anlaşmazlıkları affedebilir. Ya da yeni topraklara yelken açın. *Hızlı Kanat*’ın mürettebatı güney sularının kıyılarında bol bol boş arazi olduğunu söylemişti. Hazineden yeterli altın çıktığı takdirde abim oraya yerleşimciler gönderme hayalleri kuruyordu.”

“Eve dönünce halkınıza da bunları mı söyleyeceksiniz? Atalarının topraklarını bırakıp kaçmalarını mı?”

“Bu beni serbest bırakacağınız anlamına mı geliyor?”

“Müttefiklerimizi seçebileceğimiz zamanlar geride kaldı. Babanızın suçundan beri boş durmadık ve iyi istihbaratın en iyi savunma olduğunu bildiğimizden dolayı bilinen dünyanın bütün limanlarına casuslar gönderdik.”

“Kaptan Belorath’ın kodlu kitabı ele geçirme görevi de bunlardan biriydi.”

“Evet. Konsey üyesinin oğluna yakın bir casus yerleştirmek hiç kolay değildi. Neyse ki açgözlülüğü işimize yaradı. Aynca uzun zamandır sizin Diyarınızda da casuslarımız var, bunu duymak sizi şaşırtmayacaktır gerçi. Oradaki casuslarımız Volarlıların işinin bitmesine daha çok zaman olduğunu söylüyor. Alltor kuşatmaya hâlâ dayanıyormuş, köle avcıları Varinshold’un duvarlarının dışına çıkmaya korkuyorlarmış ve orduları gittikleri her yerde yanık ekinler, ölü hayvanlar ve zehirli kuyular buluyorlarmış. Görünüşe göre hâlâ dönebileceğiniz bir Diyar var gibi, Ekselans. Ama daha ne kadar ayakta kalır, onu bilemem.”

“O halde beni geri götürün. Diyarımı geri alınca gücümüz sizindir. Söz veriyorum.”

“Size inanıyorum ama zaman düşmanımız.” Kolunun içinden küçük bir kâğıt rulosu çıkardı ve Lyrna’ya uzattı. Bu da kodla yazılmıştı ama Volar şifresinden daha kolaydı.

“VD Varinshold’dan demir aldı,” diye okudu.

“Bunu bu öğleden sonra bir güvercin getirdi. Dediğim gibi, casuslarımız var. İki gün önce yola çıkmış.”

VD: Volar Donanması. “Buraya ne zaman varırlar?” diye sordu Lyrna.

“İyi bir rüzgârla iki hafta.”

“Lordum, yapabileceğim bir şey varsa...”

“Var, Ekselans.” Gözleri pırıl pırıldı. “Babanızın suçunu tazmin edip bu adalara Kalkanını geri verebilirsiniz.”

* * *

“Demek Wensel Adası burası,” dedi Harvin bir kilometre ötede dalgaların arasından yükselen küçük kaya çıkıntısına bakarak. “Pek büyük değilmiş.”

“Biraz saygı duy,” diye çıkıştı Iltis. “İtikat’ın doğum yerine bakma şerefine nail oluyorsun.”

“Pek sayılmaz kardeş,” dedi Lyrna. “Yalnızca ilk öğretilerin yazıldığı yer.”

Iltis pişman bir şekilde eğildi. “Öyle. Affedersiniz, Kraliçem.”

Şunu yapmayı bırak, demek istiyordu. Ona daha az saygı gösterdiği halini tercih ettiğini fark etti. Kimliği ortaya çıktığından beri hepsi benzer davranmaya başlamışlardı. En kötüsü de Murel’di; Lyrna sürekli kekeleyen ve dili tutulan kızı tokatlamak istiyordu.

“Hiçbir şey göremiyorum,” dedi kız tırabzana yaslanıp kayaya

bakarak.

"Nişan Hanesi kayanın içine işli," dedi Iltis. "İtikat'ın tarihindeki en eski hane ve orijinal öğretilerin mahzeni. Meldenliler bile kutsallığına saygı gösteriyor ve kardeşleri rahat bırakıyorlar."

Deniz Kılıcı Adalar'dan yaptığı iki günlük bir yolculuk sonrası demir almıştı ve deniz, Wensel Adası'na yaklaştıkları o sabah yükselen dalgalardan önce sakin kalmıştı. Kaptan Belorath adanın etrafındaki suların hep çalkantılı olduğunu söylemişti; bir sürü saklı sığ kayalık vardı ve ters akıntılardan dolayı kanalda yol almak oldukça zordu. *Bu yüzden mi seçmişler acaba?* diye geçirdi içinden Lyrna, dalgaların kaya yığınına vurmasını izleyerek. *Daha az ziyaretçi gelsin diye mi?*

Belorath Lyrna'nın yanına gelip eğilerek selam verdi. "Sandal hazır Ekselans."

"Teşekkürler Kaptan. Konuştuğumuz diğer mesele?"

Kaptan başını salladı. Mürettebattan biri bir çuval ve küçük, tahta bir sandık getirip sakarca eğilerek selam verme denemesinden sonra Lyrna'nın ayaklarının dibine koydu. Lyrna başını kaldırınca birlikte çok acı çektiği beş kişiyle dost olma şanslarının artık hiç olmadığını düşündü. Hep böyle olurdu. *Böyle şeyler bize göre değil Lyrna,* demişti babası sarayın bahçesindeki diğer çocukların koşup oyun oynarken gülüşmelerini izlerlerken. *Biz onlar değiliz ve onlar da biz değil. Onlar hizmet eder, biz ise emrederiz ve emretmek bizim onlara olan hizmetimizdir.*

Lyrna eğilip çuvalı açtı ve içinde Asrael yapımı üç kılıç olduğunu gördü. Tekrar ayağa kalkıp üç adama bunları almalarını işaret etti. "Bu tören normalde daha şaşaalıdır ve belki daha ileri bir tarihte daha resmi bir seremoni düzenleyebiliriz. Ama şimdilik, efendiler, size yalnızca tek bir şey soruyorum. Cevabınızı iyi düşünün ve önceki yükümlülüklerinizi ya da kabul etmemenin suç işlemek anlamına geleceğini düşünerek korkmayın. Kendinizi ve bu kılıçları Birleşmiş Diyar'a hizmete adıyor musunuz?"

Lyrna daha konuşmasını bitirmeden tek dizleri üzerine çökmüşlerdi. Iltis'in eğilmiş başı üzerinde tuttuğu kılıcın biraz titrediğini gördü. "Evet, Ekselans," dedi. Benten ve Harvin de hemen arkasından kabul ettiler.

"Beni onurlandırıyorsunuz," dedi adamlara. "Sizi şu andan itibaren Diyar'ın Kılıçları ilan ediyorum. Önceki bütün suçlarınız ve ayıplarınız Kraliçe'nin Sözü ile affedildi." Iltis'in önüne geldi. "Ayağa kalk, kardeş," dedi diz çökmeye devam eden adama.

Iltis ayağa kalktı ve yüzünde ciddi bir ifadeyle yutkundu. “Lord Iltis...” Lyrna durdu ve adamın soyadını bilmediğini fark etti.

“Adral, Ekselans,” dedi iri adam.

“Teşekkürler. Lord Iltis Al Adral, sizi Kraliçe’nin Özel Koruması ilan ediyorum, ta ki Nişanınıza dönmek istediğiniz zamana kadar elbette.”

“Öyle bir zaman asla gelmeyecek Ekselans.”

Lyrna gülümsedi ve Harvin’in önünde durdu. “Soyadım yok Ekselans,” dedi adam. “En azından ben bilmiyorum.”

“Pekâlâ. O halde ismin Lord Harvin Kırık Zincir olsun, hoşuna daha çok giden bir isim bulduğunda değiştiririz.”

“Sanırım bu gayet iyi Ekselans.”

“Gri Martı, Ekselans,” dedi Benten, Lyrna genç adamın önünde durunca. “Balıkçılar soyadlarını ailelerinin sandalından alırlar. Sandal batar ya da hurda haline gelir ama soyadı değişmez.”

“Lord Benten Al Gri Martı o halde. Sen ve Lord Harvin, Lord Iltis’in emrindesiniz. Tek göreviniz beni korumak. Diyar’ın taç takacak bir başa ihtiyacı var, dolayısıyla başımın kesilmediğinden emin olacaksınız.”

Güvertedeki küçük sandığı kaldırdı ve diz çökmüş kadınlara döndü. Lyrna sandığı açıp uzattı. “Ben bu tarz seçmezdim ama şimdilik iş görür.” Yüzükler birbirinin aynısıydı; içlerinde küçük göztaşları olan basit, gümüş yüzükler. Melden mücevhercileri bu kadar kısa zamanda ancak bunları bulabilmişlerdi. “Bir Kraliçe’nin leydilere ihtiyacı vardır. Ama seçimi siz yapacaksınız. Önümüzdeki yol uzun ve tehlikelerle dolu. O yüzden cevap vermeden iyi düşünün, yanımda olacak mısınız?”

Murel yüzüğü derhal almıştı ama Orena tereddüt ediyordu. “Kraliçem,” dedi. “Önceki hayatım asillere layık değildi. Kötü namımın sizin isminizi lekelemesini istemem.”

“Bu tür önemsiz şeyleri arkamızda bıraktık, leydim,” dedi Lyrna.

Orena gözyaşlarını silip yüzüğü aldı. “Kocamın soyadı Dunsa’ydı ama ben kendi soyadımı kullanmak istiyorum. Vardrian.”

“Leydi Orena Al Vardrian. Ayağa kalkıp yerinize geçin.”

Lyrna elini Murel’e uzattı, kız tuttu ve ağlayarak parmaklarını öptü. “H-Harten, Kraliçem.”

“Leydi Murel Al Harten.” Lyrna kızı kollarından tuttu ve nazikçe ayağa kaldırdı. Yüzünden saçlarını çekti ve alnını öptü. “Gerçekten ağlamayı bırakman gerek.”

* * *

Wensel Adası'nın bekçisi adanın iskelesi görevini gören yontulmuş düz kaya parçasında onları karşıladı. Bir zamanlar beyaz olan ama kullanılmaktan griye dönmüş cüppesi, Birinci Nişan'dan yaşlı adamın çenesinden sarkan yıpranmış, uzun sakalıyla aynı renkteydi.

"Gerçekten de korkunç haberler, Ekselans," dedi Lyrna adama geliş sebebini anlatınca. Lyrna'nın yüzünü görmek ve Diyar'ın içinde bulunduğu sıkıntıları duymak adam için havanın bozulmasından daha büyük bir önem arz etmiyor gibiydi.

Kendisini Kardeş Lirken olarak tanıttıktan sonra Nişan Hanesi'ne giden, yaklaşık yedi yüz yıl önce yontulmuş taş merdivenleri çıkmaya başladılar. İçeride başka birkaç kardeş daha vardı. Onu eğilerek selamlasalar da çok aldırış etmiyor gibiydiler. Kısa bir süre sonra çoğu parşömenlerini okumaya ya da sessizce düşüncelere dalmaya devam ettiler. Hepsi Kardeş Lirken'in yaşlarındaydı ve Lyrna böyle çetin koşullarda kendilerine nasıl baktıklarını merak etti.

"Kaya havuzlarında bol bol yengeç ve midye bulunuyor," dedi Lirken sorusuna cevaben. "Ve cezir zamanı su yosunu topluyoruz. Düzgün pişirildiği zaman şaşırtıcı derecede zindelik veriyor. Yemek yemek istiyorsanız biraz getirebilirim."

"Korkarım reddetmek zorundayım kardeş," dedi Lyrna ve yaşlı kardeşlerle dolu odaya göz gezdirdi. "Burada mı?"

"Atheran Ell-Nestra bizim aramızda yaşamıyor, Ekselans. Buraya geldiğinden beri geçen aylar süresince onu birkaç kez gördük yalnızca. Gelin, sizi ona götüreyim."

Yaşlı kardeşin peşine takıldı ve Nişan Hanesi'nden çıkıp önlerinde dar bir kaya çıkıntısının yaklaşık iki yüz adım ilerideki kayalık bir burna uzandığı yeri görüp durdular. "Dikkatli olmanızda, yere yakın yürümenizde yarar var, Ekselans," dedi Lirken. "Dalgalar bazen burnun üzerinden aşıyor."

Lyrna beraberinde yalnızca Iltis'i getirmeyi tercih etmişti ve iri adam öne çıktı. "Bu yol çok tehlikeli Ekselans. Ben gidip onu buraya getireyim."

"Hayır, lordum." Lyrna kayaların üzerine çıktı. Kayalar gerçekten de kaygandı. "Bunu kendi başıma yapsam daha iyi olacak sanırım. Burada bekle. Sanırım Kardeş Lirken sana ilk öğretilerin orijinal parşömenlerini göstermekten memnun olacaktır."

“Evet,” dedi Lirken birden şevkli bir şekilde. “Araştırmacı mısınız lordum?”

Iltis’in yüzü etraflarındaki granit kadar sertti. “Beşinci Nişan’ın bir kardeşiydim ama artık değilim. Burada Kraliçemin dönmesini bekleyeceğim.”

Lyrna yaşlı kardeşin rahatsız olduğunu görünce gülümsememek için kendini tuttu ve kayalığın üzerinden kendisine tavsiye edildiği gibi yere yakın durarak ilerlemeye başladı. Yol yosun tutmuştu ve kaygandı; mağaraya ulaşmadan önce birkaç kez sendeledi. Bulunduğu yükseklikten etraflarını çevreleyen okyanus çok etkileyici görünüyordu, hava arada açtıkça ufuktaki eğim bile belli oluyordu. Hemen altında *Deniz Kılıcı* suların üzerinde bir oyuncak gibi sallanıyordu. Güneş bulutların arasından kendini gösterip küçük açıklığı aydınlatınca acı veren ısıya karşı denizde çıkarmak zorunda kaldığı şalı tekrar bağladı. Bir ses duyunca mağaraya döndü ve içerideki loş ateş ışığının yanında gölgeli bir figür gördü.

“Konforsuz bir yer seçmişsiniz Lord Kalkan,” dedi. “Ama manzarası güzel.”

Mağaradan çıkan adam uzun boylu ve geniş omuzluydu; sessizce durmuş ona bakarken uzun, sarı saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Casusların dediği kadar yakışıklıymış, diye geçirdi Lyrna içinden adamın sakalının altındaki güzel yüz hatlarına bakarak.

“Benim kim olduğumu biliyorsun,” dedi Kalkan uzun bir süre sonra. “Sen kimsin?”

“Birleşmiş Diyar’dan Kraliçe Lyrna Al Nieren.” Eğilerek selam verdi. “Hizmetinizdeyim lordum.”

Adam açık mavi gözleriyle bir an onu inceledikten sonra başını çevirdi ve tek kelime etmeden mağaraya girdi. Lyrna adamın peşinden gidip gitmemekte tereddüt etti; Kalkan kısa bir süre sonra üzerinden buhar tüten bir kupayla geri döndü. “Daha yeni çay demlemiştim,” dedi Lyrna’ya uzatarak. “Vazgeçemediğim tek lüksüm.”

“Teşekkürler.” Lyrna çaydan bir yudum aldı ve yanmış kaşlarını takdirle kaldırdı. “Çok güzel. Alpir’in güneyinden, değil mi?”

“Evet. Korsanlık günlerimde hiç dokunmadığım sayılı yerlerden biri. Buna karşılık sırf benim için Adalar’a bir senelik çay gönderirlerdi.” Kollarını kavuşturmuş bir şekilde Lyrna’nın çay içmesini izledi. Eski püskü kıyafetleri rüzgârda dalgalanıyordu. “Kardeşlere Gemi Lordları’nın elçisini göndermelerini söyledim,” dedi. “Şimdi sizi göndermişler. Yoksa abinizin tahtını çalıp Adalar’ı

ele mi geçirdiniz?”

“Abim öldü. Diyar’ın işgal edildiği gece Volarlı bir suikastçı tarafından öldürüldü. Beni de, görebildiğiniz üzere Karanlık kaynaklı ateşle yaktılar.”

“Korkunç bir şey. Taziyelerimi sunarım.”

“Taziyelerinize yakında halkınızın ihtiyacı olacak, zira şu anda Volar donanması adaları ele geçirmeye geliyor.”

“Yürekliler ve ellerinde pek çok gemi var. Eminim savaşı izlemesi keyifli olacaktır.”

“Gemi Lordu Ell-Nurin başlarında siz olmazsanız yenileceklerinden emin. Kaptan Belorath da öyle. *Deniz Kılıcı*’yla daha önce eşi görülmemiş bir hızda Borael’i geçti ve işgali haber vermeye geldi.”

“İkinci kaptanım hep çok iyi bir denizciydi. Lütfen ona saygılarımı iletin.”

Lyrna o anda adamın bakışlarının sertliğini ve gözlerinin içinde yanan öfkeyi gördü. “Lord Al Sorna Birleşmiş Diyar’ın en iyi savaşçısıdır,” dedi Lyrna. “Onun tarafından yenilmek utanmanız gereken bir şey değil.”

“Yenilgi deyince ortada bir tür kapışma döndüğü anlamı çıkıyor,” dedi sessizce mağaraya dönerek. “Çayın tadını çıkarın. Giderken kupayı bırakın, elimde bir tek o var.”

Mağaraya girmek üzere başını eğdiğinde kupanın kayalıklarda parçalandığını duydu ve arkasını döndüğünde Lyrna’nın gözlerini kısmış, öfkeli bir şekilde ona baktığını gördü.

“Görünüşe göre,” dedi Lyrna, “halkı yıkım ve kölelikle karşı karşıyayken yalnızca küçük düşmüş olduğu için kendine acımaktan başka bir şey yapamayan bir adamdan yardım istemek için o kadar yol gelmiş ve çile çekmişim.”

“Küçük düşme mi?” diye sordu ve kahkaha attı. “Bu yüzden mi burada olduğumu sanıyorsunuz? Halkınız hiç size sırtını döndü mü Ekselans? Her fırsatta başlarını çevirdiklerini, kendileri korkak olduğu için çocuklarına bana etmek üzere hakaretler öğrettiklerini gördünüz mü hiç? Yıllarca birlikte denize açıldığınız adamlar gölgenize tükürdü mü? Bütün bunları, bir nesil boyunca arzuladıkları bir cinayet başarısız oldu diye yaptılar. Ben buraya kendim gelmedim, ben *sürgün edildim.* Başka gidecek bir yerim olmadığı için buradayım. Buradan Volar’a kadar her limanda yüzümü tanıyorlar ve her birinde beni bekleyen, hak ettiğim bir darağacı var.”

“Benim limanlarımda yok,” dedi Lyrna. “Fidye ödeyerek kurtardığınız bütün gemileri, çaldığınız bütün hazineleri affedeceğim. İşlediğiniz cinayetleri bile.”

“Ben cinayet işlemedim. Adil bir dövüş dışında kimseyi öldürmedim.” Denizde bir şey dikkatini çekince hafifçe eğildi. Lyrna arkasını dönünce artık aşina olduğu görüntüyü gördü; kırmızı köpekbalığı geri dönmüştü ve kuyruğunu hafifçe savurarak *Deniz Kılıcı*’nın etrafında dönerken ilk defa tamamen suyun üstündeydi.

“Bir gemiye bu kadar yaklaşıp saldırmayanını hiç görmemiştim,” dedi Kalkan.

“Benimle gelirseniz bunu açıklayacak ilginç bir hikâye anlatabilirim size.”

Yan yana durup bir süre köpekbalığını izlediler. Lyrna Kalkan’ın yüz ifadesini okuyamıyordu. “Belorath ölmediğiniz için kendinizi suçladığınızı söylüyor,” dedi Lyrna, köpekbalığı denizin karanlığına dalınca. “Bu yüzden buradaymışsınız. Elinizden alınan ölümü bekliyormuşsunuz.”

“Hiçbir şeyin elimden alındığı yok. Al Sorna beni hayatta bırakmanın öldürmekten daha kötü bir kader olduğunu biliyordu.”

“Lord Al Sorna’yı tanırım, zalim bir adam değildir. Savunmasız bir adamı öldürmedi, hepsi bu.”

Ell-Nestra hafifçe güldü. “Gözlerini gördüm, Ekselans, söylediklerini duydum. Ruhumu görüyordu, ölümü hak ettiğimi de biliyordu.”

“Benimle gelirseniz belki çok istediğiniz ölümü de bulursunuz. Yaşamaya karar verirseniz Güney Kulesi’ne hayallerinizdeki gemiyi yaptırtırım, ambarını da ağzına kadar göztaşıyla doldururum.”

“Göztaşı da kalsın gemi de. İkisini de değişirim.”

“Neye karşılık?”

Çok hızlı bir şekilde kollarını tutup kendine doğru çekti ve dudaklarını kendininkilere bastırdı. Lyrna bağırmak için ağzını açtığında adam ayrık dudaklarının arasından dilini soktu. Lyrna öfkelendi ve adamın dilini ısırdı. Kalkan onu serbest bıraktı, kahkaha attı ve taşa kan tükürdü. Lyrna ters ters ona baktı. Kalbi deli gibi atıyordu. Fırlatma bıçağının hâlâ boynunda asılı olmasını diledi. Bunun yerine sadece sinir içinde bağırdı. “Bir de Al Sorna’nın zalim olduğunu söylüyorsun.”

“Zalimlik değil, Ekselans,” dedi adam. Dili kanamaya devam ettiğinden bir nebze peltekçe konuşuyordu. “Merak. Daha da dinmedi.” Çalışılmış ve zarifçe bir şekilde eğilerek selam verdi. “Az

sayıdaki eşyamı almama izin verirseniz hemen yanınıza geleceğim.”

Üçüncü Bölüm

Frentis

Illian'ın okçuluğunun aşçılığından kat kat iyi olduğu ortaya çıktı. Kolları yayı gerecek kadar güçlü olmadığından dolayı Davoka ona bir arbalet vermişti ve kısa bir süre sonra kampın tencereleri kızın yeni keşfettiği becerisinden nasibini almıştı; avdan sürekli üveyik, sülün ya da tavşanla dönüyordu. Dişi itikad-tazısı o ilk gece ateşin etrafında oturdukları zamandan sonra neredeyse hiç yanından ayrılmamıştı. Köpeğe, hırladığı zaman görünen kararmış dişinden dolayı Siyahdiş adını vermişti.

"Bugün kesattı," dedi ve ateşin yanına tek bir sülün koydu. "Sanırım ormanın bu bölgesinde avlanacak hayvanlar tükeniyor." Yüzünde otoriter bir edayla Arendil'e döndü. "Benim için şunun tüylerini yol, olur mu evlat?"

"Kendin yol, boklu burun."

"Köylü!"

"Velet!"

Frentis ayağa kalktı ve çocuklar didişmeye devam ederken uzaklaştı. Kampa göz gezdirdi. Janril Norin çoğunluğu erkek yaklaşık on beş yaşındaki genç acemilere kılıç kullanmanın temellerini öğretiyordu. Davoka, Ermund'la kılıç antrenmanı yapıyordu. Genç şövalye gücünü toparladıktan sonra sık sık antrenman yapmaya başlamışlardı. Uzun değneklerle çalışıyorlardı ve birbirlerinin etrafında dönüp dans ederlerken açıklıkta çarpışan tahtaların sesleri yankılanıyordu. Frentis Lonak âdetlerine yabancıydı ama kadının dövüşürlerken yüzündeki dikkatli ifadeye bakınca yeni bir koca adayını değerlendiriyor olabileceğini düşündü.

Grealin, Otuz-Dört'le birlikte oturuyordu. İşkenceci, ustanın kendisine öğrettiği Diyar Dili'ndeki bütün cümleleri dikkatli bir şekilde tekrarlıyordu. "Benim adım Karvil," dedi garip ve hareketli

bir şekilde. Diyar sözcükleri adamın aksanına uyum sağlamıyordu. Acı uyuşturucusunu bıraktıktan sonraki günleri zor geçiyordu. Barınağında titriyor ve terliyordu. Bazen çığlık atmamak için ağzına bir dal alıp ısırıyordu. Geceleri bir saatten fazla uyuyamıyordu ve adam kıvranıp sızlanırken Frentis de hemen yanında bekliyordu. Kâbuslarında kasılıyor, Volarca konuşup çaresizce yalvarıyordu. Frentis adamın attığı çığlıkların ona mı, yoksa kurbanlarına mı ait olduğundan emin olamıyordu.

"Seçtiğin isim bu mu?" diye sordu Frentis eski köleye.

"Şimdilik," dedi adam. "Seçmekte zorlanıyorum. İstersen bana Otuz-Dört demeye devam edebilirsin."

Frentis adamın yanından geçti ve Usta Rensial'in küçük ama gittikçe büyüyen at sürüsüyle birlikte olduğunu gördü. Ahırı ana kampın uzağında küçük bir açıklığa kurmalarını söylemişti ve bütün zamanını orada geçiriyordu. Yalnızca uyumak veya Arendil ya da Illian'ın ona getirdiği yemeği yemek üzere işine ara veriyordu. Yaşlı usta, Frentis gibi onların da adlarını hatırlama konusunda pek başarılı değildi.

"Mısır lazım evlat," dedi Frentis'e birkaç gün önce yakaladıkları bir atın toynaklarını kontrol ederken. Uzun boylu avcı kısrağını, yalnızca bir avuç muhafızla birlikte bir yaban domuzunun peşinden gitmek gibi akılsızca bir karar vermiş iyi giyimli bir Volarlıdan almışlardı. Otuz-Dört adamı sorguladıktan sonra İmparatorluk'un pek de önemli olmayan bilgelerinden biri olduğunu öğrenmişlerdi ve yalnızca tek bir işe yarar bilgi vermişti: Varinshold'u artık Lord Darnel kontrol ediyordu.

"Bu avantajımıza olabilir," demişti Usta Grealin. "Derebeyi zekâsıyla ünlü değil."

"Onu hafife almasak daha iyi olur kardeş," demişti Ermund. "Bir yaban kedisi felsefe yapamaz ama yine de seni öldürür."

Frentis Rensial'e daha önce birkaç kez vermiş olduğu cevabı tekrarladı. "Mısır ikmalimiz noksan, Usta."

"Mısır kas yapar," dedi deli usta aldırış etmeden ve bir sonraki atın yanına gitti. Önünde durduğu at, Özgür Süvariler'den alınma, deneyimli bir savaş atıydı. Burnundaki tüylere kır düşmeye başlamıştı ama bacakları ile boynu kaslı ve güçlüydü. "Savaş atlarının mısıra ihtiyacı var. Çim çok ince."

"Biraz bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım Usta," dedi Frentis her zamanki gibi. "Başka bir ihtiyacınız var mı?"

"Usta Jestin'e sor bakayım daha fazla nal yapabiliyor muymuş?

Bunların üçü nallarını attılar. Sonra da kolanların temizlenmesi gerek.”

Frentis adamın gözlerinde safi bir adanmışlıkla savaş atını tımarlamasını izledi. “Peki Usta.”

* * *

Sonra nöbetçilerin yanına gitti ve güney tarafından sorumlu eski Şehir Muhafızı onbaşısıyla konuşmak için durdu. “Hiçbir iz yok mu?”

“Yok kardeş. En az yarım gün geçti.”

Oltacı ve İspikçi o sabah alışılagelmedik bir şekilde kendi ısrarları üzerine keşfe çıkmışlardı. Frentis adamların uzun zaman önce şehre yakın bir yere gömdükleri kazançlarını almaya gittiklerini ve dönmeyeceklerini düşünüyordu. O zamana kadar kalmış olmaları, bir baskına götürüldüklerinde tehlikeden kaçınmaktaki beceriksizlikleri kadar şaşırtıcıydı.

Yolları açık olsun, diye geçirdi içinden, zira hırsızlar güneş batana kadar dönmemişti. *Nilsael yolunu yarılamışlardır.*

“Geçen haftanın baskınından biraz brendi kaldı,” dedi onbaşıya nöbetçi noktasında çömeldiği yerden kalkarak. “Nöbetin bitince gel biraz iç.”

Muhtemel bir tehlike olduğunu bildiren kısa bir ıslık duyunca yine çöktü ve gözleriyle loş ağaç saflarını taradı. Birkaç saniye sonra zar zor nefes alan bir adamın sesleri geldi ve kısa bir süre sonra Oltacı göründü. Haftalardır az yemekten ve zor koşullarda yaşamaktan dolayı biraz zayıflamıştı ama yine de belli bir mesafede belirli bir hızda ilerlemekte zorlanıyordu. Frentis’in ayağa kalktığını görünce nefes nefese elleri üzerine çöktü.

“Pusu,” dedi nefeslerinin arasından, Frentis matarayı uzatırken. İri adam matarayı tuttu ve birkaç yudum aldıktan sonra geri kalanını yüzüne döktü. “Yakalandık. Köle askeri piçler ve birkaç Renfaelli, avcı gibi duruyorlar.”

“İspikçi nerede?” diye sordu onbaşı.

“Öldürdüler, hem de yavaş yavaş. Beni de başında bıraktılar ama ben kaçtım.”

“Nasıl?” diye sordu Frentis.

“Bağlarımı çözdüm tabii ki. Bütün kanun kaçakları nasıl yapılacağını bilir.”

“Bağ mı? Sizi zincirlemediler mi?”

Oltacı ahmakça başını iki yana salladı.

Frentis başını kaldırdı ve ormanın sesine kulak vererek başka bir ses var mı diye kulak kesildi... Ve vardı, çok uzaklardan geliyordu ama net bir şekilde havlama sesleriydi. *Renfael kurt köpekleri, köle-tazılar değil.*

"Kampa dönüyoruz!" dedi ve Oltacı'yı ayağa kaldırdı. "Güney tarafında konuşlanacağız. Kaçacak zamanımız yok."

"Siktiğimin malı!" diye çıkıştı onbaşı peşlerinden koşarken. "Direkt bize getirdi adamları."

Frentis emirler yağdırarak kampın içinden geçti ve savaş gruplarına pozisyon almalarını söyledi. Bunun provasını yapmıştı ama gerçekten olmasını beklemiyordu. Fırtına çökmeden önce hep kaçacak zaman sağlayacak şekilde saldırı haberini önceden almayı umuyordu. Savaşçılar bir anlık şoktan sonra hızlıca silahlarını aldılar ve düzensiz saflarını oluşturmak üzere koşuştular.

"Arendil! Leydi Illian!" Arendil elinde uzun kılıcıyla, Illian da sadağı ve arbaletiyle koşarak geldi. "Aralarında becerikli savaşçılar olacaktır," dedi Frentis. "İyi savaşan ama yüzlerinde öfke ya da korku olmayan adamlar. Bir ağaca saklanın ve öldürebildiğiniz kadar adam öldürün. Arendil, Illian'a sahip çık."

Arendil karşı çıkmak üzere ağzını açacaktı ki Illian koşmaya başlayınca peşine takıldı.

"Siz arkada dursanız daha iyi, Usta," dedi Frentis kılıcını çekmiş yanına gelen Grealin'e. "Saflarımızı yararlarsa tekrar buluşulacak yeri ayarlarsınız."

Grealin hafifçe gülümseyerek bir kaşını kaldırdı ve yerinden ayrılmadı. Kısa bir süre sonra Ermund ve Davoka da yanlarına geldi. "Çocuklar?" diye sordu Davoka.

"Olabildiğince güvendeler," dedi Frentis. "Kuritailara karşı gözünüzü dört açın ve yakınımda durun. Durumu dengelememiz gerek."

Oltacı yüzünde pişmanlık, elinde ağır sopasıyla oflaya puflaya geldi. "Üzgünüm kardeş..." diye söze girdi.

"Önünde sonunda olacaktı," dedi Frentis. "Sakladığınız ganimetinizi buldunuz mu?"

Oltacı üzgün bir şekilde omzunu silkti. "Bizi o sayede yakaladılar. Sakladığımız yeri bulup gözlemeye başlamışlar. On tulum dolusu kızılçiçek suyu. Şifacıların işine yarayacağını düşünmüştük."

Frentis hırsızın yüzünde yalan söylediğine dair bir emare

göremedi. *Artık bir hırsız değil,* diye geçirdi içinden. *Asker olmuş.* "Sırtımı kolla olur mu?" dedi iri adama.

Oltacı selamlama mahiyetinde sopasını kaldırdı. "Şereftir, kardeş."

Frentis omzundaki yayını eline alıp bir ok sürdü. Kampa bir sessizlik çökmüştü ve tüm gözler ağaç duvarının üzerindeydi. "Belki bulamamışlardır," diye fısıldadı Oltacı.

Frentis kahkahasını bastırdı ve gözlerini ağaçlardan ayırmadı. Yakında gelirlerdi; belirli bir hızda sessizce koşan, savaş naraları atmadan ya da borazan çalmadan, yüzlerinde ruhsuz bir ifade ve iki ellerinde de birer kılıçla savaşmaya gelen adamlar. *Pahalı,* diye geçirdi içinden Frentis. *Sadece bizim için bu kadar adam toplanmış.*

"Okçular!" diye bağırdı ve yaylılar yaylım ateşi için saklandıkları yerden çıktılar. Oklar havada uçarken Kuritailar yuvarlandı, kenara kaçındı ve zıpladılar. Savaşçılara yaklaşamadan yalnızca yarım düzinesi ölmüştü. Frentis yayını bırakmadan önce iki tanesini öldürmeyi başardı ve kılıcını çekerek öne doğru atıldı.

Bir Kuritai'ın bir grup savaşçının arasına girdiğini gördü. Adamlar nafile bir şekilde onu geride tutmaya çalışırken Kuritai kılıcını hızlı bir şekilde savuruyordu. Frentis yerdeki bir savaşçının üzerinden atladı, Kuritai'ın sol eliyle yaptığı kılıç hamlesine kılıcıyla karşılık verdi ve uzun kılıcını adamın karşı koyamayacağı kadar hızlı bir şekilde gözüne soktu. Kafasını kesecek bir hamle yapmak üzere kılıçlarını bir makas gibi tutan bir tanesi üzerine doğru geliyordu ki Davoka'nın mızrağı adamın böğrüne girdi ve Ermund iki eliyle savurduğu kılıcıyla adamın kafasını kesti.

Arka tarafından bir ses geldiğini duyunca arkasına döndü ve Oltacı'nın bir Kuritai'a doğru sopasını savurduğunu gördü. Kuritai eğildi ve kısa kılıcını uzatarak zıplayıp ileri atıldı. Usta Grealin Frentis'in görmese inanmayacağı bir hızda hareket etti ve Nişan kılıcını adamın kalçasına sokup yere yuvarladı. Oltacı öfkeyle haykırdı ve sopasını bir kan bulutu arasında kaldırıp indirmeye başladı.

Frentis etrafına bakınca yerde çok fazla ceset olduğunu ama çoğu Kuritai'ın hâlâ hayatta olduğunu gördü. En zor durumda olan gruba yardım etmek için bakınırken kampın ortasında etrafları çevrilmiş küçük bir kadınlı erkekli grup olduğunu gördü.

"Benimle gel!" diye bağırdı Davoka'ya, eline fırlatma bıçağını aldı ve en yakınındaki düşmanın koluna doğru fırlattı. Adam kolunun üst tarafına saplanan bıçakla sendeledi ve çıkarmak üzere

elini uzatmıştı ki gözlerinin önünde eli kesildi. Frentis hızlı bir şekilde iki kişiyi daha öldürdü. Kılıcını çelik bir kırbaç gibi sallıyor, darbelerden kaçınıyor ve kesip biçerek ilerliyordu. Savaşçılar ona doğru ilerlemeye başladılar. Bir yandan haykırıyor, bir yandan da muhtelif silahlarını sallıyorlardı. Davoka ve Ermund da onlara katıldı ve sırt sırta vererek yorulmak nedir bilmezcesine biri mızrağını diğeri kılıcını savurmaya devam etti.

Yeterli değil, diye geçirdi içinden Frentis. Savaşçılar etrafına toplansa da her tarafları Kuritailarla çevriliydi. *Gerçek bir ordu oluşturacak kadarını serbest bırakamadık.*

Toynakların gürültüsünü duyunca kampın arka tarafına baktı ve Usta Rensial'in deneyimli savaş atının üzerinde elinde kılıcıyla ağaçların arasından hücum ettiğini gördü. Eyerinde hafifçe eğilmiş ilerlerken kılıcını bir Kuritai'ın sırtına sapladı ve düşen cesedin yanından dörtnala geçerken kılıcını kurtarıp omzuna soktuğu bir tanesini daha öldürdü. Bir Kuritai'ı da atı ayaklarının altına aldı ve adamı çiğnerken acı acı kişnedi.

Atın şaha kalktığını görünce bir Kuritai koşup önünde diz çöktü ve bir diğeri de koşarak diz çökmüş Kuritai'ın sırtına basıp zıpladı ve iki kılıcını da başının üstüne kaldırmış bir şekilde deli at ustasına doğru atıldı. Rensial atını kenara çekerken yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Kuritai uçarak yanından geçti; Rensial ölümden kıl payı kurtulmuştu. Kuritai yere düştü, yuvarlandı ve tekrar saldırmak üzere arkasını dönmüştü ki üst tarafından gelen bir arbalet oku boynuna saplandı. Bu sırada Davoka ve Ermund mızrak ve kılıç dansının ortasında kalan diz çökmüş Kuritai'ı çoktan öldürmüşlerdi.

Usta Rensial'in boş bakışları bir an için Frentis'in üzerinde durduktan sonra atını tekrar ileri doğru sürdü ve Kuritaiların en kalabalık olduğu noktaya doğru dörtnala gitmeye başladı. Kılıcıyla mükemmel gümüş kavisler çiziyordu ve Frentis böylesini antrenman sahasında bile yapamamıştı. Usta gözden kaybolmadan önce üç Kuritai'ı daha öldürdüğünü gördü.

Ustanın saldırısından dolayı herkesin dikkatinin dağılmasını fırsat bilen Kuritailar tekrar bir araya geldiler ve hayatta kalan savaşçılar da Frentis'in yanına geçtiler. *Çok az,* diye geçirdi içinden askerleri yanında toplanırken. Düzenli bir saf oluşturmuş Kuritai askerleri ise tekrar etraflarını çevirmeye başlamıştı. *Bu kadar çok beklememeliydim.* Parmaklarını ağzına götürüp yüksek sesle tiz bir ıslık çaldı. Neredeyse aynı anda cevap gelmişti; sahiplerinin serbest bıraktığı itikad-tazılarının hırlama ve kükremeleri ormanı doldurdu;

ağaçların arasından Kuritailara doğru koşmaya başladılar. Tehlikeyi gören düşman askerleri savunma düzenine geçtiler ve her zamanki gibi tüm hayatlarını buna karşı hazırlanmakla geçirmişler gibi hızlıca tek bir grup oluşturdular. Öndeki adamlar eğildiler ve arkadakiler ayakta kalıp kısa kılıçlarını öne doğru uzattılar. Etten ve kemikten oluşan hatırı sayılır hatta belki de aşılmaz bir kale gibilerdi.

Kesici, Frentis'in grubunun arkasından koştu, başlarının üzerinden atlarken döndü ve çemberin ortasına düştü. Daha bir saniye bile geçmemişti ki saflarında bir boşluk oluştu ve sürüsü onun açtığı deliğe doğru koşarken Kesici et kemik ayırmadan Kuritaiları parçalamaya başladı. Frentis kılıcını kaldırıp köpeklerin hemen ardından saldırı emrini verdi ve Kuritaiların safları bozulurken Frentis'in grubu hep birlikte saldırdı. Frentis bir adamın bacaklarını kesti, kılıcı ters çevirdi ve göğsüne soktu. Savaşçıları da arkasından gelip katliama katıldılar. Kuritailar; kılıçlar, dişler ve pençelerle parçalanırken hiçbir panik ya da korku belirtisi göstermeden, son adamları bir düzine bıçağın altında gözden kaybolana dek bütün güçleriyle savaştılar.

Frentis kıyımın sonrasında cesetlerin etrafında sendeleyerek yürürlerken kısa bir sayım yaptı. *Aşağı yukarı elli kişi kaldı,* diye geçirdi içinden. *Ve en azından üçte biri de yaralı.*

Janril hayatta kalanlar arasındaydı ve kılıcını yavaş, melodik bir şekilde eğrelti otlarının arasında saklı bir şeye doğru savuruyordu. Durdu ve ödülünü almak üzere eğildi. Boynundan kanlar akan başı kaldırdı. Kesik başı sallarken ağzı konuşurmuş gibi iğrenç bir şekilde açılıp kapanıyordu ve buna bakan eski ozan kahkahalar atıyordu. Frentis Janril'in o gün ölmesini dilemiş olduğunu fark ederek kendinden utandı. *Onun gibi biri asla huzur bulamaz.*

Arka taraflarından tiz bir haykırış gelince Davoka hemen mızrağını kaldırıp oraya doğru koşmaya başladı. *Illian.*

Frentis de arkasından koştu ve ileride Usta Grealin'i gördü. İri adam çalıların arasında tekrar şaşırtıcı bir hızda hareket ediyordu. Onun arkasında Arendil'in iki Kuritai'la savaştığını gördü. Çocuk uzun kılıcıyla akıcı kavisler çizerek adamların kısa kılıç hamlelerini karşılıyor, bir yandan da yaklaşmaya çalışanlardan eğilip yana doğru dönerek kaçıyordu. Frentis Illian'ın çarpışmanın olduğu meşe ağacının tepesinde durduğunu ve çaresizce ellerini iki yana açmış olduğunu gördü. *Başka oku kalmamış.*

Kuritai iki kat daha ateşli dövüşmeye başlayınca Arendil

gerilemek zorunda kaldı. Adamların biri kılıcını üstten, diğeri alttan savuruyordu. Arendil gerilerken bir ağacın köküne takılıp sırtüstü yere düştü ve Kuritailar kaldırmış oldukları kılıçlarıyla üzerine doğru atıldılar.

Onlardan yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki Usta Grealin durdu ve boştaki elini kaldırıp parmaklarını açtı... Ve Kuritailar uçtu.

Kocaman ve görünmez bir yumruk onları havaya savurmuş gibiydi. Birisi meşe ağacına o kadar kuvvetli bir şekilde çarptı ki Frentis adamın omurgasının kırıldığını duydu. Diğeri ise Illian'ın tünemiş olduğu dala doğru uçtu, çarptığında Illian çığlık attı ve adam on metre kadar öteye düştü.

Davoka bir an için durup Grealin'e baktı. Yüzünde yoğun bir korku ve hoşnutsuzluk vardı. *"Rova kha ertah Mahlessa,"* dedi alçak bir sesle ve çocuklara bakmak üzere koştu.

Frentis Grealin'in yanına gittiğinde iri adamın yüzünde kasvetli ve pişmanlık dolu bir ifade gördü. Çok büyük bir acı çekmiş gibi derisi terden sırılsıklamdı ve rengi atmıştı. "Rüya gördüğümü sanmıştım," dedi Frentis. "Dala girmiş Volarlıyı gördüğümde. Ateşliydim, ondan sanmıştım. Başka sürprizleriniz var mı, Usta?"

Grealin hafifçe gülümsedi. "Şey, asıl unvanım Suret."

* * *

Janril'i en iyi on askeriyle birlikte Renfaelli avcıların peşinden gönderdi. Emredildiği gibi kokularını hafızalarından silmek için köpekleri öldürmüş, sorgulamak için avcılardan birini sağ bırakmışlardı. Adam uzun süre karşı koyamadı; Otuz-Dört'le birlikte geçirdiği birkaç dakikadan sonra dili tamamen çözülmüştü.

"Lordumuz oğlunun bu ormanda olduğundan emin," dedi adam. Orta yaşlarda, zayıf bir adamdı ve profesyonel bir iz sürücünün derbeder görüntüsüne sahipti. Otuz-Dört tırnaklarının içine gül dikenleri soktuğu için sol elinin parmaklarından sürekli olarak kan damlıyordu. "Onu geri götürürsek on altın vereceğini söyledi, hâlâ yaşıyorsa yirmi. Köleleri kendi cebinden ödeme yaparak Volar generalinden satın aldı."

"Altın için kendi halkını mı avlıyorsun?" diye sordu Janril ruhsuz bir şekilde.

"Bana söyleneni yapıyorum," dedi adam ağlayarak. Bir ağacın gövdesine bağlanmıştı. "Hayatım boyunca bana söyleneni yaptım. Derebeyi Darnel'e karşı çıkmak akıllıca değildir, tabii sağ kalmak

istiyorsan.”

“Bana karşı çıkmak da akıllıca değildir,” dedi Frentis. “Bunu, görünce ona söyle.”

“Gitmesine izin mi vereceksin?” diye sordu Janril, Frentis’in peşinden Arendil’in yaralılara yardım ettiği yere doğru giderken.

“Kampı taşırken olduğu yerde bağlı bırakın,” dedi Frentis. “Sanırım Lord Darnel başarısızlığı için onu makul bir şekilde ödüllendirecektir.”

“Bir haine yakışır şekilde öldürülmesi gerek kardeşim,” diye ısrar etti Janril. Ses tonunda son zamanlarda olmayan bir ateş vardı.

“Bir gün için yeterince ölüm görmedin mi Çavuş?”

“Onun gibi pislikler söz konusu olduğunda asla yeterince ölüm görmüş olmayacağım.”

Frentis durdu ve Janril’in gözlerinin içine baktı. “Yardımı oluyor mu? Bütün aldığın canlar ve yaptığın işkenceler, onun ölümünün gözünün önünden gitmesini sağlıyor mu?”

Janril’in çattığı kaşlarının altındaki gözleri parlak ve soluktu. “Öyle bir şey asla olmayacak. Yaptığım şeyleri onun adına yapıyorum, onu kanla gururlandırıyorum.”

“Adı mı? Neydi ki? Söylediğini hiç duymadım.”

Çavuş öylece durup ona baktı. Gözlerinde hafif bir tereddüt vardı ama hüküm süren deliliğin önüne geçemiyordu. “Avcıyı orada bırak ve hareket etmeye hazırlan,” diye emretti Frentis. “Emirlerimi uygulayamayacaksan git ve benim olmadığım bir yerde can almaya devam et.”

Arendil, Davoka’nın Oltacı’nın koluna bandaj bağlamasına yardım ediyordu. Lonak kadını aralarında doğru düzgün bir şifa becerisi olan tek kişiydi. “Pezevengi öldürdüm sanıyordum, lak diye bıçakladı,” dedi iri adam sıktığı dişlerinin arasından. “Ama sonra işini bitirdim. Beynini görene kadar durmadım.”

Davoka bandajı sarmayı bitirdikten sonra uzaklaştılar ve usulca konuşmaya başladılar. “Bu gece on tanesi ölecek. Gerisi zamanla iyileşir.”

“Zamanımız yok ama,” dedi Frentis. “Bir saat içerisinde yola çıkıyoruz.”

Davoka kasvetli bir yüz ifadesiyle başını salladı ve ateşin başında yalnız başında oturan, iliklerine kadar üşümüş gibi pelerinine sarınmış Grealin’e doğru baktı. “O da geliyor mu?”

“O İtikadımın bir Sureti ve bu grubun lideri. Onu arkada bırakamayız.”

Davoka bir kaşını kaldırdı. “Lideri mi?”

Frentis onu duymazlıktan gelip Arendil’e döndü ve çocuğa yaklaşmasını işaret etti. “Babanı ne kadar iyi tanıyorsun?”

* * *

“Yirmi altın mı?” Arendil şaşkınlıkla dudağını büktü. “Bir de dedem Derebeyi’nin han fahişelerine ödeme bile yapmayacak kadar cimri olduğunu söylerdi.”

“Seni neden istiyor?” diye sordu Frentis.

“Vârisiyim de ondan. Pis tohumunun tek meyvesi.” Çocuğun rahatsız olmuş olduğu belliydi. Sürekli üzerinde durduğu ayağı değiştiriyor, gözlerini kaçırıyordu. “Onu hiç görmedim bile ama lanet bir gölgeymiş gibi hep varlığını hissettim. Ve aklını biliyorum, beni alma isteği mantık sınırlarının ötesinde. Arada bir annemin bana kaşlarını çatarak baktığını görürdüm ve o zaman beni değil onu gördüğünü düşünürdüm.” Kıpırdanmayı bırakıp başını kaldırdı ve Frentis’in gözlerinin içine baktı. “Beni alamaz, kardeş. Ölürüm daha iyi.”

Bir parmağını kesip avcıyla beraber Derebeyi’ne gönder. Daha gözü kara olmaya zorla. Bunun kendi düşüncesi olmadığını biliyordu. Bu *onun* düşüncesiydi. Bağlarının lekesi derinlere, ruhuna kadar uzanıyordu. “Böyle bir şeyin olmayacağına dair sana söz veriyorum,” dedi ve elini çocuğun omzuna koydu. “Bugün iyi dövüştün. Git leydiye silahları toplamasında yardım et, olur mu?”

Arendil Illian’ı bulmaya gitmeden önce durup ona baktığında gözleri gururla parıldıyordu.

* * *

“Vaelin biliyor muydu?” diye sordu Frentis Yedinci Nişan’ın Sureti’nin karşısına otururken.

“Menzil’e gitmeden önce yaptığı kısa ziyarete kadar bilmiyordu,” dedi Suret. “Oldukça ilginç şeylerden bahsettik.” Grealin’in yüzünün rengi hâlâ düzelmemişti, griydi ama geniş yanaklarına pembelik gelmeye başlamıştı. Frentis, kadının çalmış olduğu yeteneği her kullandığında beraberinde gelen kan ve bitkinliği anımsadı.

“Yeteneğin. Kullanmak acı mı veriyor?” diye sordu.

“Daha ziyade tüketiyor. Bir anda açığa çıkan o denli bir gücün

elbette sonuçları var. Şişman olmamın bir sebebi var, kardeşim. Güç kullanımının sonrasını daha çekilir bir hale getiriyor."

"Nişanının Hanesi'ni nerede bulabiliriz?"

"Yedinci Nişan'ın bir Hanesi yok. Son dört yüz yıldır hiç olmadı. İtikat ve Diyar'ın kumaşı içine ince bir şekilde işliyiz, işlerimizi hep gizli görüyoruz."

"Nişanımızda gizlenmen gibi mi?"

"Öyle. Çok güvenli bir saklanma deliğiydi." Grealin'in yorgun yüzünde alaycı bir gülümseme peyda oldu. "Bilgelerin aptallar olduğu nasıl olağanüstü bir biçimde ortaya çıkıyor, değil mi?"

"O gün bulduğum kardeşlerim, Suret Arlyn onları senin yanına koruma olarak vermişti."

"Evet. Emirlerine uyarken canlarını verdiler."

"Nereye gidecektin?"

"Kuzeye, geçide. Yolun kapalı olması durumunda da batıya Nilsael'e, oradan Menzil'e. Onun yerine kendimi seninle ve kahraman isyankâr grubumuzla buldum. Bir gün güzel bir hikâye olacak, değil mi? Tabii anlatacak biri kalırsa."

Yenilmiş bir adam, diye geçirdi içinden Frentis. Grealin'in sarkık yüzüne ve gözlerinin donukluğuna baktı. "Bu insanlar onlara liderlik edelim diye bize bakıyorlar," dedi. "Umut bekliyorlar. İtikat'ın bir Sureti olarak bunu onlara sen verebilirsin."

"Onlara verebileceğim tek şey korku. Ne olduğumu gördüler ve bundan korkuyorlar. Lonak kadını yalnızca diğerlerinden daha dürüst. Bir yetenek taşımak korkuyu ve yalnızlığı bilmektir. Gün ışığına ait değiliz biz, gölgeler yerimiz. Ancak karanlıktan İtikat'a en iyi hizmeti sunabiliriz. Nişanımın öğrendiği en zor ders buydu."

"Eski usullerin zamanı geçti, Suret. Her şey değişti. Geldiler ve her şeyi yıktılar. Yenisini nasıl yapacağımız bize kalmış."

"Dünyayı yeniden şekillendirmek mi istiyorsun kardeşim? Döktüğün bütün kanları yıkayacak asil bir arayış peşinde misin?"

"Yıkamayacak. Ama içinde debelenmek zorunda da değilim."

"O zaman burada ne yapıyoruz? Bu umutsuz savaşı neden sürdürüyoruz? Bu insanların hepsi ölecek. Bu ormanda elde edilecek bir zafer yok." Bakışlarını yere çevirdi ve daldı. "Hiçbir yerde zafer yok. Kazandığımızı zannetmiştik. Al Sorna Bekleyen'i ortaya çıkardığında çığı ters çevirdiğimizi düşünmüştük. Ama tek yaptığımız bakışlarımızı bir tehdide yoğunlaştırmaktı, bu sırada diğer tehdit özgürce büyüdü. Bizi yıkmak üzere okyanusu koca bir ordu geçti. Yüzyıllarca aldatmacalara başvurduktan sonra bu kadar

açık bir yola başvuracağını kim tahmin ederdi?"

"Bu bahsettiğin kişi kim?"

Grealin gözlerini Frentis'e çevirdi. "Ölü leydi dostun ona Müttefik diyordu sanırım. Volarlılar sanrılara kapılmayı severler. Uzun zaman önce tanrılardan ve inançlardan sıyrılmış olabilirler ama bunu yaparak mantığın yerine esareti getirdiler."

"Peki o kim?"

"Eskiden kimdi sorusu daha uygun olur, zira sanırım bir zamanlar bir insandı. Bir ismi, yurdu, hatta sevdiği bir ailesi olan insan. Hepsi kayıp tabii, Nişanımın en yetenekli müneccimleri bile göremiyorlar. İsmini bilmiyoruz, bildiğimiz tek şey amacı."

"Nedir?"

"Yıkım. Özellikle de bizim yıkımımız, zira bu topraklarda nefretini uyandıran bir şeyler var gibi. Daha önce bir kere denemişti; büyük şehirler yükseldiğinde ve bizden çok daha bilge insanlar harikalar diktiklerinde. Bir şekilde hepsini yıkmayı başardı ama yeterli olmadı, bir şey elinden kaçtı. Ve şimdi onu da yok etmek istiyor."

Grealin sustu ve bir yorgunluk dalgası bedenine yayılırken gözleri donuklaştı.

Frentis ayağa kalktı. "Çocuğu kurtardığın için teşekkürler, sana pahalıya mal olduğunun farkındayım. Bir saat içinde yola çıkıyoruz. Bizimle gelirsen minnettar olurum."

Suret omzunu silkti. "Başka nereye gideceğim ki?"

Dördüncü Bölüm

Reva

"'Cadı anlamına geliyor,'" dedi Veliss elindeki açık kitaba bakarak. "Eski Volarcadaki 'büyücü' sözcüğünden türemiş dişi bir kelime."

"Elverah," dedi Reva kelimeyi tartarak. "Kulağa güzel geliyor."

"Cadı olduğunu mu düşünüyorlar?" diye sordu Arken.

"Tanrısız kâfirler," dedi Lord Arentes burnunu çekerek. "Ata'nın lütfunu Karanlık zannediyorlar."

Reva inlememeyi başardı. *O da mı?*

"Güzel," dedi Sentes amca. Ateşin yanında oturuyordu ve sesi hırıltılıydı. "Bu, korktukları anlamına gelir."

"Korksalar iyi olur," dedi Arentes Reva'ya bakıp gülümseyerek. "Leydim ne zaman duvara saldırsalar üzerlerine Ata'nın adaletini yağdırıyor."

"Serbest bıraktığımız Diyar Muhafızları?" diye sordu Reva konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde.

"Duvardaki yüz kadar kişinin yanına gittiler bile leydim," dedi muhafız kumandanı. "Güney kısmını destekliyorlar. Orada hâlâ eksiğimiz var."

"Güzel." Veliss'e doğru döndü. "Erzaklar?"

"Üçte biri bitti," dedi. "Ama çok dikkatli bir şekilde paylaştırdığımız için böyle. Şikâyetler aldık, çoğu kadın yakınıyor. Çocuklarının açlıktan ağlamasını izlemek kolay bir şey değil."

"Çocukları olan kadınlara iki kat fazla pay verin," dedi Reva. "Onların ağladığını ben de duymak istemiyorum."

"Düşmanın en iyi silahı açlık, leydim," dedi Lord Antesh. "Yediğimiz her bir lokmayla duvarları aşmaya yaklaşıyorlar."

"Kışa bir ay kaldı," dedi ateşin başındaki amcası. "Ve ormandan yiyecek temin etmeleri pek mümkün değil. Önce kim açlıktan ölecek göreceğiz." Öksürmeye başladı ve sıkkın bir şekilde elini

salladı. “Yeter,” dedi öksürüğünün arasında nöbeti geçince. “Beni yeğenimle yalnız bırakın.”

Diğerleri eğilerek selam verdiler ve kapıya doğru gittiler. Veliss Reva’nın elini tuttuktan sonra diğerleriyle birlikte çıktı. Reva gidip amcasının karşısına oturdu ve battaniyenin üzerinde duran ellerinin titrediğini gördü. “Gittikçe kötüleşecek, biliyorsun değil mi?” dedi. “Ağlayan çocuklar diğerlerinin yanında bir hiç olacak.”

“Biliyorum amca.”

“Bu,” elini havada salladı, “benim planımda yoktu. Senin zamanında savaş olmayacağını ummuştum.”

“Senin suçun değil.”

“Dün gece bir rüya gördüm. Çok garipti. Baban vardı, benim babam da vardı ve annem. Hepsi burada, kütüphanedelerdi. Çok garip, çünkü annemle babam aynı odada bile duramazlardı...” Daldı ve boş bakışlarla gözlerini kırptı.

“Amca?”

Gözleri titreyerek kapanınca Reva yanına gidip battaniyeyi kollarının üzerine çekti. Reva yaklaşınca başı aniden yana doğru döndü. Gözlerinde sevinç gözyaşları vardı. “En sonunda benimle gurur duyduklarını söylediler,” dedi güçlükle nefes alarak. “Senin sayende Reva. Görünüşe göre en sonunda doğru bir iş yaptım.”

Reva yanına oturup başını dizlerine koyunca amcası zayıf elleriyle saçını okşamaya başladı. “Çok uzun,” diye mırıldandı Derebeyi. “Cumbraelli kadınlar saçlarını bu kadar uzun bırakmazlar.”

* * *

Ertesi gece tekrar geldiler ve Antesh’in tahmin ettiği gibi birden fazla noktaya saldırdılar. Birbirine oldukça yakın duran askerlerden oluşan taburlar her yanlarını kalkanlarla kaplamış bir şekilde geçitten geldiler. Ön tarafta hızlı yürüyüş ritimleri ile Varitailar, arka tarafta da safları çok düzenli olmasa da kalkanlarının arkasına iyice saklanmış olan Özgür Kılıçlar vardı. Adamlar geçidin sonuna ulaştığında yayların durmasını emretti, zira boşa ok harcamak istemiyordu. Volar kolonu ikiye ayrıldı ve taburlar koruyucu duvarlarında gedik açmamaya özen göstererek yavaş yavaş şehri çevrelemeye başladılar.

“Şerefsizler çabuk öğreniyor,” dedi Lord Arentes. Reva’ya bakıp selam durdu. “Ben batı bölgesinin komutasını üstleneceğim leydim.

İzninizle.”

“Elbette lordum. Dikkatli olun.”

Yaşlı kumandan eğilerek selam verdi ve uzaklaştı. Reva bir an için taburların yavaşça yaklaşmasını izledikten sonra yayına bir ok sürdü ve bekçi odasının çatısına çıktı.

“Leydim!” Antesh ona seslendi ama Reva elini sallayarak adamı tersledi.

“Benden ne kadar korktuklarını görmek istiyorum,” dedi.

Taburlar yürüyüşlerine devam etti ve daha önceden çalışılmış pozisyonlarını aldılar. Elinde yayıyla kendilerini izleyen iğrenç cadıya da aldırış etmiyor gibilerdi. Geçitten sol tarafa devam eden taburun kalkan kaplı tepesinde ufak bir gedik açıldı. Reva siyah üçgende metalin parıldamasını bekledikten sonra yana çekildi ve ok kulağına ıslık çalarak geçti. Reva da hızlıca yayını çekip bıraktı ve oku gedikten içeri girdi. Özgür Kılıç taburu yaralı bir hayvan gibi sarsıldı ve çavuşların yağdırdıkları emirler arasında uyumları bozuldu. Hemen ardından kalkan duvarında daha çok gedik belirdi.

“Okçular!” diye kükredi Antesh ve öne çıkan yüz okçu duvardan aşağı demir uçlu bir yağmur yağdırmaya başladı. Oklar uçmaya devam ederken tabur ağır aksak ilerliyordu ama bir yandan yerlere cesetler yığılıyordu. Yeniden düzene girdiler ama zarar verilmişti. Birkaç saniye sonra tekrar sarsıldılar ve geri kalan adamlar paniğe kapılıp kaçmaya başladılar. Kimileri geçide geri kaçıyor, kimileri korunmak için diğer tabura doğru gidiyordu. Çoğu saniyeler içinde öldürüldü ama daha hızlı koşan birkaç kişi güvenli noktalara ulaştılar.

Reva yayına bir ok sürdü ve mazgallı siperin üzerinde durup gözleriyle Volar saflarında başka bir fırsat çıkmasını beklemeye koyuldu. Bedenine dalgalar halinde yayılan nefretin gerçekten de fiziksel bir güç olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Son Volar taburu direkt olarak ana kapının karşısında durdu. Diğerlerinden daha küçük bir gruptu, yaklaşık üç yüz kişiden oluşuyordu ve Varitailardan bile daha emin adımlarla ilerliyorlardı. *Kuritai,* diye geçirdi içinden Reva.

Yayını başının üzerine kaldırdı, güldü ve aklına ölmekte olan amcası geldi. *En sonunda doğru bir iş yaptım.* “Gelin!” diye bağırdı aşağıdaki sessiz askerlere. “Bekliyorum.”

* * *

Sabah olunca Antesh ölülerin üzerinden oklarını ve silahlarını toplasınlar diye gruplar gönderdi. Reva da onlarla gitti, zira angarya işlerden kaçınıyormuş gibi görünmek istemiyordu.

"Lord Arentes binden fazla Volarlının öldürüldüğünü söylüyor," dedi Arken. Durup yarısı nehrin içinde olan bir Varitai cesedinin üzerindeki oku çıkardı ve yanında duran kısa kılıçla hançeri aldı.

"Bizi meşgul ettiler," dedi Reva. Gece birbiri ardına çıkan krizlerle doluydu ve Volarlılar tırmanmaya çalışırken duvarın bir tarafından öbür tarafına koşuşturması gerekmişti. Yalnızca iki kez yaklaşmışlardı; bir keresinde Varitailar kancalarla duvarın batı kısmına tırmanmaya çalıştıklarında, ana kuvvet olan Özgür Kılıçlar beyhude bir şekilde merdivenlerini çıkmaya yeltenmişlerdi. Reva oraya gidene kadar Lord Arentes saldırıyı kontrol altına almıştı ama Şehir Muhafızları'na emirler yağdıran yaşlı kumandanın alnındaki kesikten kan akıyordu. Alçak tuttukları kargılarıyla tek bir kez hücum etmek Volarlıları püskürtmeye yetmişti ve bir kez daha ok yağmuru altında geçide kaçmalarını izlemişlerdi.

Güney tarafına yapılan akın ise çok daha ciddiydi. Reva bekçi odasına yönelik Kuritai saldırısını, adamlar kalkanlarını bırakıp kancalarını sallayarak duvara doğru koştuklarında üstlerine lamba yağı döktürerek bertaraf etmişti. Yanan okların yaylım ateşi çoğu saldırganı alevler içinde bıraksa da birkaç tanesi duvara tırmanmayı başarmıştı. İçlerinden bazıları ise iki kılıçlı ölüm danslarına başladığı sırada hâlâ yanıyorlardı. Ölmeden önce pek çok askerlerini öldürmüşlerdi. Bir haberci güney duvarına daha çok Kuritai çıktığını haber verince cesetlerin mazgallı siperler üzerinden atılmasını emredip Arken'le birlikte güney tarafına doğru koşmaya başlamıştı.

Hane Muhafızları'na da güneye yardıma gelmelerini emretmişti. Kuritailar ana kuvvet olan Özgür Kılıçların arasında saklanmışlardı. Can sıkıcı derecede zekice bir taktikti ve Reva'nın gelecekte buna karşı tetikte olması gerekecekti. Güney duvarının üzerinde sıkı bir savunma hattı oluşturmuşlardı ve her iki tarafları cesetlerle doluydu. Diyar Muhafızları olan askerler ise karşı atak için hazırlanıyorlardı. Kumandanları çıplak kollarında ve yüzünde birçok kesik olan genç bir çavuştu.

"Bir kez daha beyler!" diye bağırmıştı adamlarına. "Bu sefer piçlerin işini bitireceğiz."

"Bekleyin," diye emretmişti Reva sıkı Kuritai saflarına bakarak. Yüzlerinde ruhsuz bir ifadeyle eğilmişlerdi ve Özgür Kılıçlar

arkalarındaki mazgallı siperlere tırmanmaya çalışıyorlardı.

"Hazırda bekle," demişti Reva Diyar Muhafızları'na dönerek, ileri çıkmış ve karaağaçtan yayını omzundan almıştı. Dikkatli bir şekilde durup nişan almıştı. En yakın düşmanıyla arasında neredeyse dört metrelik bir mesafe vardı. Bir tanesini öldürmüştü. Sonra bir diğerini. Kuritailar saflarını otomatikman, hiç tereddüt etmeden kapatıyorlardı. İki tanesini daha öldürdükten sonra Kuritailaın biri bağırarak bir emir vermiş, hep birlikte onun üzerine doğru atılmışlardı. Reva yayını bir kenara atmış, Diyar Muhafızları hücuma geçerken omzunun üzerinden kılıcını almıştı.

O andan sonraki olayları hatırlamakta güçlük çekiyordu. Atlayıp zıpladığını, döndüğünü ve eğildiğini, bir Kuritai'ın kesik boynuyla yere düştüğünü hatırlıyordu ama her şey çarpışan kılıçlar ve kesilen etlerden oluşan kızıl bir kargaşaydı. Her şey Hane Muhafızları'nın gelmesiyle son bulmuştu. Adamlar kargılarıyla hücum edip geri kalan Kuritailaı öldürmüş ve Özgür Kılıçları duvardan aşağı itmişlerdi.

Bir kez daha herkesin ona eğilerek selam durduğunu, Diyar Muhafızları'nın tek tek sırtını sıvazladıklarını hatırlıyordu. Onları itemeyecek kadar yorgun olduğundan dolayı Arken gelip onu oradan çıkarmak zorunda kalmıştı. Çocuğun zarar görmemiş olmasına sevinmişti ama yüzünde ilk defa yakın dövüşte can almış birinin soluk ifadesi vardı.

Genç bir Diyar Muhafızı çavuşunun yaralı bir Özgür Kılıç'ı ayağa kaldırdığını görünce durmuştu. Adam kolunu tutuyordu ve yaranın içinden kemiğinin beyazı görünüyordu. "Kırbacın şimdi nerede siktiğimin boku?" Bir hançer çıkarıp adamın yarasına sokmuş, adam çığlık atarken hançeri oynatmıştı. "Kırbacın şimdi nerede he?"

"Öldür artık!" diye emretmişti Reva. "Saflarınıza dönün. Bu gece henüz bitmedi."

Şafağın ilk ışıkları geniş nehrin üzerinde görünene kadar yaklaşık dört saat boyunca devam ettiler. Taburlar sürekli olarak geçitten ilerleyip şanslarını deniyorlardı ve başarısız olan saldırılarından sonra yerler ceset doluyordu. Pahalıya mal oluyordu, zira Arentes gelip üç yüzün üzerinde ölü, iki yüz kadar da yaralı olduğunu bildirmişti ama dayanıyorlardı. En sonunda hayatta kalan Volarlılar çekilmiş ve Varitai yeni saflar oluşturarak onların kalkanlarını almıştı. Özgür Kılıçlar disiplini bir kenara bırakarak esen ok fırtınasından kaçıyorlardı, filiz veren güneş ışığı uzun yayların avladıklarını ısıtıyordu.

Heyecanlı bağrışmalar duyunca tekrar şimdiki zamana döndü ve hayatta kalan bir Volarlının dereden çıkarıldığını gördü. Yüzündeki korkuya bakılırsa bir Özgür Kılıç'tı ve Reva'nın yaklaştığını gören adamın yüzüne perişan bir dehşet dolmuştu.

"Evet," dedi Reva. "Elverah geldi."

Adam ona korkudan donmuş bir şekilde bakıyordu. Gözlerinden aklını kaybetmek üzere olduğu belliydi. *Bir daha savaşamaz.*

"Leydim?" diye sordu okçulardan biri. Elinde hançeri hazır bekliyordu.

"Bizden bunun dilini konuşan var mı?"

* * *

Adamla iletişim kuracak kadar Volarca bilen tek kişi Veliss'ti ama o da ancak anlaşabiliyordu. Reva'nın söylediklerini tercüme etmek için kitaplarına danışmıştı ve adama ilettikten sonra Reva adamdan söylediklerini tekrar etmesini istemişti. Bir not göndermek daha kolay olabilirdi ama adamın yoldaşlarına onun söylediklerini aktarırken korkudan titreyen sesini duymalarını istiyordu.

"Elverahın çok gücü var ve bu şehre gelen herkesi öldürecek. Ama aynı zamanda merhametli de. Kumandanlarınız çadırlarında güvenli bir şekilde otururken siz beyhude saldırılarla hayatlarınızı boşa harcıyorsunuz. Silahlarını bırakıp buradan ayrılanlar elverahın intikamından kurtulmuş olacaklar. Kalanları ise yalnızca ölüm bekliyor."

"Doğru söylüyor mu?" diye sordu Veliss'e adam gözünün önündeki sözcükleri kekeleyerek okurken.

"Anlayabildiğim kadarıyla evet."

Reva Antesh'e döndü. "On kez daha okusun, sonra bırakın gitsin. Ben amcamın yanında olacağım."

* * *

Ertesi gece ya da ondan sonraki gece gelmediler. Volar kampında yeni bir saldırıya hazırlanıyorlarmış gibi bir hareketlilik yoktu. Başka kule ya da sal yapıyorlardıysa da şehirden görünmeyen bir yerde yapıyorlardı. Her zamanki gibi antrenmanlarını yapıyorlar ve devriyelerini gönderiyorlardı ama geçitten geçme gibi bir çabaları yoktu.

"Bizi açlıktan kırmayı planlıyorlar herhalde," dedi Antesh.

“Lanet korkaklar,” dedi Lord Arentes. “Önceki gece gibi birkaç saldırı daha yapsalar bu kuşatmayı biz kazanmış olurduk.”

“İşte ondan açlığa başvuruyorlar.” Okçular Lordu, Reva’nın yanına gitti. “Biz hücuma geçebiliriz leydim. Birkaç baskın düzenleriz. Akılsızca saldırmaları için provoke etmiş oluruz.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Reva. “Ama küçük olsun ve yalnızca gönüllüleri gönderin. Aileleri de yoksa daha iyi.”

“Ben ilgilenirim, leydim.”

Ertesi günlerde sinir bozucu bir rutine sahip oldu; günlük teftişler, gevşemesinler diye askerlerle antrenman yapma ve Veliss’ten giderek azalan erzaklar konusunda rapor alma.

“Yarıya mı düştük?” diye sordu bir akşam. “Bu nasıl oldu ki?”

“İnsanlar korktuklarında daha çok yemek yiyorlar herhalde,” dedi Veliss. “Ayrıca taze et ve çiftlik hayvanlarını ilk birkaç haftada tükettik. Şimdi yalnızca ekmek ve biraz da tuzlu et kaldı. Üzgünüm aşkım ama karneyle dağıttığımız yemeği tekrar kesmemiz lazım. Ve yalnızca halkınkini değil, askerlerinkini de. Tabii kışı geçirebilmek istiyorsak.”

Reva Veliss’in parşömenindeki düzgünce yazılmış satırlara baktı. “Bunu bir yerde mi öğrendin?” diye sordu. “Kalem işini?”

“Babam köyün kâtibiydi. Bana da öğretti ama doğru düzgün çıraklık yapamadan, şey, kadınlığın meşgalelerinden dolayı Varinshold’a gittim.”

“Seni dövüyor muydu? Bu yüzden mi gittin?”

Veliss güldü. “İtikat, hayır. Kimseye elini kaldırmazdı, kendisini aldatan sığır anneme karşı bile, ki bence hak ediyordu. Nazik, tutuk bir adamdı ve köyünün ötesindeki şeyleri görme gibi bir arzusu yoktu. Ben daha fazlasını istiyordum.”

Ateşin başındaki amcası tekrar kıpırdandı ve uykusunda bir şeyler dedi. “Bugünlerde çok rüya görüyor,” dedi Veliss. “Uyanınca saatlerce ailesi hakkında konuşuyor.” Kadının sesindeki iğneleyici tona rağmen Reva yüzündeki endişeyi, henüz ölmemiş bir adamın yasını tutmaya başlamış olduğunu görebiliyordu. Kadının elini tutma dürtüsünü bastırıp masadan kalktı.

“İhtiyaçları için yeterince şarap ayır,” dedi Reva. “Ve mahzeni boşalt, şişeleri halka dağıt. Yemekten kısmanın asabiyetini alır belki.”

“Ya da sokakları isyankâr sarhoşlarla doldurur.”

“Zaman içinde azar azar verirsin. Okuyucu’nun köpeği tekrar geldi mi?”

“Hayır. Görünüşe göre yaşlı adam katedralinde sayıklamaktan memnun. Ama ayinlere giden çok oluyor ve kaynaklarımın söylediğine göre gün geçtikçe daha tuhaf bir şekilde konuşuyor, felaket tellallığı yapıyormuş gibi. Ata’nın gazabı üzerimize çöküyor falan. İşler kötüleşirse problem olabilir.” Reva Veliss’in sözcüklerinde belli bir ağırlık olduğunu fark etti.

Sentes amcaya baktı. “Yaşlı adamın gücünü dizginlemek için bir planı var mıydı?”

“Yavaş oyunu tercih ediyordu. İstihbarat topla, ikiyüzlülük ya da yozlaşmaya dair kanıt bul ve kullanacak bir zaman gelmesini bekle, koz olarak kullanmak ya da Okuyucu’nun yerine daha söz dinler birini geçirmek için. Sen gelince en sonunda bize avantaj sağlayan bir şeyimiz oldu.”

“Ancak rahibi bulursak olacak.”

“Evet.”

Reva pencerenin kenarına gitti ve ikiz kulelere baktı. *Burada değil,* diye geçirdi içinden. *Şehirde değil. Olsaydı kokusunu alırdım.* “Tetikteki arkadaşlarına izlemeye devam etmelerini söyle,” dedi. “Şimdilik.”

* * *

Sabahın erken saatlerinde, Arken’in ısrarcı dürtmeleriyle uyandı. Duvardaki nöbetlerinin arasında kütüphanedeki kanepede uyumuştu, zira amcasından uzakta olmak istemiyordu. Görünüşe göre Veliss de gece yanına yatmaya karar vermişti. Kadın kolunu beline atmış, başını da omzuna koymuştu. Gür, koyu kahverengi, çilek gibi kokan bukleleri kısmen Reva’nın yüzünü kaplıyordu.

Reva hızlıca kadının kollarının arasından sıyrıldı ve Arken’le göz göze gelmeden silahlarına uzandı. Çocuk durumla ilgili nahoş düşüncelere kapıldıysa da sesinden belli olmuyordu. “Nehirde bir şeyler oluyor.”

* * *

“Bunlar da ne?” diye sordu nehirde demir atmış gemilerin güvertesindeki garip zımbırtılara bakarak. Coldiron üzerinde asılı sabah sisi arasından seçmesi zordu ama büyük bloklara benzer şekillerdi; yuvarlak omuzları ve kısa kolları sisin içinde şekilsiz devlere benziyorlardı.

Lord Antesh kasvetli bir şekilde gemilere baktı ve ağzını açmadı. “Makineler, leydim,” dedi Arentes. “Ama daha önce hiç böylesini görmemiştim.”

Nehrin öteki tarafında yağdırılan emirlerin belli belirsiz yankıları duyulduktan sonra karşı kıyıdan sisi yararak uzun bir sandallar dizisi çıktı. Her biri büyük ve yuvarlak bir şey taşıyordu.

“On beş kilometre güneyde bir taş ocağı var,” dedi Antesh düşünceli bir şekilde. “Taş yakabileceğimiz bir şey değil.” Kalın çıtalı okunu kaldırdı, bir yay sürdü ve yüksek bir açıyla kaldırdı. Yayı on beş santim kadar kulağının arkasına çektikten sonra oku gönderdi. Nehrin üzerinden aşan ok en yakın gemiden on metre beriye, hızlıca akan nehrin içine düştü.

“Ne tür bir makine, bir taşı bir oktan daha uzun bir mesafeye gönderebilir?” diye sordu Arentes.

“Görünüşe göre bu tür makineler,” dedi Antesh. Bakışlarını makinelerden duvara çevirdi. “Taşlar büyük ihtimalle bekçi odası ile batı burcu arasında bir yere düşecek. Akılları varsa birden fazla gedik açmaya çalışacaklardır.”

“Buraları boşaltın,” dedi Reva ve Arentes derhal emirler yağdırarak uzaklaştı. Duvardaki askerler makineleri ağızları açık izlemeyi bırakıp merdivenlere doğru koştular.

“Duvarın arkasında savunma hazırlamalıyız,” dedi Antesh. “Bir ölüm sahası yaratmak üzere birkaç evi yıkmak zorunda kalacağız.”

“Hemen işe koyul,” dedi Reva. “Leydi Veliss mülk kaybı için tahsilat makbuzu dağıtsın. Ha bir de, evleri ellerinden alınanlara Derebeyi’nin mahzenindeki en iyi şaraplardan verilsin.”

Antesh eğilerek selam verdi ve hızlıca yürümeye başladı. Reva sandalların demir atmış üç gemiye gitmesini izledi ve köleler taşları güverteye çıkarırken şaklayan kırbaçları duydu. Makinelerin kolları geri çekilirken hafif bir çınlama duyuldu ve taşlar yerlerine yerleştirilirken güvertelerde loş figürler bir sağa bir sola koşuşturuyorlardı. Sonra sessizlik çöktü. Makineler hazırdı ama hareket etmiyorlardı. *Neyi bekliyorlar?*

Okçulardan biri doğruldu ve ırmağın yukarı tarafındaki bir şeyi işaret etti. Reva adamın yanına gidip sisin içine baktı. Önce yalnızca belli belirsiz bir gölge gördü. Sisin içinden çıkan uzun, kare şeklinde bir yelken. Kısa bir süre sonra gemi tamamen görüş alanına girdi. Daha önce hiç o kadar büyük bir gemi görmemişti. Büyük, kara güvertesi nehri yararken oluşturduğu dalga met zamanı oluşan dalgalar gibi kıyıya vuruyordu. Gemi en az altı metre

yüksekliğindeydi ve ortasında beyaz bir tentenin bulunduğu güvertede pek çok kişi duruyordu. Reva gözlerini kıstı ve tentenin altında uzun boylu bir adamın durduğunu gördü. *Gösteriyi izlemeye mi geldin?* Yayını eline aldı ve Arren'in şaheserinin okunu adama yetiştirmesine izin verip vermeyeceğini düşündü. Ama gereksiz bir başkaldırı işareti olacağını biliyordu ve askerlerinin morali zaten gözlerinin önünde giderek düşüyordu.

Devasa gemi demir atarken önce bir zincir şakırtısı, sonra da su sıçrama sesi duyuldu. Üzerlerinde uykudaki devleri taşıyan üç geminin yirmi metre kadar arkasına demir atmıştı. Büyük geminin güvertesinden tek bir yanan ok fırladı ve peşindeki dumanla birlikte nehre dalınca devler konuşmaya başladı. Kısa kollar takırdayarak öne doğru savruldular ve fırlattıkları taşlar ilk başta gözle takip edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde göğe çıkınca sinirli bir çocuğun fırlattığı misketlere benzediler. Cihan Atası duvarlardan yükselen binlerce duaya cevap vermiş de taşları dondurmuş gibi uzun bir süre gökte asılı kaldılar. Ama Cihan Atası gerçekten müdahale ettiyse bile elini yalnızca kısa bir süre tutmuştu.

İlk taş uzağa, nehrin kıyısına düştü. Buna rağmen o kadar şiddetliydi ki Reva altındaki duvarın sallandığını hissetti ve taşın düştüğü yerden yükselen su mazgallı siperlere yağdı. İkincisi duvarın üzerinden aştı, mazgallı siperlerin iç tarafındaki taşları oyduktan sonra arkadaki evlerin üzerine çarptı. Reva duvarın üzerinden yükselen çığlıkları ve arnavutkaldırımlı sokaklara düşen yüzlerce tuğla parçasının sesini duydu.

Ama üçüncü deve hizmet eden mühendisler belli ki işlerini oldukça iyi biliyorlardı. Devasa taş küresi batıya bakan duvarın kenarının hemen altına çarptı ama o kadar şiddetliydi ki bir yandan havaya taş parçaları uçuşurken Reva yuvarlanarak yere düştü. Taş, dış duvarın üzerinden alt taraftaki nehir kıyısına kadar yuvarlandı. Reva taşın çarptığı noktaya bakmak için başını uzattığında taşta gördüğü çatlakların genişleyip bütün bölümün çökmesini bekliyordu. Ama toz dindi ve duvar düşmedi.

Ayağa kalktı ve devlerin bir sonraki atış için kollarını geri çektiklerini gördü. Zımbırtıları ayarlayan mühendisler hedef almakla meşguldü. *Eh,* diye geçirdi içinden. *Bunların yok edilmesi lazım.*

* * *

Bu kez Antesh'in görevini bırakma tehditlerine ve Veliss'in gözü yaşlı ikna çabalarına kulağını tıkadı. "Ben yapmak zorundayım," dedi ama sebebini belirtmedi. *Başka kimse yapamaz. Çöl savaşı sırasında Alpir makinelerine karşı* o *kimseyi göndermedi, ben de göndermeyeceğim.*

Nehir akışına çıkacak şekilde kuzey duvarındaki dar kanalda sandallar hazırlanmasını emretti. Seçilmiş elli adam içleri lamba yağı dolu çömlekler ve yanan oklarla birlikte on sandala bindiler. Adamlar da onun gibi simsiyah giyinmişti ve tenlerinin görünen bütün kısımlarını ve kılıçlarının üzerini isleyip karartmışlardı. Arken'in onun bineceği sandalın pruvasında iki eliyle tuttuğu baltasıyla sessizce oturduğunu gördü. Omuzlarının duruşundan onu sandaldan çıkarmanın çok büyük bir güç gerektireceğini anladı.

"Umarım keskindir," dedi Reva yanına oturup başıyla baltasını işaret ederek.

"Pek fark etmiyor," dedi. "Yeterince sert vurursan her türlü ölüyorlar."

Çocuğun yanağını öptü ve yanakları kızarınca bir yandan suçluluk hissetse de bir yandan memnun oldu. *Tutamayacağın bir söz verme.* "Yakınımda dur."

Gece yarısından kısa bir süre sonra sandalları suya çıkardılar. Gök bulutluydu ve akıntının üzerinde giderken onları ele verecek ay ışığı yoktu. Bolca yağlanmış kürek kelepçelerinde kürekler sessizce hareket ediyordu. Yaklaşık yüz metre kadar akıntıya karşı gittikten sonra batıya dönüp kendilerini akıntıya bıraktılar ve kürek çekmeyi kestiler. Makineler gece olmasına karşın bombardımana devam ediyorlardı. Mühendisler canavarlara hizmet etmek üzere meşale ışıklarının altında çalışıyorlardı. Taş taşa çarptıkça çıkan alçak davul sesleri altında dümenciler onları gemilere yaklaştırmaya devam ettiler.

Reva en yakınlarındaki gemi görüş alanlarına girince ayağa kalktı ve yayına bir ok sürerek gözleriyle güverteyi taradı. İskele tarafında tıknaz bir adam vardı ve makinedeki bir noktaya elindeki tokmakla vuruyordu. Zor bir hedefti, zira akıntıdan ve sürekli hareketten dolayı sandalları sallanıyordu ama mühendisi kalçasından vurmayı başardı. Adam bağırdı ve güverteye düşünce diğer adamlar da başlarını işlerinden kaldırdılar. Şaşkınlıktan dondukları meşale ışıkları arasında belli oluyordu.

"Okçular!" diye bağırdı Reva ve yayına tekrar bir ok sürüp fırlattı. Diğer okçular da ayağa kalktı ve hep birlikte oklarını serbest

bırakıtlar. Mühendisler bir anda güverteden silindi. Dümenci sandalı geminin yanına götürdü ve Reva yanında üç adamla birlikte iplerden tırmanarak güverteye çıktı. Güverte cesetler ve bazıları ağır, bazıları hafif yaralı adamlarla doluydu.

"Hepsini öldürün!" diye bağırdı ve çömlekleri olan adamlara makineyi işaret etti. "Yakın!"

Adamlar işlerine koyulurken Reva güvertenin sancak tarafına gidip tırabzanın üzerinden diğer sandalların geri kalan makinelere saldırmasını izledi. Etraflarındaki sulardan birden fazla borazan sesi yükseldiğinde okçular yaylarını çekmiş bir şekilde hazır bekliyorlardı. Volar savaş gemisinin büyük gölgesi birden ışıkla yıkandı ve pruvasından kıçına kadar meşaleler yandı. Güvertesinde ve armasında pek çok okçu duruyordu.

"Eğilin!" diye bağırdı ve Arken'e doğru uzandı. Çocuk savaş güvertesinin üzerinden yükselen ok yağmuruna ağzı açık bir şekilde baktıktan sonra oklar onların bulunduğu güverteye düşerken iri bedenini Reva'ya siper etti. Volar okları gemiye bir dolu gibi yağarken Arken acı içinde bağırıp Reva'nın üzerine yığıldı ve ikisi birlikte yere düştüler. Reva çocuğun dirseğinin altından baktığında adamlarından dördünün baştan başa oklarla kaplı bir şekilde tahtalara mimlenmiş olduklarını gördü. Arken homurdanarak kalkmaya çalıştı.

"Nehir!" diye hırladı Reva.

Arken onu sıkıca tuttu ve yuvarlanarak iskele tarafındaki tırabzanların yanına gittiler. Başka bir ok yağmuru gelirken yuvarlanmaya devam edip nehre atladı ama Reva gemide kaldı ve oklar etrafındaki tahtalara saplanırken irkildi. Tırabzanı tutan sol elinin bir santimetre yanına bir ok saplanmıştı. Durup güverteye baktı ve onunla birlikte gemiye çıkan adamların ve zaten gemide olan mühendislerin hepsinin ölmüş olduğunu gördü. Makine ise oklar düşmeye başlamadan önce yıkanmış olduğu lamba yağıyla parlayarak hâlâ olduğu yerde duruyordu.

Reva sağ elindeki yaya baktı ve başparmağını kısaca güzel işlemelerin üzerinde gezdirdi. *Üzgünüm, Arren Usta.* Yayı Coldiron nehrine attı ve güverteye doğru fırladı. Etrafındaki sayısız meşaleden birini kaptı ve makinenin üzerine attı. Lamba yağı birden parladı. Reva arkasını döndü ve tırabzanın üzerinden atladı. Nehrin soğuğu tarafından yutulmadan önce pek çok okun ıslığını dinledi. Elinden geldiğince suyun altında kaldı ve şehre doğru yüzerken bedenindeki sıcaklığın çekildiğini hissetti. Bir nefes alıp

tekrar suyun dibine daldı. Köklerine tutunarak sudan çıktığı sazların arasına ulaşması bir ömür sürmüş gibi hissetmişti. Uzun bir süre boyunca nehrin kıyısında yatıp zorlukla nefes almaya çalıştı ve başını kaldırıp geminin ve makinenin yanmasını izledi. Diğer iki kardeşiyse zarar görmemişti. Akıntının nehrin yukarı tarafına doğru taşıdığını cesetler ise suyun üzerinde yüzüyorlardı.

"Arken!" Zar zor ayağa kalktı ve kıyıda bir o yana bir bu yana koştu. "Arken!"

Hayatta kalan iki dev, dalga geçermiş gibi aynı anda taşlarını serbest bıraktılar. Reva karanlık boşluğu delip başının üzerindeki duvarlara çarpan kayaların duvardan kopardığı küçük taş parçalarından kaçınmak zorunda kaldı. Kayalar duvarda giderek büyüyen bir deliğin olduğu yere çarpmış, ardından da hemen altındaki taş yığınının üzerine düşmüştü. Büyük bir bariyer değildi ama o sırada bir dağ gibi görünüyordu.

"Burada!" diye bir bağırış geldi başının üzerinden. "Kutlu Leydi Reva yaşıyor!"

Başını kaldırdığında mazgallı siperlerden ona bakan pek çok soluk yüz olduğunu gördü. Hayatta olduğu haberi yayıldıkça duvarlardan bir övgü korosu yükselmeye başladı.

Zafer kazandığımızı zannediyorlar, diye geçirdi içinden ve tekrar nehre baktı. Savaş gemisindeki ışıklar teker teker sönüyordu ve makine çok parlak bir şekilde olmasa da hâlâ yanıyordu. Bu görüntü aklına Hikmet Kitabı'ndan bir deyişi getirdi: *Savaş hepimizi maskara eder.*

* * *

Arken geçide yakın bir yerde bulunmuştu. Sırtına bir ok saplıydı; soğuk ve kan kaybından bilincini kaybetmişti. Atılan uzun bir ipe tırmanan Reva şifa hanesine koşmuştu. Askerler etrafına toplanmış, huşu içinde dizlerinin üzerine çöküp minnettarlıklarım bildiriyorlardı. Bazıları Ata'ya dualar ediyordu ama çoğu öylece durmuş, ona bakıyordu. Bir anda onlardan nefret ettiğini ve çaresizlik içinde sarılmış oldukları inançlarının demin tanık olduğu fedakârlığa bir ihanet olduğunu hissetti. *Ata hiçbir şey yapmadı!* diye bağırmak istiyordu onlara. *Aptal şansım olduğu için kurtuldum o kadar. Kutsanmış falan değilim. Nehrin üzerindeki cesetlere bakın, işte onu ben yaptım.*

Ama hiçbirini söylemedi tabii. Onun kutsanmış olduğunu

düşünmeye, Ata'nın gözlerinin şehrin üzerinde olduğunu bilmeye ihtiyaçları vardı.

Nişan Hanesi'ne gittiğinde Kardeş Harin ellerindeki kanı yıkıyordu. Arken bir masanın üzerinde yüzüstü yatıyordu ve sırtındaki bir kısmı bandajlı yaradan akan kırmızı nehirler dışında teni bembeyazdı. Gözleri kapalıydı ama Reva göz kapaklarının altında hafif bir hareket görebiliyordu.

"Yaşayacak mı?" diye sordu şifacıya.

"Sanırım," dedi Harin. "Genç ve bir öküz kadar güçlü."

Reva rahat bir nefes aldı ve sırtını duvara vererek yere çöktü. *Artık ağlamak yok,* diye geçirdi içinden adamların ona baktığını hissederek.

Harin bir battaniyeyle yanına geldi ve onu nazikçe ayağa kaldırıp battaniyeyi omuzlarına sardı. "İyi değil leydim," dedi elini alnına koyduktan sonra. "Hiç iyi değil."

Koyu renkli, üzeri tüten bir kupa içecek ve omzunda battaniyeyle birlikte Reva'yı ateşin yanına oturttuktan sonra Arken'in yarasını dikmeye gitti. "Şehirde herkes bunu konuşuyor," dedi gözleri işinin üzerindeyken. "Ata'nın şiddetli adaletini kâfirlerin korkunç makinelerinin üzerine çalman."

"Ama sen bu duyguları paylaşmıyorsun sanırım kardeş," dedi ve kupasından bir yudum aldı. Sıvıyı ağzına koyar koymaz iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Bu ne?"

"Kardeş Dostu. Birkaç dakika ateşin üzerinde ısıttıktan sonra soğuk algınlığına karşı birebir."

Aklına Alornis'in sarhoş şairinin bu karışımı kreması alınmış sütmüş gibi içtiği geldi ve kendini içmeye zorlarken adamın bunu nasıl yaptığına şaştı. "Baş döndürmesi de normal mi?" diye sordu bir an sonra.

"Evet."

"Peki o zaman." Oturdu ve içeceğini yudumlarken bedenine ısının yayılmasının keyfini çıkardı; acılığından dolayı dilinin uyuştuğunu hissetti. Kardeş Harin'in elleri, Arken'in yarasının kenarlarını birleştirmek için iki pens ve kedi bağırsağından yapılmış iplikle uğraşırken böyle iri bir adamda tuhaf gözüken bir hünerle hareket ediyordu. "Çok beceriklisin kardeş."

"Teşekkürler leydim."

"Bana sizi anlatmıştı." Durup içkisinden biraz daha içti. "Beşinci Nişan. Dünyadaki en iyi şifaşçılar demişti."

"Kim?"

“Al Sorna. Karanlıkkılıç. Başşka kim olşak?” Kupayı dudaklarına götürdü ve içkisinin nasıl bu kadar çabuk bittiğine hayret etti. “Yaparım sanmıştım. Onun yaptığını. Onun yerine beraberimde götürdüğüm herkes öldü. Ama ben ölmedim. Beni Ata kutsuyor.”

“Ata’nın kutsamasını bilmem leydim,” dedi iri şifacı usulca. “Ama bu şehrin sizin sayenizde hâlâ ayakta olduğunu biliyorum. Bunu asla unutmayın.”

Kapının önünden sesler geldi ve Veliss odaya daldı. Reva’yı görünce koca bir oh çekti. Kızın yanına gidip yumuşak ellerini yanaklarına koydu ve gözlerini memnuniyetle kocaman açtı.

Reva hıçkırdı ve hafifçe geğirdi.

“Sarhoş olmuş,” dedi Veliss, Harin’e suçlarcasına.

“Ve çok daha ısınmış bir halde,” dedi kardeş.

Veliss’in gözleri Arken’in hareketsiz bedeni üzerinde durdu. “Yalnızca ikisi mi?”

“Maalesef evet. Lord Antesh nehri arattı ama kimse çıkmadı.”

“Elli adam,” dedi Reva sözcükleri ağzında yuvarlayarak. Odanın neden birden daha karanlık olduğunu merak etti. “Daha önce hiç o kadar çok insanı aynı anda öldürmemiştim.”

“Yapman gerekeni yaptın aşkım.” Veliss kolunu kızın omuzlarına doladı ve ayağa kaldırdı. “Eve gidelim. Amcan seni soruyordu.”

“Elli adam,” diye fısıldadı Reva etrafı iyice kararıp göz kapakları kurşun ağırlıklar gibi çökerken. “Ata tarafından kutsanmış...”

* * *

Başı mümkün olduğunu düşünmediği bir şiddetle ağrıyordu ve bir an için Ata’nın günahkâr şüphelerinden dolayı kafasına görünmez baltalar yerleştirmiş olup olamayacağını düşündü. Makinelerin taşlarının bitmek bilmez gümbürtüsü de baş ağrısını geçirmek konusunda pek yardımcı olmuyordu. Sabah ilk iş olarak duvardaki gediği kontrol etmeye gitti. Kendisine hayran insanları uzak tutmak için yanında dört tane Hane Muhafızı vardı. Sokaklarda yürürken insanlar ona sesleniyor, teşekkürlerini sunuyorlardı. Çoğu kişi hayranca onu izliyor, meydandan geçen Okuyucu’nun karşısında yaptıkları gibi dizleri üzerine çöküyorlardı. Bu kadarı çok fazlaydı.

“Kesin şunu!” dedi bir yün dükkânının dışında diz çökmüş yaşlı bir çiftin önünde durarak. İkisi de şaşkın ve huşu içinde ona bakmaya devam ettiler.

“Sizi bize Ata gönderdi leydim,” dedi yaşlı kadın. “Onun gözlerini bizim üzerimize çevirmesini sağlıyorsunuz.”

“Sağladığım tek şey kılıcımın ve yayımın koruması, ki birini dün gece kaybettim.” Eğilip kadının dirseğinden tuttu ve ayağa kaldırdı. “Benim önümde eğilmeyin. Hatta kimsenin önünde eğilmeyin.” Etrafına insanların toplandığının, dikkat kesilmiş bir şekilde ona baktıklarının farkındaydı. “Bu şehir zaferi diz çökenler sayesinde kazanmayacak. Şimdi diz çökerseniz duvarlar düşer ve duvarları yıkanlar size ömürlerinizin sonuna kadar diz çöktürür.”

Etrafındaki kalabalık sessizce, yüzlerinde saygı dolu bir ifadeyle ona bakıyordu... Bir kişi dışında.

Kalabalığın arka tarafında genç bir kadın bebeğini sallıyordu. Yüzünde biçare bir ifade vardı ve açlıktan dolayı yanakları çökmüştü. Kollarındaki bebek küçük elleriyle kadının yüzüne uzanıyordu. Reva başlarını eğmiş kalabalığı yararak ona doğru gitti.

“Görebilir miyim?” diye sordu Reva ve bir elini bebeğin kundağına doğru uzattı. Genç kadın hafifçe başını sallayıp battaniyeyi çekince ortaya pembe ve mutlu bir yüz çıktı. Yanakları dolgun ve gamzeliydi. Reva’ya bakıp gülümsedi. “İyi beslenmiş,” dedi. “Ama sen açsın.”

“İkimizin de aç olmasının bir anlamı yok,” dedi genç kadın Asrael aksanıyla. Kökeni neden huşu içinde olmadığını da açıklıyordu.

“Babası?”

“Duvara gitti, bir daha dönmedi. Cesurca savaştığını söylediler, bu da bir şeydir herhalde.”

Reva duvara başka bir kaya çarpınca çıkan gümbürtü nedeniyle irkildi. Giderek açılan gedik bulunduğu yerden de görülüyordu; çatıların üzerinden görünen pürüzlü, ters duran bir üçgen. *Gedik açıldığında kuşatma bitecek,* diye geçirdi içinden. *Savaş başlayacak.*

“Yarından itibaren tayın iki katına çıkarılacak,” dedi genç kadına. “Söz veriyorum. Malikâneye git ve Leydi Veliss’le görüşmeyi iste. Ona seni benim gönderdiğimi, mutfakta yardımcı olmak üzere geldiğini söyle.”

* * *

Lord Antesh gedikten yirmi metre kadar geride inşa edilen sağlam bir savunma duvarının yapımının başında duruyordu. Etraflarındaki evler yıkılmış, taşları yeni duvarın yapımı için

kullanılmıştı. Duvar ustaları üç metre yüksekliğinde, istihkâm siperi olan ve gedik bölgesinin etrafında yarım daire şeklinde dönen duvarı yapmak için harç ve malalarıyla canla başla çalışıyorlardı.

"Leydim," diye selamladı Antesh eğilerek. "İki gün sonra buradaki işimiz bitecek. Tabii ikinci gedikleri üzerine uğraşmaya başladıklarında, ki bunu yapacaklarını tahmin ediyorum, yeni bir duvar inşa etmemiz gerekecek."

"Var güçlerini bu gedikten sokmaya çalışmalarını umuyordum," dedi Reva ama önceki gece, düşman kumandanının hata yapmayı bıraktığının kesin bir kanıtıydı.

"Size bir sürprizim var," dedi Antesh yakınındaki bir arabaya giderek. "Adamlarımdan biri nehrin kıyısını ararken bulmuş." Karaağaçtan yayın yay kısmı yoktu ama onun dışında zarar görmemiş gibiydi; tahtası hâlâ parlıyordu ve işlemelerin üzerinde çizik ya da bere yoktu. "Görünüşe göre Ata bundan ayrılmanızı istemiyor," diye görüş bildirdi Antesh.

Reva içini çekmemek için kendini tuttu. Saatler içinde bütün şehre yayılmış olacaktı. *Ata Kutlu Leydi'ye büyülü yayını geri verdi.* Onun gözlerinin üzerlerinde olduğuna dair yeni bir kanıt.

Antesh ona yayı verirken yüzünde halkın yüzünde olan hürmet ifadesini görünce rahatsız oldu. *O bile mi?* diye geçirdi içinden. *Ata'nın gözleri acaba aslında bu mu? Umut ve kurtuluş için ona yalvaranların gözlerinde.* "Teşekkürler lordum," dedi Reva. "Bir şeye ihtiyacınız olursa duvarda olacağım."

* * *

On gün kadar sürdü. Duvarlarında gümbürdeyen kayaların çatırtısı sürekli olarak saatlerindeki kumların tükenmek üzere olduğunu hatırlatıyordu. Reva gediğin elli adım kadar gerisinde, mazgallı siperlerin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, büyük kürelerin yıkılmasını izliyordu. Kayaların bir toz bulutu ve parçalanıp havaya fırlayan taşlar arasından alçalıp hedefi vurmasını izlemenin tuhaf bir çekiciliği vardı. Volar kumandanının kendisini görüp onu ezmeye çalışarak birkaç kaya parçasını boşa harcayacağı düşüncesi aklına gelince gülmüştü. Belki de görmüştü ama oyalanmaya pek niyeti yoktu.

Öğleden sonralarını Nişan Hanesi'nde Kardeş Harin'e yardım ederek ya da toparlanmaya çalışan Arken'i ziyaret ederek geçiriyordu. Kardeş'in bütün çabalarına rağmen yara bir şekilde

iltihap kapmıştı; neşterle çalışmayı ve kort ağacı yağının bol bol kullanılmasını gerektiriyordu. “Leş gibi kokuyorsun,” dedi Reva, ertesi gün kötü kokuyu duyunca ve yüzünü ekşitti.

“Kokuya alışabilirim,” dedi çocuk. “Ama çok fena yakıyor.”

“Veliss’ten.” Yatağının yanına bir çanta dolusu şekerli ceviz koydu. “İdareli kullan ama, başka yok.”

“Bana söz ver,” dedi çocuk Reva’nın eline uzanarak. Gözlerinde ciddi bir ifade vardı. “Geldiklerinde beni çağıracaksın. Bu yatakta ölmeme izin verme.”

Önünde uzun yıllar var, demek istiyordu ama ağzını açmadı. *Genç olabilir ama aptal değil.* “Söz,” dedi.

Gedik genişledikçe ona olan hayranlıklarına ve tayınların iki katına çıkarılmasına rağmen halkın morali gittikçe bozuluyordu. Sokaklarda gezerken daha az kişi ona sesleniyordu ve insanların ortalık yerlerde açıkça ağladığını görüyordu. Yaşlı bir adam kaldırımın üzerine çöküp umutsuzluk içinde ağlamaya başlamış, makineler çalıştıkça çıkan gümbürtüleri duymamak için kulaklarını kapamıştı. Ve Okuyucu ayinlerini yapmaya devam ediyordu.

Veliss’in raporlarına göre yaşlı adam giderek daha dengesiz konuşmalar yapıyordu. Saatler boyunca On Kitap’a hiç referans vermeden konuşup, bol bol “kâfir” ve “gazap” sözcüklerini kullandığını haber almışlardı. “Bir salonda bağıran deli bir bunak o kadar,” demişti Reva, Veliss’in kaygılı yüz ifadesine bakarak.

“Doğru,” dedi Veliss. “Ama salon boş değil. Hatta hiç olmadığı kadar dolu.”

Gediğe bir kaya çarptığında yeni bir toz ve taş bulutu kaldırdı. Reva gemilere doğru baktı ve her zamankinden daha meşgul olduklarını gördü. Mühendisler bir o yana bir bu yana koşturuyor, ipler atıp manivelalar çekiyor, makineler yavaş ve kararlı bir şekilde milleri üzerinde dönüyorlardı.

Gediğin ağzına doğru gidip alt taraftaki toz kaplı yıkıntılara baktı. Asırlardır dayanmış duvarlar birkaç haftada taş yığınları haline gelmişti. Her zamanki tangırtılarını çıkaran makinelerin aynı anda savurduğu kayalar berrak gökte tembel kavislerini çizip Reva’nın bulunduğu yerin iki yüz metre kadar ilerisindeki duvara çarptı.

Başını kaldırıp Volar savaş gemisine baktı. Gediğin arası karanlıktı ama uzun boylu bir adamın da kendisine baktığını seçebiliyordu. Tam emin olamadı, ışığın bir oyunu olabilirdi ama adamın ona eğilerek selam verdiğini gördü.

“Leydim...” Arka tarafında belli belirsiz bir ses. Arkasını dönünce bir kadının kucağında ağlayan bir bohçayla mazgallı siperlere çıkan merdivenleri tırmandığını gördü. Geçen gün gördüğü Asraelli annenin yüzü solmuştu ve korku içindeydi. Reva ona doğru koşup sallanan kadına destek oldu. Zar zor nefes alıyordu ve söyledikleri çocuğun ağlaması yüzünden yarım yamalak duyuluyordu.

“Onu aldılar,” dedi kadın nefesinin arasında. “Leydi Veliss bizi sakladı ama onu aldılar, diğer bütün İtikatlıları da.”

“Kim? Nereye götürdüler?”

“Bir yığın insan, Ata’nın gazabı diye bağırarak.” Durdu ve çocuğunu iyice göğsüne bastırdı. “Onları Okuyucu’ya götürdüklerini söylediler.”

Beşinci Bölüm

Vaelin

“Bugün de iki yüz,” dedi Nortah yayını bir kenara koyup bir sandalyeye yığılırken. “Bu sefer çoğu erkek. Hepsi de intikam ateşiyle yanıyorlar, çok iyi. Kadınları ve kızlarının hepsini başka bir karavan almış. Poltar şimdi onları arıyor.”

“Kaç kişi olduk yani?” diye sordu Vaelin Kardeş Hollun’a.

“Nilsael’e geçtiğimizden beri beş yüz yetmiş iki kişiyi serbest bıraktık lordum,” dedi kardeş duraksamadan. “Yarısı kadarı savaşma yaşında. Neredeyse hepsi saflarımıza katılmak istediler. Ama hâlâ silah sıkıntısı çektiğimizi de söylemeden geçemeyeceğim.”

“Köle avcılarının silahlarını aldık,” dedi Nortah. “Ayrıca sürekli bulduğumuz ceset dolu köylerden de alabildiğimiz bütün balta ve keskileri alıyoruz.”

Vaelin başını kampa doğru çevirdi; çadırlar Nilsael sınırından sonra Tuzseli değil Vellen adı verilen nehrin bendinin etrafına kümelenmişlerdi. Kamp her geçen gün büyüyordu ve Marven’in Nilsaellileri de saflarına katıldıktan sonra kırk beş bini aşmışlardı. Kardeş Harlick antlaşmalarını yazıya geçirdikten sonra Derebeyi her zamanki gibi kıkırdayarak mührünü balmumunun üstüne basmış, tahtını taşıyanlara hareket etmelerini söyleyerek başkentine dönmüştü.

“Aptal ikizler sende kalsın,” demişti Vaelin’e havaya kalkmış tahtının üzerinden. “Bütün ömürleri boyunca savaş görmek istiyorlardı. Gerçi ilk kan döküldüğü zaman altlarına işerlerse şaşırma. Neyse, ben içtima çağrısı yapıp mümkün olduğunca çok adam göndereceğim. Çok fazla adam kaybetmemeye çalış. Tarlalar kendilerini sürmüyorlar.”

Alornis mühür töreni sırasında vuku bulmakta olan seremoniyi çizmekle meşguldü. Usta Benril’in aksine ek bir sahne ya da süslemeye ihtiyaç duymuyordu. Henüz kabataslak olsa da resminde

rahatsız edici bir gerçekçilik vardı: Sırıtan yaşlı bir adam bir parşömenin üzerine eğilmişti ve bu sırada ordunun yüzbaşıları yüzlerinde rahatsızlık ya da şüpheyle onu izliyorlardı.

"Gerçekten bu kadar sinirli mi duruyordum?" diye sormuştu Vaelin.

"Abartmam ben lord abi," demişti kız, fırçasıyla adama boya sıçratarak. "Gördüğümü resmederim yalnızca."

Vaelin, çatık kaşlı yüzlere bakarken bir istisna gördü. Nortah dudaklarında alaycı bir gülümsemenin hayaletiyle bir kenarda duruyordu.

"Eğitime ihtiyaçları var," dedi kardeşine ve masaya gidip parşömene uzandı. Tüy kalemini mürekkebe bandırıp yavaşça yazmaya başladı. "Nortah Al Sendahl şu andan itibaren Kuzey'in Ordusu'nun Özgür Birliği'nin Yüzbaşısı'dır." Parşömeni imzaladı ve Nortah'a uzattı. "Çavuş Davern'i de yanına alabilirsin."

"O palavracıyı mı?" dedi Nortah. "Kuzey Muhafızları'ndan birini alsam olmaz mı?"

"İyi kılıç kullanıyor ve nasıl öğreteceğini de biliyor. Ve Kuzey Muhafızları'ndan daha fazla adam alamam. Burada yalnızca iki gün daha kalacağız, onları iyi eğit."

"Nasıl isterseniz büyük Kule Efendisi." Nortah çadırın ağzına gitti ama çıkmadan önce durdu. "Gerçekten ta Alltor'a kadar gidecek miyiz?"

Şarkının ısrarcı notası güneye ilerledikçe daha da yükseliyor, daha zorlayıcı bir hal alıyordu. *Savaşıyor,* bunu biliyordu. *Duvarları yıkmaya geliyorlar ama o savaşıyor.* "Evet kardeşim," dedi Vaelin. "Gerçekten gideceğiz."

* * *

İki gün sonra tekrar yürüyüşe başladılar. Vaelin adamların kendilerine ceza verildiğini düşünmesine sebep olacak şekilde günde elli kilometre yol alınacağı emrini vermiş, gevşeklik yapanları affetmeyeceğini açıkça belirtmişti. Ama her orduda olduğu gibi kaytaranlar ve firariler vardı. Kaytaranlarla ilgilenmeyi çavuşlara bırakmış, firarilerin peşine ise Diyar Muhafızları'nı takmıştı. Diyar Muhafızları firarileri geri getirdikten sonra silahlarını, paralarını ve ayakkabılarını alıyor, kırbaçlıyor ve sonra serbest bırakıyorlardı. Yalnızca bir avuç firari olmuştu ve onlara böyle davranmak zorunda olmaktan nefret ediyordu ama

profesyonel bir ordu değillerdi ve Kurtlakoşanlara yaptığı gibi esnek davranması yarardan çok zarara yol açabilirdi.

Beşinci günde Vellen'i geçmiş, güneye doğru ilerliyorlardı. Kültepeleri'nin sivri uçları görüldüğünde bir günlük dinlenme molası ve keşfe çıkılmasını emretti. Tam da tahmin ettiği gibi akşama doğru Sanesh Poltar kötü haberlerle birlikte geldi.

"Pek çok atlı," dedi yüzbaşılardan oluşan konseye. "Buranın güneydoğusunda. Üçte bir sayılarında ve yayan olan Marelim Sil askerlerinin peşinden dörtnala atlarını sürüyorlar. Marelim Siller dağlara kaçıp saklanmaya çalışıyor." Başını iki yana sallarken yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Dağlara ulaşamayacaklar."

"Atlarımızla oraya gidecek kadar zamanımız var mı?" diye sordu Vaelin.

Eorhil savaş şefi omzunu silkti. "Biz gideriz, diğerlerini bilmem."

Vaelin pelerinine uzandı. "Yüzbaşı Adal, Yüzbaşı Orven, adamlarınızı toplayın. Derhal yola çıkıyoruz. Kont Marven, Nilsael atlılarını güney ve batıya gözcülüğe gönder. Ben dönene kadar Kuzey'in Ordusu'nun kumandası sende."

* * *

Koşmayı çok seven Alev bu haliyle ona Tükürük'ü hatırlatıyordu. Güneye doğru dörtnala ilerlerlerken başını iki yana sallıyor, minnettar bir şekilde burnundan soluyordu. Koca atlı grubu arkasında dev bir toz bulutu ve gök gürültüsü kaldırıyordu. Dahrena da atını hemen yanından sürüyordu. Adal orduyla kalmasının daha iyi olacağını söylediğinde sert bir şekilde terslemiş, atına binmişti. Kuzey Muhafızları ve Orven'in adamları yaklaşık bir kilometre kadar arkalarından geliyor olsalar da Eorhillerden uzak düşmemeyi başarmışlardı. Otuz kilometre kadar yol gittikten sonra bastıran karanlıktan dolayı durmak zorunda kalmışlardı.

Ateş yakmadan ya yere oturarak ya da atlarının yanında ayakta durarak şafağın sökmesini beklemişlerdi. Dahrena eyerinden hemen inmiş ve pelerinini omuzlarına sararak çimlerin üzerine oturmuştu. "Çok sürmez," demişti Vaelin'e ve hafifçe gülümseyerek gözlerini kapamıştı.

"Bu gerçekten gerekli mi lordum?" diye sordu Adal. Yüzünde endişeli bir ifadeyle hareketsiz bir şekilde duran Dahrena'ya bakıyordu.

"Bunu ben emretmedim Yüzbaşı." Kan şarkısı hafifçe öfkeli ve

içerleyen bir nota mırıldanıyordu ama başka bir şey daha vardı, yüzbaşının bakışlarının yoğunluğunda açıkça belli olan bir şey. *Yanında bu kadar sene geçirmesine rağmen hiç söylememiş,* diye geçirdi içinden Vaelin.

Dahrena nefesini tuttu, gözlerini açtı ve hızlıca gözlerini kırptı. "Durdular," dedi iki nefesinin arasında ve hafifçe sendeledi. Adal onu tutmak üzere öne çıkmıştı ama Dahrena elini sallayarak onu uzaklaştırdı ve inleyerek ayağa kalktı.

"Volarlılar mı?" diye sordu Vaelin.

"Diyar Muhafızları. Buranın tam güneyinde, yüz kilometre uzaklıktaki bir tepede durmuşlar."

Kardeşim direniş gösteriyor, diye geçirdi içinden Vaelin. Şarkı oldukça açıktı: Diyar Muhafızları'ndan hayatta kalanların kumandanı Caenis'ti ve kaçmaktan bıkmışlardı.

"Herkes atlara!" diye bağırdı Vaelin ve Alev'e bindi. "Gece boyunca devam edeceğiz!"

* * *

Güneş doğana kadar tırıs bir şekilde ilerlemiş, sonra atlarını dörtnala sürmeye başlamışlardı. Vaelin Alev'i zorladığını hissetse de önlerindeki Eorhilleri takip eden at neşeyle şakıyor gibiydi. Bir saat yol aldıktan sonra eğim bitti ve ovalara çıktılar. Ufukta alçak bir tepe görünüyordu ve doğuda büyük bir toz bulutu vardı. Sanesh Poltar bir şekilde atını daha hızlı sürmeyi başarıp Vaelin'in önüne geçmiş, yayını başının üzerine kaldırıp doğuya işaret etmişti. Eorhil grubunun üçte biri hemen ayrıldı ve yaklaşan toz bulutuna paralel bir şekilde ilerlemeye başladılar.

Vaelin bir süre sonra tepedeki Diyar Muhafızları'nı görmeye başladı. Üç sıra halinde dizililerdi ve üzerlerinde birkaç sancak salınıyordu. Üzerlerindeki işaretleri seçemeyecek kadar uzaktalardı ama ortadaki sancakta bir kulenin üzerinde koşan bir kurt olduğunu biliyordu.

Kısa bir süre sonra Volar süvarileri de görüş alanlarına girdi. Büyük savaş atları süren siyah zırhlı adamlar mızraklarını ileri doğru tutarak hücum ediyorlardı. Sanesh Poltar tekrar yayını salladı ve bir Eorhil grubu daha ayrılıp Volar saflarına doğru saldırıya geçti. Vaelin, ordusunu Diyar Muhafızları ve yaklaşan Volarlılar arasındaki araziye yönlendiren savaş şefini takip etti. Her iki taraflarında Eorhil savaşçıları dörtnala ilerlemeye devam ederken

neredeyse bilinçsiz bir şekilde yaylarına ok sürmüşlerdi. Volarlılarla aralarındaki mesafe yüz adıma kadar inince hiçbir emir verilmemiş olmasına rağmen oklarını yağdırdılar. Yoğun bir buluta benzeyen oklar Volar saflarının ön tarafına vardı, atlar çığlıklar atarak yere düştü ve tepetaklak olan adamları, arkalarından gelen diğer atlılar ezip geçti. Eorhiller eyerlerinden, at ve insanlardan oluşan kütleye doğru oklar yağdırmaya devam ederken Volar safları yalpalıyor, yerlerini terk ediyorlardı.

Vaelin dizginlere asıldı ve önündeki görüntüyü izlemeye koyuldu. Volarlı atlıların kumandanı her kimse, kötü bir durumda olduklarını fark etmesi uzun sürmemişti; üç tarafları atlı okçular tarafından çevrilmişti ve sayıca azlardı. Gittikçe seyrelmiş atlılar arasında borazanlar çaldı ve Volarlılar güneylerindeki açıklığa doğru döndüler. Ama Eorhiller henüz son sözü söylememişlerdi.

Sanesh Poltar birliğini Volarlıların sağ tarafında tutmaya devam ederken diğer iki kanat düşmanın arka ve sol tarafına saldırmaya devam ediyordu. Oklar sürekli bir yağmur gibi Volarlıların üzerine yağıyor, süvariler ve atlar toplu halde yere düşüyorlardı. Vaelin hareketli savaşı Kuzey Muhafızları ve Orven'in adamlarının son darbeyi vurmak üzere atlarını dörtnala sürerek güneyden geldiklerini görene kadar izledi.

Alev'i döndürüp Diyar Muhafızları'nın hizayı bozmadan bekledikleri tepeye doğru tırısa geçti. Yüzü iyice görünene kadar disiplinlerini bozmadılar ama onu tanıdıktan sonra herkes tezahüratlar yaparak ona doğru koşmaya başladı. Yüzlerinde neşe ve rahatlama olan adamlar etrafını çevirdiler. Vaelin başını salladı ve anlaşılmaz uğultu yükselirken gülümsedi. Alev'le birlikte yavaş yavaş tek bir adamın uzun bir sancağın altında beklediği tepenin eteğine doğru gitti. Etrafındaki askerlerden kurtuldu ve Alev'i yokuş yukarı sürdü.

"Özür dilerim kardeşim," dedi Caenis'in yanında atından inerken. "Buraya daha çabuk varmayı umuyordum..."

Kardeşinin yüzündeki ifadeyi görünce sustu. Haftalardır savaş ve acı dışında bir şey görmemiş bir adamın kir kaplı yüzündeki gözleri parlıyordu. "Bunların hepsi," dedi Vaelin'in çocukluklarından hatırladığı sesin kaba bir yankısıyla, "sen bizi bıraktın diye oldu."

* * *

Adal'ın gözcüleri batıda üç Volar piyade taburu olduğu

haberiyle geldiler. Görünüşe göre Volar kumandanı Diyar Muhafızları'nın işini bitirme hevesiyle kuvvetini bölmüştü. Vaelin Eorhillere adamların kaçış yolunu kesmelerini emretti ve Kont Marven'e haber gönderip tüm gücüyle düşmana saldırmasını söyledi. *Kana bulanmalarının zamanı geldi.*

"Beş alay," dedi Caenis kısaca. Bir astın üstüyle konuşurken kullandığı ses tonuna sahipti ve sevgiden yoksundu. "Ya da en azından onlardan kalanlar. Otuz beşinci alay en büyüğü, üçte biri hâlâ hayatta."

"Doğru mu?" diye sordu Vaelin. "Darnel?"

Caenis kısaca başını salladı. "Savaş düzeni almıştık, Volarlılar tüm gücüyle üzerimize geliyorlardı. Darnel'in şövalyelerini gördüğümüzde kurtulduğumuzu düşündük. En ufak bir uyarı olmadan sol tarafımızın yüz adım ötesine kadar gelip hücum ettiler. Sol taraf paramparça oldu. O anda zaten işimiz bitmişti. Adamlar ayaktaydı yine de, her bir alay durup savaşıyordu, hem de ölümüne. Söyleyeceğim sözler onların hakkını veremez. Ama hayattaysa Lord Verniers anlatabilir."

"Verniers mi?" diye sordu Vaelin. "Alpir İmparatoru'nun tarihçisi. O da mı oradaydı?"

"Kral'ın emri üzerine. Diyar'ın tarihi için bir kazanç olduğunu düşünüyordu." Tepede karşılaştıklarından beri ilk defa Caenis Vaelin'in gözlerinin içine baktı. "Anlatacak ilginç bir hikâyesi ve pek çok sorusu vardı, özellikle de Nişan'daki zamanımız hakkında."

"Ona ne anlattın?"

"Sanırım senin anlattığından fazlasını değil."

"Nasıl kaçtınız?"

"Bir araya toplanıp Volar ordusunun merkezine karşı saldırıda bulunduk. Generallerinin kendini tehlikeye atmak istemeyeceğini, ilerlemeyi durdurup kendi savunması için adamlarını geri çağıracağını düşünüp risk aldım. Şanslıymışım ki haklı çıktım."

"Adamların senin sayende hayatta kardeşim."

"Hepsi değil, yürüyüş sırasında çok adam kaybettik."

"Gallis? Krelnik?"

"Krelnik karşı saldırı sırasında. Gallis de geri çekilirken."

Vaelin üzüntüsünü bildirecek bir şeyler söylemek, kır saçlı kıdemli asker ve eski kanun kaçağı Sarmaşık hakkındaki anılarından bahsetmek istiyordu ama Caenis gözlerini kaçırdı ve tekrar sert bir şekilde önüne bakmaya başladı. "Senden bu kadar yakın zamanda tekrar yürüyüşe geçmeni isteyeceğim için

üzgünüm," dedi Vaelin. "Ama Alltor'da bir işimiz var."

Kardeşinin yüz ifadesi değişmedi. "Lordum nasıl isterse."

Artık böyle mi olacak? diye geçirdi içinden Vaelin. *İtikat'la birlikte kardeşlik de gidecek ve yerine nefret mi gelecek?*

Çalan borazanların sesini duyunca arkasını döndü. Nortah arkasında Kardansı'yla birlikte dörtnala kampa girdi. *Belki bu moralini düzeltir,* diye geçirdi içinden Vaelin. Nortah atından indi ve yüzünde büyük bir gülümsemeyle Caenis'e doğru yürüdü.

"*Sen* ölüsün," dedi Caenis gülerek. Vaelin kardeşlerine Nortah'ın öldüğünü söylediğinde inanmadıklarından şüphelenmişti ve Caenis'in yüzünde şaşkınlık görmeyince şüphelerinde haklı çıktığını düşündü.

Nortah yalnızca güldü ve sıcak bir şekilde Caenis'e sarıldı. "Seni görmek çok güzel kardeşim. Yeğenlerin uzun zamandır seninle tanışmak istiyorlar."

Kardansı bacağına sürünüp koklayınca Caenis hafifçe geriledi. "Bakma sen ona," dedi Nortah. "Bugün birkaç köle avcısı bulduk, karnı tok."

"Silah problemini çözdük," dedi Vaelin ve güney tarafındaki büyük ceset yığınını işaret etti. Eorhiller tutsak alma kavramını anlamakta zorlanıyorlardı. Onlar için savaş yalın bir meseleydi ve gereksiz merhamet ya da kendini tutmaya gerek yoktu. Ama atları mümkün olduğunca canlı bırakmaya özen göstermişlerdi.

"İleride birkaç tanesini canlı bıraksalar iyi olur," dedi Nortah. "Ölü adamların anlatacak hikâyeleri yoktur."

"Yarın hikâye anlatacak birkaç kişi bulacağız sanırım."

* * *

Kont Marven Volar piyadelerine karşı riske girmemiş, yan taraflardan süvarilerle yaklaşırken okçuları karşı orduyu sürekli yaylım ateşine tutmuştu. Düşmanın yeterince eridiğinden emin olduktan sonra tüm gücüyle saldırmıştı. Volar ordusu bir Özgür Kılıç, iki de Varitai taburundan oluşuyordu. Tahmin ettiği gibi Özgür Kılıçlar teslim olmakta gecikmemişlerdi ama Varitaiların tek tek öldürülmesi gerekmişti. Buna rağmen ellerinde yalnızca çoğu yaralı bir avuç tutsak vardı.

"Kıdemli kimse yok," dedi kont, Vaelin'e. "En kıdemlisi bir çavuş ya da işte çavuş yerine ne diyorlarsa o."

İçlerinden bir tanesi acı içinde bağırınca dönüp Derebeyi

Darvus'un ikiz torunlarına doğru sert bir şekilde baktı. Bir kardeş diğerinin kolundaki kesiği dikmeye çalışıyordu.

"Demek altlarına işememişler," dedi Vaelin sessizce.

"Pek sayılmaz. Bu ikisini tutmak imkânsız lordum. Çok cesurlar." Sesini alçalttı. "Ama öte yandan zekâları..."

"Lordlarım," diye seslendi ikizlere Vaelin. "Kardeş Kehlan'ın çadırına gitseniz daha iyi olacak."

İki lord her zamanki eşzamanlılıklarıyla ayağa kalkıp aynı anda eğilerek selam verdiler ve cevabı sol taraftaki verdi. Vaelin büyük ihtimalle aynı anda konuşup aynı şeyleri söylememek için yalnızca soldakinin konuştuğunu düşündü. "Şifacının dikkatini ağır yaralılara vermesi daha iyi lordum. Gerçek bir şövalye küçük bir çizikten dolayı onu rahatsız etmemeli."

"Görünüşe göre şövalyelik deneyiminiz pek yok. Dikişleriniz iltihap kapar da kolunuzu kaybederseniz dedeniz pek memnun olmayacaktır." Çadırın ağzını işaret etti. "Gidin."

"Özgür Birlik için gerekenden çok daha fazla silah topladık lordum," dedi Kardeş Hollun ikizler çıktıktan sonra. "Hatta onlar gibi altı bölüğe yetecek kadar silahımız var."

"Kayıplarımız?" diye sordu Vaelin.

"Otuz beş ölü, altmış yaralı," dedi kardeş her zamanki gibi tereddüt etmeden.

"Serbest bıraktığımız insanlar katılmasa daha da az olurdu," dedi Kont Marven. "Sanırım gözlerini nefret bürüdüğünden pervasızca davranıyorlar."

"Yine de iyi bir galibiyetti lordum," dedi Vaelin. "Kardeş Harlick bir süredir Alltor ve etrafındaki bölgenin haritalarını çiziyor. Bir bakmanızı istiyorum, en iyi yaklaşım stratejimizin ne olduğuna karar verin."

Nilsaelli adam tereddütle eğilip selam verdi. Linesh'te geçirdikleri zamandan sonra Vaelin adamın ondan çekinmeye başladığını biliyordu ve o da kontun askeri saygınlık kazanma arzusunu aşırı buluyordu. Ama içinde bulundukları durum bu tür düşünceleri küçük birer pürüz haline getirmişti. "Bana güvendiğiniz için teşekkürler lordum," dedi Marven.

* * *

Tutsaklar Vaelin'in senelerdir gördüğü, yenilgiye uğramış yüzlerce adamdan farklı değillerdi. Gözleri korku doluydu, başları

önlerine eğikti ve Vaelin onlara bakarken hepsi dikkati üzerine çekmemeye çalışıyordu.

“Hepsi oldukça bilgisiz ve okuryazar bile değiller,” dedi Harlick. “Volar eğitim sisteminin kötü olduğu zaten bilinir. İnsanların her şeyi kendilerinin öğrenmesi beklenir. Bunlar nasıl savaşılacağını ve emirlere uymayı biliyorlar. Herhalde tecavüz etmeyi ve cinayet işlemeyi de biliyorlardır. Ama Diyar’daki diğer maceraları konusunda nedense dilleri tutuk.”

“Ordularının başındaki adamın ismini biliyorlar mı?” diye sordu Vaelin.

Kardeş Hollun gibi Harlick’in de cevap vermeden önce notlarına başvurmaya ya da durup düşünmeye ihtiyacı yoktu. “General Reklar Tokrev. Kırmızılara bürülü bir adam, genellikle öyledirler zaten. Alpirlilerle aralarındaki birkaç sınır çatışmasında yer almış kıdemli bir asker, ayrıca kuzey kabilelerine karşı yapılan seferlerin de ünlü komutanı. Ama elde ettiği başarıların listesi bana pek doğruymuş gibi gelmiyor, zira güya çıktığı seferlerden bir tanesi yetmiş yıl öncesine ait.”

“Alltor’dan haber var mı?”

“Hayatlarında öyle bir yer duymamışlar. Görünüşe göre general Cumbrael’e doğru yürüyüşe geçmeden önce Diyar Muhafızları’nın peşinden gönderilmişler. Ben... Sanırım söyleyecekleri başka bir şey yok lordum.”

Vaelin sefil haldeki adamların huzursuzlukla kıpırdanmalarını izledi. Bazılarının elleri titriyordu. Korkularını gören kan şarkısı yükseldi, daha önce duymuş olduğu ve iyi bildiği, bir stratejinin doğuşunu haber veren karmaşık bir nota. Bu görevi emanet edebileceğini bildiği tek bölüğün yüzbaşısı Orven’e döndü. “Yemek ve su verilsin. Yüzbaşı Nortah’ın adamlarından da uzak tutulsunlar.”

* * *

Cumbrael’e geçtiklerinde daha önce gördüklerinden çok daha büyük derecede yıkım ve kan dolu sahnelerle karşılaştılar. Yürüyüş yollarının üzerinde enkaz halinde köylerin ardı ardası kesilmiyordu ve etraf o kadar ceset doluydu ki Vaelin hepsini yakacak zamanları olmadığı için hepsinin olduğu yerde bırakılmasını emretmek zorunda kaldı. Nilsael köylerinin aksine Cumbrael köyleri aşırı derecede tahrip edilmişti, değirmenleri ve tapınakları yıkılmıştı ve

kesik bedenler de işkenceye uğramış olduklarını gösteriyordu. Etraflarındaki ovalar da yakılmıştı ve kapkaraydı. Ekinler küle dönmüştü. Buldukları her kuyunun içinde bir koyun ya da keçinin cesedi vardı.

"Bu çok anlamsız," dedi Adal yakılmış bir mısır tarlasının içinden geçerlerken. "Yemek yemeye bütün orduların ihtiyacı var."

"Bunu Volarlılar yapmadı," dedi Vaelin. "Sanırım Cumbrael Derebeyi kendi topraklarından düşmanının yarar görmesini istemedi. Köylülere karşı bu kadar vahşi olmalarının sebebi de bu olabilir."

Akşama doğru korkunç bir görüntüyle karşılaştılar. Büyük bir porsukağacına asılmış on adamın gözleri ve dilleri kesilmişti. Ellerinden kesilmiş ilk iki parmakları ağızlarına sokulmuştu. Vaelin bunu gören Alornis'in yüzünün renginin attığını, eyerinin üzerinde hafifçe sallandığını gördü.

"Biz ilgileniriz," dedi kız kardeşinin omzuna elini koyarak. "Senin burada oyalanmana gerek yok."

"Evet," dedi Alornis ve atından inip eyer çantasından kömür ve bir parça parşömen çıkardı. "Var. Bir süre dokunmasınlar lütfen."

Yakınlardaki bir ağaç kütüğüne kadar dimdik yürüdü, oturup gözlerini önündeki manzaraya dikti ve çizmeye başladı.

"Okçulardı herhalde," dedi Nortah. "Parmaklarını böyle kestiklerine göre. Martishe'te bizim adamlarımızın da buna benzer bir şey yaptıklarını görmüştüm."

Vaelin Alornis'in çizim yaparken ağladığını gördü. Gözlerini bir asılmış adamlara, bir önündeki parşömene çevirirken gözyaşlarını tutamıyordu. Alornis çizimini bitirip parşömenin üzerine çöküp ağlamaya başladığında Dahrena yanına gitti. "İnsanlar bilmeli," diye fısıldadığını duydu, Dahrena kıza sarılırken. "Hatırlamalılar."

* * *

Kasaba Çift Çatal adını, etrafını çevreleyen nehrin iki kolundan dolayı almıştı. Vaelin Alpir savaşından önce Kurtlakoşanlarla birlikte fanatikleri avlarken bir kere buradan geçmişti. Oldukça hareketli bir yer olduğunu hatırlıyordu; üzüm cendereleri ve son fıçılarını en iyi fiyata satmak için kıran kırana bir rekabet halinde olan tüccarlarla doluydu. İnsanları biraz çekingenlerdi ama çoğu Cumbraellinin aksine ona karşı düşmanca bir tavır sergilemiyorlardı. Koca bir göbeği ve gül renginde yanakları olan

rahipleri elinde bir kadeh şarapla Dokuzuncu Kitap'tan alıntılar yaparken neşeyle Ata'nın Vaelin'i affetmesi için dua etmişti.

Kilisesi şimdi enkaz halindeydi ve yanmış tahtaların arasındaki kararmış kemikler adamdan geriye kalan tek şeydi. Kasabayı Seordahlar bulmuştu; savaşçılar sokaklarda duruyor, yüzlerinde öfkeden ziyade şaşkınlıkla muhtelif dehşetlere bakıyorlardı. Kasabanın alınması kolay olmamışa benziyordu, zira yollarda barikatlar vardı ve etraflarını çevreleyen sularda etkili savunma bariyerleri oluşturmuştu. Kasabanın liderinin evindeki sıra sıra dizilmiş, çürüyen etleri üzerinde bandajlar olan cesetlere bakan Vaelin kasabanın düşmesinin birkaç gün sürdüğünü tahmin etti. *Yaralılarla ilgilenecek kadar uzun savaşmışlar,* diye geçirdi içinden.

"Çocukların hepsi tek bir yerde," dedi Hera Drakil. Yüzü mermer gibiydi. "Yara izi yok, zehir kokuyor."

"Öfkeli adamların işkencesine uğramasınlar diye aileleri tarafından öldürülmüşler," dedi Vaelin. Görünüşe göre Volarlılar sinirlerini hayatta kalan birkaç yetişkinden çıkarmışlardı. Kasabanın merkezinde her biri parçalanmış bedenlerden oluşan bir yığın vardı. Kopuk kollar ve bacaklardan oluşmuş bir dairenin ortasına kesik kafalar dizilmişti; pis kokan ve çürümekte olan etlerin üzerinde yoğun bir sinek bulutu vardı. Vaelin sahneyi çizmek isteyeceğini düşündüğü kız kardeşinin orada olmamasına sevindi.

"Gömebilirseniz çok sevinirim," dedi Vaelin Hera Drakil'e. Böyle bir şey için azıcık gecikmeyi göze alabileceklerini düşünüyordu.

"Olur."

Vaelin başını salladı ve Alev'i bağlamış olduğu direğin yanına doğru yürürken Seordah arkasından seslenince durdu. "İyi yapmışız."

Vaelin arkasını döndü.

"Kurdun çağrısını dinleyerek," dedi Hera Drakil. "Bunu yapan insanlar ölmeli."

* * *

"Bir keresinde," dedi Vaelin Volarlı tutsağa, "Alpir İmparatoru'yla tanışma fırsatı yakaladım. Davamın başında da o vardı tabii ama benimle yalnız konuşmak için sonrasında hücreme gelmişti. Yalnızca bir kez."

Tutsak parlak ama söylediklerine anlam veremeyen gözlerle ona bakıyordu. Vaelin genç olduğu ve kan şarkısı adamın korkusunun

daha yüksek bir desibelde olduğunu söylediği için onu seçmişti. Diğer tutsaklar Çift Çatal'ın güneyinde, nehir kıyısındaki bir söğüt ağacının dallarında asılıydı ve rüzgâr estikçe iplerinin ucunda sallanıyorlardı.

"Pek bilinmez," diye devam etti Vaelin, "ama İmparator çok çelimsiz bir adamdır. Çocukluğundan beri bir kemik hastalığıyla mücadele ediyormuş. Ufak tefek, zayıf bir adam ve yürümeye çalıştığı takdirde bacakları kırılacağı için sürekli taşınmak zorunda. Ama içinde çok büyük bir güç var, bana baktığı zaman içindeki gücün yandığını hissedebiliyordum. Bir adamın gözlerinin içine baktığında onun senin üstün olduğunu görmek çok aşağılayıcı bir şey.

"Davadan sonra onu hücreme getirdiler; zincirsiz olmama ve istediğim takdirde canını alabileceğimi bilmelerine rağmen hizmetkârlar imparatoru önüme bırakıp gittiler. Eğilerek selam verdim. Bana ayağa kalkmamı söyledi. Onun isteği üzerine bana Alpirce öğretilmişti, İmparatorluk kanununa göre herkesin davası sırasında söylenen her şeyi anlaması gerekirmiş. Gördüğüm muameleden şikâyetçi olup olmadığımı sordu. Yok dedim. Umut'un ölümünden dolayı suçluluk duyup duymadığımı sordu. Yine yok dedim. Neden diye sordu. İtikat ve Diyar'a hizmet eden bir savaşçı olduğumu söyledim. İncecik başını iki yana salladı ve yalancı olduğumu söyledi. 'Şarkın,' dedi. 'Sana yanlış yapmadığını söylüyor.'

"Biliyordu. Nasıl bilmiyorum ama biliyordu. Şarkımda belli belirsiz duysam da onun da bir yeteneği olduğunu hissediyordum. İmparator'un sandalyesinde oturmak üzere seçilenlerin aynı yeteneğe sahip olduğunu söyledi, potansiyel sahiplerini ayırt etme yeteneği. Büyüklük, şefkat ya da bilgelik değil. Yalnızca potansiyel. Ve bu potansiyelin ne olduğu yalnızca zamanla ortaya çıkıyordu, bazen de talihsiz olaylarla. Savaş başlamadan kısa bir süre önce Umut'un potansiyelini anlamaya başlamış ve son derece endişelenmiş. Ayrıca divanında çok daha parlak bir aday daha varmış ama onu seçmek insanların onu kayırdığını düşünmesine yol açarmış ve tanrıların kayırdığı herkesin tahta çıkabildiği bir ülkede bu ciddi bir suçlamaymış, İmparator yalnızca bir iletici olan mistik bir güçmüş. Hareketlerim onun ikilemini çözmüştü ve bu yüzden beni öldürmeyecekti; işkence görmeyecektim. Ama halkını seviyordu ve ordumuzun ellerinde onların acı çekmesi bu merhametin kendi işkencesi olmasına sebep oluyormuş. 'Bir gün

büyüğüm dersem,' dedi bana. 'Yalnızca kalbime yerleştirmeye çalıştığın nefrete karşı kazandığım zaferden dolayı olur. Bir İmparator böyle bir lükse sahip olamaz.'

"Dediğim gibi o benim üstümdü, hâlâ daha öyle. Onun izinden gitmeye çalıştım, bu savaş süresince davranışlarımı nefretin yönetmesine izin vermedim. Ama maalesef senin halkın bu çabamın boşa çıkmasına neden oldu."

Vaelin Kardeş Harlick'e dikte ettirdiği mesajın bulunduğu deri çantayı aldı ve kayışı tutsağın başının üzerinden geçirdi. Adam bu sırada irkildi ve hafifçe inledi ama Vaelin gülümseyince biraz rahatladı. "General," dedi Harlick'in sözcüklerini hatırlayarak. "Tokrev'e," dedi ve çantaya hafifçe vurdu.

Tutsak gözlerini kırpmadan dehşet içinde ona bakıyordu. Vaelin bir an için adamın yüzüne baktı ve kan şarkısının yükselerek hafızasına kazıdığını hissetti.

"Bir ata bindir," dedi Vaelin, Orven'e, "ve bırakın gitsin."

Altıncı Bölüm

Lyrna

Ne kadar çok gemi var. Balkondan gemilerle dolu iskeleyi izliyordu. Yelken direkleri bir orman dolusu hafifçe sallanan ağacın dallarına benziyordu. Güvertelerinde mürettebat sağa sola koşuşturuyor, karıncalar gibi çalışıyorlardı.

"Binden fazladır herhalde," dedi Iltis.

"Ben bin iki yüz saydım," dedi Orena. "Belki baştan başa dizsek buradan Diyar'a yol olur."

"Şu anda yüzmeyi tercih ederim," dedi Harvin ve Lyrna'nın ona baktığını görünce doğruldu. "Yapacağımdan değil, Ekselans."

Lyrna bir şey demeden gözlerini tekrar limana çevirdi. Melden donanmasına eşlik etme kararı hoş karşılanmamıştı; Iltis tehlikeli olduğunu söyleyip karşı çıkmış, Harvin ise Murel'le birlikte geride bırakılmak istemeyen Orena için endişelendiğini söylemişti.

"Kraliçemin leydilerine ihtiyacı var," demişti Orena. "Bunu kendi söyledi."

Kalkan'ın da ona engel olmaya çalışmasını bekliyordu ama adam yalnızca kaşlarını çatmıştı ve, "Elbette Ekselans. Elimde olsa hep benim yanımda olmanızı isterim," demişti. Baş döndürücü gülümsemesi bile Iltis'e adamı orada öldürmesini emretmesi için yeterliydi.

Şimdi adamı görebiliyordu; iskelede yürüyor, kaptanlarla ve denizcilerle konuşuyordu. Onunlayken ne kadar sevimli bir hal alıyor olsa da kendisine açık bir şekilde saygı duyan ve orada olmasından dolayı rahatlamış olan halkıyla konuşurken yüzü asıktı ve onlara tahammül etmeye çalışıyormuş gibi bir havası vardı. *Onu hayal kırıklığına uğrattılar,* diye geçirdi içinden. *Yapmaya hazır olduğu fedakârlığa gerçekten layık olup olmadıklarından emin değil.*

"Henüz bir iyilik isteyecek kadar uzun bir süredir size hizmet etmediğimin farkındayım Ekselans," dedi Harvin. "Ama bu iş

bittiğinde bir daha asla denize gönderilmemeyi resmen rica ediyorum. Bu fare dolu su küvetlerinden tüm ömrüme yetecek kadar gördüm."

Lyrna hafifçe gülümsedi. "Ricanız kabul edildi, lordum."

Kalkan'ın başını kaldırıp balkona doğru yaklaştığını gördü. Lyrna'yı görünce yerlere kadar eğildi ve *Deniz Kılıcı*'nın demir atmış olduğu yere doğru kolunu uzattı.

"Leydiler ve lordlar," dedi. "Gemimiz bekliyor."

* * *

"Bir tuzaktan kaçınmanın en iyi yolu," dedi Kalkan, "tuzağı kurmayı planlayan piçi daha tuzağı kuramadan öldürmektir."

"Tabii adamı bulabilirsen," dedi Gemi Lordu Ell-Nurin.

Deniz Kılıcı'nın ambarındaki harita masasının etrafında mutlu bir şekilde tekrar ikinci kaptan pozisyonunu kabul eden Belorath'la birlikte sekiz tane kıdemli kaptanla duruyorlardı. Haritada Adalar ve etrafındaki sular ayrıntılı bir şekilde görünüyordu. Ell-Nurin ambardaki tek Gemi Lordu'ydu. Görünüşe göre Ell-Nestra diğer Gemi Lordları'na katlanamıyordu.

"Ekselans sayesinde Volarlıların yanıltıcı bir saldırı yapacaklarını biliyoruz," diye devam etti güney tarafını göstererek. "Büyük ihtimalle buradan gelecekler, iyi rüzgârların olduğu, başkente direkt uzanan rotayı takip edeceklerdir. Kıta nakliye gemilerini ise şuraya göndermeleri olası." Büyük adaların kuzey kıyısındaki üç körfezi işaret etti. "Rüzgârı karşılarına almış olacaklar ama bizim güneyde meşgul olmamızı bekledikleri için bunu önemsemiyorlar."

"Yani?" diye sordu Lyrna.

"Burada ayrılmak zorunda kalacaklar." Parmağıyla yüz otuz küsur kilometre doğudaki küçük bir noktayı işaret etti.

"Moesis'in Dişleri," dedi Ell-Nurin. "Savaşmak için destansı bir nokta."

"Tanrılar orada yüzümüze güleceklerdir," dedi Belorath. "Orada gülmezlerse de hiç gülmezler zaten."

"Ayrılırlarken mi saldırmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Lyrna.

"Evet Ekselans," dedi Kalkan. "Arkamıza kuzeybatı rüzgârını alıp gideceğiz ve önce kıta nakliye gemilerini batıracağız. Sonuçta onlar batınca ortada işgal falan kalmıyor."

"Ufukta yelkenlerimizi görünce tekrar birleşmelerini engelleyen

şey nedir peki?"

Ell-Nestra Moesis'in Dişleri'nin güneyindeki bir noktayı işaret etti. "Yılan'ın Kuyruğu. Tanrı ardında yalnızca dişlerini bırakmadı."

"Büyük, kayalık bir bölge Ekselans," diye açıkladı Ell-Nurin. "Güney bölükleri kıta nakliye gemileriyle birleşmek için oradan geçmek zorunda kalacak. Tüm şartlar elverişli olsa bile kolay bir iş değil."

"Tabii bunlar kitapta anlatılan plana sadık kalırlarsa geçerli," dedi Lyrna. "Bu plan ellerine hiç geçmemiş de olabilir."

"Birden fazla kitap vardı," dedi Ell-Nurin. "Kaynaklarımıza göre Varinshold'da güvenli bir şekilde teslim edilmişler. Ayrıca Volar generalinin Konsey üyesine gemisinden hiçbir iz bulunmadığı için bir fırtına sebebiyle öldüğünü düşündükleri oğlundan dolayı başsağlığı dileklerini gönderdiğini de öğrendik."

"Sular yükselirken çıkıyoruz," dedi Kalkan masadan gerileyerek.

"Donanma tam hazır değil," dedi Ell-Nurin. "İki gün daha beklersek elli gemimiz daha olur."

"Ve Adalar'ı Volarlılara vermiş oluruz. Zaten yeterince oyalandık, donanmayı Dişler'e zamanında götürmek için bütün yelkenleri kullanmamız gerekecek." Yüzünde o lanet gülümsemelerinden biriyle Lyrna'ya baktı. "İkinci kaptanımın söylediğine göre *Keschet*'i çok seviyormuşsunuz Ekselans. Belki de yola çıkınca bir oyun oynayarak beni şereflendirmek istersiniz?"

* * *

Belorath'tan çok daha iyi bir oyuncuydu. Ezbere stratejiler yerine taktiksel zekâsına güveniyor, yeteneği ve zekâsı ile doğaçlama oynayabiliyordu. Ama aynı zamanda fazla agresifti ve uzun oyunda manevra konusunda sıkıntı çekiyordu. En azından oyunu uzatmaya çalışmasına gerek kalmadı.

"Elli sekiz hamle," dedi Lyrna adamın imparatorunu tahtadan alırken. "Çok etkileyici."

"Zor olmuş olmalı," dedi adam taburesinde doğrulup samimi bir şekilde gülümseyerek.

"Zor mu, Lord Kalkan? *Keschet* temelinde çok basit bir oyundur..."

"Oyun değil. Onca yıl numara yapmak. Kendiniz değilmişsiniz gibi davranmak. Sonuçta odadaki en keskin zekâya sahip olanın köşede oturan prenses olmasını kim ister ki? Babanız konseylerini

topladığında siz dikiş mi dikiyordunuz? O konuda da çok iyi olduğunuzu öğrenmek beni şaşırtmaz.”

“Aslında dikiş dikmeyi hiç öğrenmedim. Ya da babamın toplantıları sırasında oturup bekleme gereği duymadım, zira zikredilecek her bir kelimeyi genellikle tahmin edebiliyordum. Ama evet, aptallara aptalmış taklidi yapmak gerçekten zordu.”

“Artık gerek yok. Bütün dünya sizin...” Durdu, başını denize çevirip etraflarını saran büyük donanmalarına baktı.

“Gerçek yüzümü mü görecek?” diye sordu adamın rahatsızlık duymasından keyif alarak.

“Kendimi yanlış ifade ettim, affınıza sığınıyorum.”

Lyrna tahtadan taşlarını toplamaya başladı. “Eminim Diyar’a varınca daha fenalarını da duyacağım.”

“Sizi kabul edecekler mi sizce?” diye sordu. “Siz olarak?”

“Bir seçme şansları varmış gibi konuşuyorsunuz. Kanımın verdiği hakla kraliçeyim. Bilmeleri gereken tek şey bu.”

“Ve derhal itaatkâr bir şekilde hizmetinize girmelerini mi bekliyorsunuz?”

“Diyar’a bu büyük tehlike zamanında hizmet ederken edindiğim yaraları taşıyarak ölümden dönüyorum. Ayrılmışlar kesinlikle beni koruyor.” Gülümsedi ve tahtayı işaret etti. “Bir oyun daha oynamak ister misiniz lordum?”

“Pek bir anlamı yok sanki, değil mi?” Öne doğru eğilirken yüzündeki gülümseme silinmişti. “Neden geldiniz? Adalar’da kalıp bizim savaşı kaybetmemiz halinde güvenli bir şekilde kaçabilirdiniz.”

“Belki de görevinizi nasıl yerine getirdiğinizi görmek istemişimdir.”

Kalkan gözlerini *Keschet* tahtasına indirdi. “Bana normalde söyleyeceğinizden daha fazla şey söylediniz Ekselans. Mevzubahis siz olunca basit hamlelerin altından gizli ve karmaşık niyetler çıkıyor.”

“Niyetim çok da karmaşık değil. Savaşınızı kazanırsanız niyetimi paylaşmaktan memnuniyet duyarım.”

“Kazanmayı planlıyorum.” Ayağa kalktı ve eğilerek selam verdikten sonra dümene doğru yürüdü.

* * *

Bir gün bir gece yolculuk ettikten sonra Dişler göründü: ufukta

görünen, arada sırada dalgaların üzerini kapattığı siyah bir yumru. Kalkan donanmaya yelkenleri indirmesini emretti ve *Deniz Kılıcı*'yla birlikte ilerleyip Diş'le aralarındaki mesafe yaklaşık bir kilometreye inince demir attı. Yakın mesafeden daha etkileyici bir görünüme sahipti. Denizden yükselen büyük kaya parçalarının etrafında dalgalar dönüyor, kayalıklara vuruyorlardı.

"Büyük bir yılanın dişi mi?" dedi Murel. Benten Diş'in kökeni hakkındaki hikâyeyi anlatınca kız gülmüştü. "Bütün tanrılar yalan ama bu en büyük yalanmış." Lyrna ona bakınca sustu, zira dediklerini duyan mürettebat öfkeli bir şekilde ona bakıyorlardı.

"Özür dilerim," dedi Lyrna adamlara dönüp. "Leydim genç ve çok az şey biliyor."

"Özür dilerim Ekselans," diye mırıldandı Murel. Mürettebat işlerine geri dönerken kız başını öne eğmişti.

"Tanrılar onlara inanlar için gerçek," dedi Lyrna kızın elini tutarak. Sonra yaklaşıp kulağına fısıldadı. "Ama ne kadar büyük olursa olsun yalan yalandır."

Kalkan küçük dürbünüyle birlikte ana direğe tırmanıp ufku taradı. Uzun saçları bir kırbaç gibi havayı dövüyordu. Lyrna Murel'in hayran bir şekilde ona baktığını, sonra Lyrna'nın ona baktığını görünce de yanakları kızararak başını çevirdiğini gördü. Ell-Nestra saatler boyunca duruşunu bozmadı. Öğlen güneşi en sonunda sisi yardı ve sıcak havada deniz duruldu.

Yanılıyor da olabilir, diye geçirdi içinde Lyrna doğuya, boş denize bakarken. *Volar donanması haberimiz olmadan gece geçmiş olabilir.* Sezilere güvenmeyi hiç doğru bulmamış, içgüdüyle tahminlerin yerine her zaman mantık ve kanıtları tercih etmişti. Ama Kalkan'ın kendinden emin tavrı ona doğru yerde olduklarını düşündürüyordu, zira deniz üzerinde geçirilmiş bir ömür bir anlam ifade etmeliydi.

Dalgaların arasında köpekbalığını arayarak oyalanmak istedi. Yüzgeçten hiçbir iz yoktu. Belki de Fermin'in çağrısının yankısı en sonunda dinmişti ya da belki savaşın yaklaştığını hissedip daha kolay bir av peşine gitmişti. Lyrna garip bir şekilde köpekbalığını özlediğini fark etti, sürekli yakınlarında oluşu hayatta kalmalarını sağlayan bir tılsım gibiydi. *Sana bir isim vermeliydim,* diye geçirdi içinden. *Evcil hayvanlara isim koymak gerek.*

"Karaları çekin!" diye bağırdı Kalkan ve bir ipe tutunarak güverteye inip dümenin başına gitti. "Demir alın! Okçular armaya!" Dümeni tuttu ve çapa denizden çekilirken döndürmeye başladı. Geminin pruvası kuzeye bakacak kadar döndürdü. Ana direğin

tepesine büyük, tamamen siyah, üçgen şeklinde bir sancak çekildi. Düşmanın görüldüğünün işaretiydi.

Lyrna dümen başındaki Ell-Nestra'yı izledi. Adamın yüzündeki ifade olması gerekenden çok daha kasvetliydi ve ona çevirdiği bakışlarından kötü haberleri olduğu belliydi. *Ciddi bir sorun var.*

Bir kilometre kadar kuzeye doğru gittikten sonra döndüler ve Melden donanması siyah sancağın çağrısına cevap verirken yelkenleri rüzgâra göre ayarladılar. Kalkan dümeni dümenciye bıraktı ve pruvaya gidip gözlerini kısarak ileri baktı. Lyrna adamın yanına gitti. Kalkan konuşmadan, yüzünde bastırmaya çalıştığı öfkeli bir ifadeyle bir süre daha ileri bakmaya devam etti.

"Ben," dedi bir süre sonra, "bir aptalım."

"Donanmalarını ayırmadılar mı?"

"Ayırdılar, onda sorun yok. Sahte yelkenleri şu anda güneye gidiyor. Beş yüz gemi."

Beş yüz. "Casuslar donanmalarının bin iki yüz gemiden fazla olmadığını söylemişlerdi. Bu da yalnızca altı yüz gemiye karşı gidiyoruz demektir."

"Varinshold'a yanaşan donanma bin iki yüz gemiden oluşuyordu, karşımızdaki ise iki bine yakın. Denizdeyken takviye almışlar." Gözlerini kapadı ve yumruğunu Skerva'nın tahta omzuna vurunca yanakları sallandı. "Bunu neden göremedim?"

"Ne yapacağız?" diye sordu Lyrna.

Kalkan doğruldu, yumruklarını gevşetti ve yavaşça nefes aldıktan sonra sırıtarak ona döndü. "Yapmaya geldiğimiz şeyi Ekselans. Rüzgâr arkamızda ve bugün ele geçirilecek büyük bir hazine var." Güverteye arkasını döndü, parmaklarını Lyrna'nın eline sürttü ve kulağına usulca fısıldadı. "Ve gerçek niyetinizi öğrenmeyi gerçekten çok istiyorum."

* * *

Çok kısa bir süre sonra Volar donanması görüş alanlarına girdi. Kara güverteli gemiler dizisi güneye doğru ilerliyordu. "Yelkenlerine rüzgâr doldurmaya çalışıyorlar," dedi Belorath. "Büyük ihtimalle arkadan dolanıp kıçımızdan bastırmak istiyorlar."

"Kraliçe'nin yanındayken diline dikkat et," diye homurdandı Iltis ama Belorath yalnızca güldü ve adama büyük, deri kaplı bir kalkan attı.

"Sen ve diğer lordlar, hanımları oklardan koruyun. Savaşma işini

bize bıraksanız daha iyi he?"

"Korsan it," diye hırladı Iltis ve kalkanın kayışını kolundan geçirdi. İkinci kaptan yanlarından ayrılırken aynı şekilde Benten ve Harvin de kalkanlarını kuşanıyorlardı. Meldenlilerle neredeyse aynı zırha sahiplerdi. Deriden çene kayışları olan geniş bir miğfer ve zincir bir zırh giyiyorlardı ama Iltis göğsünü tamamen koruyabilsin diye iki zincir zırhı birbirine bağlamak zorunda kalmıştı. Lyrna ve leydileri daha küçük, kendilerine özel dikilmiş zırhlar giyiyorlardı ve leydilere yakışmayacak derecede çok terlemelerine sebep olmakla birlikte hiç rahat değillerdi. Ama Lyrna göğsüne bir ok yemektense bir zırh giymeyi tercih edeceğini düşünüp sesini çıkartmamıştı. Kolunun ön tarafına küçük bir hançer bağlıydı. Alışkın olduğundan daha uzun bir bıçak olsa da deneme yaptığında onu da makul bir isabet oranıyla hedefine fırlatabildiğini fark etmişti. Yaklaşan kargaşada pek işine yarayacağını düşünmüyordu ama teninde hissettiği soğukluğu ona kendini biraz daha güvende hissettiriyordu. *Asla yanından ayırma.*

Melden donanması iki eşit birliğe ayrılmıştı; biri *Deniz Kılıcı*'nı, diğeri de Gemi Lordu Ell-Nurin'in dar güverteli gemisini izliyordu. *"Kırmızı Şahin,"* demişti Belorath. "Kimileri denizlerdeki en hızlı gemi olduğunu söylüyor."

Ell-Nurin'in gemisinin *Deniz Kılıcı*'nın önüne geçmiş olması ikinci kaptanın sözlerini doğrular nitelikteydi. Kırmızı Şahin'in pruvası bir kılıç gibi dalgaları yarıyordu ve yelkenleri içlerini dolduran rüzgârlara karşı koymakta zorlanıyorlar gibilerdi.

"Puşt hepsini kendisine almak istiyor!" diye bağırdı Kalkan dümenin başından ve mürettebatı gülüştü. "Safları sıkılaştırın, ilk kanı ben dökeceğim!"

Kalkan'ın ısrarı üzerine Lyrna ambarın girişine yakın bir yerde duruyordu ve işler tehlikeli bir duruma girdiği takdirde alt kata kaçacaktı.

"Bu ne için?" diye sordu Murel. Volarlılar yaklaşırken mürettebattan biri bir kovadan yere kum döküyordu.

"Kan," dedi Benten. "Savaş başladığında kandan yerler kaygan bir hale gelir. Balıkları temizlerken babamın sandalında da aynı şeyi yaparız."

"Ya," dedi kız kısık bir sesle.

"Leydim," dedi Lyrna. "Dilerseniz alt kata inebilirsiniz."

"Teşekkürler Ekselans ama kalmayı tercih ederim."

Artık ağlamıyor. Lyrna doğrulan ve sakinleşmek için bir nefes

alan Murel'in yüzüne bakıyordu. *Artık küçük bir kız değil.*

"Mancınıklar hazır!" diye bağırdı Kalkan ve mürettebat koşup güvertenin ortasında duran iki koca aletin üzerindeki örtüleri kaldırırken diğerleri de fırlatacağı şeylerin içinde bulunduğu bir kutu ve zift dolu kovalar getirdi.

Makineler, etrafı iri halatlarla sarılı bir kirişe bağlı tek bir fırlatma kolundan oluşuyordu. Mürettebatın biri kolu güverteyle aynı seviyeye gelene dek geri çekerken halatlar iyice gerildi. Cephanesi kavun büyüklüğünde kenevir toplarıydı ve demir merkezinin etrafı sıkı bir şekilde iple çevriliydi. Kolun içindeki çanağa iki tanesi yetiştirilip zifte bulandı. Hemen yanında elinde meşale olan bir adam duruyordu. Makinelerden biri iskele, diğeri sancak tarafına bakıyordu.

"Onlara toslayacağımızı düşünmüştüm," dedi Harvin. "Sonra da güvertelerine atlayıp mürettebatını öldüreceğimizi."

"Çoğu deniz savaşı ateşle kazanılır," dedi Lyrna. *Ama sanırım bugün bin bir tür ölüm göreceğiz.*

Kalkan Volar saflarının ortasına, *Kırmızı Şahin* ise arkalarına doğru ilerliyordu. Okçular gemiler daha menzile girmeden oklarını atmaya başladılar ve yaklaşan gemilerle aralarındaki suyu deldiler. Düşen okların hafif ıslığı bir süre sonra yerlerini tahtaya saplanan ok uçlarının sert sesine bıraktı.

Lyrna Volarlıları görmeye başlamıştı. Büyük direkli bir geminin sancak tarafında toplanmış kara figürler ellerinde kılıçları ve kancalarıyla hazır bekliyorlardı.

"Mancınıklar!" diye bağırdı Belorath. Meşaleli adam mancınık çanağın içindeki kenevir toplarını tutuşturdu ve yoldaşı manivelaya ayağıyla vurdu. Kol ileri doğru fırladı ve iki top Volar gemisine doğru uçmaya başladı. Ateş topları peşlerinde duman bırakarak havada tembelce bir kavis çizdikten sonra Volar askerlerinin arasına düştü. Savaş ilk kurbanlarını alırken Meldenliler neşeli bir şekilde bağırıyor, yanan Volarlılar ise denize atlıyordu.

Kalkan düşman gemisiyle aralarındaki mesafeyi elli adıma kadar indirdi. Aralarında sürekli oklar uçuşuyordu.

"Eğilin Ekselans!" Lyrna ve iki kadın eğilirken Iltis kalkanını kaldırdı. Orena sert yağmurun altında irkildi. Üst taraflarından bir bağırış gelince Lyrna başını çevirdi ve bir mürettebatın göğsüne yediği okla çok sert bir şekilde yere çarptığını ve kan dolu ağzından son nefesini verdiğini gördü.

Sancak tarafına bakan mancınık tekrar ateşlendi ve ateş topları

bu defa Volarlıların yelken takımını buldu. Ana direkleri ateş alıp alt tarafındaki adamların üzerine düştü. Geminin güvertesi yanmaya başlayınca karşı taraftan atılan oklarda bir kesilme oldu. Gemi, son bir bordalama çabasıyla onlara doğru yalpaladı. *Deniz Kılıcı*'nın tırabzanlarına doğru fırlatılan kancalar havada süzülüyordu. Kalkan, dümeni pruva iskele tarafına bakacak şekilde çevirdi ve mürettebat kancaların iplerini kesmeye başladı. Buna rağmen küçük bir Volarlı grup gemilerine çıkmayı başardı. Sırtlarında ikişer kısa kılıcı olan, hafif zırhlı adamlardı ve iplerden olağanüstü bir hız ve dengeyle geçmişlerdi. Yelkenlerin altında birkaç tanesi Meldenli okçular tarafından öldürülse de dört tanesi tırabzanların üzerinden aşıp güverteye varmayı başarmıştı. Kılıçlarını çekip etraflarındaki mürettebata saldırmaya başladılar. Birkaç Meldenliyi öldürdükten sonra mancınıklara doğru gittiler, üzerlerine gelen Meldenlilerin kılıçlarından kolay bir şekilde kaçındılar ve birkaç saniye içinde savaş aletlerinin başındaki adamları öldürdüler.

Sonra birden aralarında Kalkan belirdi. Kılıcını oldukça hızlı bir şekilde sallayarak birini öldürdü, sonra başka birinin hamlesinden kaçınmak üzere eğildi ve adamın bacağının alt tarafını kesti. Diğer ikisi eş güdülü bir şekilde saldırdılar. Bir tanesi kılıcını Ell-Nestra'nın yüzüne, diğeri de göğsüne doğru savuruyordu. Kalkan sancak tarafındaki tırabzana kadar gerilemek zorunda kaldı.

Iltis kükreyerek kılıcıyla öne atıldı ve Harvin ile Benten de hemen peşinden koştular. Volarlıların biri iri adamın hamlesinden kaçınmayı başardı ama Harvin'in yukarıdan indirdiği darbesine karşı koymasının imkânı yoktu ve kılıç adamın omzunu kesti. Benten, Kalkan'la savaşmaya devam eden diğer Volarlıya saldırırken adam hamlesinden kaçınıp karşı bir atak yaparak çocuğun kolunu hafifçe kesti. Bu sırada Volarlının üzerine saldıran Ell-Nestra kılıcını adamın boğazına soktu.

Lyrna Volarlıların geldiği geminin yelkenleri dahil alevler içinde, suların üzerinde başıboş bir şekilde salındığını gördü. Etrafları savaşan gemilerle doluydu ve çoğu daha şimdiden yanmaya başlamıştı. Dumanların arasında bir Melden gemisinin iki düşman gemisi arasında sıkışmış olduğunu, güvertesinde büyük bir savaşın verildiğini gördü.

Kalkan'a seslendi ve parmağıyla gemiyi gösterdi. Ell-Nestra sırtındaki kılıcının ucundan güverteye kan damlarken tırabzana doğru gitti. "Mancınıklara ihtiyacımız var," dedi.

Lyrna başını salladı ve lordlara aletlerin başına gelmelerini

söyledi. Cesetleri bir kenara sürükledikten sonra geri kalan cephaneleri topladılar. “Bunu nasıl çalıştıracağımı bildiğimi söyleyemem,” dedi Harvin.

“Kolay,” dedi Benten. Murel kolundaki kesiğe bandaj sararken hafifçe yüzünü ekşitti. “Bu manivela kolu çekiyor, bu da serbest bırakıyor.”

Kalkan onları bir Volar gemisinin menziline soktuğu sırada makineyi hazır duruma getirmeyi başarmışlardı. Lyrna zift kaplı keneviri meşaleyle tutuşturdu ve Benten manivelaya ayağıyla vurunca ateş topları düşman gemisinin ortasına doğru uçtu ama herhangi bir etkisi olmadı. *Deniz Kılıcı* gemiye doğru yaklaşırken aynı süreci iki kez daha tekrarladılar ve en sonunda Volar gemisinden alevlerin yükseldiğini gördüler. Aynı zamanda okçular da onlara doğru dönmüştü.

“İtikat!” diye homurdandı Iltis kalkanının altında. Kolunun hemen üzerindeki deri kayıştan bir ok girmişti.

“Kancalar!” diye bağırdı Belorath, *Deniz Kılıcı* Volarlıların güvertesine çarpınca. Denizciler üç dişli kancalarını boşluktan savurdular ama bir tanesine ok çarptı ve kanca hedefini şaşırdı. Ama giderek koyulaşan duman denizciler iplere asılırken bir nebze güvenlik sağlıyordu. Diğer gemiyi çekerek iyice yaklaştılar ve aralarına borda iskelesini attılar.

“Merhamet göstermeyecekler!” diye bağırdı Kalkan tırabzanın başında kılıcını kaldırarak. “Siz de göstermeyin!”

Mürettebat ateşli bir şekilde bağırdıktan sonra kılıçları ve mızraklarıyla birlikte Kalkan’ın peşinden borda iskelesine çıktılar. Lyrna ve diğerleri ise Volar güvertesinde tütmekte olan dumandan dolayı savaşı göremiyorlardı.

“Şey, Ekselans?” Lyrna arkasını döndüğünde Murel’in sancak tarafındaki tırabzanda durmuş olduğunu gördü. Kızın arkasında direkt olarak onlara doğru yaklaşan çok büyük bir Volar gemisi vardı.

“Makineleri doldurun!” Lyrna sancak tarafına bakan mancınığa gitti ve bir yandan yaklaşan canavara bakarken bir yandan da elinden gelen en hızlı şekilde manivelayı sardı. *Bunu birkaç ateş topuyla durduramayız.*

“Murel!” diye bağırdı. “Zifti getir.”

Leydi cevap vermedi, hâlâ denize bakıyordu ama bakışları Volar gemisine değil, gemiye doğru hızla ilerleyen, yüzgeciyle denizde beyaz ateşten bir iz bırakan şeye kilitlenmişti.

Köpekbalığı kuyruğunu sallayarak çenesi açık bir şekilde denizden yükseldi ve Volar güvertesine düşüp tahtaları parçaladı. Dövünürken adamları ve yelkenleri samanmış gibi iki yana savurdu; tahta parçaları ve cesetler denize düştü. Bazı adamlar dehşet içinde denize atladılar. Volar gemisi köpekbalığının ağırlığına dayanamadı ve alabora olunca üst güvertesi sularla buluştu. Düzinelerce adam suyun içinde çırpınıyor, büyük gemi battıkça deniz bulanıyordu. Köpekbalığı daha sonra çenesini açarak hayatta kalanların peşine takıldı. Birkaç saniye içinde hepsi yok olmuştu. Geriye kalan tek şey birkaç tahta parçası ve dalgaların üzerindeki varillerdi.

Çok güzel, diye geçirdi içinden Lyrna dalgaların altında köpekbalığının kırmızı çizgilerine bakarak. *Şimdi tekrar yap.*

* * *

Hava kararmaya başladığında Volar donanmasından geriye kalan gemiler bir araya toplanmıştı. Meldenliler etraflarını çevirmiş, üzerlerine durmadan ateş topları yağdırıyorlardı. Bir kurt sürüsüyle karşılaşmış tek bir bizon gibilerdi. Arada sırada bir Volar kaptanı düşmanlarına doğru ilerleyecek gibi oluyordu ama köpekbalığını görmek genellikle tekrar geri çekilmelerine yetiyordu. Tam üç kez denizden fırlamış, *Deniz Kılıcı*'na yaklaşan gemileri yok etmişti. Volar donanmasına dehşet saçmış, her akıttığı kan ve parçaladığı tahtayla denizcilerin cesaretlerini kırmıştı. Büyük bir kıta nakliye gemisi olan üçüncü gemi alt güvertelerinde kısılıp kalmış yüzlerce adamın çığlıklarıyla birlikte battıktan sonra Volar gemilerinin çoğu tüm yelkenlerini açarak dönüp doğuya doğru kaçmaya başlamışlardı. Güneş batarken Lyrna ateş toplarının üzerine yağdığı gemilerin iki yüz kadar olduğunu saymıştı. Öte yandan Melden donanmasının yarısı da yok olmuştu. Etraflarında denizin üzerinde başıboş dolanan gemilerin güverteleri cesetlerle doluydu.

Son Volar gemileri gece bastırırken kaçmaya çalıştı. Meldenliler onları yok etmek üzere yaklaşırken diğer Volar gemilerinin yanan güverteleri saklanmalarına izin vermiyordu. Bir kıta nakliye gemisinin aynı anda üç korsan gemisi tarafından çevrelendiğini, mürettebatlarının kılıçlarıyla saldırdıklarını gördü. Savaş sesleri bir süre sonra yerini katliam seslerine ve acı dolu çığlıklara bıraktı. Gece yarısına kadar savaş bitmişti. Kalkan yelkenlerin çekilip güneydoğuya doğru ilerlemeleri emrini verdi.

"Batıracak beş yüz gemi daha var," dedi. "Dinlenseniz iyi olur

Ekselans.”

Kamarasını leydilerle paylaşmak üzere ona vermişti. Kızların ikisi de çoktan yatağa girmiş, kıyafetlerini bile çıkarmadan yan yana yatıyorlardı. Elleri yaralılarla ilgilenmekle geçirdikleri uzun saatlerden sonra kan lekeleriyle kararmıştı. Lyrna Orena’nın yanına oturduğunda kız korku dolu bir şekilde inledi. Tam doğrulacaktı ki Lyrna kızın saçını okşadı. “Şşş, geçti.”

Lyrna da yatağa uzandı. Kemikleri sızlıyordu ve uykunun çabuk gelmesini umuyordu ama içten içe birkaç saat boyunca gelmeyeceğinin farkındaydı. O gün çok fazla şey görmüştü; hem muhteşem hem de korkunç sahneler aklına üşüşüyor, gördüğü şeyleri unutabilmeyi diliyordu. Ama aklına savaş görüntüleri ya da köpekbalığının çenesinin ikiye ayırdığı adamların çığlıkları değil, bir yatakta uzanan yaşlı bir adam geliyordu... *Çok yaşlı, pişmanlıklar ve yaşlılıktan çökmüş bir halde, neredeyse kendi babası olduğuna inanamayacak, neredeyse bir kral olduğuna inanamayacak.*

Ellerine baktığında bir parşömen tutmadığını gördü... Farklı. *Ellerini yüzüne götürdüğünde yanıkları hissetti; parmaklarını biraz saç ve yanmış etin olduğu kafasında gezdirdi.*

“Sen benim kızım değilsin,” dedi yataktaki yaşlı adam. “O çok güzeldi.”

“Evet,” dedi Lyrna. “Öyleydi.”

Adam öksürünce ağzının köşesinde bir kan damlası belirdi ve zayıf, yalvaran bir sesle konuşmaya başladı. “Nereye gitti? Ona söyleyeceklerim var.”

“Alpir elçisiyle konuşmaya gitti.” Lyrna gidip yatağın ucuna oturdu ve yaşlı adamın elini tuttu. “Ama bana sana iletmem için bir mesaj verdi.”

Adam yorgun ama keskinliğinden bir şey kaybetmemiş gözlerini kıstı. “Herhalde özür diliyordur. Tüm hayatımı planlayarak geçirdiğim şeyin onun zayıflığı yüzünden mahvolmasına izin vermeyeceğim.”

Lyrna gülümsedi ve korkunç, yaşlı komplocuyu hâlâ özlüyor olduğunu fark etti. “Evet, özür diliyor. Seni onca sene önce Keschet’te yendiği için üzgün olduğunu söyledi. Ama bunun ne kadar incitici olacağını düşünemeyecek kadar gençmiş.”

“Hah.” Adam homurdandı ve elini Lyrna’nın elinden kurtardı. “Sürekli iğneleme peşinde. Anası da aynıydı. Tahtayı kendi güvenliği için aldırmıştım. O kadar özel olduğunun bilinmesine izin veremezdim. Ama o gün bir vârisim olduğunu fark etmiştim.”

Lyrna, kaşlarını çatmış yaşlı adama bakarken gözlerinden bir damla

yaşın süzüldüğünü hissetti. “Emrettiğin şeyi yapmadı. Bunu söylemem gerek. İmparator’un şartlarını kabul etti ve Malcius dönüp tahta geçti. Büyük planın başarıya ulaşmadı.”

“Peki iyi bir kral mı?”

Lyrna hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “Öldü, baba. Gözlerimin önünde o, kraliçesi ve çocukları öldürüldü. İsteğin en sonunda gerçekleşti, artık ben kraliçeyim; enkaz ve ölüm dolu topraklara hükmediyorum.”

Adamın yüzündeki ters ifade silindi ve buruk bir şekilde gülümseyip Lyrna’nın çenesini tuttu. “Kızıl El’den sonra da etraf enkaz ve ölümle doluydu. Ama benim sayemde tekrar yükseldi. Bir nesil içinde tutup ayağa kaldırdım.”

“İnsanlar beni böyle kabul etmeyebilir…”

“O zaman zorla kabul ettir.”

“Çok düşmanımız var…”

“O zaman hepsini öldür.”

Lyrna ani bir ürperti hissedince arkasını döndü ve pencerelerin açık olduğunu gördü. Rüzgâr ve yağmur içeri giriyor, perdeler uçuşuyordu. Tekrar yaşlı adama döndü ve onu yanağından öptü. “Keşke daha iyi bir insan olsaydın, baba.”

“Daha iyi bir insan olsaydım yıkılmış olsun olmasın miras alacağın bir diyar olmazdı.” Rüzgâr odayı doldururken Lyrna’ya bakıp gülümsedi. Soğuk havaya dayanamayan Lyrna nefesini tuttu…

Uyandığında Orena ve Murel’in yağmur ve sert rüzgâra karşı pencereyi zar zor kapatmaya çalıştıklarını gördü. “Özür dilerim, Ekselans,” dedi Orena pencereyi en sonunda kapatarak. “Sizi uyandırmamaya çalışıyorduk.”

Lyrna ayağa kalktığında sallanarak kamaranın duvarına tutundu. “Fırtına mı çıktı?”

“Bir saat kadar önce,” dedi Murel. Gök gürleyince omuzları düştü ve korkuyla irkildi. “Bugünden sonra bir daha korkmam diyordum, şimdi de bu çıktı.”

Lyrna sakinleşmesi için kolunu kızın omuzlarına doladı ve hep birlikte yatağa oturdular. Fırtınanın uluması ve gümbürdemesi uyku şansını ellerinden almıştı. “Mürettebat size tanrılarının dokunduğunu söylüyor, Ekselans,” diye fısıldadı Murel. “Köpekbalığını okyanusun derinlerinden çağırdığınızı. Odonor’un Eli diyorlar size.”

“Udonor,” diye düzeltti Lyrna. *Rüzgârların tanrısı, tanrıların en büyüğü. Gerçekten de benim yanımdaysa keşke şu lanet fırtınayı*

dindirse.

* * *

Fırtına bütün gece ve ertesi günün büyük bir bölümünde devam etti. Lyrna kamaradan yalnızca bir kez çıkmış, güvertenin büyük dalgalarla sürekli yıkandığını görmüştü. Dışarıda yalnızca tek bir kişi vardı: Kalkan dümenin başındaydı ve ona yağmurun arasında her zamanki bembeyaz gülümsemesiyle içeri girmesini işaret etmişti. Oyalanmak için leydilere divan görgü kurallarının temellerini öğretmeye koyuldu. Çoğu anlamsız ve yapmacık şeyler olsa da Diyar'a döndüklerine işlerine yarayabilirdi; insanlar önemsiz ritüellerine oldukça bağlıydı. Orena öğrenmek konusunda daha iyiydi. Lyrna reverans yapma ve eğilmenin sırları konusunda akıcı bir zarafet gösteren kızın şişman ama zengin kocasını bulmadan önce dansçılık yapmış olabileceğini düşündü. Murel ise bocaladıkça kendine kızıyordu ve güvertenin sürekli sallanması da pek yardımcı olmuyordu.

"Annem hep ayaklarıma dolanmış görünmez bir ip olduğunu söylerdi," diye homurdandı yabancı bir elçiye verilecek uygun selamlamayı yaparken sendeleyerek.

Akşam olunca fırtına dindi ve kamaradan çıktıklarında *Deniz Kılıcı*'nın, yüzgeci ilerideki dalgaların arasında görünen köpekbalığı dışında okyanusun ortasında yalnız olduğunu gördüler. Belorath dümenin başında, Kalkan ise pruvadaydı.

"Donanma nerede?" diye sordu Lyrna Kalkan'ın yanına giderek.

"Bizim gibi Dişler'e gidiyordur umarım. Tabii fırtınadan kurtulmuş olanlar." Gözleri köpekbalığının üzerindeydi. "Bu şeyin neden istediklerini yaptığı konusunda gerçekten hiçbir fikrin yok mu?"

"Yok. Ve benim istediğim şeyleri yapıp yapmadığından o kadar emin değilim. Yaptığı şey... Hayvanlar nefret etmez, yalnızca beslenirler. Bu *nefret ediyor.*"

"Ya da ölü hayvan efsuncusunun nefretini taşıyor."

"Oysaki çok cana yakın bir gençti."

Bir saat sonra ilk Melden gemisi görüş alanlarına girdi. Sonra yanında dört tanesi daha belirdi. Mürettebatları tezahüratlarla ve salladıkları kılıçlarla onları selamladılar. Lyrna pruvaya geçtiğinde adamların coşkusu da yükseldi. *Udonor'un Eli,* diye geçirdi içinden ve kulağa güzel geldiğini düşündü. Suretler büyük ihtimalle bunu

kraliçelere yaraşır sıfatları arasında saymasını pek hoş karşılamazlardı ama itiraz etmeleri için hayatta olmaları gerekiyordu.

Dişler göründüğünde *Deniz Kılıcı*'nın arkasında yüz tane, kayalıkların batı tarafında da demir atmış yaklaşık üç yüz gemi vardı. Savaşın yaralarını taşıyor olsa da Kırmızı Şahin de oradaydı; güvertesi yanık izlerinden kararmış, geminin başındaki süs tanınmayacak bir hal almıştı.

Kalkan *Deniz Kılıcı*'nı *Kırmızı Şahin*'in yanına çekti ve Ell-Nurin bir sandala binip gemilerine geldi.

"Hayır." Ell-Nestra başını sert bir şekilde iki yana salladı. "Beklemek yok."

"Her saat daha çok gemi geliyor," dedi Ell-Nurin karşı çıkarak. "Güney birliklerine saldırmak için gelen gemilere ihtiyacımız var."

"Udonor dün gece bize yeterince güç verdi," dedi Kalkan. "Senenin bu zamanında Erin'de daha önce hiç böyle bir fırtına görmüş müydün? Bize bir hediye gönderiyor ve bunu boşa harcamamalıyız. Saat bir kez daha döndükten sonra bu işi bitirmek üzere demir alacağız lordum."

* * *

Yılan'ın Kuyruğu adına yakışır bir şekilde Dişler'in otuz kilometre güneyine bir yılan gibi kıvrılarak uzanan kayalıklardan oluşuyordu. Etrafında fırtına sırasında üzerine çarpıp paramparça olmuş Volar gemileri vardı.

Mürettebat bu görüntüyü görünce tuhaf bir şekilde sessizleşti. Dalgalar gemi kalıntılarını sürüyor, rüzgâr yelken parçalarını savuruyordu. Lyrna adamların ona attıkları kaçamak ve çekingen bakışları gördü; saygı dolulardı ama her bir yüzde hiç az sayılmayacak bir derecede korku da vardı. *Udonor'un eli merhametli değil,* diye geçirdi içinden Lyrna gemi enkazlarına bakarken. *Buna minnettarım.*

"İki yüzden fazla, lordum," dedi Belorath Ell-Nestra'ya. "Paramparça olup denizin dibine batmış olanlar da vardır."

"Tek bir kılıç sallamadan ya da ok atmadan kazanılan bir savaş," dedi Kalkan. "Görünüşe göre köpekbalığınız nefretini beslemek için beklemek zorunda kalacak, Ekselans."

Üst taraflarından bir bağırış geldi; gözcü güneyi işaret ediyordu. Kalkan dürbününü alıp pruvaya gitti ve bir süre için dalgalara

baktıktan sonra yelkenlerin hepsinin açılmasını ve rotanın değiştirilmesini emretti. “Beklemesine gerek kalmadı.”

Yavaş yavaş güneye doğru ilerleyen gemiler rüzgârı arkalarına alabilmek için yelkenlerini hafifçe açmışlardı. Tehlikeyi görünce iyice birbirlerine sokuldular ve mürettebatları silahlarıyla birlikte güverteye doluştu.

“Bu piçler hiç pes etmiyorlar mı?” diye homurdandı Harvin.

Deniz Kılıcı hızlıca Volarlılara doğru ilerlemeye başladı. Donanmayla birlikte etraflarını çevirdiler ve mancınıklar hazırlanmaya, okçular direklerin üzerlerine tırmanmaya başladılar.

“Sanırım onları buradan vurabiliriz,” dedi Harvin tırabzanın kenarından düşmana bakarak. “İlk atışı yapma şerefine nail olmaya talibim, Ekselans.”

“Elbette, lordum.”

Harvin sırıttı, ellerini ovuşturdu ve ileri doğru çıktı. Mancınığın büyük oku zincir zırhını kâğıtmış gibi delerek direkt sırtından girdi. Öne doğru sendeledi, kaşlarını kaldırarak okun göğsünden çıkan çelik ucuna baktı ve tuhaf bir şekilde sırıtarak yüzüstü kapaklandı.

“Harvin!” Orena cesede koşup kendine doğru çekti ve yüzünü tuttu. Dudaklarından biçare yalvarışlar dökülüyordu. “Aşkım, bana geri gel aşkım, bana gel...”

“Piçler!” Iltis keneviri tutuşturdu ve manivelaya ayağıyla vurdu. Ateş topu havada uçarken tırabzanın yanına gidip bağırdı. “Ölün lan artık, ölün!”

Lyrna Harvin’in başını kucağına almış fısıldayan Orena’nın yanına gitti. “Bana geri dön...”

Lyrna eski kanun kaçağının boş gözlerine, hâlâ kaybolmamış tuhaf sırıtışına baktı. *İçimizde gülerek ölme ihtimali en yüksek olan oydu.*

Iltis’in yanına gitti ve yüzlerce ateş topunun Volar gemilerinin üzerine alevli sular akıtan ters bir çeşmeymiş gibi yağmasını izledi. “Küfürlü konuştuğum için özür dilerim, Ekselans,” dedi Lord Koruyucu usulca.

Lyrna adamın iri koluna sarıldı, kaslarını sıktı ve başını omzuna koydu. Düşman kümesinin arasında alevler hızlıca yayıldı; uzun bir duman sütunu yükselmeye başladı. Suyun üzerinde çığlıklar yayılıyordu. Bir süre sonra dumanın içinden yüzen adamlar çıktı; yüz kadar Volarlı düşmanlarının kendilerini kurtarması umuduyla onlara doğru geliyordu ama okların menziline girdikleri anda öleceklerdi.

Burada olduğunu biliyorum, diye geçirdi içinden Lyrna dalgalara bakarak. *Şimdi kimden nefret edeceksin?*

Yanan gemilerden büyük bir gümbürtü geldi ve köpekbalığı cehennemin içine daldığında yanan tahtalar göğe fırladı. Köpekbalığı enkazların arasından çıkıp havada döndü, kuyruğunu salladı ve çenesini aç bir şekilde genişçe açarak tekrar daldı.

Lyrna sebebini bilmese de onu bir daha görmeyeceğini biliyordu.

* * *

Tan vakti ölüleri denize verdiler. Meldenliler düşmüş denizci arkadaşları için sessizce duruyorlardı. Yelken bezine sarılı yirmiden fazla beden indirilip dalgalara verildi. Tüm cesetler tırabzanlara taşınmaya hazırlanırken mürettebat tek tek öne çıkıp ayaklarının ucundaki bez parçasında bulunan eşyalarından birer parça seçti ve aldı. Belorath para ve değerli eşyalarını güvenli bir şekilde ailelerine vermek üzere daha önce almıştı. Bu eşyalar yalnızca onu hatırlamak için seçtikleri parçalardı: bir zar, şans versin diye saklanan bir *Keschet* parçası, yaşarken sevdiği bir bıçak. Yalnızca Kalkan konuşmuş, ikinci kaptanı geminin listesinden isimlerini silsin diye ölenlerin isimlerini tek tek zikretmişti.

Geminin marangozu tarafından Harvin için basit bir sal yapılmış, eski kanun kaçağının cesedi zifte bulanmış ip ve paçavralar arasına yerleştirilmiş, Lyrna'nın vermiş olduğu kılıç kollarının arasına konulmuştu. Benten ve Iltis, Harvin'i tırabzanın üzerinden indirdiler ve eski kardeş kraliçenin isteği üzerine konuşma yapmak üzere ileri çıktı. Orena, Lyrna ve Murel'in arasında durmuş, sıkı sıkı ellerini tutmuştu ve bütün gözyaşlarını tüketmiş olduğundan yanakları kuruydu.

"Bu adamı hayatı boşunca taşımış aracın sonuna tanıklık etmek için toplandık," dedi Iltis. "Diyar'da onu saygıyla ya da sevgiyle anmayacak kişiler olduğunu biliyoruz. Ama biz onu büyük bir çile zamanında dost ve yoldaş bildik; bizi yüzüstü bırakmadı. Bir kanun kaçağıydı belki ama Diyar'ın Kılıcı olarak, kadını, arkadaşları ve kraliçesi tarafından sevilerek öldü. Nazik ve cesur davranışları için teşekkür ediyor, zayıflık anları için affını diliyoruz. Şimdi Ayrılmışlar'la beraber, ruhu onlara katılıp bize hayatta ve İtikat'a hizmette yol gösterecek."

Salı tutan ipi bıraktı ve sal dalgaların üzerine düştü. Benten

yanan ok sürülü yayını gerip bırakınca sal kısa bir süre sonra geniş okyanusun ortasında alevli bir kare olarak süzülmeye başladı. Ufka doğru sürüklendi ve bir saat geçmeden gözden kayboldu.

* * *

Kalkan onu gece olunca, bir kez daha Skerva'nın yanında buldu. Gök berraktı ve fırtınanın hiçbir izi kalmamıştı. Sayısız yıldız tepelerinde yükseliyordu, hava serindi ve Lyrna'nın tenini okşuyordu.

"Ekselans bana bir cevap borçlu," dedi Ell-Nestra Skerva'nın koluna dayanarak. "Gerçek niyetiniz."

Lyrna gözlerini gökten ayırmadan başını salladı. "Küçükken hepsini saymaya çalışmıştım. Çok zor olduğunu fark edince bir plan yaptım. Yalnızca sarayın çatısındaki pencereden gördüğüm bölümdeki yıldızları sayacak, sonra da çıkan sonucu göğün toplam alanıyla çarpacaktım."

"İşe yaradı mı?"

Lyrna hafifçe güldü. "Sayı o kadar büyüktü ki bir ismi bile yok. Ama ilginç olan şey o değil. Sayıları doğrulamaya gittiğimde, ki iyi bir araştırmacı her zaman sağlama yapar, penceredeki yıldızların sayısı değişmişti. Bir sene sonra aynı tarihte gitmiştim ama iki ek yıldız daha vardı. Önceki sene orada olmayan iki güneş."

"Peki bunun anlamı neydi?"

"Gökteki yıldızlar sabit değilse, hiçbir şeyin sabit olmadığı. Hiçbir şey ezeli değil, her şey geçici ve sürekli değişim halinde." Başını çevirip adamın gözlerinin içine baktı. "Hiçbir şey sabit değil, lordum. Değiştirilemeyecek bir yol diye bir şey yok."

Adam buruk bir şekilde gülümsedi. "Bizden rotamızı değiştirmemizi isteyeceksiniz."

"Evet."

"Ne tarafa olduğunu sorabilir miyim?"

"Anladığım kadarıyla senenin bu zamanında Coldiron Nehri okyanus geçebilen gemilerin geçişine uygun, Alltor yolundaki."

"Şu anda kuşatma altında ve acil yardıma ihtiyacı olan yer yani."

"Evet."

"Ve bunu size olan borcumuz karşılığı mı emrediyorsunuz?"

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz. Babam terazinin dengesiyle oynadı, ben tekrar dengeyi sağladım. Yalnızca stratejik bir hamle

öneriyorum. Volarlıların bu yenilgiyi unutup sizi rahat bırakmayacağını benim kadar iyi biliyorsunuz. Bu, yalnızca tamamen yok olmalarıyla bitecek bir savaşta kazanılmış bir cepheydi. Ve bahsettiğim yıkım Alltor'da başlayacak."

Adam gözlerinde ilgiyle ona baktı. "Karşı bir teklifim var, Ekselans." Başıyla batıyı işaret etti. "İyi bir gemimiz, sadık bir mürettebatımız var ve dünyanın bütün okyanusları ayaklarımızın altında. Tüccar Krallar'ın büyük donanmaları varmış diye duymuştum."

Lyrna güldü ve başını iki yana salladı. "Beni bir korsan kraliçesi mi yapmak istiyorsunuz?"

"Yaşamanızı istiyorum. Zira benim için çok değerli olduğunuzu fark ettim."

"Bir kraliçe yaşamaz, hükmeder ve hükmüm daha yeni başladı. Beni Alltor'a götürecek misiniz?"

Adam ona daha da yaklaştı, kaşlarını çattı ve yukarıdan bakan gözleri gölgelerin içinde kayıptı. "Tanrılar beni kurtarsın ama sizi istediğiniz her yere götüreceğimi biliyorsunuz."

Yedinci Bölüm

Frentis

Uyandığında Illian'la Arendil'in kahvaltı ettiklerini gördü; giderek azalan yemek stoklarından sulu bir yulaf lapasını paylaşıyorlardı. Sürekli hareket halinde olmaları avlanmaya hiç zaman bırakmıyordu ve açlık hiç ayrılmayan bir yoldaşları olmuştu. Ama ikisi de yakınmıyordu ve Kuritailarla yaptıkları savaştan sonra sürekli didişmelerine bile ara vermiş gibilerdi.

Bir hafta içerisinde iki kez yer değiştirmişlerdi. Derebeyi Darnel peşlerinden gelme konusunda kararlı olduğunu göstermiş, köle-tazıları olan avcılarla birlikte köle elitleri stokunu tükettiğinden dolayı Varitailar göndermeye devam etmişti. Frentis sahte izler bıraktırmış ve tuzaklar kurmuştu. Geceleri yanına gizli olma konusunda daha becerikli olan savaşçıları alıyor, peşlerindeki adamların boğazlarını kesip saflarında karışıklığa sebep oluyordu. Varitaiları öldürmek Kuritaiları öldürmekten daha kolaydı ama yine de iyi savaşçılardı, özellikle de savunma pozisyonu alabilirlerse. Sabahın sessiz saatlerinde saldırıp ellerinden geldiğince köpek ve avcı öldürmeye çalışıyor, sonra da hızlarını ayarlayıp kaçarak adamları daha önceden hazırlamış oldukları bir pusuya doğru peşlerinden sürüklüyordu. Bu taktik ilk birkaç kez işe yaramış, Varitailar ok yağmurlarına ve kazıklı çukurlara kör bir şekilde yakalanmışlardı. Ama avın başında her kim varsa kısa bir süre sonra taktiklerini fark etmiş, adamlarını üç yüzlük dört gruba bölmüştü. Frentis ise her saldırı yaptığında sürekli adam kaybediyordu ve artık yeni askerler bulabildiği karavanlar yoktu.

Peşlerindekiler de kendi nahoş taktiklerini geliştirmişlerdi; en ufak bir koku aldıkları takdirde köle-tazılarını salıyorlardı ve en az otuz hayvan ormanda koşmaya başlayıp yakalayabildikleri her şeyi öldürüyordu. Köpekler önceki gün kampa Frentis'in grubunu savaşa girmek zorunda bırakacak kadar yaklaşmış, itikad-tazıları

akrabalarıyla pençelerin savrulup dişlerin geçirildiği bir çarpışmaya girmişlerdi. Frentis savaşçıların yarısıyla köpeklerin arkasından saldırırken Davoka geri kalanlarla yan taraflarına saldırmıştı. Lonak kadını köle-tazılara karşı özel bir tiksinti duyuyor gibiydi, zira yorulmak bilmeden mızrağını sallıyor, karşısına çıkanları tek tek öldürüyordu. Frentis kadının yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle mızrağını sürünün liderinin göğüs kafesine sokup çevirerek kalbine sapladığını görmüştü.

"Sapkın," demişti Davoka Frentis'in kaşlarını çatıp ona baktığını görünce. "Yanlış yapılmışlar, yanlış kokuyorlar."

"Sana da biraz ayırdık kardeş," dedi Illian bir kâse yulaf lapasını uzatarak.

Yemeği onun hazırlayıp hazırlamadığını sormamak için kendini tuttu ve kâseyi aldı. "Teşekkürler, leydim." Yemeğini yedikten sonra kampa göz gezdirdi. Suret Grealin son günlerde yaptığı gibi tek başına oturuyordu ve dalgın bir hali vardı. Davoka ve Ermund yine antrenmandalardı, o sırada yakın dövüş çalışıyorlardı. Beraberce yerde yuvarlanırlarken kadının yüzündeki sırıtışı gördü ve Ermund'u uyarıp uyarmamak arasında gidip geldi. Ama sonra şövalyenin de gülümsediğini görünce büyük ihtimalle gerek olmadığını düşündü. *Zamanı nereden buldular?*

İsmine hâlâ karar verememiş olan Otuz-Dört, Oltacı'yla birlikte oturmuş Diyar Dili çalışıyordu ama dersin büyük bir bölümü küfürlerin doğru kullanımı üzerine gibiydi. "Hayır," dedi ve kabarık başını iki yana salladı iri adam. "Götten bacaklı, bacak götlü değil."

Janril Norin boş gözler ve ruhsuz bir ifadeyle kılıcını biliyor, bileği taşını ucuna sürtüyordu. Arka tarafında Usta Rensial geriye kalan iki atları olan kıdemli savaş atı ve bir kısrakla ilgileniyordu. Geçtikleri günlerde onları çiftleştirmek ve durumunu hiç beğenmediği Nişan'ın ahırları için yeni bir nesil oluşturmak istediğini söylemişti. Yerde çok saman var," demişti azarlar bir şekilde. "Duvarlar aylardır boyanmadı."

"Şey, kardeş," dedi Arendil, Frentis'i daldığı düşüncelerden çıkararak. "Volarlılar..."

"Ne olmuş?"

"Nereden geliyorlar? Davoka senin orada bulunmuş olduğunu söyledi. Leydi hepsinin aynı devasa şehirden geldiğini söylüyor, dedemse imparatorluklarının dünyanın yarısını kapsadığını söylemişti.

"Büyük bir yer," dedi Frentis. "Ve Volar'ın dünyadaki en büyük

şehir olduğu söylenir ama ben hiç görmedim.”

“Ama imparatorluklarını gördün mü?” diye sordu Illian. “Onları böyle hayvanlara çeviren şeyin ne olduğunu?”

“Şehirler ve harika şekilde yapılmış yollar gördüm. Zalimlik ve açgözlülük gördüm ama onları burada da görmüştüm. Hayatlarını pek çok garip şey yaparak geçiren bir halk gördüm ama çoğu şey her yerdekiyle aynı.”

“Peki o zaman niye bu kadar acımasızlar?” Kızın yüzündeki ciddiyetten bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istediği belli oluyordu.

Hepimizin içinde acımasızlık var,” dedi Frentis. “Ama onlar için bu bir erdem.”

Başını tekrar kampa çevirdi ve kendini görebildiği herkesi saymaya zorladı. *Kırk üç kişi ve sekiz köpek. Bu bir ordu değil ve ben de bir Savaş Lordu değilim.*

Ayağa kalktı, kılıcını ve yayını aldı. “Gidiyoruz,” dedi Davoka’nın da duyabileceği kadar yüksek sesle.

“Tekrar mı kampı taşıyoruz kardeş?” diye sordu Arendil bezgin bir çekingenlikle.

“Hayır, ormandan çıkıyoruz. Burada kazanılacak bir zafer yok. Kaçma zamanı geldi.”

* * *

Janril’in omzunun üstünde eski Renfael kılıcı duruyordu. Yanında matara ya da bir bohça yoktu ve yenebilecek hiçbir şey taşımıyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Frentis. “Tekrar şarkı söylemeni duymak isterim dostum. Bu toprakları şarkılarınla zenginleştirdin.”

Eski ozan, Frentis’e ruhsuz bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Birkaç metre yürüdükten sonra durdu. “İsmi Ellora’ydı,” dedi. “Karnında çocuğumla birlikte öldü.”

Yürümeye devam etti ve bir süre sonra ağaçların arasında gözden kayboldu.

* * *

Kolay olmamıştı, Frentis açıklamasını yaparken ustanın gözleri dolar gibi olmuştu ama en sonunda onu atları serbest bırakma

konusunda ikna edebilmişti. Avcıların peşlerine düşmeleri umuduyla ikisini de kuzeye doğru göndermişlerdi. “İzlerini sürmek çok kolay, Usta,” demişti Frentis. “Geçit’te de atlar var ve eminim Usta Sollis’in Diyar’daki en iyi ahır ustasına ihtiyacı olacaktır.”

Batıya doğru ilerlemeye karar vermiş, peşindekiler için daha fazla yanlış yönlendiren iz bıraktıktan sonra da kuzeye gitmeyi planlamıştı. Frentis ve Davoka arkadan gelirken Ermund, Arendil ve Illian’la birlikte ileride gözcülük yapıyordu. Küçük leydi ormanın şarkısına bir kardeş ya da avcı kadar alışmıştı. Gece bastırana kadar en az otuz kilometre yol aldılar; Urlish’e göre oldukça iyi bir mesafeydi.

Sessiz, ateşsiz bir kamp kurdular ve ısınmak için birbirlerine sokuldular. “Kıpırdanmayı bırak!” diye hırladı Illian devrilmiş bir huş ağacının gövdesinin içinde yanında yatan Arendil’e.

“Lanet köpeğin sürekli yüzümü yalıyor,” diye fısıldadı çocuk yüzünü asarak.

Frentis, Grealin’in yanında nöbet tutuyordu. Ormanın şarkısına karşı gözlerini dört açmış, kulak kesilmişti. *Orman geceleri siyah görünür,* demişti Usta Hutril seneler önce. *Sonsuz bir boşlukmuş gibi. Ama karanlıkta gün ışığında olduğundan daha canlıdır. Korkularınızı dizginleyin ve dost bilin, zira karşınıza çıkacak en iyi bekçidir.*

Ağaçların tepelerinden bir yerden şaşmaz bir devamlılıkla bir baykuşun bir başka baykuşa seslenişi geliyordu. Rüzgârda insanların teri ya da köpeklerin daha hoş ve keskin kokusu değil, yalnızca ormanın kokuları vardı. Boşluk, ay ışığının altında metalin açığa vuran parıltısından yoksundu.

“Kuzeyde düz araziler var, kardeşim,” dedi Grealin usulca fısıldayarak. “Ve geçide varmak için Renfael’i geçmemiz, yani iki yüz elli kilometre yol gitmemiz gerekiyor. Risk çok fazla.”

“Biliyorum, Suret. Ama burada daha fazla.”

* * *

Ertesi gün batıya doğru gittiler ve akşam olduğunda Frentis kuzeye dönmelerini emretti. Kesici ve Ermund’la birlikte bir saat boyunca batıya doğru devam edip kırık dallar ve açıkça görülebilen botla pati izleri bıraktılar. Gece olduğunda işleri bitmişti, kuzeye dönüp nehri buldular ve nehri takip edip dar bir geçide vardılar. Diğerleri nehrin diğer tarafında bekliyorlardı. Davoka gölgelerin içinden elinde mızrağıyla, Illian da çalıların içinden elindeki

arbaletiyle çıktı.

"Şafakta yola devam edeceğiz," dedi Frentis, bir çam ağacının dibine oturdu ve gün ışımadan önce birkaç saat uyudu.

Sabah olunca rüzgârda tatsız ve ekşi bir koku aldı. Illian'a seslendi ve çam ağacının gövdesini işaret etti. Kız Arendil'e arbaletini verip tırmanmaya başladı, daldan dala atladı ve en sonunda tepesine ulaştı.

"Ateş," dedi yere indikten sonra. "Çok fazla ateş."

"Nerede?" diye sordu Davoka.

"Her yerde. Etrafımızda. En büyüğü güneyimizde, şehirden biraz uzakta."

Frentis Grealin'le bakıştı. *Darnel sırf bizim için Urlish'i mi yakıyor?*

"Ne yapacağız?" diye sordu Oltacı sesinin titremesine engel olamayarak.

"Bu ormanda yaşayan her şeyin yaptığını." Frentis yayını sırtına geçirdi ve kendini yavaşlatabilecek her şeyi yere attı. "Kaçacağız."

Bir saat boyunca koştuktan sonra kısa bir ara veriyordu. En önden ilerliyor, adamları adeta cezalandırırmış gibi koşuyordu. Savaşçıların bazıları zayıf düşüyor, çok yorulduklarından yere yığılıyorlardı ama Frentis kimsenin oyalanmasına izin vermiyordu. Düşenleri kaldırma görevini Davoka'ya vermiş, tekrar geride kalmaları halinde çok ciddi bir ceza vereceğini söylemişti. Duman kokusu giderek artıyordu ve ağaçların arasındaki boşluklardan gökteki lekenin ilk sütununu görmeye başlamışlardı. Ayak uydurmakta en çok zorlanan tahmin ettiği gibi Grealin oluyordu. İri kardeş tombul yüzünden terler akarak arkalardan ağır aksak geliyordu. Ama hiç yakınmadan gece olana kadar koşmaya devam etti.

Güneş batıp göğe turuncu bir renk verirken Illian tekrar bir ağaca çıkmış ve ormanı gözlemişti. "Şimdi yalnızca güneyde büyük bir yangın," demişti. "Duman yüzünden şehir görünmüyor, alevler yüksek. Batıda da güneydeki kadar büyük bir yangın başlamış."

"Yolumuzun üzerinde?" diye sormuştu Frentis.

Kız yüzünü asıp başını sallamıştı. "Henüz çok büyük değil ama giderek büyüyor."

"O halde oyalanacak vakit yok. Tek sıra halinde hızlıca ilerleyeceğiz, herkes birbirine yakın dursun. Duman yoğunlaştığında el ele tutuşun."

İlk kilometreyi gerilerinde bıraktıklarında ısının yükselmeye başladığını hissettiler. Kısa bir süre sonra kül dolu bir duman

üzerlerine çöktü ve el ele tutuşan adamlar öksürüp tıksırmaya başladılar. Frentis Illian'ın, Illian da Arendil'in elini tutuyordu. Frentis önünü görmek, alevlerin turuncu parıltısının olmadığı bir yol bulmak için sık sık durup bakmak zorunda kalıyordu. Arada sırada pusun içinden bir geyik ya da yaban domuzu çıkıyor, hissetmiş olabilecekleri bir kaçış rotası olup olmadığını anlayamadan tekrar gözden kayboluyordu.

Dar bir patikadan ilerlerlerken düşen bir ağacın habercisi olan büyük bir çatırdama duydular. Uzun, baştan başa alevler içinde bir çam ağacı düşüp yollarını kapadı. Frentis başka bir yol görmek için etrafına bakındı ama her tarafları turuncu parıltılarla çevriliydi. Illian'ı kendine doğru çekti ve ateşin kükremesini bastırmak için kızın kulağına doğru bağırmak zorunda kaldı. "Suret'e sıranın başına gelmesini söyle!"

Kısa bir süre sonra Grealin, yüzünden kaybolmayan ter damlalarıyla önünde belirdi. Frentis yüzünde beklenti içinde bir ifadeyle çam ağacının yanan gövdesine baktı. Suret de bir an baktıktan sonra teslimiyetle ekşittiği yüzüyle öne çıktı. İki elini de kaldırdı, parmaklarını açtı ve görünmez bir duvara dayanıyormuşçasına kamburlaştı.

Bir saniye için hiçbir şey olmasa da hemen sonra çam ağacının gövdesi sarsıldı, titredi ve parçalandı. Her tarafa yanan kıymıkları sıçradı. Grealin nefes nefese dizleri üzerine çöktü ve dumanın içinde öksürmeye başladı. Burnundan kan damlıyordu. Frentis'in yardım etmek için uzattığı elini bir kenara itti ve sabırsız bir şekilde devam etmelerini işaret etti.

"Sensiz gitmeyeceğim şişko bunak!" diye bağırdı Frentis ve boştaki kolunu Suret'in beline sarıp adamı ayağa kaldırdı. "Şimdi yürü! Yürü!"

Duman o kadar yoğundu ki hiçbir şey görememeye başladılar ve yere yakın havanın daha temiz olacağı umuduyla sürünerek devam etmek zorunda kaldılar. Etraflarında huş ağaçları ve çamlar yanıyor, büyük bir iniltiyle devriliyorlardı. *Ölüyor,* diye geçirdi içinden Frentis. *Düşmanla aramızda Urlish'i öldürdük.*

Aniden esen bir rüzgâr, dumanı etrafını görebileceği kadar dağıtınca Frentis ilerilerinde ağaçların seyrek ve alevler tarafından henüz dokunulmamış olduğu bir alan gördü.

"Kalk!" diye bağırdı ve Grealin'i sürükleyerek. "Neredeyse çıktık. Koş!"

Koşarlarken sendeleyenler ve öksürenlerden dolayı sıraları

bozuldu. Peşlerinden gelen sıcaklık sürekli olarak yükseliyordu. Frentis uzun çimlerin üzerinde ve berrak bir göğün altında koştuğunu fark edince durdular. Sırtüstü uzandı, havayı ciğerlerine çekti ve daha önce hiç bu kadar güzel bir görüntü görmemiş olduğunu düşündü.

"Daha önce," dedi Grealin mırıldanarak. Frentis doğrulunca Suret'in yanan ormana baktığını gördü. Baştan başa yanıyor gibiydi. Ağaçların üzerindeki gök fırıl fırıl dönen dumanlarla doluydu ve güneşi kapattığından dolayı soğuk gölgeleri üzerlerine düşüyordu.

"Suret?" dedi Frentis.

"Bu daha önce hiç görülmedi." Grealin başını iki yana salladı. Ölen ormana bakmaya devam eden adamın yüzünde şaşkınlık vardı. "Hiçbir müneccim tarafından. Şu anda kehanetlerin ötesine geçtik."

* * *

Ateşte beş kişi kaybetmişlerdi; büyük ihtimalle dumanın içinde bir yerlerde kaybolmuşlardı. Frentis itikad-tazılarını da kaybettiklerini düşünüp kuzey yoluna koyulduklarında Kesici, Siyahdiş ve sürüsünden altı diğer köpekle birlikte uzun çimlerin arasından çıktı. Frentis'in üzerine atlayıp sırtüstü yere düşmesine neden oldu ve yüzünü salyalar içerisinde bırakarak kulak tırmalayıcı bir şekilde havladı. "Ne iyi, yaşlı bir dostsun sen," dedi Frentis, yorgun elini postunda gezdirirken.

Volar süvarilerine karşı tetikte yürüyorlardı ama rüzgâr yardımlarına yetişti. Urlish'teki dumanı etraflarına sarıp saklanabilecekleri bir sis oluşturdu. Frentis uzaklardan borazan seslerini ve atların yere vuran toynaklarını duyabiliyordu ama hiçbiri tehdit oluşturacak denli yakınlarında değildi. Urlish'in kuzeyindeki tepeler otuz kilometre kadar sonra yerlerini dereler ve uçurumlara bıraktı. Bu bölgeyi Kır Sınavı'ndan hatırlıyordu ve saklanabilecekleri yerler vardı. Tek Göz'ün adamları onun peşindeyken üç gün boyunca saklandığı uçurumun kenarını aradı; aşınmış duvarları ve uzun, kumtaşından iç tarafı bütün grubun sığabileceği kadar büyüktü. Dışarıdaki nehir de çıkarttıkları bütün sesleri saklayacaktı ama ateş yakmayı göze alamazlardı.

"Bugün yeterince ateş gördüm," dedi Illian zoraki bir şekilde gülümseyerek ama Frentis kızın titrediğini ve yanaklarının iyice çökmüş olduğunu görüyordu. Hiç yemekleri yoktu ve gecenin soğuğuna karşı tek korumaları üzerlerindeki giysilerdi. *Onlara bunu*

yaşatmamalıydım, diye geçirdi içinden. *Gözümüzü kan bürümüş şekilde haftalar geçirdik.*

Kendinden şüpheye düştüğü anlarda sık sık olduğu üzere kadının sesi tekrar aklında yankılandı. *Ama tadı çok güzel değil miydi sevgilim?*

* * *

O gece tekrar rüyalarındaydı. Bir kez daha sahildelerdi ve kırmızı bir göğün altında kıyıya dalgalar vuruyordu. Ama bu defa çocuk yoktu. Kadın önceki seferde olduğu gibi duruyordu ama Frentis yaklaşırken arkasını dönmedi. Önündeki manzarayı bir heykelin durgunluğuyla izlerken saçları rüzgârda darmadağın oluyordu. Frentis kadının yanına gitti ve kasvetli bir hali olduğunu gördü. "Çok," dedi kadın arkasını dönmeden. "Bizim başardığımızdan daha fazlası, sevgilim."

Frentis kıyıya baktı ve dalgaların taşıdığı cesetleri gördü. Sahil göz alabildiğine iki yanına uzanıyordu ve her bir noktası cesetlerle doluydu.

"Bunu biz mi yaptık?" diye sordu.

"Biz mi?" Kadının dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, gözlerinde eski zalimliğin küçük bir parıltısı. Başını yana doğru eğdi ve eline doğru uzandı. "Hayır. Bunu beni öldürdüğünde sen yaptın."

Yalnızca sahil değil, deniz de ufka kadar cesetlerle kaplıydı. Yeni görebilmeye başlamıştı. Gözlerinin önünde bütün dünya ölmüştü. "Nasıl?"

"Korkunç olacaktım," dedi kadın. "Hükmüm sınırsız açgözlülük ve tutku içerecekti, tüm dünyaya yalnızken güttüğü kinini gösteren buruk bir kraliçe. Çünkü o zaman sen benim yanımda olmayacaktın. Hordama karşı verilen son, umutsuz savaşta düşecektin. Kader beni korkunç biri yapacaktı belki ama yine de ben *o* değilim. Bunu yapan ben olmayacaktım. Bu dünyanın tek kurtuluş şansı bendim."

Elini tutmasına izin verince kadının teninin eskisi gibi soğuk değil, sıcak olduğunu hissetti. O anda buz gibi gerçekliği gördü: Kadın onun yaptığı teklifi kabul etmiş olsaydı ölene dek birlikte olacaklardı. Gözlerinden ırak dünya paramparça olurken onlar tüm nefret ve suçlarını unutmuş bir şekilde orada çocuklarını yetiştiriyor olacaklardı. Bunun suçluluğunu hissederek öksürdü, kadını bir kez daha kollarına almak, kemiklerini kırmak ve ölürken son nefesini

hissetmek istedi.

Kadın gülümsedi. Zalimliğinden eser yoktu. Elini sıkıca tuttu ve bir nefes alıp son sözcüklerini söyledi. “Üzgünüm, sevgilim. Ama artık ikimizin de uyanması gerekiyor.”

* * *

“Kardeş!” Arendil fısıldıyordu ama ısrarcı bir ses tonu vardı. Kolunu çekiştirerek uyandırmaya çalışıyordu. “Atlılar geliyor.”

Uçurumun kenarına çıkan dar yolu tırmandılar ve patikanın sonunda yere yatıp yaklaşan atlıları izlediler. Bir Renfael şövalye alayının peşinden bir grup Özgür Kılıç geliyordu ve en önlerinde mavi zırhlar içinde uzun boylu bir adam vardı. Mavi zırhlı adam yaklaşırken Frentis yanında duran Arendil’in kaskatı kesildiğini hissetti.

“Baban mı?”

Çocuğun yüzü nefret doluydu ve uzun kılıcının kabzasındaki eli bembeyazdı. “Hep mavi zırh giyer. Derebeyliğin parasının yarısını buna harcadığını söylerler.”

Atlılar üç yüz adım kadar ötelerinde durdular. Avcılar ve köpekleri grubun başına geçti. Bir tanesi kısa bir süre sonra direkt olarak dereyi işaret etti.

“Bizi burada ararlarken kaçarız,” dedi Davoka. “Onlar izimizi bulana kadar kilometrelerce uzakta oluruz.”

Grealin Frentis’in tam da dilinin ucundaki şeyi söyledi. “Ve izimizi bulduklarında gece olmadan bizi de bulurlar.” Frentis’le göz göze geldi. “Koşmaktan çok yoruldum kardeşim.”

* * *

Atlılar dörtnala nehre doğru gelirken şişman adam uçurumun başında ellerini büyük karnının üzerine koymuş duruyordu. Mavi zırhlı, uzun boylu şövalye elini kaldırdı ve grupları durdu. Adam kendi başına atıyla öne çıktı ve atından inmeden şişman adamı eğilerek selamladı. Konuşmaları derenin başında saklanan Frentis tarafından yalnızca biraz duyulabiliyordu: “Kırmızı Kardeş” ve “oğul” sözcüklerini seçebildi. Arendil de hemen yanındaydı. Grealin yüzünde rahat bir gülümsemeyle cevap verdi ve hafifçe başını salladı. Şövalye bundan memnun olmamış gibiydi, zira kılıcını çekip atıyla beraber öne çıktı ve kılıcını Suret’in göğsünün birkaç santim

ötesinde tuttu. “Yeter, kardeş,” dediğini duydu adamın Frentis. “Neredeler? Oyun oynama.”

Frentis kaşlarını kaldırıp Arendil’e baktı. Çocuğun yüzü bembeyazdı ama hâlâ kararlı olduğunu gösterircesine başını salladı.

“Darnel!” diye bağıran Frentis ok sürülmüş yayı elinde, yanında uzun kılıcını çekmiş olan Arendil’le birlikte ortaya çıktı.

Şövalyenin yüzü miğferinin ardında görünmüyordu ama adamlarına yağdırdığı emirlerden zafer anının yaklaşmış olduğunu düşündüğü belliydi. Adamları dörtnala öne çıktılar ve Grealin’i unuttular. Bunun çok büyük bir hata olduğunun farkında değillerdi.

Suret, şövalyeler ve bir düzine Özgür Kılıç’ın dörtnala yanından geçmesine izin verdikten sonra uçurumun kenarından uzaklaştı, arkasını döndü ve gerilerken kollarını kaldırdı. Açmış olduğu parmaklarını uçurumun aşınmış çıkıntısına doğrulttu. Hemen altındaki çukurda gök gürültüsü gibi bir ses yankılandı, kızıl tozlar havaya saçıldı ve Volar süvarilerini yuttu. Atlar yükselen tozların arasında gerilediler.

Grealin gerilemeye devam ederken başka bir gök gürültüsü duyuldu ve yer sallanınca şövalyelerin atları panikle geriledi. Mavi zırhlı adam atı gerilemesin diye üzengilere asıldı. Arkasını döndüğünde bir kalp atımlık zaman içinde uçurumun üzerindeki örümcek ağına benzer çatlakları gördü. Frentis etrafına bakan adamı bacağından vurmayı başardı; demir uçlu ok ağır zırhlı olmayan diz bölgesine girdi. Şövalye eyerin üzerinde kıvrandı, oku tuttu ve diğer ok göğüs zırhı ile omzu arasına girince yere düştü.

Yerde yatarken çığlıkları arka tarafında parçalanmakta olan uçurumdan çıkan seslerin arasında kayboluyordu. Frentis ve Arendil de sendelemeye başladılar. Kayalar büyük parçalar halinde alt taraflarındaki dereye doğru düşüyordu; suya düşen taşların kreşendosu atların ve adamların çığlıklarını boğdu.

Tozlar sütunlar halinde yükselmeye devam etti. Hayatta kalan süvariler ve şövalyeler olanlara anlam veremeden etraflarında dönerlerken Grealin tozların arasında kayboldu. Frentis ayağa kalktı ve derenin iki yanında da savaşçılar belirince bir süvariyi okuyla sırtından vurdu. Haftalar içinde kazandıkları deneyim sayesinde diğerleri de oklar ve arbaletleriyle ustaca atışlar yapıyorlardı. Frentis bir atlının düşmek üzere olduğunu görünce yayını bırakıp kılıcını çekerek ileri atıldı, diğer savaşçılar da onu takip ettiler.

Hızlıca bitti; şövalyeler ve süvariler kısa bir zaman içerisinde öldürüldü. Arendil’in zıplayıp uzun kılıcıyla Davoka’nın arkasından

saldırmak üzere olan bir süvarinin kolunu kestiğini gördü. Ermund üzerine hücum eden bir şövalyenin önünde kılıcını başının hizasında tutarak durmuş, son anda kenara çekilip kılıcını ustaca savurarak şövalyenin zırhsız boynunu kesince adam kanlar içinde eyerinden düşmüştü.

Frentis, Grealin'in gözleri yarı kapalı; ağzı, burnu, gözleri ve kulaklarından kan gelir bir halde yan yattığını gördü. Yanında çömeldi ve elini adamın iri koluna koydu. Suret'in kırmızı gözyaşları akan gözleri titreyerek açıldı. Bir an için parlak gözleriyle Frentis'e baktıktan sonra gülümsedi ve gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. Öksürdü ve konuşmaya çalışınca ağzından kan fışkırdı. Frentis adama iyice yaklaşınca hırıltılı sesini duydu. "Sanırım... kehanetsiz bir yaşamı... tercih ederim."

"Suret?"

Ama Yedinci Nişan'ın Sureti konuşmadı ve bir daha da konuşmayacaktı.

* * *

Frentis dizleri üzerinde kıvranan mavi zırhlı adama doğru yürüdü. Ayağa kalkmaya çalışıyor, miğferin ardında görünmeyen dudaklarından acı içinde küfürler dökülüyordu. Frentis kılıcını miğferin hemen altına koyunca şövalye birden durdu ve etrafına diğer savaşçılar da toplanmaya başladı.

"Önce bir yargılamamız gerekmez mi?" diye sordu Oltacı. "Derebeyi falan ya."

"Öldür şu piçi kardeş," dedi Ermund. "Ya da bırak bu şerefe ben nail olayım."

Frentis kılıcının ucuyla miğferinin yüzünü kapatan kısmını kaldırdı ve dudakları kanlı, gözleri dehşetle dolu ince bir yüz göründü.

"Wenders!" dedi Ermund küçümseyici bir tavırla ve öne çıkıp adamın yaralı dizine bir tekme attı. Adam acı içinde bağırdı. "Efendiyi istiyoruz, köpeğini değil. Zırhıyla oynamana izin mi verdi? Darnel nerede?" Tekrar tekme attı. "Nerede?"

"Yeter," dedi Frentis. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Rekus Wenders, Darnel'in baş uşağı ve yaltakçısı. Baronu almak için gelen şövalyelerin başındaydı, beni ve katletmediği adamlarımı Volarlılara teslim eden buydu."

"B-ben Derebeyi ne derse onu yapıyorum," dedi Wenders. "Ona

yeminle bağlıyım...”

“Sikerim yeminini.” Ermund botunu Wenders’ın boynuna koydu ve adamı yere doğru bastırmaya başladı. “O gün kuzenlerim öldü pislik!”

Davoka ileri çıktı ve yüzünde onaylamayan bir ifadeyle elini Ermund’un göğsüne koydu. Şövalye öfkeyle ona baktıktan sonra hüsran içinde bağırarak arkasını döndü. Wenders yerde nefes nefeseydi.

Frentis Otuz-Dört’e yaklaşmasını işaret etti. Eski köle kısa kılıcını temizlemeyi bırakıp Frentis’in yanına geldi. Wenders’a her zamanki kayıtsız bakışlarından birini attı.

“Bu adam özel becerileri olan numaralı bir köleydi,” dedi Frentis Wenders’a. “Bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar Volarlı tanımışsındır herhalde.”

Şövalyenin yüzü korkudan kaskatı kesildi ve zırhının içinden keskin bir koku yükseldi.

“İtikat!” dedi Oltacı ve tiksinerek arkasını döndü. “Şövalye onu öldürse katlanması daha kolay olurdu.” Cesetlerin üzerlerinde değerli eşyalar var mı diye kontrol etmeye gitti; kanun kaçaklarının alışkanlıkları kolay kolay kaybolmuyordu.

“Güzel,” dedi Frentis, Wenders’ın yanına oturarak. “Arkadaşımın her zamanki inceliğini kullanmasını bekleyecek zamanımız yok, dolayısıyla kısa ve dürüst cevapların benim için ne kadar önemli olduğunu takdir edersin.”

Şövalye miğferi elverdiğince başını salladı.

“Lord Darnel’in Varinshold’daki tüm mevzilerini söyleyeceksin,” dedi Frentis. “Kaç adamı var, nerede uyuyor, nerede yemek yiyor? Ayrıca Nişanımın Suretini nerede tuttuklarını da bilmek istiyorum.”

* * *

Grealin için odunları bir araya yığdılar ve çok fazla konuşmaya vakitleri olmadığından Frentis birkaç şey söyledi. *Birkaç kelimeyle böyle bir adamın hakkı nasıl verilir ki?* diye geçirdi içinden. İtikat Öğretisi’ni tekrarlamaya çalışırken durdu ve diğerleri neler olduğuna anlam veremeyen bakışlarla birbirlerine baktılar.

“Benim halkım onun gibilerden korkarlar,” dedi. “Mahlessa ve tanrılara ait olan şeyi çaldığını düşünürüz ve bu hırsızlıktan dolayı çarpıldıklarını. Güvenilmez, klansız insanlar olurlar. Bu adam yanıldığımızı kanıtladı.”

Arendil öne çıktı ve Grealin'in iri cüssesinin başında durdu. "Bana bazen, diğerleri uyuduğu zaman Nişan hakkında hikâyeler anlatırdı. Her biri farklıydı, çıkarılacak dersler de. Umarım dinlemem gerektiği kadar iyi dinleyebilmişimdir."

Çocuğun yüzü ağlayacakmış gibi olunca Illian yanına gitti ve elini tutup o da konuşmaya başladı. "Beni kanımın bir leydi, yaşamın ise bir avcı yaptığını söylemişti. Ve avcı olmanın bana daha çok yakıştığını."

Frentis meşaleyle ileri çıktı, odunları tutuşturdu ve geriledi. "Elveda Usta," diye fısıldadı alevler yükselirken.

* * *

Davoka, Wenders'ın zırhını çıkardı, okları temizledi ve yaralarını sardı. Nazik davranmıyordu ve şövalyenin bağırışlarını duyan Ermund eliyle adamın ağzını kapamış, boğazına da bir hançer dayamıştı. Davoka işini bitirdikten sonra kolayca ulaşabileceği bir matarayı yanına vererek uçurumdan düşmüş kayaların önünde bıraktılar.

"Lordun sorduğunda," dedi Frentis, "Kırmızı Kardeş'in selam söylediğini ve yarım kalan işleri tamamlamak üzere kısa zaman sonra geleceğini söyle. Aklın varsa bize ne kadar yardımcı olduğun konusundan bahsetmeyi unutursun."

"Hepiniz aptalsınız," dedi şövalye. Onu öldürmeyecekleri belli olunca biraz cesaretlenmişti. "Bu topraklar artık Volarlılara ait. Yaşamak istiyorsanız onlara katılmalısınız. İsterseniz bana korkak deyin ama yirmi yıl sonra ben hâlâ yaşıyor olacağım, siz ise çoktan öl..."

Illian'ın arbaletinden metalik bir ses çıktı ve Wenders'ın gözünü delen ok arkasındaki kayaya çarptı. Şaşırtıcı bir şekilde birkaç kelime söylemeyi başardı ama son sözleri tükürükleri arasında kayboldu, cansız ve sessiz bir şekilde öne doğru yığıldı.

"Özür dilerim kardeş," dedi Illian. Yüzünde içten bir pişmanlık ifadesi vardı. "Elim kaydı."

* * *

Üç gün boyunca kuzeye doğru ilerlediler. Deredeki katliamdan geriye yalnızca iki at kalmıştı. Uzun Renfael atları Usta Rensial'in gözetimi altında yük hayvanları olarak kullanılıyorlardı. Volarlı

ölülerin üzerinden epey yemek çıkmıştı; kurutulmuş et parçaları, sert bir buğday bisküvisi ve arpa, kaynayan suya atıldığında oldukça lezzetli bir bulamaç oluyordu.

Üçüncü günde kuzey Asrael'in dereleri yerlerini Renfael sınırındaki uzun yaylalara bıraktı. Zemin çoğunlukla çimlikti. Ağaçlar ya da arkasına saklanabilecekleri kayalar yoktu.

"Doğuya gidebiliriz," dedi Oltacı. "Kıyıya doğru. Orada saklanmaya daha elverişli yerler var, kaçakçılık günlerimden hatırlıyorum."

"Zamanımız yok," dedi Frentis ama o da iri adamın tereddüdünü paylaşıyordu. *Süvariler için harika bir zemin ama burada başka kimse tutunamaz.*

Ellerinden geldiğince alçak zeminden ilerliyor, yollar ve köylerden uzak duruyorlardı. Yaylalara yalnızca kamp kurmak için akşamları çıkıyorlardı. İki gün daha yürüdükten sonra Andur Nehri'ni gördüler ve Arendil nehrin ardında ormanlık araziler olduğunu söyledi.

"Ayrılmışlar'a şükürler olsun," dedi Illian. "Burada kendimi çıplak hissediyorum."

* * *

Ertesi gün yaklaşık sekiz kilometre ilerledikten sonra duydular; uzaktan gelen gök gürültüsüne benzer bir ses ve yerin hafifçe titremesi. Artık aralarında bunun bir fırtına olduğunu düşünecek kadar saf kimse kalmamıştı.

"Güneye doğru," dedi Davoka yere dayamış olduğu başını kaldırarak. "İlerimizdeler." Yüzünde kasvetli bir ifadeyle ayağa kalktı. "Birazdan burada olurlar."

"Illian! Arendil!" Frentis çocuklara iki ata doğru gitmelerini işaret etti. Usta Rensial hızlıca yükleri boşaltmaya başladı ve sonra çocuklara dizginleri uzattı. "Batıya doğru gidin," dedi Frentis. "Dörtnala. Bir hafta sonra Nilsael'e varmış olursunuz..." Illian'ın dizginleri bırakıp kollarını kavuşturduğunu görünce durdu. Arendil de aynı şekilde duruyordu.

"Bu bir oyun değil..." dedi Frentis.

"Oyun olmadığını biliyorum kardeş," diye sözünü kesti Illian. "Ve ben bir çocuk değilim, Arendil de öyle. Bizim yaptığımızı yapıp da çocuk olarak kalmak mümkün değil. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Frentis çaresizlikle çocuklara baktı, suçluluk duygusu göğsünün

içinde haykırıyordu. *Burada ölürseniz bu benim suçum!*

"Zaten çok düşük bir ihtimaldi, kardeş," dedi Arendil buruk bir gülümsemeyle.

Frentis yavaşça nefes aldı ve çığlığın göğsünün içinde ölmesine izin verdi. Diğerlerine baktığında onların yüzünde de korku olmadığını gördü. Herkes ona sessizce ve saygıyla bakmış, emirlerini bekliyorlardı. *Beni canavara çevirmişlerdi, onlar beni iyileştirdiler. Beni geri getirdiler. Evime döndüm.*

Artık ayağının altındaki yerin titrediğini, sarsıntının giderek arttığını hissedebiliyordu. *Binden fazla olmalılar.* "Bir daire oluşturun," dedi ve yirmi adım ilerilerindeki hafif yüksek zemini işaret etti. "Usta Rensial, lütfen ata binin ve benimle birlikte ortada durun."

Frentis de savaş atlarından birinin üzerine bindi, yanında Rensial'le birlikte yükseltinin ortasına doğru gitti ve diğerleri etraflarını çevirdiler. Çektikleri kılıçlar ve tuttukları yaylarıyla dikenli bir çit oluşturdular.

Birkaç dakika sonra ilk atlılar görüş alanlarına girdi. Süzülen sabah sisi arasında silik görünen yirmi kişi atlarını dörtnala sürüyorlardı. *Zırhları yok. Volar gözcüleri...* En baştaki atlının yüzünü gördüğü anda bütün düşünceleri kayboldu. Koyu mavi pelerini arkasında dalgalanan, kısa kesilmiş saçları ve soluk gözleri olan zayıf bir adam.

"Silahlarınızı indirin," dedi Frentis, atından indi ve biraz ilerisinde duraklayan mavi pelerinli adama doğru sendeleyerek yürümeye başladı.

"Kardeşim," diye selamladı Usta Sollis onu, sesi Frentis'in hatırladığından daha çatallıydı. "Yanlış yöne gidiyorsunuz."

Sekizinci Bölüm

Reva

Reva meydana ulaşmadan Okuyucu'nun söylediklerini duyabiliyordu. Bu kadar yaşlı bir adamın sesinin nasıl bu kadar gür çıktığını merak etti.

"...Ata görüsünü üzerimizden bu sapkın kâfirler yüzünden kaldırdı, onun görüsünü çaldılar..."

Meydana doğru koşar adım girdi ve baştan başa insan kaynadığını gördü. Herkesin gözü meydanın ortasındaydı ve pür dikkat Okuyucu'yu dinliyorlardı.

"...bu şehir Ata'nın bir hediyesi! En büyük hizmetçisi adına Sevilenler'e verilmiş bir mücevher! Ama burada inançsızlığın yozluğunun büyümesine izin verdik..."

"Kenara çekilin!" Reva kalabalığı itekleyerek geçmeye başladı. Yüzünü gören insanlar hemen yol açıyordu ama diğerleri yerlerinden kımıldamaya niyetli değillerdi ve Reva nazik davranacak havada değildi. "Çekil dedim!" diye hırladı ve kolunu tutmak üzere uzanmış olan adam burnu kan içinde geriledi. Ondan sonra ilerlemesi daha kolay oldu.

"...o şehri temizleyin! Uzun zaman boyunca başka bir yol bulmak için çırpındım ama Ata'nın bu sözcükleri On Kitap arasında en sonunda gözüme çarptı. 'Şehrimi tekrar arıtın ve görüm tekrar üzerinize düşecek...'"

Kalabalığın içinden en sonunda sıyrıldı ve meydanın diz çöken insanlarla dolu olduğunu gördü. Hepsinin elleri bağlıydı ve etrafları elleri kılıçlı adamlarla çevriliydi. Reva kılıçlı adamların birkaçının rahip, geri kalanların orta yaşlarında, bazıları duvara çıkamayacak kadar yaşlı olan halktan insanlar olduklarını gördü. Onu görenler fark edilir bir şekilde huzursuz oldular ama yüzüne kafa tutar gibi bakan pek çok kişi de vardı. Hatta bir tanesi Reva Okuyucu'ya doğru yürürken yolunu kapamak için öne bile çıkmıştı.

Reva kılıcını kınından hızla çıkarınca adam olduğu yerde kaldı. Reva şaşkınlıkla bu adamın ona şehre geldiği ilk gün katedralin merdivenlerinde elma veren meyve satıcısı olduğunu fark etti. “Yolumdan çekil,” dedi yumuşak bir sesle ama aynı zamanda tehdit edercesine. Meyve satıcısının rengi attı ve geri çekildi.

“Geliyor!” diye bağırdı Okuyucu katedralin merdivenlerinden. “Malum olmuştu bana. Orospunun piç çırağı, sahte kutlu.”

Reva tutsakların sırasının en başında yüzü kanlar içinde olan Kardeş Harin’e baktı. Şifacının yanında Veliss vardı. Dizleri üzerindeydi, kolları arkasından bağlanmıştı ve ağzının üzerinden sarılmış tahta parçası konuşmasını engelliyordu. Onun yanında da Arken dizleri üzerindeydi, rengi atmıştı ve başı öne doğru sarkıyordu. Ayakta duracak hali bile yok gibiydi.

“Ben seni kutsamaya geldim,” dedi Reva Okuyucu’ya ve koşmaya başladı. Öfkenin alevi görüşünü bulandıracak kadar güçlüydü. “Sözcüklerle değil, çelikle.”

Okuyucu’nun yanından ayrılmayan rahibi onu durdurmaya çalıştı ve kılıcını Reva’nın göğsüne doğru beceriksizce savurdu. Kılıç adamın iki parmağıyla birlikte yere düştü. Okuyucu’nun etrafı piskoposlarıyla çevriliydi ve Reva üzerine saldırırken diğerlerinin, önüne geçip yaşlı adamı korumamaları dikkatini çekmişti. Çoğu ya şok içindeydi ya da başlarını çevirmişlerdi ama birkaç tanesinin gülümsediği de dikkatinden kaçmamıştı. Urbasından tuttuğu yaşlı adam paçavra yığını gibi merdivenlere yığıldı ve Reva kılıcını kaldırdı.

“Rahip!” dedi. “Adı ne? Senden emir aldığını biliyorum.”

“Böylesi bir günah.” Yaşlı adam başını iki yana salladı. Gözleri şaşkınlık ve delilikten ışıl ışıl parlıyordu. “Kutsal etin böylesi yozlaşması. Sen, kurtuluşumuz olarak müjdelenmiş olan sen, doğal olmayan bir tutkuyla kötü...”

“Soruma cevap ver!” Adamı iyice yere serdi ve kılıcını urbasının üzerine koydu.

“Fedakârlığının parlak ışığı bizi birleştirecekti. Ata’nın kendi elçisi tarafından ona söz verilmişti...”

“REVA!”

Onu durdurabilecek tek sesi duydu. Başını çevirdiğinde amcasının kalabalığın arasında ilerlediğini, insanların başlarını öne eğerek ona yol verdiklerini gördü. Acınası bir sahneydi; eski bir kılıcı baston gibi kullanarak yürüyen, zayıf düşmüş, ölen bir adam. Ama etrafına bir asalet havası da yayıyordu, sert bakışlarında

otoriter bir tavır vardı. Derebeyi yavaş yavaş merdivenlere geldiğinde kılıçlılar silahlarını indirdi.

Reva Okuyucu'yu bıraktı ve amcası birkaç adım ilerisinde durunca hafifçe geriledi. "Sanırım," dedi Derebeyi zorlukla aldığı nefeslerinin arasından, "halkımız vereceğin haberi duymak isteyecektir."

"Haber mi amca?" diye sordu. Kalbi öfkeyle deli gibi çarpmaya devam ediyordu.

"Evet. Ata'nın vahyi. Paylaşmanın zamanı geldi."

Vahiy mi? Reva kalabalığa döndü ve herkesin yüzünde şaşkın bir ifade olduğunu gördü; korku ve umut vardı ama çoğu kişinin içlerinde bulunduğu belirsiz durumu hissettikleri belliydi. *Okuyucu da bunu sunuyor,* diye geçirdi içinden yaşlı adama bakarak. *Kesinlik. Büyük bir gerçeklik yalanı. Onu öldürmek yalanlarını çürütmeye yardımcı olmayacak.*

"Lord Vaelin Al Sorna bize yardım etmeye geliyor!" dedi Reva elinden geldiğince yüksek bir sesle. "Büyük ve güçlü bir orduyla buraya geliyor!"

"Yalan!" diye hırladı Okuyucu ve yavaşça ayağa kalktı. "Yalanlarıyla Ata'nın sözcüklerini itibarsızlaştırmak istiyor. Karanlıkkılıç'ın ismini zikrediyor!"

"Al Sorna Karanlıkkılıç değil!" diye bağırdı kalabalıkta uğultu yükselmeye başlarken. "Bizi kurtarmaya geliyor. Ben Leydi Reva Mustor, bu derebeyliğin Sandalyesi'nin vârisi ve Şaşmazkılıç'ın kızıyım. Bana kutlu diyor, Ata'nın görüsünün üzerimde olduğuna inanıyorsunuz. Ben ise hepimizin üzerinde diyorum. Ve Ata cinayeti ödüllendirmez."

"Ata'nın sevgisine sırtlarını dönüyorlar!" Okuyucu bir deri bir kemik kalmış elini dizleri üstündeki tutsaklara uzattı. "Onların bu duvarların içindeki varlığı bizi zayıflatıyor!"

"Zayıflatıyor mu?" Reva'nın gözüne kısa bir süre önce karşısına çıkan meyve satıcısı ilişti. "Sen! Bir kılıcın var. Neden seni hiç duvarda görmedim?"

Adam kıpırdandı ve çekingen bir şekilde etrafına baktı. "Bir kızım ve üç torunum var leydim..."

"Ve biz bu şehri savunamazsak ölecekler." Merdivenlerin yakınında duran bir rahibe döndü. İnce kılıcı dolgun elinden ıslak bir dal gibi sarkan iri yarı bir adamdı. "Sen, Ata'nın hizmetkârı, seni de görmedim. Ama bu adam," Arken'i işaret etti, "onu sizi savunmak için savaşırken ve kan dökerken gördüm. Bu adam ise,"

Kardeş Harin'i işaret etti, "yorulmak bilmeden yaralılarımızla ilgileniyor. Ve bu kadın..." Veliss'in gözleri ağız tıkacının üzerinde ışıl ışıldı. "...bu kadın bu derebeyliğe senelerce iyi ve sadık bir şekilde hizmet etti. Bu şehrin güvende olduğundan ve herkesin yemek yediğinden emin olmak için durmadan çalıştı."

Bakışlarını tekrar kalabalığa çevirdi. "Bizi zayıflatmıyorlar. Siz zayıflatıyorsunuz! Buradaki zayıflık sizsiniz! Buraya düşmanın bizi çevireceği köleler gibi geliyor, bu yalancı yaşlı adamın karşısında başlarınızı eğiyorsunuz. Ata'nın yalnızca sevgiden bahsettiğini bilmenize rağmen onun kalplerinizi nefretle doldurmasına izin veriyorsunuz!"

Tekrar iri rahibe baktı. "Kendini kesmeden bırak şunu." Adam ona baktı ve kılıcını bıraktı. İnce kılıç merdivenlerin üzerine düştü. Reva diğer kılıçlılara baktı ve yüzüne baktığı her adam kılıcını bıraktı. Bazıları utançla başlarını çevirirken diğerleri şaşkınca ona bakmaya devam ediyordu.

Antesh ve Arentes kalabalığın içinden geçerken bir uğultu oldu. Hemen peşlerinden Hane Muhafızları, düzinelerce okçu ve Diyar Muhafızları da geliyordu. Reva silahsız adamların üzerine gittiklerini görünce elini kaldırdı ve sonra tutsakları işaret etti. "Bu insanları serbest bırakın lütfen lordlarım."

Omzunun üstünden yüzü ya öfke ya da gördüklerine inanamamaktan bembeyaz kesilmiş Okuyucu'ya baktı. "Katedral ikinci bir emre kadar kapanacak. Katedralin dışında yüzünü görmeyeyim." Reva kılıcını kınına soktu ve merdivenleri inerek Derebeyi'nin elini tuttu. "Biraz kestirsen iyi olur amca."

Derebeyi yorgunca başını salladı ve gülümsedi. Sonra birden şok içinde Reva'nın arkasındaki şeyi görüp gözlerini panikle kocaman açtı. Reva arkasını döndüğünde Okuyucu'nun kemikli elinde tuttuğu bir hançerle ona doğru atıldığını, sarı dişlerini nefretle gösterdiğini gördü. Yana çekilemeyeceği ya da kılıcını çıkarıp karşılayamayacağı kadar yakın ve hızlıydı. Gözünün köşesinde bir şey hareket etti ve Okuyucu önünde iki büklüm oldu. Hançerle kolunu hafifçe kestikten sonra katedralin merdivenlerinin üzerine yığıldı. Karnına dedesinin kılıcı gömülüydü. Yaşlı adam öksürdü, yüzü seğirdi ve öldü.

Düşerken amcasını tuttu ve başını kucağına alıp elini göğsüne koydu. Kalp atışları giderek yavaşlıyordu. "Hiç... kimseyi... öldürmemiştim," dedi. "O... olduğuna... sevindim." Eli Reva'nın yanağına uzandı ve Reva amcasının elini tuttu. "Ata'nın...

sevgisinden... şüphe etme... harika yeğenim. Söz ver."

"Söz veriyorum amca. Ne şimdi ne asla."

Adam gülümsedi ve kırmızı gözleri yarıya kadar kapandı. "Brahdor," diye fısıldadı.

"Amca?"

"Rahibin lord dediği adam... Adı... Brahdor..." Yanağındaki ince eli cansız bir şekilde düştü. Gözleri hâlâ ona bakıyordu ama Reva amcasının hiçbir şey görmediğini biliyordu.

* * *

Derebeyi Sentes Mustor malikânenin duvarları içindeki aile mezarlığına defnedildi. Reva'nın emri üzerine yalnızca o ve tabutu taşıyanlar mevcuttu. Yanında Veliss'in olmasını istemişti ama leydi gün içindeki olaylardan çok kötü etkilendiği için malikâneye bembeyaz bir yüzle dönüp kendini odasına kilitlemişti. Reva tabutu taşıyanları gönderdikten sonra gece yarısına kadar tabutun başında oturmuştu. Sade, çam ağacından yapılma bir kutuydu. Atalarının süslü ve işlemeli mermer mezarlarının yanında sırıtıyordu. Zaman içinde bu konuda bir şey yapması gerekecekti. Dışarıda, duvarda yeni bir gedik açmaya çalışan makinelerin attığı taşların tok sesleri duyulabiliyordu. Antesh gediğin yaklaşık iki hafta sonra açılacağını söylemişti.

Atalarının kemikleriyle orada oturmanın bir görüye haiz olmasına ya da bir şeyler sezmesine yardımcı olabileceğini ummuştu, son taş düştüğünde günü kurtaracak kurnazca bir strateji. Ama eline geçen tek şey soğuk algınlığı ve görünmez bir el içini boşaltmış gibi hissettiren bir kayıp hissiydi.

Ayağa kalkıp tabutun başına gitti ve parmaklarını verniksiz ahşaba sürdü. "Elveda amca."

Reva yedinci kez çaldıktan sonra Veliss kırmızı gözleri ve soluk yüzüyle kapıyı açtı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle arkasını dönüp kapıyı açık bıraktı. Reva kapıyı arkasından kapadı. Veliss'in, üzerinde yarısı ince yazısıyla dolu bir parşömen parçasının olduğu masanın başına oturmasını izledi. "Resmi istifa mektubum," dedi tüy kalemi eline alarak kadın. "Sanırım o at ve altın teklifini kabul edeceğim. Tüm bunlar bitince tabii. Uzak Batı'nın pek çok fırsat sunduğunu duymuştum..."

Reva gelip ellerini omuzlarına koyunca sustu ve gözlerini kaldırıp aynadan Reva'nın gözlerine baktı. "Bir leke olduğunu

sanıyordum.”

Reva eğilip boynundan öpünce kadının nefesini tutması hoşuna gitti. “Yıkandı.” Veliss’in ellerini tuttu ve kadını yatağa doğru çekti. “Şimdi bir yetenek.”

* * *

Bu yanlış mı? diye geçirdi içinden ertesi sabah. *Böyle bir zamanda kendimi bu kadar iyi hissetmem?* Yüzbaşılarını topladığı konsey süresince gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Kendini tutamayacağını bildiğinden Veliss’le göz göze gelmekten titizlikle kaçınıyordu. Amcası ölmüş, Okuyucu kendi katedralinin merdivenlerinde öldürülmüş ve şehir yıkımın eşiğindeydi ama Reva’nın düşünebildiği tek şey önceki gecenin ne kadar muhteşem olduğuydu.

“Yeterli değil,” diye ısrar ediyordu Antesh, Arentes’e karşı. Ellerini kütüphane masasının üzerindeki haritaya vurdu. “Onları gedikte birkaç saatten fazla tutamayız. Ve bu süre içinde gücümüzü bölmek adına duvara yeni bir saldırı yapacaklardır.”

“Başka ne yapabiliriz ki?” diye sordu yaşlı kumandan. “Bu şehrin savunması duvarlarında. Başka bir hazırlık, başka bir plan yok. Leydim...” Reva’ya döndü, “Kar... Lord Al Sorna’nın ordusunu buraya ne zaman getireceğini bilmek işimize yarar.”

Reva kalkan kaşı alay eder bir hal alıp tamamen yükselmeden durdurmayı başardı. *Bana inanmış.* Lord Antesh’in yüzündeki ciddi ifadeyi görünce yaşlı kumandanın ona inanan tek kişi olmadığını fark etti. *Ata’nın bana gerçekten de kutsal bir vahiy gönderdiğini düşünüyorlar.* “Bu gibi... detaylar açık değildi, lordum,” dedi. “Elimizden geldiğince şehri korumaya odaklanmalıyız.”

Antesh içini çekti ve tekrar haritaya döndü. “Belki şuraya ve şuraya, yeni duvarların hemen arkasına kule inşa edebiliriz. Gedikten geçen adamlara karşı üzerlerine okçular yerleştiririz...”

Adam anlatmaya devam ederken Reva haritayı inceledi ve gözüne ne kadar dairesel olduğu çarptı. Ortadaki meydandaki boş alan bir okçunun hedef tahtasındaki merkez noktası gibiydi ve etrafındaki sokaklar da dışarı doğru yayılan dairesel bir motife sahipti. Bir kömür parçası alıp haritanın üzerini çizmeye başladı. “Çok küçük ölçekli düşünüyoruz,” dedi iki lorda ve sokakların üzerine her biri bir öncekinden daha küçük olacak şekilde daireler çizdi. “İki iç duvar değil, altı tane. Hepsini elimizden geldiğince

tutmalıyız. Her çatıya okçular yerleştirilecek. Sokaklar dar olduğu için sayı üstünlükleri pek bir şey fark ettirmeyecek. Bir duvar aşıldığında bir sonrakine gerileyeceğiz."

Arentes bir yorum yapmadan önce Reva'nın planını uzun süre düşündü. "Şehrin dörtte birini yıkmamız gerekecek."

"Şehir yeniden inşa edilebilir ama ölen insanlar dirilemez." Antesh'e baktı. "Lordum?"

Okçular Lordu yavaşça başını salladı. "Görünüşe göre Ata'nın sizi kutsarken bildiği bir şey varmış. Ama gedik açılana kadar hepsini yapmak çok zor."

"O halde derhal işe koyulalım. Ayrıca o lanet taşların sesini duymaktan bıkan insanlar yapacak bir iş bulmuş olmaktan memnun olacaklardır."

* * *

Veliss aynı mahalleden olan insanları bir araya getirerek iş grupları kurdu ve her birinin başına da becerikli birer inşaatçı koydu. Yedi saatlik vardiyalarla çalışıyorlardı ve böyle acil bir ihtiyaç çıkmış olduğu için yemek karneyle dağıtılmadığından kimse aç değildi. Geceleri de çalışıyor, asırlar önce inşa edilmiş evleri yıkıyor, tuğlalarını kısa bir süre içerisinde Kutlu Leydi'nin Yüzükleri adı verilen yeni barikatları yapmak için kullanıyorlardı. Nispeten daha uzun evler, çatılarına daha çok okçu sığabilsin diye eklenen tahta platformlarla minyatür kalelere çevriliyordu ve her birinin üzerine oklar ve silahlar yığılıyordu. Çatıların arasında da geçitler kuruyorlar, bir noktadan diğerine yardım gönderilmesini hızlandırmaya çalışıyorlardı.

Reva zamanını Hane ve Şehir Muhafızlarını Volar saldırısına karşı eğitmekle geçiriyordu. "Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu Veliss, Reva saniyeleri sayarken askerlerin duvardan onuncu kez onlara doğru koşmalarına bakarak.

"Duvarda ya da gedikte öldürdüğümüz herkes yanımıza kâr, zira sokaklarda öldürmek zorunda kalmayacağız demektir," dedi Reva. Adamlarıyla birlikte soluk soluğa kalmış Hane Muhafızı çavuşunun yanına gitti. "Öncekinden daha iyi ama hâlâ çok yavaş. Tekrar."

"Seni sevdikleri için şanslısın," dedi Veliss muhafızlar merdivenlere dönerken.

"Ata'nın lütfunun mucizeler yarattığına şahit oluyorum, gerçek olsun olmasın."

Veliss başını salladı ve dudağını büktü. “Ben, şey, mahzendeki mallara bir daha bakacağım. Bir saat sürer, belki daha çok.”

Resmi bir şekilde eğilip selam vererek uzaklaştı. Reva yanaklarındaki kızarıklığı gören adamların bunu fazla efor sarf etmesine yormalarını umdu. O muhteşem ilk geceden sonra zamanları böyle geçiyordu, karanlık köşelerde hızlı ama zevkli dakikalar. Ve mahrem zevklerinin kaçamak olması her buluşmalarına ek bir tat katıyordu.

“Çok mu çalışıyorsun?”

Arkasını dönünce Arken’in zar zor ona doğru yürüdüğünü gördü. Bastırmaya çalıştığı acısı yüzünden belli oluyordu. “Yatağına dön,” dedi Reva sert bir şekilde.

“Şifa hanesinde bir dakika daha kalırsam aklımı kaybedeceğim,” dedi. “Kardeş Harin iyi hoş da hikâyeleri tükenmek bilmiyor ya. Bu gördüğü beşinci savaşmış, biliyor muydun? Bırakırsan diğer hepsini de ayrıntılı bir şekilde anlatıyor.”

Çocuğun yüzündeki kararlı ifadeyi görüp üstelemekten vazgeçti. “Lord Antesh’in doğu bölgesinde yardıma ihtiyacı var,” dedi. “Olağandışı derinlikte bir temeli olan eski bir şarap dükkânı varmış.”

Arken başını salladı ve bir an tereddüt etti. “Menzil’e hiç gitmeyeceğiz, değil mi? Bunu kazansak bile.”

Geniş, dürüst yüzüne bakan Reva çocuğun artık iyi ve cesur bir adam haline gelmiş olduğunu gördü. Bu içini sızlatıyordu, çünkü Arken artık onunla kalamayacağını biliyordu. Reva bir kardeş istiyordu ama Arken’in bir kız kardeşi zaten vardı. “Cumbrael’in Vali Hanımı’nda karar kıldım,” dedi. “Resmi unvanım olarak. Dediğin gibi, Derehanımı kulağa pek hoş gelmiyor.”

“Vali Hanım,” diye tekrarladı Arken sırıtarak. “Yakışıyor sana.” Abartılı bir şekilde eğilerek selam vermeye yeltenince irkildi ve doğrulurken sırtını ovup şehrin doğu kısmına doğru yürümeye başladı.

* * *

Taşların düşüşü durduğunda Veliss’le birlikte malikânenin mahzeninin gölgeli bir köşesindeki kürk yığınının üzerinde sarmaş dolaş yatıyordu. İkisi de ter içinde ve nefes nefeseydi. “Ellerini çok seviyorum,” dedi Veliss, Reva’nın elini tutup boynuna sokularak.

“Sertler, nasırlılar ve tırnaklarım korkunç,” dedi Reva. “Gerçi

ayaklarım daha fena.”

“Sen delirmişsin.” Veliss doğrulup Reva’yı öptü ve dilleri buluştu. “Her bir parçan muhteşem.”

Veliss’in dudakları giderek alt tarafa kayarken Reva kıkırdadı ve ellerini Veliss’in gür, çilek kokulu saçlarına doladı...

“Dur!” dedi birden fark ederek.

“Ne?” Veliss başını kaldırırken sıkıntıyla somurttu.

“Durdular!” Duvara çarpan taş sesleri o kadar uzun süredir devam ediyordu ki sessizlik sonsuz bir çığlık atıyor gibiydi. Reva doğruldu ve kıyafetlerine uzandı.

“Sanırım Kardeş Harin’in yaralılarla ilgilenmesine yardım edeceğim,” dedi Veliss giyinirlerken. “Yapabileceğim pek bir şey yok.”

Kocaman açtığı gözleriyle Reva’ya bakıyordu ve çattığı kaşlarının altındaki gözlerinde nafile olduğunu bildiği bir umut vardı. Reva kılıcı sırtındaki yerine yerleştirdi ve durup Veliss’i dudaklarından öptü. “Güvende ol.” Veliss’in alnına düşen karmaşık saç tutamını arkasına attı. “Seni seviyorum.”

* * *

Kılıç gözlerini keserken Kuritai hafifçe homurdandı. Reva ilk defa bir Kuritai’ın acıyla bir ses çıkardığını duymuştu. Zıplayıp iki ayağıyla adamın göğsüne vurdu. Kördü ama hâlâ tehlikeliydi. Tekmenin etkisiyle duvara doğru geriledi ve yoldaşlarının başlarının üzerinden aşağı düştü. Reva ayağa kalktı ve üç yönden gelen kılıç hamlelerinden sıyrıldı. Arkasından ellerinde kargılarıyla Hane Muhafızları yaklaşıyor, önlerine çıkanı kesip indiriyorlardı.

Reva hızlıca bir sayım yaptığında kumandası altındaki adamların yarısını kaybetmiş olduğunu fark etti. İlk gediğin etrafındaki iç duvara bakınca Volarlı cesetlerin yığılmış olduğunu ve çatılardaki okçuların yaylım ateşine devam ettiğini gördü. Ama saldırganlarda bir kenetlenmişlik vardı. Kalkanlı adamlar birbirlerine iyice yapışmış, arkalarındaki askerler de ittikçe yavaş yavaş ilerliyorlardı. *Zamanı geldi.*

“Geri!” diye bağırdı ve öne atılıp bir Kuritai’ın korumasız boynuna mızrağını soktu. Sonra arkasını döndü ve muhafızlarla birlikte koşmaya başladı. Adamlar antrenmanlarda olmadıkları kadar hızlılardı. Merdivenleri indiler ve peşlerindeki düşmana hiç kayıp vermeden ilk dairenin gerisine geçtiler. Kuritailar da

taarruzlarını kesmeden gelmeye devam ediyorlardı. Yeni duvarın üzerinden aşmak için koşmaya başlamışlardı ama çatılardaki okçular düzinelercesini öldürüyordu. Duvarın üzerinden aşanlar da sayıca çok azdı ve hızlı bir şekilde öldürülüyorlardı.

"Sinyali unutma," dedi Çavuş Laklin'e. "Borazanı üç kere çalınca bir sonraki daireye geriliyorsunuz."

"Unutmam, leydim." Laklin elinin tersiyle terli alnını sildi ve sırıttı. "Derslerini verdik, değil mi?"

"Evet. Bakalım yaptıkları her şeyi ödetebilecek miyiz?"

Şehrin batı kısmına, gedikteki savunma konumlarından gerileyen birliklerini toplamakla meşgul olan Antesh'in yanına gitti. Volarlıların ateş toplarından biri birkaç metre önüne düşünce eğildi. Kaya kaya ve köz parçaları bir alev ve ısı patlamasıyla etrafa saçıldı. Antesh bu taktiği bekliyordu ve dairelerin arasındaki sokaklarda alevleri söndürecek birlikler kurmuştu. Ellerinde kovalarla gelen, çoğu yaşlı insanlardan oluşan grup alevlere bir muhafız birliği gibi saldırıyordu. Birkaç dakika içinde kum ve suyla alevleri söndürdüler. Ateş topu oldukça büyük olmasına karşın yangın şaşırtıcı bir şekilde hiçbir yere sıçramamıştı.

"Taştan bir şehirde yaşamanın artılarından biri, leydim," dedi ateş birliğinin lideri. Reva'nın malikâneye ilk kez girdiği günkü istirham sırasında gördüğü orta yaşlı, iri yarı bir kadındı. Kadının telkin edici sözüne karşın Reva etraflarındaki sokaklardan birkaç düzine duman sütununun yükseldiğini görüyordu. Şehrin tamamının ateşe o kadar da dayanıklı olmadığı belliydi.

* * *

"Sarkmayın beyler!" Antesh batı kısmına bakan çatılardan birindeydi. Kumanda noktasını, duvarlarının kalınlığı ve pencerelerinin darlığıyla şehrin en sağlam yapısı ve okçular için en uygunu olan Duvar Ustaları Loncası binasının üzerine kurmuştu. Alt taraflarında Volarlılar kaldırmış oldukları kalkanlarıyla duvarın etrafında kümelenmişlerdi ve arkalarındaki gedikten asker akmaya devam ediyordu. Volarlılar duvarı tırmanmaya çalışmaktan ziyade duvara saldırıyora benziyorlardı. Kalkanların arasında zaman zaman görünen kısa kılıçların parıltısı yeni bitmiş duvarları indirmeye çalıştıklarını gösteriyordu.

Reva lamba yağı dolu bir çömlek alıp kalkanların üzerine attı ve çömlek parçalanınca lamba yağı kalkanların üzerine yayıldı. Hemen

arkasından yanan bir ok fırlattı. Volarlılar kısa bir süre sonra yanan kalkanlarını bırakmak zorunda kaldılar ve hemen ardından yukarıdaki okçuların yaylım ateşi altında öldüler. Ama gediklerden girmeye devam eden askerlerin arkası kesilmiyordu.

Sağ taraflarından iki borazan sesi duydular; gediğin yakında açılacağının sinyali. "Burayı tutmaya devam edin!" dedi Reva Antesh'e ve en yakın geçide doğru koştu.

İki Özgür Kılıç taburu kuzeye bakan çemberin farklı noktalarına saldırıyordu. Bir tanesini askerler tutuyordu ama diğerinde hafif bir gedik açılmıştı. Küçüktü ama giderek büyüyordu. Hemen ardındaki kalkanlı askerlerin üzerine ok yağmaya devam ediyordu. Savunanlar çoğunlukla halktandı ama aralarında birkaç okçu ve muhafız da vardı. Çok becerikli olmasalar da bunu ateşli tutumlarıyla telafi ediyorlardı. Marangoz olduğunu gösteren deri bir önlüğe sahip iri yarı, yaşlı bir adamın elinde baltası, arkasında birkaç genç çırağıyla birlikte Volarlılara saldırdığını gördü. Etraflarındaki çatılarda insanlar düşmana taşlar ve şişeler atıyor, üstüne bir de küfürler yağdırıyorlardı.

"Ölün kâfir piçler!" diye bağırdı genç bir kadın ve büyük bir taş parçası alıp başının üzerinden Volarlılara fırlattı. Adamların kalkanlarının arasına düştü ve düştüğü yerde bir boşluk açıldı. Reva bir fırsat yakaladığını fark ederek çatının kenarına doğru koşup aşağı atladı. Boşluğu kapamak için kalkanını kaldıran Özgür Kılıç düşüşünü yavaşlattı ve Reva'nın kılıcının ağzından girip beynine saplanmasıyla yere düştü. Kısa kılıçlar üzerine doğru savrulurken Reva tekrar zıpladı, havada dönüp takla atarken gümüş bir mum ışığına benzeyen kılıcının ucu hiç şaşmadan düşmanlarının boğaz ve gözlerini kesiyordu. Onu düşman saflarının arasında gören halk daha da coşkun bir şekilde savaşmaya başladı. Yaşlı marangoz bir savaş narası atıp baltasını çılgınca savurdu, hemen arkasındaki iki çırağı da baltaları ve çekiçleriyle arkasından gidiyordu. Etraflarındaki evlerden diğer insanlar da ellerine geçirdikleri keski ve bıçaklarla onlara katıldı. Bazıları ellerinde silah bile olmadan koşup Özgür Kılıçlara saldırıyor, adamlara yumruk atıp gözlerini oyuyorlardı.

Saldırı karşısında bir süre sonra Volarlıların birliği bozuldu. Arkalarındaki duvara doğru kaçmaya çalışanlar sırtlarına ok yiyene kadar koşabiliyorlardı. Diğerleri ise ölene kadar savaşıyorlardı. Bir Volarlı düşmüş bir yoldaşının cesedi üzerinde halkı geride tutmayı başarıyordu. Kılıcını kıdemli bir asker gibi becerikli ve ancak

gerektiği miktarda sallıyordu. Cumbraellilere hırlıyor, kendi dilinde küfürler yağdırıyordu. Cumbraelliler son bir kez saldırmak üzere hazırlanıyorlardı ki Reva'yı görünce durdular.

"Çok cesursunuz," dedi Reva durmadan saldırmaya devam ederken. Hızlı bir şekilde bitti. Kıdemli asker Reva'nın kılıcı göğüs zırhının hemen altındaki çok küçük boşluğa girdikten sonra ağzına kan dolarak öldü.

"Alabilir miyim?" diye sordu Reva marangoza baltasını işaret ederek. Adam konuşamadan huşu içinde baltayı uzattı.

"Bu adam," dedi halka dönüp kıdemli askerin cesedini göstererek. Eğilip miğferini çıkardı. "Büyük ihtimalle düşmanlarımızın bir kahramanı. Bu şehirde kahramanlara neler yaptığımızı bilmeleri gerek."

Duvarın diğer tarafında haykırılan emirleri, çavuşların ve kıdemli askerlerin tekrar gedikten geçmek üzere askerlerini bir araya getirdiğini duyabiliyordu. Reva kıdemli askerin kesik başını duvarın üzerinden attığında sesler kesildi.

"İyi dövüştünüz," dedi halka dönüp gülümseyerek. Hepsinin önünde eğilmiş olması sinirlerini bozuyordu ama bozuntuya vermedi. "Silahları toplayıp hazırda bekleyin. Bu iş daha bitmedi."

* * *

Volarlıların doğuya bakan duvardan geçmeyi başardığı gece yarısına kadar dış daireyi tuttular. Bir koçbaşıyla duvarın bir kısmını yıkarken çok büyük bir sayıda adam kaybeden bir köle askeri taburunun arkasından Kuritailar ele geçirdikleri bölgeyi sağlama almak üzere ilerlemişti. Lord Arentes borazanın üç kere çalınmasını emredince Cumbraelliler önceden tecrübe ettikleri üzere geri çekilmişlerdi. Askerler geri çekilirken okçular çatıdan onları koruyor, beş ok attıktan sonra yirmi adım geri çekilip tekrar beş ok atıyorlardı. Alt taraflarındaki sokaklarda insanlar koşmakta olan Volarlıları yavaşlatsın diye arabalar ve mobilyaları sokaklara diziyorlar, bir sonraki çembere geçmeden çok değerli birkaç saniye kazanıyorlardı.

Reva yayını aldı ve ikinci dairenin arkasındaki en yüksek çatının üzerinde durdu. Şehrin ölüm alanını oluşturan elli metrelik düzleştirilmiş bölgeden koşan son savunmacıları izledi. Ve neyse ki Volarlıların gözünü kan bürümüştü; sonuçta tüm çabalarının sonucu buydu. Şehri ele geçirince katliam ve tecavüz kaçınılmaz

ödülleriydi. Bu yüzden ölüm alanına kılıçları ellerinde, gözlerini kan bürümüş, kalkansız bir şekilde koşuyorlardı.

Daha sonraları Antesh o zamanı Cumbrael okçuluğunun en güzel zamanı olarak anmaya başladı ve gerçekten de görülmeye değer bir görüntüydü. Havada o kadar çok ok uçmuştu ki yere düştüklerinde ne olduğunu görmek zordu. Ötesindeki ateşi görmeye çalışarak dumanın arasından bakmak gibiydi. Reva her saniye altı ok atıyordu ve yanında duran Arken de ona ayak uydurmaya çalışıyordu ama yayı her gerdiğinde acıyla yüzünü asıyordu. Fırtına tam bir dakika boyunca devam etti ve ikinci daireye tek bir Volarlı bile ulaşamadı. Antesh durmalarını işaret etti, hava temizlenince ölüm alanını kaplayan ceset halısı göründü. Hiçbiri duvara on metreden fazla yaklaşamamıştı. Hayatta kalanlar arka sokaklara sığınmaya çalışıyorlardı. Birkaç kişiydiler ve üzerlerine saplı oklara rağmen garip bir şekilde sakin durduklarına bakılırsa Varitailardı.

Reva her birine birer ok atarak hepsini bizzat öldürdü. Sonuncusu da ölürken Cumbraellilerden çirkin bir homurdanma yükseldi ve kısa bir süre sonra nefret dolu bir başkaldırının kükremesine dönüştü.

* * *

O gece rahat bir nefes alamadılar. Volarlılar topluca saldırı yerine ateş toplarıyla şanslarını deniyorlar, dairenin üzerinden attıkları lamba yağı dolu çömleklerin ardından yanan oklar gönderiyorlardı. Şehrin taşları bir kez daha yardımlarına yetişti ve ateşlerin çoğu hızlı bir şekilde söndürüldü. Taşlar yanmıyor olsa da insanlar yanabiliyordu ve kısa bir süre sonra Kardeş Harin'in bulunduğu katedrale bir sürü yanık insan doldu. Katedrali kardeşe şifa hanesi olarak kullanması üzerine vermiş, oturakları yatak yaptırmıştı ve zaman geçtikçe doluyordu. Piskoposların yalnızca bir tanesi karşı çıkacak kadar deli cesaretine sahipti. Kartlaşmış, yaşlı din adamı eciş bücüş ve titreyen eliyle dayandığı bastonuyla kaşlarını çatmış ve Dokuzuncu Kitap'tan alıntı yapmıştı: "'Ata'nın görüsüyle kutsanmış bir evde yalnızca barış ve sevgi bulunabilir!'"

"'Muhtaçlara yüz çevirmeyin,'" diyerek İkinci Kitap'tan bir alıntıyla karşılık vermişti Reva da. "'Zira Ata muhtaçlara yüz çevirmez.' Çekil yolumdan yaşlı adam."

Yanmış insanlar korkunç bir görüntü oluşturuyordu. Saçları tutuşmuş, derileri siyah ve kırmızı renge dönmüştü. Çığlıkları

yüksek dozda kızılçiçek verene kadar kesilmiyordu. “Böyle bir günümüz daha geçerse işimiz biter,” dedi Veliss. Üzerinde kan lekeleri ve türlü lekeler olan sade bir elbise vardı, kollarını yukarı sıyırmış ve saçlarını arkadan toplamıştı. Yüzünde is ve ter izleri vardı. Reva onu orada ve o anda, kaşlarını çatmış yaşlı piskoposun ve hiç zannetmese de oraya bakma lütfunu gösteriyorsa Ata’nın da gözleri önünde deli gibi öpmek istiyordu.

“Dikkatli ol aşkım,” dedi Veliss sessizce, Reva’nın yüzünden niyetini okuyarak. “Görünüşe göre çok müsamahalılarmış, bu kadarını beklemezdim. Ama bize müsamaha göstermezler.”

“Umurumda değil,” dedi Reva Veliss’in eline uzanarak.

“Savaşı kazan Reva.” Veliss başparmağıyla Reva’nın elini okşadıktan sonra elini çekti. “O zaman en çok neyi umursadığımıza karar veririz.”

* * *

İkinci daire gece boyunca dayandıysa da sabah olduğunda güneye bakan duvarların yakınında bulunan Dokumacı Loncası’na ait kumaşlarla dolu depo yanmaya başlamıştı. Yangın kontrol altına alınamayacak derecede şiddetliydi. Isı bir süre sonra savunmacılar tarafından katlanılmaz hale gelince Reva bir sonraki daireye çekilmelerini emretti. Bu defa daha pahalıya mal olmuştu, zira Volarlılar karmaşıklıktan yararlanmayı bilip okçuları çatılardaki adamları hedef alırken duvarın üzerinden atlamaya başlamışlardı. Çatıdaki okçuların çoğu aşağıda, sokakta öksüren bedenlerin arasına düşmüştü. Küçük okçu grupları kuvvetlendirilmiş binaların içinde mahsur kalınca kendilerini öldürmeye gelen Volarlılara ağır kayıplar verdirmiş ama en sonunda ölmüşlerdi.

Varitailar birkaç sokak ötedeki bir tapınağa girmeye çalışırken Reva bir çatının tepesinden onları izliyordu. Adamlar duvarları tırmanmaya ve pencerelerden girmeye çalışıyor, kısa bir süre sonra cesetleri dışarı düşüyordu. En sonunda binanın etrafını çevirip yüz kadar lamba yağı dolu çömlek attıktan sonra bir asker elinde bir meşaleyle belirdi. Adam meşalesini fırlattıktan sonra alevler hızlıca yükseldi ve savunmacılar tapınağın kapılarından panik halinde değil, öfkeli bir şekilde akmaya başladılar. Yüzlerinde en ufak bir korku olmadan Varitaiların üzerine saldırdılar. Savunmacıların başındaki adamı gören Reva şaşkınlıkla doğruldu. Rahip kıyafeti giymiş iri adam ince kılıcıyla Volarlılara saldırıyordu. *Meydandaki*

rahip. O da diğerleriyle birlikte sokakta katledildi ama öncesinde kendi sayılarının en az iki katı adamı öldürdüler.

Reva arkasını dönüyordu ki kiremitlere ıslak bir şeyin çarptığını duydu. Çatı boyunca yuvarlanıp ayağının dibine kadar geldi. Boş gözleriyle ona bakıyordu. Reva etrafına baktığında kesik başların yağmaya devam ettiğini gördü. Alt tarafındaki sokakta bir kadının çığlık attığını duydu. Belki de bedensiz başların bir tanesini tanıyordu.

Malikâneye gittiğinde Arentes'le Antesh'in bir haritanın başında tartıştıklarını gördü. "Elimizde hiç tutsak var mı?"

* * *

Malikânenin bir köşesinde başlarında muhafızların beklediği iki düzine kadar adam vardı. Çoğu yaralıydı ve hepsi ölümü beklediklerinden suskundu. Hepsi Özgür Kılıç'tı. Kuritailar ve Varitailar teslim olmuyorlardı. Savunmacıların hiçbiri, yaralı olmasına rağmen savaşmaya devam edenlerle ilgilenme mecburiyeti hissetmiyordu. "Hepsi kıdemli ya da çavuş," dedi Antesh. "Bize söyleyecek şeyleri olabilir diye düşünmüştüm."

"Biz buradayız, onlar da dışarıda," dedi Reva. "Bilmemiz gereken tek şey bu." Tutsakların başındaki askerlerden sorumlu Hane Muhafızı çavuşuna döndü. "Sıkıntı var mı? Kendim de yapabilirim."

Çavuş ciddi bir şekilde başını iki yana salladı ve savaş baltasını kaldırdı. "Biraz yayın," dedi Reva. "En çok Özgür Kılıçların bulunduğu noktaya atın."

Kendini durup izlemek zorunda hissettiğinden kaldı. Çok azının yalvardığını ya da kaçmaya çalıştığını görünce şaşırdı. Burada bir yerleri olmadığını, teslim olmanın yalnızca kaçınılmazı ertelediğini biliyor olmalılardı. Blokun başına gelirken çoğu korku içinde sendeliyordu. Balta inerken gözleri kapalıydı, bazıları ise dehşet içinde kusmuşlardı ama bir adamın sırtı dikti ve dizleri üzerine çöktürülürken Reva'ya sert ve kafa tutar bir şekilde bakıyordu. "Elverah," dedi.

Reva başını salladı.

"Bizim," dedi adam oldukça yoğun aksanlı bir Diyar Dili'yle. "Bizim kadar kötüsün."

"Hayır," dedi Reva. "Ben çok daha kötüyüm."

* * *

Her nasılsa uyumayı başarmış, meydanın yakınlarındaki bir çatının üzerinde uyanmıştı. Çatının ucunda Arken oturuyordu. Çocuk üzerini örtmek için bir battaniye getirmiş olsa da gece serindi ve titriyordu. “Rahat bir nefes almamızı sağlamış olabilir,” dedi. “Mahkûmlara yaptığımız şey. Yaklaşık iki saattir saldırmadılar.” Sözünde suçlama ya da serzeniş yoktu, yalnızca yorgun bir şekilde olanları kabul etmişti.

“Gelecekler,” dedi Reva ayağa kalkıp gerinerek. “Lord Arentes dün Diyar Muhafızları’na yaptığın yardımları çok övdü. Görünüşe göre seni yanlarına istiyorlar.”

“Aralarında düzgün bir tane bile okçu yok,” dedi omzunu silkerek. “Sivrilmek kolay.”

Reva battaniyeyi omuzlarına iyice sarıp önünde uzanan yarısı yıkık şehri izledi. Volarlıların aldıkları sokaklarda ateşler yanıyordu ve adamlar savunmacıların okçularından kaçınmayı öğrendikleri için kapıların arasında hızlıca koşuşturuyorlardı. Üçüncü dairenin arkasında, hemen alt tarafındaki dar sokaklarda insanlar yemek ateşlerinin başında oturmuş, bazıları da yorgunluktan yığılmıştı. Pek konuşan yoktu; yalnızca arada bir bebekler ağlıyor ya da bir çavuş bitkin bir muhafıza bağırıyordu.

“Yalan söyledim Arken,” dedi Reva.

“Ne konuda?”

“Al Sorna. Ata’nın görü hediyesi falan yoktu. Şu anda Menzil’de de olabilir gayet. Belki de yardımımıza gelmeyi hiç düşünmemiştir bile. Neden gelsin ki? Bu topraklar onun adını nefretle ananlarla dolu.”

Arken’in ayağa kalktığını duydu. Kısa bir süre sonra sıkı ve sıcak bir şekilde sarıldığını hissetti. “Böyle mi düşünüyorsun?”

Bu topraklara kız kardeşimi bulmaya geldim ve bir yerine iki tane buldum. “Hayır,” dedi ve güneye bakan duvarın karşısındaki sokakta bir Varitai kıtasının toplanmaya başladığını görünce hafifçe homurdandı. “Hayır. Geliyor.”

* * *

Gecenin geç saatlerinde tekrar başlayıp bütün gün boyunca devam etti. Volarlılar ayrı farklı noktadan şiddetle saldırıyorlardı. Her bir taarruzlarından önce makinelerinin hediye yağmuru

yağıyordu. Artık yalnızca tutsakların değil, sokaklarda kendilerini saldırıya karşı koymaya hazırlanan savunmacıların önüne kadınların ve çocukların başları da düşüyordu. Elbette bu bazılarının dirençlerinin kırılmasına sebep oluyordu; bir kız başı safları arasına düştüğünde bir adam birliğinin yanından koşarak duvarın üzerinden atlamış, elinde et bıçağıyla duvara yaklaşan Özgür Kılıçlara saldırmış ve kısa bir süre sonra kısa kılıçlardan oluşan fırtınanın arasında gözden kaybolmuştu.

Reva kendisine en fazla nerede ihtiyaç varsa oraya koşuyor, konumlarını tutmak üzere yayı ve kılıcıyla ölüm saçıyordu. Bazen sırf görünmesi bile yeterli oluyordu. Çatıda belirdiğinde ya da aşağı atladığında insanlar cesaret bulup yeni bir ateşle savaşmaya devam ediyorlardı. Ama öğlen güneşi yükselirken zamanın geldiğini anladı ve borazanın üç kere çalınması emrini verdi.

Arken'le birlikte bir geçidin üzerinden dördüncü çembere koşuyordu ki alt sokakta Lord Arentes'in küçük bir muhafız grubuyla etraflarını çevirmiş Varitailarla savaştığını gördü. "Yavaş!" dedi yaşlı kumandan üçüncü çemberin korumasına doğru adım adım gerilerken. "Bir adım geri."

Reva yayını eline aldı ve hızla üç Varitai öldürdü ama yeterli değildi. Sık saflarını bozmayan Özgür Kılıçlar geldi ve muhafızlara saldırdılar. Arentes'in bir kılıç darbesini savuşturduktan sonra kılıcını rakibinin omzuna saplayıp öldürdüğünü gördü ama kılıcını kurtaramadı. Reva yayını tekrar sırtına alıp geçitten koştu ve aşağı atladı. Elinde kılıcıyla birlikte savaş girdabının tam ortasına düştü. Arentes'in üzerine atılan bir Volarlıyı öldürdü. Arkasından bir başkası ona doğru saldırırken geçitten atlayan Arken'in ayakları adamı önce yere serdi, sonra da baltası beynini dağıttı.

"Duvar, lordum!" dedi Arentes'e ve koşmaya başladılar. Üst taraflarında okçular Volarlıları geride tutmaya çalışırken gerilediler.

Başını kaldırdığında Arken'in duvara tırmandığını gördü. Berrak, mavi göğe karşı büyük bir siluetti ve birden Reva'nın önündeki büyük yığının üzerine düştü. "Arken?"

Yuvarlanınca yüzü kaldırıma sürttü ve eti sıyrıldı. Gözleri kısıktı ve görmüyorlardı. Sırtına bir Volar kısa kılıcı saplıydı.

* * *

Özgür Kılıçlar duvarın üzerinden sürekli olarak gelirken Arken'in cesedi etrafında o kadar adam öldürmüş olmasına rağmen

üçüncü daire bir saatten daha fazla dayanmadı. Reva öfkesinden tüm zaman mefhumunu yitirmişti ve hiçbir yorgunluk hissetmiyordu. Adamlar gelmeye, o öldürmeye devam ediyordu, ta ki birileri onu tutup götürene kadar. O zaman duyuları dönmüştü. Kılıç tutan kolu omzuna kadar kanla kaplıydı ve gözleri Volarlı ölülerin arasında yatan Arken'in cesedindeydi. Onu götürenler bir köşeyi dönüp beşinci halkaya götürdüklerinde gözden kayboldu.

"Leydim?" Antesh yüzüne bakıyordu ve omzunu dürtüyordu. "Lütfen, leydim."

Reva gözlerini kırptı ve yavaşça ayağa kalktı. "Kaç kişi kaldı?"

"En fazla yarısı. Son çember düşerken çok adam kaybettik.

Arken... "Evet, çok adam kaybettik."

Elindeki kılıca baktı ve keskin tarafının yarısının kopmuş olduğunu gördü. Kırıldığını hatırlamıyordu. Kılıcını sokağa fırlattı ve bir yalak buldu. Saçından kanı temizlemek için başını altına soktu. "Burayı tutamayız," dedi Antesh'e başını sudan çıkarınca. "Son çembere gerileyin. Öldürme alanı daha geniş."

* * *

Antesh ve Arentes son savunmayı hazırlarken Reva malikâneye gitti. Kılıç bıraktığını hatırladığı yerdeydi; amcasının anısına şöminenin yanına dayamıştı. Eline aldı ve hatırladığından daha hafif olduğunu fark etti. Ucu keskin ve parlaktı. Okuyucu'nun kanı temizlenmişti. "Senin için gelmemiştim," dedi kılıca. "Ama sen de iş görürsün."

Altıncı ve son çember katedral meydanının etrafına inşa edilmişti ve adım başına en az bir savunmacı düşüyordu. Savaşamayacak kadar yaşlı, yaralı ya da genç olanlar katedralin içindelerdi. Geri kalan muhafızlar meydana dizilmiş, bir gedik oluşması durumunda taarruz etmek üzere hazır bekliyorlardı. Hepsinin bitkin olduğunu görebiliyordu ama omzunda dedesinin kılıcıyla yaklaşırken hepsi sırtını dikleştirdi.

"Zamanının geldiğini düşündüm," dedi. "Hizmetiniz için teşekkür ederim. Şu andan itibaren hepiniz şeref payesine sahipsiniz ve istediğiniz takdirde gidebilirsiniz."

Kahkaha şaşırtıcı derecede yüksekti ama Lord Arentes yüzünü asıp başını iki yana sallayınca kısa sürdü. "Yine de," diye devam etti Reva, "ben de dahil olmak üzere ailemin böylesi büyük bir hizmeti hak etmediğini söylemek yanlış olmaz. Zira ben kutsanmış değilim.

Ben... Ben bir yalancıyım...” Elinin üzerine bir yağmur damlası değince durdu. Garipti, çünkü gök uzun zamandır berraktı. Başını kaldırdığında havanın karardığını, çok hızlı bir şekilde bulutların toplandığını gördü. Kısa bir süre sonra yağmur yağmaya, sert bir rüzgâr esmeye başladı ve halkanın iki tarafındaki ateşler söndü.

“Leydim!” Antesh üst tarafındaki geçitten güneyi işaret ederek seslendi. “Bir şeyler oluyor.”

Dokuzuncu Bölüm

Vaelin

Bulutlar gökte hareket etmeye başlayınca Cara hafifçe sallandı. İnce pamuk tutamları birleşerek siyah, bir kilometre genişliğinde, yavaşça dönen örümcek ağlarına benzer asmalar oluşturdular.

"İyi misin?" diye sordu Vaelin sendeleyen kızın elini tutarak.

"Biraz başım dönüyor o kadar lordum," dedi zoraki bir şekilde gülümseyerek. "Uzun zamandır yapmamıştım." Derin bir nefes aldı ve başını tekrar göğe kaldırdı. Birden başlayan esinti tepenin eteğindeki çimleri yaladı. Havadaki sarmal dönüyor, giderek kararıyor, asmalar yoğunlaşarak gri ve siyah renkli, öfkeli dağlar halini alıyorlardı. Cara dişlerini sıktı ve acı içinde homurdandı. Dönen bulut on kilometre kadar ötedeki dumanla kaplı şehrin üzerine doğru ilerlemeye başladı. Beraberinde ara ara düşen yıldırımlar ve gök gürültüleri götürüyordu.

Cara dizlerinin üzerine çöktü. Yorgunluktan rengi atmış, gözleri matlaşmıştı. Lorkan ve Marken kızın yanına gittiler. Genç yetenekliler Vaelin'e içerlemiş bir bakış attılar. Vaelin bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Dokumacı da onlardan biraz uzakta duruyordu. Yüzünde her zamanki durgunluğu değil, şaşkın bir ifade vardı. Volta atıyor, giderek uzayan ipini iki eliyle sıkıca tutuyordu. Vaelin'in bildiği kadarıyla yeteneğini yolculuk boyunca kullanmamıştı ama savaşlardan sonra sık sık yaralıları taşıdığını görmüştü. Vaelin Dokumacı'nın bakışlarını Cara'dan çevirdiğini görünce şarkısı bir hüsran notası şakıdı. Dokumacı huzursuzca kıpırdandı ve kararlı bir duruş aldı. *Bir şey bekliyor,* diye geçirdi içinden Vaelin. *Ya da birini.*

Arkasını dönüp koca bulutun Alltor'a doğru süzülmesini izledi. Tehlikeli bir görünüşü vardı ve şehrin duvarlarının içinde çıkmış yangınlar varsa onları söndüreceğini umuyordu.

Kuzey Muhafızları arasından giden gözcüler gün içerisinde

şehrin çok zor bir durumda olduğunu bildirince orduya hızlanmalarını emretmişti. Herkese ekstra çaba göstermelerini söylemiş, atıyla yanlarından yüzünde kasvetli bir ifadeyle geçerek geride kalanları kırbaçlatacağına dair tehditler savurmuştu. Gece boyunca atlarını sürmeye devam etmişler, mola vermeden önce seksen kilometre yol gitmişlerdi. Sabah olduğunda Nortah çadırına bir öneriyle birlikte Cara'yı getirmişti.

"Lordum," demişti küçük kız. "Yaptığım şeylerin nasıl bir sonuç doğuracağını bilmediğimi söylemeliyim. Şehre yağmur yağdırabilirim ama sonrasında..." Omzunu silkmişti. "Küçükken köyümüze bir kuraklık musallat olmuştu, ekinler kuruyordu ve annem kış gelince açlıktan kırılacağımızı söylemişti. O zamanlarda da yeteneğim hakkında biraz bilgi sahibiydim. Küçük hortumlar yapıyor, bazen bulutları birleştirip güzel şekiller oluşturuyordum. O zaman da büyük bir bulut yaptım, diğerlerini ona kattım ve yağmur yağdı. Üç gün boyunca yağmur yağdı ve insanlar sevindi. Yağmur durduğunda ördeklerin olduğu göl dondu. Yazın ortasıydı. Kısa bir süre sonra Erlin beni buldu ve aileme kuzeyde güvende olacağım bir yer olduğunu söyledi."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," demişti Vaelin. "Yeteneklerimizin karşılığında ödediğimiz bedeli iyi biliyorum."

"Buraya kadar yalnızca izlemek için gelmedim lordum."

Bulutların Alltor'un üzerini kaplamasını bekledi ve şiddetli bir yağmur yağacağının habercisi gri perdeyi gördü. Şarkısı güçlüydü ve Reva hakkında gurur ama aynı zamanda kötü bir his içeren bir melodi şakıyordu. Zamanları kalmamıştı.

* * *

"En az bire karşı iki," dedi Kont Marven yüzbaşılar konseyinde. "Alltor'dan çektikleri askerleri bizim karşımıza geçirdikçe sayıları daha da artıyor. Lordum, düşmanın gücünü göz önüne aldığımızda bir aldatmaca taktiği uygulamamızı öneriyorum." Harlick'in çizmiş olduğu haritanın ortasını işaret etti ve birkaç yüz metre ötelerindeki Volar kampını gösterdi. Özgür Kılıç ve Varitai safları Alltor'a giden yollarını kapıyordu ve her iki taraflarında çok sayıda süvari birlikleri vardı. "Piyadelerimizi olduğu yerde tutup Eorhilleri dikkatlerini çekmek için batı kıyısına gönderebiliriz. Bu esnada Nilsael atlıları ve Kuzey Muhafızları batıya gider. Düşman saflarını yeniden düzenlemek zorunda kaldığında şuraya saldırabiliriz."

Parmağıyla Volar saflarının sağ tarafındaki bölgeyi gösterdi. “Sert bir saldırıdan sonra batıya dönüp süvarilerle birleşiriz, bu sırada Eorhiller de doğu taraflarını baskı altına alır. Şehre biraz zaman kazandıracak kadar adam geri çektirtebiliriz. Sonra ormana geri çekiliriz ve eminim Seordah dostlarımız piyadeleriyle orada kendilerini göstereceklerdir. Küçük çarpışmalarla karşılarına çıkarız, pusu kurarız vesaire. Çabuk olmaz, günlerden ziyade haftalar sürer ama sanırım bu savaşı kazanabiliriz.”

“Alltor’un haftaları yok,” dedi Nortah. “Günleri bile yok.”

“Ve bizim de yeterli askerimiz yok Yüzbaşı,” dedi Marven sesinde önceki haftaların bitkinliğiyle. “Hatlarını kırmak için elimizdeki ordunun iki katına ihtiyacımız var.”

“Yani bütün bu yolu şehir yok olurken ormanın etrafında dönmek için mi geldik?” Nortah hoşnutsuz bir şekilde burnundan soludu.

“Peki ya nehir?” diye sordu Adal. “Sandal inşa edebiliriz. Saflarımızda sandal yapmasını bilen pek çok adam var. Şehre bu şekilde takviye gönderebiliriz.”

“Takviyeleri gönderene kadar takviye edilecek kimse kalmaz,” dedi Nortah. “Tabii nehirde demir atmış canavarı geçebilirsek o da.”

Vaelin gök gürültüsünü duyunca başını çadırın tavanına doğru kaldırdı. Cara’nın fırtınası giderek güçleniyordu ve kısa bir süre sonra toprak süvarilerin ilerleyemeyeceği kadar ıslak olacaktı. Çadırın arkasına, çuvalın bulunduğu yere gitti. Yüzbaşılar tartışmaya devam ederken ağzının bağını çözdü ve kılıcı çıkardı. Kan şarkısı hoşnutlukla yükselirken kılıcın kabzasını tuttu ve eline rahat bir şekilde oturduğunu hissetti. Vaelin kılıcını kuşanırken adamların sustuğunu fark etmişti. Uzun zamandır hissetmediği ama aşina olduğu ağırlığı omzunda hissetti.

“Lordum?” diye sordu Dahrena, Vaelin çadırdan çıkarken. Vaelin Alev’in bağlı olduğu yere gitti, sırtına eyeri yerleştirdi ve bağladıktan sonra elinde dizginlerle piyadelerin yanına doğru yöneldi.

“Ne yapacaksınız?” Dahrena yoluna çıkmıştı ve gözlerinde korku dolu bir şüphe vardı. Bütün yüzbaşılar kadının arkasında durmuş, şaşkınca bakıyorlardı ama Nortah ve Caenis’in yüzlerinde kasvetli bir anlayış vardı. Bakıştıktan sonra farklı yönlere gittiler, Caenis çavuşuna seslendi ve Nortah yanında Kardansı’yla birlikte birliğine doğru gitti.

“Lordum?” diye sordu Dahrena.

“Uçtuğunda diğerlerinin ruhlarını görüyorsun,” dedi. “Peki kendininkini hiç gördün mü?”

Dahrena başını iki yana salladı.

“Yazık.” Vaelin elini uzatıp parmağını yanağında gezdirdi. “Çünkü ben görebiliyorum ve gerçekten ışıl ışıl bir ruhunuz var leydim. Kız kardeşime sahip çıkarsanız sevinirim. Bunu anlamayacaktır.”

Vaelin arkasını döndü ve atına bindi. Ordunun ön tarafına doğru gidip madencilerin sancağını görünce durdu. “Rahat!” diye bağırdı etrafındaki alaylara. “Toplanın.”

Çavuşlar bir an için tereddüt ettikten sonra emri tekrarladılar ve birkaç dakika sonra hepsi Vaelin’in etrafına toplandı. Ön taraflarda piyadeler, arka tarafta ise Seordahlar vardı.

“Şu geldiğimiz nokta itibarıyla,” dedi, “artık sizden yalnızca görev bilinciyle bana itaat etmenizi bekleyemem. Artık bu ordudaki her erkek ve kadın kendi yolunu çizmek zorunda. Ben,” eyerinde dönüp Volar saflarının ardındaki yağmurlu şehri işaret etti, “atımı bu şehrin ortasına sürmeyi planlıyorum. Çünkü bir arkadaşım orada ve onu tekrar görmeyi gerçekten çok istiyorum.”

Omzunun üzerine uzanıp kılıcını tuttu ve yukarı kaldırdı. Kara göğün altında ışık azdı ama yine de kılıç güneşte parlıyordu. Adamların yağmur altındaki soluk yüzlerine baktıktan sonra tekrar konuştu. “Ve beni durdurmak için yoluma çıkan herkesi öldürürüm. Benimle gelmek isteyenler başım üstüne.”

Alev’i çevirdi ve yavaşça ilerlemeye başladı. Arkasında uğultunun yükselmeye başladığını duyabiliyordu. Marven ve Adal’ın seslerini ayırt etti. Adamlarına emirler yağdırıyorlardı. Vaelin şarkıyı çağırdı ve seslerin kaybolmasına izin verdi. Volar saflarına baktı ve tanıma notasını bekledi. *Belki de korkaklığından dolayı onu öldürmüşlerdir.* Ama sonra yükseldi, Volar hattının ortasının hemen solunda konuşlanmış taburun içinde, saf korku içeren bir nota.

Eh, diye geçirdi içinden. *En azından Alornis’i tanımış oldum.*

Alev’in üzengilerini dürttü ve atı şaha kalktıktan sonra dörtnala ilerlemeye başladı.

* * *

Görüntüsü bütün görüş alanını dolduran Volar ordusunun

üzerine ilerlerken zaman yavaşlamış gibiydi. Nehirdeki mancınık gemilerinden savrulan ateş topları havada kavis çiziyor, şehirdeki yangınlar yağmurun altında sönüyor, gökteki yoğun ve kara bulutlar arada bir yıldırımlar doğuruyordu.

Vaelin atını sürerken üzerine oklar yağıyordu ama şarkı sayesinde hepsinden kolayca sıyrılıyordu. Müziği hiç olmadığı kadar yüksekti. Eski tutsağı gözüyle seçene kadar bekledi. Adamın korkusu taburunun ikinci sırasında yüksek oktavdan bir çığlıktı. Vaelin şarkı söylemeye başladı; şarkısına tüm öfke ve kana susamışlığı kattı. Şarkının tam yerine isabet ettiğini hissetti ve Özgür Kılıç'ın aklını kaybetmemesini sağlayan son bağlantı da Vaelin'in kılıcını ileri doğru tutmuş, atla üzerine geldiğini görünce cam gibi kırıldı. Genç adam kılıcını etrafa saplamaya başlayıp arka taraflara doğru ilerlerken Volar ordusunun safları sarsıldı. Kendisini tutmak üzere uzanan elleri kesiyor, dehşet içinde çığlıklar atıyordu. Ön saflardaki birkaç asker de kargaşanın sebebini öğrenmek için arkalarını döndüler.

Aslında hareketsizce onu bekleyen, disiplinli bir sıradaki küçücük bir kusurdu ama o gün yeterliydi.

Savaş atı olarak doğmuş Alev korkusuzca atıldı ve kaçamayacak kadar yavaş olanları ayaklarının altına alırken Vaelin'in kılıcı kendi şarkısını söylemeye başladı. Yukarı doğru salladığı kılıcıyla bir adamı çenesinden alnına kadar o denli güçlü bir şekilde kesti ki adamın miğferi de yarıldı. Sonra Alev'i daha da ileri sürdü, bu sırada kılıcı bitmeyen ve durdurulamayan bir şekilde dans etmeye devam etti. Yanlarından geçtiği adamlar kollarını ve bacaklarını kaybetmiş bir şekilde yere yığılıyorlardı. Çığlıkları hâlâ güvenli bir yere doğru delicesine ilerlemeye çalışan eski tutsağın çığlıklarına karışıyordu.

Kalabalığın içinden sert bakışlı kıdemli bir asker çıktı ve kısa kılıcıyla hızlı bir hamle yaptı ama o gün şarkı her şeyi görüyordu ve bir uyarı notası şakıdı. Kıdemli asker saniyeler sonra gözleri ve ağzını kocaman açmış bir şekilde dizlerinin üzerinde kesik bileğine bakıyordu. Bir Özgür Kılıç Alev'in bacaklarına doğru bir hamle yapınca Vaelin adamın kafasını kesti.

Volar saflarının arkasından çıktılar ve Vaelin Alev'i durdurup köpüren adamlardan oluşan denize doğru döndürdü. Dehşete kapılmış Özgür Kılıç arkasındaki açıklıkta dizleri üzerindeydi. Kocaman açtığı gözlerini bir an bile kırpmıyordu ve aklını tamamen kaybetmiş olduğu belliydi. Vaelin atını döndürdüğünde Volarlıların

ellerinde kılıçları, yüzlerinde korku ile etrafını çevirdiklerini gördü.

Vaelin bir yerden bir kahkaha sesi duydu ve kendisine ait olduğunu fark etti. Aynı zamanda burnundan akan kan ona yeterince şarkı söylemiş olduğunu gösteriyordu. Umursamadan tekrar saldırıya geçti ve en yakınındaki Özgür Kılıç'a doğru atını sürüp rakibinin her iki tarafındaki adamları öldürdü. Sağ tarafa doğru seğirtti ve önce emirler yağdıran bir adamı, sonra da korkudan donmuş birini öldürdü.

Ama hepsi korkuya kapılmamıştı. Bir düzine kadar adam onu indirmek üzere zıplayıp kılıçlarını savuruyorlardı ama şarkı her bir saldırıyı önceden haber veriyordu. Vaelin kılıcıyla hamleleri savuşturuyor, eğiliyor, şarkı ve kan keşmekeşi içinde öldürmeye devam ediyordu, ta ki Alev tiz bir şekilde kişneyip şaha kalkana kadar. Savaş atının yan tarafına bir ok saplanmıştı. Birkaç saniye şaha kalkmış bir halde durduktan sonra çifteler atmaya başladı ama bedenine yayılan bir acı dalgasıyla dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. Vaelin eyerin üzerinden yere atladı. Ayağa kalkarken bir hamleyi savuşturdu ve kılıcının ucunu ona saldıran adamın göğüs zırhından içeri soktu. Yıldız gümüşü kılıç, zırhı rahatlıkla delip geçmişti.

Kılıcını çekip kurtardı ve ölen atının yanında durdu. Etrafı Özgür Kılıçlarla çevriliydi ve arkasındaki üstleri küfürler edip emirler yağdırırken Vaelin'in üzerine doğru geliyorlardı. Şarkı nispeten uyumsuz, vahşilik ama aynı zamanda ateşli ve sarsılmaz bir sadakat içeren bir nota şakıdı. Vaelin tekrar kahkaha atınca Özgür Kılıçlar durdu.

"Generalinizin teklifimi kabul etmemesine üzüldüm," dedi.

Kardansı parlak dişleri ve pençeleriyle ortalarına atılınca iki adamı anında yere serdi. Büyük çenesi hemen yerdeki adamların yüzlerini buldu ve iki kafayı da tek tek kopardı. Bir an için Vaelin'e bakınca kan şarkısı sıcak bir selamlamayla doldu ve Kardansı kayboldu. Volarlıların en yoğun olduğu bölgeye doğru ilerlerken ardında kan ve kopuk uzuvlar bırakıyordu.

Volar safları paramparça olmuştu. Yirmi metre genişliğindeki boşluk Kuzey Muhafızları ve Yüzbaşı Orven'in muhafızları için karşı koyulamayacak bir hedefti. Kılıçları güneş ışığında parlarken hücum ettiler ve tüm Özgür Kılıç taburu dağılana kadar boşluk genişledi. Yüzbaşı Adal koşan bir Volarlıyı öldürdü. Vaelin'in Alev'in cesedi yanında durduğunu görünce ona baktı. "Yaralanmışsınız lordum."

Vaelin elini burnundan akan kana götürdü ve başını iki yana

salladı. “Önemli bir şey değil. Adamlarını topla ve sol tarafa doğru git, yan taraflarından süvarilere saldır.”

“Atınız yok...” diyordu Adal ama Vaelin arkasını dönüp en yakınındaki Volar taburuna doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

“Bir şey olmaz,” dedi elini sallayarak ve arkasını dönmedi.

* * *

Şarkı söndürülemeyen bir ateş gibiydi ve Vaelin’in saldırısını besliyordu. Vaelin ölüm saçıyor, normalde onu öldürecek hamleleri savuşturuyor ya da kenara çekilip kurtuluyordu. Sonraki tabura arka taraflarından saldırdı. Bir Varitai taburuydu ve saçtığı dehşetten etkilenmemişlerdi ama yine de şarkıdan gelen becerisine karşı koymak için gereken içgüdüye sahip değillerdi. Saflarının ortasına kadar girdi ve askerlerinin aksine korku hisseden, atını kanayana kadar kırbaçlayan ve kaçmaya çalışırken adamlarına da saldıran kumandanlarını öldürdü. Çabaları nafileydi.

Ustabaşı Ultin madencileriyle taburun karşısından saldırınca taburun formasyonu bozuldu. Menzil’den gelen adamlar yolculuk sırasında gördükleri korkunç sahnelerin verdiği öfkeyle saldırıyorlardı. Varitailar otomatik bir kesinlikle karşılık verdiler. Birbirine yakın duran savunma grupları oluşturup son adama kadar dövüştüler.

“Toplanın!” diye bağırıyordu Ustabaşı Ultin. Sancağını Volar saflarının arka tarafına dikmişti. “Benim etrafımda toplanın!”

“Sol tarafa gidin,” dedi Vaelin ve adamın sarsılmış halini görünce kaşlarını çattı.

“Siz...” Ultin yutkundu, bir an için Vaelin’e bakmaya devam etti ve sonra gözlerini kırpıp başını çevirdi. “Emredersiniz lordum!”

Vaelin yanaklarında bir ıslaklık hisseti ve göz kapaklarına dokununca parmaklarının kan içinde kaldığını gördü. Durdu ve şarkıyı susturmaya çalıştı ama birkaç uyarı notasıyla tekrar alevlendiğini hissetti. Sağ tarafına döndüğünde Kont Marven’in piyadelerinin kendilerinden daha az sayıda, hafif zırhlı bir grupla şiddetli bir çarpışma içinde olduklarını gördü. Vaelin o tarafa doğru koşarken adamların aşırı derecede hızlı olduklarını, çoğunun iki elinde de birer kılıç olduğunu ve korkunç danslarını ettiklerini gördü. Üzerlerine giden Nilsaelliler tek tek dökülüyorlardı. *Meşhur Kuritailar,* diye geçirdi içinden. Bir kılıcın altından eğilerek geçti, yuvarlanarak dizlerinin üzerinde durdu ve yanından geçtiği kılıçlı

adamın dizinin arka tarafını kesti. Nilsaelliler kükreyerek kılıçları ve hançerleriyle yaralı Kuritai'ın üzerine üşüştüler.

Şarkı tekrar alevlenince Vaelin başını kaldırdı ve üç Kuritai'ın üzerine doğru geldiğini gördü. Bir tanesi direkt karşısından gelirken bir tanesi sağına, bir tanesi de soluna doğru ilerliyordu. Şarkıyı tamamen serbest bıraktı ve birden Kuritailar ağır çekimde hareket ediyor gibi oldular. Koordine atakları beceriksizce ve yavaştı. Savunmalarının pek çok açığı vardı. Üç Kuritai bitmeyen yağmurda çamurlar sıçratarak yere düştüklerinde şarkı biraz dindi. Adamların boğazlarındaki birbirinin neredeyse aynısı olan kesiklerden kan fışkırıyordu.

Vaelin doğruldu ve bir Kuritai'ın başını yana eğip ona baktığını gördü. Yüzünde ilk kez şaşırtıcı bir numara gören bir çocuğunki gibi boş bir ifade vardı. Aynı ifadenin onları izleyen pek çok Nilsaellinin yüzünde de olduğunu gördü. Bir yay sesi duyuldu ve meraklı Kuritai göğsündeki okla birlikte yere düştü. Diğer Kuritailar tehlikeye bakmak üzere arkalarını döndüklerinde Hera Drakil'in Seordahlarla birlikte üzerlerine geldiklerini gördüler. Nilsaelliler cesurdu ama sayıca üstün olmaları gerekiyordu. Görünüşe göre Seordahların böyle bir avantaja ihtiyacı yoktu.

Vaelin Seordah şefinin bir kısa kılıcın altından kayıp savaş sopasıyla ayağa fırlayarak Kuritai'ın arka tarafından başına vurduğunu ve darbenin etkisinden adamın beyninin dağıldığını gördü. Geri kalanları savaş sopaları ve bıçaklarıyla Seordahlar halletti. Kuritailar birkaç saniye içinde ölmüşlerdi.

"Ormana neden dokunulmadığını şimdi daha iyi anlıyorum," dedi Vaelin savaş şefi yanında çömelince.

"Şifacıya ihtiyacın var Beral Shak Ur," dedi adam Vaelin'i ayağa kaldırarak.

Vaelin sendeliyordu ki şarkı tekrar alevlendi ve ağzına kan dolarken acıyla bağırmamak için kendini zor tuttu. *Reva!* Şehre doğru döndü. Gözlerini geçitte gezdirince kapıların parçalanmış ve açık olduğunu fark etti. "Bir ata ihtiyacım var," dedi.

Seordah'ın tereddüt ettiği belliydi ama Kont Marven yanlarına geldi, atından indi ve dizginleri Vaelin'e uzattı. "Zaten atsız daha iyi dövüşüyorum," diye ekledi kont yanağındaki bir kesikten kan akarken.

"Adamlarını topla," dedi Vaelin ve eyerin üzerine çıktı. Atın üzerinden savaşı daha net görebiliyordu. Volar ordusunun her bölümünün çarpışma içinde olduğunu gördü. Birkaç noktasında

açıklar vardı ve Nortah'ın birliği öfkeyle kendilerinin iki katı sayıdaki bir Özgür Kılıç taburunu paramparça edip Ultin'in madencileriyle bir araya gelmişti. Sol tarafları Caenis'in Diyar Muhafızları'nın şiddetli saldırısına rağmen hâlâ dayanıyor gibiydi. Onların da arka tarafında yağmurdan görebildiği kadarıyla atlardan oluşan bir kargaşa vardı ve Eorhillerin Volar süvarileriyle çarpıştığını anladı.

"Diyar Muhafızları'nın karşısındakilere arkalarından gir," dedi Marven'e ve düşmemek için eyer kaşına tutunmak zorunda olduğunu fark etti. "Hera Drakil," dedi Seordah'a dönerek, "şehirdeki bir arkadaşımla tanışmanı istiyorum."

Marven'in atını döndürdü ve dörtnala ilerlemeye başladı. Geçidin yanında gördüğü şey bir an için durmasına yol açtı. Tutsak Özgür Kılıç kesik boğazı, elinde kanlı bir bıçak ve yüzünde şarkının doğurduğu çılgınlıkla donmuş bir şekilde yatıyordu.

* * *

Harlick'in raporlarından bu geçidin tam olarak üç yüz metre uzunluğunda olduğunu biliyordu, dolayısıyla birkaç kilometre daha uzunmuş gibi gelmesi garipti. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Burnu, ağzı ve gözlerinden gelen kanın hafif zırhının altından kıyafetlerine aktığını hissedebiliyordu. Birkaç metrede bir ağzındaki kanı tükürüyor, Marven'in atını sürekli daha hızlı koşmaya zorluyordu.

Atıyla birlikte kapının kalıntılarının üzerinden atlamak zorunda kaldı ve arnavutkaldırımlı sokaklarda nal sesleri yankılanırken ilerlemeye başladı. Etrafı yıkımla doluydu. Adım başı görülen cesetlerden akan kan derelerinin yağmurla karışıp aktığı oluklar taşmıştı. Bazı Volarlılar sendeleyerek dolanıyorlardı ama yüzlerinden akıllarını kaybetmiş oldukları belliydi ve tehlikeli değillerdi. Savunmacılar şehrin içine duvarlar inşa etmişlerdi ve devam etmeden önce Volarlıların açtığı gedikleri bulmak zorunda kaldı. Şarkı gittikçe yükseliyordu ve gecikmeden dolayı öfkelendi.

Katedrale kısa bir mesafe kaldığında atından inmek zorunda kaldı, zira önünde yığılı olan cesetleri gören Marven'in deneyimli savaş atı devam etmemek konusunda diretmişti. Vaelin cesetlerin üzerinden geçerken gözleri kararıyordu. Sırtına kısa bir kılıç gömülü, soluk elinde bir balta olan genç bir adamın yanında diz çökmek zorunda kaldı. *Daha küçücük bir çocuk sayılır.*

Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve yalpalayarak yürümeye devam etti. Çarpışma seslerini duyabiliyordu. Yerle bir edilmiş binalardan oluşan bir caddeye girdi ve beş bin kadar Volarlının başka bir duvara saldırdığını gördü. Bir gedik açmayı başarmışlardı ve duvarların içinde korkunç bir savaş devam ediyor, etrafa sürekli cesetler yığılıyordu. Şarkıdan gelen başka bir bağırış aklındakini doğruladı. Orada, tam ortasındaydı. *Başka nerede olacaktı ki?*

"Yapalım şu işi," dedi yanında beliren Hera Drakil. Savaşçıları da etraflarındaki sokaklardan çıkıp geliyorlardı.

"Çok memnun olurum," dedi Vaelin.

Seordahlar şiddetle saldırdığında Volar ordusundan biçare iniltiler yükseldi. Bu duvarların içinde o kadar zaman boyunca yalnızca kendilerinden çok üstün savaşçılar tarafından hızlı bir şekilde öldürülmek üzere işkence çekmişlerdi.

Vaelin savaş sesleri dinerken gözlerini kapadı. *Dur artık,* dedi şarkıya ama çok yorgundu ve üşüyordu.

"Önümde diz çökmene gerek yok."

Yüzünde sıcak bir gülümseme, omzunda Renfael yapımı kılıcıyla başında duruyordu. Kılıcı tamamen kan içindeydi.

"Bu mu?" diye sordu Vaelin kılıcı kastederek.

Kız başını iki yana salladı. "Bulamadım."

Gözleri karardı ve bir an için siyahlığın içinde kaldı. Geçtiği zaman sırtüstü yatıyor olduğunu fark etti. Yüzü birkaç santim ötedeydi ve kanlı yüzüne kızın gözyaşları dökülüyordu. "Geleceğini biliyordum."

Vaelin zar zor elini kaldırdı ve kızın saçını okşadı. *Kesmemiş.* "Gelmesem ne yüzle abin olduğumu söyleyebilirdim ki?" Öksürdü ve ağzından fışkıran kan yüzüne bulaştı.

"HAYIR!" diye bağırdı kız Vaelin'in gözleri tekrar kararırken. "HAYIR! Lütfen..."

* * *

Soğuk. Mutlak, sakınılmaz bir soğuk. Derisini ve kemiklerini kesip kalbine tutunuyordu. Ama yine de titremiyor, verdiği nefesler buhara dönüşmüyordu. Gözlerini kırptı ve bir duvar gördü. Döndü ve botları yüksek bir ses çıkarıp uzun süre yankılandı. Hiçbir yankı bu kadar uzun süremezdi.

Oda taştan üstünkörü oyulmuş basit bir küp şeklindeydi. Sağ tarafındaki duvarda tek bir pencere vardı. Odanın ortasında kara bir

ağaçtan yapılmış sade bir masa vardı ve etrafta bir ışık kaynağı olmamasına, pencereden ışık girmemesine rağmen masanın yüzü parlıyordu. Masanın öbür tarafında bir kadın oturmuş, hem öfkeli hem de meraklı bir şekilde ona bakıyordu. Kadının karşısında boş bir sandalye vardı.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi kadın ve sesi yine olağanüstü şekilde yankılandı.

Vaelin masaya doğru gitti ve belli belirsiz, yumuşak, ağlamaklı bir ses duyduğunu düşünüp bir an durdu. *Biri bana mı seslendi?*

"Tokrev miydi acaba?" Kadın başını yana eğdi ve gözlerini kıstı. "Hayır, sanmıyorum."

Siyah saçları vardı, gençti ve çok güzeldi. Gözlerinde zekâsının parıltıları ve daha önce hiç görmediği büyüklükte bir kötülük vardı. Aklına Barkus'un içinde yaşayan şeyi getirdi ama o şeyin kadınla kıyaslandığında yalnızca kötü bir çocuk gibi kaldığını fark etti.

"Benim kim olduğumu biliyorsun," dedi Vaelin. "Sen kimsin?"

Kadın ruhsuz bir şekilde gülümsedi. "Ben kafeslenmiş bir muhabbet kuşuyum. Şimdi sen de öylesin."

Vaelin kan şarkısını çağırmaya, ona rehberlik edecek bir nota bulmaya çalıştı ama hiçbir ses yükselmedi.

"Burada şarkı yok, lordum," dedi kadın. "Yetenekler yok. Yalnızca onun getirdikleri var ve onlar da burada neredeyse hiç hoş karşılanmazlar."

"O dediğin kim?"

Kadının yüzü öfkeyle seğirdi ve elini masaya vurdu. "Benimle oyun oynama! Aptal numarası yapma! Neden burada olduğunu ve seni kimin burada tuttuğunu çok iyi biliyorsun."

"Seni de burada tutuyor."

Kadın arkasına yaslandı ve rahatlayarak hafifçe gülümsedi. "Cezaları korkunç ama çoğunlukla yaratıcılıktan yoksun. Bu oda, soğuk, anılar dışında düşünecek bir şeyin olmaması... Ve benim pek çok anım var." Kadın elini göğsüne götürdü ve göğüslerinin arasını ovarken daldı. "Hiç, birini sevdiniz mi lordum?"

Sesi tekrar duydu. Bu sefer daha yüksekti ve birinin adını söylediğinden emindi. Uzaktan geliyordu ama sesin sahibi tanıdıktı.

Kadının sorusunu duymazlıktan gelip pencerenin kenarına gitti ve sürekli değişen manzaraya baktı. Uzun dağların üzerindeki gökte bulutlar hiç durmadan dönüyordu. Sonra bulutların alçaldığını, dağların kısaldığını ve çimle kaplandığını gördü. Birden önünde güzel sıradağların uzandığı bir manzara oluştu.

“Saat başı değişiyor,” dedi kadın. “Dağlar, okyanuslar, ormanlar. Bir zamanlar gördüğü yerler sanırım.”

“Seni neden burada tutuyor?” diye sordu Vaelin. “Suçun neydi?”

Kadın göğsünü ovmayı bıraktı ve ellerini masanın üzerine koydu. “Sevmek ve sevgime karşılık alamamak. Suçum buydu.”

“Senin gibileri daha önce gördüm. İçinizde sevgi yok.”

“Sizi temin ederim lordum, benim gibisini daha önce hiç görmediniz.” Başıyla masayı işaret etti.

Flüt daha önceden orada değildi ama o sırada parlak ahşap yüzeyin üzerinde duruyordu. Kemikten yapılma, basit bir enstrümandı. Eskimişlik ve çok kullanılmak üzerinde izini bırakmıştı ama bir şekilde eline alıp dudaklarına götürdüğü takdirde çok güçlü bir nota üfleyeceğini biliyordu.

“VAELIN!”

Artık tamamen emindi. Bu odanın ötesindeki bir ses taşları sarsacak kadar kuvvetli bir şekilde ona sesleniyordu.

“Onu sana geri verecek,” dedi kadın başını flüte doğru eğerek. “Bizim gibilerin şarkısız yaşaması zordur.”

Oda titredi ve dışarıdan bir şey saldırınca tuğlalar sarsılmaya başladı. Harç ve taşlar parçalanıyor, çatlakların arasından sıcak, beyaz bir ışık giriyordu.

“Al,” dedi kadın. “Bizi geri gönderdiğinde beraber şakırız. Ve söyleyeceğimiz şarkı ne şarkı olur ama!”

Vaelin flüte baktı ve almak için yanıp tutuştuğunu fark edip kendinden nefret etti. “Bir ismin var mı?” diye sordu kadına.

“Büyük ihtimalle yüzden fazladır. Ama en sevdiğim ismim Müttefik’in hoş teklifini kabul etmeden önce kazandığımdı. Babamın emri üzerine iyice bela olmaya başlamış yörenin vahşilerine bir ders vermek üzere güneydeki toprakları yok etmiştim. Elverah demişlerdi bana.”

“Elverah.” Tekrar flüte bakıyordu ki arkasındaki duvardaki taşların parçalandığını duydu. Kadının yüzüne bakıp gülümsedikten sonra ona ve flüte sırtını döndü. “Unutmayacağım.”

Duvar parçalanırken kadının bağırdığını duydu. Odaya ışık doldu ve etrafı ısındı. “Kardeşine söyle!” diye bağırdı kadın. “Beni bin kere öldürse bile hiçbir şey değişmeyecek!”

Işık geldi ve Vaelin’i sımsıcak kollarıyla kavrayıp odadan çıkardı. Onu bir yere çekiyormuş gibiydi ve bir süre sonra tanıdığı bir yüz gördü. “Seninki de çok parlak,” dedi Dahrena. “Bulması çok kolay.” Işık gözünü aldı ve soğuk tamamen yok oldu... Ama başka

bir ses ona ulaştığında son bir kez ürperdi. Ses kadına değil, çok daha yaşlı bir şeye aitti ve tonunda yalnızca bir kesinlik vardı. “Bir sona kavuşturacağız, sen ve ben.”

* * *

Bağırarak uyandı. Kasıldı, ürperdi ve bir insan ne kadar üşümüş, ne kadar yorgun olabilirse o kadar üşümüş, o kadar yorgundu. Ama yine de hayattaydı. Göğsünde bir ağırlık hissedince ellerinin uzun, ipekten buklelerin arasında olduğunu fark etti. Dahrena acıyla inleyerek başını kaldırdı. Yüzünün rengi atmış, gözleri bitkinlikten matlaşmıştı. “Bulması çok kolaydı,” dedi usulca.

“Vaelin!” Reva yanında diz çökmüş, gülüyor ve ağlıyordu. Hemen arkasında Hera Drakil ve savaşçıları duruyordu. Seordah şefinin şahine benzeyen yüzünde derin bir kaygı vardı.

“Karanlıkkılıç değil miydim?” dedi Vaelin.

Reva güldü ve gözlerinden yaşlar akarken onu alnından öptü. “Karanlıkkılıç diye biri yok. Çocuklara anlatılan bir masal o.”

Vaelin kolunu ağlayan kızın omuzlarına sardı ve ne bulacağını bilmesine rağmen kendi içine döndü. *Yok. Şarkı yok.*

Kısım V

Babam derin düşüncelere dalan ya da bilgece aforizmaları olan bir adam değildi. Yazdığı sınırlı sayıdaki metinler ve kendisinden bekleneceği üzere ters bir üslupla yazılmış mektupları sıkıcıydı, askeri yaşamın sıradan anlamsızlıklarıyla doluydu. Ama söylediği bir şey aklımda kalmıştır, Marbellis'in düştüğü gece söylediği tek bir şey. Bir tepenin zirvesinden duvarların üzerinde alevlerin yükselmesini izliyor. Diyar Muhafızları'nın vahşice ve intikam alırmış gibi yaptıkları saldırı sırasında halkın çığlıklarını dinliyorduk. Neden suratının asık olduğunu sormuştum. Daha yeni, tüm çağlar boyunca şanlı bir şekilde kutlanacak bir zafer elde etmemiş miydi? Ben, takdir edebileceğiniz üzere oldukça sarhoştum.

Babam gözlerini bir an için bile alevler içindeki şehirden ayırmamıştı.

"Zafer bir sanrıdır."

Alucius Al Hestian,
Derleme Eserler,
Birleşmiş Diyar'ın Büyük Kütüphanesi

Verniers'in Kaleminden

"Demir alın!" diye bağırıyordu general geminin kaptanına. Sesi bir çığlıktan halliceydi. "Demir alın dedim! Harekete geçin!"

Kaptanın emirleri üzerine köle denizciler koşuştururken ben tırabzanın yanına gittim. Ordudan geriye kalanlar dereye doğru sürülüyorlardı. Varitailar hissiz bir itaat içinde son adamlarına kadar savaşırken Özgür Kılıçlar panik içinde suya atlıyorlardı. Bir kilometre kadar güneyde Özgür Süvariler yeşil pelerinli adamlara karşı savaşıyor gibilerdi. Başlarında olan adam kaçmaya yeltenen adamlarını etkileyici bir serinkanlılıkla topluyordu. Ama nafile bir çaba olduğu ortaya çıktı, zira arka taraflarından büyük bir atlı ordusu geldi ve Volarlıların üzerlerine oklarını yağdırdıktan sonra hücum ettiler. Saniyeler içinde Volar ordusunda organize direnişe dair hiçbir şey kalmadı ve kaçma şansı olmayan, dehşet içindeki adamlara dönüştüler.

Çirkin görüntüden başımı çevirince geçitte tek bir atlının atını dörtnala sürdüğünü gördüm. Peşinde üzerlerinde zırh olmayan, ellerinde sopalar ve yaylar olan binlerce erkek ile kadın vardı. Mesafe atlının yüzünü seçemeyeceğim kadar fazla olmasına karşın kim olduğunu adım gibi biliyordum.

"Daha hızlı!" diye bağırdı general çapanın zincirini bastırarak. "Gün içinde bu gemi denizde olmazsa güvertedeki bütün kölelerin kemiklerini kırdırırım!"

"Emin misin?" diye sordu Fornella. Elinde bir şarap kadehiyle harita masasının yanında duruyordu. "Böyle etkileyici haberlerle eve dönmeyi önermem."

"Eve gitmiyoruz," diye hırladı general. "Bir sonraki dalgayı beklemek üzere Varinshold'a dönüyoruz. Yeni dalga geldiğinde kuracağım orduyla bu toprakları dümdüz edeceğim! Yaz bu dediklerimi köle!" diye bağırdı bana dönüp. "Ben General Reklar Tokrev, işbu fermanla bu bölgedeki bütün herkesin öldürülmesini emrediyorum..."

Parşömene uzanırken gözüme bir şey ilişti. Yelkenleri açılmış gemi en sonunda yol almaya başlamıştı ve rüzgârı da arkamıza alıp nehrin alt

tarafına doğru ilerliyorduk. Mürettebat suyun içinde debelenen Özgür Kılıçların yalvarışlarını duymazdan geliyordu. Yaklaşık bir kilometre uzaktaki bir bendin üst tarafında yeni bir yelken görünce gözlerimi kıstım. Ana direğin üzerinde dalgalanan sancağın Meldenlilere ait olduğunu bilecek kadar gemi görmüştüm. Göndere çektikleri siyah bayrak düşmanı gördüklerini bildiriyordu. Gözcüden gelen bağırış korku içinde sanrılar görmeye başlamadığımın kanıtıydı.

"Okçular!" diye bağırdı geminin kaptanı. "Küçük mancınıkları hazırlayın! Kuritailar pruvaya!"

Melden gemisinin ardında bir başka gemi daha belirdi, sonra iki tane daha. Generale baktığımda bir korkağın yüzüne bakıyor olduğumu görerek şaşırdım. Esip gürleyen halinden hiçbir eser kalmamış; terleyen, dizginleyemediği korkusundan dolayı eli kolu titreyen bir adama dönüşmüştü. O anda generalin aslında daha önce hiç savaşmamış olduğunu fark ettim. Savaşları izlemiş, adamlarına ölmelerini emretmişti ama hiç savaşmamıştı. Bunları düşünürken gülesim gelince kendimi tuttum. Korkak olsun olmasın, içinde bulunduğumuz gemi suların üzerindeyken yaşamımla ölümüm iki dudağının arasındaydı.

Ben kendimi tutmayı başarmış olsam da eşi benim kadar başarılı olamamıştı. Generalin hararetli bakışları harita masasının başında duran eşine döndü. Kadının elinde ona daha önce vermiş olduğum parşömen vardı ve okudukça gülüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu adam. "Seni bu kadar güldüren şey nedir saygıdeğer eşim?"

Gülmeye devam ederken elini bana doğru salladı. "Hiç, paramı iyi harcamış olduğumu fark etmenin zevki."

General gözlerini bana doğru çevirdi. Adamın soluk yüz hatlarına öfkelenince biraz renk gelmişti. "Öyle mi? Nasıl yani?"

"Meşhur araştırmacı ve şair Lord Verniers Alishe Someren'in büyük ihtimalle son eseri olan General Reklar Tokrev'e İthafen Draken Tarzı'nda Şiir*'i okumama izin ver." Havaya girerek öksürdü ve hafifçe kıkırdadı. "Ahlaksız ve içi boş kibri, Nefret eder kendisinden eşi, Denizdeyken kaldırmadı fuhuştan başını, Kâtibine zorla yazdırdı yalanlarını…"*

"Kapa çeneni," dedi general usulca ama kadın okumaya devam etti.

"Adamlarını gönderdi ateşlerin içine. Aklında hak etmediği şanın hayaliyle…"

"Kapa çeneni zehir saçan orospu!" Kadına doğru atıldı ve vurduğu sert yumrukla yere serdi. Ayağa kalkmaya çalışınca da midesine tekme attı. "Senelerdir kin dolu laflarını dinliyorum!" Tekrar tekme atınca

kadın güvertede öğürdü ve kıvranmaya başladı. "Beraber geçen koca bir asır, temiz kalplim!" Tekrar tekme attı ve kadının ağzına kan doldu. "İlk hafta geçtikten sonra seni bir gün öldüreceğimden emin..."

Hanımımın kamarasında bir kenara attığı bıçak küçüktü ama oldukça keskindi ve generalin ensesine rahatlıkla girdi. Garip, tiz bir çığlık attı; hıçkırarak ağlayan bir çocuğun nefes almak için durması gibiydi. Sonra yüzüstü yere düştü ve güverteye çarpan burnu yüksek bir ses çıkardı. Ölümünün bu kadar hızlı olması daha sonraları gönlümde bir yara olarak kaldı ve onu öldürenin kim olduğunu bilmemesi. Ama çok azımızın hak ettiğimiz ölüme kavuştuğu gerçeğinin de yadsınamaz olduğunu biliyordum.

Fornella güverteye kan tükürdü. Teslimiyet ve bitkinlik dolu gözlerini bana çevirdi. "Sanırım... son bir öpücük... kondurmazsın dudaklarıma?"

Koşma sesleri duyunca arkamı döndüm ve ikiz kılıçlarını çekmiş iki Kuritai'ın üzerime doğru saldırdığını gördüm. Tırabzana doğru koşup nehre atlayacaktım ki hemen yanıma bir ok düşünce durdum. İlk okun peşinden başka okların da yağmaya başladığını gördüm. Masanın altına doğru atladım ve ben yerde yuvarlanırken iki Kuritai ok yağmurunda öldü. Korkmuş bir şekilde sızlanan Fornella'ya baktım. Bir ok elbisesini güverteye sabitlemişti. Bir sonraki hareketimin arkasında kahramanca bir sebep olduğunu, yalnızca cesur olduğum için kadını kollarından tutup masanın altına çektiğimi söylemeyi her ne kadar istesem de yalan söylemek istemem. Meldenliler için kadının değerli olacağını biliyordum ve onu zarar görmemiş bir şekilde teslim ettiğim takdirde denizcilerin gözüne gireceğimi umuyordum.

Oklar yağmaya devam ederken iyice birbirimize sokulduk. Kısa bir süre sonra büyük ve ağır bir şey ıslık çalarak güverteye çarptı. Beraberinde ısı ve duman getirdi. Oklar ve ıslıklar devam ederken Fornella bana iyice sarılmıştı ama benim gibi birinin ona kendini güvende hissettireceğini nasıl bekledi, aklım almıyor. Bir süre sonra güverte tedirgin edici bir şekilde yan yattı, dolu gibi yağan oklar kesilip yerlerine bağırışlar ve çarpışan adamlarla birlikte metal sesleri geldi. Bir köle denizci masadan bir metre uzakta ölerek yere düştü. Boynundaki kesikten kan akarken öfkeli sesler yerini çığlık ve yalvaran adamların seslerine bıraktı.

Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca sessizlik hüküm sürdü, en sonunda Diyar Dili'ni Melden ağzıyla konuşan bir ses tarafından bozuldu. "Şu yangınları söndürün!" dedi eşi benzeri duyulmamış otoriter bir tonda. "Belorath, alt güverteye inip silahlı olan kalmışsa öldürün ve gemide gedik var mı diye kontrol edin. Ödül olarak gemiyi alamazsak

yazık olur”

Bir çift bot güverte boyunca yürüdü ve masanın yanında durdu. Üzerlerindeki kan lekelerine rağmen parlıyorlardı. Fornella öksürdü, midesini tuttu ve botlar yana doğru döndü. Masanın kenarında tanıdık bir sima belirdi, mavi gözlerinin üzerinde altın saçları salınan sakallı bir adam.

“Evet lordum,” dedi Kalkan. “Anlatacak bir hikâyeniz olduğunu tahmin ediyorum.”

* * *

Emrettiği üzere alevler kısa bir sürede söndürüldü ve ikinci kaptan alt güverteden çıkıp geminin sağlam olduğunu söyledi. “Mükemmel!” dedi Kalkan. Elini sancak tarafındaki işlemeli, parlak tırabzana koydu. “Daha önce böyle bir şey gördün mü Belorath? Tüm dünya gezilir bununla.”

“İsmi Fırtınagarezi,*” dedi Fornella Diyar Dili’nde koyu bir aksanla.*

Kalkan sert bakışlarını kadına çevirdi. “İsmi ben ne koyarsam o. Ve sen izin verilmediği takdirde konuşmayacaksın.” Arkamızdaki bir şeyi görünce gülümsedi. “Hatta adaşı şu anda onu kutsamaya geliyor.” Öne doğru çıkıp yan tarafımıza yanaşmış bir Melden gemisinden gelen tuhaf bir grubu selamladı.

Güverteye önce iki tane adam çıktı. Bir tanesi iri yarı ve kaba saba biriydi. Diğeri ise çok daha gençti ama savaş görmüş geçirmiş biri olduğu belliydi. İkisi de ellerinde kılıçlarla cesetlere baktı ama pek endişeli bir halleri yoktu. İri adam arkasını döndü ve onlara doğru gelen üç kadına doğru eğilerek selam verdi. Kadınlardan bir tanesi herkesin dikkatini üzerine çekmişti. Dimdik duruyordu. Sade bir elbise ve hafif bir zırh giyiyordu. Başına ipek bir şal bağlıydı. Güvertede özgüvenle attığı emin adımları, generalin sahte büyüklüğünü kıskandıracak derecede zarifti.

*“Ekselans,” dedi Kalkan yerlere kadar eğilerek, “*Kraliçe Lyrna*’ya hoş geldiniz. Bunu size hediye ediyorum.”*

Kadın başını hafifçe salladı ve keskin gözleriyle etrafı süzdü. “Abimin donanmasında da Lyrna *adında bir gemi vardı. Acaba başına ne geldi?” Durup bana dönünce ilk defa yara izlerini gördüm. Yüzünün üst tarafındaki benekler balmumu gibi şişikti ve kesik kulağı şalın ardından görünebiliyordu.*

Bana doğru yaklaşırken birkaç ay önce abisinin taht odasında yaptığım gibi bakışlarımı yere indirdim ve başımı eğerek tek dizimin üzerine çöktüm.

“Lütfen ayağa kalkın lordum,” dedi ve başımı kaldırınca gülümsediğini gördüm. “Sanırım bir randevumuz vardı.”

Birinci Bölüm

Lyrna

Sandalla kıyıya yanaşırken yaklaşık elli kişinin onu beklediğini gördü. Bir tören havası yoktu; yalnızca sert bakışlı, bitkin haldeki insanlardan kimisi şaşkın kimisi inanmaz gözlerle sandalın yanaşmasını bekliyorlardı. Meraklı gözler şal takan, yanık yüzlü kadının üzerindeydi. Pruvada duran Kalkan gözlerini grubun ortasındaki uzun boylu adama çevirmişti. *Rengi ne kadar beyaz,* diye geçirdi içinden Lyrna. Kalp atışlarının aniden hızlanmasına engel olamamıştı. Vaelin'in yanında atletik, genç bir kadın duruyordu. Omzunun üzerinden kılıcı görünüyordu ve uzun, kumral saçlarını arkadan bağlamıştı. Yüzü neredeyse kusursuz bir porselen gibiydi. Lyrna göğsünde kıskançlığın yükseldiğini hissetti.

Kes şunu! dedi kendi kendine. *Bir kraliçe imrenmez.*

Ama Vaelin'in yanında duran genç kadının kaygılı gözlerini ondan alamamasını izlemek zordu. Gruptaki birkaç kişiyi tanıdığını fark etti; sert bakışlara sahip Kardeş Caenis diğerlerinden bir miktar uzakta duruyordu. Atlı Muhafızların genç yüzbaşısı Al Melna uzun, kara bukleleri ve gözünün üzerinde yeni açılmış bir yarası olan bir kadının elini tutuyordu. Aynı zamanda eski Kule Efendisi'nin evlatlık aldığı kızı da oradaydı ve o da Vaelin'e fazla yakın duruyordu.

Sandalın karinası kıyıdaki sazların arasından geçip Ell-Nestra karaya çıktığında, adam toplanmış gruba dönüp her zamanki gibi gösterişle eğilip selam verdi. "Atheran Ell-Nestra, Adalar'ın Kalkanı," dedi ve doğrulurken uzun boylu adama bakıp ruhsuz bir şekilde gülümsedi. "Ve sanırım içinizden en az bir kişiyi tanıyorum..."

Lyrna yanında Benten ve Iltis'le birlikte sandaldan inerken Vaelin, Kalkan'a aldırış etmeden yüzünde boş bir ifadeyle öne doğru çıktı. Birkaç metre uzağında durdu ve şaşkın bir şekilde Lyrna'ya

baktı. Bakışları o kadar yoğundu ki Lyrna gözlerini kaçırmamak için kendini zor tuttu.

Vaelin bir süre sonra gözlerini kırptı ve her iki dizinin üzerine çöktü. "Ekselans," dedi. Sesi o kadar cılızdı ki Lyrna bir an konuşanın gerçekten de o olup olmadığından emin olamadı. Vaelin'in yüzünde aşırı derecede rahatlamış gibi bir ifade vardı. "Evinize hoş geldiniz."

* * *

Derebeyi'nin malikânesi Alltor'daki kuşatmadan etkilenmemiş tek bina gibiydi. Lyrna şehirde yürürken etrafında yalnızca yıkım olduğunu gördü. Cesetlerin çoğu toplanmış, ya duvarların dışında yanan ateşlere verilmiş ya da Cumbraellilerin kazdıkları mezarlara yerleştirilmişlerdi. Volarlı ölüler birkaç kilometre güneyde arabalara yığılmış, üzerlerine toprak serpilmişti ve onların ardından kimse konuşma yapmadı. Görünüşe göre Volarlı generalin eşi tüm ordularından geriye kalan yalnızca beş yüz kişiden biriydi.

Yüzünde bastırmaya çalıştığı acıyla birlikte önlerinde duruyordu. Ardından yas tutulmayan kocasının tekme attığı midesinin üzerinde ellerini kavuşturmuştu. Toplanmış olan yüzbaşılar Leydi Reva'nın divanıyla birlikte kadının arkasında duruyorlardı. Birbirlerine hiç benzemeyen bir gruptu: kuşatmada nasıl olmuşsa hayatta kalmayı başarmış sakallı, yaşlı bir muhafız; görünüşe göre Vaelin'le tanışıklığı olan iyi bir okçu ve terbiye edildiği belli bir aksanı olan ve Reva'ya gerektiğinden fazla bakmamaya özen gösteren Asraelli bir kadın. Birbirlerinden her ne kadar farklı olsalar da bütün şehir gibi onlar da yeni Vali Hanımlarına gönülden bağlılardı. *Ona dikkat etmem gerek,* diye düşündü Lyrna nispeten üzülerek ve sol tarafında duran genç kadına baktı. *Bir diyarda iki kraliçe olamaz.*

Lord'un odasındaki platformda, süslü bir sandalyenin üzerinde oturuyordu. Leydi Reva, Lord'un Sandalyesi'ni kullanmasını önermişti ama Lyrna kesin bir şekilde reddetmişti. "O size ait, Vali Hanım."

Sağ tarafında ise Vaelin kollarını kavuşturmuş duruyordu. Soluk yüzünden ne kadar bitkin olduğunu okuyan Lyrna yere yığılmasından endişe ediyordu. Ama önceki saatlerde vuku bulan istirhamlar ve kararlar süresince dimdik durmuş, şikâyet etmemiş, bir sandalye bile istememişti.

“Diyar Dili’nde konuşacağız,” dedi Lyrna generalin eşine. “Mevcut olan herkes anlayabilsin diye.”

Volarlı kadın başını öne eğdi. “Nasıl isterseniz.”

Iltis yüzünde ters bir bakışla öne çıktı. “Tutsak, kraliçeye Ekselans diye hitap edecek,” dedi.

Kadın rahatsız bir şekilde irkildi ve midesinin üzerindeki eli kasıldı. “Nasıl isterseniz Ekselans.”

“İsminizi söyleyin,” dedi Lyrna.

“Fornella Av Tokrev Av Entril... Ekselans.”

“Makul bir sebep olmadan açtığınız savaş ve bizzat insanlığın adını kirletecek yöntemler kullandığınızdan dolayı bu Diyar’a mütecaviz olmakla suçlanıyorsunuz. Cezası ölümdür.” Kadının dikkatlice incelediği yüzünde biraz korku vardı ama umduğu kadar çok değildi. *Doğru olabilir mi?* diye geçirdi içinden Verniers’in hikâyesini düşünerek. *Ölümün korkutucu olmaktan çıkacağı kadar uzun süredir yaşıyor olabilir mi?*

“Ama,” diye devam etti Lyrna, “Lord Verniers sizin lehinize konuştu. Söylediğine göre oldukça işbilir bir kadınmışsınız ve bu Diyar’ı saran dehşetten fayda sağlamaktan memnun olsanız da işlenen suçta direkt olarak bir payınız yokmuş. Bu sebepten dolayı merhamet göstermeye meyilliyim ama yalnızca size yöneltilen bütün soruları yalansız ve tereddüt etmeden cevaplamanız şartıyla.” Öne doğru eğildi ve kadını gözleriyle delerken Volarca ekledi. “Ve inanın bana saygıdeğer leydim, aramızda yalanı bir çığlıkmış gibi duyabilenler, kafanızı kestikten sonra sırlarınızı cesedinizden alabilecek kişiler var.”

Kadının yüzünde biraz daha korkulu bir ifade belirdi ve başını salladı. Bunu gören Iltis ayağını yere vurdu. “Şartınızı kabul ediyorum Ekselans,” diye ekledi kadın hızlıca.

“Pekâlâ.” Lyrna arkasına yaslandı ve parmaklarını kolçaklara koydu. “Daha sonra baş başa daha detaylı bir sorgulama olacak. Ama Lord Verniers’in söylediğine göre kocanız bir sonraki dalgayı beklemek üzere Varinshold’a gitmekten bahsetmiş. Ne demek istiyordu?”

“Bir sonraki takviye kuvvetlerini, Ekselans,” dedi Fornella duraksamadan. “Bu toprakları ele geçirecek kuvvetler gelecek ve bir sonraki aşama için hazırlık yapılacaktı.”

“Aşama mı?” Lyrna kaşlarını çattı. “İşgaliniz tamamlandıktan sonra başka ne aşama kalıyor?”

Volarlı kadın doğruldu ve acıdan ürpermemek için kendini tuttu.

“Bu toprakların ele geçirilmesi daha büyük bir tasarımın yalnızca ilk adımı Ekselans. Burası nihai hedefin gerçekleştirilmesi için bazı coğrafi avantajlar sunuyor, o kadar.”

Lyrna yanında Vaelin’in doğrulduğunu gördü. Başını çevirdiğinde eski kardeşin kaşlarını çatıp kadına yoğun bir dikkatle baktıktan sonra hüsranla içini çektiğini gördü.

“Lordum?” diye sordu Lyrna endişeli bir şekilde.

“Affedersiniz Ekselans.” Cılız bir şekilde gülümsedi. “Çok yorgunum.”

Lyrna adamın kızarmış gözlerine, çukur yanaklarına ve bakışlarındaki büyük üzüntüye baktı. Lyrna, Vaelin’in önceki gün ne yaptığını biliyordu ve zamanla bütün dünyanın da öğreneceğini düşünüyordu. Bu halsizliğinin o kadar çok insan öldürmekten kaynaklı olup olmadığını düşündü. Vaelin’i hep suçluluk duygusu ya da umutsuzluk gibi küçük şeylere takılmayacak, eylemlerini de haklı olduklarından dolayı kafasına takmayacak biri gibi görmüştü. Ama şimdi... *Gerçekten de yalnızca sıradan biri olabilir mi?*

“Açık konuşun,” dedi Lyrna tutsağa dönerek. “Bu nihai hedef nedir?”

“Alpir İmparatorluğu, Ekselans.” Fornella, Lyrna’nın bu kadar bariz bir cevabı anlamamış olmasına şaşırmıştı. “Buranın işgali Alpir İmparatorluğu’nun ele geçirilmesinden önceki adımdı. Gelecek senenin yaz aylarında bu diyarın limanlarından yollanacak ordu imparatorluğun kuzey kıyılarına varacak. Benzer kuvvette ikinci bir kuvvet de aynı anda güney sınırından saldıracak. Ve böylece Volar halkının uzun zamandır hayalini kurduğu şey gerçekleştirilmiş olacak.” Kadın belli belirsiz gülümsedi. “Affedersiniz Ekselans ama bu işgalin çok daha büyük bir oyunun açılış hamlesinden başka bir şey olmadığını söylemem gerek.”

“Evet,” dedi Lyrna bir an durup düşündükten sonra. “Ve Volar’ı yakarak oyunu bitireceğim.”

* * *

O akşam sözde bir ziyafet düzenlendi. Kuşatmadan çıkmış olmasına rağmen Cumbrael’in başkentinde bol bol erzak bulunuyordu ve malikânenin uzun yemek masasının üzerine yemeklerin yanına etkileyici bir şekilde seçkin şaraplar da dizilmişti. “Amcamın koleksiyonundan,” demişti Leydi Reva. “Çoğunu halka dağıttım, bunlar kalanlar.”

Yemek odasının açık pencerelerinden biraz uzakta, malikânenin bahçesinde yan yana duruyorlardı. Iltis ve Benten iki yanında, yaklaşık on adımlık mesafedelerdi. Görünüşe göre Lord'un Sandalyesi'nin hem eski hem de yeni Saygıdeğer Danışmanı olan Asraelli kadın pencerenin hemen dışında durmuş, yüzünde herhangi bir ifade olmadan parlak gözleriyle dikkatli bir şekilde konuşmalarını izliyordu.

"Leydim şarap sevmiyor mu?" diye sordu Lyrna Vali Hanım'a ve danışmana arkasını döndü.

"Hiç gelemiyorum şaraba." Reva kıpırdanarak gülümsedi, ellerini kavuşturdu ve başını hafifçe öne eğdi. Görgü kuralları hakkında pek bilgili olmadığı belliydi ve gerekli unvanları saymayı unutuyordu ama Lyrna bundan hiç rahatsız değildi.

"Amcan hatırladığım kadarıyla uzman gibi bir şeydi," dedi. "Bir şarap kadehini bir kere kokladıktan sonra şişelenme yılını, bağını ve üzümlerin yetiştiği eğimli arazinin hangi yöne baktığını bile söyleyebiliyordu."

"Alkolikti. Ama sonuçta amcamdı ve onu çok özlüyorum."

"Özellikle de bu akşam sanırım."

Reva hafifçe güldü. "Bu gibi şeylere alışık değilim." Kaşlarını çattı ve hemen ardından ekledi. "Şey, Ekselans. Pardon."

Lyrna gülümseyip başını çevirdi. Ortama sessizlik hâkimdi ve konuşanlar da tanık olduğu dehşetlerden ya da kaybettikleri dostlarından bahsediyorlardı sessizce. Ama şarap hızlı bir şekilde tüketiliyordu, özellikle de malikânenin merdivenlerinde oturmuş, kolunu Kardeş Caenis'in omzuna atmış Nortah Al Sendahl tarafından. Her abartılı hareketinden sonra kadehinden şaraplar dökülüyordu. "Şok güjel kardeşim. Koca açıklıklar, denizi görüyor ve," Lord Mareşal'i dürtüp göz kırptı, "her gece güzel bir kadınla yatağa giriyorum. Her gece, kardeşim! Ve sen hâlâ Nişan'da kalıyorum diyorsun."

"Bu adam çok sinir bozucu," dedi Leydi Reva. "Ayıkken bile."

"Bir cesede göre pek konuşkan," dedi Lyrna. Diğer misafirlere baktı ve bir kişinin eksik olduğunu fark etti. Ziyafetin ilk saati bittikten sonra sorgulanmayacağını bildiğinden yorgun olduğunu söyleyip ordusunun kampına gitmişti. Leydi Dahrena da onunla birlikte ayrılınca Lyrna, Vali Hanım'a karşı duyduğu nahoş kıskançlık duygusunu asıl hak edenin o olup olmadığından emin olamamıştı.

"Lord Vaelin'e ne oldu?" diye sordu.

Leydi Reva'nın porselen maskeden yüzünde bir gerginlik oldu ve Lyrna genç kadının tereddüt ettiğini gördü. "Bizi kurtardı."

"Biliyorum ama kurtarma şeklinin üzerinde iz bırakmış olduğunu fark ettim. Leydim, lütfen ona ne olduğunu anlatın."

Reva havayı dişlerinin arasından bırakarak hafifçe tısladıktan sonra görüntüler aklına gelince ağzı seğirdi. "Orman halkını şehre soktu ve Volarlıların hepsini birkaç dakika içinde öldürdüler. Ata adına, keşke kuşatma sırasında burada olsalardı. Savaş bittikten sonra onu buldum. Çok kanıyordu, çok. Konuştuk ve yere düştü. Sanki..." Daldı ve gözlerini kırpıp Lyrna'nın gözlerinin içine baktı. "Ölmüş gibiydi. Sonra Leydi Dahrena geldi. Çok garip hareket ediyordu, gözleri kapalıydı ama adımlarını hiç şaşmadan direkt olarak ona doğru gitti. Teni bembeyazdı... Vaelin'in üzerine düştü ve ikisi de öldü sandım. Dua ettim, Ekselans. Çığlıklar içinde Ata'ya yakardım, çünkü hiç adil değildi. Ve sonra..." Ürperdi ve kollarını kavuşturdu. "Sonra tekrar canlandılar."

"Bunu başka gören oldu mu?"

"Yalnızca orman halkı. Hiç hoşlarına gitmediğini de söyleyebilirim.

"Bu şimdilik aramızda kalırsa sevinirim."

"Nasıl isterseniz Ekselans."

Lyrna kızın koluna dokundu ve malikâneye doğru yöneldi. "Ciddi miydiniz?" diye sordu Reva. "Şehirlerini yakmak konusunda?"

Lyrna durdu ve başını salladı. "Evet."

"Bütün bunlar olmadan önce yolumun doğru yol olduğundan çok emindim. Bir görevim vardı, bizzat Cihan Atası tarafından kutsanmış kutsal bir görevim. Şimdi..." Genç Vali Hanım şaşkınca kaşlarını çattı ve birden olduğundan çok daha yaşlı göründü. "Burada bir şeyler yaptım. Bu şehri savunarak bir şeyler yaptım... Yaparken doğru ve adil olduğunu düşünüyordum, şimdiyse o kadar emin değilim. Şimdi öfkeyi hak, cinayeti adalet olarak mı gördüm diye düşünüyorum."

"Savaşta bunlar aynı şeylerdir, leydim." Döndü ve Reva'nın elini tuttu. "Ben de bir şeyler yaptım ve yine olsa yine yaparım."

* * *

"Bir yürüyüşe çıkmak istiyorum lordlarım," dedi kısa bir süre sonra Iltis ve Benten'e. "Orduma bir bakmak istiyorum."

Iltis her zamanki gibi derhal eğilerek selam verdi ama Benten esnemekle meşguldü. “Rehavet mi çöktü lordum?” diye sordu Lyrna.

“Özür Dilerim Ekselans,” diye geveledi Benten doğrularak. “Hizmeti...”

Lyrna elini sallayarak genç adamı susturdu. “Git yat Benten.”

Diğer misafirlerin çoğu gibi Orena da müteveffa Derebeyi’nin şarap zevkini pek beğenmişti. “Biz de gelelim Ekselans,” dedi sözcükleri birbirine katarak. Gözleri de biraz kaymıştı. “Askerleri severim ben.”

“Onu yatağa götürürüm Ekselans,” dedi Murel ve leydinin elini tutup malikânenin üst katlarına doğru çıkarmaya başladı. Orena’nın sesi gelmeye devam ediyordu. “Askerleri görmek istiyorum.”

“Yas dönemi uzun sürmedi,” dedi Iltis kızların arkasından bakarak.

“Hepimiz farklı şekillerde yas tutarız lordum. Gidelim mi?”

“Size söylemem gereken bir şey var Ekselans,” dedi iri adam geçidi geçtikten sonra. “Lord Al Sorna hakkında.”

“Öyle mi? Nedir?”

“Onunla daha önceden tanışıklığımız var. İki kez görmüştüm hatta. Bir keresinde Linesh’teydik ve bunu yaptı,” şekilsiz burnunu işaret etti, “diğeri de birkaç ay önce ben...”

Lyrna durdu ve kaşlarını kaldırarak adama baktı.

“Onu öldürmeye çalıştım,” dedi Lord Koruyucu. “Bir arbaletle.”

Kahkahası nehrin üzerinden aşıp karşı kıyıya varırken Iltis sessizce bekliyordu. “Demek bu yüzden Fermin’le birlikte zindana düştün,” dedi.

“Yalnızca bir yanlış anlaşılmaydı. Sizi temin ederim tekrarlanmayacak. İtikat’a sorgulamadan inanıyordum, ateşli bir şekilde bağlıydım. Artık bağlılığım size.”

“Umarım öyledir.” Nehrin kıyısını takip ederek yürümeye devam ettiler. Sazların arasında salınan cesetler vardı. Şişmişlerdi ve çürümüş et kokusu yayıyorlardı. Yağmurdan sonra hava o mevsimde hiç beklenmeyecek derecede soğumuştu. Yürürlerken nefesleri buhar olup çıkıyordu ve nehirdeki cesetlerin üzerinde ince bir buz tabakası bile oluşmuştu.

“Yazın don,” dedi yakından bakmak için durunca. “Yazın sonu gelmiş bile olsa yine de çok garip.”

“Ben böyle bir şey görmedim Ekselans,” dedi Iltis ve daha yakından bakmak üzere eğildi. “Hayatım boyunca da...”

Omzuna ok saplanınca iri adam bağırarak yere düştü. Lyrna savaşta elde etmiş olduğu içgüdüsüyle yere çömeldi ve ikinci ok başının üzerinden geçerek nehrin üzerindeki ince buza düştü. *Yakın mesafedeler,* diye geçirdi içinden okun uçuş açısına bakarak. Iltis birkaç metre ötesinde yerde yatıyor, dişlerini sıkmış kılıcını arıyordu. Lyrna başını iki yana salladı, başını yukarı uzattı ve uzun çimlere baktı. Iltis hareket etmeyi bıraktı ve acıyla inlememek için pelerinini ısırdı.

Asla yanından ayırma. Bir kraliçenin silah taşıması uygunsuz görüneceğinden dolayı hançeri ziyafetten önce bir kayışla baldırına bağlamıştı. Hançerini çekti ve ters tutarak üzerinden ay ışığının yansımasını engelledi. Ve bekledi.

Yirmi adım kadar ilerideki çimlerden biri uzun biri kısa iki adam ayağa kalktı. Uzun olanın elinde ucuna ok sürülmüş bir yay vardı ve kısa adam balta taşıyordu. Yavaşça yürürlerken kısa adam kahkaha attı. "Sözlerime daha çok itibar etmelisin kutsal dostum. Sana Ata'nın bizi ona götüreceğini söylemiştim." Kısa adam görüş alanına girmişti. Yüzünü kaplayan bir sakalı ve kel bir kafası vardı. Adam neşeli bir şekilde konuşmaya devam etti. "Ortaya çıkın Ekselans. Yalnızca saygımızı sunmak istiyoruz."

Biraz daha yakına gelin. Kolunu alçalttı ve hançerin ucu avucuna değdi.

"Haydi ama, zorluk çıkarmayın," diye bağırdı sakallı adam. "Size de iyilik yaramıyor yani. Gerçekten de o yüzle yaşamak mı istiyorsunuz?"

Iltis kükreyerek ayağa fırladı ve kılıcını kınından çıkardı. Uzun boylu adam yayını iyice gererek ona doğru çevirdi. Lyrna adamın yakışıklı yüzünün nefretle dolu olduğunu gördü.

En iyi atışıydı. Hançer tam olması gerektiği gibi dönerek adamın boynuna saplandı ve yaydan düşen elinin serbest bıraktığı ok çimlerin arasına düştü. Iltis kısa boylu adama doğru yöneldi ama birkaç adım attıktan sonra acı içinde yere çöktü. Kısa boylu adam yaklaşırken Lyrna Iltis'in yanına doğru koşup gevşek elinden kılıcını aldı ve iki eliyle birden tutup kaldırdı. Balta çeliğe çarpıp çınladı ve kraliçe yüzüne aldığı yumruk darbesiyle yere düştü.

"Amma sert kafanız varmış Ekselans," dedi kısa boylu adam parmaklarını açıp yaklaşırken. "Belki kazığa geçiririm."

Sırıtarak baltasını kaldırdı ama başının üzerinden bir şey geçip boğazına dolanınca yüzünün rengi attı. Bağırtısı ayaklarının yerden kesilmesiyle birlikte kesildi ve gözleri şişerken baltayı bırakıp ipe

sarıldı. Lyrna ayağa kalktı, ağzındaki kanı tükürdü ve kaslı, kıvırcık saçlı bir adamın kısa boylu suikastçıyı yerde sürüklediğini gördü. Genç adam ipi kaslı kollarıyla hızlıca çekiyor, kısa boylu adam geriye sürüklenirken ayaklarıyla yeri dövüyordu. Suikastçıyı ayaklarının dibine kadar çekince ayağını boynuna koydu ve ipi sıktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kısa adamın debelenmesi birkaç saniye sonra durdu.

Lyrna, Iltis'in yanına gittiğinde Lord Koruyucu'nun kan kaybından renginin attığını ve bilincinin yerinde olmadığını gördü. "Lütfen, lordumun bir şifacıya ihtiyacı var..."

Cevap gelmeyince kaşlarını çattı. Kıvırcık saçlı adam yüzünde hâlâ hiçbir ifade olmadan ona doğru geliyordu. "Ne..."

Genç adam kaçamayacağı kadar hızlı hareket edip büyük ve güçlü elleriyle Lyrna'yı omuzlarından tuttu ve kendine doğru çekti. Yaralarının üzerinde gözlerini gezdirdikten sonra Lyrna adamın gözlerinde saf bir kararlılık gördü. "Acı," dedi genç adam ve Lyrna'yı kollarına alıp sert göğüs kaslarına bastırdı.

Ve Lyrna yandı.

Ek I: Karakterler

Birleşmiş Diyar

Al Nieren Kraliyet Hanesi

Malcius Al Nieren – Birleşmiş Diyar'ın Kralı
Lyrna Al Nieren – Malcius'un kız kardeşi, Diyar'ın Prensesi
Ordella Al Nieren – Malcius'un eşi, Diyar'ın Kraliçesi
Janus Al Nieren – Malcius'un oğlu, tahtın vârisi
Dirna Al Nieren – Malcius'un kızı, Diyar'ın Prensesi

Soylu Al Sorna Hanesi

Vaelin Al Sorna – Altıncı Nişan'ın eski kardeşi, Diyar'ın Kılıcı ve Kuzey Menzili'nin Kule Efendisi
Alornis Al Sorna – Sanatçı ve Vaelin'in kız kardeşi

Kuzey Menzili

Dahrena Al Myrna – Kuzey Kulesi'nin Baş Danışmanı
Adal Zenu – Kuzey Muhafızları'nın yüzbaşısı
Kehlan – Şifacı ve Beşinci Nişan'ın kardeşi
Hollun – Kayıtçı ve Dördüncü Nişan'ın kardeşi
Orven Al Melna – Kral'ın Atlı Muhafızları'nın Üçüncü Bölüğü'nün yüzbaşısı
Harlick – Kütüphaneci ve Yedinci Nişan'ın kardeşi, Kuzey Kulesi'nin Arşivcisi
Nortah Al Sendahl – Öğretmen ve Altıncı Nişan'ın eski kardeşi, Vaelin'in arkadaşı
Sella Al Sendahl – Nortah'ın eşi
Artis Al Sendahl – Sella ve Nortah'ın oğulları
Lohren Al Sendahl – Sella ve Nortah'ın kızları
Kardansı – Savaş kedisi
Bilge Ayı – Ayı Halkı'nın şamanı
Sanesh Poltar – Eorhil Sillerin savaş şefi
İrfan – Eorhil Sillerin bilgesi
Insha ka Forna (Ay Işığındaki Çelik) – Eorhil savaşçısı
Ultin – İstilacı'nın Vadisi'nin ustabaşı, sonradan Kuzey'in

Ordusu'nun Birinci Taburu'nun yüzbaşısı

Davern – Gemi yapımcısı, sonradan Kuzey'in Ordusu'nun çavuşu

Cara – Nehrin'in Noktası'nın sakini

Lorkan – Nehrin'in Noktası'nın sakini

Marken – Nehrin'in Noktası'nın sakini

Dokumacı – Nehrin'in Noktası'nın sakini

İtikat'ın Altıncı Nişanı

Sollis – Kılıç Ustası ve Skellan Geçidi'nin Kardeş Kumandanı

Caenis Al Nysa – Altıncı Nişan'ın kardeşi, Diyar'ın Kılıcı ve Otuz Beşinci Piyade Alayı'nın Lord Mareşali

Frentis – Altıncı Nişan'ın kardeşi, Vaelin'in arkadaşı

Grealin – Depo Ustası ve Altıncı Nişan'ın kardeşi

Rensial – At Ustası ve Altıncı Nişan'ın kardeşi

Ivern – Altıncı Nişan'ın Skellan Geçidi'nde konuşlanmış kardeşi

Hervil – Altıncı Nişan'ın Skellan Geçidi'nde konuşlanmış kardeşi

Alltor

Sentes Mustor – Cumbrael Derebeyi

Reva Mustor – Sentes'in yeğeni

Veliss – Cumbrael Derebeyi'nin Saygıdeğer Danışmanı

Arentes Varnor – Şehir Muhafızları'nın Lord Kumandanı

Bren Antesh – Okçuların Lord Kumandanı

Harin – Şifacı ve Beşinci Nişan'ın kardeşi, Kemik İlmi Ustası

Arken – Asraelli genç, Reva'nın arkadaşı

Okuyucu – Cihan Atası Kilisesi'nin lideri

Renfael

Darnel Linel – Renfael Derebeyi

Hughlin Banders – Şövalye ve Renfaelli Baron

Ulice – Banders'ın gayrimeşru kızı

Arendil – Ulice'in oğlu

Ermund Lewen – Şövalye ve Banders'ın sağ kolu

Rekus Wenders – Şövalye ve Darnel'in sağ kolu

Urlish Ormanı

İspikçi – Kanun kaçağı

Oltacı – Kanun kaçağı, İspikçi'nin yoldaşı

Illian Al Jervin – Firari köle, Davoka'nın arkadaşı

Otuz-Dört – Eski numaralı köle ve işkenceci
Kesici – İtikat-tazısı ve Frentis'in dostu
Siyahdiş – İtikat-tazısı ve Illian'ın dostu

Diğerleri

Alucius Al Hestian – Şair, Alornis ve Vaelin'in arkadaşı
Nirka Al Smolen – Kral'ın Atlı Muhafızları'nın Lord Mareşali
Tendris Al Forne – Dördüncü Nişan'ın Sureti
Benril Lenial – Meşhur sanatçı ve Üçüncü Nişan'ın kardeşi
Janril Norin – Ozan ve Otuz Beşinci Piyade Alayı'nın eski sancaktarı
Ellora – Dansçı ve Janril'in eşi
Kont Marven – Kuzey'in Ordusu'nun Nilsael birliğinin kumandanı
Jehrid Al Bera – Güney Menzili'nin Kule Efendisi

Lonak Bölgesi

Mahlessa – Yüksek Rahibe ve Lonakhim'in lideri
Davoka – Siyah Nehir Klanı'ndan savaşçı, Dağın Hizmetkârı, Lyrna'nın arkadaşı
Kiral – Siyah Nehir Klanı'ndan avcı ve Davoka'nın kız kardeşi
Alturk – Gri Şahin Klanı'nın Tahlessası
Mastek – Gri Şahin Klanı'ndan savaşçı

Volar İmparatorluğu

Arklev Entril – Volar Yönetim Konseyi'nin üyesi
Reklar Tokrev – Volar İmparatorluk Ordusu'nun Yirminci Kolordusu'nun generali
Fornella Av Entril Av Tokrev – Arklev'in kız kardeşi, Reklar'ın eşi
Vastir – Arenalarda gözetmen, Arklev'in emrinde

Alpir İmparatorluğu

Aluran Maxtor Selsus – İmparator

Emeren Nasur Ailers – İmparator'un eskiden vesayetinde bulunan Seliesen'in dul eşi
Verniers Alishe Someren – İmparatorluk Tarihçisi
Neliesen Nester Hevren – İmparatorluk Muhafızları'nda yüzbaşı

Melden Adaları

Atheran Ell-Nestra – Meldenli deniz kaptanı ve Adalar'ın Kalkanı
Carval Ell-Nurin – Gemi Lordu ve *Kırmızı Şahin*'in kaptanı
Belorath – *Deniz Kılıcı*'nın kaptanı

Seordah Siller

Nersus Sil Nin (Rüzgârın Şarkısı) – Eski efsanelerden kâhin
Hera Drakil (Kırmızı Şahin) – Ata ve savaş şefi

Ek II: Savaşçının Blöfü'nün Kuralları

Standart bir Asrael destesinde şu kartlar bulunur: (Rütbe sırasına göre dizilmiştir)

Kurtların Kralı (değer: 12)
Güllerin Kraliçesi (değer: 11)
Yılanların Prensi (değer: 10)
Kılıçların Lordu (değer: 9)
Kargaların Leydisi (değer: 8)
Kırmızı Yüzbaşı (değer: 7)
Siyah Çavuş (değer: 7)
Altın Muhafız (değer: 7)
Yeşil Okçu (değer: 7)
Beyaz Kılıç Ustası (değer: 7)
Kör Demirci (değer: 6)
Gülen Duvarcı (değer: 6)
Terk Edilmiş Değirmenci (değer: 6)
Mutlu Dokumacı (değer: 6)
Ağlayan Hizmetçi (değer: 6)
Uluyan Kurt (değer: 5)
Uçan Şahin (değer: 5)
Sevinçli Karga (değer: 5)
Şaha Kalkan At (değer: 5)
Kıvrılmış Yılan (değer: 5)
Saray (değer: 4)
Taht (değer: 4)
Kale (değer: 4)
Taç (değer: 4)
Parşömen (değer: 4)
Çapraz Kılıçlar (değer: 3)
Zehirli Kadeh (değer: 3)
Kanlı Hançer (değer: 3)
Gerili Yay (değer: 3)
Parlayan Balta (değer: 3)
Mum (değer: 2)

Kitap (değer: 2)
Dürbün (değer: 2)
Tokmak (değer: 2)
Tüy Kalem (değer: 2)
Gri Gemi (değer: 1)
Mutlu Denizci (değer: 1)
Yükselen Fırtına (değer: 1)
Kararan Deniz (değer: 1)
Boğulmuş Adam (değer: 1)

Savaşçının Blöfü beş kişiye kadar oynanabilir. Oyunun başında dağıtıcı kartları karıştırır ve her oyuncuya altışar kâğıt dağıtır. Her oyuncu elindeki iki kâğıdı verip desteden yeni iki kâğıt alabilir.

Dağıtıcının solundaki oyuncu ilk bahsi koyar ya da oyundan çekilir ve her oyuncu bahis koyana ya da oyundan çekilene kadar bir tur dönülür. Sonraki turda oyuncuların bahislerini yükseltme ya da olduğu gibi tutma seçenekleri vardır. Hiçbir oyuncu bahsini arttırmazsa kartlar açılır ve elinde en yüksek değer bulunan oyuncu eli kazanır. Oyunculardan biri ya da birden fazlası yükseltmek isterlerse oyunda kalmak için diğer oyuncular da konulan en yüksek bahsi görmek zorundadır. Bir turda hiçbir oyuncu bahislerini arttırmayana kadar yükseltmeye devam ederler. Sonrasında bütün kartlar açılır ve elindeki değer en yüksek olan oyuncu eli kazanır.

Kılıçların Lordu'na ve Askeri Saf'taki beş karta (Kırmızı Yüzbaşı, Siyah Çavuş, Altın Muhafız, Yeşil Okçu ve Beyaz Kılıç Ustası) sahip olan oyuncu Savaşçının Blöfü'nü çekmiştir ve eli kazanır. Diğer bütün eller oyuncuların elindeki değerlerin toplamı sayesinde kazanılır. İki ya da daha fazla elin değerlerinin eşit çıkması durumunda en yüksek rütbeli karta sahip olan oyuncu eli kazanır. Örneğin Kurtların Kralı ve toplam değeri otuz olan herhangi beş kartı elinde bulunduran bir oyuncu. Güllerin Kraliçesi ve toplam değeri otuz olan herhangi beş kartı elinde bulunduran oyuncuya karşı oyunu kazanır.

Teşekkürler

Ace'teki editörüm Susan Allison'a devamlı desteği ve tavsiyeleri için bir kez daha teşekkürler. Tashih için Paul Field'a minnettarım. İlk zamanlardan beri devam eden desteği için Michael J. Sullivan'a teşekkürler. Ama en çok da *Kan Şarkısı*'na bir şans verip ikinci bir kitap yazmamı gerektirecek denli beğenen herkese teşekkür ediyorum.